

XXXXXXXXXXXX

Nhật ký
chia tay
của

Mỹ phụ

—
T H A N H
O A
—

XXXX

Mục lục

[Văn Án](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132: Hoàn

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Văn Ân

Văn án:

Sau khi La Thiến xuyên thư, trở thành một nữ phụ ác độc thì cô tuyệt đối không muốn đi tìm đường chết. Mỗi ngày cô đều nơm nớp lo sợ chờ đợi việc lui thân thành công rồi đi làm Bao Tô Bà. (*)

Đầu tiên, cô ngồi đợi nữ chính xuất hiện.

Sau đó, cô ngồi đợi tình cảm của nam nữ chính thăng hoa.

Tiếp đến, cô ngồi đợi nam nữ chính chia tay.

Cuối cùng là ngồi đợi nam nữ chính gương vỡ lại lành, vui sướng hạnh phúc, kết hôn sinh con, happy ending.

Kết quả thì sao chứ? Sao lại biến thành La Thiến và nam chính sinh em bé rồi? La Thiến mông lung, rốt cuộc là cô tính sai bước nào?

Chú ý:

1. Nữ chính (La Thiến) không mạnh mẽ, là một nữ chính bình thường, bình thường, bình thường.

2. Là ngọt văn, nhưng vẫn có một chút khúc mắc.

(*) Bao Tô Bà: nhân vật trong phim Tuyệt đỉnh Kungfu của Châu Tinh Trì, là bà chủ của một dãy các phòng trọ cho thuê. La Thiến cũng muốn mua nhà rồi cho thuê như Bao Tô Bà =)))

PS: Hổ t sắp đào đây, xuyên thư nhé. Truyện này có vài nhà review rồi nên các nàng có thể search gg xem có hợp không nha. Anw, mong các nàng ủng hộ nhiệt tình ạ. Yêu thươngggg

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1

Edit: Tiểu Vũ

La Thiến cũng không phải nguyện ý đến nơi này. Cô cả đời nghèo khổ và vất vả, ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

3 tuổi mất bố, 5 tuổi mất mẹ, ở nhà ông bà nội đến 10 tuổi thì ông bà cũng lần lượt ra đi. Sau đó cô được đưa đến nhà ông bà ngoại, ở đến khi cô học cấp 3 thì ông bà ngoại cũng lần lượt nhắm mắt xuôi tay.

Từ đó về sau, mọi người liền gọi cô là thiên sát cô tinh, là người chuyên khắc người thân. Và, cũng không ai dám nhận nuôi cô nữa. Đến năm 18 tuổi, không chịu nổi những lời kì thị của người dân trong thôn, thế nên cô liền đi ra ngoài làm công.

Không bằng cấp, không sắc đẹp, vì vậy cô chỉ có thể làm nhân việc phục vụ. Người bạn trai duy nhất cũng là nhân viên phục vụ làm cùng cửa hàng với cô, hăn lừa hết tiền gửi ngân hàng của cô rồi ôm tiền chạy, mặc cho còn hơn 10 ngày lương cũng không cần.

Thành phố lớn, người từ bên ngoài đến làm công quá nhiều, đừng nói là cô tự tìm được, cho dù cô đánh mất hơn vạn tệ rồi đến đồn công an báo án thì chú công an cũng chỉ ghi lại tên mà thôi, sẽ chẳng có sau đó nữa.

Từ đó về sau, La Thiến cũng không dám dễ dàng tin tưởng người khác, mãi cho đến năm 35 tuổi cũng không có ngày nào trôi qua tốt đẹp, thế

nhưng cô cũng đã tiết kiệm được 30 vạn (*) tiền dưỡng lão rồi.

(*) 30 vạn là khoảng 1 tỷ tiền Việt nhé.

Kết quả còn chưa vui vẻ được hai ngày thì cô nhận được thông báo của bệnh viện rằng mình bị bệnh bạch cầu cấp tính.

Bác sĩ nói nếu chỉ trị bệnh bằng hóa chất thì 30 vạn cũng đủ rồi, La Thiến không chi trả được việc ghép tế bào gốc để trị bệnh, cũng không có ai nguyện ý cho tế bào để cô ghép.

Cho nên cô liền đem số tiền gian khổ kiếm được ra trị bệnh bằng hóa chất, sau đó...

Chính là một quá trình lặp lại không ngừng, trị bệnh bằng hóa chất, mua thuốc, nằm viện, trị bệnh bằng hóa chất, mua thuốc, nằm viện...

Cuối cùng lúc toàn thân suy kiệt nằm trên giường, tiếc nuôi duy nhất của La Thiến chính là cả đời không có một ngày nào trôi qua tốt đẹp, chưa từng mặc qua quần áo đẹp, chưa từng ăn qua đồ ăn ngon, chưa từng được vui vẻ mua sắm đồ đạc, chưa từng có một kỳ nghỉ dài, chưa từng...

Hình như nhớ lại, cả một đời này cô đều xoay vòng làm công ở các tiệm cơm khác nhau... Tiếc nuôi quá đi! La Thiến cảm thán.

"Những thứ này, tôi đều có thể cho cô, cô có thể giúp tôi không?"

Một khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt, vang lên cùng lúc với tiếng máy điện tâm, chính là giọng nữ dễ nghe này.

Lúc La Thiến mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, chỉ cảm thấy thân dưới đau đớn, không tự chủ phát ra hai tiếng rên đè nén.

Giữa lúc chuyển động, cô nghe thấy nơi sâu nhất trong linh hồn phát ra tiếng hò hét đứt quãng: "Phải... khiến... hần... "

Cái gì? Nói cái gì đó?

Không nghe rõ đâu... đau quá...

Ánh nắng buổi sớm xuyên qua cửa sổ trong phòng, La Thiến đưa tay lên mắt chặn ánh sáng. Tới nơi này đã cả đêm rồi, nói thật thì cô... vẫn không thể hiểu nổi tình huống lúc này.

Có thể là do thời điểm xuyên đến quá không đúng dịp, thế nên ký ức La Thiến nhận được... ừm... cũng tương đối loạn một chút.

Chỉ là, những điều này cũng không có vấn đề gì, La Thiến cố gắng đưa tay lên ngăn khoe miệng đang muốn cười to, từ trong trí nhớ lấy ra vài điều mà cô cần phải biết.

Đây là một cơ thể khỏe mạnh, ngoại hình xinh đẹp, là nghệ sĩ tuyến 18 trong giới giải trí.

Quan trọng nhất chính là, cô có tiền, mặc dù tiền là do kim chủ cho.

Nhưng có tiền là tốt rồi!

Có tiền có thể mua đồ ăn muốn ăn, mua quần áo muốn mặc, có thể đi chơi du lịch, lại còn không cần làm công... Nghĩ thế nào thì cô cũng dễ rất hài lòng.

La Thiến lúc này rất rất muốn lăn lộn 2 vòng trên giường để thể hiện sự vui sướng của mình, thế nhưng... cô phải nhịn.

Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh một chút, diện mạo xứng danh với thân phận, tuy nhiên vừa trải qua một đêm mây mưa hỗn loạn nên lúc này thoạt nhìn anh ngủ rất say.

La Thiến len lén đứng dậy, sau đó kéo rèm cửa lại, ngăn cản ánh sáng chói mắt bên ngoài chiếu vào phòng.

Tùy tiện mặc vào quần áo hôm qua vứt loạn dưới đất, sau đó liền nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ.

Vừa sắp xếp lại những ký ức hỗn loạn trong đầu, vừa quan sát căn nhà này.

Đầu tiên, cô hiện tại đang ngây ngô ở trong một quyển tiểu thuyết ngôn tình rất nổi tiếng mấy năm trước có tên "Phải lòng thể thân". Chỉ nhìn tên thôi là đã biết nữ chính của quyển truyện này là một thể thân, nhưng cô ấy lại không phải là người thể thân duy nhất.

Thứ hai, cô và nữ phụ ác độc trong quyển truyện này trùng tên trùng họ, thế nên sau khi đọc xong quyển truyện này cô rất có ấn tượng. Chỉ là, nữ phụ La Thiển không cam lòng làm thể thân, luôn luôn muốn chiếm lấy vị trí của nữ chính, thế nên sau khi chia tay với nam chính đã làm rất nhiều chuyện xấu không thể văn hồi, thậm chí còn hãm hại cả nữ chính. Do vậy, nữ phụ La Thiển có kết cục rất thảm, bị đánh gãy hai chân, phải gả cho một ông chồng cờ bạc, nhận hết tất cả nợ nần.

Cuối cùng, nam chính đường Diễn không có cùng thanh mai trúc mã bạch nguyệt quang (*) nổi lại tình xưa, mà lại bị nữ chính thể thân bắt được chân tâm.

(*) Bạch nguyệt quang (ánh trăng sáng): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý nói trong lòng vẫn luôn có một người mình yêu thương, ái mộ nhưng lại không ở bên cạnh, không thuộc về mình. Xuất phát từ tiểu thuyết 《Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng》 của Trương Ái Linh. (trích từ bài review truyện này trên fanpage Hội Nhiều Chữ)

Cho nên, tình cảnh của La Thiển hiện nay chính là trước có bạch nguyệt quang, sau đó tình yêu chân thật nữ chính...

Hừmmmmmmmm...

Những điều trên đều không là vấn đề, tuy rằng đối với những tình tiết trong truyện đã không còn rất rõ ràng thế nhưng dù cho chỉ có một chút ký ức về truyện thì căn cứ theo quy luật của tiểu thuyết ngôn tình thì nữ phụ đều là loại người thích tự tìm đường chết.

La Thiến thì không! Mục đích của cô rất đơn giản, hiện tại cô vẫn đang còn là thể thân, nữ chính chân ái vẫn còn chưa xuất hiện, bạch nguyệt quang cũng chưa quay về.

Hầu hạ kim chủ đại nhân thật tốt để kim chủ chi thật nhiều tiền, cô nhất định sẽ rất ngoan rất ngoan... Lấy tiền lấy tiền lấy tiền, sau đó liền chia tay nam chính, không cùng hắn dây dưa gì nữa... Ngẫm lại cuộc đời sau này, La Thiến cảm thấy không còn gì tốt đẹp hơn được nữa.

Nghĩ tới đây, La Thiến liền cười ra tiếng, nằm lên bộ sofa bằng da thật rồi sờ tới sờ lui.

"Thật là thoải mái mà! Bộ sofa này, rất đáng tiền thì phải?"

Xoa xoa bụng, có chút đói rồi.

La Thiến thật ra không chỉ đói về sinh lý mà còn đói về tâm lý nữa, hiện tại cô vẫn cảm thấy mình đang trải qua giai đoạn trước khi chết.

Tiền đều để dành để chữa bệnh, cô không dám tiêu tiền hoang phí mua đồ ăn, cảm giác nhiều nhất trước khi chết chính là đói bụng.

La Thiến bò dậy đi đến nhà bếp, sau đó thì hai mắt liền sáng lên.

"Oa! Đẹp quá đi!" La Thiến cho đến khi chết cũng không quay về quê, cô vẫn luôn ở trong một căn phòng nhỏ tại khu trọ, nhà bếp không có trong phòng mà được đặt ở ngoài hành lang, mọi người cùng dùng chung.

Cô chưa từng thấy tận mắt căn phòng bếp nào đẹp như này, tủ bát sa hoa, đồ làm bếp lấp lánh lấp lánh, cái gì cần có thì đều có.

La Thiến hạnh phúc mở tủ lạnh ra, các nguyên liệu nấu ăn trong đó cô đều rất ít thấy, còn có cả sandwich.

Cầm miếng sandwich lên, La Thiến trực tiếp ngồi xồm xuống cạnh tủ lạnh bắt đầu ăn, thật sự quá ngon. Cũng không phải là cô chưa từng được ăn sandwich, thế nhưng loại sandwich hạ giá trong siêu thị không thể so sánh được với miếng sandwich tươi ngon lúc này.

Ăn sandwich xong La Thiến liền lục lọi trong tủ lạnh không ít hoa quả, cô cầm lấy một quả táo đỏ thật to, tùy tiện lau lau vài cái liền cắn ăn.

Ngọt, giòn, cả miệng đều tràn đầy vị nước trái cây...

Ăn ăn ăn, La Thiến đột nhiên cảm giác có một ánh nhìn lạnh băng đang chiếu thẳng sau lưng cô, cả người cô run lên, lạnh quá mức rồi!

Dục vọng sống sót mạnh mẽ khiến cô quay cái đầu cứng ngắc lại nhìn về phía sau, người đàn ông đang dùng một ánh mắt giết người nhìn cô chằm chằm, La Thiến cảm thấy hẳn đã có dự định cho kết cục của cô rồi.

Đường Diễn lạnh lùng nhìn cô một cái, lại quay đầu nhìn bàn ăn trống trơn sạch sẽ, hỏi: "Bữa sáng đâu?"

Một đoạn ký ức nhanh chóng tiến vào não, đúng rồi, nữ phụ La Thiến không thỏa mãn việc mình chỉ là một thể thân, thế nên trong thời gian làm thể thân cô ấy liền vô cùng chuyên nghiệp làm những công việc mà một người vợ có thể làm.

Cho nên, bữa sáng...

La Thiến yên lặng nhìn hấn một hồi, giơ tay cầm quả táo cắn dở lên, sau đó nhỏ giọng hỏi: "À... Anh ăn không?"

Đường Diễn yên lặng nhìn La Thiến một phút đồng hồ, xác định rằng La Thiến sẽ không mở miệng nữa thì hấn mới nói: "Không ăn."

Đợi đến khi Đường Diễn mặc vào bộ tây trang trắng thơm rồi lạnh lùng ra khỏi cửa, La Thiến mới bắt đầu tỉnh lại, ừm ~ hình như mới ngày đầu tiên nhận công việc mới cô đã không làm tốt rồi!

Tiểu Vũ: có ai ko biết lúc La Thiến xuyên đến là đang làm chuyện gì ko =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2

Edit: Tiểu Vũ

Sau khi Đường Diễm rời khỏi, La Thiến liền thở phào nhẹ nhõm.

Ăn uống no đủ xong, cô vào phòng nằm trên giường, chuẩn bị sắp xếp lại cẩn thận các ký ức trong đầu.

Dù sao thì thời điểm cô đọc quyển tiểu thuyết ngôn tình kia đã là chuyện của rất nhiều năm trước rồi. Không nói đến chuyện không nhớ rõ, mà cả kể có nhớ rõ cũng không nhiều ích lợi gì cho cam, bởi vì phần diễn của nữ phụ La Thiến trong truyện cũng không nhiều. Những cảnh được xuất hiện nhiều nhất cũng chỉ là những phân đoạn nghĩ cách hại nữ chính mà thôi.

Cuộc sống sinh hoạt với Đường Diễm hầu như đều không được nhắc đến, thế nên, cô cần phải thông qua ký ức của nữ phụ La Thiến để hiểu hơn về cuộc sống ở đây.

Ừm... Bởi vì thời điểm kế thừa thân thể tương đối vi diệu, cho nên, ký ức cô nhận được cũng đứt quãng.

La Thiến biết gia đình của nguyên chủ không được tốt lắm cho nên căn nhà đang ở này là được kim chủ cho, ngoài ra thì mỗi tháng còn được Đường Diễm cho 20 vạn tiền mặt, thỉnh thoảng dịp lễ tết gì đó thì cũng được thêm chút quà tặng hoặc chút tài nguyên trong công việc.

Mà nữ phụ La Thiến cũng theo kim chủ được 1 năm rồi, vốn dĩ đã có thể tiết kiệm được trên trăm vạn, thế nhưng nguyên chủ lại tiêu xài hoang phí, thế nên hiện tại trong thẻ cũng chỉ còn lại có 3 vạn mà thôi.

Chắc là do La Thiến xuyên đến thế nên ký ức về thân thể này cứ từng chút từng chút hiện lên trong đầu cô, kể cả những việc chưa xảy ra trong tương lai như hãm hại nữ chính, bị Đường Diễn trả thù, bị đánh gãy 2 chân, bị bắt gả cho ông chồng cờ bạc vũ phu.

Nhưng tất cả đều không phải rất hoàn chỉnh, giống như sáng sớm hôm nay, trước đó cô hoàn toàn không có ký ức về việc nữ phụ La Thiến hay làm bữa sáng cho Đường Diễn. Nhưng lúc nam chính thức dậy, hỏi cô bữa sáng thì trong đầu cô lại tự động xuất hiện đoạn ký ức đó, cho nên, La Thiến cảm thấy có một số ký ức thì cần phải tiếp xúc gần gũi mới có thể khôi phục được.

Có được kết luận này, La Thiến cũng không lo lắng nữa, cô thầm nghĩ trước hết mình cứ ăn no ngủ kỹ một giấc đã, những thứ khác thì đợi tỉnh dậy tính sau.

Kết quả, mắt còn chưa kịp nhắm thì điện thoại đột nhiên vang lên.

La Thiến theo tiếng chuông tìm khắp phòng, cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc điện thoại ở trên tủ đầu giường.

Oa! Chiếc điện thoại này rất đắt thì phải? La Thiến chỉ mới dùng qua điện thoại giá 888 tệ thôi, có thể quẹt thẻ quét mã, cũng có thể lên mạng chơi đùa.

"Alo."

"..." Trần Trùng trầm mặc một hồi rồi nói: "Alo cái gì? Cô còn chưa đến đoàn phim hả?"

"Đoàn phim?" La Thiến sửng sốt, sau đó trong đầu đột nhiên xuất hiện ký ức về việc này. Tuy kỹ thuật diễn xuất của La Thiến không tốt nhưng cô lại có ngoại hình khá ổn, người đẹp trong cái giới giải trí này thì không bao giờ thiếu nhưng kiểu đẹp của La Thiến cũng là kiểu đẹp hiếm có.

Từ lúc đi theo kim chủ đến này, công ty đối với cô cũng coi như khá tốt, có cơ hội cũng sẽ cân nhắc đến cô. Không dám nói là tốt nhất, nhưng tóm lại cũng không tệ.

Công ty lấy được một suất nữ phụ của phụ, do tập đoàn Đường thị đầu tư thế nên cho dù chỉ xuất hiện được vài tập nhưng cũng là cơ hội vô cùng tốt!

"A a a, em biết rồi, bây giờ em sẽ lập tức qua đó."

"Em quên." Trần Trường nói, không phải câu nghi vấn, là câu trần thuật.

La Thiến sửng sốt, sau đó mặt dày mày dạn nói: "Không có, em ngủ quên thôi."

"Đường tổng hôm qua ở chỗ em?"

La Thiến "Ủm!" một tiếng, Trần Trường cũng không nói cái gì nữa, chỉ nói: "Nhanh lên một chút."

La Thiến vội vàng mở tủ quần áo tìm một bộ để thay, sau đó liền vội vã ra cửa.

Trần Trường là người đại diện của La Thiến, nhưng không phải chỉ là đại diện của một mình cô. Năng lực của Trần Trường không tệ, dưới tay có đến mấy nghệ sĩ, và trong số đó thì La Thiến thuộc loại tệ nhất. Trần Trường nhận làm người đại diện của cô thuần túy là do cấp cao của công ty nể mặt mũi của Đường Diễn.

Ngoài người đại diện thì bên người La Thiến cũng có một trợ lý chuyên môn theo cô ở mọi nơi tên là Triệu Vũ Lâm, nhưng mà cô ấy vừa vặn xin nghỉ hai hôm nay. Thế nên, La Thiến chỉ có thể tự mình gọi xe chạy đến đoàn phim.

Lúc La Thiến chạy đến nơi thì đã là 11:27 phút rồi, sắc mặt của mọi người trong đoàn phim đều không tốt tẹo nào.

Sau khi Trần Trường biết sáng sớm hôm nay La Thiến không tới đoàn phim thì cũng đã lường trước được tình hình bên này rồi, thế nên La Thiến vừa đến được một lúc thì Trần Trường cũng mang theo trợ lý Ngô Bội đến đây mời mọi người trong đoàn phim uống nước lạnh để tỏ lòng xin lỗi.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Trường, La Thiến rất biết điều đi đến chỗ đạo diễn Giang Hoa mở lời xin lỗi.

Giang đạo diễn cười nhạt: "Nào dám nhận, người của Đường tổng, chúng tôi cũng chỉ dám đặt đấy mà cúng bái thôi." Có thể thấy được, việc La Thiến vô duyên vô cớ đến muộn đã đắc tội hoàn toàn với đạo diễn rồi.

"Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, sẽ không có lần sau đâu đạo diễn Giang." La Thiến lúc này chỉ có thể khép nép nói xin lỗi.

Giang đạo diễn liếc mắt nhìn cô nói: "Tất cả mọi người đang đi ăn cơm trưa, chờ ăn xong rồi bắt đầu quay."

"Được ạ, được ạ, được ạ." Thái độ của La Thiến rất thành khẩn.

Giang đạo diễn kỳ quái liếc nhìn cô một cái, ôi giời, thái độ của nha đầu này hôm nay không tệ nhé!

Bình thường La Thiến cũng hay đến muộn nhưng cô nàng vẫn luôn đeo kính mát to không thèm tháo xuống mà nhìn bọn họ, lấy đâu ra chuyện xin lỗi thành khẩn như ngày hôm nay.

La Thiến ủ rũ cúi đầu đi theo Trần Trường đến phòng hóa trang, sắc mặt của thợ trang điểm đang ăn cơm dở bị gọi đến thật sự không tốt chút nào.

Nhưng cũng chỉ có thể nén giận trang điểm cho cô, Trần Trường để trợ lý đi mua cơm cho La Thiến, sau đó liền đứng bên cạnh chờ cô trang điểm, đồng thời hỏi: "Ngày hôm qua Đường tổng ở chỗ em có nói sẽ cho em tài nguyên gì không?"

La Thiến ngốc ngốc quay đầu lại: "Không có đâu!"

Trần Trường nhíu mày, La Thiến ngoại trừ gương mặt thì những cái khác thật sự một chút cơ hội để phát triển cũng không có. Nếu không phải chỗ dựa của cô vững chắc thì ngay cả đến tuyến 18 cũng không thể thò mặt vào được.

"Mỗi lần đến Đường tổng đến chỗ em không phải đều cho gì đó sao? Show thực tế mà anh ta đầu tư chị nhắc với em hôm trước ấy, em không nhắc à?"

La Thiến lúc này mới có ký ức về việc này, chuyện là gần đây Đường Diễn có đầu tư một show thực tế, đã được thông báo với truyền thông.

Mức độ chờ đợi của fan rất cao, La Thiến nếu như muốn tham gia vào show này thì chắc chắn là phải cần đến Đường Diễn.

Trần Trường nhận La Thiến cũng không phải hoàn toàn không có lợi, những cơ hội La Thiến lấy được từ Đường Diễn đôi khi cũng có thể phân một ít cho những nghệ sĩ khác dưới trướng cô ta.

Trần Trường có một nữ nghệ sĩ được cô ta bồi dưỡng trọng điểm, tên là Lâm Giai Thần. Vị này đi theo con đường thiếu nữ thanh thuần, đến ngày hôm nay thì coi như cũng gọi là lên được tuyến 2, vừa rồi có đóng chính một bộ phim truyền hình tiên hiệp vô cùng hot, dự là có thể tiến tới tuyến 1.

Trước khi đợi bộ phim tiếp theo của cô ta chiếu, khoảng trống thời gian này Trần Trường định để cho cô ta nhận một show truyền hình thực tế để tránh việc khiến fan quên mất, hơn nữa còn có thể có thêm fan để tạo hiệu ứng cho bộ phim tiếp theo.

Cho nên, Trần Trường rất coi trọng cơ hội lần này của La Thiến.

La Thiến chỉ có thể nhìn gương nói: "Chưa kịp nói, mới sáng sớm anh ấy đã đi rồi."

Qua màn gương, La Thiến nhìn thấy ánh mắt của thợ trang điểm phía sau, cơ hồ đều là khinh bỉ coi thường.

La Thiến: "... " Lão nương dựa vào thực lực ôm được bắp đùi vàng, người dựa vào cái gì mà khinh thường ta?

"Tìm thời gian nói với Đường tổng đi, chẳng lẽ em muốn mãi ở tuyến 18 sao? Có Đường tổng, thế nào cũng phải chen được vào tuyến 3 chứ!" Trần Trường lạnh lùng nói.

"Em thấy sáng sớm nay lúc rời đi anh ấy không vui vẻ lắm!" La Thiến nói.

"Vì sao?"

"Có thể là bởi vì... " La Thiến quay đầu lại nhìn Trần Trường, vẻ mặt hơi không chắc chắn: "Không ăn sáng?"

Trần Trường: "... "

Mãi đến lúc quay phim La Thiến mới phản ứng được, cô không hề có kỹ năng diễn xuất.

May mà kỹ thuật diễn của thân thể này cũng chẳng ra gì, hơn nữa nhân vật cần diễn cũng đơn giản, chỉ cần cười kiểu ngốc bạch ngọt là được rồi.

La Thiến có thể có rất nhiều cái không biết, thế nhưng là một người phục vụ lâu năm, cười chính là sở trường của cô, lại cộng thêm với khuôn mặt xinh đẹp của thân thể này thì chẳng có gì không ổn.

Buổi chiều, đối mặt với nam chính cười cười cười..., phần diễn của cô coi như cũng thuận lợi.

Mãi đến khi đến cảnh cần dùng dây treo...

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3

Edit: Tiểu Vũ

Những vai diễn của nữ phụ La Thiến từ trước đến nay đều chưa từng phải dùng đến dây cáp treo, bất kể là phim cổ đại hay hiện đại thì phần diễn của cô đều tương đối nhẹ nhàng.

Đây là lần đầu tiên có cảnh phải dùng dây cáp, La Thiến không giữ được thăng bằng khiến cảnh quay quay mãi cũng không xong, sắc mặt của nam nữ chính đều đen sì xuống, càng huống chi là đạo diễn.

"Cô là lợn sao? Chỉ đơn giản như thế thôi mà cũng không biết, không biết, không biết hả?" Giang đạo diễn cầm kịch bản liều mạng vung vẩy.

Vẻ mặt La Thiến cực kì vô tội nói: "Không biết thật mà!"

Giang đạo diễn: "...". Nếu như không phải là bởi vì người đi cửa sau thì ta thật sự muốn đánh chết nhà người luôn đó.

Nữ chính cười xùy một tiếng: "Nói cứ như ai cũng giống như cô vậy, mọi người đều bắt đầu từ không biết rồi đến biết mà, không biết luyện tập trước một chút ở nhà sao?"

La Thiến nhin một chút, quyết định nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, thế nên liền trầm mặc chống đỡ.

Nữ chính tên là Hà Khả Hân, là một diễn viên tuyến 3. La Thiến không biết cô ta có bồi ngủ hay không, nhưng từ khi cô ta tốt nghiệp đại học đến nay đều chỉ diễn vai nữ chính, chưa từng diễn một vai nữ phụ nào hết.

Chẳng qua, ngay cả khi có nhiều cơ hội như vậy thì La Thiến vẫn có một chút hả hê khi nhìn Hà Khả Hân, đó chính là, bất kể bộ phim cô ta diễn có hot hay không thì cô ta cũng chẳng thể hot nổi.

Hà Khả Hân liếc đôi mắt trắng dã của cô ta về phía Giang đạo diễn: "Cứ thế này thì chúng ta làm sao mà quay được? Dứt khoát thay người luôn đi."

Giang đạo diễn nhìn cô ta một cái nhưng không nói gì, thay người hay không không phải việc ông có thể định đoạt, thanh danh của La Thiến trong giới này không tốt thế nhưng người ta vận khí tốt, bám được vào cái bắp đùi to đùng là tập đoàn Đường thị đấy.

"Trước quay cảnh của hai người đã, còn La Thiến cứ ở đây luyện tập phối hợp với dây cáp, chờ quay xong cảnh của Hà Khả Hân và Viên Khai thì lại quay lại cảnh này sau."

Giang đạo diễn cầm kịch bản chỉ đạo La Thiến.

La Thiến gật đầu: "Được, Giang đạo diễn." Những người này trong truyện không được nhắc đến, thế nhưng trong trí nhớ của nữ phụ La Thiến thì có, Viên Khai chính là nam chính của bộ phim này, vừa lên được tuyến 2, trong khoảng thời gian này phát triển rất tốt. Giang Hoa là đạo diễn rất nổi tiếng về mảng phim thần tượng, các bộ phim qua tay ông hầu như đều đại bại.

Con người La Thiến, chưa được hưởng qua phúc phận gì, nhưng khổ thì đã chịu không ít. Những cái khác cô không có, nhưng định lực và sự chịu đựng thì vô cùng thừa luôn.

Lúc cô có thể nắm giữ được kỹ thuật giữ cân bằng khi bị treo lên thì đã là 1 giờ sau đó, đợi đến khi Giang đạo diễn trở lại, cảm giác và hành động của La Thiến đã rất tự nhiên rồi.

"Không tệ, nghe nói cô đã có thể ứng phó được rồi?" Giang đạo diễn nhìn La Thiến hỏi.

"Đại khái thì cũng không có vấn đề." La Thiến cũng không dám chắc chắn 100%.

"Vậy có thể quay được chưa?" Giang đạo diễn tiếp tục hỏi.

La Thiến gật đầu, Giang Hoa có chút giật mình, lúc thầy giáo dạy La Thiến qua nói với ông là cô đã học xong thì Giang Hoa đã rất ngạc nhiên.

Thái độ của La Thiến hôm nay cũng rất tốt, công việc cũng rất chăm chú, nói thật là, sự nỗ lực và khiêm nhường của cô ngày hôm nay thật khiến Giang Hoa phải thưởng thức. Dù sao thì bị treo lên cao rất không thoải mái, càng huống chi là người mới. Lúc này trạng thái của cô tốt hơn ông cũng đoán được vài phần, nhưng cô đồng ý tiếp tục quay mà không nháo tính tiểu thư thì quả thực là hiếm có.

Lần quay này rất nhanh liền được cho qua, trước khi La Thiến rời đi, đạo diễn còn nhìn cô nói: "Sau này nhớ làm việc hăng hái."

La Thiến ngẩn người, gật đầu cười.

Lúc tháo trang sức, Hà Khả Hân cũng hoàn thành các cảnh quay ngày hôm nay của cô ta, hai người chạm mặt trong phòng hóa trang, Hà Khả Hân cười lạnh hỏi: "Lần trước không phải là nói muốn để Đường tổng cho chúng tôi đẹp mặt sao?"

Hà Khả Hân vừa nói vừa ngồi vào ghế trước gương, tự có thợ trang điểm đi tới tháo trang sức cho cô ta.

La Thiến liếc nhìn cô ta một cái, lại cứ phải đặc biệt đá đều tôi à?

"Chính cô không hot được thì cũng không cần đến chỗ tôi phát tiết đâu nhé." La Thiến trả lời một câu, cô biết, Hà Khả Hân có thể không thèm để ý đến cái khác thế nhưng cô ta ghét nhất là bị người khác nói cô ta không hot được. Con người mà, càng thiếu cái gì thì càng sợ người khác nói.

"Cô nói cái gì? Tiện nhân, cô lặp lại lần nữa xem, chỉ là một người bán thân hơn nữa còn là diễn viên tuyến 18 mà lại dám dương oai trước mặt tôi." Hà Khả Hân cầm một lọ kem dưỡng ẩm ở trên bàn đập xuống dưới chân La Thiến.

La Thiến cúi đầu nhìn những miếng thủy tinh vỡ rồi ngẩng đầu lên nhìn Hà Khả Hân nói: "Tôi bán thân thì thế nào? Tôi bán thân cũng dựa vào bản lĩnh nhé, không bằng cô cũng thử bán đi?"

Hà Khả Hân suyết nữa thì tức đến thổ huyết, ai mà không biết Đường tổng là người kén chọn? Những tình nhân mà anh tìm đều không phải chỉ dựa vào nhan sắc. Mãi cho đến 2 năm trước cô ta mới nghe ngóng được chút, rằng Đường tổng chọn người là dựa trên hình bóng người yêu cũ.

Vì thế mà, người được anh chọn không những phải có gì đó giống người yêu cũ của anh, mà còn phải đẹp nữa.

"Hừ, cũng chỉ là một thể thân, rất nhanh sẽ bị thay thế thôi. Nếu như chính chủ trở về thì lại càng đặc sắc, đến lúc đó thì cô cũng chỉ như con chó có tang thôi." Hà Khả Hân cười nhạt, tốc độ thay đổi tình nhân của Đường tổng tuy rằng không tính là nhanh, thế nhưng nếu như tìm được một người giống và hợp mắt anh hơn thì đương nhiên là anh là sẽ đổi.

La Thiến không hề tức giận chút nào, cười hì hì nhìn Hà Khả Hân nói: "Đến lúc đó thì tôi cũng đã có tiền để làm Bao Tô Bà rồi!" Còn phải đau buồn gì nữa?

Hà Khả Hân: "... Bao Tô Bà? Cái quý gì vậy?

La Thiến ôm cái mộng đẹp này quay mông vui vẻ đi theo Trần Trường, để lại Hà Khả Hân với vẻ mặt hoảng sợ nhìn theo, người như các cô không phải là nên chinh phục làng giải trí sao?

Chờ đến khi lên xe, Trần Trường ngồi vào cạnh La Thiến, lạnh mặt nói: "Thu hồi nụ cười khúc khích của cô đi, tối về gọi điện thoại cho Đường tổng. Show thực tế kia chỉ còn 1 tháng nữa là khai máy rồi, nếu như còn không lấy được cơ hội này, vậy thì sẽ chẳng có cơ hội nào cho cô nữa đâu."

La Thiến mang dáng vẻ có cũng được không có cũng được mà ậm ừ một tiếng, cô biết thừa là Trần Trường muốn dùng cơ hội này cho Lâm Giai Thần rồi nhé. La Thiến bây giờ vẫn còn đang lẩn lộn ở tuyến 18, ngoại trừ khuôn mặt đáng người ra thì chẳng có gì, thế nhưng Trần Trường thì không như thế, cô ta còn có mấy nghệ sĩ dưới tay nữa.

Dù sao thì cô cũng đã theo Đường Diễn một năm rồi, thật ra thì Đường Diễn cũng không phải là không cho tài nguyên tốt. Có đôi khi La Thiến khiến Đường Diễn vui vẻ thì anh ta cũng sẽ vui vẻ mà cho cô những cơ hội rất tốt.

Thế nhưng mỗi khi có cơ hội tốt như vậy thì Trần Trường đều sẽ lấy từ tay cô chuyển qua cho Lâm Giai Thần.

Ví dụ như bộ phim tiên hiệp khiến Lâm Giai Thần nổi đình nổi đám kia, là công ty con của Đường Diễn đã mua kịch bản từ mấy năm trước rồi, nhưng bởi vì chính sách và sở thích của khán giả lúc đấy không thích hợp nên vẫn để đấy chưa triển khai. Mãi đến năm ngoái, khi thấy khán giả đã chán thể loại quốc dân rồi nên công ty bắt đầu đẩy bộ tiên hiệp này ra.

Bộ phim này được đầu tư rất lớn, không gì là không tốt. La Thiến năm ngoái vừa được Đường Diễn coi trọng thế nên anh ta đã dùng vai nữ chính bộ phim này làm điều kiện để La Thiến trở thành tình nhân của anh.

La Thiến ở giới giải trí này quanh quẩn đã mấy năm rồi thế nhưng ngay cả nữ 2 cũng chưa được diễn, đột nhiên rơi xuống một cơ hội tốt như vậy khiến cô chẳng cần nghĩ ngợi gì đã đồng ý luôn. Công ty thấy cô trèo được lên Đường thị liền điều cô đến dưới tay Trần Trường.

Trần Trường tiếp nhận cô cũng có điều kiện, cô ta muốn vai nữ chính bộ phim trong tay cô. La Thiến tuy rằng không phải người tốt gì nhưng tư tưởng lại cực kỳ đơn giản, sẽ không hại người cũng sẽ không khiêu chiến gây xích mích, cô cảm thấy vì bộ phim này mà gây xích mích với Trần Trường thì không đáng, tiên hiệp cũng là một thể loại mới, cũng không biết có hot hay không, thế nên không bằng đưa cho Trần Trường, tặng cô ta một cái nhân tình để sau này cô ta có thể dốc sức giúp cô.

Kết quả là, từ đó về sau cứ là những tài nguyên Đường Diễn cho thì đều sẽ bị Trần Trường nghĩ lý do lấy đi. Những tài nguyên này cũng không phải trực tiếp đưa cho La Thiến, đều là cấp cao công ty nhận được tin từ bên Đường thị rồi mới thông báo cho La Thiến, La Thiến cũng không phân biệt được cái nào tốt cái nào xấu, cũng không rõ cái nào đã được Đường Diễn cho cái nào là công ty nể mặt Đường Diễn cho, dù sao thì cô vẫn luôn có việc để làm, cũng mãi không phát hiện ra những chiêu trò này.

Đường Diễn thì càng không thèm nhắc nhở cô, thế nên, cô cứ mù mờ khờ khạo như thế mà ở mãi tuyến 18, hoàn toàn không bò dậy nổi.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4:

Edit: Tiểu Vũ

Thật ra đến bây giờ La Thiến cũng không hiểu rõ mấy chuyện này cho lắm, nhưng hiện tại cô có những kí ức tương lai của nữ phụ La Thiến, cô biết khi nữ phụ La Thiến biết được mình toàn bị người ta dắt mũi đi đã suýt thì tức đến thổ huyết.

Tài nguyên trong tay Đường Diễn, rất hiếm khi không tốt. La Thiến suy nghĩ một chút, hình như lúc sắp chết, nữ phụ La Thiến có nói cô phải giúp cô ấy.

Thế nhưng cô không nghe rõ cô ấy muốn cô giúp cái gì.

Cô cũng là một người từng trải qua cảm giác chết đi, thế nên cô biết, những chuyện khiến con người ta suy nghĩ đến lúc chết chính là những chuyện khiến chúng ta nuối tiếc cả đời.

Nữ phụ La Thiến tuy rằng không phải là người tốt gì, thế nhưng cô ấy chưa từng giết người phóng hỏa, chỉ là tính tình có chút kiêu ngạo, ăn nói độc địa, không biết tha thứ, cũng không biết suy nghĩ cho người khác... ừmmmm... Nói chung chính là một người khiến người khác không yêu thích.

Chuyện độc ác nhất mà nữ phụ làm chính là tráo đổi bản thiết kế của nữ chính, sau đó đi loan truyền linh tinh rằng nữ chính sao chép, đạo thiết

kế của người khác, động vào ai không động lại đi động vào người không nên động!

Thế nên mới xảy ra những chuyện khổ sở sau này. Bị đánh gãy hai chân là do một người đàn ông say mê nữ chính làm, đi khắp nơi không tìm được công việc là do nam chính Đường Diễn làm, bị hãm hại phải gả cho người đàn ông cờ bạc là bạch nguyệt quang của nam chính làm, cuối cùng là bị người chồng bài bạc đánh chết.

Cả đời có thể nói là quá bi thương, cái giá phải trả cho những chuyện kia là quá lớn.

La Thiển cứ suy nghĩ suy nghĩ, sau đó rất khẳng định cho rằng, nếu như bản thân cô phải trải qua những chuyện như thế, thì cô chắc chắn sẽ làm theo cách nghĩ như bây giờ.

Chính là rời xa nam chính nữ chính, rời xa bạch nguyệt quang, để mấy người đàn ông phụ nữ ấy tự dây dưa yêu hận tình thù với nhau, chẳng liên quan gì đến cô cả...

Vấn đề hiện tại là không thể để Trần Trường qua mắt như thế được nữa, có tài nguyên tốt thì phải nắm chặt trong tay, mặc kệ là có hot hay không hot, để về sau khi nhớ lại cũng không cần tức đến mức thổ huyết.

Dù sao thì hot hay không cũng không quan trọng, bởi vì mơ ước của La Thiển chính là được làm Bao Tô Bà!

Trần Trường nhìn La Thiển đột nhiên cười khúc khích, cảm thấy đau đầu không thôi. Cơ hội lần này rất khó lấy, vô cùng khó khăn, nếu không thì cô cũng sẽ không cố ý tới đây.

Chờ đến khi đưa La Thiển về nhà, Trần Trường vẫn còn căn dặn: "Nhớ nói với Đường tổng chuyện show thực tế, nếu như có thể thì cố gắng lấy thêm một vị trí, Vũ Lâm ngày mai sẽ trở lại."

La Thiến gật đầu, không nói gì quay người lên tầng.

Ngày hôm sau, trợ lý Triệu Vũ Lâm 9 giờ tối ấn chuông cửa, La Thiến ngáp ngáp ngáp dài đi mở cửa. Trên người mặc áo ngủ tơ tằm làm lộ ra vóc người lồi lõm đầy đủ, lại cộng thêm khuôn mặt xinh xắn, nếu như không phải ở trong giới giải trí thì La Thiến đã có thể coi là mỹ nữ khó tìm rồi.

Triệu Vũ Lâm lướt nhìn từ trên xuống dưới một lần rồi nói: "Chị Thiến, chị lại trở nên đẹp hơn rồi đó." Lúc cô mới đi theo La Thiến, La Thiến của lúc đó kỳ thực có chút quê mùa, tuy có khuôn mặt xinh đẹp nhưng khí chất thì hoàn toàn nhiễm hơi thở thôn quê.

Sau khi La Thiến đi theo Đường tổng thì bắt đầu học cách trang điểm làm đẹp, học cách mặc hàng hiệu, tập gym, tập đi đứng các thứ.

Thời gian mới qua một năm thôi mà La Thiến đã trở nên khác hẳn, càng lúc càng động lòng người, làn da trắng nõn, hai mắt trong veo như nước, ngay cả cười lên cũng khiến mọi vật xung quanh trở nên rực rỡ.

"Em thật sự là càng ngày càng biết ăn nói đấy." La Thiến nở nụ cười, những khí chất quý tộc này, là được nữ phụ La Thiến khắc vào tận trong tâm khảm rồi, bởi vì bản thân cô không hề có những thứ đó. Nhưng nữ phụ La Thiến có liều mạng học đến như thế thì cũng vẫn không phải là quý tộc thật sự.

"Mấy ngày này chị đều không có lịch làm gì, chị muốn đi công ty không?" Ý của Triệu Vũ Lâm là đến các lớp học múa hát ở công ty học tập một chút, Trần Trùng thường ngày đều hay dặn như thế.

La Thiến suy nghĩ một chút rồi nói: "Không đi đâu, hôm nay chị phải đến công ty của Đường tổng rồi!" Nữ phụ La Thiến cũng từng đến qua, nhưng đều bị đuổi ra ngoài.

Thế nhưng nếu như cứ ở đây chờ Đường Diễn tới thì show thực tế này se hoàn toàn không có hy vọng gì. Tần suất Đường Diễn tới nơi này, nhiều thì là nửa tháng 1 lần, còn ít thì là tận 3 tháng mới tới một lần, thế nên số ngày nữ phụ La Thiến và Đường tổng thân cận da thịt thực ra rất rất ít.

La Thiến nấu chút cháo, mang theo chút củ cải muối hôm qua rồi cùng Triệu Vũ Lâm ra cửa.

"Chị Thiến, vẫn còn đi à?" Triệu Vũ Lâm sợ lại bị đuổi ra, rất mất mặt.

"Đi chứ, nghe nói show thực tế kia đã định ra không ít người rồi. Nếu như còn không đi thì không còn cơ hội nào nữa đâu." La Thiến suy nghĩ, show thực tế này chính là một tiệc nuôi của nữ phụ La Thiến, bởi vì show này sau khi chiếu đại bại, khiến tất cả khách mời tham gia đều trở nên nổi tiếng.

"Thôi được rồi!" Triệu Vũ Lâm mở cửa chiếc xe ô tô nhỏ chạy bằng điện của mình ra đưa La Thiến đến cửa chính tập đoàn Đường thị.

"Chị Thiến, chị vào trước đi, em đi đỗ xe." Triệu Vũ Lâm thò đầu ra ngoài nói.

Hiện tại đã là tháng 7 rồi, cho dù là sáng sớm thì cũng có khí nóng, La Thiến gạt đầu sau đó bước vào cửa chính tòa nhà làm việc của Đường thị.

Tập đoàn Đường thị là tập đoàn mới, từ lúc thành lập đến này chủ yếu làm về mảng nghiên cứu khoa học kỹ thuật, còn mạng lưới internet và giải trí thì có đầu tư vài chi nhánh lớn. Cả tòa nhà này đều bị Đường thị mua hết để làm văn phòng tập đoàn, mới chỉ thành lập được có 6 năm nhưng tuyệt đối là một trong các tập đoàn lớn mạnh của cả nước.

Lúc La Thiến đến đại sảnh, nhân viên ở quầy tiếp tân nhìn thấy cô liền cảm thấy đau hết cả đầu, sau đó cúi đầu thăm thì với người đồng nghiệp.

"Ôi mẹ ơi, La đại tiểu thư này lại đến nữa rồi."

"Đừng để ý đến cô ta."

"Thật là phiền mà, sao Đường tổng lại coi trọng cô ta được chứ."

Hai người đang tám vui vẻ đến quên trời quên đất thì La Thiến đi tới gõ gõ mặt bàn nói: "Tôi tìm Đường tổng của các cô."

Hai người tự động bật tính năng công việc, mỉm cười nhìn La Thiến, người bên phải nói: "Xin chào La tiểu thư, cô và Đường tổng có hẹn trước không?"

La Thiến sững sốt, còn muốn hẹn trước nữa? Cũng có phải là gặp chủ tịch đâu.

Người bên trái có lẽ là sợ La Thiến nổi giận, liền nói thêm: "La tiểu thư, tôi gọi điện hỏi giúp cô một chút nhé." Sau đó liền lưu loát gọi đến phòng thư ký ở tầng trên cùng, chưa nói được hai câu đã lưu loát cúp điện thoại, mỉm cười nói với La Thiến: "Đường tổng không rảnh ạ."

"Thế thì tôi lên đó chờ anh ấy." La thiến nói.

"La tiểu thư đừng làm khó chúng tôi, cô cũng biết đó, nếu để cô đi lên thì chúng tôi sẽ bị sa thải mất. Cô nhớ hẹn trước với Đường tổng rồi lại đến nhé!" Người bên trái mỉm cười từ chối.

La Thiến mặt không chút thay đổi nhìn hai người, sau đó đi đến khu nghỉ ngơi gần đây ngồi xuống. Triệu Vũ Lâm rất nhanh liền chạy tới tìm cô, thấy La Thiến đang ngồi trên ghế salon thì lập tức hỏi: "Chị Thiến, chị bị làm sao đây?"

La Thiến mặt ngoài vẫn không chút thay đổi nhưng nội tâm lại đang cuồn loạn không ngừng dùng giọng nói vẫn còn rất bình tĩnh trả lời:

"Không thể đi lên."

Tuy rằng La Thiến nói ra vẫn rất bình thường, thế nhưng Triệu Vũ Lâm vẫn nghe ra được chút ưu thương nhàn nhạt, cô ấy an ủi: "Chị... thử gửi tin nhắn cho Đường tổng xem nào?"

La Thiến tiếp nhận được kí ức của nguyên chủ, sau đó vô cùng đau buồn nói: "Anh ấy không có chấp nhận lời mời kết bạn của chị."

Ôi trời, hai người đều đã là quan hệ ấy ấy rồi mà đến Wechat cũng không thêm là sao? Triệu Vũ Lâm châm chọc nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi tiếp: "Số điện thoại thì sao?"

"Cái này thì có này." La Thiến rút điện thoại ra, bắt đầu gõ chữ.

----- Đường tổng thân ái, em là Tiểu Điềm Tâm (*) ban đêm giải sầu cho anh này. Hôm nay em đặc biệt mang một bữa sáng vừa ngon vừa bổ đến đây, không biết Đường tổng có rảnh hay không?

(*) Điềm là ngọt, Tâm là tim. Ở đây kiểu là Sweetheart ý =))

Tin nhắn chẳng ra gì như vậy cứ thế được gửi đi. Lúc Đường Diễn nhìn thấy dòng tin nhắn này là đang uống cafe đen không đường thay thế cho bữa sáng, vì để duy trì tính cách ông trời thiết lập cho con người nên anh cố gắng không nhỡ ra ngụm cafe vừa uống ra, kết quả là thiếu chút nữa bị sặc cafe.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5:

Edit: Tiểu Vũ

Thật ra ngày đó, khi La Thiến rời giường Đường Diễm cũng đã tỉnh lại rồi. Người phụ nữ này tự cho là mình nhẹ tay nhẹ chân, thế nhưng chiếc giường đó rất mềm mại, cô chỉ hơi động dậy một chút là Đường Diễm liền tỉnh, chỉ là không muốn mở mắt nhìn cô mà thôi.

Chờ La Thiến ra khỏi phòng ngủ, Đường Diễm mới đứng dậy vào phòng tắm tắm rửa một chút.

Anh cho rằng chút thời gian này đủ để La Thiến làm xong bữa sáng rồi... Ít nhất thì trước đây đều là như vậy, thế nên khi anh đi tới phòng khách, nhìn thấy người phụ kia ngồi dưới mặt đất, cứ ăn một miếng sandwich lại uống một ngụm sữa bò rất khí phách rất hào sảng thì...

Nội tâm Đường Diễm: ...

Toàn bộ quá trình, không biết là có phải quá nhập tâm vào chuyện ăn uống hay không nhưng mà Đường Diễm đứng ở sau lưng nhìn cô ăn tận 10 phút mà cô nàng vẫn không hay biết gì.

Trong đầu Đường Diễm xuất hiện một ý nghĩ "Tôi đứng ở đây chờ xem, rốt cuộc là đến khi nào thì cô phát hiện ra tôi?".

Đương nhiên, lý trí Đường Diễn tuyệt đối không thừa nhận rằng anh đang vô cùng ấu trĩ khi để ý chuyện này, anh vô cùng lạnh lùng mà cho rằng đây chính là sự khinh thường của mình đối với người phụ nữ ngu xuẩn kia.

Mãi đến khi người phụ nữ kia yếu ớt sợ hãi cầm quả táo dở lên hỏi: "... Anh ăn không?"

Đường Diễn cảm thấy mình đang bị khiêu khích, người phụ nữ này đang định vùng lên phản kháng à?

"Không ăn!" Hai chữ này, là được anh rút từ trong kẽ răng ra ngoài, sau đó, anh cảm thấy mình muốn thổ huyết đến nơi rồi.

Vẻ mặt vô tội, hai mắt mông lung mà đáng thương của người phụ nữ ngẩng lên nhìn anh, sau đó lại lặng lẽ cúi đầu xuống, tiếp, tục, gặm, táo. Xác định chắc chắn rằng người phụ nữ này sẽ không nói ra bất cứ một câu nào nữa, Đường Diễn đành ngậm ngùi nuốt máu ngược về trong rồi rời đi.

Được hầu hạ như tổ tông lâu như vậy, trong lúc nhất thời không được hầu hạ nữa, Đường Diễn cảm thấy có chút không được quen.

Lúc sáng thư kí Kiều đưa tới văn kiện của hai ngày nay, Đường Diễn đành nén lại cảm giác không thoải mái xuống để làm việc, tay phải cầm ly cafe uống, tay trái tiếp nhận văn kiện thư kí Kiều đưa.

Đường Diễn hay uống cafe vào buổi sáng, cafe đen không đường. Anh không thích uống cafe đắng nhưng bởi vì chất lượng ngủ buổi tối không được tốt, sáng sớm thường hơi buồn ngủ, hông có tinh thần lắm thế nên anh đành phải uống cafe đen không đường để lên tinh thần.

Tiếp nhận văn kiện rồi xem qua một chút, cảm giác khó chịu vì ngủ không đủ giấc lại kéo tới. Đường Diễn chỉ có thể cầm ly cafe trên bàn lên

uống một ngụm, đang uống dở thì âm thanh "Đinh" vang lên, là chuông tin nhắn của điện thoại.

Đường Diễn rất ít khi nhận được tin nhắn trên điện thoại, những người có việc cần liên lạc với anh đa phần đều gọi điện trực tiếp.

Đường Diễn cũng không để ý lắm, anh vừa uống cafe vừa tùy tiện mở điện thoại ra nhìn.

Sau đó thì cả người truyền đến một cảm giác muốn thổ huyết, nhưng cafe vẫn còn trong miệng, nếu lúc này nhổ ra thì không chỉ máy tính và các văn kiện trước mặt bị bắn mà ngay cả uy tín của anh trước mặt thư kí Kiều cũng sẽ không còn nữa.

Cường chế nuốt cafe xuống, kết quả đương nhiên là sặc đến mức ho khan liên tục, suýt nữa thì họ ra cả lục phủ ngũ tạng.

"Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ... "

Thư kí Kiều nhìn sếp nhà mình đột nhiên ho sặc sụa, vội vàng hỏi: "Đường tổng, anh không sao chứ?"

Đường Diễn khoát khoát tay, người phụ nữ này, cái gì mà Tiểu Diễm Tâm ban đêm giải sầu? Cô là tôi dùng tiền mua, dùng tiền mua, dùng tiền mua đó. Tiểu Diễm Tâm cái gì hả?

Uống xong cốc nước thư kí Kiều đưa tới, Đường Diễn mới cảm thấy đỡ hơn chút, nhưng vì ho quá nhiều mà cổ họng có chút hơi đau.

"La Thiến tới?" Đường Diễn hỏi.

Thư kí Kiều biết La Thiến tới là lúc vừa rồi khi ra ngoài rót nước cho sếp. Đây không phải lần đầu La Thiến tới, với lại Đường tổng cũng từng

nói qua, phụ nữ bên người anh nếu như không được anh đặc biệt chỉ thị thì không được tùy tiện cho vào.

Thế nên thư kí Kiều cũng không quá coi trọng, nhưng Đường tổng lại vừa hỏi cô, gần người một lúc thư kí Kiều mới mở miệng nói: "Vừa rồi đi ra ngoài, Tiểu Trần nói với tôi là dưới tầng 1 có gọi điện thoại lên nói La tiểu thư tới."

"Để cô ấy lên đây." Đường Diễn lạnh lùng nói.

Thư kí Kiều có chút hoảng sợ, nhưng vẫn rất chuyên nghiệp nói: "Được ạ."

Cầm lấy văn kiện Đường Diễn đã ký, thư kí Kiều ra ngoài nói với trợ lý.

La Thiến ở dưới tầng ngồi khoảng 15 phút thì nhân viên quầy tiếp tân mới gọi: "La tiểu thư, Đường tổng bảo cô đi lên."

"Hả?" La Thiến sửng sốt, sau đó vui mừng nhìn Triệu Vũ Lâm nói: "Ây da, gửi tin nhắn quả nhiên có tác dụng này."

Triệu Vũ Lâm cũng mờ mịt không rõ, mấy lần trước đến không phải đều là suýt nữa bị bảo vệ dùng dùi cui điện đuổi ra sao.

"Tới đây, tới đây." La Thiến cầm hộp đựng thức ăn và túi xách đứng lên đi theo nhân viên tiếp tân, Triệu Vũ Lâm cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tòa nhà này có rất nhiều thang máy, trong đó có một thang máy chuyên dụng dành cho Đường Diễn, La Thiến đương nhiên là không được đi thang máy ấy, cô đi theo nhân viên tiếp tân đến thang máy dành cho công nhân viên của tập đoàn.

"Chờ một chút, chờ một chút." Bên ngoài truyền đến một giọng nữ thanh thoát, sau đó trước khi cửa thang máy đóng lại hoàn toàn thì có một người chen vào.

Hai tay cô ấy bê đầy đồ, nhân viên quầy tiếp tân thấy thế liền hỏi: "Lâm Phi!" Chắc là có quen biết nhau thế nên liền ấn giúp cô gái kia tầng 12 luôn.

Lâm Phi?

La Thiến nhìn về phía cô gái kia, tóc đuôi ngựa, mặc đồ công sở hai màu đen trắng, mặt trái xoan, đôi mắt đào hoa, đây chính là... nữ chính?

"Cảm ơn chị Vương."

Nhân viên quầy tiếp tân hình như họ Vương, cô ấy cười nói: "Không có việc gì, em lại giúp người khác mua đồ ăn sáng à?"

La Thiến biết nữ chính là một cô gái yếu đuối, lúc mới vào công ty đã bị không ít người bắt nạt, giúp mọi người mua đồ linh tinh rồi tặng ca các thứ Lâm Phi đều phải làm.

"Hi hi, em là người mới, những cái này nên làm mà."

Chị Vương lắc lắc đầu: "Đây cũng là do em tốt tính, người mới thì người mới chứ, cẩn thận sau này mấy cái công việc này sẽ trở thành một trong các công việc thường ngày của em đấy."

Lâm Phi cười cười, trên trán vẫn còn chút mồ hôi.

Cũng đúng, tháng 7 rồi mà, Lâm Phi vừa mới tốt nghiệp, trước đó cũng đã thực tập ở công ty Đường Diễn rồi, một năm sau hai người sẽ chính thức gặp mặt rồi thăm mến nhau. Chờ tình cảm của hai người thăng

hoa, ừmmmmm... bạch nguyệt quang lúc đó cũng sẽ trở về, cô cũng nên công thành lui thân thôi.

Không biết phía chia tay của Đường Diễn là bao nhiêu nhỉ? Nghe nói mấy người trước được cho rất nhiều, có một người cũng là nghệ sĩ nữ, nghe nói chỉ tính riêng tiền mặt, không tính bất động sản cũng được tận hơn 8000 vạn tệ!

Nghĩ tới đây, La Thiến liền cười hì hì ra tiếng...

"Chị Thiến, chị... không sao đấy chứ?" Triệu Vũ Lâm đứng bên cạnh kéo kéo cô.

La Thiến lắc đầu, đã đến tầng 12, Lâm Phi nhanh chóng mang theo một đồng hồ trên tay đi ra ngoài. Thang máy tiếp tục đi lên trên, đến tầng trên cùng, chị Vương giữ cửa thang máy cười nói: "La tiểu thư, đến nơi rồi, cô đi thang thả ạ."

La Thiến gật đầu, mang theo Triệu Vũ Lâm ra khỏi thang máy.

Tầng cao nhất của Đường thị rất rộng, không giống như tầng 12, thang máy vừa mở là thấy hành lang nhỏ hẹp, ở tầng cao nhất này, cửa thang máy mở ra chính là phòng thư kí của Đường Diễn.

Thấy La Thiến đi ra, thư kí Kiều chờ ở gần đó đẩy gọng kính lên nói: "La tiểu thư, mời đi bên này."

Triệu Vũ Lâm không được đi vào, chỉ có La Thiến và hộp cơm của cô được vào phòng làm việc của Đường Diễn thôi.

Phòng làm việc cũng rất lớn, lớn đến mức có chút trống trải. Nội thất trong này đa phần là bằng gỗ, La Thiến nhìn không hiểu mấy cái này, nhưng cô biết hiện nay gỗ rất có giá trị.

Đường Diên nhìn cô giống như tên trộm nhìn ngó loanh quanh, nhíu mày lạnh giọng hỏi: "Bữa sáng đâu?"

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 6

Chương 6

Edit: Tiểu Vũ

La Thiến: " ... " Wow, người này đối với việc không được ăn sáng ngày hôm qua rốt cuộc có bao nhiêu oán hận đây?

"Đây đây đây!" La Thiến vội vàng đặt hộp cơm lên bàn làm việc của anh, bàn làm việc lớn đến mức dù có 10 người vây quanh ăn uống thì cũng không có vấn đề gì.

Thái độ của Đường Diễn có không tốt đến mấy thì La Thiến cũng chẳng thêm quan tâm đâu. Nhưng mà ai bảo người ta có tiền! Hầu hạ tốt thì mình cũng có tiền, La Thiến cảm thấy cả người Đường Diễn cũng chỉ có mỗi chút vốn liếng này thôi.

Nhìn hộp đựng cơm 3 tầng màu hồng phấn La Thiến đặt trước mặt, bên ngoài hình như còn được trang trí bằng con mèo Hello Kitty? !

Đường Diễn: "... Mới sáng sớm cô tới đưa bữa sáng cho tôi chính là đưa cháo loãng và củ cải muối?"

Có rất nhiều tình tiết trong truyện nguyên tác "Thế thân si tình" La Thiến đã không còn nhớ rõ nữa, nhưng mà có chút tình tiết then chốt cô vẫn còn nhớ rất rõ đấy. Mấy tình tiết này ngay cả nữ phụ La Thiến cũng không hề biết, ví dụ như dạ dày Đường Diễn không được tốt lắm, loại trò

chơi thể thân này ý mà, hơn phân nửa là sẽ xâm lấn từ những vấn đề sinh hoạt hàng ngày.

Thế nên khi nam nữ chính chia tay, nam chính sẽ từ các loại vấn đề sinh hoạt hàng ngày mà nhớ tới vị thể thân kia, sau đó thể thân liền biến thành chân ái.

Những ngày Lâm Phi làm thể thân rất có trách nhiệm, cô ta đã giúp bệnh dạ dày của Đường Diễn tốt hơn rất nhiều.

Thế nên La Thiển mới nhớ kỹ việc Đường Diễn có bệnh dạ dày, cô cảm thấy dạ dày không tốt thì nên ăn nhiều cháo, sẽ dễ tiêu hóa hơn! Đồ ăn đi kèm cũng cô cũng cố gắng làm đơn giản, không phải thể này rất tốt sao?

"Sáng sớm ăn cháo rất tốt." La Thiển chớp chớp đôi mắt ngây thơ của mình, biểu thị rằng bản thân rất dụng tâm, dụng tâm một cách thuần khiết.

"Ha ha!" Đường Diễn cười nhạt hai tiếng, vậy lúc trước sáng nào cũng chuẩn bị cho tôi ăn sandwich và uống cafe đen là ai vậy?

Nữ phụ La Thiển thật ra cũng biết làm những món ăn thể này, nhưng cô ấy lại tự cho rằng bản thân đã không còn là dân quê nữa, thế nên cô ấy chưa từng làm những món đó cho Đường Diễn ăn. Đồ ăn cô ấy làm cho Đường Diễn, đều là đồ ăn cao cấp.

Vì vậy, cô ấy đi học làm cơm Tây rồi sau đó mỗi sáng đều sẽ làm sandwich và pha cafe đen Đường Diễn thích nhất. Đường Diễn chưa từng ở lại qua trưa, chỉ thỉnh thoảng đến vào buổi tối.

Nữ phụ La Thiển vẫn thường làm beefsteak, mì ý và các món Pháp với nguyên liệu cao cấp, nói thật thì tay nghề của cô ấy cũng không tệ lắm, thế nên đối với việc ăn ở chỗ nữ phụ La Thiển, Đường Diễn cũng không bài xích.

Nghĩ như vậy, Đường Diễm cảm thấy bản thân quả thật chưa từng ăn đồ Trung La Thiến làm, có thể ăn thử xem sao.

Bởi vậy anh rất tự nhiên nhận lấy đĩa và thìa La Thiến đưa tới, cúi đầu ăn cháo.

Không tệ, rất thanh đạm, không thể nói rõ là có ngon hay không, thế nhưng đối với một người sáng chưa ăn gì như Đường Diễm thì quả thật cảm thấy rất hài lòng.

Không phải là không có ai làm bữa sáng cho Đường Diễm, chỉ là ban đêm anh ngủ không ngon, sáng tỉnh dậy cũng không muốn ăn uống gì. Đến công ty lại cảm thấy không có tinh thần thế là đành phải uống cafe đen để tỉnh táo hơn một chút.

Bố mẹ Đường Diễm bị ảnh hưởng bởi văn hóa Âu Mỹ, vì thế người làm trong nhà cũng hay làm các món Tây. Bởi vậy nên bữa sáng trong nhà vẫn luôn là cafe và bánh các loại, người làm trong nhà hay là bố mẹ anh cũng chưa từng làm món Trung để ăn sáng bao giờ cả.

Được ăn no nê một bữa, tâm tình Đường Diễm không tệ, anh quyết định tha thứ cho sự vô lễ ngày hôm qua của cô, mở miệng hỏi: "Đến có chuyện gì không?"

La Thiến ngay lập tức nở một nụ cười ngọt ngào: "Đường tổng, công ty anh gần đây không phải đang đầu tư một show thực tế sao?"

Đường Diễm nhíu mày, nói là đầu tư nhưng thực ra có thể coi là Đường thị bỏ vốn. Hạng mục này không nhỏ, mấy quản lý cấp cao của công ty đã thương lượng khá lâu, cũng họp vài lần để phân tích lợi hại và xác xuất thành công các loại.

Đường Diễm không tham dự, bởi vì hạng mục giải trí không phải là hạng mục chính của công ty, nhưng mà gần đây đầu tư cho giải trí quả thật

kiếm được không ít lời. Mấy cuộc họp lớn tổng kết các hạng mục của công ty anh có tham dự nên cũng có ấn tượng với hạng mục này, tài liệu cuối cùng cũng là anh kí tên.

Show mà La Thiến nói, chắc là cái này?

"Show mà cô nói là 《 Thời gian vui vẻ 》 (*)?" Đường Diễm hỏi.

(*) Nguyên văn là 悠闲时光 [yōuxián shíguāng] du nhàn thời quang, kiểu là thời gian nhàn rỗi vui vẻ, thông dong ý.

La Thiến gật đầu, vươn 2 ngón tay trắng nõn lên tạo thành hình chữ V nói: "Có thể cho tôi hai suất không?"

Đường Diễm cười nhạo: "Hạng mục lớn như vậy, muốn mời cũng chỉ mời người nổi tiếng, một suất đã là mơ rồi mà cô còn muốn tận hai?"

Quả thật là như vậy, trong truyện tuy rằng không có nhắc tới thế nhưng trong trí nhớ của nữ phụ La Thiến để lại thì cô ấy không nhận được hạng mục này còn Lâm Giai Thần là sau đó bằng thực lực nhận được một suất. Hiện tại La Thiến muốn 2 suất là bởi vì không muốn dây dưa lằng nhằng gì với Trần Trùng.

"Một suất thôi cũng không được sao?" La Thiến ủ rũ thất vọng nhìn Đường Diễm.

Đường Diễm là một người lạnh lùng cao ngạo nhưng cũng muốn bật cười vì dáng vẻ lúc này của cô. Thế nhưng anh vẫn phải cố gắng duy trì tính cách vốn có của bản thân: "Cho cô một suất chắc cũng không được đến tay cô đâu nhỉ?" Đường Diễm không nhớ đã cho La Thiến những tài nguyên gì, bởi những tài nguyên này và cả tiền mỗi tháng cho La Thiến đều là thư kí Kiều làm.

Thế nhưng, đa số những tài nguyên La Thiến được cho đều không tới được tay cô, việc này thư kí Kiều đã nói qua với anh một lần, thậm chí cả nguyên nhân hậu quả đều nói rất rõ ràng, nhưng Đường Diễn nghe xong cũng chỉ tùy ý gật đầu tỏ vẻ đã biết thôi.

La Thiến, không đầu lại người đại diện của cô.

La Thiến lập tức ngồi bật dậy, nói: "Anh đừng có mà khinh thường người khác, tôi mà lấy được một suất thì chắc chắn tôi sẽ có cách để mình được đi."

Đường Diễn không để ý tới cô, cúi đầu xử lý công sự, ý tứ thể hiện rất rõ ràng: Cầm hộp cơm của cô rút nhanh lên!

Cảm thấy có loại cảm giác bị qua cầu rút ván, bị ăn cháo đá bát đang xoay vòng vòng quanh người, La Thiến mệt mỏi ừ ừ lấy một thanh chocolate từ trong túi xách ra. La Thiến cũng không phải là quá thích ăn đồ ngọt, đời trước không có tiền để ăn ngon nên đương nhiên cô không thể nói rõ là có thích hay không thích.

Thế nhưng hiện tại có tiền rồi, loại đồ ăn vừa nhìn đã biết là cao cấp này cô vô cùng sẵn lòng nếm thử. Sáng sớm có đi ngang qua cửa hàng đồ ngọt ở bên ngoài tòa nhà này, cô thuận tiện mua một ít để trong túi xách ăn dần.

Tâm tình không tốt thì liền ăn chút đồ ngọt để giảm bớt sự không tốt đó, điều này là cô nghe được từ mấy thành phần tri thức hay đến quán cafe cô làm đời trước nói, thế nên cứ ăn để đỡ buồn đi!

"Cô đang ăn cái gì?" Đường Diễn lạnh lùng nhìn cô.

"Chocolate." La Thiến không thể hiểu nổi tại sao Đường Diễn lại phải hỏi câu này, cái này không phải nhìn cái là biết sao?

"Ai cho cô ăn cái này ở phòng làm việc của tôi?" Giọng nói của Đường Diễn thậm chí đã đông lạnh đến mức như băng ngoài Nam cực rồi.

"... Vừa nãy anh còn vừa ăn bữa sáng trong này đấy!" La Thiển có chút không phục, nhưng cô nhìn ra Đường Diễn đang giận thật thề là nhanh chóng lấy ra một thanh chocolate nữa đưa cho anh, hỏi: "Nếu không thì, anh cũng ăn một chút?"

Đường Diễn lặng lẽ nhìn chăm chăm chocolate trong tay cô tận một phút đồng hồ, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn La Thiển, dùng giọng nói lạnh băng khiến mọi người vừa nghe đã cảm thấy run rẩy nói: "Tôi không ăn đồ ngọt."

Giờ tay lâu đến mức muốn rã rời, cuối cùng nhận được một câu trả lời như vậy, La Thiển khó chịu lặng lẽ thu hồi chocolate. Nhìn Đường Diễn trước mặt vẫn lạnh như băng Nam cực, La Thiển đột nhiên nghĩ ra một giả thiết, không ăn đồ ngọt còn nhìn chăm chăm chocolate của tôi lâu như vậy hả?

"Thật ra... " La Thiển có một loại giả thiết to gan, dù sao thì ngay cả trong kí ức của nữ phụ La Thiển và cả trong truyện nguyên tác cũng chưa từng nói đến. La Thiển bóc vỏ ngoài thanh chocolate sau đó lại đưa tới trước mặt Đường Diễn, nói: "Ăn một chút thôi, ngon lắm."

Đường Diễn lại lặng lẽ nhìn chocolate một phút đồng hồ nữa, sau đó tiếp tục lạnh lùng nói: "Không ăn."

"Ăn một miếng thôi!" La Thiển bị lòng hiếu kỳ che lấp lý trí, không để ý đến hậu quả mà nhét luôn chocolate vào miệng Đường Diễn.

Đường Diễn lặng lẽ cắn một nửa thanh chocolate, sau đó mơ hồ không rõ nói một câu: "Là cô ép tôi ăn đấy."

La Thiển ừ ừ ừm gật đầu liên tục.

PS: Hết Vĩ Gian Phong rồi thế là chăm chỉ làm truyện này luôn đây hihi. Nhớ like và cmt cho t nha các nàng yêu!!!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 7

Chương 7

Edit: Tiểu Vũ

Sau khi ăn xong chocolate, tâm tình Đường Diễn dường như đã tốt hơn nhiều, giọng nói cũng trở nên hòa hoãn hơn không ít: "Em nói em muốn tham gia Thời gian vui vẻ?"

"Có thể chứ?" Hai mắt La Thiển sáng như đèn pha.

"Suy nghĩ một chút."

La Thiển cầm nửa thanh chocolate còn lại đút cho Đường Diễn ăn, còn rất thức thời nói: "Em lại ép anh ăn chocolate tiếp này!"

Đường Diễn rất tán thưởng nhìn cô một cái, nói: "Về đợi thông báo."

"Yesir!" La Thiển đứng ngay ngắn, theo nghi thức quân đội chào anh, nói: "Tạm biệt Đường tổng."

Sau đó nhanh nhẹn thu dọn hộp đựng cơm trên bàn rồi quay người rời đi.

Nhìn thân ảnh vui vẻ khi rời đi của La Thiển, Đường Diễn không tự chủ được mà nhếch nhếch khóe môi.

Trước khi thư kí Kiều tới, anh vô cùng bình tĩnh rút một tờ giấy ra lau lau miệng, sau khi xác định không còn bất cứ thứ gì bất thường nữa thì liền

lặng lẽ nhủ thầm trong lòng: Tôi cũng chỉ là bị ép thôi, không có cách nào khác.

Sau đó, liền vô cùng yên lòng mát dạ ngồi đợi thư kí Kiều tới.

"Đường tổng, có chuyện gì ạ?" Thư kí Kiều gõ cửa bước vào, nhìn Đường Diễn hỏi.

Đường Diễn nhìn tài liệu trong tay, đầu không ngẩng lên nói: "Cho La Thiến một suất trong 《 Thời gian vui vẻ 》 ."

"..." Thư kí Kiều ngẩn người, cô phải xác định lại một lần nữa không nghe nhầm sau đó mới mở miệng trả lời: "Được ạ."

La Thiến vô cùng vui vẻ sung sướng quay về nhà. Buổi chiều, Trần Trùng hình như nhận được luồng thông tin nào đó liền lập tức gọi điện thoại hỏi cô: "Đường tổng nói thế nào về chuyện show thực tế?"

La Thiến không muốn bị Lâm Giai Thần giành mất suất thế nên cô đương nhiên không có ngu ngốc đi nói thật mà là uyển chuyển tỏ vẻ không chắc chắn nói: "Đường tổng vẫn chưa cho em câu trả lời chính xác, em cũng không biết nữa!"

Trần Trùng nhú mày, hỏi: "Đường tổng đã nói gì về chuyện này?"

La Thiến suy nghĩ một chút rồi nói: "Đường tổng nói, hạng mục này rất quan trọng, bên họ đều mời người nổi tiếng!"

Trần Trùng nói đã biết rồi cúp điện thoại luôn. La Thiến nằm trên ghế salon vừa đắp mặt nạ vừa ăn táo sau khi bị cúp điện thoại thì bĩu môi, tùy tiện ném điện thoại sang một bên, tiếp tục thời gian thanh thoi của cô.

Cô vừa đắp mặt nạ vừa nghĩ, wow, bất ngờ thật sự luôn, Đường Diễn thế mà lại thích ăn đồ ngọt?

Chuyện này trong tiểu thuyết cũng không nhắc đến nữa! Ít nhất thì cả kể bạch nguyệt quang và Lâm Phỉ đều không biết chuyện này. Nữ phụ La Thiến theo Đường Diễm 2 năm, cũng không hề phát hiện ra, nếu không phải hôm nay cô bạt mạng liều mình thử một lần thì chắc cũng không thể biết được chuyện này.

Ha ha ha...

La Thiến lại bắt đầu cười. Cứ nghĩ đến chuyện cô biết được một bí mật lớn mà cả thiên hạ không ai hay biết thì cả người cô đều cảm thấy sung sướng không thể tả, hơn nữa Đường Diễm nhìn bên ngoài lãnh khốc vô tình, lạnh như núi băng, sắc mặt ngày qua ngày đều không thay đổi lại đi thích ăn đồ ngọt thì ha ha ha ha... cô lại không nhịn được cười rồi.

La Thiến tự nghĩ tự vui một hồi, sau đó liền nhận được tin nhắn của thư kí Kiều nói tối nay Đường tổng tới. La Thiến lập tức đứng dậy đi siêu thị mua thức ăn về nấu cơm, cô còn cố ý đi tới một cửa hàng bánh ngọt nổi tiếng mua hai phần bánh ngọt đắt nhất quán về làm bữa tráng miệng cho hai người nữa.

Nói là đắt nhất nhưng thật ra cũng chỉ có hơn 60 tệ thôi, La Thiến cảm thấy, vì túi vàng trong tay kim chủ đại nhân thì chút tiền lẻ này cô vẫn bỏ ra được.

La Thiến có kí ức về cách làm cơm Tây, bản thân cô cũng muốn ăn thử xem sao, thế nhưng Đường Diễm vẫn luôn ăn cơm Tây suốt ngày, có lẽ cũng cảm thấy ngán rồi.

La Thiến làm phục vụ cũng có gần 20 năm, cô từng được điều đến phòng bếp hỗ trợ rất nhiều lần thế nên nhờ đó mà theo học bếp trưởng được chút tay nghề.

Không lâu sau, 3 món mặn 1 món canh đơn giản gồm thịt lợn xào chua ngọt (*), cá kho tộ, canh thập cẩm (**), rau muống xào tỏi đã được

làm xong.

(*) Một món ăn truyền thống của TQ, khác với sườn xào chua ngọt nha.

(**) Một món truyền thống và nổi tiếng của tỉnh Phúc Kiến TQ, t ko tìm được tên Việt Nam của món này nên dịch thành canh thập cẩm cho mn dễ hiểu nhất vì món này được làm từ nhiều nguyên liệu gồm gà, cá, mực, nấm...

Còn đây là cá kho tộ nhé!

Hôm nay Đường Diễn tới sớm, lúc La Thiến bưng món cuối canh cuối cùng đặt lên bàn thì chuông cửa vang lên.

La Thiến ra mở cửa, Đường Diễn nhìn thấy La Thiến cười tươi tắn mở cửa mời anh vào nhà.

"Anh đến thật đúng lúc, em vừa mới nấu cơm xong, vào ngồi ăn thôi!" La Thiến xoay người giả bộ mang hai bát cơm đặt lên bàn.

Đường Diễn nhìn đồ ăn trước mặt, nhú nhú mày, La Thiến vốn muốn làm món cá chua ngọt, thế nhưng sợ có nhiều món ngọt quá sẽ ngấy nên cô liền làm cá kho tộ.

"Anh ăn một chút đi! Cá, thịt, rau đều có đủ, đặc biệt là món thịt lợn xào chua ngọt này, đây là món sở trường của em đây!" La Thiến đặt đĩa thịt lợn xào chua ngọt đến trước mặt Đường Diễn.

Bữa cơm này Đường Diễn tiêu diệt đĩa thịt lợn xào chua ngọt kia đến mức chỉ còn mấy miếng mới thỏa mãn bụng bát đĩa xuống nói: "Không tộ."

La Thiến trong lòng nín cười muốn chết rồi, nhưng cô biết Đường Diễm rất sĩ diện thế nên đành phải cố gắng dùng vẻ mặt đứng đắn nói: "Tay nghề của em đương nhiên không tệ rồi, lần sau anh đến em lại làm cho anh ăn. Cá chua ngọt cũng là món sở trường của em đó, món thịt hai lần chín (*) em cũng biết làm nữa."

(*) Món đấy đây

Đường Diễm mặt không thay đổi gật gật đầu, dường như muốn khen ngợi La Thiến, anh nhàn nhạt mở miệng nói: "《 Thời gian vui vẻ 》 còn một suất, tôi giữ lại cho em rồi."

Yeah! Trong lòng La Thiến âm thầm giơ một chữ V, còn bên ngoài thì lại tỏ ra vô cùng cảm kích nói: "Đa tạ Đường tổng, đại ân đại đức của ngài tiểu nữ suốt đời không quên."

Đường Diễm không để ý tới ôc, đứng dậy đi ra phòng khách bật TV xem, La Thiến ở lại phòng ăn thu dọn bát đĩa.

Sau khi làm xong cô mở tủ lạnh lấy ra hai phần bánh ngọt mang ra phòng khách, đặt một phần tới trước mặt Đường Diễm, còn một phần thì đặt trước mặt mình, nói: "Đường tổng, đây là bánh ngọt tráng miệng sau bữa tối."

Không biết là do Đường Diễm đã buông bỏ cho việc dây dưa, hay là do anh bị cô đầu độc mất rồi, mà anh chỉ liếc mắt nhìn cô một cái.

Cái liếc mắt này, La Thiến hiểu được nội dung bên trong của nó, chỉ có 3 chữ: Biết điều đấy!

Ăn xong bánh ngọt, dĩ nhiên là chỉ còn lại chuyện nam nữ mà thôi. Bánh ngọt đối với Đường Diễm, giống như là rau chân vịt đối với thủy thủ popeye vậy.

Sau khi ăn bánh ngọt xong, cả đêm đó Đường Diễm đều vô cùng tràn trề sinh lực. Tuy rằng La Thiến vẫn còn là một xử nữ già, thế nhưng đã sống đến từng này tuổi rồi thì cái gì biết vẫn phải biết, càng hưởng chi đêm đầu tiên tới đây cô đã phải cam chịu mà làm một lần!

Khi đó Đường Diễm không biết thương hương tiếc ngọc, tinh thần La Thiến lại không tập trung thế nên chẳng có bao nhiêu cảm giác cả. Hôm nay hai người là thuận theo việc nước chảy thành sông, cảm giác hoàn toàn khác hẳn.

La Thiến cảm thấy... ừm, không tệ đâu, chí ít thì cô cũng rất là hưởng thụ. Nhưng mà tư thế ông già đẩy xe (*) mà Đường Diễm thích lại khiến cô vô cùng mệt mỏi.

(*) Tư thế ấy ấy của hai anh chị =)), tức là La Thiến nằm sấp xuống giường rồi anh Đường nằm sấp lên chị ấy =)))

Lăn qua lộn lại thật lâu thật lâu, hai người mới dừng lại để chìm vào giấc ngủ say. Đúng vậy, là ngủ say, Đường Diễm rất hiếm khi có được một lần ngủ say như thế này.

Có lẽ đồ ngọt đối với La Thiến thì không có gì đặc biệt, thế nhưng đồ ngọt đối với Đường Diễm thì quả thực có công dụng làm giảm sức ép. Nói chung là, sau một ngày ăn đồ ngọt, các hoạt động sinh hoạt của Đường Diễm đều thoải mái hơn rất nhiều, ngay cả ngủ cũng không còn khó khăn như mọi hôm nữa.

Ngày hôm sau, lúc Triệu Vũ Lâm đến gõ cửa vẫn chưa rõ tình hình La Thiến thế nào. Hôm qua quản lý Trần gọi điện hỏi cô chuyện đến Đường thị nhưng cô không được đi vào nên cũng không biết bên trong nói gì mà báo cáo cả.

Thế nhưng lúc chị Thiến đi ra hình như biểu cảm trên mặt là vui mừng sung sướng thì phải, thế nên, chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Chỉ là, Triệu Vũ Lâm cũng không thành thật nói với Trần Trường chuyện này, chỉ nói mình không được đi vào nên không biết kết quả thế nào. Nói như thế không phải bởi vì cô đối với La Thiến có bao nhiêu trung thành, mà là với tính cách và tài năng của La Thiến thì thật sự không dễ lấy lòng người khác đâu.

Nhưng mà tính tình La Thiến có không tốt thì Triệu Vũ Lâm cũng không muốn chị ấy vì cô mà gặp khó khăn, cô chỉ muốn đứng ở vị trí trung lập, có thể sống là tốt rồi.

Triệu Vũ Lâm suy nghĩ đến xuất thần, thế nên lúc tỉnh lại thì liền nhìn thấy Đường Diễn mặc áo ngủ, đen mặt nhìn cô chăm chăm.

Cô thậm chí còn nhìn ra rằng, nếu như cô không nói rõ mục đích đến đây thì rất có khả năng chỉ trong vòng nửa phút cô sẽ bị Đường tổng tiêu diệt.

"Chị chị chị chị... Thiến có ở nhà không? Chị ấy sắp bị muộn giờ đến đoàn phim rồi." Giọng nói của Triệu Vũ Lâm run rẩy không thôi. Sao Đường tổng lại ở đây vậy? Không phải là 10 ngày nữa tháng mới tới 1 lần sao? Hôm kia không phải mới tới à?

Đường Diễn nhìn chăm chăm cô tận 30 giây, sau đó mới bắt đầu có chuyển động, anh "Ừ" một tiếng.

Đi tới cửa phòng ngủ, nhớ tới La Thiến vẫn còn đang lỏa thể nằm trên giường, anh liền yên lặng quay đầu nhìn chăm chăm Triệu Vũ Lâm một chút rồi nói: "Cô chờ ở đây, tôi đi gọi cô ấy."

"Được ạ, được ạ, được ạ!" Triệu Vũ Lâm điên cuồng gật đầu, một chút cũng không dám phản kháng, cũng không giám giục tẹo nào.

Tiểu Vũ: Tớ đổi cách xưng hô của Đường Diễn từ tôi - cô thành tôi - em, của La Thiến thành từ tôi - anh thành em - anh nhé! Bởi vì tình cảm

của Đường Diên đối với La Thiển đã khác đi rồi nên để em sẽ hay hơn chút =)), còn La Thiển thì t ko định đổi đâu, nhưng t cảm thấy đã là tình nhân muốn đi nịnh nọt kim chủ mà xưng tôi thì cứ thế nào ý, thế là đổi thành em nhé các nàng. Mn có ý kiến gì có thể cmt cho t nha <3 <3

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 8

Chương 8

Edit: Tiểu Vũ

Vừa vào trong phòng, Đường Diễn liền cảm thấy hơi không thở được, La Thiến vẫn đang nằm trên giường ôm gối ngủ một cách vô cùng bất nhã.

May mà các bộ phận quan trọng đều được chặn che đi, thế nhưng chính cái kiểu nửa hở nửa che này lại khiến cho người ta cảm thấy mê người hơn bao giờ hết, đặc biệt đây lại là lúc vừa xoxo xong nữa!

Đường Diễn thở ra một hơi, sau đó đi tới bên người La Thiến, dùng chân đá đá giường, mở miệng: "Còn không chịu rời giường đi, trợ lý của em đến tìm kìa."

La Thiến ngủ đến mông lung, cô xoa xoa mắt, mơ hồ nhìn Đường Diễn nói: "Tìm em làm gì?"

Đường Diễn nhìn người phụ nữ ngốc nghếch trên giường: "Ngày hôm nay em phải đến đoàn phim thì phải?"

Trong đầu La Thiến tự động nhớ lại lịch công tác hai ngày nay, ờ... hình như là... cô lại đến muộn rồi?

La Thiến nghĩ đến sắc mặt trầm xuống của đạo diễn Giang thì cả người run lên một cái: "Xong rồi, đạo diễn Giang nhất định sẽ tức giận cho xem."

Đường Diễn cười nhạo, nói: "Thời gian công tác của bản thân mà cũng không nhớ rõ, thảo nào bây giờ vẫn còn lẫn lộn ở tuyến 18 không lên được." Nguyên nhân La Thiến vẫn mãi lẫn lộn ở tuyến 18 không lên được anh đương nhiên cũng biết, thế nhưng bản thân La Thiến không muốn tranh giành cũng là sự thật.

"Em... em không phải không nhớ rõ, chỉ là em ngủ quên thôi. Đây còn không phải là tại anh hôm qua..." La Thiến có chết cũng không thừa nhận bản thân quên mất lịch làm việc, nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: "Mấy giờ rồi?"

Nghe La Thiến nói xong, Đường Diễn cảm thấy La Thiến đang khen mình mạnh mẽ thế nên tâm tình không tệ chút nào. Thấy La Thiến hỏi thời gian, anh liền giơ cổ tay lên xem đồng hồ, sau đó, anh cũng đờ ra luôn.

8: 43

Anh... cũng muộn giờ rồi!

Triệu Vũ Lâm chờ ở bên ngoài đến sốt hết cả ruột, nhưng Đường tổng đang ở bên trong nên cô không dám thúc giục. Lại chờ thêm một lúc thì cô chợt nghe thấy bên trong có tiếng va chạm gì đó.

"Không phải là lại làm nhau đấy chứ?" Triệu Vũ Lâm quả thực muốn đẩy cửa nhảy vào rồi đấy.

Nhưng hiển nhiên, cô đã nghĩ sai rồi, mấy phút sau, hai con người quần áo chỉnh tề mở cửa bước ra.

"Đi nào đi nào, hôm nay mấy giờ phải đến nơi?" La Thiến vừa chạy bước nhỏ ra cửa vừa hỏi Triệu Vũ Lâm.

"9 rưỡi, hiện tại em lái nhanh một chút là vừa kịp." Triệu Vũ Lâm đương nhiên là đã sắp xếp thời gian hăn hoi rồi mới tới đây, bởi vì La Thiến

thường hay đến muộn, thế nên việc thời gian sớm muộn này từ trước đến nay cũng chỉ có Triệu Vũ Lâm lo lắng sốt ruột.

La Thiến gật đầu, đứng ở chỗ để giày gần cửa, quay đầu nhìn Đường Diễm đứng đằng sau, cô vừa thay giày vừa nói: "Đường tổng, anh là sếp thì anh gấp cái gì? Đợi lúc nữa đi làm thì nhớ đến cửa hàng bán đồ ăn sáng mua chút gì ăn nhé! Em vốn muốn rời giường làm cho anh ăn, thế nhưng lại ngủ quên mất, lần sau anh đến em sẽ làm cho anh nha. Nhớ nhé, sáng sớm cũng đừng uống cafe đắng làm gì, ăn chút đồ ăn vào, rất tốt cho cơ thể đấy!"

Đường Diễm gật đầu, La Thiến và Triệu Vũ Lâm nhanh chóng rời đi, Đường Diễm cũng ra cửa thay giày, đóng cửa xong liền vừa thắt cà vạt vừa đi tới bãi đỗ xe.

Đường Diễm đã tính rồi, từ đây đến công ty, có lái nhanh đến đâu thì cũng không có khả năng 9 giờ tới nơi! Anh quả thật không cần ngày nào cũng phải 9 giờ tới công ty, thế nhưng từ trước tới nay anh đều làm như vậy.

Thế nên, lần đầu tiên đến muộn, anh khó tránh khỏi có chút khẩn trương. Nhưng ngẫm lại một chút thì cảm thấy, La Thiến nói cũng đúng, mình là sếp cơ mà, không cần phải đến đúng giờ làm gì.

Hơn nữa, hôm nay tinh thần của anh rất tốt, không muốn uống cafe đen tèo nào, thế nên anh sẽ ăn đi ăn sáng rồi đến công ty sau.

À! Thế thì phải gửi tin nhắn cho thư kí Kiều đã.

Sau đó, Đường Diễm vô cùng yên tâm thoải mái, trốn làm.

Thư kí Kiều: "...". Sáng nay có một cuộc họp sếp ời, nhưng mà thôi, dù sao thì cũng không phải là cuộc họp lớn, chậm một chút cũng không sao.

Sau đó cô liền vội vã liên hệ với các phòng ban, đổi thời gian họp sang buổi chiều.

Bình thường nếu như Đường Diễn ở lại hoặc không đến thì La Thiến sẽ không tự mình vào bếp làm bữa sáng. Thế nên Triệu Vũ Lâm có mua chút đồ ăn sáng đặt trên xe, La Thiến vừa ăn vừa chỉnh lại quần áo và trang điểm chút chút.

Nữ phụ La Thiến vốn dĩ cũng không hề xấu xí, hòng hồ đến đoàn phim lại phải trang điểm lại, thế nên La Thiến cũng chỉ quét quét chút son chút phấn cho trang nhã mà thôi.

Thấy La Thiến tới, sắc mặt Giang Hoa tuy rằng có chút không tốt, thế nhưng thấy cô hiếm khi không đến muộn, Giang Hoa lại cảm thấy không còn tức giận nữa.

Giang Hoa: "...". Bị ngược lâu năm, tiêu chuẩn cơ bản cũng đều hạ hết nấc rồi.

"Đạo diễn Giang, tôi xin lỗi." Lời đầu tiên La Thiến nói, là xin lỗi.

Giang Hoa cười một cách cứng ngắc: "Cô không đến muộn, xin lỗi cái gì. Đi vào trang điểm đi, nhanh lên."

Bộ phim này của đạo diễn Giang là phim cổ trang, đúng hơn thì có lẽ là phim cổ trang thần tượng. Mấy năm nay, phim cổ trang thần tượng rất hợp lòng khán giả, những biên kịch trước đây hiện tại rất khó thích ứng với gout của người trẻ tuổi bây giờ.

Thế nên, mấy năm gần đây, phim chuyển thể trở nên rất thịnh hành. Bộ phim này của đạo diễn Giang cũng được làm từ bộ tiểu thuyết tiêu biểu của một tác giả online.

Nội dung phim thật ra không còn quá giống với truyện nguyên tác nữa, tình tiết trở nên phức tạp hơn nhiều. Nguyên bản trong tiểu thuyết là sử dụng cách hành văn ngọt ngào nhẹ nhàng, ngay cả người xấu cũng được tác giả phác họa có chút dễ thương.

Tiểu sư muội chỉ là mối tình đầu của nam chính, lúc nam chính quyết định thổ lộ tình cảm với tiểu sư muội thì tiểu sư muội lại xảy ra chuyện không may, qua đời.

Nói tóm lại thì nội dung câu chuyện như sau, tiểu sư muội là bạch nguyệt quang của nam chính, nữ chính dần dần thay thế bạch nguyệt quang, trở thành thê tử của nam chính.

Phần diễn tiểu sư muội của La Thiển vốn không nhiều lắm, trước đó đã quay được không ít rồi, thế nên đại khái là chỉ cần quay thêm vài ba cảnh nữa thôi là cô có thể kết thúc phần diễn của mình rồi.

Nhưng bởi vì hoàn cảnh câu chuyện, phần diễn của cô đều phải theo chân hiện trường và các cảnh của nam nữ chính, bởi vậy nên thời gian quay mới bị kéo dài như vậy.

3 giờ chiều, phần diễn ngày hôm nay của La Thiển đã xong, cô nhanh chóng thay quần áo ngồi xuống một góc nhìn những người khác diễn, quan sát để học tập một chút.

La Thiển không muốn làm diễn viên, mơ ước của cô là được làm Bao Tô Bà, thế nhưng, trong khoảng thời gian ngắn cô vẫn phải làm một người diễn viên, thế nên cô cảm thấy học tập một chút là rất cần thiết.

Kết quả, lại bởi vậy mà dính phải tai bay vạ gió. Nữ chính và nữ phụ vì tranh nhau phần diễn mà cãi nhau một trận, La Thiển đứng ngoài xem trò vui không may bị cuốn theo, rơi ùm một cái xuống nước.

La Thiến không biết bơi, vừa rơi xuống nước liền giãy dụa không ngừng, sức lực trông cũng rất lớn. Trong tổ kịch cũng có vài người biết bơi nhưng cứ chần chừ không xuống, cuối cùng vẫn là nam chính bộ phim này chủ động nhảy xuống cứu La Thiến lên.

Việc này, thiếu chút nữa hù chết Triệu Vũ Lâm, cô nhanh chóng gọi điện thoại cho Trần Trường báo cáo sự việc.

"Sao lại rơi xuống nước?"

Triệu Vũ Lâm giải thích sự việc một cách đơn giản hóa, Trần Trường cá giận: "Không có việc gì thì ở lại đoàn phim làm gì? Bình thường không phải cứ hết phần diễn là về luôn sao? Cho dù là ở đây thì việc người ta cãi nhau cứ để người ta cãi nhau, cô ta đứng đó xem náo nhiệt làm gì? Cứ cho là cô ta đứng xem đi, thế thì tại sao đang đứng xem lại bị đá xuống nước hả?"

Triệu Vũ Lâm: "...". Nói với tôi cũng vô ích thôi! Thật ra Triệu Vũ Lâm cũng hiểu được, Trần Trường là một người đại diện không có trách nhiệm, La Thiến đã gây chuyện rồi, giờ nói những cái này có ích gì đâu? Đáng lẽ phải đưa ra cách giải quyết vấn đề chứ! Hơn nữa người cứu La Thiến lại còn là nam chính Viên Khai Khải nữa, nói không chừng không lâu sau sẽ gây nên một trận mưa rền gió dữ đấy.

Trần Trường thở dài nói: "Tôi hiện tại không rảnh, nghe nói Thời gian vui vẻ còn có một suất chưa định, tôi mang Lâm Giai Thần đi tranh thủ. Cô tự xem tình huống rồi xử lý đi!"

"Ơ nhưng mà, chị Trần, Viên Khai Khải bên kia..." Triệu Vũ Lâm còn chưa nói hết, Trần Trường đã cúp điện thoại mất rồi, cô lặng lẽ nói tiếp câu bản thân định nói: "Có phải nên làm công tác quan hệ xã hội một chút không?"

Lúc Đường Diễn biết được tin tức này, là sau khi sự việc đã bị tung lên mạng, thư kí Kiều nhận được tin rồi báo cho anh biết.

Đường Diễn mặc dù dùng tiền mua tình nhân, nhưng hai bên đều là vì quan hệ lợi ích, không tình nguyện thì có thể tùy lúc nói với Đường Diễn anh, quan hệ kia ngay lập tức sẽ được giải trừ. Nhưng, trong lúc hai người vẫn còn mối quan hệ, thì không được có những loại tin tức tình cảm kiểu này.

Dù sao thì, đàn ông đều không thích ----- màu xanh lá cây (*).

(*) Có ai không hiểu chỗ này không? Có cần t Việt hóa hoàn toàn chỗ này không? =)))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 9

Chương 9

Edit: Tiểu Vũ

"La Thiến rơi xuống nước?" Rất rõ ràng, điểm chú ý của Đường tổng và thư kí Kiều không giống nhau.

"Đúng vậy!" Đường nhiên, mặc kệ sự quan tâm của sếp là gì, cô chỉ cần trả lời đúng là được.

"Ha, ngốc thật." Đường Diễn vô cùng hả hê trước nỗi đau của người khác, hỏi: "Người không sao chứ?" Ngày hôm qua vẫn còn bình thường vui vẻ, thế mà hôm nay liền bị người khác bắt nạt, Đường Diễn cảm thấy uy tín của mình đang bị đe dọa!

Thư kí Kiều: "... Không sao ạ, chỉ là bị uống vài ngụm nước, hiện tại đã về nhà rồi, nhưng tình hình trên mạng lại không được ổn lắm."

"Đề xuống đi, tôi qua đó nhìn cô ấy một chút, tài liệu còn lại ngày mai đưa cho tôi." Đường Diễn cầm lấy áo khoác, rất bình tĩnh nói.

Thư kí Kiều: "... " Cái này hình như có chút sai sai!

Lúc Đường Diễn đến, La Thiến đã bình thường trở lại rồi, sinh khí dồi dào vô cùng, chỉ uống có mấy ngụm nước mà thôi, không chết được.

Lúc La Thiến mở cửa, Đường Diễn rất tự nhiên bước vào, chẳng có chút tự giác là khách chút nào. Dù sao thì căn nhà này vốn là của anh, ở

trung tâm thành phố nên căn nhà này cũng chẳng rẻ tẹo nào.

"Nghe nói hôm nay em đứng xem chuyện vui, sau đó liền ngã xuống hồ nước?" Đường Diễm nói lỏng cà vạt hỏi.

La Thiến bĩu môi: "Không phải là em tự rơi vào, ai bảo hai người đó tự nhiên lại động thủ chứ. Không phải người ta vẫn nói người nổi tiếng đều rất cẩn thận rất dè dặt sao? Hai người đó đánh nhau không sợ bị lên báo, em chỉ là trong lúc hai người kia đẩy nhau vô tình bị đụng phải, thế là rơi xuống hồ." La Thiến càng nghĩ càng cảm thấy mình vô tội.

"Thế nhưng người được lên báo là em đấy." Đường Diễm lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, mấy tin tức đó anh cũng vừa xem trên đường đến đây.

《 Tiểu sinh đang hot Viên Khai Khải công khai bạn gái là... 》

《 Viên Khai Khải lần đầu tiên lộ ảnh ướt át (*) 》

(*) ướt át ở đây là bị ướt do nước ý, không phải có nghĩa gì đó đâu =)))

《 Bạn gái tin đồn của Viên Khai Khải hiện thân 》

...

Gần như không có đầu đề nào có tên của La Thiến cả, dù sao thì cô cũng không có tiếng tăm lắm, thế nhưng Viên Khai Khải lại thật sự bị hấp dẫn hút hồn hột. Trong mỗi bài báo đều có hình ảnh ướt át của hai người, hơn nữa còn được chụp rất ái muội.

La Thiến cười một cách ngây thơ nói: "Người ta thấy việc nghĩa liên hăng hái làm cũng bị viết thành như vậy." Nhưng mà ở sâu trong nội tâm thì cô cảm thấy hết sức có lỗi với Viên Khai Khải, người đàn ông này mặc

dù là tiểu thớt tươi thẽ nhưng lại giữ mình rất trong sạch, đến nay còn chưa có một chuyện xấu nào.

Kết quả, chuyện xấu đầu tiên lại là do cô gây ra, nếu như là công ty hai bên muốn xào CP tạo hiệu ứng thì không nói làm gì, đằng này người ta có lòng tốt cứu người thẽ mà lại bị như vậy. La Thiến cảm thấy hôm nay bản thân cô bị dính tai bay vạ gió, Viên Khai Khải cũng chẳng khác cô là bao.

Hơn nữa, chính xác mà nói thì Viên Khai Khải còn thảm hơn cô nhiều. Bản thân nhiều chuyện bất quái, đi hóng hớt rồi bị liên lụy, sau đó rơi xuống nước cũng chẳng có gì đáng nói, thẽ nhưng Viên Khai Khai thiện tâm cứu người mà lại bị dính vào mấy chuyện phiền toái này thì quả thực oan ức vô cùng.

"Em còn có lòng quan tâm người khác quá nhỉ, không lên Weibo nhìn qua sao? Toàn bộ dân mạng đều đang chửi mắng em đấy..." Đường Diễn cười lạnh nhìn cô.

La Thiến sợ hãi nhìn anh: "Sao lại thẽ?" Tôi đã làm sai điều gì? Chẳng lẽ tôi muốn rơi xuống nước sao?

Đường Diễn cười nhạo cô, kiêu ngạo nói: "Có thẽ là do thân phận của hai người chênh lệch quá."

La Thiến: ... Chúng tôi đều là người, cảm ơn.

Bởi vì La Thiến bị rơi xuống nước, lại thêm chuyện Viên Khai Khải cứu cô lên, Triệu Vũ Lâm sợ cô đi ra ngoài sẽ bị chó săn theo dõi.

Thẽ nên, sau khi trở về nhà, Triệu Vũ Lâm vội vàng đi ra ngoài mua thức ăn dự trữ về cho cô.

Kết quả là Triệu Vũ Lâm bị kinh hách không thua gì lúc sáng khi trông thấy Đường tổng mở cửa ra.

Triệu Vũ Lâm: "..."

Triệu Vũ Lâm bị khí chất miệt thị giống như Vương Chiêu (*) của Đường Diễn dọa cho lắp ba lắp bắp, "Đường Đường Đường... Đường tổng."

(*) Vương Chiêu: VĐV bóng chuyền người TQ, sau một trận thắng cô đã dùng biểu cảm này để ăn mừng, biểu thị sự độc đoán của cô ấy đúng như cách chơi bóng của cô.

"Ừm!"

"Tôi tôi tôi tôi... mang đồ tới cho chị Thiến."

Đường Diễn dùng nhãn thần của mình quét một lượt đồng đồ Triệu Vũ Lâm cầm trong tay, sau đó nhíu mày lạnh lùng nhìn cô ấy, ánh mắt vô cùng không hoan nghênh, nhưng vẫn tránh ra cho cô vào nhà.

Triệu Vũ Lâm run rẩy bước vào nhà, nhét hết đồng đồ mới mua vào trong tủ lạnh. Trong suốt quá trình này, Đường Diễn đều dùng ánh mắt như tia X-quang nhìn chăm chăm cô, cô thật sự không biết mình đã đắc tội với Đường tổng lúc nào?

Khi Triệu Vũ Lâm đang cố gắng hết sức nhét cho xong thức ăn vào trong tủ lạnh thì La Thiến từ phòng ngủ bước ra. Vừa ra khỏi phòng La Thiến liền thấy Đường Diễn hai tay khoanh trước ngực, cau mày, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm trợ lý nhỏ nhà cô.

La Thiến theo ánh mắt của anh nhìn đến chỗ Triệu Vũ Lâm, sau đó cười nói với cô ấy: "Đồ ngọt chị bảo em mua đâu?"

Đến lúc này sắc mặt Đường Diễn mới tốt hơn một chút, Triệu Vũ Lâm vừa xếp đồ vừa nói: "Chị Trần dặn chị phải chú ý hình thể, bảo em không thể mua."

Sau đó Đường Diễn tiếp tục dùng ánh mắt bắn ra tia X-quang nhìn về phía cô trợ lý không hiểu chuyện, La Thiến nín cười nói: "Em là trợ lý của chị nên sau này chị bảo em mua em cứ mua là được."

Đúng là, người trong nhà cũng không quản được, thảo nào mà lẫn lộn đến tận bây giờ cũng chẳng nổi lên được. Thế nhưng câu nói của La Thiến vừa rồi khiến Đường Diễn vô cùng đồng ý.

Triệu Vũ Lâm biết La Thiến sợ Trần Trường, nhưng cô cũng không vạch trần La Thiến, chỉ gật đầu nói: "Được ạ."

Triệu Vũ Lâm sắp đồ xong, nói với La Thiến hai tiếng rồi vội vã rời đi.

La Thiến đeo tạp dề, vừa mở tủ lạnh quan sát nguyên liệu nấu ăn xem buổi tối có thể làm món gì, vừa cùng Đường Diễn nói: "Em nấu cơm, anh đi nghỉ ngơi một chút đi!"

"Tôi đi thư phòng." Đường Diễn trốn việc tới đây, nhưng có một số việc có thể hoàn thành qua máy tính thế nên anh quyết định đến thư phòng tiếp tục công việc.

La Thiến gật gật đầu, Đường Diễn cởi áo khoác treo lên giá, sau đó đi đến thư phòng.

Liên lạc với thư kí Kiều qua máy tính, Đường Diễn bắt đầu xử lý một chút công việc đơn giản. Không bao lâu sau, bên ngoài liền truyền đến tiếng xào rau, còn có cả các vị chua, cay, ngọt theo khe cửa bay vào.

Đường Diễm vừa nói chuyện với thư kí Kiều vừa phân tâm ra bên ngoài, không biết La Thiển đang nấu món gì nhỉ?

Từ sau khi La Thiển biết Đường Diễm hảo ngọt, trên bàn cơm luôn luôn có món có vị ngọt. Vừa nãy La Thiển cố ý dặn Triệu Vũ Lâm mua cá về để nấu cho Đường Diễm món cá sốt chua ngọt (*), một món ăn vừa ngon vừa đẹp.

(*) Món đó đây

Đường Diễm nghe được tiếng La Thiển gọi anh ra ăn cơm, anh liền vô cùng đặc ý kéo kéo khóe miệng nói với thư kí Kiều: "Còn lại ngày mai báo cáo tiếp." Sau đó tắt máy tính ra khỏi phòng.

Thư kí Kiều: "..."

Cá sốt chua ngọt, cà tím om (*), rau xào và canh đậu hũ hải sản, vẫn là 3 món 1 canh. Đường Diễm ngồi xuống, La Thiển rất tự nhiên chuyển các món ăn có vị ngọt đến gần chỗ anh, Đường Diễm rất hài lòng ăn xong bữa cơm này.

(*) Cà tím om

Canh đậu phụ hải sản

Chờ La Thiển thu dọn bát đĩa xong, Đường Diễm cũng tắm rửa xong, anh mặc quần áo ngủ ngồi trên salon phòng khách xem TV, La Thiển lấy từ trong tủ lạnh ra phần tráng miệng vẫn bọc trong plastic ra. Cái này là La Thiển tự mua cho bản thân ăn, cũng không phải các loại bánh tinh xảo của giới thượng lưu, là loại vừa rẻ vừa ngon.

La Thiển đời trước thích ăn đậu hũ hạnh nhân (*), hương vị của nó vừa ngon vừa mềm, thế nên cô thường lôi đũa theo sau đầu bếp xin một ít để tủ lạnh ăn dần.

(*) nó đây: một món tráng miệng mềm, thơm được làm từ sữa hạt mơ, agar và đường. Đây là món tráng miệng truyền thống của ẩm thực Bắc Kinh, ẩm thực Quảng Đông và ẩm thực Nhật Bản.

Sau khi đến đây, cô chỉ có thể đến khách sạn mua loại đậu hũ hạnh nhân bọc trong plastic thế này, loại được làm thủ công bởi đầu bếp trong khách sạn ngon hơn loại bày bán bên ngoài nhiều.

"Hôm nay ăn tạm chút đậu hũ hạnh nhân với em nhé!" La Thiến đặt đậu hũ xuống trước mặt Đường Diễm, còn để thêm một chiếc thìa nhỏ để xúc.

Đường Diễm kinh ngạc nhìn cô một cái, sau đó rất tự nhiên nhận lấy, rồi hỏi: "Thời gian vui vẻ tháng 8 bắt đầu quay, phần diễn của em sắp xong chưa?"

La Thiến tính toán thời gian một chút rồi nói: "Sắp rồi, mấy ngày nữa là xong thôi."

"Tháng 8 cũng đừng nhận thêm việc gì." Đường Diễm nhắc nhở.

Đối với sự nhắc nhở của Đường Diễm, La Thiến rất thông minh mà đáp ứng, Đường Diễm tán thưởng liếc nhìn cô một cái, sau đó dựa vào sofa vừa ăn đậu hũ vừa xem TV.

PS: nhớ vote cho t nha các nàng <3 <3

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 10

Chương 10

Edit: Tiểu Vũ

Tuy rằng La Thiến mới tới đây không lâu, chỉ được có vài ngày thôi, nhưng cô lại cảm thấy Đường Diễn rất dễ dãi. Điều này không giống như trong trí nhớ của nữ phụ La Thiến để lại, trước đây cô ấy gần như lúc nào cũng phải liều mạng để lấy lòng Đường Diễn.

La Thiến cảm thấy bản thân trong lúc vô tình đã giẫm phải vậ c*t chó, khiến cô có thể dễ dàng lấy được lòng đại lão.

Loại dễ dàng này được duy trì cho đến khi Đường Diễn bắt đầu tư thề tầm thường của mình, tư thế ----- lão già đẩy xe.

Tuy rằng chất lượng giấc ngủ ban đêm của hai người rất tốt, thế nhưng đã có kinh nghiệm đau thương của ngày hôm qua, thế nên sáng hôm sau Đường Diễn rời giường rất đúng giờ.

Hôm nay La Thiến không phải đến đoàn phim, thế nên cô cố gắng chịu đựng việc chân tay nhũn ra cộng với thắt lưng đau nhức để thức dậy nấu cháo cho Đường Diễn ăn. Cô còn lấy thêm củ cải trắng đã muối mấy hôm trước ra cùng với rau trộn rong biển và một bát salad sữa để ăn kèm với cháo.

Những món này đều rất đơn giản, thế nhưng vì đời trước đã theo học ké rất nhiều đầu bếp nên tay nghề của La Thiến không tệ chút nào, chỉ là

không được tinh xảo đẹp mắt như trong các nhà hàng lớn thôi.

Những món ăn này khi qua tay La Thiến lại sinh ra mùi vị khói lửa của bữa cơm gia đình, tựa như có vài người đẹp thì đẹp thật, thế nhưng nhìn nhiều lại cảm thấy bình thường, mà lại có vài người, nhìn lần đầu tiên thì cũng chẳng phải khuynh quốc khuynh thành gì, thế nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy yêu thích.

Đường Diễn hiển nhiên là rất hài lòng với tài nấu nướng của La Thiến, nếu không thì lần trước La Thiến mang hộp cơm đến công ty anh đã không ăn hết như thế.

Bữa sáng tuy đạm bạc, thế nhưng Đường Diễn rất nể tình mà ăn hai bát cháo, sau đó liền ra cửa đi làm.

Lúc Triệu Vũ Lâm tới, La Thiến cũng vừa ăn xong, nhìn thấy Triệu Vũ Lâm tới cô còn rất kinh ngạc hỏi: "Hôm nay không phải là chị không có việc sao?"

Triệu Vũ Lâm gật đầu, nói: "Đúng rồi, không có việc đâu! Em tới báo cho chị biết lịch trình mấy ngày sắp tới. Chị Trần tẹo nữa cũng sẽ qua đây, chị ấy bảo em đến đưa cho chị xem trước."

La Thiến chỉ có thể đứng dậy thu dọn bát đĩa: "À, đúng rồi, em có biết tại sao Đường tổng lại thích dùng tư thế lão già đẩy xe không?"

Triệu Vũ Lâm sửng sốt tận 10 giây, sau đó đỏ bừng mặt nói: "Chị Thiến, chị đã từng nói với em chuyện này rồi mà, chị quên à? Đường tổng nhìn trúng chị chính là vì bóng lưng của chị!"

"Bóng lưng?" La Thiến ngây ra một lúc, mơ mơ hồ hồ nhớ lại, đúng rồi, phần cơ thể giống nhau giữa La Thiến và bạch nguyệt quang chính là bóng lưng!

Đôi mắt đào hoa của nữ chính Lâm Phi gần như giống hệt bạch nguyệt quang, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến sau này nữ phụ La Thiến thua đậm Lâm Phi. Haiz, phận thế thân! La Thiến lắc lắc đầu, tiếp tục công việc rửa bát.

Sau khi rửa bát xong, La Thiến ra phòng khách ngồi xuống. Vừa ngồi chưa kịp nóng mông thì Trần Trường cũng vừa khéo chạy tới, hôm nay chị ta vẫn mặc một bộ âu phục, vai đeo một chiếc túi nhỏ màu đen.

"Chị Trần." La Thiến và Triệu Vũ Lâm cùng nhau chào.

Trần Trường gật đầu, ngồi xuống đối diện La Thiến hỏi: "Nhìn lịch trình chưa?"

La Thiến lắc đầu, Trần Trường hất hất cằm với Triệu Vũ Lâm.

Triệu Vũ Lâm nhanh chóng lấy lịch trình ra đưa tới trước mặt La Thiến, Trần Trường nói: "Em xem một qua một chút đi."

La Thiến gật đầu, cầm lấy tờ giấy kia, mấy ngày gần đây vẫn không có việc gì như cũ, cuối tháng 7 có nhận cho cô một show truyền hình đang hot. La Thiến thừa biết loại show truyền hình này mời cô tới cũng chỉ cho cô lên ảnh được vài cảnh thôi, thế nhưng cô vẫn phải đi theo họ những 1 ngày 1 đêm.

Nữ phụ La Thiến không biết những điều này, cô ấy cứ thấy tên show nổi tiếng là vui vẻ quên hết trời đất rồi.

La Thiến chẳng có gì kích động, cô tiếp tục nhìn xuống bên dưới, đầu tháng 8 nhận cho cô vai nữ thứ n trong một bộ phim hiện đại, cũng là một bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng. Bộ truyện này mấy năm trước đại bạo trên internet, đến tận bây giờ vẫn được tôn sùng là một trong những tiểu thuyết kinh điển.

La Thiến nhú mày, nhìn tờ lịch trình nói: "Chị Trần, tháng 8 em có việc rồi, để trống lịch ra nhé!"

Trần Trùng cũng nhú mày, hỏi cô: "Việc gì?"

"Không phải chị bảo em xin Đường tổng một suất trong show Thời gian vui vẻ sao? Hôm qua Đường tổng tới, nói rằng có một suất cho em rồi, bảo em tháng 8 đi quay." La Thiến biết Trần Trùng có lẽ đã đoán ra cô muốn đi quay Thời gian vui vẻ cho nên mới sắp xếp công việc vào tháng 8 cho cô. Nếu như chị ta đã biết rồi, thì La Thiến cũng không muốn giả ngu nữa.

"Em không thích hợp." Trần Trùng nói.

La Thiến cười một tiếng nói: "Có gì không thích hợp? Có rất nhiều người không nổi tiếng tham gia show xong liền có rất nhiều fan mà."

"Thế nhưng người ta không có chuyện xấu gì, hưởng chi Thời gian vui vẻ đều mời rất nhiều người nổi tiếng, không giống với những người không nổi tiếng em nói kia. Hơn nữa, chuyện của em và Viên Khai Khải cũng chưa hạ nhiệt, trong thời gian này em tham gia Thời gian vui vẻ cũng không hút được fan đâu." Trần Trùng phân tích.

La Thiến cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Dù sao thì em cũng muốn thử xem sao, bất kể thành công hay không thành công."

Trần Trùng nhú mày: "Cơ hội tốt như vậy sao có thể dùng tùy tiện được? Nếu thử không thành công thì làm sao bây giờ? Em vẫn nên đi bước nào chắc bước đấy đi, sắp tới chị đã nhận cho em một show truyền hình rồi, sau khi quen mặt thì đóng thêm vai nữ phụ của bộ phim truyền hình kia nữa. Hai cơ hội này đều là cơ hội tốt, bao nhiêu người muốn tranh cũng không tranh được đấy."

La Thiến ném tờ giấy lịch trình lên bàn, nói: "Cái show mà chị nói ấy, cho dù là chị tham gia thì người ta nếu muốn cắt cảnh của chị thì vẫn cắt như thường, không khác gì là không tham gia cả. Còn bộ phim chuyển thể thì lại không cần phải nói, vai nữ phụ kia chỉ là một người hầu mà thôi, thời gian lên phim chẳng có bao nhiêu, ngay cả một câu thoại cũng không có. Về sau đến phiên nữ chính lên sàn thì ngay cả một cảnh lên phim chắc cũng không có. Diễn người hầu không có tiền đồ, chị Trần từ chối cho em đi! Em đã quyết định tham gia 《Thời gian vui vẻ》 rồi."

"Sao cô lại không nghe lời thế?" Trần Trùng lớn tiếng nói: "Cô là người đại diện hay tôi là người đại diện, làm thế nào tốt cho nghệ sĩ thì tôi rõ ràng hơn cô nhiều."

La Thiến cau mày, cô không biết lúc này xé mặt với Trần Trùng là đúng hay sai, thế nhưng nếu không lên tiếng thì cô không chịu được nữa rồi.

La Thiến cười lạnh: "Nếu như tôi không tham gia Thời gian vui vẻ, thì cơ hội tôi lấy được do ngủ với người khác chị chuẩn bị cho ai?"

Trần Trùng sửng sốt một chút, có lẽ là không ngờ La Thiến có gan dám tranh luận với mình. Từ sau khi chị ta tiếp nhận La Thiến thì La Thiến chưa từng làm càn láo xước trước mặt chị ta, người đại diện mạnh hơn nghệ sĩ, nghệ sĩ muốn nổi thì đều phải nhờ vào mạng lưới giao thiệp của người đại diện.

Trần Trùng lạnh lùng nói: "Cho ai tôi sẽ tự sắp xếp, cô chỉ cần làm theo lời tôi bảo là được rồi."

"Cho Lâm Giai Thần đúng không?" La Thiến lạnh giọng nói: "Dùng tài nguyên tôi vất vả lấy được đi nuôi người khác, chị Trần, bắt nạt người cũng không có quá đáng như vậy đâu."

Trần Trường trừng mắt nhìn cô, sau đó cười nhạt: "Cô nuôi? Cô và Lâm Giai Thần mà cùng một đẳng cấp sao? Người ta không cần ngủ với ai cùng đi tới ngày hôm nay, còn cô thì sao?"

"Chị Trần quên nhanh thế? Ngày hôm nay Lâm Giai Thần có thể lên được tuyến 2 là do tôi nhường vai chính bộ phim tiên hiệp kia cho cô ta, nếu không thì một người mới như cô ta, cho dù là có thực lực đến mấy thì cũng phải 8-10 năm mới có thể lên được, đẳng này cô ta vừa không bồi ngủ lại vừa có thể lên được tuyến 2 nhanh như thế là do đâu?" La Thiển cảm thấy dù sao thì sớm hay muộn cũng sẽ xé mặt, thế nên cô liền thẳng thắn mà nói ra hết.

"Đó cũng là do thực lực, phim cô ấy diễn có thể nổi, nếu như là để cô diễn phim đấy thì có lẽ cô đã làm hỏng cả bộ phim rồi." Trần Trường gõ gõ mặt bàn, chị ta cảm thấy để cho La Thiển diễn thì cho dù tài nguyên có tốt tới đâu cũng sẽ trở thành phế phẩm mà thôi.

"Vậy thì sao chứ?" La Thiển không phục nói, "Đường tổng bằng lòng cho tôi thì anh ấy cho. Còn tôi muốn diễn thì diễn thôi, dù thất bại thì đó cũng là chuyện của tôi, không đến lượt người khác chỉ định vị trí của tôi ở đâu, đã thế lại còn bắt tôi phải nhìn sắc mặt của người đó."

Trong số những nghệ sĩ dưới trướng Trần Trường thì Lâm Giai Thần là nghệ sĩ nổi tiếng nhất. Chị ta thành thạo cũng sẽ để Lâm Giai Thần mang (*) những nghệ sĩ khác đi quen mặt với khán giả, mấy người đó cảm động đến rơi nước mắt. Còn mỗi lần nữ phụ La Thiển được mang thì Lâm Giai Thần đều nhìn cô ấy như nhìn rác rưởi, bởi vì cô ta chê nữ phụ La Thiển----
- bẩn.

(*) Từ nay hay được dùng trong văn showbiz. Kiểu là 1 người đại diện thì sẽ có nhiều nghệ sĩ, trong đó thì sẽ có những nghệ sĩ nổi hơn, người đại diện sẽ yêu cầu người nổi hơn mang theo người không nổi lắm đi show hoặc đi sự kiện, hay người không nổi sẽ đóng vai phụ trong phim người nổi

đóng vai chính, hoặc là hát ost trong phim người nổi tiếng,... Giống như bên Hàn ấy, các group đã ra mắt sẽ được công ty chỉ định để pr cho group chuẩn bị ra mắt. Từ mang ở đây hiểu theo nghĩa như vậy.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11

Edit: Tiểu Vũ

Trần Trường hiểu rõ, nếu như lúc này cứ cùng La Thiến ồn ào thì ai cùng không chiếm được tài nguyên tốt. Chị ta hòa hoãn lại, nhẹ nhàng nói: "Tính tình Giai Thần có chút kiêu ngạo, chị sẽ nói với cô ấy. Em cũng không phải là người mới, chút chuyện này cũng không nên quá quan tâm!"

Thật ra Lâm Giai Thần cũng không phải người mới, Lâm Giai Thần và La Thiến đều có xuất phát điểm giống nhau, đều là đóng vai phụ, nhưng hai người có một điểm trí mạng khác nhau, đó chính là Lâm Giai Thần có kỹ thuật diễn, còn La Thiến thì không có.

Về dung mạo, La Thiến đẹp hơn Lâm Giai Thần, thế nên tuy rằng có cùng xuất phát điểm nhưng thật ra cơ hội mà La Thiến có vượt xa Lâm Giai Thần.

Về tuổi tác, Lâm Giai Thần nhỏ tuổi hơn La Thiến, thế nên nhiều người nói Lâm Giai Thần là người mới chẳng qua là bởi vì năm nay cô ta mới bắt đầu nổi tiếng, hơn nữa lại mới chỉ có 20 tuổi, không tính là quá già. Còn La Thiến thì không giống thế, nếu như 2 năm nữa cô còn không nổi được, thì chỉ có thể giải nghệ.

Thế nhưng, mọi chuyện đã không chỉ có thế nếu như Lâm Giai Thần không vừa ghét bỏ La Thiến, lại vừa sử dụng những tài nguyên La Thiến bồi đắp có được.

Không ít tài nguyên tốt Lâm Giai Thần có trong tay là được lấy về từ chỗ La Thiến, việc này Lâm Giai Thần không thể không biết được, nhưng cô ta lại sử dụng nó một cách rất thoải mái, thế thì dựa vào cái gì mà đi khinh thường cô?

La Thiến nhìn Trần Trường nói: "Đây không phải là vấn đề kiêu ngạo hay không kiêu ngạo, vấn đề ở đây chính là thái độ của Lâm Giai Thần không ra gì. Ghét bỏ tôi ngủ với người khác, thế thì nôn ra những tài nguyên cô ta đã lấy của tôi đi?"

Trần Trường sững sốt, La Thiến đều biết?

La Thiến nhìn sắc mặt của Trần Trường rồi nói tiếp: "Ghét bỏ tôi bắn lại đi dùng đồ của tôi, thế thì cô ta sạch sẽ ở đâu? Tôi thích cho cô ta thì tôi cho, còn khi tôi không thích cho ý, thì cho dù cả hai bên đều không có tôi cũng cảm thấy vui."

Trần Trường cười cười nói: "Mồm miệng cũng không vừa."

"Chị Trần, tôi cũng không muốn vòng vo, show Thời gian vui vẻ này tôi nhất định sẽ tham gia. Về phía Lâm Giai Thần, thì chị tự mang theo cô ta đi chỗ nào tranh thủ được thì tranh thủ đi!" La Thiến nói.

La Thiến đã nói đến mức này rồi, Trần Trường có ngốc cũng phải hiểu chuyện gì đang diễn ra, với cả nếu hôm nay xé mặt với La Thiến cũng không có lợi với chị ta. Thời gian vui vẻ đúng là một cơ hội tốt, nếu La Thiến có thể hot thì chị ta cũng có lợi.

Nếu giành không được thì cũng không cần thiết phải náo loạn, Trần Trường đứng dậy nói: "Vậy được rồi, công việc tháng 8 chị sẽ đẩy hết cho em, bảo Đường tổng quan tâm một chút, nếu có thể nhờ Thời gian vui vẻ mà nổi lên thì cũng là bản lĩnh của em."

La Thiến cũng cười cười đứng dậy: "Vậ em xin cảm ơn lời chúc của chị Trần nhé."

Trần Trường gật gật đầu rồi rời đi, Triệu Vũ Lâm lúc này mới thở ra được một hơi dài, nói với La Thiến: "Chị Thiến, chị thật lợi hại, dám cùng chị Trần tranh luận."

La Thiến cũng mệt mỏi ngã nhào xuống sofa, nói: "Nếu muốn ăn thịt thì nhất định phải lên thôi."

Triệu Vũ Lâm cười cười, sau đó nói: "Vậ em sẽ làm lại cho chị một bản lịch làm việc mới nhé, à đúng rồi, phần diễn của chị chỉ còn 2 cảnh nữa là kết thúc rồi, thời gian theo thứ tự là thứ 4 và chủ nhật tuần sau."

La Thiến gật đầu, biểu thị mình đã biết.

Triệu Vũ Lâm tiếp tục hỏi: "Thời gian trống chị có muốn sắp xếp gì không?"

La Thiến suy nghĩ một chút rồi nói: "Tuần này thì đến công ty đi! Bình thường không phải là lúc nào rảnh rồi thì phải đến công ty xem xem có việc gì làm được hay không à?" Dù sao thì mỗi lần không có phim Trần Trường đều đẩy cho cô mấy cái hoạt động dở hơi nào đó mà, kiểu là công ty đôi khi sẽ có những hoạt động cần nhiều người hoặc là tự nhiên có người cảm thấy chướng mắt mấy hoạt động dở hơi này liền bỏ không tham gia thế là liền có chỗ trống cần bổ sung người.

La Thiến tính toán tiền trong thẻ một chút rồi nói: "Chị cũng muốn kiếm thêm một chút, hiện tại chị chỉ có mỗi bộ phim kia là có tiền. Thế nhưng thanh toán với công ty xong thì cũng chỉ được có mấy nghìn tệ một tháng thôi."

Triệu Vũ Lâm âm thầm trợn ngược mắt ở trong lòng, nhưng lời ra miệng thì vẫn là khuyên bảo tận tình: "Chị Thiến, lần sau đừng tiêu tiền

phung phí quá. Quần áo, túi, đồ trang điểm... của chị bây giờ cũng đủ dùng rồi, phải biết tiết kiệm tiền."

Triệu Vũ Lâm không nói rõ thì La Thiến cũng hiểu tiền cô ấy nói là tiền gì, chính là tiền Đường Diễn cho mỗi tháng đó.

Tiền cô kiếm được từ việc làm ngôi sao mỗi tháng cũng chỉ có mấy nghìn tệ, tất cả hàng hiệu trên người cô lúc này đều là dùng tiền của Đường Diễn mua. Dù chỉ là một tiểu minh tinh tuyến 18 thế nhưng quần áo của cô so với Lâm Giai Thần cũng chẳng kém nhau mấy, hoặc nói chính xác hơn thì cô còn hơn cô ta một chút.

Đường Diễn thật sự là rất hào phóng, lúc tâm tình tốt thì một tháng có thể để La Thiến tiêu linh tinh đến 20 vạn, đôi khi cô mua gì đó thì đều dùng thẻ tín dụng của Đường Diễn trả.

Đương nhiên, cũng không có nhiều lần giống như vậy, dùng thẻ tín dụng của Đường Diễn thì chắc chắn phải báo cáo với thư kí Kiều, thư kí Kiều nói có thể thì nữ phụ La Thiến mới có thể mua trời mua đất được.

Thế nên, mấy món đồ treo trong tủ quần áo của La Thiến hiện tại, có giá trị không chỉ 200 vạn tệ (*).

(*) 200 vạn tệ = 6 tỉ rưỡi tiền Việt Nam =))

Chỉ là, những món đồ đó đối với La Thiến mà nói thì không có ý nghĩa gì cả, quần áo 2 vạn và quần áo 200 vạn không có gì khác đối với La Thiến hết. Nếu đã có nhiều quần áo như vậy rồi thì La Thiến sẽ không bao giờ nghĩ sẽ mua thêm nữa.

Một năm tới cô sẽ cố gắng hầu hạ tốt Đường Diễn, để dành thật nhiều tiền, sau đó nữ chính lấp lánh ánh hào quang sẽ lên sàn. Còn cô thì sẽ ngày ngày nằm điều hòa, mỗi tháng đúng ngày đi ra ngoài thu tiền thuê nhà, tiền

đó một dùng để ăn, một nửa để cất đi... Hi hi hi... Ha ha ha... Thế giới này sao lại có loại nghề nghiệp vĩ đại như Bao Tô Bà được nhỉ?

Đời trước tới khi chết La Thiến cũng phải sống trong cảnh thuê nhà, mặc dù đã ở vùng ngoại ô rồi mà tiền thuê nhà hàng tháng vẫn tận 500 tệ, đấy mới chỉ là một phòng thôi, nếu tính cả tòa nhà đấy chỉ mỗi tháng ít nhất phải có 3 vạn tiền thuê nhà!

Một năm sau cô sẽ mua một căn nhà trong trung tâm thành phố, tiền thuê nhà ở trung tâm và ở ngoại ô lại khác nhau một trời một vực, đến lúc đó tiền thuê nhà mỗi tháng sẽ... A ha ha... Nghĩ thôi cũng thấy vui vẻ không chịu được.

Chỉ có suy nghĩ đến cái ước mơ nhỏ bé thế thôi mà La Thiến có thể suy nghĩ đến thất thần. Triệu Vũ Lâm nhìn cô lúc thì nhíu mày lúc thì cười ha ha hi hi cũng không để ý lắm, bởi vì gần đây lúc nào La Thiến cũng như thế. Triệu Vũ Lâm tiếp tục cúi đầu nghiêm túc chỉnh sửa lịch làm việc sắp tới.

Lúc La Thiến đến công ty thì cảm thấy có chút cảm giác xa lạ. Dù sao thì bản thân cô thật sự chưa tới bao giờ với cả nữ phụ La Thiến cũng ít khi tới. Nữ phụ La Thiến vừa không có thực lực vừa không có chí tiến thủ, cô ấy cảm thấy có Đường Diễn nuôi thế nên liền cứ vui vẻ cho rằng điều đó sẽ kéo dài cả đời.

Trần Trùng xếp việc cho làm liền làm, cô ấy còn hy vọng mình sẽ được nổi tiếng sau một đêm.

Với tính nết như vậy, lại còn có một cái núi lớn để dựa bảo sao không hay đến công ty.

Thế nên tuy rằng trong trí nhớ có hình dạng của công ty, thế nhưng không được rõ ràng lắm.

Vào đến đại sảnh, khá giống đại sảnh ở công ty Đường Diễn, có hai nhân viên tiếp tân đứng ở một cái bàn gần đó.

Tầng 1 rất ít khu làm việc, chủ yếu là trang trí để gây ấn tượng với người khác, thế nên đại sảnh đều rất lớn. Công ty giải trí của bọn họ trừ quầy tiếp tân thì còn có một khu nghỉ ngơi thư giãn, ở đây có phục vụ bánh ngọt và trà.

La Thiến đi đến khu nghỉ ngơi thư giãn thì liền trông thấy có không ít người đang vây quanh người nào đó.

"Bên kia có chuyện gì đấy?" La Thiến thò đầu ra ngó đảo đảo, lòng hóng hớt lại bắt đầu ngóc dậy.

Triệu Vũ Lâm vừa nhìn vừa nói: "Có lẽ là nhất ca hoặc nhất tỹ (*) của công ty chúng ta ở bên đó!"

(*) nhất ca, nhất tỹ: nam nghệ sĩ, nữ nghệ sĩ hàng đầu của công ty.

Loại tình huống này rất hay xảy ra, địa vị không giống nhau sẽ quyết định người vây quanh ít hay nhiều. Người giống như La Thiến thì bởi vì có chỗ dựa vững chắc thế nên mới được công ty cấp cho một người trợ lý, nếu như không có ô dù thì ngay cả tư cách có trợ lý cũng không có.

"Hình như là Lâm Giai Thần!" Đây chính là lần đầu tiên La Thiến nhìn thấy Lâm Giai Thần, thế nhưng nữ phụ La Thiến có ấn tượng rất sâu sắc đối với cô ta, thế nên chỉ cần một cái liếc mắt là La Thiến có thể cảm giác người đó chính là Lâm Giai Thần.

"Chị Giai Thần?" Triệu Vũ Lâm nhìn về phía đó: "Hình như có chút giống, sao chị ấy lại trở về? Gần đây không phải ngay cả thời gian ngủ chị ấy cũng không có sao?"

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 12

Chương 12

Edit: Tiểu Vũ

"Bạn thế cơ á?" La Thiến không thích Lâm Giai Thần, nhưng cũng không có địch ý quá lớn, chỉ là cảm khái một chút thôi.

Vừa nói dứt câu liền thấy Lâm Giai Thần đang bị vây giữa đám đông quay đầu nhìn lại phía này.

Lâm Giai Thần quả thực không được tính là vô cùng đẹp cũng không có gì đó quá đặc sắc, nhưng cô ta cũng không hề xấu, tổng thể trông rất thanh tú. Trong giới giải trí, nếu như bạn không đẹp, thì ít nhất bạn phải xấu đến mức khiến người ta nhớ đến bạn, còn nếu như mà bạn mang một gương mặt phổ thông bình bình, giống như Lâm Giai Thần vậy, thì bạn sẽ có chút mờ nhạt.

Ngay cả La Thiến có chút nhan sắc khiến người khác có ấn tượng cũng mãi chìm chìm không lên được, huống chi là Lâm Giai Thần!

Thế nhưng, cô ta lại bắt đầu trở nên, nổi tiếng.

Những lời bàn luận, không biết là tốt hay xấu, thường chỉ nhắm vào những người nổi tiếng, mà một khi đã nổi tiếng rồi thì bạn xinh đẹp hay không đều không là vấn đề nữa, bởi vì lúc này trong mắt fan, bạn chính là người đẹp nhất.

Lâm Giai Thần hiện tại đã nổi tiếng nhưng La Thiến cũng chẳng cảm thấy kinh sợ hay gì. Thấy Lâm Giai Thần nhìn qua, La Thiến không hề trốn, trong mắt cô nụ cười khiêu khích của Lâm Giai Thần giống như một trò hề vậy.

La Thiến hướng lên trời trợn mắt rồi nhếch nhếch miệng với Lâm Giai Thần, sau đó liền xoay người rời đi. Ai thêm bằng lòng cung phụng một người như vậy chứ, hừ, khinh thường nữ phụ La Thiến thì bản thân cô ta cao quý ở chỗ nào?

La Thiến lúc này thật sự chướng mắt Lâm Giai Thần rồi đấy, bảo cô xấu tính cũng được, nhưng ai bảo cô ta đã chẳng ra gì rồi mà còn đi ghét bỏ nữ phụ La Thiến.

Nếu không phải nhờ có nữ phụ La Thiến thì Lâm Giai Thần có thể nổi được à? Lúc ấy cô ta có mà xin được đi ngủ với Đường Diễn ý!

Nghĩ đến Đường Diễn, La Thiến liền nhụt chí. Thật ra không phải chỉ có mỗi Lâm Giai Thần khinh thường cô, La Thiến biết, có rất nhiều người cũng cảm thấy cô chướng mắt.

Thế nhưng, La Thiến nắm chặt tay lại, nữ phụ tuy rằng có bồi ngũ, thế nhưng tất cả những gì mà cô ấy có cũng không phải là đến không, bồi ngũ không phải là công sức của người ta sao? Mọi người cũng chỉ làm việc bằng bản lĩnh của mình mà thôi!

Có lẽ là đang sống trong thân thể của nữ phụ La Thiến, thế nên La Thiến ít nhiều có chút suy nghĩ cho nữ phụ nhiều hơn. Cô quyết tâm lập lời thề: Nữ phụ La Thiến cô yên tâm, đời này tôi nhất định sẽ giúp cô sống thật tốt. Ăn ngon, uống tốt, ngủ say, sẽ sống một cuộc sống khiến người khác phải mơ ước, sẽ làm một Bao Tô Bà mặc kệ mọi chuyện!!!

Sau khi lại một lần nữa mơ tưởng đến cuộc sống tương lai tốt đẹp, La Thiến liền đi theo Triệu Vũ Lâm đến chỗ thang máy.

Thật khéo là, người bước ra khỏi chiếc thang máy đi xuống này lại chính là Trần Trường.

"Chị Trần." La Thiến chào, dù sao thì bây giờ cô vẫn là nghệ sĩ dưới trướng người ta.

Trần Trường gật đầu, hỏi: "Sao hôm nay lại tới công ty thế?"

La Thiến cười cười nói: "Tới công ty nhìn xem một chút, đã rất lâu rồi em chưa tới."

Trần Trường gật đầu, bày tỏ sự tán thành: "Chị cũng vẫn luôn bảo em là nếu có thời gian thì đến công ty một chút, ở đây có rất nhiều giáo viên, em theo họ học hỏi một chút sẽ giúp em rất nhiều trong quá trình phát triển sau này."

Hai người hàn huyên vài ba câu, sau đó Trần Trường liền vẫy tay chào rồi rời đi.

La Thiến khó hiểu nhìn Triệu Vũ Lâm nói: "Chị Trần vội đi làm gì nhỉ?"

Triệu Vũ Lâm cười nói: "Chị quên rồi à, thời gian của chị Trần toàn dành cho chị Giai Thần thôi. Hơn nửa thời gian đều ở bên cạnh chị ấy, còn những người khác chị Trần đều chỉ sắp xếp công việc rồi cho họ tự đi làm. Hiện tại chị Giai Thần đang ở công ty, thế nên bất kể là chuyện gì thì chị Trần cũng đều muốn đi xem xem."

Hai người vừa nói vừa vào thang máy, La Thiến vuốt vuốt cằm nói: "Lâm Giai Thần không phải là muốn tham gia Thời gian vui vẻ sao? Lịch làm việc tháng 8 của cô ta chắc là đang để trống nhỉ?"

Triệu Vũ Lâm không xác định nói: "Cái này em cũng không biết, lịch làm việc của chị ấy đều ở chỗ chị Trần và Hồ Tuệ."

"Hồ Tuệ?"

"Chính là trợ lý của chị Giai Thần đó! Tất cả những việc sinh hoạt ăn uống thường ngày của chị ấy đều do Hồ Tuệ xử lý." Triệu Vũ Lâm giải thích.

La Thiến tiếp tục cúi đầu suy nghĩ: "Việc này thật ra cũng dễ đoán, tháng 8 này cô ta khẳng định sẽ không nhận việc gì đâu, cô ta sẽ chờ để được tham gia Thời gian vui vẻ! Dù sao thì show này cũng được sản xuất với quy mô lớn, nhất định sẽ phải chuẩn bị thật đầy đủ, không thể chờ đến khi nhận được thông báo tham gia Thời gian vui vẻ rồi mới đi từ chối những công việc khác, đúng không? Nếu làm thế không phải là sẽ đắc tội với một loạt người à?"

Triệu Vũ Lâm ngẫm lại rồi nói: "VẬY thì, để lấy được một cơ hội tốt hơn thế nên bọn họ đã sớm từ chối những cơ hội khác. Không những đắc tội với người ta mà khéo khi còn để những nghệ sĩ kém nổi hơn giành mất cơ hội, nói như vậy thì, chị Giai Thần thật sự có khả năng sẽ không có việc gì làm trong tháng 8 này đâu!"

Lúc Lâm Giai Thần dùng tài nguyên của người khác thì đều rất yên tâm thoải mái mà dùng, thế nên cô ta làm sao có thể đồng ý chuyện cả một tháng không có việc gì làm được. Từ giờ đến tháng 8 chỉ còn không đến 10 ngày, thời gian gấp thế này chắc chắn sẽ không thể sắp xếp công việc tốt được nữa.

Hầu như tất cả các tài nguyên quan trọng đều đã sớm tìm được người rồi, sẽ không có chuyện tìm người chỉ trong thời gian vài ngày, nếu mà có chuyện như vậy thì chỉ có thể xảy ra 2 khả năng, một là bên đó bị cho leo cây cần người gấp, hai là chỉ có những công việc nhỏ nhặt không đáng nhắc tới, lúc nào cũng có thể tìm được.

Loại công việc này đối với Lâm Giai Thần ngày hôm nay mà nói thì, dĩ nhiên không được coi trọng rồi.

La Thiến ngẩng đầu thở dài: "Chị có một loại linh cảm không tốt."

Triệu Vũ Lâm: "... " Lờn này là sao?

La Thiến tuy là nói như vậy, nhưng hiện tại cô vẫn không biết mấy người kia định cấu kết làm việc xấu gì? Thế nên, cô chỉ có thể lấy cái bất biến đối phó với cái vạn biến thôi.

Khi lên trên La Thiến đã gặp phải không ít nghệ sĩ tuyến 18 vô danh giống cô. Trần Trường có một căn phòng nghỉ đặc biệt, những nghệ sĩ dưới tay chị ta cũng hay ở đó nghỉ ngơi.

La Thiến vừa lên liền hướng phòng đó đi tới. Hôm nay trong phòng chỉ có hai người là Đặng An Di và Giang Nhất Nhiên, hai người này cũng giống như La Thiến, đều là nữ phụ và nam phụ vạn năm không đổi.

Đặng An Di nhỏ hơn La Thiến 1 tuổi, tài nguyên so với La Thiến không khác nhiều lắm, dù sao thì cũng đều là từ tay Trần Trường chảy ra mà.

Giang Nhất Nhiên thì lớn hơn La Thiến 1 tuổi, thời gian trước vừa quay xong một bộ phim mạng, mấy ngày nay đang theo đoàn đi tuyên truyền phim, đến hiện tại thì phát triển cũng không tồi.

Nhìn thấy La Thiến, hai người đó đều sửng sốt, sau đó mới bắt đầu chào hỏi lẫn nhau.

La Thiến cười nói: "Tôi vừa thấy chị Trần vội vã đi đâu đó, có chuyện gì à?"

Tính tình Đặng An Di tương đối thẳng thắn, nhắc tới nguyên nhân Trần Trường rời đi, cô nàng cười lạnh nói: "Còn có thể có chuyện gì được,

một người tên là Lâm Giai Thần đang ở dưới đại sảnh, gọi chị ấy xuống dưới đó, nên chị ấy đi xuống rồi."

Tính cách Giang Nhất Nhiên thì khá là ôn hòa, nhưng hiển nhiên vừa rồi cũng bị tức giận không nhẹ, nói chuyện cũng mất đi sự cẩn thận của ngày thường: "Đúng vậy! Chị Trần vốn dĩ gọi hai bọn tôi tới sắp xếp công việc, chị Trần nói tạm thời có không có thời gian, Lâm Giai Thần liền nói..."

Nói đến đây, tựa hồ là có chút khó mở miệng thế anh ta hơi ngập ngừng, Đặng An Di thì không sợ, cô nàng nói thẳng luôn: "Nói là không cần phải xen vào chuyện của mấy đứa phế vật bọn tôi. Cô ta nói mà không biết nhìn lại bản thân mình chút nào, ngày xưa cô ta phải lăn lộn đóng vai quần chúng không biết bao nhiêu đâu, nói thẳng ra là còn không cả bằng tôi ý!"

Đặng An Di tuy vẫn mãi đóng chỉ đóng nữ phụ, thế nhưng ít nhất cô ấy thật sự đi lên bằng thực lực của bản thân, từ vai quần chúng vươn lên được vai nữ phụ, cũng chính là từ lúc diễn không có lời thoại đến khi được diễn có lời thoại, phần diễn cũng nhiều hơn rất nhiều.

Loại người như Lâm Giai Thần, Đặng An Di đương nhiên là không vừa mắt rồi, cô ấy cho rằng Lâm Giai Thần chỉ đơn giản là rất may mắn.

Nói đến đây, Đặng An Di liếc nhìn La Thiến: "Cô ta có ngày hôm nay, cũng may là nhờ có cô."

La Thiến cười ha ha hai tiếng, cũng không nói chuyện với hai người họ nữa, lên tiếng chào rồi chạy đến chỗ khác luôn.

Lúc 5 giờ rời công ty, La Thiến thật sự tìm được một công việc làm mẫu chụp ảnh, việc cũng không vất vả lắm, chỉ là thay vài bộ quần áo, làm mẫu chụp ảnh một chút, thế nhưng tiền lương lại không hề ít. Cơ hội này vốn dĩ là của một tiểu minh tinh, thế nhưng cô nàng đó đột nhiên bỏ ngang

không làm. Khi người đại diện của cô nàng đang sốt sắng tìm người thì La Thiến liền đi đến tự giới thiệu bản thân mình luôn.

Linh cảm không tốt của La Thiến rốt cuộc cũng trở thành sự thật, ngày hôm sau, cô vẫn còn đang say giấc nồng trên giường thì liền nhận được cuộc điện thoại của Triệu Vũ Lâm: "Chị Thiến, chị biết chuyện gì chưa? Chị Giai Thần hình như đã tranh được một suất của Thời gian vui vẻ rồi đấy, chị ấy đang chuẩn bị đi thu hình kìa."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13

Edit: Tiểu Vũ

La Thiến có thể nói cái gì được giờ? Cô đây chỉ vừa mới ngủ dậy liền cảm giác được thế giới đã thay đổi, cô làm sao mà biết được cái gì đã xảy ra?

Ngày hôm qua Đường Diễn không tới, thế nên không có cách nào hỏi thăm được!

La Thiến chỉ có thể nói với Triệu Vũ Lâm: "Nếu không thì... hôm nay mang bữa sáng đến cho Đường tổng?"

Triệu Vũ Lâm: "..."

Nói thật thì, loại vấn đề nhỏ nhoi này, ai lại đi báo cáo với lão tổng chứ?

Trình tự "Lão tổng, tiết mục chúng ta bàn bạc trong hội nghị lần trước tôi đã nghiên cứu kỹ rồi, cảm thấy B vô cùng tốt, hiện tại tôi quyết định thay A bằng B, ngài xem như thế có ổn không? Hay là thay C bằng B thì tốt hơn?"

Cái trình tự này, giám đốc phụ trách hạng mục hoàn toàn có thể quyết định, dù sao thì thay người đối người đều sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của tiết mục.

Thế nên, những chuyện điều động nhân lực kiểu này đều sẽ có bộ phận chuyên môn phụ trách và nghiên cứu. Đối người của ông này bà kia có khiến họ tức giận hay không! Đối rồi thì có ảnh hưởng xấu nào không! Người này có thích hợp với tiết mục không! vân vân mây mây...

Đường Diễn quản lý cả một công ty lớn, mỗi ngày đều phải đưa ra những quyết sách quan trọng nhất, không thể chỉ quan tâm đến một tiết mục nhỏ bé như 《Thời gian vui vẻ》 được. Hiện tại nếu như đến đối người thôi anh cũng phải quan tâm vậy thì chẳng lẽ anh còn phải đi tìm hiểu cả giới giải trí luôn à?

Vậy thì bao nhiêu nhân viên lương cao anh thuê về dùng để làm gì? Anh chỉ cần những người đó làm tốt công việc của mình, bảo chứng hiệu quả, sau đó đưa đến trước mặt anh, nói rõ ràng là có khả năng kiếm lời hay không mà thôi. Cuối cùng, Đường Diễn sẽ căn cứ vào đó để đánh giá nhận xét, hợp cấp cao rồi nếu ổn thì ký tên cho thi hành.

Thế nên, việc 《Thời gian vui vẻ》 lâm thời thay đổi người này, Đường Diễn hoàn toàn không hề hay biết.

Nếu là bình thường thì thư kí Kiều sẽ không vào báo cáo với Đường Diễn, thậm chí là tài liệu về chuyện này cũng sẽ không được đưa tới tay thư kí Kiều, thế nhưng sắp xếp cho La Thiển vào 《Thời gian vui vẻ》 là do cô phân phó, thế nên hiện tại thay đổi người, giám đốc hạng mục vẫn gửi mail cho cô để cô biết việc này.

Đương nhiên, tiền căn hậu quả của lý do thay đổi người cùng với chuyện việc này sẽ có ảnh hưởng thế nào đến tiết mục, vị giám đốc kia đều nói rất rõ ràng.

Sau khi xem xong, thư kí Kiều trầm ngâm một hồi, sau đó liền quyết định đi vào báo cáo với Đường Diễn, dù sao thì anh cũng chính là người bảo cô xếp cho La Thiển một suất trong 《Thời gian vui vẻ》 mà, với cả

việc thay đổi người cũng không phải do cô làm, cô chỉ là người chuyển lời thôi.

"Thế nên, ý của cô là, tôi xếp người của tôi vào hạng mục tôi đầu tư, sau đó nhân viên của tôi muốn cho người của ông ta vào, liền đá người của tôi ra?" Đường Diễn vừa cúi đầu viết chữ vừa hỏi.

Thư kí Kiều tự cho là rất hiểu Đường Diễn, thế nhưng gần đây, cô đối với năng lực tìm trọng điểm câu chuyện của sếp luôn luôn không thể hiểu nổi.

Lần trước, khi thư kí Kiều nghĩ Đường Diễn sẽ có ý kiến đối với năng lực làm việc của cô hoặc quyết sách của công ty có vấn đề thì Đường Diễn lại chỉ để ý đến tình hình của La Thiến. Ngày hôm nay, sau khi báo cáo xong, dựa theo chuyện lần trước, cô cảm thấy Đường Diễn sẽ để ý đến việc La Thiến bị đối, thế nhưng sếp của cô lại chỉ thể hiện sự không vui khi nhân viên cấp dưới không hề thức thời.

Thư kí Kiều không thể trả lời là đúng, cũng không thể nói là không đúng, thế nên cô chỉ có thể mở miệng nói: "Theo nội dung trong email thì scandal gần đây của La Thiến và Viên Khải Khai sẽ có ảnh hưởng không tốt đến tiết mục, sự nổi tiếng của La Thiến cũng vô cùng thấp. Mà Lâm Giai Thần gần đây lại rất hot, là một nữ vương lưu lượng, mời cô ấy tham gia tiết mục sẽ có rất nhiều cái lợi, hơn nữa người này lại dựa vào tài năng để đi lên giữa một rừng người chìm nổi trong giới giải trí..."

Đường Diễn giơ tay lên cắt lời, anh bóp bóp trán nói: "Tôi có một loại cảm giác không được tốt lắm."

Thư kí Kiều: "???"

Sau khi Đường Diễn nói xong, cửa phòng làm việc được gõ 2 tiếng, sau đó thư kí Trần mở cửa ra nói: "Đường tổng, dưới tầng 1 nói La tiểu thư tới ạ."

Thư kí Kiều: "!!!"

Đường Diễn thở dài nói: "Để cô ấy lên đi." Sau đó nhìn thư kí Kiều nói: "Đi xem chuyện gì xảy ra rồi gửi tới hòm thư của tôi."

"Vâng." Thư kí Kiều gật đầu, sau đó mở cửa rồi đi.

Trong chốc lát, Đường Diễn thấy cửa phòng lại được mở ra, thư kí Kiều đối với người bên ngoài nói: "La tiểu thư, mời đi bên này."

Sau đó quay sang Đường Diễn nói La Thiến đến rồi, liền đi ra ngoài.

Từ bên ngoài cánh cửa được mở, La Thiến mang theo vẻ thăm dò tiến đến, cười lấy lòng nói: "Đường tổng!"

Đường Diễn không tự chủ được hơi hơi nhếch khóe miệng. La Thiến không phải là chưa từng lấy lòng anh, nói thật thì tình nhân mà Đường Diễn dùng tiền mua đều rất đủ tư cách, cũng để rất biết lấy lòng người khác.

La Thiến đương nhiên cũng như vậy, thế nhưng, cùng là một người, cùng là đáng vẻ lấy lòng, tại sao anh lại cứ cảm thấy La Thiến của mấy ngày gần đây khiến người khác thích thú hơn nhỉ?

"Vào đi!"

"Vâng ạ." La Thiến nhanh chóng đi vào, còn thuận tiện khép cửa lại.

Đường Diễn lúc này cũng đã nhìn thấy trong tay La Thiến có xách theo một hộp cơm hình Hello Kitty, khóe miệng anh hơi giật giật, thiếu chút nữa không nhận được mở miệng nói: Có thể đổi sang màu xanh dương không?

"Em mang bữa sáng tới cho anh này!" La Thiến rất ân cần đặt hộp cơm lên bàn, không giống hộp cơm 2 tầng lần trước, lần này nhiều hơn

được 1 tầng.

La Thiến đặt tầng đựng cháo tối trước mặt anh, một tầng đựng thức ăn cũng phong phú hơn lần trước, có salad, có trứng cuộn, có cá nướng, lại còn có chút hoa quả nữa. Thoáng cái, toàn bộ 3 hộp cơm nhỏ được bày biện rất đẹp mắt trước mặt Đường Diễn.

Đường Diễn nhin cười, nói: "Bữa sáng hôm nay so với hôm trước khiến người ta có cảm giác muốn ăn hơn đấy."

Miệng La Thiến hơi giật giật, nghĩ thầm, hôm trước không muốn ăn mà anh còn ăn không ít là sao?

Nhưng ngoài miệng lại lập tức nở nụ cười nói: "Lại còn phải nói, đây là thành quả em nghiên cứu cả đêm hôm qua đấy, chay mặn kết hợp, dinh dưỡng cân đối, còn có hoa quả cho anh bổ sung vitamin. Đương nhiên..." La Thiến cầm lấy chiếc hộp đựng cuối cùng đẩy lên, nói: "Quan trọng nhất vẫn là, sau khi ăn xong còn có món ngọt tráng miệng nữa nhé."

Bên trong chiếc hộp là từng miếng từng miếng bánh ngọt nhỏ hình vuông, mỗi một miếng là một màu sắc, mỗi một miếng đều rất tinh xảo, Đường Diễn cũng biết, mỗi một miếng đều sẽ có vị khác nhau.

La Thiến thật đúng là dồn hết tâm tư.

Đường Diễn cúi đầu nhìn hộp đựng bánh, sau đó nhận lấy đĩa mà La Thiến đưa tới, từng món từng món ăn hết.

Ngày hôm nay anh vẫn phải uống cafe đen như thường lệ, hôm qua không đến chỗ La Thiến, hình như chứng khó ngủ lại quay trở lại rồi. Vốn dĩ tối qua anh còn định dậy sớm ra ngoài mua chút gì đó ăn, thế nhưng sáng dậy thì nhìn cái gì cũng không muốn ăn.

Đối với một người chỉ mới uống cafe đen thì bữa sáng La Thiến mang đến khiến anh cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Ăn xong bữa sáng, La Thiến liền nhanh chóng thu dọn hộp cơm, sau đó cẩn thận đưa bánh ngọt đến trước mặt anh, còn tận tâm đưa cả đĩa, ngay cả cốc cũng mượn thay anh luôn: "Sáng sớm đường máu thấp, bổ sung chút đường đi."

Đường Diễn tán đồng gật đầu, lúc đang ăn bánh thì máy tính vang lên một tiếng, là mail thư kí Kiều gửi đến.

"Tốc độ làm việc của Kiều Lâm cũng không tệ." Đường Diễn vừa ăn bánh vừa mở mail ra xem. Kiều Lâm là thư kí Kiều, bố họ Kiều, mẹ họ Lâm.

Mail của Kiều Lâm cũng rất đơn giản, không có dư thừa vớ vẩn, thời gian nguyên nhân kết quả, đều rõ ràng rành mạch, giống hệt như viết báo cáo, khiến người ta vừa xem liền hiểu ngay.

Đường Diễn liếc mắt quét một lượt, đồng thời cũng ăn hết số bánh ngọt trong hộp, sự khó chịu cả sáng đã không cánh mà bay!

Anh nhìn La Thiến tiếp tục thu dọn hộp đựng cơm, nói: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Hai mắt La Thiến sáng ngời, nhìn Đường Diễn nói: "Đường tổng, không phải anh nói sẽ cho em một suất trong 《Thời gian vui vẻ》 sao?"

"Ừ."

"Tháng 8 em có còn phải đi ghi hình nữa không?" La Thiến thử hỏi.

"Một suất đó đúng là cho em, nhưng lại bị chính người đại diện của em đổi rồi, không biết sao?" Đường Diễn gõ mặt bàn hỏi.

La Thiến hoảng sợ nhìn Đường Diễn, kêu lên: "Cái suất mà Lâm Giai Thần có được kia thật sự là đoạt của tôi sao? !!" Cô đã nói rồi mà, đã nói rồi mà, dự cảm của cô không sai tí nào!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 14

Chương 14

Edit: Tiểu Vũ

Phản ứng của La Thiến thật sự có hơi quá, Đường Diển không thể hiểu nổi tại sao có anh ở đây mà cô còn kinh hoàng được?

La Thiến tủi thân vô cùng, cô nhìn Đường Diển nói: "Em cũng không biết việc bị đổi mà! Các hoạt động tháng 8 em đều từ chối hết rồi, hơn nữa, đây là anh cho em, em không nghĩ tới chuyện sẽ bị người khác đoạt mất."

Đây là thành trách anh rồi? Đường Diển nhú mày nhìn cô, ánh mắt biểu thị: Thì ra là tôi còn phải giúp em trông chừng tài nguyên mà tôi cho em nữa hả?

La Thiến ừ ừ cúi đầu, cả người đều tỏ vẻ người đại diện của em không đáng tin cậy chút nào.

Hài lòng với thái độ nhận sai của La Thiến, Đường Diển mới tiếp tục nói: "Hiện tại vẫn chưa kí hợp đồng với Lâm Giai Thần. Đối với tôi mà nói thì kí với ai cũng không thành vấn đề, rất đơn giản thôi."

La Thiến lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Đường Diển, hai mắt phát sáng như muốn gào thét: Kí với tôi đi! Kí với tôi đi!

Đường Diển nhin không được hơi cười một chút, anh vốn đã rất đẹp trai, cười lên lại càng làm cho La Thiến nhìn không chớp mắt.

Đường Diễn rất thích phản ứng của La Thiến, bất kể là vẻ luống cuống lúc trước, hay là vẻ mơ hồ như hiện tại.

Anh nói tiếp: "Em hỏi người đại diện chuyện này chưa? Tối hôm qua, người đại diện của em mang theo Lâm Giai Thần đi ăn một bữa với giám đốc hạng mục này, nói rõ ràng các mặt lợi và hại. Cô ta làm cái gì thì tôi không biết, thế nhưng giám đốc hạng mục này đã đồng ý đổi em thành Lâm Giai Thần. Hơn nữa... người đại diện của em nói, đã kí cho em một hợp đồng vào tháng 8 rồi!"

La Thiến: "! ! !" Hợp đồng? Hợp đồng gì cơ? Tôi chưa từng nghe qua mà!

"Nghe nói, là một hợp đồng tốt đấy." Đường Diễn nói.

Chuyện người đại diện giúp nghệ sĩ của công ty kí hợp đồng mà không xin ý kiến của nghệ sĩ là chuyện có xảy ra, nhưng đối với những nghệ sĩ hơi có danh tiếng thì chuyện này lại không được.

Thật ra, cho dù là những nghệ sĩ nhỏ chưa nổi tiếng thì họ cũng có quyền lợi tự chọn hợp đồng cho mình miễn sao là vẫn đảm bảo được lợi ích của công ty.

Nhưng trên thực tế thì rất ít nghệ sĩ tuyến 18 được làm như vậy, không phải là họ không muốn, mà là họ vốn dĩ không hề có cơ hội lựa chọn. Vì không nổi tiếng thế nên rất khó tìm công việc, những cơ hội hơi tốt một chút thôi gần như không thể lạc trôi đến tay họ được.

Tiền lương của rất nhiều nghệ sĩ tuyến 18 thậm chí còn không cả bằng những người làm công bình thường trong xã hội. Giới giải trí lớn như vậy, người nổi tiếng nhiều như thế, nhưng trên thực tế thì số người không có tiếng tăm nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với người những người có danh tiếng.

Thế nên những công việc tốt, những hợp đồng tốt một chút thôi đều dành cho những người nổi tiếng. Còn những người không nổi tiếng thì chỉ có thể nỗ lực đi tranh thủ tài nguyên, sau đó liền chìm vào biển rộng mang tên giới giải trí. Người có thể vượt qua sóng gió phong ba, đứng trên đỉnh cao, được nhiều người biết đến thật ra mỗi năm đều có, nhưng số lượng thì lại rất rất ít.

Thế nên, chuyện người đại diện thay mặt nghệ sĩ nhận hợp đồng là chuyện rất bình thường, cũng không có mấy người nghệ sĩ sẽ đi từ chối. Duy chỉ có những hợp đồng cần phải đi tiếp rượu mời cơm, tổn hại đến thời gian và lợi ích của nghệ sĩ thì mới cần trao đổi với nghệ sĩ, lúc này nghệ sĩ đương nhiên có quyền từ chối, nhưng sau đó thì họ lại dần dần biến mất trong mắt khán giả.

Đây chính là sự tàn khốc của giới giải trí!

Đường Diễn bảo La Thiến ngồi xuống ghế salon, La Thiến liền im lặng nghe theo ngồi xuống, còn Đường Diễn thì tiếp tục xem tài liệu của anh.

La Thiến lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Trần Trùng: "Chị Trần, nghe nói chị kí cho em một hợp đồng vào tháng 8?"

Trần Trùng trả lời cũng rất nhanh: "Có một hợp đồng tốt, là nữ phụ số 1."

"Không phải em đã nói với chị là tháng 8 em phải tham gia show thực tế nên không muốn nhận thêm hợp đồng nào sao? Chị hủy hợp đồng cho em đi!"

"Hợp đồng đã ký rồi, hủy thế nào được nữa? Không phải em muốn lấn lộn trong giới giải trí sao?" Ký hợp đồng rồi mà từ đòi hủy, thì chính là vi ước.

"Em mặc kệ, trước khi ký chị không nói với em, em không đồng ý chị đã làm rồi mà."

Trần Trường gửi cho cô một mặt cười xem thường, sau đó nói: "Hợp đồng làm việc của em, có mấy lần em tự mình xem? Đều là do người đại diện lựa chọn."

"Lần này không giống, chị biết rõ tháng 8 em có công việc rồi mà vẫn ký hợp đồng khác cho em, loại chuyện này chị phải nói rõ ràng với em!"

"Hợp đồng này là nữ phụ số 1 của một web-drama, hiện tại web-drama đang được ưa chuộng, có thể được làm nữ phụ số 1 đối với em hay đối với công ty đều rất có lợi. Làm người đại diện, chị cảm thấy ký hợp đồng này không có vấn đề gì." Trần Trường có lẽ là biết chuyện của Lâm Giai Thần đã nắm chắc rồi, thế nên nói chuyện cũng không còn khách khí nữa.

"Đối với sự phát triển của em thì vai nữ phụ số 1 này không thể hơn được cơ hội tham gia show 《 Thời gian vui vẻ 》 , hành vi này của chị là đang làm tổn hại đến lợi ích của em. Lúc ký hợp đồng, công ty có nói sẽ suy nghĩ đến lợi ích của nghệ sĩ trước tiên. Loại chuyện mà chị làm kia không được coi là chuyện mà một người đại diện tốt nên làm. Em đang ở chỗ Đường tổng, những chuyện chị vừa làm khiến em cảm thấy rất không vui, em không thể tham gia 《 Thời gian vui vẻ 》 , thì cũng sẽ không để cho Lâm Giai Thần được tham gia đâu."

La Thiển gửi xong đoạn tin nhắn này liền không cần Trần Trường phải trả lời lại nữa.

Cô giương mắt nhìn Đường Diễn, nói: "Quá ức hiếp người mà, làm sao lại có thể ức hiếp người ta như vậy được chứ" Nói đến mức viền mắt đều đỏ lên. Web-drama đều là những bộ phim có đầu tư thấp, làm gì có ai có tiền đâu? Đường Diễn đã đáp ứng trả cô 300 vạn tệ tiền catxe nếu cô

tham gia 《 Thời gian vui vẻ 》 , tuy rằng phải đưa cho công ty 200 vạn, thế nhưng cô vẫn còn tận 100 vạn, Mặc dù số tiền này so với những minh tinh nổi tiếng vẫn là rất thấp, thế nhưng đối với La Thiến mà nói thì nó, rất, là, nhiều đó!

"À... " Đường Diễn có chút không có biện pháp nhìn cô.

La Thiến lau đi giọt nước mắt sắp rơi, nói: "Anh nói đúng, chị ta là người đại diện của em, chị ta muốn hãm hại em thì em ngay cả một chút lực phản kháng cũng không có."

Chuyện này La Thiến không thể nào nói rõ ràng được, nếu cô nói với người ta là Trần Trường tự ý ký hợp đồng cho cô, không phải cô muốn ký thì người ta sẽ tin sao? Người ta chỉ nghĩ rằng La Thiến cô vì muốn nhận được tài nguyên tốt hơn nên lựa chọn từ bỏ Web-drama.

Sau đó, thanh danh ở trong giới giải trí của cô sẽ xấu đi, sẽ bị truyền khắp giới giải trí, đến lúc đó ai còn dám dùng cô nữa?

Đường Diễn thở dài, đứng dậy đi tới bên người cô, đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mi cô, nói: "Sao em không thử cầu xin tôi?"

La Thiến chớp chớp đôi mắt to tròn của mình, mềm mại dịu dàng nói: "Cầu xin anh đấy."

Đường Diễn: "... " Vì sao anh lại không cảm giác được có chút thành ý nào nhỉ?

Không nghĩ ra vấn đề then chốt nằm ở đâu, Đường Diễn đành mở miệng nói: "Đối với một số người thì đương nhiên là không thể trở mình, nhưng em không giống họ, đằng sau em không phải còn có tôi sao? Người đại diện của em tự ý ký hợp đồng cho em, nếu như em muốn làm lớn chuyện này thì cũng đơn giản thôi. Lúc đó nếu cô ta còn muốn ở lại giới giải trí thì loại chuyện xấu này cô ta không thể vác trên người được. Thế

nên, cô ta chỉ có thể tự đi bàn việc hủy hợp đồng bàn chuyện bồi thường với người ta, việc này dĩ nhiên là không liên quan gì tới em hết."

Đúng vậy, nếu như muốn nói rõ ràng rành mạch chuyện này thì cũng đơn giản thôi, chỉ cần sau lưng bạn có chỗ dựa vững chắc. Đặc biệt là, người này còn đang ở ngay bên cạnh bạn, thì lại càng đơn giản hơn rất nhiều.

La Thiến tiếp tục chớp chớp mắt, còn để nguyên giọt nước mắt không lau trên má, đưa tay kéo lấy tay Đường Diễn, hết sức nghiêm túc nói: "Đường tổng, em không biết nên cảm ơn anh thế nào nữa. Yêu anh chết mất, sao anh có thể tốt như vậy cơ chứ!"

Đường Diễn: "...". Vì sao anh vẫn cảm thấy không hề có chút thành ý nào?

Đương nhiên, vẫn như lần trước, anh không phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu, thế nên đành nói tiếp: "Nhân cơ hội này, nói với công ty đổi người đại diện đi!"

La Thiến nhào vào trong lòng Đường Diễn, còn ôm cổ anh nói: "Em rất rất rất yêu anh đó, Đường tổng à."

"..." Đường Diễn đã biết vấn đề nằm ở đâu rồi, chính là từ này đến giờ cô đều chỉ nói cảm ơn suông.

Thế nhưng, anh dùng tiền mua tình nhân, cảm ơn đương nhiên cũng chỉ có thể tự thân thể nghiệm thôi! Đường Diễn đối với việc cô chỉ cảm ơn suông tuy bất mãn, nhưng nghĩ hoài cũng chỉ tìm ra được nguyên nhân này.

Thế nên, anh rất tự nhiên mà ôm La Thiến vuốt ve ôn tồn một phen.

Tiểu Vũ: chúc các "Bé" Tết trung thu vui vẻ! T up cho những ai ko được đi chơi ở nhà đọc đờ buồn nè. À còn chúc cho thứ 6 ngày 13 ko quá

hãm nữa nhé <3 <3 <3

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 15

Chương 15

Edit: Tiểu Vũ

Sau khi bị chiếm tiện nghi một hồi, La Thiến liền tủi thân đáng thương ghé vào bàn làm việc của Đường Diễn, nhìn anh nghiêm túc làm việc.

Mà người bị La Thiến nhìn thì cả người đều không được tự nhiên, Đường Diễn cảm thấy vô cùng bị ảnh hưởng nhìn cô, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Em đi về đi! Chuyện này, tôi sẽ giải quyết cho em."

Sau đó, Đường Diễn nhìn thấy La Thiến vô cùng dứt khoát đứng dậy, mang theo hộp đựng cơm hình Hello Kitty của mình đạp giày cao gót rời đi.

Đường Diễn: "... Này!"

"Hả?" La Thiến xoay người lại.

Đường Diễn hơi sững sờ, anh chỉ là cảm thấy khó chịu khi cô rời đi dứt khoát như vậy. Không có gì dằn dò phân phó, cuối cùng anh chỉ có thể nói một câu: "Đổi hộp đựng cơm đi."

La Thiến cúi đầu nhìn hộp đựng cơm trong tay, cười hì hì nói: "OK!"

Chờ đến khi Trần Trùng có thể gọi điện thoại cho La Thiến thì La Thiến đã cùng Triệu Vũ Lâm về đến nhà rồi.

"Chị Trần?" La Thiến vui sướng nhận điện thoại, vừa mở miệng liền chào hỏi rất lễ phép.

"Cô có ý gì?"

"Em làm sao cơ?" La Thiến vô tội hỏi.

"Giám đốc hạng mục gọi điện cho tôi, cô đoạt tài nguyên của Giai Thần?"

"Ơ này, chị đang nói cái gì đấy? Em còn chưa thềm nói chị đoạt của em thế mà chị đã không biết xấu hổ nói em đoạt rồi à? Chúng ta đều là dựa vào bản lĩnh của mình thôi mà!" La Thiến cười thành tiếng.

Trần Trường cười lạnh: "Bây giờ cô đang muốn đối nghịch với tôi? Đối nghịch với người đại diện của mình thì cô nghĩ mình có thể tốt hơn sao?"

La Thiến che miệng cười: "Chị Trần này, chị vẫn có thể mặt dày đến mức nói là người đại diện của tôi à? Lúc tôi không đối nghịch với chị thì tôi được việc tốt nào thế?"

Trần Trường: "...". Đột nhiên cảm thấy cũng có chút đúng đúng.

"Chị Trần này, trước mắt vậy thôi nhé. Vài ngày tới phía Đường tổng sẽ tìm chị nói chuyện, hiện tại chị nói với em cái gì em cũng không hiểu đâu."

La Thiến nói xong liền cúp điện thoại, cả người nhẹ nhàng sáng khoái.

Cô đã muốn nói như vậy từ lâu lắm rồi, chỉ là trước kia không có vốn liếng để nói, cũng không rõ thái độ của Đường Diễn thế nào. Hiện tại thì không cần phải sợ nữa rồi, Đường Diễn đã đứng về phía cô thì cô đương nhiên có thể ghét bỏ Trần Trường, cũng coi như trút giận thay nữ phụ La Thiến một chút.

Triệu Vũ Lâm giúp La Thiến đi rửa hộp đựng cơm, cô nàng vừa rửa vừa lơ đãng hỏi: "Chị Thiến, chị thật sự chuẩn bị đối người đại diện à?"

La Thiến ngồi ở sofa, vừa xoa chân vừa trả lời: "Đúng rồi, Đường tổng đã nói sẽ giúp chị đối, với cả nếu không nhân cơ hội này đối thì sau này làm gì còn cơ hội nào đâu? Hơn nữa, Trần Trường đã có Lâm Giai Thần rồi, trong tay chị ta có bao nhiêu tài nguyên tốt đều dành cho Lâm Giai Thần hết, thế nên nếu chị vẫn còn là nghệ sĩ dưới trướng chị ta thì chị sẽ không thể nào có khả năng phát triển được."

Vấn đề này La Thiến nhìn ra được thì những nghệ sĩ khác cũng có thể nhìn ra được. Thế nhưng bọn họ lại không có cách nào đối được người đại diện, cho dù là có đối được thì cũng sẽ chẳng tốt hơn người cũ là bao. Làm gì có người đại diện nào không có một hai nghệ sĩ là đối tượng bồi dưỡng trọng tâm?

"Chị Thiến, chị có nghĩ tới chuyện sẽ về dưới trướng ai không?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiến sửng sốt, ngẩng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Chuyện này, chị vẫn chưa nghĩ nữa." La Thiến không hiểu rõ cơ cấu người đại diện trong công ty, nữ phụ La Thiến cũng chẳng hiểu gì lắm. Thế nhưng, người đại diện kim bài cũng chỉ có vài người thôi, và vài người này La Thiến đương nhiên có biết đến.

Trong tay người đại diện kim bài không có nhiều nghệ sĩ, nhưng trong số không nhiều đó nhất định sẽ có một người cực kỳ có tiền đồ.

La Thiến cảm thấy nếu như cô là nghệ sĩ dưới tay người đại diện như vậy thì cũng không chắc chắn có thể phát triển được.

Thanh danh nữ phụ La Thiến không tốt, là thật sự không tốt, cả kể là ở ngoài xã hội hay ở trong công ty.

Từ sau khi theo Đường Diễn, cô bắt đầu làm mình làm mẩy, chỉ còn thiếu mỗi nước tự đi tìm đường chết mà thôi. Trong tiểu thuyết, sau khi nữ phụ La Thiển gặp chuyện không may, không có bất kỳ người nào chịu đứng ra giúp cô ấy một tay cả. Điều này đủ để thấy nữ phụ La Thiển làm người tệ thế nào, thế nên như một lẽ đương nhiên, các người đại diện kim bài đều không thích La Thiển.

Những người đó vốn không muốn nhận, nhưng do phải nhìn mặt mũi Đường Diễn thế nên đành ngậm ngùi nhận cô. Điều này không chắc là chuyện tốt, La Thiển có chút phiền não.

Triệu Vũ Lâm lau lau tay, ngồi xuống đối diện La Thiển hỏi: "Chị Thiển, chị thấy em thế nào?"

"? ? ?" La Thiển mông lung.

Triệu Vũ Lâm ngượng ngùng cười cười, nói: "Em làm trợ lý đương nhiên là cũng muốn phát triển lên thành người đại diện, em cũng biết bản thân mình hiện tại vẫn còn rất non trẻ, không có kinh nghiệm. Đối với em của hôm nay thì những tài nguyên lớn như trong tay chị Trần em không thể nào lấy được. Nhưng, những tài nguyên mà Đường tổng cho chị em nhất định sẽ giữ cho chị. Về phần những tài nguyên nhỏ mà chị Trần hay cho chị, những tài nguyên đó em cũng có thể lấy được."

"Em theo chị cũng 1 năm rồi, so với những người đại diện khác thì em tin tưởng rằng em sẽ suy nghĩ đến tiền đồ của chị nhiều hơn cả. Em làm người đại diện của chị, thì nhất định sẽ toàn tâm toàn ý cho sự phát triển của chị, Đương nhiên, em cũng không có ý bắt ép chị phải để em làm người đại diện cho chị, chỉ là, em muốn tranh thủ một chút. Nếu như, chị vẫn đang suy nghĩ đến chuyện người đại diện, vậy thì chị có thể cân nhắc đến em."

La Thiến nhìn gương mặt tươi cười của Triệu Vũ Lâm một chút, nói: "Nếu như, em làm người đại diện của chị, vậy thì chị tạm thời sẽ không có trợ lý, em sẽ phải đồng thời làm cả hai công việc, như thế sẽ tương đối mệt đấy."

"Em không sao hết ạ." Triệu Vũ Lâm trả lời. Lấy năng lực của La Thiến hiện tại thì không thể có trợ lý, nhưng tình huống của cô có chút đặc thù, thế nên công ty có cấp cho một người trợ lý. Hiện tại, nếu như Triệu Vũ Lâm muốn chuyển sang làm người đại diện thì trợ lý mới của La Thiến sẽ phải chọn ra từ tổ trợ lý của công ty.

Hiện tại công ty không có thừa trợ lý, nếu như muốn điều qua thì sẽ phải điều 1 trong các trợ lý của những người nổi tiếng khác, chuyện này quá đặc tội người khác rồi. Nếu như bắt đầu tuyển một người mới thì không phải là một sớm một chiều có thể tuyển được, huống chi, nếu như tuyển người mới thì công ty lại phải trả một phần tiền lương nữa, họ sẽ không quá cam tâm tình nguyện đâu.

La Thiến gật đầu một cái nói: "Chị sẽ suy nghĩ nhé."

"Oa! Em cảm ơn chị nhiều lắm. Đồ đạc linh tinh em đã giúp chị dọn qua rồi, nếu như chị có việc gì thì gọi điện cho em nhé, em về trước đây. Ngày mai chị còn phải đi tìm anh Vũ để chụp ảnh nữa, mai em tới đón chị nhé." Triệu Vũ Lâm nói xong, thấy La Thiến gật gật đầu cô nàng mới vui vẻ rời đi.

Tối đó, Đường Diễm đến chỗ của La Thiến. Buổi sáng cùng La Thiến mất đi mà lại một hồi nhưng cũng chỉ hôn hôn sờ sờ chút thôi, thế nên buổi tối liền có chút tâm tư nào đó.

Sau khi ăn cơm xong, nói chuyện linh tinh rồi tự nhiên nói đến chuyện của Trần Trùng.

"Lúc chiều Trần Trường gọi điện cho em, nói là giám đốc hạng mục gọi điện cho chị ta nói chuyện, đúng không?" La Thiến đưa kem ốc quế cho Đường Diễn, ngày hè nóng nực, ngồi trong phòng điều hòa, vừa ăn kem vừa xem TV với tổng tài đại nhân là một việc rất thỏa mãn.

Đường Diễn của ngày hôm nay đã không cần chờ La Thiến kiểm cơ hộ nữa rồi, anh rất tự nhiên nhận lấy que kem ốc quế rồi lại vô cùng nghiêm túc bóc vỏ ngoài.

Miệng vẫn không quên trả lời cô: "Tôi gọi người kia đến hỏi vài câu." Người quản lý hạng mục kia tuy rằng không tính là chức nhỏ, nhưng cũng không phải là chức lớn gì, bình thường họp hành cũng không có tư cách gặp mặt Đường Diễn để nói gì.

"Anh hỏi cái gì?" La Thiến tò mò hỏi.

Đường Diễn liếm một miếng kem, thỏa mãn híp mắt lại, sau đó nhẹ giọng nói: "Tôi hỏi hẩn: Vì sao lại đã người phụ nữ của tôi ra?"

La Thiến: "... " Đại ca à, anh nói chuyện trực tiếp quá đi!

Đường Diễn lại liếm một miếng kem nữa, nói tiếp: "Hẩn nói: Không có chuyện này, còn nói nhất định là có sai sót ở đâu đó, hẩn sẽ lập tức đi giải quyết."

La Thiến bắt gặp ánh mắt Đường Diễn nhìn qua đây, vô cùng có ý thức tự giác ngẫm nghĩ nói: "Anh thật lợi hại."

Được khen ngợi, Đường Diễn rất thỏa mãn quay đầu lại tiếp tục ăn kem ốc quế.

La Thiến lại thuận tiện hỏi tiếp: "Việc đối người đại diện ý, có khả năng thành không?"

Đường Diễn suy nghĩ một chút: "Tôi và lão tổng công ty em tuy rằng không quen thân, nhưng vẫn biết sơ sơ. Tôi cảm thấy chút mặt mũi này hẳn vẫn nguyện ý cho tôi, không đến mức làm căng chuyện nhỏ này... " Hai bên náo lên thì cũng đều không vui vẻ gì.

"Triệu Vũ Lâm nói muốn làm người đại diện của em, anh thấy có đáng tin không?" La Thiến lại hỏi.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 16

Chương 16

Edit: Tiểu Vũ

Đường Diễm suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu như em muốn phát triển tốt thì Triệu Vũ Lâm không thích hợp làm người đại diện của em!"

Đường Diễm suy nghĩ rất đơn giản, muốn phát triển tốt thì không phải chỉ dựa vào quan hệ là có thể tốt, bạn phải có năng lực, có khả năng xử lý các loại vấn đề quan hệ xã hội thì bạn mới có thể đặt ra phương hướng phát triển cho nghệ sĩ của bạn được.

Đường Diễm không hiểu rõ lắm về lĩnh vực người đại diện cũng như các loại hoạt động trong giới giải trí, thế nhưng loại chuyện này thì người làm thương nhân như anh cũng có thể hiểu được, Triệu Vũ Lâm không thích hợp, cô ấy -- còn quá non.

La Thiển khoát tay cười ha ha ha nói: "Không sao không sao, em cũng không muốn phát triển tốt. Em chỉ muốn đi làm không quá mệt, có thể kiếm chút tiền, không bị người khác bắt nạt và người đại diện phải một lòng vì em. Như vậy là em đã thỏa mãn lắm rồi, gỗ mục dù có vào tay tinh anh thì cũng vẫn là gỗ mục mà thôi."

Không muốn quá mệt? Muốn kiếm tiền? Còn muốn được người đại diện đối xử tốt? Tự xưng là gỗ mục?

Đường Diễn trầm mặc 2 phút, nói: "... Thôi, em cứ để Triệu Vũ Lâm làm đi! Nếu như thực sự không được... thì đến lúc đó lại đổi lại sau."

La Thiến cười ha ha ha nói: "Em cũng cảm thấy nên như vậy, hiện tại em chuyển đến dưới tay ai cũng đều cảm thấy bọn họ nhìn em không thuận mắt." Dù sao thì cô cũng vừa mới gài người đại diện của mình một vố, bất kể là vì nguyên nhân gì thì đối với những người đại diện khác mà nói cũng là một ấn tượng không tốt.

Đối với đường nào chạy của La Thiến, Đường Diễn đã theo không kịp rồi, anh chỉ đành lặng lẽ ngồi ăn hết que kem ốc quế.

Ngày hôm sau, La Thiến chịu đựng sự đau nhức từ eo và lưng, cố gắng bò dậy làm bữa sáng thật phong phú để cảm ơn sự tương trợ to lớn của Đường Diễn. Ăn xong bữa sáng, Đường Diễn thần thanh khí爽 ném cho cô một ánh mắt: Làm không tệ.

Lúc Triệu Vũ Lâm tới, La Thiến đã chuẩn bị xong xuôi.

"Chị suy nghĩ kỹ rồi, chuyện người đại diện ấy, chị cũng muốn để em thử xem, nếu em làm tốt thì liền cho làm luôn." La Thiến không ngập ngừng một hai, cũng không bảo đảm cái gì cả, nếu như muốn làm người đại diện thì chí ít bạn phải làm cho tốt đã.

Triệu Vũ Lâm vui vẻ gật đầu: "Vâng ạ, em sẽ cố gắng hết sức."

Có lẽ là do chuyện người đại diện, cả ngày hôm nay Triệu Vũ Lâm trông rất có tinh thần.

Sau khi đến công ty, La Thiến liền liên lạc với người gọi là anh Vũ kia, đôi phương đến tìm cô rồi dẫn cô đến một studio gặp mặt người muốn chụp ảnh.

Quá trình chụp rất thuận lợi, không phải là nghệ sĩ nổi tiếng, cũng không cần phải có yêu cầu cao như chụp ảnh tạp chí.

Chỉ là thay đổi vài bộ quần áo, động tác cũng không cần thay đổi nhiều lắm, chỉ cần nhìn thấy đẹp là có thể qua.

Thế nên, còn chưa tới 3 tiếng đồng hồ La Thiến đã kết thúc công việc rồi. Tiền lương cũng thanh toán ngay trong ngày, trừ đi khoản phải đưa cho công ty và người đại diện thì đến tay La Thiến cũng có gần 1 vạn tệ.

La Thiến vô cùng vừa lòng thỏa ý, ra ngoài làm có 3 tiếng mà được tận 1 vạn tệ lận, buôn bán có lời, buôn bán có lời, buôn bán có lời.

La Thiến nhìn tin tức báo tiền đến trong điện thoại, cười đến mức không khép được miệng lại.

Triệu Vũ Lâm đi bên cạnh cô, nhìn thấy dáng vẻ mới chỉ có thể mà đã hài lòng của nghệ sĩ nhà mình liền cảm thấy tương lai sau này của mình tràn đầy hy vọng, cô nghệ sĩ này quá dễ hầu hạ mà.

Từ giờ đến đầu tháng 8, La Thiến không có công việc gì phải làm, cô chỉ ngồi chờ bộ phim của đạo diễn Giang quay xong, sau đó liền đi quay 《Thời gian vui vẻ》.

Không ngờ rằng, ngay ngày hôm sau cô đã bị cấp cao của công ty gọi đến, Triệu Vũ Lâm thì đương nhiên phải chạy đến nhà đón La Thiến.

Hai người vội vàng lái ô tô chạy đến công ty, La Thiến vừa ngáp vừa hỏi: "Có biết chuyện gì không?"

Từ khi đặt mình vào vị trí người đại diện, Triệu Vũ Lâm cũng càng ngày càng chăm chỉ hơn, công ty vừa gọi có việc là cô ấy lập tức vận dụng quan hệ tìm hiểu nguyên nhân.

"Tuy rằng không chắc 100%, thế nhưng có lẽ là có liên quan đến chuyện đối người đại diện của chị." Triệu Vũ Lâm giải thích.

Tới công ty, hai người trực tiếp đi thang máy lên tầng cao nhất, tìm đến phòng làm việc của quản lý Hoàng - người gọi các cô đến, vừa bước chân vào cửa thì đã trông thấy Trần Trường ngồi bên trong rồi.

La Thiến cũng không có quá hoảng hốt, sau khi được Triệu Vũ Lâm nhắc nhở, cô cũng biết sơ sơ chuyện công ty tìm mình, dù sao thì chuyện này nói nhỏ cũng không nhỏ.

"La Thiến đúng không! Ngồi đi ngồi đi, chúng ta có chút việc cần thảo luận với nhau." Thái độ của quản lý Hoàng không tệ, La Thiến thở phào nhẹ nhõm.

Chờ khi La Thiến và Trần Trường cùng ngồi xuống thì quản lý Hoàng ngồi đối diện mới mở miệng nói: "Về chuyện này thì tôi cũng có nghe nói, La Thiến muốn đối người đại diện đúng không?"

La Thiến gật đầu nói: "Đúng vậy."

Trần Trường cười nhạo một tiếng, không đáp.

"Có thể hỏi một chút lý do không?" Quản lý Hoàng hỏi, thật ra hỏi chuyện này cũng chỉ là theo trình tự thôi. Chuyện La Thiến muốn đối người đại diện, là đã định rồi, cũng chính là chuyện ván đã đóng thuyền. Nhưng dù sao thì cũng vẫn cần gọi hai bên đến, thông báo và sắp xếp các vấn đề sau khi 2 bên hủy hợp đồng, mấy chuyện này đều cần phải xử lý một cách tuần tự.

"Bất đồng quan điểm, tôi nghĩ chị Trần không thích hợp làm người đại diện của tôi." La Thiến cũng không nói quá nhiều, cô còn muốn ở công ty này làm việc, mà công ty thì vẫn còn coi trọng Trần Trường thế nên cô cũng chỉ có thể nói như vậy.

"Bất đồng quan điểm à? Bất đồng quan điểm thì thật sự không hợp tác tốt được. Chuyện này tôi đã báo lên trên rồi. Xem ý bên trên thì hiện tại nghệ sĩ dưới tay các người đại diện đều đủ rồi, cô không muốn hợp tác với Trần Trường thì trước tiên để trợ lý của cô lên làm người đại diện của cô nhé, cô thấy thế nào?" Quản lý Hoàng mặc dù là nói như thế nhưng hẳn thừa biết, việc này cũng là ván đã đóng thành thuyền rồi, đặc biệt đây còn là chủ ý của La Thiến nữa.

La Thiến quả nhiên gật đầu, Trần Trường lại càng cảm thấy buồn cười.

Quản lý Hoàng lại quay sang Trần Trường nói đến vấn đề bàn giao tư liệu, tài nguyên, hướng phát triển sau này của La Thiến cho Triệu Vũ Lâm, Trần Trường gật đầu đồng ý.

Sau đó, quản lý Hoàng tiếp tục nói với Triệu Vũ Lâm, làm cho tốt nhé! Đây là một cơ hội tốt! Nói xong mấy lời đường mật bôi trơn, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm của vấn đề, chính là, cô là người mới đó! Thế nên tiền lương không nhiều lắm đâu, làm cho tốt vào, sau khi làm tốt rồi thì tiền lương mới cao hơn được!

Triệu Vũ Lâm vâng vâng dạ dạ, còn suýt nữa cảm động đến rơi nước mắt bắt tay quản lý Hoàng. Sau đó, quản lý Hoàng liền tiễn 3 người cùng ra cửa.

"Cô thực sự cho rằng dựa vào Đường tổng là có thể muốn làm gì thì làm trong giới giải trí sao?" Trong lúc chờ thang máy lên, Trần Trường cười lạnh hỏi.

La Thiến ngẩng đầu nhìn những con số đang thay đổi, nói: "Tôi không định chuẩn bị muốn làm gì thì làm đâu, thế nhưng, của tôi thì chính là của tôi. Mà hành vi chị Trần làm với tôi mới gọi là muốn làm gì thì làm đấy, nhỉ?"

"Cô có biết thời gian dài nhất của người đi theo Đường tổng là bao lâu không? Cô có biết trước kia cô đã đắc tội với bao nhiêu người không? Hiện tại những người phải chịu đựng cô sẽ chờ tới khi cô rời khỏi Đường tổng rồi sẽ cho cô nếm thử chút mùi vị. Không có một người đại diện nào tốt cả đâu, rồi cô sẽ biết thôi, giới giải trí này thực tế và rất tàn khốc." Thang máy vang lên một tiếng ding, đến rồi.

Ba người cùng nhau vào thang máy, La Thiến nhìn chăm chăm bảng số tầng, nói: "Chị Trần vừa dạy tôi giới giải rất thực tế và tàn khốc, thế khi chị làm việc chị có nghĩ tới Đường tổng không, chị có từng cân nhắc qua rằng nếu như bị Đường tổng phong sát thì sẽ phải làm thế nào không?"

Trần Trường cười cười, La Thiến nói tiếp: "Có lẽ chị sẽ nghĩ rằng, người như tôi không đáng để Đường tổng phải đi tới bước đó. Thế nhưng chị Trần này, nếu như lỡ có ngày đó thì sao?" La Thiến mỉm cười, quay đầu lại nhìn Trần Trường hỏi: "Hợp đồng tháng 8 này hủy hết chưa?" Chị xem, đây không phải là một cái lỡ như sao?

Sắc mặt Trần Trường cứng lại, hủy rồi, điều kiện là phải để cho nghệ sĩ có chút tiếng tăm của chị ta đến diễn thay, lại còn phải mời rượu xin lỗi ông chủ bên kia, tiền lương cũng bị cắt giảm. Chuyện hủy hợp đồng là do Đường thị bên kia yêu cầu, công ty bên này không nhất định phải phục tùng Đường thị, thế nhưng hậu quả của việc bỏ ngựa đá xe, Trần Trường rất rõ ràng, chị ta luôn luôn rất thức thời.

Thế nên... phải hủy hợp đồng thôi.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 17

Chương 17

Edit: Tiểu Vũ

Đến tầng 1, Trần Trùng vừa bước ra khỏi thang máy thì Lâm Giai Thần đã đứng ở đó, có vẻ như là đang đợi Trần Trùng.

La Thiến cùng Triệu Vũ Lâm chuẩn bị rời đi, bởi vì Trần Trùng cũng chẳng có gì tốt mà bàn giao lại cho Triệu Vũ Lâm cả, chỉ có vài hợp đồng công tác lúc trước, mấy cái này Triệu Vũ Lâm cũng có thể lấy được. Lúc La Thiến bắt đầu theo Trần Trùng, cũng là lúc Triệu Vũ Lâm đi theo La Thiến!

Trần Trùng chưa từng làm được gì cho La Thiến cả, thế nên, thời gian chị ta ở bên La Thiến còn chẳng bằng thời gian Triệu Vũ Lâm theo cô.

Muốn có các mối quan hệ? Tư liệu về việc này trong tay Trần Trùng sợ rằng còn không nhiều bằng Triệu Vũ Lâm, thế nên lúc vừa rời trong thang máy Trần Trùng nói sẽ gửi một ít tư liệu qua mail cho Triệu Vũ Lâm, Triệu Vũ Lâm cũng chỉ gật đầu qua, trên thực tế thì lời nói của Trần Trùng kia cũng chỉ là nói cho có mà thôi.

Đây cũng chính là lý do mà Triệu Vũ Lâm muốn thử trải nghiệm làm người đại diện. Mới chỉ theo La Thiến được một năm, nếu như cô ấy thật sự chỉ là một người trợ lý bình thường thì sẽ không có chuyện Triệu Vũ Lâm không biết tự lượng sức mình như vậy.

La Thiến tuy rằng không phải là đại minh tinh, thế nhưng cũng không phải chỉ là một nghệ sĩ 18 tuyến bình thường. Trong khoảng thời gian đi theo La Thiến, Triệu Vũ Lâm thật ra là vừa làm trợ lý vừa làm người đại diện. Ngoại trừ việc không thể cung cấp cho La Thiến những tài nguyên tốt thì Triệu Vũ Lâm cũng đang ngày ngày phát triển mạng lưới giao tiếp của mình.

Lấy những hợp đồng nhỏ cho La Thiến đối với Triệu Vũ Lâm của hiện tại thì hoàn toàn không thành vấn đề. Hơn nữa còn có Đường tổng làm hậu thuẫn, La Thiến cũng không sợ thiếu các loại hợp đồng tốt. Có hợp đồng tốt, vừa có thể giúp La Thiến trở nên nổi tiếng hơn, vừa có thể giúp Triệu Vũ Lâm phát triển quan hệ rộng hơn.

Đây là lý do chính khiến Triệu Vũ Lâm liều mạng muốn làm người đại của La Thiến, theo La Thiến, Triệu Vũ Lâm có thể sẽ bớt được mấy năm đi đường vòng. Không có mấy người trợ lý có thể thực sự chuyển lên người đại diện, thế nên khi La Thiến có lòng dè dặt, Triệu Vũ Lâm cảm thấy rất biết ơn.

Và đó cũng chính là nguyên nhân khiến La Thiến bằng lòng cho Triệu Vũ Lâm cơ hội. La Thiến chỉ là cảm thấy, ở chung với Triệu Vũ Lâm vài ngày, cô ấy cũng không có hoàn toàn thật tâm đối xử với cô, thế nhưng con người mà, thường thì sẽ rất cảm kích người đưa than sưởi ấm cho mình trong ngày tuyết rơi, hơn nữa La Thiến cũng không muốn tiếp tục hoạt động trong giới giải trí sau khi bị Đường Diễn đá, thế nên cũng không để ý lắm tới sự giúp đỡ phát triển gì đó của Triệu Vũ Lâm trong một năm tới.

Xem như là đôi bên cùng có lợi đi!

"La Thiến?"

Lúc đi ngang qua trước mặt Lâm Giai Thần, cô ta mở miệng gọi tên cô.

La Thiến nghi hoặc quay đầu lại nhìn Lâm Giai Thần, cô ta cười cười: "Qua bên kia ngồi một chút nhé?" Lâm Giai Thần chỉ chỉ khu vực nghỉ ngơi ở tầng 1.

La Thiến không từ chối, bốn người liền đi đến khu vực nghỉ ngơi, nhân viên thấy thế liền mang trà nước lên phục vụ.

Chờ nhân viên rời đi, Lâm Giai Thần liền đưa tay bưng tách cafe lên rồi hỏi: "Tôi nghe chị Trần nói cô không còn là nghệ sĩ dưới tay chị ấy nữa rồi?"

Trần Trường hăn là vẫn còn tức, hai tay ôm ngực ngồi một bên không nói gì.

La Thiến cười một tiếng nói: "Đúng vậy."

Lâm Giai Thần nhìn cô một cái, La Thiến tiếp tục cười, Lâm Giai Thần luôn như vậy, ánh mắt cô ta nhìn cô luôn luôn mang theo vẻ cao cao tại thượng, không chút nào che giấu.

"Hà tất phải làm thế? Cả công ty này cũng chỉ có mỗi chị Trần bằng lòng nhận cô thôi." Lâm Giai Thần cười trào phúng.

Đúng vậy, lúc La Thiến đi theo Đường Diễn, vì muốn lấy lòng Đường Diễn nên công ty quyết định sắp xếp cho La Thiến một người đại diện tốt. Công ty cũng suy nghĩ qua, La Thiến có chỗ dựa vững chắc là Đường Diễn thế nên có lẽ sẽ là một nhân tố tiềm năng, do vậy công ty định xếp cô làm nghệ sĩ dưới tay mấy người đại diện kim bài.

Thế nhưng, không người nào bằng lòng nhận cô.

Thái độ của La Thiến trước và sau khi được bao dưỡng khác nhau quá nhiều, người đại diện kim bài đều là nhân tinh cả, chỉ cần liếc mắt là có thể

nhìn ra La Thiến không dễ chung sống, hơn nữa lại có xu hướng đi tìm đường chết.

Một người có thể nổi tiếng hay không, người đại diện có thể không nói chính xác được đến mức tám chín phần mười, thế nhưng cũng không kém là bao.

Và La Thiến thì chính là loại gỗ mục không thể đẽo diển hình, một người vừa xấu tính vừa không có năng lực thì đương nhiên sẽ không được các đại lão vừa mắt. Công ty vừa không muốn đắc tội Đường tổng vừa không muốn xích mích với mấy người đại diện kim bài, thế nên Trần Trùng, một người đại diện tuy rằng không phải thuộc dạng kim bài thế nhưng cũng được coi là khá tốt, liền được công ty chỉ mặt gọi tên.

Chị ta nhìn ra được tiềm chất của Lâm Giai Thần thế nên liền muốn bồi dưỡng trọng điểm Lâm Giai Thần, công ty muốn chị ta nhận La Thiến để không đắc tội ai chị ta cũng đồng ý, nhưng chị ta có một điều kiện. Điều kiện đó, tạo nên Lâm Giai Thần của ngày hôm nay.

Chuyện này tôi cũng đều hiểu hết đấy, La Thiến cười cười, thế nhưng mà, tôi đếch cần cô quản chuyện của tôi nhé!!!

La Thiến trả lời: "Tôi để Vũ Lâm lên thay." Ý tứ chính là 'TÔI để Vũ Lâm lên làm người đại diện', chứ không phải là công ty quyết định.

Lâm Giai Thần cũng không khó chịu khi nghe cô khoe khoang, cô ta chỉ cảm thấy buồn nôn, một người bán rẻ thân thể để có được quyền lợi thì có gì hay mà kiêu ngạo chứ.

Lâm Giai Thần đã sớm biết được sự hỗn loạn của giới giải trí, thế nên, cô ta cũng đã nhắc nhở bản thân không được đi con đường này từ sớm rồi.

"Vũ Lâm dù sao cũng mới chỉ làm trợ lý." Giọng nói của Lâm Giai Thần nhàn nhạt vang lên.

La Thiến cười ra tiếng: "Không sao hết, ít nhất thì cô ấy biết cảm kích người khác, không giống một vài người nào đó, hai mặt hai lòng."

Trần Trùng trợn mắt lườm cô: "Cô nói tôi? Tôi nhận được cái gì tốt từ cô hả? Theo tôi một năm, ít ra thì cô cũng được lộ mặt."

La Thiến đứng dậy, chỉnh sửa lại quần áo, nhỏ giọng nói: "Tôi không chỉ nói mỗi chị đâu!" Sau đó liền xoay người rời đi, Triệu Vũ Lâm đuổi theo phía sau.

Lâm Giai Thần đặt mạnh tách cafe lên bàn, vang lên một tiếng keng lớn. Tầng một vốn dĩ cũng không ồn ào lắm trong nháy mắt liền lặng im không một tiếng động.

Lâm Giai Thần đứng dậy, lên giọng: "Cô là đang nói tôi? La Thiến, cô vẫn luôn cho rằng không có cô thì tôi không thể nổi được đúng không? Tôi nói cho cô biết, lúc cô đang ngủ với người ta thì tôi đang chăm chỉ lên lớp học biểu diễn, học lời thoại. Đây chính là điểm khác nhau giữa tôi và cô."

Những lời này, Lâm Giai Thần đã muốn nói từ lâu rồi, cô ta biết bản thân mình có không ít tài nguyên tốt lấy được từ chỗ La Thiến, tuy rằng tiếp nhận rồi nhưng trong lòng cô ta vẫn luôn cho rằng những tài nguyên này là do cô ta cố gắng tạo ra được.

Thế nên, cô ta luôn không thừa nhận những lời mọi người nói ngoài kia, cô ta luôn tự nói với bản thân rằng, nếu không có sự nỗ lực thì ngay cả khi có những tài nguyên này thì cũng làm được gì chứ?

La Thiến dừng bước, Lâm Giai Thần nói lớn như vậy, toàn bộ khu vực nghỉ ngơi này đều nghe thấy được, rằng La Thiến bồi ngù. Nhưng đây cũng chẳng phải bí mật gì, chỉ là người ta sẽ không đi nói thẳng ra thôi.

La Thiến trợn mắt hướng lên trời, cô không phải loại người sống cuộc sống lịch sự tao nhã hay tinh xảo đâu nhé, cuộc sống của cô từ trước đến

nay đều chỉ vì một mục đích, đó chính là được sống. Cô nghe không hiểu mấy lời vòng vo tam quốc này, thế nhưng có thể cãi lại đến mức này thì chẳng qua cũng chỉ là mang những lời chửi mắng của mấy bà mấy cô nông thôn biến thành những lời hay lẽ đẹp nhưng bên trong lại cất chứa dao của mấy quý phụ tôn quý mà thôi.

"Lâm Giai Thần!" La Thiến mở miệng gọi một tiếng, đây là lần đầu tiên cô gọi tên Lâm Giai Thần trước mặt cô ta, trước đây nữ phụ La Thiến đều gọi cô ta là chị Giai Thần.

La Thiến mặt không đổi sắc xoay người nhìn Lâm Giai Thần nói: "Cô cho rằng cô gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn sao?"

La Thiến cười nhạo hai tiếng: "Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, thì trước hết cô phải là một bông hoa sen đã! Còn cuộc sống chân chính thật sự phải là củ cải nhổ ra khỏi hố (*), mà giới giải trí thì lại càng phải như vậy. Thiên phú? Giới giải trí lớn như vậy, cô thật sự cho rằng không có một thiên tài nào bị mai một bị vùi dập à?"

(*) Củ cải nhổ ra khỏi hố sẽ bị dìm bùn dìm đất. Ý của câu này là con người bình thường ai cũng sẽ nhiễm bùn thôi =))

Cô bước một bước tới gần Lâm Giai Thần, phẩy phẩy trên bả vai cô ta: "Cô lấy cái gì so sánh với người ta? Gương mặt xinh đẹp, tài năng hay vẫn là tài nguyên?" Gương mặt đẹp? Lâm Giai Thần chỉ được xem như thanh tú, ngay cả so với La Thiến cũng so không nổi. Tài năng? Giới giải trí còn thiếu người có tài năng sao? Tài nguyên? Nếu như cô ta có tài nguyên vậy thì cần gì phải cùng Trần Trường đi khắp nơi cầu xin người ta?

"Cô đừng quên cô nổi tiếng như thế nào? Lâm Giai Thần, sau khi Trần Trường kí hợp đồng với tôi, cô mới bắt đầu nổi tiếng." La Thiến nhàn nhạt nói, dùng những ngôn từ được coi là lời hay lẽ đẹp để ám chỉ, là do La

Thiến tôi, cô mới có thể nổi tiếng, "Đây là hiện thực!" La Thiến hung hăng tạt một câu cuối cùng vào mặt Lâm Giai Thần.

Sắc mặt Lâm Giai Thần lúc xanh lúc trắng, La Thiến cười nhạt, cô cho là chỉ có mình cô mới biết oán giận à? Mẹ nó, nhân viên phục vụ chúng tôi cũng có xích mích với nhau đấy, được không hả?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 18

Chương 18

Edit: Tiểu Vũ

Trong khu vực nghỉ ngơi không có nhiều người lắm, giọng nói của La Thiến lại nhỏ, thế người những người xung quanh không rõ La Thiến nói cái gì, nhưng nhìn sắc mặt Lâm Giai Thần không tốt thì đều xì xào bàn tán.

La Thiến lúc này mới quay sang gật đầu với Trần Trường và Lâm Giai Thần, sau đó xoay người rời đi.

Lâm Giai Thần thật ra vẫn còn trẻ, trong lòng dù có nhiều bất mãn đến đâu thì cũng cần thiết phải dây dưa với La Thiến. Những tài nguyên bị chiếm lúc trước, La Thiến cũng không có ý muốn truy cứu, dù sao thì chiếm cũng đã chiếm rồi, giờ nói cũng chẳng lấy lại được.

Từ nay về sau, hai người tách ra, đi theo người đại diện khác nhau thì chính là người qua đường xa lạ. Đây đã là kết cục tốt nhất rồi, ít nhất thì đối với Lâm Giai Thần là như vậy!

Nhưng Lâm Giai Thần lại không cam lòng, không muốn địa vị bản thân có ngày hôm nay là do La Thiến bố thí. Trước đây khi La Thiến không biết, cô còn có thể cười nhạo người phụ nữ kia thật ngu ngốc, ngủ được với Đường tổng thì thế nào chứ? Người Đường tổng muốn che chở cũng chẳng phải là cô ta.

Thế nhưng đến lúc La Thiến cái gì cũng biết thì Lâm Giai Thần lại cảm thấy, có phải La Thiến cũng đang cười nhạo sau lưng cô không? Cô ta là cái gì cơ chứ? Không phải là chỉ có một khuôn mặt giống bình hoa thôi sao, không có cô, tôi vẫn có thể đi được tới ngày hôm nay.

Lâm Giai Thần không cam lòng, cô muốn nói cho La Thiến nghe những lời này..., để La Thiến biết rằng, Lâm Giai Thần cô có được tất cả như ngày hôm nay không phải là bởi vì La Thiến.

Lúc trước, La Thiến có kiêu ngạo, nhưng cô ta sẽ không mang sự kiêu ngạo đó đến trước mặt Trần Trường và Lâm Giai Thần. Bởi vì La Thiến muốn nổi tiếng, cô ta cũng biết không phải cái gì Đường Diễm cũng sẽ chiều theo cô ta. Thế nên cô ta tận lực đi lấy lòng Trần Trường, và cũng sẽ không dám đắc tội chiếc váy ngược của Trần Trường, chính là Lâm Giai Thần.

Thế nhưng, khi La Thiến mang sự kiêu ngạo của cô ta đến trước mặt cô, thì Lâm Giai Thần mới phát hiện ra, cô quả thật không có cách nào nắm được La Thiến.

Cô chỉ có thể mắng vài câu ngoài miệng, hôm nay bị La Thiến làm cho nhục nhã như vậy, bởi vì còn trẻ nên nhất thời không suy nghĩ được gì mà hét lên: "Cô đắc ý cái gì chứ? Cô chính là bồi ngủ, bẩn thỉu."

Trần Trường nhanh chóng kéo kéo Lâm Giai Thần, lúc này Lâm Giai Thần nói không to lắm, chỉ có vài người trong khu vực nghỉ ngơi này có thể nghe loáng thoáng thôi, thế nhưng lúc này cô ta lại hét lên như vậy, nếu như bên ngoài có cầu tử thì chắc chắn có thể nghe được cái gì đó. Một khi bị đưa lên báo thì nhất định sẽ có ảnh hưởng không tốt đến Lâm Giai Thần.

La Thiến lại dừng bước, cô suy nghĩ một chút, đột nhiên mỉm cười đi đến trước mặt Lâm Giai Thần nói: "Bồi ngủ thì làm sai? Các người bồi rượu bồi cơm bồi cười, làm mấy việc thấp kém này là vì cái gì thế? Không

phải bởi vì danh tiếng, vì tiền sao? Thế thì có khác gì tôi? Đều phải tự thân vận động mà! Hơn nữa, tôi chỉ bồi kiêu người như Đường tổng thôi, tôi rất vui vẻ nhé! Tôi ăn mất miếng cơm nào nhà các cô rồi à?"

La Thiến lại có chút hả hê nói: "À à à ~~~! Tôi còn biết chuyện vì muốn có một suất tham gia Thời gian vui vẻ cô đã đi bồi rượu cấp dưới của Đường tổng nữa đấy! Cô còn không với được đến chỗ của Đường tổng đâu! Ahihi... Tôi không có kỹ thuật diễn thì sao? Bù lại thì, tôi có Đường tổng nhé! Tôi có tài nguyên tốt nữa nè! Cô có thể làm gì giờ?" La Thiến nói xong còn làm ra vẻ rất bất đắc dĩ nhún vai xòe hai tay ra, sau đó, xoay người vui vẻ sung sướng rời đi.

Tôi khiến cô tức chết luôn!!!

Lâm Giai Thần quả thật bị tức chết rồi!!!

Trần Trường: "..."

Ra cửa công ty lên xe, Triệu Vũ Lâm nín cười hỏi: "Chị và Lâm Giai Thần nói cái gì đó? Em thấy đầu cô ta bốc đầy khói luôn."

Tâm tình La Thiến rất tốt: "Cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ là cứ cái gì cô ta không muốn nghe chị liền nói cái đó. Cô ta càng muốn chị khó chịu, chị lại càng phải vui vẻ. Quản thiên quản địa, lại còn muốn đến quản tâm trạng chị nữa à?" Chọc giận được Lâm Giai Thần, La Thiến cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Triệu Vũ Lâm cũng không nói gì, vừa nãy lúc La Thiến quay lại nói với Lâm Giai Thần không nói to lắm, cô không đi qua nên không nghe rõ. Cô đã không nghe rõ thì những người khác hẳn là cũng không nghe ra được gì, như vậy cũng tốt.

Ôm được chiếc đùi lớn cảm giác thật tốt, thế nên La Thiến hy vọng trong một năm tới cũng có thể an ổn vượt qua như thế này. Hôm nay cô

phải đi mua hộp cơm mới để mai còn mang cơm đến cho kim chủ đại nhân nữa.

Đường Diễn nhìn hộp cơm hình Doraemon màu xanh lam, khóe miệng hơi giật giật, anh đã không biết phải nói gì nữa rồi.

La Thiến hết sức ân cần, Đường Diễn được phục vụ tốt quá khiến anh không nhịn được hỏi: "Hôm nay có chuyện gì không?"

Vẻ mặt La Thiến vô cùng ngây thơ, lắc đầu: "Không có! Em đến đưa cơm cho anh thôi."

Đường Diễn rất không tin tưởng, La Thiến đã tới hai lần như thế này rồi, có đến nhất định là có cầu. Hôm nay lại còn ân cần siêng năng hơn cả hai lần trước nữa, chỉ đơn giản là đến đưa cơm thôi? Hơn nữa, tâm tình của cô có vẻ rất tốt, lại còn ngâm nga hát hò.

"Đường tổng, ăn đi ăn đi!" La Thiến chớp chớp đôi mắt to của mình, hai mắt lấp lánh có hồn.

Đường Diễn: "..."

Mang theo gánh nặng trong lòng, Đường Diễn cúi đầu ăn bữa sáng.

Trù nghệ của La Thiến có tiến bộ hay không, Đường Diễn không biết. Thế nhưng, kỹ thuật trang trí bày biện món ăn rõ ràng tiến bộ rất nhiều, chỉ là ánh mắt chọn hộp cơm thì thật sự không ổn chút nào.

"Đường tổng! Em đảm lưng cho anh nhé!"

Đường Diễn không từ chối, thế nên lúc thư kí Kiều tiến vào liền nhìn thấy boss nhà mình đang cúi đầu chăm chỉ làm việc còn La Thiến thì đứng ở bên cạnh anh, bên này đảm hai cái bên kia đảm hai cái, thư kí Kiều cảm thấy vô cùng khâm phục sự chịu đựng của sếp nhà mình.

Đường Diễm cũng không cảm thấy khó chịu gì, khí lực của La Thiển nhỏ, đâm lưng cho anh mà như kiểu vuốt ve xoa xoa hơn. Duy có một điểm không tốt chính là, cô cứ hết sờ bên này đến bên kia khiến anh cho chút phân tâm.

Thật ra, trước khi thư kí Kiều tiến vào Đường Diễm đã định dùng bàn tay to của mình bọc lại quả đâm nhỏ của La Thiển, sau đó kéo cô vào lòng thân mật một phen. Nhưng thân là tổng giám đốc của công ty, anh cảm thấy mình vẫn nên chăm chỉ làm việc.

Chỉ là hành động đâm lưng của cô giống như đang gãi ngứa tim anh vậy, nhưng anh vẫn phải tỏ ra lạnh lùng phê duyệt công văn.

Lúc thư kí Kiều bước vào, La Thiển liền dừng động tác lại, điều này không chỉ khiến thư kí Kiều thở phào nhẹ nhõm mà ngay cả Đường Diễm cũng thở phào được một hơi.

"Em ngồi bên kia đi." Đường Diễm chỉ chỉ khu nghỉ ngơi trong phòng làm việc, ở đó có nước có trà có hạt quả khô.

La Thiển ngoan ngoãn gật đầu, cô cảm giác hôm nay mình đã làm xong các loại lấy lòng rồi, thế nên liền yên tâm đắc ý.

"Có chuyện gì?" Đường Diễm hỏi.

Thư kí Kiều nói: "Bộ phận thiết kế internet xảy ra chút vấn đề, vốn dĩ tôi không định báo cáo thế nhưng mấy nhân viên kia gây chuyện cũng thật lợi hại."

"Vấn đề gì?" Đường Diễm nhíu mày.

"Tháng 6 năm nay có một người mới tới, thiết kế của cô ấy bị tiền bối cùng ngành đoạt." Về mặt thư kí Kiều lãnh đạm, sao chép tác phẩm cũng là một chuyện rất bình thường, đặc biệt là xảy ra trên người mới. Ngành nghề

nào cũng đều có, thư kí Kiều không phải mới chỉ ra ngoài công tác 1 năm, bộ phận thiết kế cũng không phải lần đầu gây ra loại chuyện thế này, cô thấy nhiều nên cũng liền bình thản.

"Bộ phận quản lý không biết xử lý à?" Sao lại báo đến chỗ anh rồi? Đường Diễn nhú mày.

"Không có chứng cứ, bất kể là người mới hay tiền bối đều không thể chứng minh đó là tác phẩm của mình. Bộ phận quản lý đương nhiên thiên vị nhân viên lâu năm, nhưng nhân viên mới tính tình cũng rất quật cường, không chấp nhận kết quả kia nên ầm ĩ muốn gặp anh." Thư kí Kiều đơn giản nói đầu đuôi câu chuyện.

"Gặp tôi?" Đường Diễn tiếp tục nhú mày: "Gặp tôi thì sẽ có bằng chứng sao? Phân phó xuống dưới, để quản lý chính mình đi điều tra, công ty của tôi không thiếu một nhân viên lâu năm đâu, ai có thể chứng minh được đó là tác phẩm của mình mới là quan trọng."

Một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng lại cho nhân viên mới một cơ hội. Nhân viên mới kia không phải là không có cách nào chứng minh, mà là không ai cho cô ấy cơ hội chứng minh. Những lời này của Đường Diễn, chính là cho cô ấy cơ hội, để cô ấy chứng minh, cô ấy mới là người đúng.

Ở vị trí của Đường Diễn, anh không cần phải lấy lòng bất kì người nào, nếu tác phẩm này bị đạo thì chứng tỏ nhân viên mới kia có năng lực. Mà điều Đường Diễn cần, chính là người có năng lực.

Thư kí Kiều mỉm cười: "Đã rõ, Đường tổng." Thư kí Kiều xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, nhìn thấy La Thiển đang ngồi ở sofa gặm hạt dẻ cười thư kí Kiều liền gật đầu với cô, La Thiển cũng gật đầu chào lại.

La Thiển chớp chớp mắt gặm hạt dẻ giống như một con sóc con, tình tiết này... ừmmmmm... Hình như là dành cho nữ chính!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 19

Chương 19

Edit: Tiểu Vũ

Nữ chính vừa nhát gan lại sợ phiền phức, nhưng nhìn thành quả mình nỗ lực làm ra bị cướp đi khiến cô không cam lòng, hơn nữa dù sao cũng vẫn là người mới, nghe con không sợ cọp mà, thế nên liền muốn nháo lên đòi lại công đạo cho mình.

Đường Diễn vô hình trung đã tạo được độ hảo cảm với nữ chính rồi nhé!

Hai mắt La Thiến tỏa sáng, chăm chú nhìn Đường Diễn cúi đầu làm việc, chặc chặc chặc... Từ giờ đến thời điểm nữ chính login còn gần 1 năm nữa, lúc đó tổng tài lãnh khốc dù không muốn cũng sẽ điên cuồng vì tình yêu.

Ahihi... La Thiến vừa gặm hạt dẻ vừa suy nghĩ chuyện tương lai của Đường Diễn, sau đó liền bị chính suy nghĩ của mình chọc cười.

Đường Diễn: "..."

Đường Diễn đã không còn sức để khinh bỉ nữa rồi, La Thiến xem như cũng có chút bản lĩnh. Đứng bên cạnh anh, khiến anh phân tâm thì không nói làm gì. Thế nhưng sao cô đã ra kia ngồi rồi mà vẫn khiến anh phân tâm là thế nào nhỉ? Giống như bây giờ, La Thiến đã cười đến mức không còn là chính mình rồi, thế nhưng hai tay vẫn không ngừng bóc hạt dẻ ăn.

Nhưng mà, cô cười cái gì? Ăn hạt dẻ cười thôi cũng có thể điểm trúng huyết cười của cô à?

Đường Diễn cúi đầu, bên tai đều là tiếng cười ha ha hi hi của La Thiến, mấy dòng chữ trên hợp đồng này anh đã xem 8 lần rồi, chữ nào anh cũng biết thế nhưng gộp chung lại thì anh lại không hiểu nó có ý nghĩa gì! Bên tai đều là tiếng người của người phụ nữ ngu ngốc kia, khiến anh không thể tĩnh tâm đọc được một dòng nào.

"La Thiến!" Đường Diễn mở miệng.

La Thiến nhanh chóng dừng lại các loại ảo tưởng, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt đúng kiểu nên có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội, miệng thì vẫn còn đang nhai nhóp nhép, nhìn trông y hệt một con sóc.

Đường Diễn: "... Có muốn ra ngoài mua gì đó không?"

La Thiến tiếp tục nhai hạt dẻ của cô, hai con người đảo qua đảo lại, sau đó nói: "Không muốn!" Cô phải tiết kiệm tiền.

"Tôi đưa thẻ cho em, em đi ra ngoài dạo vài vòng đi!" Tiếp tục như này không được, cô mà cứ ở đây mãi thì cả ngày hôm nay anh coi như không cần làm việc luôn.

"OK! OK!" La Thiến gật đầu.

Đường Diễn: "... " Haiz.

La Thiến nhận thẻ của Đường Diễn, cầm hộp cơm trên bàn trà lên, sau đó đeo túi xách, chân đạp giày cao gót đi về phía cửa.

Đường Diễn: "... " Sao anh lại không nghĩ đến chuyện bảo cô trực tiếp về nhà luôn nhỉ? !

Bị Đường Diễm "đuổi" ra khỏi cửa, La Thiến rất vui vẻ mà chào hỏi nhóm thư kí xinh đẹp như hoa của anh rồi lại tiếp tục vui vẻ đi dạo trong trung tâm thương mại.

Từ lúc sinh ra đến giờ, La Thiến vẫn chưa từng có loại sáng khoái khi đi dạo trong trung tâm thương mại như thế này.

Công ty Đường Diễm nằm ở ngay trung tâm thành phố, thế nên chỉ cần ra khỏi tòa nhà công ty rẽ trái 100m liền có một quảng trường lớn với các trung tâm thương mại. Bên trong đó, các thể loại như giải trí, thư giãn, mua bán, ăn uống... cái gì nên có đều có.

La Thiến đi từng tầng từng tầng một! Oa, thật nhiều thật nhiều đồ xinh đẹp, tầng 1 và tầng 2 phần nhiều là quần áo và trang sức, tầng 3 là dành cho ăn uống và các quán KTV, tầng 4 là một rạp phim rất rất lớn.

La Thiến có chút xem không hết, cô không có lòng tham như nữ phụ La Thiến, cứ nhận thẻ là liền mua sắm thả ga, La Thiến chỉ nhìn những thứ bản thân cô cảm thấy cần thiết. Ngoài ra cô còn xem mấy bộ quần áo Đường Diễm có thể mặc nữa.

Đường Diễm gần đây tới nhà cô khá nhiều, quần áo của anh ở nhà cô không nhiều, La Thiến cũng đã định mua cho anh vài bộ từ lâu rồi. Sau khi mua chút đồ dùng cho nam giới và một chút đồ linh tinh cho bản thân, trong tay cô đã có chút cầm không nổi rồi. La Thiến tìm một tiệm spa gần đó, chọn gói làm đẹp cao cấp rồi cứ thế ngủ một giấc say sưa ở spa.

Ăn xong bữa trưa đơn giản thư kí Kiều mang tới, rồi tới tận lúc thư kí Kiều mang hộp cơm đi vứt mà La Thiến vẫn chưa về.

Đường Diễm bắt đầu không yên lòng, sao lại lâu như vậy? Không phải vẫn đang mua sắm đấy chứ? Cũng đúng, phụ nữ mua sắm quả thật tốn rất nhiều thời gian.

Đường Diễm an tâm hơn, thế nhưng lúc làm việc buổi chiều vẫn có chút phân tâm.

Mãi đến lúc anh sắp tan làm La Thiến mới túi lớn túi nhỏ trở về, mặt của Đường Diễm đều đen như đáy nồi rồi.

"Đường tổng, anh xem áo ngủ em mua cho anh này, anh thích kiểu này không?" La Thiến lấy bộ áo ngủ cao cấp ra cho Đường Diễm xem, không thích thì bây giờ còn có thể cầm đi đổi luôn!

Sắc mặt của Đường Diễm rốt cuộc cũng nở lỏng ra được chút, anh đối với quần áo không xoi mói quá mức. Mặc dù quần áo của anh đa số là được đặt may riêng, nhưng quần áo may sẵn anh cũng sẽ không chê. May là ánh mắt của La Thiến cũng không tệ, bộ áo ngủ này trông rất nội liễm, Đường Diễm khá vừa lòng.

Tóm lại là, chỉ cần La Thiến không chọn quần áo có hình vẽ Doraemon cho anh là được rồi, Đường Diễm có lẽ cũng chỉ có mỗi yêu cầu này thôi.

Đại khái là trong số rất nhiều đồ La Thiến mua, có không ít đồ là mua cho Đường Diễm thế nên tâm tình Đường Diễm liền tốt hơn rất nhiều.

"Đi ăn cơm không?" Khi tâm tình tốt thì Đường Diễm cũng sẽ tốt bụng đưa cô đi ăn cơm.

La Thiến gật đầu, Đường Diễm giúp cô cầm tất cả túi đồ mua được và cả hộp cơm hình Doraemon để vào ghế sau xe. Bởi vì đi theo Đường Diễm, thế nên cô cũng được đi thang máy chuyên dụng, không phải gặp người nào, cũng không phải đợi thang máy vào giờ tan tầm.

Tự nhiên được hưởng thụ đặc quyền một lần, La Thiến cảm thấy rất vui vẻ.

"Muốn ăn cái gì không?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến suy nghĩ một chút, với nhiều năm kinh nghiệm làm phục vụ, cô đã từng làm ở rất nhiều nhà hàng, nhà hàng chuyên về hải sản này, quán cơm này, hàng ăn vặt này, cả khách sạn cô cũng từng làm qua. Lúc còn trẻ cô đã từng làm phục vụ cho một vài tiệm cơm Tây, thế nên ngoại trừ đồ ăn Trung và mấy tảng thịt bò rán thì cô chưa từng ăn qua đồ ăn của các nước khác.

"Chỉ cần ngon là được. Món Thái, món Nhật, món Pháp,... em đều chưa từng ăn qua." La Thiến nói.

Đường Diễn: "...Thế thì, hôm nay đưa em đi ăn món Thái trước nhé?" Tuy rằng không biết vì sao cô chưa từng ăn, thế nhưng nếu đã nói là chưa từng ăn, vậy thì... liền ăn từng món từng món một đi!

La Thiến gửi đến Đường Diễn một cái hôn gió, yêu anh lắm nhé! Kim chủ ba ba!

Đường Diễn cảm thấy buồn cười, cúi đầu tìm vài tiệm đồ Thái được review tốt ở gần đây.

La Thiến giống như là bà ngoại Lưu đi vào một đại quan viên rực rỡ xa lạ vậy, cô hết nhìn bên này lại nhìn bên kia. Đây cũng là lần đầu tiên Đường Diễn đưa tình nhân đi ăn cơm, thế nên đối với phản ứng của La Thiến, anh cũng không biết là đúng hay không, thế nhưng cảm thấy thú vị thì là thật.

Hai người vào một nhà hàng khá phổ thông, không quá đắt. Ăn xong, Đường Diễn liền lái xe đưa La Thiến trở về nhà cô.

Đối với chuyện Đường Diễn thường tới đây, La Thiến cũng coi như cảnh đẹp ý vui. Đường Diễn hiện tại càng tốt thì sau này khi chia tay... ahihi... thì phí chia tay cũng càng nhiều!

Lúc La Thiến xuất hiện ở đoàn phim của đạo diễn Giang, Viên Khai Khải đã có mặt ở đó rồi, nhưng người đại diện của anh ta trông rất chặt, giống như chỉ sợ La Thiến đến làm phiền.

La Thiến cũng biết mình đã gây ra phiền toái cho Viên Khai Khải thế nên liền ngoan ngoãn ngồi im ở một bên.

Người đại diện của Viên Khai Khải thấy La Thiến không đi qua liền thở phào nhẹ nhõm.

La Thiến nhìn về phía Viên Khai Khải, anh ta mỉm cười gật đầu với cô, La Thiến cũng gật đầu đáp lại. Ngồi được một lúc, La Thiến bảo Triệu Vũ Lâm qua bên kia nói lời cảm ơn.

La Thiến biết nếu bản thân cô qua thì sẽ lại gây thêm phiền phức cho người ta, thế nhưng người ta không mang lòng riêng cứu cô, không cảm ơn thì cô sẽ áy náy trong lòng.

Triệu Vũ Lâm qua bên kia cúi đầu trao đổi với Tăng Tuân, Viên Khai Khải nghe thấy liền ngẩng đầu nhìn Triệu Vũ Lâm sau đó mỉm cười.

Nụ cười kia, La Thiến nhìn liền hiểu, anh ta muốn nói: Không cần cảm ơn.

Triệu Vũ Lâm trở lại, nói với La Thiến: "Viên Khai Khải quả nhiên là người tốt, lúc em nói chuyện, anh ấy rất dịu dàng nói với em, đây là chuyện nên làm. Chỉ là người đại diện rất không vui, tuy nhiên cũng không nói gì."

La Thiến gật đầu, nói: "Không sao, dù sao thì chuyện này cũng liên lụy đến người ta mà. Người đại diện của anh ta mất hứng chị có thể hiểu được, còn việc chúng ta cảm ơn thì chỉ là muốn cảm ơn thôi, đây là chị thiếu người ta."

La Thiến tuy chỉ là một người từ nông thôn ra, cô chưa từng học cấp 3 cũng chưa từng học đại học, thế nhưng cô vẫn biết, loại chuyện này tuy rằng bị áp lực bởi ngoại giới không thể làm gì để hồi báo, nhưng đi nói tiếng cảm ơn thì nhất định phải làm, đây là một phép lịch sự cơ bản nhất ở con người!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 20

Chương 20

Edit: Tiểu Vũ

Không lâu sau đó thì bắt đầu quay phim. Nữ chính Hà Khả Hân vẫn đang đối chọi rất gay gắt với nữ phụ, bất kể là ở trong phim hay là ở cuộc sống bên ngoài.

Vẫn như lần trước, sau khi La Thiến quay xong cảnh của mình thì mang theo chiếc ghế nhỏ đến ngồi bên cạnh đạo diễn Giang.

Đạo diễn Giang vẫn còn chút cảm giác ngĩ lại mà sợ nhìn cô nói: "Cô không quay về à?"

La Thiến lắc đầu nói: "Tôi phải học tập thật giỏi!"

"Thật ra thì, cô có học hay không thì cũng không khác nhau lắm đâu!"

La Thiến: "...". Lặng lẽ nhìn chăm chăm đạo diễn Giang 2 giây, nói: "Đạo diễn Giang, vẫn có chút khác nhau đấy, bòn loãng mặc dù không trát được lên tường nhưng ít ra thì vẫn dính lại được chút ít mà, đúng không?"

Đạo diễn Giang sờ sờ mũi nói: "Ừm, thế cô đi sang bên kia ngồi đi."

La Thiến xách chiếc ghế nhỏ của mình lên, lùi về sau hai bước, vị trí này cũng có thể nhìn thấy hình ảnh trên màn hình của đạo diễn Giang. Cô vừa vắn có thể học tập xem khi quay phim thì nên cười thế nào nên đi đứng thế nào.

Đạo diễn quay phim chăm chú, La Thiến cũng nhìn màn hình chăm chú, bầu không khí giữa hai người hiếm khi hài hòa như lúc này.

Thế nhưng, sự hài hòa này cuối cùng lại bị phá hư mất rồi, đối tượng gây ra chính là một chiếc đèn từ trên trời rơi xuống, rầm một tiếng, vỡ tan nát ngay trước mặt La Thiến.

Nói thật là La Thiến cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, trên người cô chỉ có chút đau đốn nhẹ, nhưng đầu óc thì hoàn toàn trống rỗng hết cả.

Từ đầu tới cuối, cô chỉ yên lặng chăm chú nhìn hình ảnh trên màn hình quay phim mà thôi, thế mà đột nhiên, một bóng đen từ trên trời rơi xuống, sau đó là một tiếng vang thật lớn.

Thật ra không chỉ mình La Thiến mà toàn bộ đoàn phim đều không biết chuyện gì vừa xảy ra. Viên Khai Khai còn đang nằm trên ghế tựa trong khu nghỉ ngơi, trợ lý của anh ta cũng vẫn còn đang điều chỉnh quạt cho anh ta nữa.

Đạo diễn vẫn đang cầm kịch bản, nghiêm túc quay cảnh đối chọi gay gắt giữa nữ chính và nữ phụ, tất cả mọi việc đều đang tiến hành một cách rất bình thường.

Đột nhiên, một tiếng vỡ lớn vang lên khiến tất cả mọi người đều dừng động tác lại, vẻ mặt ai nấy đều mơ hồ quay sang nhìn chiếc đèn điện to dùng trước mặt La Thiến.

"Trời ơi, La Thiến, chị không sao chứ?" Triệu Vũ Lâm là người có phản ứng đầu tiên.

Sau câu nói của Triệu Vũ Lâm, toàn bộ đoàn phim lúc này mới thoát khỏi trạng thái mơ hồ, lập tức sôi trào hẳn lên.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy?"

"Đèn trần... rơi xuống?"

Chiếc đèn trần kia được làm bằng sắt thép, lại rơi từ trên cao như vậy xuống, nếu là trực tiếp rơi thẳng xuống đầu La Thiến thì La Thiến có thể sẽ phải rất vui vẻ mà từ giã cõi đời lần thứ 2.

Những minh tinh nghệ sĩ ai nấy đều hoảng sợ nhìn La Thiến, Triệu Vũ Lâm thì đang nhìn xung quanh người La Thiến xem có chỗ nào bị thương không, còn đạo diễn Giang thì trực tiếp nổi cơn giận điên cuồng: "Mẹ nó, là ai treo cái đèn này? Muốn mưu sát hả? Là ai! ! !"

Tiếp đó, phó đạo diễn cũng làm ầm ĩ một phen.

Chỉ có La Thiến vẫn còn nhìn xác đèn không chớp mắt, nếu không phải đạo diễn Giang bảo cô lùi về phía sau thì chiếc đèn này đã rơi trúng đầu cô rồi.

La Thiến sờ sờ đầu của mình rồi nói với Triệu Vũ Lâm: "Không biết là đầu chị cứng hơn hay sắt thép cứng hơn nhỉ?"

Triệu Vũ Lâm: "... " Chị, chị vui là được rồi.

Đạo diễn Giang: "... "

Viên Khai Khải từ đằng xa đi tới vừa vặn nghe được câu nói này của La Thiến liền không nhịn được bật cười, anh nhanh chóng đưa tay lên che miệng ho khan một tiếng để che giấu thể nhưng khi nói giọng vẫn mang chút ý cười: "Dù đầu cô có cứng đến đâu thì cũng không đọ lại được với sắt thép rơi có vận tốc đâu!"

La Thiến trừng lớn hai mắt: "Vận tốc?" Với một người chỉ học hết cấp 2 như La Thiến thì kiến thức này quá xa lạ đối với cô rồi.

"Đúng rồi, có vận tốc!" La Thiến cảm thán một tiếng, che giấu đi sự dốt nát vật lý của bản thân.

Viên Khai Khải cảm thấy La Thiến lúc này không hề giống lúc trước, nếu là như trước kia thì lúc này chắc chắn cô đã ồn ào ầm ĩ một phen rồi. Đương nhiên, không riêng gì La Thiến, việc này dù cho là xảy ra trên người ai thì vẫn sẽ ồn ào ầm ĩ một trận thôi.

Dù sao, nếu như việc này xảy ra với Viên Khai Khải thì rất có khả năng Tăng Tuần (người đại diện của Viên Khai Khải) sẽ phá hủy studio này.

Tránh được một kiếp nhưng La Thiến cũng không nghĩ sẽ nháo lớn chuyện, hiện tại hai chân cô đang mềm như bún, cô nhìn đạo diễn Giang bằng ánh mắt rất thông cảm.

Đạo diễn Giang: "? ? ?"

"Đạo diễn Giang, tôi chỉ cần dịch về phía trước 2 bước thôi là bị đèn đập vào người rồi, còn ngài hình như cũng chỉ cần dịch về bên trái 2 bước là tiêu đời đúng không?" La Thiến thấy đạo diễn Giang không có phản ứng gì quá mức nên bèn tốt bụng nhắc nhở một tiếng.

Đạo diễn Giang: "...". Cúi đầu nhìn thi thể chiếc đèn bên chân, đến tận lúc này đạo diễn Giang mới nhận ra được một điều, chiếc đèn rơi ở phía trước mặt La Thiến, đồng thời cũng rơi ngay bên cạnh mình, tránh được một kiếp không chỉ có La Thiến mà còn có cả ông nữa.

Nhưng điều không giống với La Thiến chính là, vị trí đèn rơi La Thiến đã từng ngồi qua, nếu không phải La Thiến nói chuyện với đạo diễn Giang rồi đổi chỗ thì đoàn phim của đạo diễn Giang chắc chắn sẽ có án mạng.

Thế nên, người thật sự tránh được một kiếp cùng người chỉ nhìn thấy sự việc đương nhiên sẽ có cảm giác khác nhau. Tận mắt nhìn thấy chỗ mình

vừa ngồi rơi xuống một vũ khí có tính sát thương lớn như thế, là ai thì cũng sợ đến choáng váng.

"Được rồi, cô đi nghỉ ngơi trước đi! Việc này, tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng." Đạo diễn Giang nói.

La Thiến được Triệu Vũ Lâm dìu, rời đi trong sự bi thương vô cùng. Cô chỉ muốn học chút kỹ năng diễn xuất thôi mà, sao lại khó khăn đến thế? Thật sự là học bằng cả mạng sống luôn rồi!

1 giờ chiều La Thiến về đến nhà, 2 giờ chiều đã thấy Đường Diễn mò tới rồi.

"Anh không đi làm hả?" La Thiến ngây ngốc hỏi.

Đường Diễn quả thực bị cô chọc tức đến bật cười, nhưng xét thấy hôm nay cô vừa trải qua đại kiếp sinh tử thế nên vẫn nhẹ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Về việc này, tâm hồn La Thiến tuy rằng cảm thấy rất hoảng sợ, thế nhưng vết thương ngoài da thì lại chẳng đáng bao nhiêu. Chỉ là bị miếng thủy tinh vỡ bắn ra, cửa vào tay làm chảy vài giọt máu mà thôi.

La Thiến nghe Đường Diễn hỏi thì liền cảm thấy rất hưng phấn, người sau khi thoát khỏi nguy hiểm thì thường sẽ xem việc đó như một vốn liếng khiến bản thân vô cùng tự hào.

Việc này không giống với việc La Thiến tuyệt vọng đối mặt với bệnh nan y rồi được xuyên thư, thế nên sau khi trải qua việc vừa rồi, cô cảm thấy rất thú vị. Hai mắt La Thiến sáng lên, giọng nói cũng cao hơn thường ngày 2 quãng: "Để em kể cho mà nghe, để em kể cho mà nghe, vừa kinh sợ vừa nguy hiểm nhé."

Sau đó, La Thiến liền vô cùng hưng phấn mà kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho Đường Diễn nghe.

Đường Diễn: "..."

"Anh có cảm thấy đây chính là số phận không?" La Thiến nhìn anh hỏi.

Đường Diễn xoa xoa trán nói: "Xác định đây là chuyện ngoài ý muốn chưa?" Đây mới là trọng điểm mà Đường Diễn quan tâm, dù sao thì cũng dính dáng đến tính mạng.

La Thiến nghi hoặc, sau đó hỏi: "Không phải ngoài ý muốn thì còn có thể là cái gì?"

"Em đáng ghét như thế mà không có ai muốn đào mộ chôn em à?" Đường Diễn nói tiếp.

La Thiến tủi thân vô cùng: "Dù cho em không đáng yêu thì cũng sẽ không đến mức khiến người khác phải giết em! Đây cũng có phải là phim truyền hình đâu, giết người là phải ngồi tù đấy."

Đường Diễn: "...". Ừm, nói cũng có lý.

La Thiến cười ha ha ha đến mức không tim không phổi: "Hơn nữa, sao lại có chuyện trùng hợp như thế được? Em cũng chỉ vừa lúc muốn ngồi đó học hỏi thôi, trước đó chính bản thân em cũng không nghĩ em sẽ ở lại huống chi là người khác? Em ở lại làm gì, ngồi ở đâu thì người khác làm sao mà biết được, đúng không? Thế nên họ không thể thiết kế cái bẫy này được! Cho dù là em có thói quen ngồi đó đi chẳng nữa thì chẳng lẽ người ta không sợ rằng cái đèn đó không đập trúng em mà đập trúng đạo diễn sao? Đến lúc đó đập chết đạo diễn thì làm sao giờ?"

La Thiến lại há miệng cười ha ha ha, cứ nghĩ đến biểu tình lúc đó của đạo diễn Giang là cô lại không nhịn được há miệng cười ha ha ha!

Đường Diễn: "... " Thật muốn bóp chết cô mà, sao lại không tìm không phôi đến mức này cơ chứ. Dù là ngoài ý muốn thì người ta cũng phải sợ đến vài ngày, đằng này thì hay rồi, mới có vài tiếng đồng thôi đã cười như dở.

"À, em bảo, ông ấy có phải bồi thường tiền cho em không?" La Thiến đột nhiên tỉnh táo trở lại hỏi Đường Diễn.

Đường Diễn: "... Em thiếu tiền đến vậy à?"

La Thiến thoáng cái ngây ngẩn cả người. Nói thiếu thì hình như có chút không ổn với Đường tổng. Nói không thiếu thì lại không đúng sự thật, cô thật sự đang rất thiếu tiền đó!

"Không nên lãng phí mà!" Hai con người của La Thiến xoay một vòng.

Đường Diễn bất lực: "Haizz, chỉ cần Giang Hoa không ngốc thì chắc chắn sẽ bồi thường cho em. Chỉ là, bồi thường ở đây không nhất định là tiền, nhưng cam đoan là có lợi với em. Em đừng có đi đòi người ta đấy!" Đường Diễn thật sự sợ người phụ nữ ngu ngốc này sẽ chạy đi tìm người ta đòi tiền, thế thì mặt mũi của anh biết để ở đâu nữa?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 21

Chương 21

Edit: Tiểu Vũ

La Thiến gật đầu, vui mừng rạo rực nằm trên giường nói: "Đúng rồi, buổi chiều anh không phải đi làm sao?"

"Tôi là ông chủ!" Đường Diễn nhấn trọng tâm vào 2 chữ ông chủ.

La Thiến gật đầu: "Đường tổng, anh thật tốt mà, em vừa bị thương là anh đã tới rồi." Lúc này La Thiến mới nhớ ra mình cần phải đi lấy lòng kim chủ.

Đường Diễn thỏa mãn gật đầu, nói: "Em nghỉ ngơi một chút đi! Tôi đi thư phòng."

Sau khi Đường Diễn đến thư phòng làm việc, La Thiến liền nằm ngủ một giấc. Trong lúc đó Triệu Vũ Lâm có ghé qua một chuyến, nghe Đường tổng nói La Thiến đang ngủ nên cô ấy liền nhét đầy đồ trong tủ lạnh cho La Thiến và để lại chút tài liệu, sau đó thì nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi.

Khoảng 4 giờ chiều, La Thiến tỉnh lại, cô ngủ đến mức mê man cả người luôn. Vừa mở mắt liền phát hiện ra Đường Diễn đang ngủ bên cạnh mình, chắc là sau khi xử lý công việc xong cũng muốn ngủ trưa một lúc!

La Thiến nhẹ nhàng ra khỏi phòng, Đường Diễn lúc này không rời đi thì chắc chắn đêm nay sẽ ở lại đây.

Cô mở tủ lạnh xem chút nguyên liệu nấu ăn, trong lòng đại khái đã nghĩ xong tối này ăn gì.

Đường Diễn bị hương thơm của thức ăn đánh thức. Lúc anh ra khỏi phòng ngủ thì La Thiến đã nấu xong một bàn đồ ăn!

Chỉ cần Đường Diễn ở lại ăn cơm thì La Thiến nhất định sẽ làm riêng cho anh mấy món có chút ngọt.

Lúc này, trước mặt Đường Diễn là món thịt chiên xù (锅包肉 - Double Cooked Pork Slices), màu sắc rất đẹp, cắn một miếng liền cảm nhận được ngoài giòn trong mềm, mùi vị chua chua ngọt ngọt rất vừa miệng. La Thiến nấu món này rất ngon. Đường Diễn cũng không phải lần đầu được ăn thịt chiên xù, anh rất hay phải đi xã giao thế nên làm gì có món nào chưa từng ăn qua, nhưng có rất ít người đặt mấy món chua chua ngọt ngọt này đến trước mặt anh, thỉnh thoảng có một hai lần người ta đặt trước mặt anh thì anh cũng chỉ ăn một miếng.

La Thiến nấu món này rất vừa miệng, Đường Diễn rất thích, anh đang nghĩ lần sau sẽ bảo người phụ nữ ngọc ngà này nấu lại một lần nữa.

Đang nghĩ như vậy thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

"Đường tổng?" Đầu dây bên kia chính là âm thanh của thư kí Kiều.

"Ừ?" Đường Diễn tuy rằng ứng phó rất có lệ, nhưng rõ ràng là tâm tình anh không tệ.

"Đường tổng đang ăn cơm ạ?"

"Có chuyện gì?" Đường Diễn nói.

Thư kí Kiều cười nói: "Không có gì ạ, chính là nhân viên ở phòng thiết kế mà anh giúp lần trước hôm nay lên tặng điểm tâm cho anh. Tôi

nghĩ anh sẽ quay lại công ty nên đã giữ lại cho anh."

Đường Diễn cự tuyệt nói: "Không cần, mấy cô chia nhau đi!" Nói xong liền cúp điện thoại luôn.

La Thiến giương mắt nhìn Đường Diễn hỏi: "Thư kí Kiều hả?"

"Ừm!" Đường Diễn cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, La Thiến cũng không nói gì nữa, hai người đều rất nghiêm túc lấp đầy bụng của mình.

La Thiến đương nhiên không biết rằng, sự dây dưa nhỏ đầu tiên giữa Đường Diễn và nữ chính Lâm Phi đã bị cô chặt đứt.

Cho dù La Thiến biết được nữ chính tặng đồ thì cô cũng tuyệt đối không nghĩ nhiều. Bởi vì La Thiến nhớ rất rõ rằng, Đường Diễn và Lâm Phi đến tận năm sau mới gặp nhau.

Thế nhưng, Đường Diễn sẽ thích Lâm Phi. Thật ra ngoại trừ việc Lâm Phi và bạch nguyệt quang có đôi mắt gần như giống hệt nhau thì một năm này, Đường Diễn đã để lại ấn tượng tốt trong lòng Lâm Phi, và ngược lại Lâm Phi cũng đã khiến Đường Diễn chú ý.

Việc Đường Diễn giúp đỡ Lâm Phi kia, vừa thể hiện Đường Diễn anh là một người công bằng chính trực vừa là một cơ hội khiến Lâm Phi ghi nhớ anh trong lòng.

Mà ấn tượng mà Lâm Phi muốn lưu lại cho Đường Diễn chính là hộp đồ ăn tự làm kia, để Đường Diễn biết cô gái Lâm Phi này tâm tư đơn thuần, nấu ăn ngon lại còn hiểu được đạo lý uống nước nhớ nguồn.

Chỉ là... hiện tại... Đường tổng vẫn đang mài một lòng một dạ ăn thịt chien xù và hiển nhiên là không nghĩ gì tới chuyện này cả. Lâm Phi trong đầu anh lúc này chỉ là một nhân viên nhỏ ở phòng thiết kế từng tặng anh một cặp lồng cơm để cảm ơn mà thôi.

Mà La Thiến, người đang đợi đến thời điểm nữ chính ra sân, thì lúc này còn đang vui mừng vì cảm thấy độ hảo cảm của Đường Diễn đối với mình đã tăng thêm được chút ít, cho dù sau này không mua được nhà trong trung tâm thành phố thì chắc chắn cũng đủ mua ở khu tam hoàn.

"À, đúng rồi, Triệu Vũ Lâm để lại tài liệu gì đó cho em ở trên bàn trong phòng khách ấy." Đường Diễn đặt chén không xuống bàn, chợt nhớ tới Triệu Vũ Lâm lúc chiều tới nhà nên nhắc La Thiến một câu.

La Thiến ồ một tiếng rồi đi ra cầm tập tài liệu tới, Đường Diễn cũng đánh mắt nhìn sang một chút.

Là tài liệu về 《 Thời gian vui vẻ 》 .

"Kịch bản?" La Thiến sửng sốt, thời gian vui vẻ có kịch bản à?

Đường Diễn duỗi tay lấy qua xem rồi nói: "Không phải kịch bản, lúc họp đã thống nhất rằng, show này sẽ không có kịch bản, cần phản ứng chân thật của mọi người. Thế nhưng, dù sao cũng được chiếu trên TV, do đó vẫn cần nhắc nhở mọi người một vài vấn đề có thể làm và không thể làm. Cái này so với mấy tiết mục khác cũng không quá phạm lỗi, bọn em chắc là sẽ tiếp nhận được thôi."

La Thiến lấy lại tập tài liệu, mở ra, nhìn một chút tài liệu bên trong, đúng là không nói rõ ràng nội dung chương trình gì. Điểm quan trọng trong tập tài liệu này chỉ là kể ra một vài hoạt động sẽ có trong chương trình mà thôi, và cuối cùng thì La Thiến cũng đã biết tại sao cần gửi cái này cho nghệ sĩ trước rồi.

"Nuôi lợn?" La Thiến sửng sốt, cô cảm thấy có khả năng tiếp nhận cái này cũng không có mấy người đâu! Nếu như không thông báo trước mà trực tiếp quay luôn thì thật sự sẽ có người đình công đó.

Đường Diễn ho khan một tiếng, anh biết có trò này, thế nhưng anh cũng không đi tìm hiểu cận kề.

Đường Diễn cười nhìn cô nói: "Em có thể làm không?"

La Thiến cũng cười, nói: "Có thể!" Chuyện đơn giản, cũng không phải chưa từng làm, ở trong thôn, để sinh tồn thì việc gì chả phải làm. Nuôi lợn thôi mà, toàn thôn không biết có bao nhiêu người đã làm, La Thiến cũng không ngoại lệ.

Đường Diễn có chút ngoài ý muốn: "Em có thể?" Anh còn nhớ rõ La Thiến đã từng bắt bẻ xoi mói đến mức nào, tuy rằng không phải nhắm vào anh, thế nhưng vẻ mặt lúc đó của cô quả thực không đáng yêu chút nào.

La Thiến gật đầu nói: "Em đến từ nông thôn mà, có cái gì không thể chứ?"

Đường Diễn lúc này mới nhớ ra La Thiến đúng là đến từ nông thôn, chỉ là bình thường cô ngụy trang quá tốt.

"À, em bảo... " La Thiến vuốt vuốt mái tóc dài của mình nói: "Hai ngày nữa em sẽ quay xong hết các cảnh trong phim của đạo diễn Giang. Đi quay Thời gian vui vẻ vừa đúng dịp nắng nóng nhất năm, anh nói xem em có nên đi cắt tóc không?"

Đường Diễn sững sốt, trong đầu hiện lên hình ảnh bản thân cùng La Thiến triền miên đêm ngày, mái tóc đen dài của cô tán loạn trên tấm lưng trần trắng nõn, đen trắng đối lập, luôn luôn khiến anh không thể khống chế được.

"Đừng cắt." Đường Diễn lập tức lên tiếng.

La Thiến sững sốt, hồ nghi nhìn anh, Đường Diễn chỉ có thể ho một tiếng, để che giấu đi sự thất thố vừa rồi của bản thân.

Sau đó anh mới cười nói: "Mặt em to như vậy mà còn muốn để tóc ngắn? Không hợp đâu."

La Thiến trực tiếp cứng người lại, quay đầu nhìn tủ kính phản quang gần đó, nhìn trái nhìn phải hai lần liền.

Mặt to?

Không thể nào?

Nữ phụ La Thiến tuy tăng không phải là điển hình của diễn viên nổi tiếng nhờ mặt, thế nhưng tuyệt đối là điển hình cho hình ảnh mỹ nữ Giang Nam. Nữ phụ La Thiến là người miền Nam, từ nhỏ đã mang một loại khí chất uyển chuyển nhẹ nhàng cùng với khuôn mặt hình trứng ngỗng và đôi chân mày hình lá liễu.

Mặc lên bộ sườn xám, cầm một chiếc ô, chỉ như vậy thôi đã khiến người ta cảm thấy ấn sau La Thiến là một trấn nhỏ của Giang Nam rồi.

Mỹ nữ như vậy mà anh nói là mặt to?

La Thiến lần thứ hai nghi ngờ nhìn về phía Đường Diễm, không phục nói: "Tuyệt đối không to."

"Thật ra là không liên quan đến mặt em to hay không, chỉ là em không thích hợp để tóc ngắn thôi." Đường Diễm nghiêm túc nhìn gương mặt xinh đẹp của La Thiến nói. Quả thật thì mặt La Thiến thật sự không to, chỉ cần một bàn tay của Đường Diễm là đủ che kín mặt cô. Ngũ quan cũng rất tinh xảo, xinh đẹp theo kiểu không có tính công kích, à cái này chỉ dựa trên việc cô yên tĩnh một chút... không bày ra sự ngu xuẩn của bản thân. Cho dù là sự ngu xuẩn khiến người ta chán ghét trước đây hay là sự ngu xuẩn một cách gốc gác ghê tởm hiện nay thì đều khiến người ta cảm thấy phá hư sự xinh đẹp của cô.

"Vậy thì không cắt tóc nữa!" La Thiến suy nghĩ một chút rồi nói, đột nhiên cắt tóc cô cũng rất tiếc. Dù sao đời trước cô đã phải cạo đầu đó! Khi đó cô đã nghĩ, nếu như bệnh tốt lên thì cô nhất định sẽ nuôi tóc dài.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 22

Chương 22

Edit: Tiểu Vũ

Không biết có phải là do sự việc cắt tóc lúc tối không mà đêm nay Đường Diễn rất nhiệt tình, La Thiến cảm thấy bản thân rất vô tội.

Khi La Thiến đến đoàn phim lần nữa thì cũng chính là lần cuối cùng cô phải đến đoàn phim. Phần diễn của cô vừa ngắn vừa đơn giản, ngay cả chết cũng chết rất sung sướng, hoàn toàn không cần phải thể hiện mấy loại kỹ thuật cao như ánh mắt trống rỗng hay tuyệt vọng trước lúc chết!

Tóm lại là chỉ cần La Thiến nhắm hai mắt lại, thế là liền xong.

Viên Khai Khải ôm thi thể tiểu sư muội, thể hiện hành động cùng biểu cảm vô cùng chuyên nghiệp, hoàn toàn là đáng vẻ cố gắng ẩn nhẫn sự đau đớn.

La Thiến nhắm mắt nên không nhìn được gì cả, chỉ là giọng nói của Viên Khai Khải thật sự rất cuốn hút!

Đạo diễn Giang kêu lên một tiếng "Cut", các nhân viên trong đoàn phim liền vỗ tay hoan hô chúc mừng. Thân là diễn viên tuyến 18, La Thiến rất là xúc động trước màn chúc mừng này.

Đương nhiên, với thân phần tiểu nghệ sĩ này thì La Thiến cũng chỉ được mọi người ở đoàn phim hoan hô với chúc mừng một chút thế này

thôi.

Đây cũng không phải là công lao của Đường Diễn, chỉ là sự bồi thường khi cô suýt chết ở phim trường dịp trước, đạo diễn Giang lúc này là thật tình chúc mừng cô kết thúc phần diễn.

Những việc làm trước đây của cô khi ở đoàn phim thật sự khiến đạo diễn Giang kinh hồn bạt vía, thế nhưng so với sự kinh hồn bạt vía hiện tại thì đạo diễn Giang thà rằng cô cứ như trước đây đi!

Ít nhất thì, cô đáng ghét thì chúng tôi liền ghét cô, còn hiện tại cô có đáng yêu hơn một chút đấy nhưng mà lại suốt ngày gây chuyện, hết lên báo lại suýt mất mạng... Quả thật là rất khảo nghiệm tấm lòng của mọi người ở đoàn phim mà!

La Thiến cầm bó hoa tươi rất to cảm ơn hết người này đến người nọ, nhưng trong lòng thì lại nghĩ: Không phải chứ? Đạo diễn Giang định dùng bó hoa này để qua mặt cô à?

Thật ra thì suy nghĩ của đạo diễn Giang là thế này: La Thiến đi theo Đường tổng thì có thể thiếu tiền sao? Khăng định là không thiếu rồi! Ông dùng kinh nghiệm bao năm nay vô cùng khăng định điều này, thế nên, đạo diễn Giang liền quyết định làm một bữa tiệc chia tay cho La Thiến.

Ngoài ra, ông còn hứa hẹn với La Thiến rằng nếu sau này có vai diễn nào hợp với cô thì sẽ liên lạc. Đối với nghệ sĩ mà nói thì, lời hứa hẹn này mới là đáng giá nhất.

La Thiến cũng chỉ có thể làm bộ vô cùng vui sướng nói: "Cảm ơn! Cảm ơn! Đạo diễn Giang, cảm ơn ông rất nhiều! ~ "

La Thiến dối trá lôi kéo cánh tay của đạo diễn Giang lay lay vài cái, vẻ mặt rất chỉ là "vui vẻ".

Đạo diễn Giang: "...". Sao lại không cảm nhận được một chút xiu thành ý nào nhỉ? Đạo diễn Giang và Đường Diễn rất hiếm khi bắt được cùng kênh nhé.

Tuy rằng là một đạo diễn nổi tiếng, thế nhưng ông vẫn không hề nhìn ra được La Thiến không có thành ý ở đâu? Ông chỉ có thể đáp có lẽ hai ba câu với La Thiến rồi cho qua việc này.

Sau khi Đường Diễn biết việc này cũng không nói gì thêm, anh biết La Thiến muốn nổi tiếng thế nên tự nhiên cảm thấy lời hứa hẹn của đạo diễn Giang kia chính là tài nguyên tốt nhất dành cho La Thiến.

Thế nhưng, chẳng ai biết được rằng, La Thiến đang chuẩn bị rút khỏi giới trí vào năm sau. Tài nguyên gì đó đối với cô lúc này không có ý nghĩa gì hết!

La Thiến là người rất biết thời thế, tựa như lời Trần Trường từng nói, không có chỗ dựa vững chắc là Đường Diễn thì không những mấy người cô từng đắc tội sẽ xử cô mà chính bản thân cô cũng có khả năng càng ngày càng đi xuống!

Thế nên trước khi bị người khác gây nên thương tích đầy mình thì chi bằng cô đem theo tiền chạy trước. Nghĩ đến thôi là đã cảm thấy cả một bầu trời tuyệt vời!

Dạo này có lẽ Đường Diễn bận rộn công việc thế nên không qua nhiều, còn Triệu Vũ Lâm thì lại chạy đến vài lần.

"Thời gian vui vẻ hiện tại tạm chốt danh sách khách mời cố định là 3 nam 5 nữ, nhưng vẫn không công bố rõ chính xác là người nào. Tuy nhiên có nhiều nguồn tin khẳng định rằng, chắc chắn sẽ có 1 số minh tinh hạng A, thế nên đến lúc đó chúng ta cần tận lực tránh gây ra xung đột với người ta." Tuy rằng gần đây La Thiến đã có sự thay đổi không nhỏ rồi, nhưng Triệu Vũ Lâm vẫn sợ La Thiến ngựa quen đường cũ.

La Thiến gật đầu đồng ý, Triệu Vũ Lâm lại đưa cho cô xem lịch trình bên show gửi đến: "Đại khái là ngày 3/8 sẽ chính thức quay, địa điểm là một vùng nông thôn hẻo lánh, hiện tại chỉ biết sơ qua nơi đó ở thành phố Nam Đan, chúng ta sẽ phải đến đó trước ngày quay. Trước khi xuất phát sẽ có người tới quay cảnh buổi sáng rời giường chuẩn bị đồ lên đường, cái này thì không có thời gian chính xác."

La Thiến gật gù, đây là lần đầu tiên cô tham gia show giải trí thế này, vẫn có chút không quen lắm.

Triệu Vũ Lâm nói tiếp: "Đừng lo lắng quá, không phải phát trực tiếp thế nên nếu như có vấn đề gì thì có thể xin cut."

La Thiến thở phào một hơi, nếu như tương ngộ của cô rất không văn nhã hay gì đó không tốt thì vẫn còn có thể xin cut.

Triệu Vũ Lâm mua vé máy bay vào ngày 2 tháng 8, đến sớm trước một ngày vừa làm quen với tình huống bên đó vừa có thời gian nghỉ ngơi một chút, hôm sau quay cũng sẽ tốt hơn. Thời gian vui vẻ là kiểu quay một lần, không có chuyện quay không tốt rồi quay lại thế nên cuối tháng 8 là có thể kết thúc.

Ngày 1 tháng 8, La Thiến bắt đầu sắp xếp hành lý.

Triệu Vũ Lâm giúp cô lấy những đồ không cần thiết ra, vừa lấy còn vừa nói: "Những đồ vừa tốn chỗ vừa không cần thiết này thì không cần phải mang theo, bất kể là show gì thì cũng rất ít khi phải mang thức ăn theo. Những đồ ăn vặt này chị có thể để trong túi xách cá nhân, trên đường đi có thể bỏ ra ăn..."

Triệu Vũ Lâm rất có kinh nghiệm, cẩn thận liên miên suốt.

La Thiến dứt khoát buông đồ trong tay ra để Triệu Vũ Lâm sắp xếp lại rồi cầm điện thoại lên chơi. Đang nghịch điện thoại thì trên màn hình xuất

hiện một tin nhắn.

"Tài khoản có số đuôi 7279 của quý khách vào lúc 10:06 ngày 1 tháng 8 đã được chuyển 200000. 00, số dư hiện tại 236164. 75. (Ngân hàng Trung Quốc) "

La Thiến kinh ngạc, kêu lên một tiếng.

Triệu Vũ Lâm hỏi: "Chị sao vậy?"

La Thiến nói: "Nhận được tiền." Trong lúc nhất thời, cô vẫn không nhận ra tiền này từ đâu đến.

Triệu Vũ Lâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Đúng rồi, hôm nay là mừng 1, chắc là thư kí Kiều gửi. Ngày đầu tiên mỗi tháng không phải đều gửi tới sao?" Có cái gì phải giật mình chứ?

Oa oa, 20 vạn (*)! Một tháng tận 20 vạn lận, La Thiến sờ sờ điện thoại, rồi nhớ ra gì đó hỏi: "Đây là tiền lương tháng trước hay tháng này vậy?"

(*) Nhắc lại lần nữa, 20 vạn tệ tương đương với 660 triệu VNĐ các bác ạ. Chỉ 1 tháng thôi mà được tận 660 triệu đóoooooooo

Tiền lương?

Triệu Vũ Lâm hơi hơi giật giật khóe miệng, cô vô cùng bội phục đường nào chạy của La Thiến, thế nhưng cô vẫn rất tận tâm nói: "Tháng này, mỗi tháng đều trả thù lao trước, có lẽ là muốn nhắc nhở chị phải chăm sóc Đường tổng thật tốt!"

La Thiến gật đầu mạnh một cái, nói: "Điều này thật sự rất có hiệu quả." Vừa nhìn thấy tiền thì cả tháng đều có động lực! Đường tổng vừa đẹp

traị vừa có tiền, lại còn rất hào phóng, tiền lương cũng không đợi đến cuối tháng mới phát, thật sự vô cùng vô cùng tốt mà!

Triệu Vũ Lâm cũng rất hăm mộ khoản tiền 20 vạn một tháng này, tuy rằng cô sẽ không đi làm loại chuyện này, chỉ là nếu như người đó là Đường tổng thì cô thật sự sẽ suy nghĩ một chút! Dù sao thì con người Đường tổng tốt như vậy cơ mà, có lẽ người bị ngủ còn là người ta đấy.

Một tháng 20 vạn, một năm 240 vạn. La Thiến và Triệu Vũ Lâm đồng thời ngẩng đầu lên trời suy nghĩ một chút, hai năm là 480 vạn rồi, cảm giác đời người cũng chẳng có gì phải liều mạng cả.

Triệu Vũ Lâm ho khan một tiếng, hoàn hồn lại rồi nói: "Chị Thiến, chị nhìn lại xem còn muốn mang thêm cái gì không?" La Thiến lắc đầu đến mức chóng mặt.

Buổi tối, sau khi Đường Diễn tới, La Thiến liền thể hiện 18 chiêu võ nghệ của bản thân.

Hai chữ Đường tổng trong miệng cô ngày hôm này hoàn toàn không giống với ngày thường.

Đường Diễn: "..."

Ngày hôm sau, lúc tổ quay phim đến gõ cửa, La Thiến vẫn còn đang ngủ như chết, chất lượng giấc ngủ của Đường Diễn vốn không tốt lắm, thật vất vả mới có một giấc ngủ ngon mà lại bị đánh thức, anh vô cùng khó chịu xuống giường mặc áo ngủ "hạ giá" La Thiến mua cho đi ra ngoài mở cửa.

"Đường Đường Đường Đường ... Đường tổng." Phó đạo diễn Hướng Kiến Hoa ngạc nhiên đến mức nói lặp luôn.

Đường Diễn nhìn anh ta một chút, không quen.

Lại nhìn đoàn đội phía sau anh ta rồi hỏi: "Đang quay?"

"Đúng vậy!" Hương Kiến Hoa lên tiếng.

Đường Diễn nói: "Vào đi!"

Một đám người ảo não chán chường đi vào, bởi vì những người khác khá có địa vị trong giới giải trí thế nên tổ quay phim không muốn sớm như vậy đã đến nhà mấy vị đó, vì vậy họ liền chọn bắt đầu quay từ La Thiến, không nghĩ tới người mở cửa lại là tổng sản xuất kiêm người đầu tư lớn nhất của show Thời gian vui vẻ, cả đám người nhất thời lệ rơi đầy mặt.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 23

Chương 23

Edit: Tiểu Vũ

Đường Diễn đến phòng bếp lấy nước cho tổ quay phim uống. Lúc mở tủ lạnh thì trông thấy bên trong còn mấy phần bánh ngọt chưa ăn, hầu hết anh khẽ động, nhưng vẻ mặt thì vẫn tỏ ra vô cùng trấn định.

Đường Diễn lấy bình hồng trà lạnh loại 1L La Thiến mua ra.

"Phía dưới bàn trà, ở bên phải có cốc dùng một lần, mấy người tự lấy nhé." Đường Diễn chỉ chỉ dưới bàn trà, sau đó nói: "Tôi vào gọi cô ấy dậy."

"Vâng."

Đường Diễn nói xong liền quay người hướng phòng ngủ đi đến, đi được nửa chừng thì đột nhiên nghĩ ra gì đó liền quay lại nói: "Đừng quay phim."

Lúc họp mọi người đã thống nhất là phải quay phim một cách chân thực, cảnh đánh thức nghệ sĩ dậy cũng chính là một trong những phân cảnh quan trọng của show, thế nên vừa rồi Đường Diễn mới bảo đội quay phim không được quay, bởi vì anh không muốn thân thể không mặc gì của La Thiến bị quay tới.

"Nhất định sẽ không quay." Hường Kiến Hoa khẳng định.

Đường Diễn lúc này mới mở cửa đi vào, rồi đóng cửa phòng lại!

Mấy người ở phòng khách quay mặt nhìn nhau một lúc, sau đó người được cử đi theo La Thiến để quay là Ô Đình lên tiếng: "Thế tôi đóng máy nhé?"

Hương Kiến Hoa gật đầu: "Dù sao thì có quay cũng phải cut thôi, đóng đi! Mọi người uống nước đi, uống xong tôi và mọi người sẽ đến quay người khác, Ô Đình cậu ở lại theo La Thiến nhé!"

Ô Đình gật đầu, sau đó mọi người truyền tay nhau bình trà, mỗi người rót một cốc để uống.

Một lát sau, La Thiến mặc xong quần áo tử tế ra ngoài, cô cũng không chọn trang phục tí mĩ gì cả, một đoàn người ngồi bên ngoài như thế, cô rất ngại khi phải để họ chờ lâu.

Thế nên lúc La Thiến đi ra, trên mặt chỉ trang điểm đơn giản, trên đầu còn có vài sợi tóc con lưa thưa dựng đứng lên, cô đã tốn khá lâu thời gian vuốt chải chải thế mà vẫn không đẽ nó xuống được, cuối cùng cô lựa chọn bỏ qua.

Đường Diễn trái lại rất thích mấy sợi tóc con đó của cô, anh sửa soạn xong trước cô nên đã đứng xem cô trang điểm mặc quần áo một lúc.

La Thiến vừa mở cửa thì ngay lập tức 5 đôi mắt ngoài phòng khách đều lia tới chỗ cô.

La Thiến cảm thấy giống như bị đóng đinh vậy, cô cứng người mở miệng chào hỏi: "À... mọi người vất vả rồi!" Mới 5 giờ sáng đã tới, bọn họ hẳn là phải dậy rất sớm để chuẩn bị! Trong lúc này, La Thiến chỉ nghĩ đến duy nhất câu này mà thôi.

"Không vất vả, không vất vả." Hương Kiến Hoa khoát khoát tay nói.

La Thiến nhìn máy quay đặt trên ghế salon rồi hỏi: "Mọi người không quay sao?"

Hương Kiến Hoa sững sốt: "Quay á?"

La Thiến cũng ngây người, không quay thì mấy người đến đây làm cái gì hả?

Đường Diễm cố nén cười nói: "Quay đi! Không sao, sau khi chiếu thì che mặt tôi một chút."

La Thiến lúc này mới phản ứng được, nhìn Đường Diễm một chút, sau đó cười hì hì nói: "Che mặt anh ấy bằng mặt doraemon ý."

Đường Diễm giật giật khóe miệng nhìn Hương Kiến Hoa nói: "Đừng nghe cô ấy nói."

Hương Kiến Hoa giờ tay lên thề: "Sao có thể làm thế được! Chúng tôi sẽ làm mờ."

La Thiến vốn cũng chỉ nói giỡn, mục đích là để mọi người thả lỏng hơn chút ít.

Ô Đình mở máy lên đi xung quanh nhà quay phim. La Thiến trước đây từng phải ở trong khu nhà thuê vừa tẻ vừa cũ, thế nên cô luôn quét dọn, sắp xếp đồ đạc ngăn nắp. Tuy phòng không thể mới lên được nhưng ít nhất là để cho căn phòng cũ nát của cô không quá lạnh lẽo.

Điều này đã tạo thành thói quen cho cô, thế nên tuy rằng sau khi đến đây có thể thuê người giúp việc nhưng cô không thuê mà tự mình làm.

Ô Đình không vào phòng ngủ, có lẽ do đó là nơi Đường Diễm ngủ thế nên anh coi đó là phạm vi không ai được chạm vào của mình, Ô Đình chỉ hơi có ý muốn qua đây thôi là Đường Diễm liền nhìn chăm chăm anh ta.

Điều này khiến Ô Đình rất áp lực, chỉ có thể cầm máy quay cách xa khu vực phòng ngủ. La Thiến mặc tạp dề, đi tới mở tủ lạnh kiểm tra thức ăn.

"Đường... Đường, bữa sáng ăn chút gì đó nhẹ nhẹ nhé!" La Thiến cố căng nuốt từ Đường tổng xuống, trong lúc cấp bách liền quyết định lấy một biệt hiệu cho anh, Đường tổng? Đường Đường? Đường Đường? Đúng rồi, Đường tổng thích ăn ngọt mà, không gọi là Đường Đường thì còn gọi là gì nữa! A hi hi...

Trông thấy La Thiến vừa lấy trứng gà vừa cười cười, Đường Diên cũng không suy nghĩ nhiều, anh đã quen với việc thỉnh thoảng cô lại phát điên rồi, nói: "Tùy em."

La Thiến quay người hỏi Hường Kiến Hoa: "Mọi người chắc cũng chưa ăn đúng không? Tôi nấu cả phần mọi người nhé!"

"Không cần, không cần đâu!" Hường Kiến Hoa lắc đầu, quay xong cảnh ở đây thì bọn họ sẽ mua tạm chút gì đó ăn trên xe.

La Thiến vừa bỏ trứng gà ra khỏi hộp vừa nói: "Không sao, dù sao thì nấu cho 2 người cũng là nấu, mà nấu cho 7 người thì cũng là nấu mà. Không khác biệt!"

Hôm nay La Thiến làm bữa sáng kiểu Âu, nhưng không phải là bánh mì và sữa tươi. Cô rán cho mỗi người một quả trứng gà thêm hai miếng jambon và một cái xúc xích, thuận tiện thái chút cà chua ăn kèm. Cô bày biện cho mỗi người một đĩa trông rất đẹp, phân lượng tuy không nhiều nhưng nhìn qua rất kích thích vị giác.

Ngoài ra cô còn học được của nữ phụ La Thiến cách làm sandwich thế nên cô cũng làm thêm cho mỗi người một phần sandwich, và tráng miệng bằng một cốc sữa chua trộn việt quất.

Sắp xếp bữa sáng của mọi người lên bàn xong xuôi, La Thiến còn chuẩn bị thêm một chồng bánh mỳ lát, mút hoa quả, nước ngọt và sữa tươi, phòng ngừa việc nếu mọi người ăn chưa no có thể lấy ăn thêm hoặc là không ăn quen sữa chua có thể đổi sang uống nước ngọt hay sữa.

Trên bàn ăn thoáng chốc được bày đầy đủ, thức ăn vừa phong phú vừa đẹp mắt, Ô Đình nhin không được bê máy lên quay vài lần.

"Cô và Đường tổng ngồi ở đây ăn đi! Chúng tôi ngồi ăn ngoài kia là được rồi!" Hường Kiến Hoa chỉ chỉ phía phòng khách.

La Thiến nhìn một chút rồi hỏi: "Như vậy có phải là không được thoải mái không?" Phòng khách cũng không phải chỗ ăn cơm, ngồi chỗ đó khẳng định sẽ khó chịu.

Hường Kiến Hoa khoát khoát tay nói: "Không có đâu, chúng tôi ăn ở đâu cũng như nhau mà. Vốn đang chuẩn bị ăn trên xe thì lại được cô nấu bữa sáng cho ăn, điều này đã là rất tốt rồi. Hơn nữa, cô và Đường tổng ngồi ăn cùng nhau, chúng tôi ở bên có thể quay một chút."

La Thiến gật đầu, Ô Đình liền vừa ăn vừa chỉnh camera về hướng bàn ăn, sau đó liền chăm chú ăn bữa sáng, tay nghề của La Thiến không tệ chút nào!

"Anh đến công ty luôn à?" La Thiến vừa uống sữa chua vừa hỏi.

Đường Diễn gật đầu, La Thiến làm xong bữa sáng cũng hơn 6 giờ rồi, ăn xong chắc khoảng 7 giờ, đến công ty tuy rằng hơi sớm, nhưng cũng không sao.

"Ừm, em cũng phải đi luôn rồi, tháng này có lẽ không về nhà."

Đường Diễn nhú mày: "Không phải giữa chừng có mấy ngày nghỉ sao?"

"Có 3 ngày, nhưng cả đi cả về mất nhiều thời gian lắm." La Thiến không giống các nghệ sĩ khác, vừa nghỉ một chút là phải chạy đến hết nơi này đến nơi nọ làm việc.

Nếu như có thời gian thì La Thiến thà rằng ở khách sạn ngủ còn hơn.

Đường Diễn không nói gì, sau khi ăn xong, La Thiến tiễn anh ra cửa.

Sau đó, La Thiến quay vào phòng lấy hành lý, một valy và một balo không lớn, làm bộ dạng sẵn sàng lên đường, quay hình sáng sớm kết thúc tại đây.

Nhìn đồng hồ, mới hơn 7 giờ một chút, Hương Kiến Hoa nói: "Tôi đi trước, Ô Đình đi theo cô nhé." Trong thành phố này, vẫn còn 2 người nữa anh ta cần quay, thế nên liền rời đi trước.

La Thiến tiễn mấy người đó, Ô Đình đóng camera lại rồi nói: "Người đại diện của cô đâu?"

"Tôi vừa gọi cô ấy, một lúc nữa là đến thôi." La Thiến trả lời rồi quay lại bếp dọn dẹp bát đĩa. Sau khi dọn xong, La Thiến ra phòng khách đeo balo, đẩy valy ra khỏi nhà.

Triệu Vũ Lâm đã mở cửa chiếc xe ô tô điện nhỏ nhắn của mình ra đợi. Sau khi xếp đồ lên xe liền chạy thẳng đến sân bay.

Có lẽ là do bay các chuyến khác nhau, thế nên La Thiến không nhìn thấy người nào cùng tham gia chương trình với cô cả, nhưng lại gặp một người không nghĩ sẽ gặp, Lâm Phi. Trùng hợp hơn nữa chính là, cô ta ngồi ngay phía sau La Thiến.

"Lâm Phi, hộp cơm Bento (*) hôm trước cô đưa lên ý, nghe nói phía trên rất thích đó, tôi đã nói đồ ăn cô nấu rất ngon rồi mà. Cô xem, danh sách đi công tác lần này liền có tên của cô rồi."

(*) Bentō là một cách chuẩn bị hộp cơm truyền thống trong ẩm thực Nhật Bản. Hộp cơm bentō truyền thống bao gồm cơm, cá hoặc thịt cùng một hoặc nhiều món rau ăn kèm, tất cả được đặt trong một hộp gỗ hoặc giấy.

La Thiến sừng sốt, tặng cơm? Cho Đường Diễm? Bọn họ sớm như thế đã quen nhau rồi? Không thể nào?

La Thiến rất chắc chắn một điều rằng cô không làm gì để thay đổi tương lai mà?

"Đâu có đâu. Tổng tài đại nhân giúp tôi nên tôi muốn báo đáp anh ấy, mà điều tôi có thể báo đáp cũng chỉ có chút thế này thôi. Nghe nói dạ dày anh ấy không tốt, tôi muốn có thể giúp anh ấy đỡ hơn một chút!" Giọng nói của Lâm Phỉ rất dịu dàng êm tai.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 24

Chương 24

Edit: Tiểu Vũ

Ồi đm, hai người này cấu kết với nhau từ lúc nào vậy?

La Thiến nhanh chóng gửi cho Đường Diển một tin nhắn trước khi máy bay cất cánh, cô không rõ có phải tình huống có biến hay không: "Đường tổng ơi! Một tháng này em không ở nhà thì bữa sáng của anh biết làm thế nào bây giờ? Sáng sớm uống cafe không tốt cho dạ dày đâu."

Đường Diển nhận được tin nhắn thì biểu tình sinh động không ít, rốt cuộc cũng biết quan tâm tới tôi rồi, coi như em có chút lương tâm!

Thế nên một lúc sau, La Thiến liền nhận được tin nhắn trả lời của Đường Diển tiên sinh ngạo kiều: "Không cần em lo lắng, tôi có thể giải quyết được."

Hả? Là giải quyết như thế nào? La Thiến nghĩ.

"Ừm, hay là thế này! Anh bảo thư kí Kiều mua bữa sáng cho anh nhé!"

"Nhà tôi có người giúp việc nấu cơm."

"À!"

Sau đó... Không có sau đó, Đường Diễn cau mày nhìn điện thoại, đây là xong rồi? Vừa mới chuyển cho cô tiền lương xong thế mà cô lại không có trách nhiệm gì cả, hơn nữa, tháng này cô cũng không có ở nhà, không công nhận tiền mà cũng không biết nói mấy câu dễ nghe.

Đường Diễn hoàn toàn không chú ý tới việc tại sao anh lại để ý chuyện này đến như vậy, anh chỉ cảm thấy việc La Thiển nhắn tin không có chút thành ý nào khiến anh cảm thấy rất thua thiệt.

La Thiển quay đầu lại nhìn Lâm Phi, bề ngoài Lâm Phi có vẻ mong manh yếu đuối hơn La Thiển một chút, cũng là ngũ quan điển hình của người miền Nam. Nếu như phải mô tả kĩ hơn thì đại khái chính là loại cảm giác giống như Lâm Đại Ngọc!

"Xin chào!" Chú ý tới ánh mắt của La Thiển, Lâm Phi quay sang hỏi, sững sốt một chút, cô ta đột nhiên nói: "A! Cô là Đường tổng (*)... "

(*) Trong tiếng Trung thì danh từ chính sẽ đặt đằng sau, giống như tiếng anh ý.

"Bạn gái!" La Thiển nói tiếp câu đằng sau, cũng không thể để người ta nói mình là tình nhân được, đúng không? Tuy rằng như thế cũng không sai, nhưng vẫn có cảm giác sai sai thế nào đó.

Nét mặt Lâm Phi cứng lại, không nói gì mà chỉ cười cười.

La Thiển nhíu mày, đây là loại biểu cảm gì vậy?

Cô gái bên cạnh La Phi nhìn La Thiển nở nụ cười, nói: "Tôi chưa từng nghe nói Đường tổng có bạn gái mà!"

Còn chuyện Đường tổng có tình nhân thì ai cũng biết, La Thiển ở công ty bọn họ cũng khá nổi danh, dù sao thì chuyện mặt dày một ngày đến công ty 3 lần rồi bị đuổi ra thì không thể không giấu được.

"Tại sao phải nói với các cô?" La Thiến nghi hoặc, sắp yêu đương thì tại sao phải nói với nhân viên?

Cô gái ngồi cạnh Lâm Phi sững sốt, sắc mặt biến đổi từ hết xanh lại trắng, cô ta thể mà cảm thấy La Thiến nói rất có lý.

La Thiến quay người lại, đeo bịt mắt. Nhìn thấy Lâm Phi, La Thiến cũng không có cảm giác gì, thế nhưng kí ức của nữ phụ La Thiến đột nhiên hiện ra, Lâm Phi không xấu, đúng vậy, cô ấy cũng chẳng làm gì.

Người thầm mến cô ta, cũng chính là nam phụ của cuốn tiểu thuyết này, Phùng Nhất Khê, đã từng đánh gãy hai chân của nữ phụ La Thiến khiến nữ phụ La Thiến phải trải qua cuộc sống trên xe lăn ở những năm tháng sau này. Mỗi khi trời trở gió, chân tay cô ấy đều đau đến mức muốn chết.

Trong truyện không nói rõ ràng các tình tiết, thế nhưng trong kí ức của nữ phụ La Thiến thì thời điểm cô bị đánh gãy chân, Lâm Phi biết rõ chuyện này. Cô ta vốn có thể ngăn chuyện này xảy ra, nhưng cô ta không làm thế.

Cô ta không có trách nhiệm và nghĩa vụ phải ngăn cản chuyện này, nữ phụ La Thiến đã từng hại cô ta, cô ta đương nhiên có thể không cần phải làm Thánh mẫu. Thế nhưng, La Thiến cảm thấy, cô ta có thể để Phùng Nhất Khê làm như vậy thật ra là do nội tâm của chính cô ta cũng muốn chuyện đó xảy ra.

La Thiến nghĩ, nữ phụ La Thiến đã từng làm sai nhiều chuyện, khi Lâm Phi và Đường Diễn ở bên nhau, vì để Lâm Phi hết giận, Đường Diễn đã phong sát tất cả công việc của La Thiến.

Đối với nữ phụ La Thiến mà nói, không có công việc thì đồng nghĩa với việc chỉ có thể đi xa giày dựa cầu sinh, trừng phạt nghiêm khắc như vậy đã đủ rồi. Không đến mức, không đến mức đánh gãy hai chân của cô ấy.

Đại khái là do phần ký ức này tự nhiên hiện ra khiến La Thiến có chút khó chịu, cô chỉ nằm ở đó không nói gì. Mặc dù chỉ là ký ức, nhưng cảm giác khó chịu này, cảm giác đau đớn này giống như thật vậy, thế nên La Thiến có chút bị ảnh hưởng.

Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy Lâm Phi, lần trước gặp cũng không có chuyện ký ức xuất hiện, La Thiến đoán, chắc là do lần này Lâm Phi và Đường Diễn đã bắt đầu có dính dáng đến nhau rồi!

"Đến rồi, chị Thiến!" Triệu Vũ Lâm lắc lắc La Thiến.

La Thiến đứng dậy, Triệu Vũ Lâm lấy túi cho cô, Ô Đình bắt đầu điều chỉnh camera, bởi vì anh ta muốn quay cảnh La Thiến đến sân bay.

Cô gái đi cạnh Lâm Phi nhìn thấy điệu bộ của La Thiến, rất khó chịu nói: "Tự mình không biết dùng tay cầm túi sao?"

La Thiến quay đầu nhìn cô ta, vẻ mặt vô tội nói: "Không biết!"

"..." Nếu như La Thiến nói cái gì đó khác thì cô ta còn có thể đáp trả lại một hai câu, đằng này người ta liền nói thẳng là không biết, khiến cô ta thật sự không biết nên nói tiếp như thế nào, chẳng lẽ lại đi nói không biết thì đi học đi à?

Cứ như vậy tan rã trong không vui được một lúc, La Thiến mới chậm rãi khôi phục tâm tình, sau đó sợ hãi vỗ ngực cảm thán: "Cảm xúc của nữ phụ La Thiến thật sự quá mạnh mẽ mà, nhưng mà, xem như cũng có thể hiểu được."

Lúc vào đến khách sạn, La Thiến không chạm mặt với người nào cả, cũng không biết đã có ai tới chưa.

Ngày hôm sau, Triệu Vũ Lâm dậy rất sớm dọn dẹp đồ giúp La Thiến, sau đó dẫn La Thiến ra xe đến địa điểm quay show.

La Thiến là người đến sớm nhất, Triệu Vũ Lâm cảm thấy La Thiến là người mới, không thể đến sau những đại lão kia được. La Thiến gần đây cũng rất nghe lời, bảo gì nghe nấy.

"Kia là Thời Chấn, tổng đạo diễn của Thời gian vui vẻ. Kia là phó đạo diễn Hướng Kiến Hoa, chị chắc là gặp qua rồi... ." Triệu Vũ Lâm vừa đi vừa đi vừa giải thích cho La Thiến, sau đó dẫn cô tới chào hỏi.

Thời Chấn nhìn thấy La Thiến cũng không có biểu hiện vui vẻ, chỉ gật đầu nói: "Đến rồi sao? Trước qua bên kia ngồi một chút, những người khác chắc sẽ nhanh tới thôi."

La Thiến gật đầu. Hướng Kiến Hoa đứng bên cạnh rất thân thiện hỏi: "Đã ăn sáng chưa? Còn chưa à? Cầm cái này ăn đi! Bánh mì của đoàn đó, không được ngon lắm đâu."

Thời Chấn ở bên cạnh trợn trắng mắt anh ta cũng không để ý, La Thiến nhận bánh mì cười cảm ơn: "Cảm ơn anh."

"Đừng khách khí! Coi như tôi đáp lễ vì lần trước ăn sáng ở nhà cô đi!" Hướng Kiến Hoa nói.

La Thiến cười cười, bẻ một nửa cho mình, một nửa cho Triệu Vũ Lâm, mỗi người cầm một mẫu bánh mì ra góc gặm, nhất thời, La Thiến cảm thấy hai cô thê lương cực kỳ.

"Sao phải lấy lòng cô ta?" Thời Chấn nhìn Hướng Kiến Hoa nói.

Hướng Kiến Hoa cười cười: "Cũng không hẳn là lấy lòng, tính tình cô ấy thật ra khá tốt, không giống mấy lời đồn đại đâu. Hơn nữa, sao anh phải như thế làm gì? Người Đường tổng cho vào, anh cố gắng tiếp là được rồi, cũng không phải mỗi mình cô ấy là đi cửa sau vào."

Thời Chấn thờ dài, vô luận là phim hay show thì đều có những người như vậy, mà ông thì hoàn toàn không có cách nào đẩy họ ra.

Hương Kiến Hoa vỗ vỗ vai Thời Chấn, Thời Chấn chính là quá mức lý tưởng hóa vấn đề, bằng không thì thành tựu hiện tại đã không chỉ có vậy.

Hương Kiến Hoa và Thời Chấn vừa lúc tương phản, anh ta khéo đưa đẩy, cũng biết thỏa hiệp. Sắp xếp cho hai người này làm việc cùng nhau, không biết là vô tình hay cố ý.

"Cổ La Xuân không tới sao?" Thời Chấn hỏi, ông đến đây làm đạo diễn là do người giám chế Cổ La Xuân giới thiệu.

Hương Kiến Hoa lắc đầu nói: "Ai biết, dù sao thì anh ta cũng chỉ treo tên ở đó thôi."

La Thiến và Triệu Vũ Lâm ở bên này đã ăn xong bánh mì, camera đã bắt đầu khởi động quay, Hương Kiến Hoa còn rất thân thiện quay cho La Thiến một cảnh ăn bánh mì vừa rồi.

Đây rốt cuộc là bắt đầu?

La Thiến sững sốt, nhìn Triệu Vũ Lâm hỏi: "Không cần chờ những người khác tới sao?"

Triệu Vũ Lâm ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Đây là show thực tế nên không có kịch bản, chính là muốn để mọi người phản ứng một cách chân thật nhất. Không thể đợi đến làm quen rồi mới quay đúng không? Thế nên trước tiên cứ phải đặt máy quay đã, bọn họ bắt đầu quay chứng minh đã có người nữa tới rồi."

La Thiến kinh ngạc nhìn Triệu Vũ Lâm, rất muốn hỏi một câu, chúng ta tới sớm như vậy để làm gì?

Hiển nhiên, Triệu Vũ Lâm đã nhập vai người đại diện rồi, và công việc của cô là giúp La Thiến theo con đường nghệ sĩ mới khiêm tốn.

Nhưng La Thiến thì vẫn đang trong vai người làm công kiếm tiền, kiếm được tiền rồi thì chỉ để dành mua nhà.

"Tới rồi!" Triệu Vũ Lâm nói.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 25

Chương 25

Edit: Tiểu Vũ

Vùng quê này đường rất hẹp, là Thời Chấn cố ý chọn, xe không lái vào được.

Thế nên, La Thiến không nghe được tiếng xe mà thay vào đó là tiếng thở hì hục phát ra từ dưới sườn núi. Sau đó, La Thiến liền nhìn thấy một người con gái hai tay kéo hai chiếc valy đi lên, trên lưng còn đeo một chiếc balo to, đây là vẫn chưa kể đến chiếc túi cô ấy cầm trong tay đâu đấy.

La Thiến: "...". Người chỉ có một valy và một balo nhỏ như cô nhất thời không có gì để nói.

"Cùng hoan nghênh nữ diễn viên được chào đón nhất năm nay - Mễ Tuyết Phi nào!" Lúc camera quay về phía mỹ nhân kia, Thời Chấn đã nói vào micro một câu như vậy. Nhân viên công tác ở hiện trường rất biết phối hợp mà vỗ tay, trông rất là náo nhiệt.

La Thiến: "...". Cảm giác mình bị đối xử phân biệt, tủi thân quá đi.

La Thiến lúc này đã có thể tưởng tượng đến các loại bong bóng hồng và các loại lời khen được thêm vào sau hậu kỳ rồi.

Mễ Tuyết Phi ở bên kia, đang cố hết sức cười tươi nhìn máy quay.

Triệu Vũ Lâm không nghĩ nhiều như vậy, cô ấy nhỏ giọng nói bên tai La Thiến: "Mễ Tuyết Phi chính là một trong những tiểu hoa đán hiện nay." Nói xong liền vươn ngón tay cái lên, nói tiếp: "Quan trọng hơn chính là, cô ấy rất lợi hại, sau 25 tuổi mới bắt đầu nổi tiếng, thế nhưng chỉ trong vòng 2 năm đã lên đến mức bạo hồng rồi, đệ nhất lưu lượng năm nay thuộc về cô ấy là vô cùng xứng đáng. Mời cô ấy tham gia show chắc chắn sẽ bảo đảm được rating. Thù lao hiện nay của cô ấy hoàn toàn không thua gì một diễn viên hạng A cả."

La Thiến bội phục gật đầu. Đạo diễn Thời Chấn ở bên kia vẫn đang rất quan tâm hỏi: "Hành lý của Tuyết Phi không ít nhỉ!"

Mễ Tuyết Phi xếp hành lý gọn xong liền đứng trước camera nói: "Con gái chính là như vậy đấy, lúc ra cửa chỉ hận không thể mang cả nhà đi theo được."

Đạo diễn cùng Mễ Tuyết Phi nói qua nói lại vài câu thì đăng xa lại vang lên âm thanh có người đến.

La Thiến ngẩn dãi cổ lên, Triệu Vũ Lâm kinh ngạc hô lên một tiếng: "Là Tiêu Vĩnh Thanh."

La Thiến kỳ quái nhìn Triệu Vũ Lâm nói: "Rất lợi hại à?" La Thiến không có mấy kiến thức về ngành giải trí này, nữ phụ La Thiến cũng có biết chút chút, nhưng cũng không thể biết rõ ràng như Triệu Vũ Lâm.

"Lợi hại, rất lợi hại!" Triệu Vũ Lâm nói: "Thị hậu đấy! Vừa nhận được giải nữ chính xuất sắc nhất, mấy năm trước chính là nữ diễn viên có lưu lượng lớn nhất. Hiện tại chuyển sang vừa đóng phim vừa mở phòng làm việc riêng, phim truyền hình chị ấy diễn hàng năm đều lọt top có thu nhập cao nhất, danh tiếng cũng không tệ! Mấy bộ phim chị ấy đầu tư cũng đều rất cá kiếm!"

La Thiến gật đầu, Triệu Vũ Lâm nói tiếp: "Chỉ là... chị ấy trước đây cũng là một trong những tình nhân của Đường tổng."

La Thiến tròn mắt nhìn Triệu Vũ Lâm hỏi: "Cô ấy cũng là?"

Triệu Vũ Lâm trông thấy La Thiến không ghen liền thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp: "Là chuyện của mấy năm trước rồi! Lúc chị ấy đi theo Đường tổng mới chỉ là một nghệ sĩ nhỏ thôi mới nổi thôi, đại khái cũng tầm Lâm Giai Thân bây giờ. Địa vị không tính là cao, cũng không đến mức mờ nhạt trong mắt khán giả, sau đó thì Đường tổng liền phủng chị ấy lên. Chính bản thân chị ấy cũng biết suy nghĩ, vừa dựa vào tài nguyên Đường tổng cho vừa khéo léo đưa đẩy. Dù sao thì sau khi chia tay Đường tổng, chỉ dựa vào mấy tài nguyên Đường tổng cho cũng đủ để cho chị ấy đi tới ngày hôm nay."

La Thiến nhìn lại Tiêu Vĩnh Thanh, trong nháy mắt có loại cảm giác người so với người sao mà khác nhau quá trời vậy. Tiêu Vĩnh Thanh đi theo Đường tổng, cuối cùng leo đến được vị trí ngày hôm nay, còn cô thì lại chỉ muốn làm Bao Tô Bà. La Thiến cúi đầu lấy chân vẽ vẽ vòng tròn trên đất. Nhưng mà với năng lực của cô thì, cũng không còn cách nào cả.

Tiêu Vĩnh Thanh cũng được đoàn phim nhiệt liệt hoan nghênh, không biết là vô tình hay cố ý, cô ấy liếc mắt nhìn về phía La Thiến một chút.

La Thiến len lén nhìn thấy được, cô nhỏ giọng nói với Triệu Vũ Lâm: "Cô ấy vừa nhìn chị kìa."

Con người của Triệu Vũ Lâm chưa từng rời khỏi Tiêu Vĩnh Thanh, nói: "Đó là đương nhiên rồi. Đừng thấy chị ấy chia tay dứt khoát mà lầm tưởng, đó là do chị ấy thông minh thôi. Trên thực tế thì đi theo Đường tổng cực tốt nhé, mang ra khỏi cửa cực kỳ có mặt mũi, bình thường còn có thể giúp đỡ hỗ trợ cung cấp tài nguyên, dù sao thì chị ấy có thích Đường tổng

thật hay không em không biết, thế nhưng chắc chắn một điều là chị ấy vẫn luôn muốn có liên hệ với Đường tổng."

La Thiến kinh ngạc nói: "Làm sao em biết?"

Triệu Vũ Lâm cười ha ha nói: "Lúc chị đi vào phòng tìm Đường tổng ý, không phải em đều mài dít ở phòng thư kí sao! Mọi người nói chuyện trên trời dưới đất rồi nói đến chuyện này. Mấy cô ấy mặc dù không biết Tiêu Vĩnh Thanh có thích Đường tổng hay không thế nhưng người sáng suốt thật ra đều có thể nhìn ra, chị ấy có cảm tình với Đường tổng rồi."

La Thiến bĩu môi, đó là do cô ấy không biết Đường Diễn nhẫn tâm bao nhiêu thôi. Nữ phụ La Thiến mặc dù đối với Lâm Phỉ không tốt, thế nhưng đối với Đường Diễn lại rất tận tâm tận lực. Thôi được rồi, anh ta báo thù cho vợ anh ta là lẽ đương nhiên, điều này La Thiến không phản đối được.

Thế nhưng, báo thù cũng quá độc ác rồi, kể cả Phùng Nhất Khê không đánh gãy hai chân của nữ phụ La Thiến thì chỉ với việc phong sát toàn bộ công việc của cô ấy khiến cô ấy chỉ có thể bày sạp bán đồ ở vỉa hè, làm các công việc quét dọn vệ sinh thì cũng coi như là chặt đứt toàn bộ tinh thần của cô ấy rồi.

Haizzz! Thế nhưng có thể làm gì khác được? Đánh hấn? La Thiến chỉ nghĩ thôi đã thấy run hết người rồi. Con người này mà muốn trả thù thì chắc chắn không bao giờ xem con người là con người đâu, cô vẫn nên ngoan ngoãn diễn nốt vở kịch này thôi, chờ sau khi diễn xong thì liền rời đi sống cuộc sống của mình!

"Đi chào hỏi đi." Triệu Vũ Lâm đẩy cô một cái.

La Thiến ngơ ngác một lúc, rồi đứng dậy đi tới chỗ hai người kia, cười nhẹ nhàng nói: "Chào hai chị, em là người mới La Thiến ạ." Vốn muốn nói thêm một câu em rất thích hai người đấy!

Thế nhưng hai người này đều là minh tinh hạng A cả, nói thích cả hai? Dối trá vô cùng! Nói thích một, thế thì chắc chắn sẽ đặc tội người còn lại. Con người ăn nói vụng về như cô tốt nhất là nên thức thối mà ngậm miệng lại thôi.

Mễ Tuyết Phi mỉm cười nắm tay La Thiến nói: "Chào em, chào em, sau này chiều cố nhiều hơn nhé."

Tiêu Vĩnh Thành lại khá mất tự nhiên, cô ấy chỉ cười nhẹ, bắt tay La Thiến một cái, nói: "Chiều cố nhau nhiều hơn nhé!"

Không biết những người khác lúc nào thì đến nên mọi người trước tiên đều tự đi nghỉ ngơi, người đại diện của Mễ Tuyết Phi và Tiêu Vĩnh Thành đã len lén đến nơi không có camera đợi hai người bọn họ rồi.

Chờ hai người vừa qua bên đó thì ghế nằm đều đã chuẩn bị xong, có người mở quạt điện, có người mở nước khoáng, người đại diện thì cầm tài liệu đó nói chuyện với họ.

La Thiến: "..."

La Thiến lặng lẽ trở về bên cạnh Triệu Vũ Lâm, ngồi xổm xuống, sau đó hỏi: "Vũ Lâm, vì sao chị không có ghế nằm?"

Triệu Vũ Lâm cười trừ, lúng túng nói: "Em không vác lên đây được!" Triệu Vũ Lâm mang theo không ít đồ, thật sự là không có sức lực để khiêng thêm một cái ghế nằm nữa.

La Thiến lại lặng lẽ nhìn về phía bên kia, đều là đoàn đội 5-6 người, sau đó nói với Triệu Vũ Lâm: "Haizz! Em nói xem, người với người sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?"

"Nếu không thì... em đi mượn cho chị một cái nhé?" Triệu Vũ Lâm nói.

La Thiến khoát khoát tay, ngoại trừ Thời Chấn đang thôi thì những người khác đều đứng, đến cả một cái ghế nhỏ cũng không có, cô muốn đi mượn cũng chẳng có mà mượn.

La Thiến đặt valy nằm ngang xuống rồi ngồi trên đó với Triệu Vũ Lâm, trời nóng nực, Triệu Vũ Lâm lấy ra 2 lon trà lạnh cho mỗi người một lon.

Một lúc sau, bên sườn núi lại vang lên tiếng người.

Triệu Vũ Lâm nhìn một chút, nhỏ giọng nói: "Là Mạnh Giang."

Người này La Thiến biết, đã nhận được mấy cúp ảnh đế rồi, tướng mạo mạnh mẽ, không được tính là rất đẹp trai thế nhưng kỹ năng diễn xuất vô cùng tốt, bị mai một đến gần 30 tuổi mới được một đạo diễn trứ danh đào ra. Mấy năm trở lại đây, phim điện ảnh của anh đều có thành tích cực kỳ tốt.

Ba nghệ sĩ nữ đều rất lễ phép đi tới chào hỏi vị tiền bối này. Mạnh Giang tuy rằng gần đây mới nổi tiếng nhưng lại vào vòng giải trí này sớm hơn 3 người bọn cô nhiều, thế nên xét về bối phận thì anh cao hơn bọn cô.

Mạnh Giang đến chưa lâu thì lại có một nam nghệ sĩ nữa đến, người này La Thiến biết.

Tề Văn Hàm, giống như Tiêu Vĩnh Thanh, đã vài lần nhận được danh hiệu Thị đế, khuôn mặt cũng rất đẹp trai. Khoảng thời gian gần đây đã không nhận những bộ phim thần tượng nữa mà chọn lựa kịch bản rất kỹ, anh cũng đang chậm rãi chuyển mình sang mảng điện ảnh. Năm nay vừa ra một bộ phim đầu tiên, dù không có lỗi nhưng cũng không kiếm được bao nhiêu. Con đường trong giới giải trí xem như rất ổn định, từ diễn viên quần chúng đến vai phụ, từ vai phụ đến nam chính phim thần tượng, lại từ nam chính phim thần tượng chuyển sang nam phụ phim điện ảnh. Một điều chắc

chấn là, sắp tới anh ta sẽ dành phần lớn thời gian để tiến quân vào giới điện ảnh.

Vừa mới ngồi xuống chưa ấm mông lại phải đứng dậy đi chào hỏi người ta. Bối phận của cô còn thấp nên đành phải thế thôi. Qua đó chào hỏi anh ta một chút, rồi được anh ta lễ độ chào hỏi lại xong, La Thiến cũng không thêm quan tâm nữa mà quay trở về chỗ mình luôn.

"Vũ Lâm, còn mấy người nữa?" Thời tiết càng lúc càng nóng, La Thiến chịu không được vừa lấy tay quạt quạt vừa hỏi.

"Còn 3 người nữa, chắc cũng nhanh thôi." Triệu Vũ Lâm nói.

Giống như lời Triệu Vũ Lâm nói, rất nhanh sau đó, một nam nghệ sĩ nữa xuất hiện. La Thiến kinh ngạc nhìn anh ta, Lâu Tùng Nguyên? Người này cô không biết, nhưng mà quảng cáo của anh ta dán ở khắp nơi thì không thể không biết được.

Triệu Vũ Lâm nhanh chóng giải thích: "Giống như Mễ Tuyết Phi, anh ấy chính là đệ nhất lưu lượng nam tài tử. Gương mặt đúng chuẩn thẩm mỹ hiện hành, ngoại trừ ca hát thì không có sở trường gì đặc biệt, thế nhưng anh ấy cái gì cũng không cần làm cũng nhận quảng cáo đến mỏi tay, lưu lượng còn cao hơn Mễ Tuyết Phi nhiều. Thù lao của anh ấy sợ rằng còn cao hơn cả Mạnh Giang nữa!"

La Thiến gật đầu, Lâu Tùng Nguyên vừa mới được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh xong thì một người nữa lại đến.

Triệu Vũ Lâm nhìn người vừa xuất hiện nói: "Người này có lẽ không cần giới thiệu đâu nhỉ, người bình thường thì chắc đều biết. Du Mạn, hiện tại gần như không hoạt động gì ở trong nước hết, đã 7-8 năm nay không có tác phẩm nào ở trong nước của chị ấy rồi. Các lễ trao giải lớn ở nước ngoài chắc chắn sẽ có chị ấy đi tham dự. Hiện tại cũng chỉ có ở trên báo mới nhìn thấy chị ấy thôi, không ngờ ban tổ chức có thể mời chị ấy tới."

La Thiến bội phục nhìn Triệu Vũ Lâm nói: "Em ôn bài đầy đủ thật đấy!" Triệu Vũ Lâm cười ha ha mấy tiếng.

Nhân viên công tác bên kia đang thể hiện các loại biểu cảm từ kinh ngạc, vui mừng, kính trọng, sùng bái... khi nhìn thấy thần tượng trong các thần tượng. La Thiến cũng nhìn một chút rồi cùng Triệu Vũ Lâm gia nhập vào đoàn người ấ.

Chờ 7 người chuẩn bị xong, cùng đứng ở một bên chuẩn bị quay thì Thời Chấn mới phát hiện ra còn có một người nữa chưa tới. Ông ta nhìn đồng hồ đeo tay một chút rồi nói với Hướng Kiến Hoa: "Sao vẫn còn người chưa tới?" Giọng nói rất không tốt.

Hướng Kiến Hoa nhìn tài liệu, thở dài nói: "Là người của Tạ tổng."

"Tôi đã nói là không nên để người của mấy người đó vào rồi mà. Hôm nay mới là ngày đầu tiên thôi đấy! Cô ta xem cô ta là mình tinh hạng A à?" Thời Chấn tức giận đập camera.

Hướng Kiến Hoa thở dài nói: "Tạ tổng là một trong những nhà đầu tư, những chuyện này đều là không có biện pháp mà. Chờ một chút đi!"

Thời Chấn đang bực mình, thế nên ánh mắt nhìn La Thiến cũng trở nên khó chịu hơn rất nhiều.

La Thiến vô tội nhìn Triệu Vũ Lâm nói: "Vì sao người khác đến muộn mà ông ta lại nhìn chị không vừa mắt? Chị đâu có đến muộn đâu."

Triệu Vũ Lâm nhẹ giọng nói: "Bởi vì, chỉ có chị với người ta là vào cửa sau thôi."

La Thiến nói tiếp: "Nhưng mà như vậy cũng không thể giận cá chém thớt với chị như thế được!"

"Không sao đâu, chị là người do nhà đầu tư lớn nhất của show này thêm vào, ông ta không dám làm gì chị đâu."

La Thiến sững sốt, nhỏ giọng hỏi: "Chị lợi hại thế cơ á?"

Triệu Vũ Lâm kinh ngạc, lập tức nói: "Không phải em đang khen chị đâu!" Em chỉ muốn để chị bớt lo thôi, chị ngàn vạn lần đừng gây chuyện đấy!

Người cuối cùng này, để tất cả mọi người đợi tận 1 tiếng đồng hồ, đến tận gần 11 giờ trưa bên sườn núi mới truyền đến tiếng kéo valy.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tới rồi.

Chỉ có mặt Thời Chấn là đen như đáy nồi.

Người mới tới này là một cô gái còn rất trẻ, mặc váy thể thao kiểu ngắn, đội mũ lưỡi trai, cả người trông rất có sức sống.

Cô ta kéo theo một valy màu hồng chạy về phía bên này, vừa tới nơi liền cười ngượng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi mọi người, trên cao tốc tắc đường quá."

Thời Chấn còn có thể nói được cái gì? Chỉ có thể hằm hừ nói: "Giờ mọi người đi làm buổi sáng thì chả tắc." Thế nên, cô cũng không thể đi trước lúc đó sao?

Cô gái rất phía sau là một đoàn minh tinh hạng A thì che miệng hét chói tai, sau đó chạy lại chào hỏi, đối với người nào cũng nói anh/chị chính là thần tượng của em đấy. Lúc nhìn thấy Du Mạn thì cô ta liền nhảy cẫng lên nói "Em xem phim của chị mà lớn lên đấy."

Du Mạn: "..."

La Thiến ở một bên nhìn đến phát ngốc, ngu ngơ quay đầu hỏi Triệu Vũ Lâm: "Có phải là chị chào hỏi hơi không đúng không?" So sánh với người ta thì có phải chị lạnh nhạt quá mức không?

Triệu Vũ Lâm che mặt nói: "Không không không, như chị rất tốt, ngàn vạn lần đừng học cô ta nhé." Chị không phát hiện ra sắc mặt các đại lão đều đen đi sao? Lúc chưa tới đã đắc tội với tất cả mọi người rồi, lúc tới rồi thì lại khiến cho giá trị thù hận của những người ở đây tăng lên gấp bội luôn.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 26

Chương 26

Edit: Tiểu Vũ

La Thiến gật đầu một cái nói: "Cô ấy là ai? Chị không biết."

Triệu Vũ Lâm quả nhiên đã ôn bài rất kỹ, chỉ cần là ở trong giới giải trí này thì cô ấy đều biết: "Tên là Ngụy Khả Tĩnh, xem như là tốt nghiệp học viên điện ảnh và truyền hình đi, mới đóng được 1 bộ web-drama. Hiện tại có lẽ đang có mớ ám với tổng tài của Viêm Hoành là Tạ Phú. Viêm Hoành chính là nhà đầu tư thứ 2 của Thời gian vui vẻ, thế nên Ngụy Khả Tĩnh cũng là đi cửa sau vào."

La Thiến tiếp tục gật đầu nói: "Người trẻ tuổi quả nhiên là có sức sống mà!"

Người cuối cùng cũng đã đến, thế nên nhóm 8 người bắt đầu xếp hàng để quay, Ngụy Khả Tĩnh và La Thiến đứng ngoài cùng ở hai bên. Xem ra, Ngụy Khả Tĩnh đã được người đại diện khai sáng cho rồi.

"Hoan nghênh mọi người đến với thôn Kiều Nham, thôn Kiều Nham chính là một thôn làng điển hình của thành phố Nam Đan, trải qua 2 năm nỗ lực thay đổi, thôn Kiều Nham đã trở thành một thôn làng nước trong, đường đẹp, cũng là một trong những địa điểm du lịch của thành phố Nam Đan."

"Hai năm qua, người đến Kiều Nham du lịch nối liền không dứt. Trong làng có một quán trọ nổi tiếng là Phạm gia, mấy hôm nay vợ chồng Phạm gia ra ngoài du lịch, quán trọ không có người trông coi, thế nên đã viết thư thỉnh cầu tới đoàn phim chúng ta, hy vọng chúng ta có thể giúp họ trông coi quán trọ. Hôm nay, nhiệm vụ của các bạn chính là làm tốt những công việc sau đây trước khi vợ chồng Phạm gia quay trở về."

Sau khi đạo diễn dùng lời thì nhân viên công tác liền đưa cho 8 khách mời thẻ nhiệm vụ.

La Thiến mở ra xem, là người có tuổi tác lớn nhất kiêm nổi tiếng nhất ở đây Du Mạn lên tiếng đọc nhiệm vụ: "Hãy chăm sóc vườn rau, vườn trái cây và gia súc thật tốt, xin mọi người hãy quản lý quán trọ hết lòng."

Đạo diễn cười nói: "Như những gì viết trên thẻ nhiệm vụ, những công việc cụ thể sẽ có người hướng dẫn các bạn làm quen. Hiện tại mọi người hay theo chúng tôi tới quán trọ Phạm gia, phòng ở đã được dọn dẹp cho mọi người rồi."

Đương nhiên, hành lý không được nhờ người khác kéo hộ, thế nên rất nhiều nghệ sĩ nữ ngay lập tức kêu lên.

Kéo hành lý đến gần La Thiến, Ngụy Khả Tinh mở miệng hỏi: "Cô cũng là người mới sao?"

La Thiến lắc đầu nói: "Có lẽ là không đâu!"

"Oa, thế sao tôi không biết cô nhỉ?" Ngụy Khả Tinh hỏi.

La Thiến giật giật khóe miệng, người này thật sự thiếu đòn, bởi vì có camera thế nên La Thiến chỉ có thể mỉm cười nói: "Cũng không có gì, tôi cũng không biết cô mà!"

"Tôi không giống đâu! Tôi là người mới mà, sau này tôi nổi tiếng cô sẽ biết tôi thôi." Khi Ngụy Khả Tinh nói lời này thì rất kiêu ngạo, rõ ràng là cảm thấy việc mình nổi tiếng đã không là vấn đề gì rồi.

La Thiến cười nói: "Vậy chờ sau này cô nổi tiếng rồi hãy nói đi! Tôi đi trước đây!"

La Thiến là người có ít hành lý nhất, thế nên cô chính là đầu tàu gương mẫu đi đầu tiên. 3 vị nam nghệ sĩ cũng không nhiều hành lý, chỉ là không thể bỏ lại mấy nữ nghệ sĩ, thế nên đành phải giúp đỡ họ kéo valy, xách balo các thứ. Kết quả cuối cùng chính là, La Thiến đến đích sớm nhất.

Quán trọ Phạm gia là một nông trại vui vẻ có lưng dựa núi, đằng trước là vườn trái cây và các dãy ruộng, bên phải là nơi để nuôi lợn, bởi vì có mùi thê nên các sân chính khá xa.

Gà được nuôi ở gần vườn cây, mấy dãy ruộng được trồng không ít rau xanh. Sân rất lớn, có bậc tam cấp, đối diện cửa lớn chính là nơi kinh doanh quán trọ. Bên phải cửa lớn là phòng bếp, bên trong được xếp khá nhiều bàn ghế.

Bên phải cửa lớn có người của đoàn phim, nhìn thấy người đầu tiên đến là La Thiến liền chỉ rõ phương hướng cho cô, La Thiến nhìn theo tay người đó chỉ liền biết bên phải tòa nhà trước mặt chính là nơi ở của nhân viên quán trọ.

Để tiết mục đạt hiệu quả tốt nhất, tất cả người của quán trọ này đều đã được di dời toàn bộ, La Thiến cười hì hì hỏi người nọ: "Không cần thi đấu hay làm gì đó để chọn phòng sao?"

Người giữ cửa cười nói: "Là phòng tập thể, mọi người trực tiếp vào rồi chọn giường thôi. Phải ngủ ở đây khá lâu đấy, thế nên cố gắng chọn giường đi nhé!"

La Thiến nói lời cảm ơn rồi kéo theo valy tiến vào. Cô đi theo người quay phim cho cô Là Ô Đình, bởi vì trong phòng không đặt camera, việc này ban sáng đã được ban tổ chức nhắc qua, thế nên nếu muốn quay gì đó trong phòng thì nhiếp ảnh gia phải trực tiếp tiến vào quay.

La Thiến vào phòng thì phát hiện đây là phòng dành cho 4 người nhưng mà lại có đến 5 khách mời nữ thế nên ban tổ chức đã đặt thêm một chiếc giường nữa. Nhìn tổng quan thì có chút không được hợp cho lắm.

La Thiến chọn chiếc giường gần cửa sổ và xa cửa chính, như vậy thì thoáng hơn, có thể hít thở không khí trong lành lại không sợ vì người khác ra ra vào vào mà ảnh hưởng đến giấc ngủ. Giường rộng 1,2m, đồ dùng trên giường vừa nhìn đã biết là đồ mới, chắc là ban tổ chức sắp xếp. Bên cạnh mỗi giường đều có một chiếc tủ rộng khoảng 80cm và một bàn nhỏ.

"Oa! Điều kiện không tệ!" Quả thật là không tệ, La Thiến đã từng là người phục vụ, khi cô làm việc cho một cửa hàng hải sản đã phải ở trong phòng tập thể. Điều kiện không tốt chút nào, giường là giường tầng bằng sắt cũ kĩ, mỗi lần trở mình đều kêu cọt két đến rợn người. Trong phòng ngoại trừ chiếc giường sắt đó thì ngay cả tủ hay bàn đầu không có.

Thế nên, đối với phòng ở hiện tại, mặc dù là ở nông thôn thế nhưng một phòng 4 người không được coi là nhiều hơn nữa còn là giường gỗ và có cả tủ và bàn. Là người phục vụ thì thời gian ở phòng rất ít, chỉ cần có mấy đồ này là rất rất ok rồi.

La Thiến vô cùng thỏa mãn, vẻ mặt mừng rỡ, cô lập tức mở valy lấy quần áo xếp vào tủ, còn đồ mỹ phẩm dưỡng da thì xếp lên bàn, sạc điện thoại và vài thứ linh tinh thì để trong ngăn kéo.

Bên cạnh nhiếp ảnh gia Ô Đình còn có người phỏng vấn nữa, người đó hỏi La Thiến: "Đồ đạc của cô ít thật đấy!"

"Đủ để sinh hoạt là được rồi!" La Thiến nói rất tùy ý.

Đồ đạc của cô ít, không cần phải sắp xếp gì nhiều, sau khi bỏ hết đồ ra thì cô đẩy valy vào dưới gầm giường, toàn bộ quá trình còn không đến 10 phút. Ô Đình trợn tròn mắt, La Thiến thu dọn đồ xong liền ngả người trên giường nằm, anh ta có nên quay cảnh này không?

Không bao lâu sau, những người khác cũng lục tục tới, Du Mạn tuy rằng có địa vị cao nhất nhưng nhìn qua rõ ràng là rất có kinh nghiệm. Chị ấy cũng không mang nhiều hành lý lắm, chỉ có 2 valy, không thêm balo hay gì hết, thế nên chị ấy là người thứ 2 đến nơi.

Chị ấy lựa chọn chiếc giường cùng dãy với La Thiến, cũng cách xa cửa ra vào và gần cửa sổ, chỉ là vị trí giường của chị ấy ở gần cửa hơn, người qua lại có thể hay đi qua đây, còn vị trí của La Thiến thì gần cửa sau hơn, cửa sau là chỗ giặt và phơi quần áo, nếu không có việc gì thì sẽ không có người qua lại.

3 chiếc giường còn lại thì nằm ở phía đối diện, bởi vì phải đặt 3 chiếc giường thế nên không giống bên La Thiến cả hai chiếc giường đều dựa vào tường. 3 chiếc giường bên kia chỉ có đầu giường dựa vào tường, trông có chút chật trội, không những không có cửa sổ lại còn gần cửa ra vào, có vẻ hơi loạn.

Sắc mặt của ba người đến sau đều có chút không tốt, ánh mắt nhìn La Thiến đều thể hiện, người này sao lại không hiểu chuyện thế nhỉ?

Ngụy Khả Tinh đến cuối cùng, chỉ còn lại một vị trí duy nhất cho cô ta chọn, cũng chính là vị trí gần cửa ra vào nhất, vừa ở góc phòng lại vừa không có cửa sổ, trông rất là bí bách. Cô ta nhìn giường của mình, lại nhìn giường của La Thiến.

Sau đó đến trước giường của La Thiến cười hỏi: "Chị ơi, chị có thể đổi chỗ với em được không?"

La Thiến nhìn giường của cô ta, cười trả lời: "Không thể!"

Lời vừa thốt ra, Du Mạn giường bên cạnh lập tức bật cười.

Ngụy Khả Tinh liếc mắt nhìn Du Mạn, lại quay đầu nhìn La Thiển nói: "Đường hô hấp của em không tốt lắm, ngủ bên kia rất dễ không thở được."

La Thiển cũng liếc mắt nhìn Ngụy Khả Tinh, cười nói: "Nếu như chị đến bên kia thì có lẽ cũng sẽ khó thở, việc này khó nói lắm."

Ngụy Khả Tinh ghen ứ, có chút tức giận hỏi: "Có phải chị thấy tôi không nổi tiếng nên khinh thường tôi?"

La Thiển giật mình nhìn cô ta hỏi: "Vậy có phải cô thấy tôi không nổi tiếng thế nên mới đến chỗ tôi đòi đổi giường?" Cũng không phải mỗi giường của tôi gần cửa sổ.

Ngụy Khả Tinh nhìn Du Mạn rồi lại phẫn nộ thu hồi ánh mắt, sau đó liếc mắt nhìn La Thiển, hừ một tiếng nói: "Keo kiệt."

La Thiển nhìn bóng lưng của cô ta nói: "Chính là keo kiệt đấy."

Du Mạn nghỉ ngơi đủ rồi cũng bị La Thiển chọc cười, hỏi cô: "Nếu như chị muốn đổi giường với em thì em có đổi không?"

"Không đổi." La Thiển nói.

Du Mạn nhú mày: "Vì sao?"

La Thiển cũng nhú mày: "Tại sao lại phải đổi?"

Du Mạn cười nói: "Vậy nên, chị mới không làm việc khiến mình mất mặt."

Lời này của Du Mạn khiến những người khác muốn nói cũng phải câm nín. Người ta địa vị cao như vậy cũng không có ý muốn đổi giường, các người chẳng lẽ còn muốn đổi nữa hả?

Giường của Mễ Tuyết Phi không cần cửa sổ cũng không gần cửa chính, nhưng ít nhất ánh sáng coi như cũng đầy đủ. Như lời Du Mạn nói, cô ấy cũng sẽ không "khiến mình mất mặt" mà đòi đổi giường.

Giường của Tiêu Vĩnh Thanh gần cửa sau, nhưng cũng không quá tệ, cô ấy cũng chỉ có thể tập quen với vị trí này.

La Thiến có chút không hiểu, bắt đầu quay thì chắc chắn là rất bận thế nên một ngày một đêm có thể ngủ trên chiếc giường này bao lâu đâu? Một đám người trưng ra vẻ mặt buồn bực, chỉ có Du Mạn là không, chỉ là dù có như vậy thì La Thiến cũng không muốn vô duyên vô cớ nhường giường. Cô cảm thấy giới giải trí hay giới phục vụ cũng đều giống nhau, nếu như bạn nhường một lần thì lần sau người ta sẽ được một tắc lại muốn tiến một thước, dù sao thì cô cũng không muốn ăn phần thiệt thòi này.

Sự kiện đổi giường được các nhiếp ảnh gia ghi lại dưới nhiều góc độ khác nhau, La Thiến nhìn lướt qua Ô Đình - người đã đóng máy nhưng vẫn không rời đi, kỳ quái nghĩ, đã là thời gian nghỉ ngơi rồi mà người này cũng không đi nghỉ ngơi hả?

Nếu như anh ta chưa đi nghỉ thì chắc chắn là công việc của anh ta chưa kết thúc.

La Thiến suy nghĩ một chút, đứng dậy đi giày ra cửa. Thời Chấn và những người khác quả nhiên đều đang ở sân chính nói chuyện, uống trà.

Thấy La Thiến đi ra, Ô Đình nhanh chóng mở camera đuổi theo, La Thiến đi đến trước mặt Thời Chấn hỏi: "Bữa trưa của chúng tôi giải quyết thế nào?"

Thời Chấn ngạc nhiên, không nghĩ tới La Thiến lại là người có phản ứng đầu tiên, hỏi: "Sao lại hỏi như vậy?"

La Thiến cười cười nói: "Chỉ hỏi một chút thôi!" Cũng sắp đến thời gian ăn trưa rồi, bụng cô thật sự có chút đói.

Thời Chấn cười nói: "Một tháng này các bạn chỉ cần hoàn thành tốt nhiệm vụ là được, những thứ khác chúng tôi sẽ không nhúng tay quản. Về phần bữa trưa thì cô có thể đến phòng bếp nhìn xem."

La Thiến liền chạy rầm rầm đến phòng bếp, ngoại trừ túi gạo thì sao cái gì cũng không có thế này? La Thiến trợn tròn mắt!

"Đạo diễn, chúng ta buổi trưa ăn chỉ ăn cơm tẻ thôi sao?" La Thiến lộ đầu ra khỏi phòng bếp hét lên.

Thời Chấn cười nói: "Là mấy người thôi, không phải chúng ta!"

Ôi đm, La Thiến thiếu chút nữa muốn đã chửi bậy rồi, nhưng để ý đến máy quay vẫn đang hoạt động nên đành cố gắng nuốt ngược vào trong.

La Thiến nhìn phòng bếp trống trơn, tưởng tưởng đến cảnh tượng đoàn phim dọn dẹp hết đồ đạc đi mà thở dài lắc đầu. Sau đó liền chạy nhanh về phía nhà ở. Thời Chấn thấy cô đi thẳng thì có chút không hiểu cô đang nghĩ gì.

Thế là mở miệng hỏi: "Cô không nấu cơm à?"

"Chỉ có gạo trắng thì nấu cơm làm gì? Ăn cơm không trộn mắm à?" La Thiến hỏi.

"Vậy cô đi đâu đây?" Thời Chấn hỏi.

La Thiến lễ lười nói: "Không nói cho ông."

La Thiến chạy về khu ký túc xá của bên nữ, không hề dài dòng mà dứt khoát nói thẳng luôn: "Đến giờ nấu cơm trưa rồi."

Trong phòng rất an tĩnh, sau khi La Thiến nói xong chỉ có Du Mạn giật giật mí mắt hỏi: "Bữa trưa gì cơ?"

"Đoàn phim sẽ không cung cấp cơm hộp đâu, từ giờ về sau một ngày 3 bữa đều phải tự mình giải quyết."

Du Mạn trợn mắt, nhìn cô hỏi: "Sao em biết?"

"Vừa nãy em ra ngoài hỏi đạo diễn! Ông ấy nói mặc kệ chúng ta sống chết!" La Thiến nói.

Trên đầu Ô Đình chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, đạo diễn người ta căn bản là không nói như thế có được không hả? Đến lúc cảnh này được chiếu, chắc chắn những lời này của La Thiến sẽ được sub đủ loại màu sắc trên màn hình luôn, khẳng định còn phối hợp thêm cái mặt khóc lóc với đạo diễn nữa.

Du Mạn suy nghĩ một chút rồi nói: "Chị không biết nấu cơm lắm đâu!"

La Thiến nhìn những người khác một lượt rồi đứng lên nói: "Dù sao thì cứ đến phòng bếp xem thế nào đã! Em đi sang kí túc nam nói với họ chuyện này."

Du Mạn chỉ có thể nói: "Đi thôi!"

Ngụy Khả Tinh lập tức nói: "Hôm nay em hơi không thoải mái!"

La Thiến nhìn cũng không nhìn cô ta nói: "Vậy thì chắc là em cũng không định ăn uống gì rồi."

Ngụy Khả Tinh: "..."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 27

Chương 27

Edit: Tiểu Vũ

Đoàn người cuối cùng vẫn có mặt có phòng bếp đầy đủ, nhìn phòng bếp trống trơn, trên mặt tất cả mọi người đều thể hiện vẻ không thể yêu thích nổi.

Mạnh Giang là anh cả, người cũng ngay thẳng thế nên há hốc mồm hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Mọi người cùng nhìn nhau lắc đầu, La Thiển quả thực hết nói nổi, mấy người này cũng không phải ngay từ đầu đã là công chúa hay hoàng tử, chẳng lẽ ngày trước ở nhà chưa bao giờ làm qua việc nhà sao?

Tề Văn Hàm có thể chen lên hàng minh tinh tuyến 1 thì tất nhiên người cũng không ngốc, anh ta quay đầu ra phía ngoài hỏi đạo diễn: "Đây là bắt đầu quay luôn sao?"

Tiểu thית tươi Lâu Tùng Nguyên kêu rên một tiếng: "Không thể nào! Không thể mọi người nghỉ ngơi một chút sao? Dù chỉ là một giấc ngủ trưa cũng được mà!"

Nhất thời, mọi người đều có chút đứng không vững.

Du Mạn dạo qua một vòng nhà bếp rồi nói: "Tôi phát hiện ngay cả củi cũng không có." Càng không cần phải nói đến gas hay điện, bọn họ cho dù

muốn ăn cơm không với mắm cũng phải có củi mới nấu được cơm không đấy.

Lâu Tùng Nguyên chạy ra ngoài tìm đạo diễn: "Đạo diễn, đây là muốn chúng ta chết đói sao?"

Thời Chấn cười nói: "Khi các bạn bắt đầu bước vào quán trọ này thì đã là công nhân viên của quán trọ Phạm gia rồi. Nơi này các bạn có thể tùy ý dùng và chúng tôi thì không thể nhúng tay."

Tiêu Vĩnh Thanh và Tề Văn Hàm cũng đi đến, hai người nhìn nhau một cái rồi Tiêu Vĩnh Thanh mở miệng hỏi: "Thịt đâu? Chúng tôi chắc cũng phải có tiền để mua thịt chứ?"

Thời Chấn tiếp tục ném một quả lựu đạn đến: "Chờ các bạn buôn bán rồi sẽ kiếm được tiền."

Nói cách khác, bọn họ muốn có tiền thì việc đầu tiên là phải mở cửa quán trọ kinh doanh. Mà muốn kinh doanh thì phải có đồ ăn, mà muốn có đồ ăn thì lại phải cần tiền.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn đạo diễn, đây không phải là muốn chính chết bọn họ sao?

"Được rồi, quán trọ Phạm gia ngày mai sẽ chính thức mở cửa lại, hiện tại đang dịp nghỉ hè nên khách đến du lịch không ít đâu. Chúc mọi người làm tốt!" Thời Chấn nói xong liền thu được ánh mắt khinh bỉ của tập thể nhân viên quán trọ.

"Trước mắt nấu cơm đi!" La Thiến đói bụng quá rồi mà những người này chỉ biết há hốc miệng thế nên cô đành phải mở miệng phá vỡ sự trầm mặc này.

"Nấu thế nào?" Ngụy Khả Tinh tức giận nói: "Không có gì cả."

La Thiến chỉ chỉ bên ngoài sân nói: "Có gà, có rau, có hoa quả, phía sau núi thì chất đầy củi khô, mọi người còn muốn có cái gì nữa?"

Ánh mắt mấy người sáng lên, La Thiến buồn cười nói: "Phân công công việc một chút, mặc dù đã muộn rồi nhưng dù sao vẫn phải ăn cơm trưa mà."

Mọi người lại quay trở lại phòng bếp lần nữa để thương lượng, Thời Chấn ở ngoài sân thì có chút ngoài ý muốn nói: "Không nghĩ tới, La Thiến lại là người có xu hướng dẫn đầu."

Hương Kiến Hoa cười nói: "Tôi đã nói rồi, con người cô ấy khá tốt."

Thời Chấn cười nhạo: "Ai biết được? Cô ta giả vờ anh biết được sao?"

Hương Kiến Hoa cười cười không nói gì, nếu không phải là không có kịch bản thì dù cho La Thiến có ý tưởng hay đến mấy cũng sẽ không tới phiên cô quyết định.

Các nhân viên sau khi từ phòng bếp ra rõ ràng đã có sự phân công công việc, quán trọ này ngoại trừ phòng ngủ và phòng tắm thì tất cả những nơi còn lại đều được gắn camera. Thời Chấn nhìn hình ảnh camera thu lại được thì liền biết bữa trưa hôm nay không có vấn đề gì nữa rồi.

Nam lên núi kiếm củi, nữ xuống vườn hái rau, rất nhanh thôi là bữa trưa có thể chuẩn bị xong rồi.

Cơm trắng, canh trứng, rau xào, mấy người ngồi xuống ăn cơm rồi đi nghỉ trưa một chút. Có kinh nghiệm của buổi trưa thế nên vấn đề cơm tối rất nhanh đã được giải quyết.

La Thiến không muốn dẫn đầu, cũng không muốn đắc tội với ai, và tất nhiên là cô cũng không muốn chịu thiệt. Dù sao thì cô cũng không muốn

lăn lộn trong giới giải trí nữa, một năm sau thì làm gì còn ai biết ai nữa đâu? Dựa vào cái gì mà hiện tại phải đi nịnh nọt tính xấu của mấy người.

Nhân sinh mà bình đẳng thì có lẽ tất cả mọi người đều đã ngồi trên cao rồi, nhưng mà La Thiến biết trên thế giới này cũng phải chuyện bất bình nào cũng phải nhẫn nhịn.

Đặc biệt là khi có dính dáng đến lợi ích, cùng làm việc ở một nơi thì nói chung là đều sẽ có khúc mắc thôi.

Nhưng La Thiến cảm thấy, cô không phải người của giới giải trí, lợi ích của cô chỉ là ở bên Đường Diễn thôi. Thế nên cô không định chuẩn bị làm người chịu thiệt ở show này, bởi vậy La Thiến cho rằng tất cả mọi người đến đây đều bình đẳng.

Nếu như bạn tốt thì tôi sẽ dựa theo bối phận mà kính trọng bạn, còn nếu như bạn không tốt, vậy thì xin lỗi nhé, mọi người đều là người, ai cũng không cao quý hơn ai.

La Thiến có những suy nghĩ này là bởi vì cô cảm thấy tổ hợp người ở đây gây chuyện phiền phức rất nhiều. Sau đó cô lại suy nghĩ một chút, có lẽ là do họ đã ở đỉnh kim tự tháp khá lâu rồi, thế nên hiện tại có chút không quen với hình thức chung sống của người bình thường.

"La Thiến, đun nước xong chưa?" Mễ Tuyết Phi đứng ở cửa phòng bếp hỏi.

Nông trại vui vẻ này vui vẻ ở chỗ mọi thứ đều quay trở về nguyên trạng. Ở đây không phải là không có bình nóng lạnh, thế nhưng vì tăng tính thú vị cho tiết mục, đoàn phim đã bắt họ phải tự đun nước tắm rửa.

Lúc biết quy định này, mọi người chỉ có thể nhờ La Thiến đi đun, bởi vì mọi người không ai biết dùng bếp lò nhóm lửa. La Thiến lúc đó cũng cảm thấy ok thôi!

Thế nên, cô liền đổ nước vào đầy hai nồi lớn bắt đầu nổi lửa đun nước. Ngày hè nóng nực, cho dù đã chạng vạng tối nhưng khí trời vẫn rất nóng bức. Hơn nữa chỉ có phòng ngủ mới có điều hòa, phòng bếp chỉ có quạt điện thôi, bật lên cũng không cảm thấy mát mẻ.

Nhưng La Thiến cũng không phải là không chịu được chút khổ này, cô không định tính toán với ai cả. Bởi vì làm gì có chuyện cô không đun nước thì mọi người sẽ không tắm, đúng không? Buổi trưa nấu cơm cũng là cô nhóm lửa, thật ra nhóm lửa rất đơn giản, thế nhưng trời nóng nên mọi người cũng không thích học. La Thiến cũng không ép, hôm đầu tiên thì cô làm mẫu vậy! Dù sao thì cũng đang quay phim, cô ồn ào thì cũng không hay.

Du Mạn và Tiêu Vĩnh Thanh đã tới đây lấy một thùng nước nóng rồi. Trời nóng như thế này thì mỗi người một thùng là quá đủ rồi.

Bên nam còn chưa đến lấy, họ ưu tiên nữ lấy trước thế nên hiện tại vẫn đang chạy ra sau núi kiếm củi. Ngày mai mở quán rồi, thiếu củi thì đồ ăn cho khách biết nấu thế nào?

Thứ tự tắm của bên nữ dựa trên địa vị, Tiêu Vĩnh Thanh là người thứ 2, Mễ Tuyết Phi thấy cô ấy sắp xong rồi nên liền xách thùng qua đây lấy nước.

La Thiến đang chơi đùa địa chủ, trên trán mồ hôi tuôn như mưa, cô hất hất đầu chỉ vào nồi nước nói: "Chị múc đi! Nước dùng để tắm, không uống nên cũng không cần sôi quá!"

Mễ Tuyết Phi mở vung, hơi nóng thoáng cái xông tới, cô ấy kêu một tiếng nói: "La Thiến, em giúp chị đi! Chị sợ nóng!"

What? Chị sợ thì người khác sẽ không sợ à?

Haizz! La Thiến chỉ có thể thở dài nghĩ mình quá tốt bụng. Nồi này, có vài người từ nhỏ đã là công chúa rồi nên không tiếp xúc được với nước nóng đâu. La Thiến lấy gáo múc cho cô ấy một thùng nước: "Đây rồi này, chị nhớ xách cẩn thận nhé, đừng để nước trào ra." La Thiến nhắc nhở.

Mẽ Tuyết Phi ngạc nhiên, có lẽ là bây giờ mới nghĩ đến điểm này, cô ấy cười cười: "VẬY em xách giúp chị qua đó nhé?"

La Thiến nhìn bếp lò: "VẬY chị ngồi trông lửa nhé?"

"Không sao đâu, đi có một đoạn gần thôi, lửa không tắt đâu."

"Đúng rồi! Gần như thế thì chị xách cẩn thận một chút là được rồi." La Thiến nói, sau đó lại ngồi xuống tiếp tục chơi đấu địa chủ.

Mẽ Tuyết Phi nhếch miệng nhưng cũng không nói gì, xách nước đi ra ngoài.

Cũng không biết nói cảm ơn! La Thiến nhìn bóng lưng của cô ấy, sau đó liền cúi đầu tiếp tục chơi.

Mẽ Tuyết Phi đi không lâu thì Ngụy Khả Tĩnh lại tới, nói: "La Thiến, lúc nữa em cần hai thùng nước, em muốn gội đầu."

"Các chị ấy cũng gội đầu mà, một thùng là đủ rồi." La Thiến cũng không ngần ngại lên.

Ngụy Khả Tĩnh cầu khẩn nói: "Em dùng nhiều nước, hai thùng mới đủ cơ."

La Thiến nói: "VẬY em tắm cuối cùng nhé! Cuối cùng chắc là còn thừa nước."

"Ồ! Sao lại như vậy?"

La Thiến chỉ có thể vô tội nói: "Chị cũng không có cách nào, nếu như em dùng cả 2 thùng thì những người phía sau chỉ có thể đợi thôi."

"Chị lại tiếp tục đun không phải được rồi sao?"

La Thiến nâng vể mặt vô tội nhìn cô ta: "Thế nhưng chị rất mệt!"

Ngụy Khả Tinh: ... Trực tiếp như vậy luôn?

"Nếu như 1 thùng không đủ với em thì em chỉ có thể tắm cuối thôi. Tắm sớm hay muộn cũng như nhau mà, nhưng đừng làm lỡ người sau tắm rửa. Ngày hôm nay tất cả mọi người đều rất bận, rất mệt, ai cũng muốn tắm rửa xong sớm để đi nghỉ ngơi."

Đoàn phim cũng biết các khách mời hôm nay phải ngồi máy bay, ô tô từ xa tới, trưa còn phải nấu cơm, chiều lại ra ngoài làm việc, ai cũng thối mệt thế nên không sắp xếp tiết mục nào vào buổi tối. Không cho dùng bình nóng lạnh là muốn mọi người làm quen, tắm xong có thể đi nghỉ luôn để lấy sớm mai tiếp tục quay.

"Ôi trời, con người chị sao mà khó nói chuyện thế?" Ngụy Khả Tinh có chút tức giận nói.

La Thiến không đáp lại. Trong giới giải trí này, có khá nhiều ngôi sao định ra tính cách cho mình để thể hiện trước mặt truyền thông. Ở đây tuy rằng có cameras và phía sau mỗi người đều có cameraman đi theo thế nhưng thật ra thì mọi người đã thống nhất trước với đoàn phim rồi.

Muốn quay phản ứng chân thực cũng không có vấn đề, muốn quay mấy chuyện tranh cãi của các khách mời cũng không sao hết, thế nhưng, không thể làm mất hình tượng tính cách của các khách mời, và cũng không thể phát những đoạn video có tính công kích đến các khách mời.

Thế nên, sau một ngày đã có vài khách mời không giữ nổi hình tượng rồi. Họ cũng không lo lắng những hình ảnh này sẽ được phát ra. Lúc này, La Thiến đã nhận ra Mễ Tuyết Phi không còn tỏ vẻ khiêm tốn nữa rồi.

Cô ta có thái độ rất tốt với Du Mạn và Tiêu Vĩnh Thanh, thế nhưng lúc quay sang cô thì lại tỏ ra cao cao tại thượng, điểm này rất giống Lâm Giai Thần.

Còn Ngụy Khả Tinh thì, trước camera là hình ảnh thiếu nữ năng động khỏe khoắn, nhưng thực tế thì cô ta hoàn toàn không phải loại hình này.

Ngụy Khả Tinh thấy La Thiến không thèm đáp lại thì tức giận nói: "Thái độ của cô như thế này thì sao mà lặn lội ở giới giải trí được?"

La Thiến chống cằm nói: "Cô cũng vậy."

Ngụy Khả Tinh tức giận lấy điện thoại ra gọi điện, điện thoại vừa thông liền ồn ào kể lể: "Tạ tổng, anh hết bận chưa?"

Không biết Tạ Phú nói gì mà Ngụy Khả Tinh cười ha hả nói: "Em ở đây cũng vừa xong việc, ở nông thôn ngay cả tắm cũng không thoải mái."

La Thiến trừng lớn hai mắt nhìn Ngụy Khả Tinh, cô nàng này có vấn đề về thần kinh à? Tuy rằng nhân viên hậu kì sẽ cut đoạn này đi, nhưng mà cô ta không sợ sẽ bị nắm lấy điểm yếu sao? Cơ mà... ừm, đúng rồi, Tạ Phú chính là nhà đầu tư mà! Đài truyền hình nếu không ngốc thì sẽ không dám đắc tội anh ta đâu.

Cô đang ngồi suy nghĩ vấn đề thì điện thoại đột nhiên vang lên, cúi đầu nhìn, Đường Diễm?

La Thiến nhận điện thoại: "Alo!"

"Là tôi."

"Em biết mà! Làm sao vậy?"

Đường Diễn ghen lời, một lúc sau mới nói: "Tôi hỏi em một chuyện, lần trước em mua áo ngủ cho tôi ở đâu?"

La Thiến choáng váng: "Áo ngủ? Ở trung tâm thương mại ngay cạnh công ty anh đó! Sao vậy? Anh vẫn muốn mua hả?" La Thiến nhất thời không hiểu nổi mục đích gọi điện thoại của Đường Diễn.

"Hết chuyện rồi." Đường Diễn mở miệng, sau đó cúp điện thoại.

La Thiến nhìn điện thoại bị dập máy, nhỏ giọng nói: "Bệnh thần kinh à?"

Mà Đường Diễn ở bên kia thì đang đứng trước một cửa hàng, nhìn một loạt quần áo ngủ được treo trước cửa kính cùng với hàng chữ to đùng: "Sale 50%!!!"

Đường Diễn: "..."

"Tiên sinh, anh muốn mua quần áo ngủ sao? Anh vào xem một chút đi! Cửa hàng của chúng tôi chuyên về đồ ngủ đó, tất cả đều được làm từ vải bông. Giá gốc là 866 tệ giảm còn 433 tệ, mua hai bộ thì chỉ cần trả 830 tệ thôi. Cực kỳ có lời, anh có thể sờ một chút xem, rất thoáng khí, mặc lên tuyệt đối đẹp."

Đường Diễn yên lặng nhìn những bộ đồ ngủ này, nhớ đến hai bộ đồ ngủ La Thiến mua cho anh, nói: "Sao lại giảm giá?"

Nhân viên tiêu thụ sững sốt, vì sao á? Chiến lược kinh doanh đó! Tôi làm sao mà biết được vì sao?

Nhưng cô ấy vẫn mang một gương mặt mỉm cười nói: "Chúng tôi đang làm hoạt động, làm hoạt động lỗ vốn luôn."

Đường Diễm nhìn hàng quần áo ngủ được treo bên ngoài chăm chăm giống như nhìn kẻ thù vậy, nhìn một hồi mới quay đầu nhìn những bộ quần áo khác trong cửa hàng. Gần cửa có một bộ áo ngủ được mặc trên người ma nơ canh, vừa nhìn đã thấy là hàng tốt. Đường Diễm hỏi: "Bộ kia bao nhiêu?"

Nhân viên tiêu thụ thấy anh nhìn trúng bộ đắt nhất trong cửa hàng thì cao hứng nói: "Bộ kia 3800 tệ, được làm từ tơ tằm. Anh có thể vào xem, tôi không nói nhiều đâu, anh cứ sờ thử là biết bộ đó với những bộ ở đây khác nhau một trời một vực."

Đường Diễm càng lúc càng cảm thấy khó chịu: "Bộ kia vẫn luôn treo ở đó sao?"

Nhân viên tiêu thụ sửng sốt, lập tức cười nói: "Đúng vậy! Bộ đó chính là bộ chủ đề của BST mùa hè năm nay, đã treo ở đó từ tháng 4 rồi."

Đường Diễm rất muốn tìm La Thiển nói chuyện một chút, thì ra một người như anh lại chỉ có thể dùng hàng sale 50%, đã thế lại còn là mua 2 thì giảm thêm?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 28

Chương 28

Edit: Tiểu Vũ

La Thiến cầm điện thoại di động, nghiêng đầu suy nghĩ: "Có phải là anh ấy muốn nói cái gì không nhỉ?"

Ngụy Khả Tinh nói chuyện điện thoại xong thì đặc ý nhìn La Thiến, thế nhưng La Thiến lại đang cầm điện thoại ngẩn người, cô ta đành buồn bực rời đi.

Ngụy Khả Tinh vừa đi ra ngoài thì chạm mặt Du Mạn, Du Mạn nhìn cô ta cười cười, Ngụy Khả Tinh cũng dịu dàng chào hỏi.

"La Thiến." Vừa vào phòng bếp Du Mạn liền kêu tên La Thiến.

La Thiến ngẩng đầu: "Chị Mạn." La Thiến rất thích Du Mạn, chị ấy không hề tỏ ra cao sang kiêu ngạo mà rất tự nhiên chân thật, La Thiến cảm thấy chị ấy là một người có tính cách rất tốt.

"Chị tắm xong rồi nên qua đây trông thay em!" Du Mạn đã 36 tuổi rồi, thế nên dù có bảo dưỡng tốt đến mức nào thì sau khi tẩy trang cũng có vài nếp nhăn nơi khóe mắt.

La Thiến khoát khoát tay nói: "Không cần đâu ạ, chị mới tắm xong, tới đây trông lửa thì không phải một lúc nữa lại ra đây mồ hôi à? Chị về phòng nghỉ ngơi đi!"

Du Mạn lại nói thêm 2 lần nữa nhưng La Thiến cũng không đồng ý nên chị ấy liền trò chuyện với cô thêm vài câu rồi rời đi.

Chờ Ngụy Khả Tinh vừa xách nước đi thì các khách mời nam liền trở lại.

Tề Văn Hàm sau khi về thì liền dội nước lạnh lên đầu, trông thấy La Thiến vẫn đang ngồi đun nước thì cười nói: "Em đi tắm đi! Để anh ngồi đun cho."

La Thiến ngạc nhiên hỏi: "Anh biết hả?"

"Có cái gì mà biết hay không biết chứ? Lửa nhỏ thì khều khều chút để không khí lưu thông. Hết củi thì cho thêm củi, cũng chẳng phải việc gì khó." Tề Văn Hàm vừa nói vừa mở vung nồi nhìn.

Hai cái nồi to đều đầy nước, anh nói: "Không sao đâu, anh trông lửa được mà, em đi tắm đi. Mấy người đàn ông bọn anh không dùng nhiều nước đâu, tắm nước lạnh cũng còn được ý. Một chút nước nóng là đủ rồi, em không cần trông lửa nữa đâu."

La Thiến ngẫm lại thấy cũng đúng, thế là liền đứng dậy mức nước.

"Thế thì anh cũng không cần phải trông lửa nữa đâu, nước này không dùng để uống thế nên nóng như này cũng đủ rồi!"

Tề Văn Hàm gạt đầu một cái nói: "Em vất vả rồi."

La Thiến cười nhìn anh nói: "Các anh cũng vất vả mà."

La Thiến xách nước đi ra thì thấy Mạnh Giang và Lâu Tùng Nguyên đang ở ngoài xếp củi, La Thiến trò chuyện vài câu với họ, hai người cũng rất thân thiện đáp lại cô.

Ngày đầu tiên bình thản trôi qua.

Ngày thứ hai, mới sáng sớm khách mời đã bị nhân viên đoàn phim đánh thức. Rồi giở giường ra ngoài xem thì thấy trời còn chưa có sáng nữa, mọi người kêu rên một tiếng muốn tiếp tục vào ngủ. Đương nhiên, đó là chuyện không thể nào.

"Tối qua mọi người ngủ có ngon không?" Thờì Chấn ở sau camera cười hỏi.

Nói thật là, sau khi lao động chân tay cả một ngày trời mệt mỏi, tối đến cũng không phải đọc kịch bản đi sự kiện, thế nên ai nấy đều ngủ rất thoải mái.

"Bây giờ tôi sẽ thông báo nhiệm vụ cho mọi người, 9 giờ sáng, quán trọ sẽ chính thức mở cửa. Rất nhanh sau đó sẽ có khách đến thế nên sau khi mọi người ăn sáng xong thì phải đi cho gà cho lợn ăn, tưới nước ở vườn rau và chuẩn bị cơm canh phục vụ khách. Cụ thể hơn thì sẽ có nhân viên lâu năm nói cho mọi người. Hy vọng rằng, ngày hôm nay mọi người có thể quản lý tốt quán trọ."

Đạo diễn vừa dứt lời thì mọi người nhanh chóng nhìn đồng hồ, mới 5 giờ.

Sau đó, rất nhanh bọn họ liền phát hiện ra, 5 giờ tuyệt đối không sớm, bởi vì công việc chuẩn bị của buổi sáng thật sự... quá nhiều rồi.

"Cho lợn ăn?"

"Đúng vậy, chúng tôi đã thương lượng với một nhà hàng trong thôn rồi. Mỗi sáng sớm các bạn sẽ qua đó lấy đồ ăn thừa về đây rồi cho lợn và gà ăn trước khi quán trọ mở cửa." Nhân viên lâu năm giải thích.

Mọi người mặt đối mặt nhìn nhau, các khách mời nữ lùi về sau một bước, cuối cùng vẫn là Mạnh Giang cá tính thẳng thắn và Tề Văn Hàm tính cách tốt theo người nọ đi lấy thức ăn thừa.

Chờ đến khi bọn họ khiêng thùng thức ăn trở về thì mọi người liền che miệng che mũi lùi mạnh về phía sau. Mạnh Giang và Tề Văn Hàm đã khiêng về rồi thế nên đương nhiên sẽ không ai để bọn họ phải đi cho ăn nữa.

Bởi vậy, tất cả mọi bắt đầu nhìn nhau, suy nghĩ xem nên để ai đi cho lợn ăn.

Ngụy Khả Tinh nhắc tay nói: "Trong mấy người chúng ta thì cũng chỉ có La Thiến từng ở nông thôn, để cô ấy làm đi!"

Mẹ nó, cô có còn muốn duy trì hình tượng của mình hay không hả? La Thiến quả thực muốn hỏi cô ta rằng: Cô không sợ khi phát sóng bị chửi sao?

La Thiến cười nói: "Thế nên, sau đó mỗi ngày đều là tôi làm việc này?"

Xung quanh bỗng chốc an tĩnh, ngày hôm nay để cô làm, ngày mai vẫn phân công cô làm, cứ như vậy ngày này qua ngày khác. Ai cũng xấu hổ không dám nói ra mấy câu đó!

La Thiến tức đến mức bật cười: "Mỗi ngày đều là Giang ca và Văn Hàm ca đi lấy thức ăn thừa? Việc này, này hôm nay tôi có thể làm, thế nhưng ngày mai phải đổi thành người khác. Mọi người đều phải thay phiên nhau làm, bất kể là dễ dàng hay khó khăn, chỉ một người làm thì quá mệt mỏi."

Mạnh Giang và Tề Văn Hàm đương nhiên không muốn sáng nào cũng phải đi khiêng thức ăn cho lợn, liên quan đến lợi ích của bản thân thế nên hai người liền cảm thấy La Thiến nói rất có lý. Thế nhưng, những người khác sẽ không cảm thấy như thế.

Khiêng thức ăn lợn nếu như không để đàn ông làm thì lẽ nào để phụ nữ chúng tôi khiêng sao? Chuyện này hợp lý sao?

Chúng ta không phải là phải giúp đỡ nhau sao? Chúng tôi không biết làm cái này, nhưng La Thiến cô biết làm mà! Địa vị thấp như vậy, thì không phải nên tôn trọng những vị... tiền bối như chúng tôi sao?

Bởi vậy, ánh mắt mọi người nhìn La Thiến đều có chút quái lạ.

La Thiến chớp chớp đôi mắt to của mình, nhìn mấy người trước mặt.

Tiêu Vĩnh Thanh cười nói: "Tôi thật sự không biết cho lợn ăn, khiêng thức ăn cho lợn phụ nữ chúng tôi cũng thật sự không khiêng nổi!"

La Thiến tiếp tục chớp chớp đôi mắt to của mình nói: "Thế thì tôi chỉ cần cho lợn ăn thôi còn mặc kệ những thứ khác?"

Những người khác tiếp tục trầm mặc, dùng ánh mắt tỏ vẻ sao cô có thể nói như vậy nhìn La Thiến.

La Thiến nói tiếp: "Thế nên, tôi và Giang ca, Văn Hàm ca không chỉ phải làm xong chuyện cho lợn gà ăn mà còn phải phụ giúp mấy người xuống ruộng hái rau và lên núi kiếm củi? Mấy người chắc là sẽ nói mấy người không biết nấu ăn đúng không? Thế nên, chúng tôi lại phải xuống bếp nấu cơm, rồi để cho mấy người lên phía trước tiếp đãi khách?" La Thiến thật sự bị mấy người này chọc tức không nhẹ, thế nên giọng nói của cô cũng không được tốt, có chút nặng, lấy địa vị của cô trong giới giải trí thì điều này là cấm kỵ.

Nói cách khác, việc này bất kể ai đúng ai sai thì biểu hiện của La Thiến đã sai đầu tiên rồi.

Thật ra khi quay show thì ai cũng muốn thể hiện tốt một chút, thế nhưng Thời gian vui vẻ lại là show đặc biệt, không hề có kịch bản. Mọi

người dù muốn trái lương tâm để làm tốt nhưng cũng thật sự không muốn tiếp xúc với những việc vừa hôi vừa mệt này. Đặc biệt là ở đây, khi địa vị của đại đa số đều rất cao, chỉ có hai người vẫn là nghệ sĩ tuyến 18.

Trong lúc không tự chủ, mỗi người bọn họ đã định ra vị trí cho bản thân mình.

Vốn là một chuyện không lớn, nhưng qua mấy lời nặng mùi thuốc súng của La Thiến thì trong nháy mắt, sự việc liền trở nên rất nặng nề. Người nào người nấy đều có chút tức giận, người có địa vị cao thì nghĩ là La Thiến không hiểu chuyện, ngạo mạn. Người có địa vị không cao lắm nhưng lưu lượng nhiều thì nghĩ La Thiến ngu ngốc, không hiểu quy tắc của giới giải trí chút nào.

Nhưng bất kể là dạng nào thì thân là người mới, thân là tuyến 18 thì đều không được nói như những gì La Thiến vừa nói. Thế nên, tất cả mọi người đều không mấy vui vẻ, sắc mặt khi nhìn La Thiến cũng không tốt.

La Thiến cũng không vui, nếu là phân công công tác thì cho dù bận, dù mệt thì La Thiến vẫn nhận. Thế nhưng, thương lượng cũng không thương lượng liên trực tiếp chỉ vào một người làm, La Thiến chính là không thích như vậy. Mấy người họ xem cô là kẻ ngu à?

"Đủ rồi!!!" Thời Chấn hét lên một tiếng, làm cho bầu không khí càng thêm căng thẳng.

Hương Kiến Hoa cười cười kéo Thời Chấn: "Tất cả mọi người bình tĩnh một chút, không nên căng thẳng. Chuyện nuôi lợn, cho lợn ăn này không phải đã được viết trong bản kế hoạch gửi cho mọi người từ sớm rồi sao. Tôi nhớ là người đại diện của mỗi nghệ sĩ đều đã trả lời tôi là không có vấn đề mà. Hay là bây giờ chúng ta lại thương lượng thêm một chút?"

"Thương lượng cái gì? Không làm được thì sao lúc đó không nói? Tại sao lại để đến lúc quay mới nói? Làm lỡ kế hoạch thì tiếp tục quay thế

nào?" Thời Chấn nhìn một đám người, sắc mặt không tốt chút nào.

"Đạo diễn, chúng tôi cũng chưa nói là không làm mà! Chỉ là La Thiến hình như nói hơi quá mức chút? Xem chúng tôi thành cái gì chứ?" Ngụy Khả Tinh hai tay ôm ngực, cũng không cười hì hì nữa.

Thời Chấn đang muốn mở miệng nói thì Mễ Tuyết Phi cũng mở miệng: "Tôi thấy Khả Tinh nói rất đúng, La Thiến căn bản không muốn quay hẳn hoi! Nói cái gì cũng phải nói lại vài câu."

Tiêu Vĩnh Thanh cười cười: "Việc này ngay từ đầu chúng ta cũng không nên lôi kéo La Thiến làm, cũng là do chúng ta không tốt. Không bằng để tôi làm cho!"

Tiêu Vĩnh Thanh vừa nói như vậy liền khiến La Thiến trở nên có vẻ hẹp hòi, nhỏ mọn và vô lễ.

Du Mạn vỗ vỗ tay nói: "Thôi nào thôi nào, chúng ta sắp xếp lại một chút là được rồi. Mạnh Giang và Tiểu Tề đã kiêng thức ăn cho lợn về rồi thì chuyện còn lại cũng đơn giản ý mà, tự chúng ta lại nháo lên nội chiến làm gì."

La Thiến nhìn bọn họ mỗi người một câu, khiến cho cô trở thành một người ngoài cuộc. Làm người tốt thì sau này tất cả những việc vừa bẩn vừa mệt cô đều sẽ phải làm, còn nếu như không làm người tốt thì hình như tất cả việc mà cô làm đều trở nên sai rồi. La Thiến thoáng chốc không thể nào hiểu nổi giới giải trí, nhưng giờ cô đã biết một điều, không công bằng, đúng chứ? Thật ra nó cũng đúng thôi, đời trước khi cô làm nhân viên phục vụ, dù cho không phải cô làm rơi mâm thì quản lý cũng sẽ trừ tiền lương của cô.

Cô còn nhớ rõ câu nói kia của quản lý: "La Thiến, ra xã hội rồi mà cô vẫn muốn công bằng à? Đây chính là nguyên nhân cô bị trừ lương." Không có công bằng.

"La Thiến, nếu như cô không chịu quay hăn hoi thì tôi sẽ đổi người! Tôi biết cô thông qua Đường thị để đi vào, thế nhưng tôi mới là đạo diễn ở đây, nếu cô còn gây chuyện nữa thì tôi sẽ đuổi cô ra." Thời Chấn vừa chỉ camera nói.

La Thiến quay đầu nhìn hăn, há hốc miệng, thế nhưng cô nhìn thấy Triệu Vũ Lâm đang liều mạng dùng hai ngón trỏ tạo thành dấu X để trước miệng.

La Thiến ngậm miệng lại, cô có thể nói cái gì? Cô không muốn gây chuyện, thế nhưng nếu như cái gì cô cũng không nói thì cô phải làm sao bây giờ?

Lời người quản lý năm đó lại vang lên trong đầu cô, La Thiến không cam lòng: "Vì sao chỉ nói tôi?" La tôi không thông minh sao? Là do tôi không dùng biện pháp uyển chuyển hơn để từ chối sao?

Thời Chấn sừng sốt, nhìn sang Mễ Tuyết Phi, Tiêu Vĩnh Thanh và Du Mạn, những người này người nào có thể nói chứ? Bọn họ không thiếu việc làm, bây giờ mà nói thì buổi chiều bọn họ có thể đóng valy rời đi ngay.

Ngụy Khả Tinh? Thời Chấn thật sự không hề nghĩ tới, từ đầu tới cuối, chỉ có La Thiến là không ngừng nói.

"Bởi vì, chỉ có cô gây chuyện." Thời Chấn nói.

La Thiến nhìn Thời Chấn một chút, cúi đầu không nói. Du Mạn vỗ vỗ bả vai của cô nói: "Được rồi được rồi, chúng ta tiếp tục đi!"

Cuối cùng, người đầu tiên cho lợn ăn là Tiêu Vĩnh Thanh, người đầu tiên xuống ruộng tưới nước là Mễ Tuyết Phi, người đầu tiên đi hái rau là Ngụy Khả Tinh, người đầu tiên quét dọn vệ sinh là Lâu Tùng Nguyên, người đầu tiên nấu bữa sáng là Mạnh Giang, người đầu tiên đi nhóm lửa là Tề Văn Hàm.

La Thiến nhìn bọn họ đột nhiên phân công rõ ràng, làm việc chăm chỉ chịu khó, căn bản không hề có chút không tình nguyện nào như lúc đầu cả.

Cô đột nhiên rất mờ mịt, là cô làm sai sao?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 29

Chương 29

Edit: Tiểu Vũ

Thời gian vui vẻ tựa như một game kinh doanh, lúc ban đầu ít tiền chỉ có thể mở quán trọ. Đồ ăn cung cấp cho khách cũng chỉ có rau xanh trứng gà, bởi vì là khách sạn 1 sao thế nên khách đến cũng không có ghét bỏ quá mức.

Thế nhưng thu nhập thì không nhiều lắm. Sau khi tích lũy được khá khá thì bọn họ có thể vào chợ trong thôn mua ít thịt, hải sản và các loại đồ dùng để cung cấp cho khách hàng nhiều sự lựa chọn hơn. Lúc này thu nhập đã không chỉ đến từ tiền thuê phòng mà còn có tiền cơm, thu nhập cũng không ngừng tăng lên.

Dần dần, bọn họ cũng làm thêm một số dịch vụ như làm shipper, làm đồ uống lạnh để kiếm thêm thu nhập.

7 ngày cứ như vậy qua đi, các khách mời quản lý nhà trọ càng lúc càng lên tay.

Thế nhưng La Thiến vẫn cảm thấy rất khó chịu, cô hình như trong lúc vô tình đã đắc tội hết tất cả mọi người rồi. Về phía Mạnh Giang và Tề Văn Hàm thì bọn họ cũng không cảm thấy La Thiến đắc tội bọn họ, nhưng mà dù thế thì họ cũng sẽ không can dự vào mấy chuyện tranh chấp của các nghệ sĩ nữ. Bởi vì chỉ cần Mạnh Giang hay Tề Văn Hàm nói hộ cô một lời thôi là trên Weibo ngày mai sẽ ngập tràn các tin tức về họ.

Trong các nữ minh tinh thì cũng không có ai cố ý nhắm vào cô, thế nhưng La Thiến vẫn cảm giác được mình có chút bị bài xích. Nhưng mà để nói ra bị bài xích chỗ nào thì cô cũng nói rõ được, bởi vì Du Mạn vẫn giống như trước vẫn là người chị cả đối xử tốt với tất cả mọi người, Tiêu Vĩnh Thanh cũng vẫn đối xử với cô không tệ, Mễ Tuyết Phi thì vẫn rất khiếm tốn lễ độ, còn Ngụy Khả Tinh thì vẫn là hình tượng thiếu nữ trẻ trung năng động.

Thực tế thì, mọi người làm việc luôn gạt cô ra, việc này phải để Triệu Vũ Lâm nói ra cô mới biết được.

Triệu Vũ Lâm nói: "La Thiến, cơ hội lên màn ảnh của chị đều bị đoạt rồi." Cô ấy vẫn luôn ở gần chỗ đạo diễn, trong màn ảnh, cảm giác tồn tại của La Thiến quá yếu. Cơ bản là không đáng nhắc tới, đạo diễn cũng không đề cập tới cô, La Thiến tham dự hay không tham dự làm việc gì cũng không sao hết.

La Thiến: "... " Giới giải trí thật lợi hại, bắt nạt người khác đến trình độ người đó không phát giác ra luôn.

"Haizz! Chị hơi kích động rồi, chút thiệt cũng không chịu được. Những người này có lẽ là nghĩ: Cô đã không làm, vậy thì dứt khoát cho cô không làm luôn." Triệu Vũ Lâm cũng rất buồn bực.

La Thiến nhỏ giọng nói: "Không có ai từng làm như chị à?"

Triệu Vũ Lâm đang buồn cũng phải nở nụ cười: "Chỉ có đứa ngốc mới như vậy thôi!"

La Thiến rầu rĩ: "Haizz, thế nhưng nếu như, chị không phản kháng, thì sẽ như thế nào?" La Thiến kỳ thực cũng không nghĩ ra.

Triệu Vũ Lâm ghen lời, La Thiến lại hỏi: "Bọn họ sẽ thích chị sao?"

Nếu như thích, thì đương nhiên sẽ không làm khó chị như thế. Triệu Vũ Lâm biết điểm này, trong lớp học nào đó cũng từng có một người như vậy, bị người ta bắt nạt nhưng không dám phản kháng. Và chính vì không phản kháng nên người khác vẫn cứ tiếp tục bắt nạt, tiếp tục khinh thường nhục mạ, khiến cho sự việc càng lúc càng trở nên trầm trọng, đến cả thầy cô giáo cũng chỉ có thể làm như không thấy.

Mà một khi phản kháng thì sự việc cũng vẫn sẽ trở nên trầm trọng hơn.

"Chị nghĩ, vì sao họ không thích chị?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiến cười một cái nói: "Ngụy Khả Tinh thì đơn giản, cùng là dựa vào kim chủ, nhưng kim chủ của chị tốt hơn của cô ta thế nên cô ta liền không phục đó! Mễ Tuyết Phi thì chắc là do chị nói cô ta vạ xách nước, cô ta đúng là đồ nhỏ mọn. Tiêu Vĩnh Thanh thì, đại khái là do Đường Diễn đi! Nếu quả thật như em nói thì cô ta chắc chắn vẫn còn thích Đường Diễn, và đương nhiên là sẽ không thích chị rồi. Du Mạn? Chị cũng không biết chị ấy có thích chị hay không, chị không nhìn ra. Còn mấy người đàn ông kia thì chắc là cảm thấy chị là người chuyên đi gây chuyện?"

La Thiến cũng chỉ dựa theo suy đoán của mình mà nói thôi, cô nói tiếp: "Đạo diễn Thời thì... có lẽ là do lúc đầu không có ấn tượng tốt với Ngụy Khả Tinh rồi giận cá chém thớt sang bên chị, nên đã không thích chị từ lúc ấy rồi. Sau này thì chị liền gây chuyện, thế nên ông ta lại càng thêm không ưa chị, chị còn tranh luận với ông ta nữa, dĩ nhiên là ghét càng thêm ghét."

Cuối cùng, La Thiến nhìn về phương xa chậm rãi nói: "Khi tất cả mọi người đều không thích bạn thì loại không thích này sẽ được truyền từ người này sang người khác, và mọi người sẽ nghĩ là bạn rất đáng ghét."

Tuy rằng không nghiêm trọng đến quá mức, thế nhưng La Thiến cảm nhận được rõ ràng sự không thích của mọi người dành cho mình đang ngày càng tăng lên.

Haizzz, thật là buồn mà! Cơ mà... không thích thì không thích thôi! Không thích nữa thì thời gian cũng vẫn trôi đi, không phải sao? Đợi sau khi kết thúc 3 tuần quay thì ai về nhà nấy, chả còn liên quan đến ai nữa, dù sao thì trong giới giải trí này người không thích cô cũng không ít, thêm vài người nữa cũng chẳng sao.

La Thiến lúc này cũng chỉ có thể nghĩ như vậy. Một tuần quay đã xong, đoàn phim cho các khách mời nghỉ 3 ngày. La Thiến và Triệu Vũ Lâm trở lại thành phố Nam Đan thuê phòng nghỉ, cô muốn dành 3 ngày này để nghỉ ngơi thật tốt.

Những người khác đều có công việc cần phải làm, ngay cả Ngụy Khả Tinh không nổi tiếng cũng có việc rời khỏi thành phố Nam Đan. Mấy ngày vừa rồi cả tinh thần lẫn thể xác của La Thiến đều mệt mỏi vô cùng.

Mặc dù nói là bị bài xích, thế nhưng La Thiến cũng không có làm ít đi việc gì cả, chỉ là những lúc cô làm việc đó không nhất định sẽ được phát sóng. Còn những lúc làm việc cùng người khác thì thời lượng lên ảnh của cô luôn luôn ít hơn người ta, dù cho có quay đến cô thì cô cũng sẽ toàn bị ép thế, giống như một người tàng hình vậy.

La Thiến tức giận sự đời bất công, nhưng cô biết hiện tại chỉ có thể như vậy nên cũng chẳng buồn nghĩ đến nữa. Dù sao thì sau khi quay xong show này cô cũng sẽ nhận được tiền. 300 vạn thù lao sau khi trừ các kiểu cho công ty, nộp thuế thì về đến tay cô chắc cũng không ít lắm.

Cô chẳng qua là vì tiền mới tới mà thôi, kết quả có tốt hay không thì cô cũng kệ!

Nghỉ ngơi hai ngày, đến ngày thứ 3 thì cô nhận được điện thoại của Đường Diễn.

"Bây giờ em đang ở đâu?"

La Thiến ngoan ngoãn trả lời, thành phố Nam Đan cũng chỉ có vài cái khách sạn 5 sao thôi, La Thiến lúc này đang ở tại khách sạn có giao thông thuận lợi nhất.

Sau khi Đường Diễn biết liền trực tiếp cúp điện thoại.

Một lát sau, chuông cửa phòng La Thiến liền vang lên.

La Thiến sững sốt: "Không thể nào?" Cô có chút nghi ngờ mở cửa, quả nhiên trông thấy Đường Diễn đứng bên ngoài.

"Sao anh lại đến đây?" La Thiến kinh ngạc đến ngây cả người.

Đường Diễn đẩy cô ra, một đường đi vào phòng, nhìn xung quanh một lượt, sau đó mở miệng nói: "Căn phòng này của em một đêm là 1328 tệ đúng không?" Anh đã cố ý hỏi tiếp tân ở dưới sảnh.

La Thiến ngạc nhiên, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Đường Diễn mặt không cảm xúc, nhưng trong lòng thì lại rất không vui. Thuê phòng thì dám bỏ tiền thuê phòng tốt, 2 cái áo ngủ em mua cho tôi nếu so với giá phòng em ở một đêm thì còn rẻ hơn nhiều.

Thấy sắc mặt Đường Diễn không được tốt lắm, La Thiến hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Đường Diễn hỏi cô: "Ai đặt phòng cho em?"

La Thiến cười hì hì nói: "Vũ Lâm đấy! Cô ấy nói sẽ được thanh toán."

Đường Diễm sững sốt: "Ai thanh toán?"

"Đường thị đó!" La Thiển nói với giọng đương nhiên phải thế.

Đường Diễm: ... Thì ra là thế, tôi không chỉ phải mặc áo ngủ rẻ tiền em mua mà còn phải trả tiền phòng khách sạn xa hoa cho em ở?

"À đúng rồi, sao anh lại tới đây thế?" La Thiển vẫn còn nhớ phải hỏi câu này.

Đường Diễm vô cùng khó chịu nhú mày: "Sao tôi lại không thể tới? Tôi đầu tư hạng mục ở đây, đầu tư rất nhiều tiền, thế nên tôi đến xem xem." Đường Diễm cố ý nhấn trọng âm vào mấy từ "rất nhiều tiền".

Nhưng mà, hiển nhiên, La Thiển không chú ý đến điểm đó chút nào, mà lại hỏi: "Hạng mục gì thế?"

Đường Diễm nằm xuống giường nói: "Thời gian vui vẻ."

La Thiển: "...". Không ngờ anh lại đến tham ban, chẳng lẽ là đến tham ban vì tôi à? La Thiển có chút vui vẻ.

Em cười cái gì kia? Không nhìn ra tôi đang không thoải mái sao? Đường Diễm rất là buồn bực nghĩ.

"Đường tổng, chúng ta đi ăn cơm đi!" La Thiển hai ngày nay đều rất buồn, Đường Diễm tới khiến tâm tình của cô tốt hơn rất nhiều. Cô cũng chưa từng nghĩ tới sự xuất hiện của Đường Diễm còn mang đến hiệu quả này.

Đường Diễm xuất hiện, cũng nhắc nhở cô rằng, tất cả mấy chuyện này đều chỉ là hư không, chỉ một năm nữa thôi là cô rời đi rồi, quản nhiều chuyện như thế để làm gì?

"Ăn cơm?" Đường Diễm ngạc nhiên hỏi: "Ăn cái gì?"

"Em mời anh ăn cơm." La Thiến rất vui vẻ nói.

Đường Diễm suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Được rồi!"

Sau đó, khi Đường Diễm đứng trước một cửa hàng chuyển về lẩu thì anh chỉ biết cố đè nén xúc động muốn đánh người nói: "La Thiến, lần gần nhất tôi mời em ăn cơm là ăn cái gì?"

"Ăn đồ Thái." La Thiến giơ tay trả lời.

Thế mà em mời tôi ăn lẩu? Đường Diễm rất muốn mở miệng chất vấn, nhưng lại cảm thấy nếu như hỏi thì hình như hơi nhỏ mọn, thế là chỉ có thể bất mãn nhú mày.

Đáng tiếc là tần số của La Thiến lúc này không bắt được kênh của Đường Diễm, cô vẫn rất vui vẻ hạnh phúc mà lôi kéo anh tiến vào cửa hàng ăn cơm.

Đường Diễm ngơ ngác nhìn bàn tay bị nắm chặt, muốn cự tuyệt thì cũng không còn kịp rồi.

Đến tận khi trước mặt bày một cái nồi lẩu đỏ đỏ cam cam thì Đường Diễm vẫn còn đang ngơ ngác. La Thiến cũng không để ý, cô giúp anh nhúng đồ ăn rồi gấp ra để trước mặt anh, cười hì hì nói: "Ăn đi nào!"

Đường Diễm cầm lấy một xiên lên cắn, sau đó liền trừng lớn hai mắt, rồi uống cạn 3 chai nước khoáng.

"Ha ha ha ha... anh không thích ăn cay hả?" La Thiến nhìn Đường Diễm cay đến đỏ mặt mà cười ha ha.

Đường Diễm từ trước đến nay đều thiên về ăn đồ Tây, đồ Tây lại thiên đạm, sau đó tuy rằng đi xã giao cũng có ăn đồ Trung nhưng phần lớn cũng chỉ là ăn hương ăn hoa thôi, có cay cũng cay rất nhẹ. Làm gì có ai đi xã

giao mà bưng một nồi nước đỏ lôm lên rồi nhúng đồ sống vào đâu đúng không?

"Ăn cái gì mà ăn? Đổi nhà hàng khác!" Thấy mình bị cười nhạo, Đường Diễn liền đặt đĩa xuống nói.

La Thiến chu môi, vội vàng ăn hết mấy xiên đã nhúng chín sau đó mới lau miệng nói: "Được."

Đường Diễn đi thanh toán, lôi La Thiến rời đi, sau đó hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

La Thiến nói: "Cái gì cũng được."

Đường Diễn liền nói: "Lần trước ăn đồ Thái rồi, lần này dẫn em đi ăn đồ Nhật."

La Thiến ngạc nhiên, không nghĩ tới Đường Diễn còn nhớ rõ chuyện này, cô cảm thấy rất vui vẻ gật gật đầu. Đồ Nhật đa số đều là thức ăn sống, La Thiến ăn không quen. Tuy rằng đa phần đều là đồ sống nhưng đương nhiên cũng có không ít đồ chín, những món La Thiến ăn đều là những món chín. Đồ Nhật tương đối đắt, La Thiến không phải trả tiền thế nên cô ăn rất vui vẻ, một chút gánh nặng cũng không có.

Lại phải thanh toán một lần nữa khiến Đường Diễn cảm thấy không được thoải mái, trên đường về khách sạn hai người có đi qua một trung tâm thương mại.

Đường Diễn nhìn thấy thương hiệu La Thiến mua áo ngủ cho anh cũng có cửa hàng ở thành phố này thì liền dừng chân lại.

"Làm sao vậy?" La Thiến hỏi.

Đường Diễn nói: "Lúc tôi tới không mang theo áo ngủ."

La Thiến sửng sốt, hỏi: "Thế thì sao?"

Đường Diễn chỉ chỉ cửa tiệm kia, quay đầu nhìn La Thiến phun một chữ: "Mua."

La Thiến nhìn theo hướng Đường Diễn chỉ, nhìn thấy cửa tiệm bán quần áo ngủ cực kỳ đắt kia thì liền nói: "Anh chỉ ngủ có một buổi thôi, mua để làm gì chứ?"

Đường Diễn không thể tin được nhìn cô, tỏ vẻ khiển trách mãnh liệt mấy lời cô vừa nói.

La Thiến phần nộ nghĩ, ok anh có tiền, mặc hàng hiệu đắt đỏ này một lần rồi bỏ cũng chẳng sao.

Cô đành rất không cam tâm tình nguyện nói: "Em vào xem cho anh nhé?"

Đường Diễn nhắc vai hướng cửa hàng kia, ý tứ vô cùng rõ ràng.

La Thiến chỉ ó thể đi vào cửa hàng đó, nhân viên tiêu thụ nhiệt tình đi ra đón tiếp, La Thiến cười hỏi: "Cửa hàng bên mình không sale sao?"

Đường Diễn ở phía sau lảo đảo một chút, cắn răng nói: "LA THIẾN."

"Sale? Chúng tôi bên này không sale, mỗi cửa hàng đều có những chương trình sale khác nhau." Nhân viên tiêu thụ cười nói.

La Thiến không hiểu nhìn Đường Diễn, vô tội nói: "Anh mua áo ngủ mấy trăm tệ chỉ để mặc một lần thì cũng không nói làm gì, đằng này quần áo trong tiệm cái nào cũng từ 1000 tệ trở lên, mua để mặc một lần cũng quá đắt rồi!"

Đường Diễn chỉ có thể nhìn cô, anh còn có thể nói cái gì? Chính anh có thể mua, nhưng mà anh thật sự thật sự thật sự không cam lòng chuyện

cô mua cho anh áo ngủ sale 50%, lại còn mua 2 để được giảm thêm nữa.

La Thiến phải mua cho anh một bộ với giá gốc!!!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 30

Chương 30

Edit: Tiểu Vũ

"Còn muốn lấy thù lao của Thời gian vui vẻ không?" Đường Diễm căn rắng nghiêng lợi hỏi.

La Thiển trừng lớn hai mắt: "Cái gì? Anh còn có thể không trả hả? Đều ký hợp đồng hết rồi mà!"

"Tôi có thể vi ước." Đường Diễm nhàn nhạt nói.

La Thiển ngạc nhiên: "Thế thì phải bồi thường bao nhiêu?"

Đường Diễm suy nghĩ một chút rồi nói: "Chắc khoảng 3000 vạn?" Anh cũng không quá xác định, thù lao của La Thiển là 300 vạn, hủy hợp đồng chắc phải bồi thường gấp 10 lần?

La Thiển choáng váng, rất muốn giơ tay sờ trán Đường Diễm rồi hỏi: Có phải anh bị điên hay không hả?

Nhưng cô vẫn cố gắng nhịn xuống, dịu dàng cười nói: "Như vậy thì anh sẽ bị thiệt đó?"

"Tôi cam tâm tình nguyện." Đường Diễm lạnh đạm.

La Thiển: "...". Vấn đề là sau khi hủy hợp đồng thì La Thiển không những không nhận được 300 vạn mà công ty cô còn kiếm được một khoản

lớn.

Hai người cứ nhìn nhau như thế 10 giây, rồi La Thiến đột nhiên tươi cười quay đầu hỏi người bán hàng: "Em ơi, bộ áo ngủ nào đắt nhất trong cửa hàng thế? Lấy cho chị xem một chút, chị rất thích áo ngủ của các em, càng đắt càng tốt. Người đàn ông của chị thích hợp nhất với loại áo ngủ đó đây!" Nói xong cô còn đưa tay vỗ vỗ lồng ngực Đường Diễm.

Đường Diễm cười nhẹ, đắc ý nghĩ: Cứ thích đấu với tôi.

Hoàn toàn không để ý tới việc mình làm tất cả mấy chuyện kia, rốt cuộc là vì cái gì?

Người bán hàng ngạc nhiên chỉ vào một bộ quần áo ngủ rồi vui vẻ nói: "Chị nói có phải bộ này không ạ? Áo ngủ làm bằng tơ tằm có giá 3800 tệ. Cửa hàng bọn em có chương trình khuyến mãi dành riêng cho sản phẩm này, mua 2 bộ chỉ còn 7000 tệ, ngoài ra còn được tặng thêm phiếu mua hàng trị giá 1000 tệ đó ạ."

"Phiếu mua hàng? Chính là nếu cầm phiếu đó đi mua hàng thì không cần trả tiền, đúng không?" La Thiến ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Mua 3 bộ thì lại càng rẻ hơn ạ, chị sẽ được tặng phiếu mua hàng trị giá 2000 tệ đó! Chương trình này chỉ kéo dài đến ngày 15 tháng 8 thôi ạ, qua rồi thì sẽ không được tặng đâu!"

La Thiến có chút động lòng, cô mới chỉ há miệng, còn chưa kịp lên tiếng thì Đường Diễm đã nói trước: "Chỉ cần một bộ!"

Vẫn muốn mua đồ giảm giá cho tôi? Đường Diễm khó chịu nghĩ.

"Anh ngốc hả? Mua hai bộ rẻ hơn tận gần 2000 tệ đó!" La Thiến trừng mắt nhìn Đường Diễm nói.

Đường Diễn giật giật khóe miệng, nói: "Mua một bộ."

Anh nhìn La Thiến không vui chu môi, trầm mặc một chút rồi nói: "Phiếu mua hàng 1000 tệ kia tôi đổi thành tiền mặt cho em được chưa?"

La Thiến sững sốt, cười nói: "Vậy sao anh không tự trả tiền mua áo ngủ đi?"

Đường Diễn quay đầu: "Không thích."

La Thiến cười hì hì nói: "... Em mua cho anh áo ngủ, còn anh mua cho em một cái dây chuyền nhé!"

Đường Diễn hơi nhếch môi cười, nói: "Đồng ý!"

Sau khi bị nhét cho một ngum cầu lương to tướng, nhân viên bán hàng liền giật giật khóe miệng nói: "Em đi lấy cho chị một bộ mới, chị lấy size bao nhiêu ạ?"

La Thiến rất vui vẻ đi theo nhân viên bán hàng trả tiền, Đường Diễn ở phía sau nhìn cô, tâm tình cũng rất sung sướng.

Vì vậy, hai người đều rất thỏa mãn, Đường Diễn có áo ngủ giá gốc 3800 tệ của mình, La Thiến thì mang theo chiếc vòng cổ trị giá 130000 tệ, hai người rất vui vẻ tay trong tay trở về khách sạn.

Trải qua một đêm ngọt ngào thế nên ngày hôm sau khi quay trở lại làm việc thì tâm trạng của cô rất tốt.

"Chào buổi sáng đạo diễn Thời!" Dưới sự thúc giục của Triệu Vũ Lâm, La Thiến vẫn là người đến sớm nhất.

"Chào buổi sáng đạo diễn Hướng!" La Thiến gặp một người chào một người, rất là nhiệt tình niềm nở.

Chào hỏi thì đưa cho mọi người chút đồ ăn sáng rồi quay trở về phòng ngủ nghỉ ngơi. La Thiến sờ sờ vòng cổ, la la la... 13 vạn lạng đó! Ha ha ha...

Du Mạn là người thứ hai đến, cô ấy thấy La Thiến nằm trên giường cười, cũng cười hỏi: "Gặp được chuyện tốt sạp?"

La Thiến gật đầu nói: "Vâng." Lấy 3800 tệ đổi thành 130000 tệ, đây đương nhiên là chuyện tốt rồi!

Lúc sau Ngụy Khả Tinh đi đến, nhìn thấy La Thiến sờ sờ vòng cổ thì cười nhạo nói: "Cái vòng rẻ bèo kia của cô, chắc chỉ tầm mười mấy vạn thôi đúng không?"

Oa! Ánh mắt nha đầu nay không tệ nhé! La Thiến nghĩ, nhưng cũng không để ý tới cô ta.

Ngụy Khả Tinh bĩu môi, cũng không thèm để ý tới La Thiến nữa.

Sau đó là Mễ Tuyết Phi, cô ta cũng phát hiện ra La Thiến đeo vòng cổ mới, cũng có chút buồn cười, chỉ là chiếc vòng cổ mười mấy vạn thôi mà.

Sau đó nữa là Tiêu Vĩnh Thanh, lúc Tiêu Vĩnh Thanh đến có chút tiều tụy. Ngày hôm qua cô ta nhận được tin Đường Diễn tới thành phố Nam Đan, thế nhưng cô ta gửi tin nhắn cho Đường Diễn cũng thấy anh trả lời. Tiêu Vĩnh Thanh quyết định đẩy công việc để bay đến thành phố Nam Đan.

Nhưng vẫn không gặp được người, nghe nói đêm nay anh sẽ rời đi, Tiêu Vĩnh Thanh xoa xoa trán, ánh mắt nhìn La Thiến càng thêm chút ý vị thâm trường.

Chờ tất cả mọi người tới đông đủ, đạo diễn lại bắt đầu kịch bản bằng khúc nhạc dạo tuần trước: "Tuần trước, khi hai vợ chồng chủ quán trọ Phạm gia rời đi quên không để lại cho mọi người phí kinh doanh quán trọ.

Vì vậy, hôm nay đã nhờ người mang về chút phí kinh doanh cho mọi người."

Dứt lời, liền có người đưa một phong bì cho Du Mạn. Du Mạn mở ra xem, khá nhiều tiền.

Những người khác thấy vậy liền reo lên, ai nấy đều rất vui vẻ, sau đó Thờ Chân cũng nói nhiệm vụ mới ngày hôm nay. Có tiền rồi, hai vợ chồng chủ quán trọ hi vọng tuần này có thể kiếm thêm càn nhiều tiền hơn, thế nên, cần bọn họ đến thành phố Nam Đan để mua các nguyên vật liệu ngon bổ rẻ.

Nếu như tuần nào cũng loanh quanh chỉ vài việc trong quán trọ thì sẽ khiến người xem cảm thấy chán nản, thế nên, cứ thứ 2 đầu tuần sẽ có một hoạt động mới.

Ai cũng cảm thấy việc ra ngoài mua sắm dễ chịu hơn nhiều so với việc ở lại chăn gà nuôi lợn, vì vậy mọi người đều vui vẻ reo hò.

Du Mạn hỏi: "Chúng tôi ra ngoài thì quán trọ phải làm sao?"

Thờ Chân cười nói: "Đương nhiên là sẽ có các nhân viên kỳ cựu ở lại rồi, mọi người cứ yên tâm mua đồ cho tốt nhé."

Thế nên, nhiệm vụ chuẩn bị được bắt đầu. Xe của đoàn phim tới, mọi người lần lượt lên xe, La Thiển lười phải giao lưu làm quen, đi thẳng xuống hàng ghế cuối ngồi.

Những người khác ngồi phía trước, một mình La Thiển ngồi phía sau có vẻ hơi cô độc.

Xe chạy chưa được nửa tiếng, Wechat của La Thiển có tin nhắn đến, cô lôi ra xem, là Triệu Vũ Lâm gửi!

"La Thiến, lên Weibo đi, xảy ra chuyện rồi!"

Có chuyện gì xảy ra nhỉ? La Thiến chẳng hiểu gì.

Nhưng vẫn mở Weibo ra xem, phát hiện bản thân cô... đã lên hot search rồi.

"Nữ diễn viên vô danh nhưng làm cao."

"Kiêu ngạo và phiến diện---- La Thiến."

"La Thiến là ai?"

...

Tít nào tít nấy đều khiến người ta nghe mà kinh sợ, nhưng tất cả mấy tít đó đều liên quan tới cô.

La Thiến không hiểu nổi, hiện tại bản thân cô đang là một diễn viên không có tên tuổi, hơn nữa thời gian gần đây toàn ở trong tổ quay show, cô cảm thấy mình chẳng khác gì tiểu thư khuê các ngày xưa cả, sao lại lên hot search rồi?

La Thiến mở ra một bài trên cùng, là bài có nhiều lượt like share comment nhất.

Sau đó cô kinh ngạc trợn trừng hai mắt, đây là---- trailer của Thời gian vui vẻ?

Sao lại thế này? Trước khi trailer được tung ra đều phải thông báo với các nghệ sĩ có tham gia để các nghệ sĩ share lại quảng cáo, không thể có khả năng cô chưa được thông báo khi trailer đã được tung ra.

Thế nhưng, rất rõ ràng, dù cô chưa được thông báo nhưng trailer của Thời gian vui vẻ đã được up lên rồi.

Video bên trên đã qua chế tác hậu kỳ, còn có cả logo nữa, vừa nhìn đã biết không phải người bên ngoài biên tập, đây chính là trailer chính thức của Thời gian vui vẻ.

La Thiến đeo tai nghe, mở video lên xem, không dài, chỉ có 2 phút!

Ha ha...

Một việc tốt còn có thể nói là xấu, càng huống chi mấy lời La Thiến nói vài ngày nay cũng không được dễ nghe cho lắm, nhưng nếu được cắt đúng trình tự thì mọi người có thể hiểu rõ tại sao cô lại nói thế.

Ngay cả một bộ phim nếu như xem cut thì cũng chẳng hiểu nổi, huống chi chỉ là một video trailer? Không những bị cut mấy đoạn nguyên nhân mà trong trailer còn có không ít cảnh La Thiến tỏ ra châm chọc mọi người khi nói về việc cho lợn ăn.

Video trailer này... Hoàn toàn lấy cô làm điểm nhấn để tạo độ hot mà, thế nhưng loại hot này lại là loại hot tiêu cực.

"Ờ ờ ờ!" La Thiến ném điện thoại, mấy người đang buồn ngủ phía trước đều giật nảy mình, quay đầu lại nhìn La Thiến, trông thấy vẻ mặt cô đang rất xấu.

Ngụy Khả Tinh cười nhạo một tiếng, Mễ Tuyết Phi cũng cười cười, kiểu như đoán rằng đến bây giờ cô mới xem được đoạn trailer kia vậy.

La Thiến nhìn tất cả mọi người một lượt, cười lạnh một tiếng, nhặt điện thoại lên gửi tin nhắn cho Triệu Vũ Lâm: "Chúng ta có nhận được thông báo về chuyện trailer không?"

Triệu Vũ Lâm rep ngay: "Không có, tuyệt đối không có. Trailer này đã được tung ra từ đêm qua rồi, em xin lỗi, tối qua em bận chỉnh sửa một chút

tài liệu nên không để ý. Sáng sớm này em mới nhìn thấy, em đã báo với bộ phận quan hệ xã hội của công ty rồi."

"Không gửi thông báo gì cho chúng ta, thế những người khác có share lại video này không?" Ý La Thiến là các nghệ sĩ khác tham gia Thời gian vui vẻ.

"Có share, tất cả đều share lại, chỉ trừ mỗi chúng ta! ! !" Triệu Vũ Lâm cũng rất tức giận, chuyện này rõ ràng là cố ý chinh bọn cô mà!

"Chị biết rồi!" La Thiến trả lời lại một câu.

Triệu Vũ Lâm nhanh chóng gửi tin nhắn lại: "La Thiến, chị muốn làm gì? Chị đừng làm loạn đấy!"

"Chị làm loạn? Vũ Lâm, chị đã nghe theo lời em dặn, đã rất khiêm tốn rồi, nhưng kết quả thì sao? Chị cảm thấy chị trước kia tốt hơn bây giờ nhiều!"

Triệu Vũ Lâm: "... " Cô có dự cảm không tốt.

Không lâu sau, xe ô tô dừng lại, La Thiến mặt không cảm xúc đeo balo đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua Mạnh Giang, Mạnh Giang giữ cô lại nói: "La Thiến!"

La Thiến hất tay ra, Mạnh Giang nói: "Đừng đi làm loạn." Anh ta biết La Thiến tức cái gì, cũng biết hậu quả khi làm lớn chuyện lên.

"Tôi phải ăn không món thua thiệt này?" La Thiến nhìn Mạnh Giang nói.

Du Mạn cũng nhắc nhở: "Nếu làm lớn chuyện thì chẳng có chỗ nào tốt với cô cả."

"Thế thì sao?" La Thiến hỏi lại: "Trường hợp tệ nhất sẽ như thế nào?"

Dụ Mạn sững sờ: "Trường hợp tệ nhất là, cả đời này cô sẽ không thể lẫn lộn trong giới giải trí nữa."

La Thiến cười cười: "Vậy thì chẳng sao cả!"

Chẳng sao cả? Tất cả mọi người đều ngây người, thế này rồi mà còn không sao.

"Tôi không nghĩ nhiều như mọi người đâu, tôi biết tôi không thể vươn tới vị trí của mọi người, tôi chỉ muốn làm tốt bốn phận của mình thôi. Tôi đã trêu ai ghẹo ai chứ? Đương nhiên, tôi biết trên xã hội không có nhiều công bằng đến vậy, nhưng tôi rõ ràng có thể giành được công bằng cho bản thân, thế thì tại sao tôi lại phải chịu thiệt?" La Thiến mở cửa xuống xe.

"Ôi v!, Thời gian vui vẻ sao lại mời thế loại người này vậy?"

"Cô ta đúng thật là làm cao."

"Cút ra khỏi giới giải trí đi, loại người thế này cũng có thể quay show à?"

"100% là đi cửa sau, chẳng có chút danh tiếng nào hết, thế mà còn bày đặt làm kiêu."

"ha ha ha ha ... Đổi cái giường thôi mà, nhìn cô ta kìa."

"Cô ta là cái thá gì chứ, nhìn giọng điệu lúc cô ta nói chuyện với Tuyết Tuyết kìa, ai không biết còn tưởng cô ta mới là minh tinh tuyến 1 đấy!"

"Fan ngu ngốc của cô Tuyết ơi, cô Tuyết của bạn mà được tính là tuyến 1 á?"

"Đúng vậy! Đến giải thưởng cũng không có lấy một cái, chỉ là lưu lượng lớn mà thôi."

"Người này tên là La Thiến à? Mẹ nó, cô ta là ai vậy?"

"Nhìn cô ta nói chuyện giỏi giang thế kia mà sao đến lúc làm việc không thấy mặt cô ta đâu."

"Đúng đấy, vừa nói đến chuyện cho lợn ăn liền làm ầm lên, những người khác vẫn biết cho ăn đấy thôi."

"Mọi người có phát hiện ra tất cả các thành viên còn lại đều không ưa cô ta không?"

"Lại một người xinh đẹp tôi không biết mặt, là ai thế?"

Những bình luận này vẫn khá là văn minh, nhưng La Thiến vẫn cảm thấy rất oan ức, thế nên những bình luận bẩn thỉu gì đó cô không muốn đi xem chút nào.

La Thiến mở những lời ác độc đó ra, sau đó ném tới trước mặt Thời Chấn vừa bước xuống xe: "Đạo diễn có ý gì?"

Tiểu Vũ: vote cho t nhaaa <3

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 31

Chương 31

Edit: Tiểu Vũ

Thời Chấn im lặng nhìn điện thoại rơi trên đất một lúc, ngẩng đầu nhìn La Thiến hỏi: "Cô có ý gì?"

"Lấy tôi làm mảnh lới? Hợp đồng có viết như thế à?"

Thời Chấn nhặt điện thoại lên nói: "Đây chỉ là trailer, không phải cô cũng sẽ là người khác, khi nào phát sóng tập 1 thì mọi chuyện sẽ khác."

La Thiến cười cười hỏi: "Vậy sao ông không lấy người khác, tôi cảm thấy nếu là người khác thì sẽ còn hot hơn cả tôi đấy."

"Cô có thể cùng những người khác à?" Thời Chấn hỏi.

"À đúng rồi, địa vị của tôi thấp mà, thế xin hỏi, về sau lúc phát sóng tập 1 thì thế nào? Tôi tự nhận tôi không sai, các người thật sự có thể không cắt ghép linh tinh mà phát đúng sự thật sao? Nếu phát đúng sự thật thì đến lúc đó tình thế sẽ bị đảo ngược, mấy vị kia có thể đồng ý?" La Thiến hỏi.

Thời Chấn không nói lời nào, La Thiến tiếp tục: "Ông cho là tôi ngu à? Nếu như ông thật sự sẽ tẩy trắng cho tôi vậy thì vì sao không hề thông báo chuyện phát sóng trailer cho tôi? Tôi không nhanh chóng share bài Trailer ông đăng kia, đồng nghĩa với việc tất cả mọi người đều sẽ nói tôi ngạo mạn biết bao."

Hương Kiến Hoa ngẩn người, khó mà tin nổi nhìn Thời Chấn hỏi: "Anh đã phát trailer rồi à?" Hương Kiến Hoa hoàn toàn mơ mơ màng màng, hiển nhiên là chưa xem qua đoạn trailer đó.

Thời Chấn nhìn Hương Kiến Hoa một chút, nói: "Phát rồi thì sao?"

Hương Kiến Hoa tức giận nói: "Anh điên rồi, trước khi phát trailer phải gửi đến cho tất cả mọi người cùng xem rồi thương lượng, nếu như không có vấn đề gì thì mới có thể phát. Nếu như muốn tạo mách lới thì càng phải nói rõ ràng với người được đem ra tạo mách, thương lượng mọi chuyện thật rõ ràng. Anh trực tiếp phát luôn rồi? Còn không nói với người ta tiếng nào?"

Thời Chấn cười lạnh: "Một show tốt đẹp, chính là bị dạng người này làm hỏng. Tôi không tin chuyện, không lấy lòng mấy người đó thì tôi sẽ không làm được show tốt."

Hương Kiến Hoa tức đến bật cười: "Anh đây là đang khiêu chiến với nhà đầu tư?"

La Thiến cũng tức đến bật cười: "Đạo diễn Thời này, tôi gọi ông một tiếng đạo diễn ấy thì đang xem ông là một người đạo diễn. Nếu như ông thanh cao như thế thì tại sao lại nhận show này? Đứng trên đồng tiền bản thủ mà còn đi làm mấy chuyện thanh cao, giận không có chỗ trút liền trút lên đầu một nghệ sĩ tiểu tốt như tôi, ông cũng chỉ là cái dạng này thôi. Ông nói người đầu tư không tôn trọng ông, thế ông đã tôn trọng người khác chưa? Đều như nhau cả thôi, cùng 1 giuộc hết!"

Đm, quả thực là bị tên ngu đần kia làm cho tức chết mà, loại tức này, cô chịu đủ rồi.

Triệu Vũ Lâm đi xe sau cuối cùng cũng đến, nhanh chóng xuống xe kéo La Thiến: "Được rồi được rồi, đừng tức giận nữa nhé."

La Thiến hất tay Triệu Vũ Lâm rồi nói: "Chịu đựng thế nào được nữa? Chị đã nhịn cả 1 tuần rồi, và giờ em nhìn xem, con người ngu xuẩn kia đã làm cái gì?"

Thời Chấn nổi khùng lên mắng: "Cô nói ai đấy?"

La Thiến nhìn thấy gân xanh nổi lên trên đầu cùng với hai mắt đỏ hồng vì tức của Thời Chấn thì liền bị dọa sợ, cô nhận ra mình quả thật không phải đối thủ của Thời Chấn, sự tức giận trong lòng bị sự sợ hãi thôi bay.

"Có quay nữa hay không?" Thời Chấn lớn tiếng giận dữ hỏi.

La Thiến: "...". Tức giận đã bay biến hết luôn rồi.

"Đạo diễn Thời, xin lỗi ông, La Thiến quả thực hơi nóng tính. Nhưng việc này, ông hoàn toàn không hề làm theo hợp đồng, bất kể thế nào, địa vị của La Thiến tuy rằng thấp nhưng cũng không phải vô hình." Triệu Vũ Lâm kéo La Thiến ra sau lưng mình, trong lòng thầm khinh bỉ, La Thiến, chị cũng chỉ có chút tiền đồ vừa rồi thôi à?

"Tôi biết phải làm thế nào, show này hot thì đối với ai cũng là chuyện tốt." Thời Chấn thề son sắt.

Triệu Vũ Lâm dờ khóc dờ cười nói: "Đó là hắc hồng, chứ không phải hồng." (*)

(*) Bên TQ ví nhưng ai đang nổi với lửa và đỏ ấy. Ý của câu trên là nổi tiếng nhờ scandal chứ không phải nổi tiếng theo hướng tốt.

Hương Kiến Hoa chỉ có thể đi đến kéo Thời Chấn lại, nói: "Việc lần này là lỗi sai của chúng tôi, chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp cứu vãn tình hình. Hôm nay cứ quay như bình thường đã nhé! Bắt đầu quay, bắt đầu quay nào!" Hương Kiến Hoa vỗ vỗ tay ý bảo tất cả mọi người vào vị trí chuẩn bị

quay, sau đó nói với La Thiến: "Tôi xin lỗi nhé La Thiến, cô thấy thế này được không? Các cô cứ quay trước đã nhé, rồi tối về chúng ta sẽ cùng bàn bạc xem phải xử lý thế nào, được không?"

La Thiến nhìn thoáng qua Thời Chấn, nói: "Thế... các anh phải thương lượng cho tốt nhé."

La Thiến kéo Triệu Vũ Lâm chạy đi, nói: "Mẹ nó, rõ ràng là lỗi của ông ta, thế mà ông ta còn dửng như vậy. Chị cứ tưởng lúc đó ông ta sắp đánh chị đến nơi rồi."

Đời trước, khi còn làm nhân viên phục vụ, La Thiến đã từng bị đánh, cô rất sợ bị đàn ông đánh, chỉ có thật sự bị đánh qua thì mới biết được, thế lực của đàn ông và phụ nữ cách nhau xa đến thế nào.

Mà đời này, nữ phụ La Thiến lại là người bị bạo lực gia đình, những ký ức đó vẫn còn phảng phất trong đầu cô, cô rất sợ bị đàn ông đánh, bởi vì... cô đánh không lại !!!

Triệu Vũ Lâm bất đắc dĩ nói: "Chị làm căng với đạo diễn như vậy thì đồng nghĩa với việc, từ nay về sau chị đã không còn cơ hội được đóng phim của đạo diễn Thời nữa rồi."

La Thiến quay đầu thì nhìn thấy đạo diễn và phó đạo diễn đang cãi nhau, cô rất muốn nhổ một bãi nước bọt, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn.

Cô quay lại nói với Triệu Vũ Lâm: "Chị không làm căng với ông ta thì em nghĩ chị sẽ có cơ hội được đóng phim của ông ta à? Ông ta chính trực thế kia cơ mà, với kỹ thuật diễn nét bướm của chị sẽ không bao giờ nhận chị đâu. Ông ta còn ngay thẳng vl ấy, thế nên dù đập tiền vào thì chắc cũng sẽ không đồng ý đâu nhỉ? Làm gì cũng chẳng có cơ hội, thế thì nhin ông ta làm gì! Chị cũng chẳng nói ông ta... "

La Thiến nghĩ nghĩ lại rồi nói: "Ý chị là, chị đã rất nhẫn nhịn rồi đấy, nhưng mấy việc ông ta làm là việc mà con người sẽ làm sao? Loại người này, chị nhịn thế nào được nữa?" Hơn nữa, về sau cô cũng chẳng lẫn lộn trong giới giải trí, ông ta còn có thể làm gì được cô?

Triệu Vũ Lâm thở dài nói: "Nói thì nói thế, nhưng mà, ngành giải trí chính là như vậy. Haizz! Thôi bỏ đi, chuyện đã xảy ra thì chính là đã xảy ra, đây cũng là do em thất trách." Thật ra, Weibo của rất nhiều nghệ sĩ đều có đoàn đội quan hệ xã hội theo dõi thường xuyên, nếu là minh tinh hạng A thì sẽ có cả một bộ phận quan hệ xã hội quản lý, còn nghệ sĩ không có tên tuổi thì thường là tự quản hoặc có thêm cả người quản lý.

Weibo của La Thiến đều do chính La Thiến và Triệu Vũ Lâm cùng nhau quản lý, nhưng lần này La Thiến lại ôm được miếng bánh lớn là Thời gian vui vẻ, theo lý mà nói, cho dù cô vẫn còn chưa hot thì công ty cũng sẽ ra mặt giúp cô, bởi vì một khi show đã lên sóng thì không thiếu cơ hội hot.

Với kiểu công ty chỉ nghệ sĩ không lớn không nhỏ này thì một đội quan hệ xã hội sẽ cùng lúc quản lý vài cái Weibo. Vốn dĩ Weibo của La Thiến cũng được kiểu đoàn đội chuyên nghiệp như vậy quản lý, cho dù một đội quản lý tới mấy người nhưng ít nhất thì cũng sẽ nắm được tình hình một cách sớm nhất rồi có phương án giải quyết.

Nhưng công ty lại không sắp xếp Weibo của La Thiến cho đội nào cả, chỉ có một mình Triệu Vũ Lâm nên mới xảy ra sơ sót.

La Thiến khoát khoát tay, nói: "Thôi bỏ đi, chuyện gì đến thì nó sẽ đến thôi, ngăn cũng chẳng được. Thời Chấn chẳng qua là ngựa mất chủ, lại thấy tính tình chị khá tốt, thế nên chọn trúng chị làm quả hồng mềm để bóp mà thôi."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiến cười cười: "Việc này là bọn họ không đúng, bọn họ làm trái với hợp đồng, chị quay xong sẽ đi tìm Đường Diễn, bắt anh ta bồi thường phí vi phạm hợp đồng cho chị. Hứ!"

"Không phải tối này Đường tổng sẽ lên máy bay sao? Chị quay xong chắc là không đuổi kịp đâu."

La Thiến lấy điện thoại ra, nói: "Chị gửi tin nhắn cho anh ta." Sau đó liền loay hoay với cái điện thoại, được một lúc thì nhúu mày nói: "Điện thoại... hình như bị hỏng rồi?"

"Hả? Hỏng á? Thế tranh thủ thời gian đi sửa đi." Triệu Vũ Lâm nói rồi cầm lấy điện thoại của cô nhìn xem, La Thiến đã quăng nó 1 lần trên xe, xuống xe lại quăng một lần nữa trước mặt Thời Chấn.

Điện thoại trở nên không nhạy nữa, gần như đều không cảm ứng được. Triệu Vũ Lâm dùng sức đập đập vài cái, sau đó thì lại có thể bấm bấm được một chút. Nhưng chỉ một chút thôi, lúc sau lại không ấn được nữa.

"Quay xong đi sửa vậy! Vừa hay hôm nay quay ở thành phố Nam Đan, trước khi quay về tìm một cửa hàng sửa chắc cũng nhanh thôi." La Thiến cầm lại điện thoại bỏ vào trong túi xách, chẳng buồn bã tẹo nào.

Triệu Vũ Lâm gật gật đầu, hai người nhanh chóng đi tới chỗ các nghệ sĩ khác đang đứng. Những người đo thấy La Thiến tới, chỉ cười cười, không nói gì. La Thiến cũng hơi nhếch môi, giả vờ cười một chút, cũng không nói gì hết.

Bầu không khí nhất thời có chút lúng túng, Ngụy Khả Tính thấy La Thiến thì kinh ngạc, sau đó thì vui sướng, cười hỏi La Thiến: "Ai ya, chuyện có bao nhiêu đâu mà cũng phải đi tìm đạo diễn. Cô còn chưa trưởng thành à?"

La Thiến nhìn Ngụy Khả Tính, nói: "Liên quan gì tới cô?"

"Cô... cô còn chưa ăn đủ đau khổ đúng không?" Ngụy Khả Tinh tức giận, đến thế này rồi mà La Thiến vẫn không chịu khiêm tốn một chút.

La Thiến trừng mắt nhìn cô ta, nếu như không phải vì cô ta, Thời Chấn cũng sẽ không chán ghét cô đến thế. Thật ra Thời Chấn cũng nhìn ra Ngụy Khả Tinh đang gây chuyện, nhưng ông ta lại không thể động đến cô ta, tức quá không làm gì được nên đành trút sang người La Thiến thôi.

Tiếp tục quay, Ô Đình vẫn đi theo La Thiến. 8 người chia ra làm 2 đội, nên Du Mạn chia một nửa tiền cho Mạnh Giang, 2 đội chia ra hành động.

La Thiến đi theo đội nữ, cả ngày cô đều không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chỉ yên lặng theo sau. Mấy người Ngụy Khả Tinh cũng chẳng giao cho La Thiến việc gì, hoàn toàn cô lập cô.

Đã mua xong nguyên vật liệu cần thiết, La Thiến nói với Du Mạn rằng mình muốn đi sửa điện thoại một chút rồi quay người rời đi.

Anh chủ cửa hàng điện thoại nói điện thoại của cô vì bị rơi mạnh quá nên một số linh kiện bên trong bị hỏng, nhưng cửa hàng của anh ta lại không có linh kiện cho máy của cô. La Thiến đi đến vài cửa hàng nữa nhưng đều không có hàng, chỉ có thể từ bỏ rồi về nhờ Triệu Vũ Lâm gửi ra ngoài sửa giúp.

Thành phố Nam Đan là một thành phố không lớn, nhưng bởi vì là địa điểm du lịch nên người dân đến đây có đủ loại. Hiện tượng quán cơm làm thịt khách là chuyện thường như cơm bữa, trộm cắp vặt cũng nhiều không đếm xuể.

La Thiến không nghĩ mình sẽ gặp phải chuyện xấu, nên đã bảo Triệu Vũ Lâm nhanh chóng đi liên hệ với bộ phận quản lý xã hội của công ty hỏi thăm sự tình còn mình thì tự đi sửa điện thoại. Với cả, đây là trung tâm thành phố, cửa hàng điện thoại cũng tập trung quanh đây khá nhiều. Không nghĩ tới, chỉ một chút như vậy thôi mà cũng khiến người ta để mắt tới.

La Thiến cảm giác được có người đi theo sau lưng mình, liền nhanh nhóng chạy về phía xe của đoàn phim, người phía sau vẫn tiếp tục đi theo, La Thiến nhìn thấy sắp đến nơi đoàn phim đỗ xe rồi thì liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khiến cô thất vọng chính là, chờ khi La Thiến chạy tới nơi, chẳng còn chiếc xe nào ở đó cả, cả một khu vực không bóng người cứ như chưa từng có đoàn phim nào tới đó vậy.

La Thiến choáng váng, nhanh chóng lấy điện thoại ra, nhưng lại phát hiện điện thoại hỏng rồi, mở túi ra thì cũng không có tiền. La Thiến lập tức cuống lên, vừa đi tới nơi tập trung nhiều người vừa liếc trộm người phía sau.

La Thiến thông qua tấm kính bên đường nhìn thấy phía sau cô là 3 người đàn ông thân thể cường tráng, trong lòng càng thêm bối rối, không ngừng nghĩ tiến vào trong biển người.

Đồng hồ đã chỉ đến 6 giờ, La Thiến đi đến ven đường muốn bắt xe taxi, chờ khi nào đến nơi rồi sẽ trả tiền.

Có lẽ hành động đón xe của La Thiến đã kích thích đến mấy người phía sau, 3 người đàn ông lập tức đi tới giữ chặt La Thiến.

"Các người làm gì đấy? Bỏ tôi ra!" La Thiến hét lên hất tay bọn họ ra.

"Em yêu à, em nói gì đấy? Không phải chỉ nói em có vài câu thôi sao, thế mà đã làm ầm lên rồi đòi bỏ nhà đi là sao?" Một người đàn ông trong số đó cười chất phác nói.

La Thiến trừng lớn hai mắt, chiêu này sao mà quen quá vậy, chính là chiêu bọn buôn người hay dùng.

"Cái gì mà em yêu, tôi không biết các người." La Thiến vừa nói vừa lùi về phía sau.

Người đàn ông còn lại nhìn những người vây xem cười nói: "Ngại quá, người yêu cãi nhau, người yêu cãi nhau thôi!"

Người xung quanh cười vang đầy thiện ý, La Thiến thấy bọn họ không hề hoài nghi, trong lòng bỗng lạnh buốt, làm đổ một sạp bán đồ ăn khuya ven đường rồi đẩy đám người đó ra chạy đi.

NỮ PHỤ CHIA TAY HÀNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 32

Chương 32

Edit: Tiểu Vũ

Người đàn ông muốn đuổi theo, nhưng bị chủ sạp hàng rong ngăn lại: "Này, anh trai à, bạn gái của anh đạp đổ sạp hàng của tôi rồi, anh xem thế nào chứ?"

Người đàn ông mặc dù bị cuốn lấy nhưng đã nháy mắt với 2 đồng bọn. 2 người kia gật đầu hiểu ý rồi đẩy đám đông xung quanh ra đuổi theo, người đàn ông bị cuốn lấy cười ha ha nói chuyện cùng chủ sạp: "Thật xin lỗi, ngại quá ngại quá, bạn gái tôi hơi nóng tính! Anh xem một chút xem thiệt hại bao nhiêu, tôi đền anh, tôi đền anh nhé."

La Thiến cảm thấy thật may mắn vì hôm nay đi giày thể thao, cô không cả dám quay đầu lại xem bọn chúng có đuổi theo hay không, chỉ cầm đầu cầm cổ chạy một mạch. Bất kể là đời trước hay đời này, cô đều biết, con mồi mà bọn buôn người nhìn trúng đa phần đều bị bọn họ tóm được.

Rất nhiều người không ngờ tới bọn buôn người có thể hành động công khai đến mức kia, nhưng cũng có nhiều người bởi vì biết bọn buôn người luôn hành động theo nhóm đông nên không dám xen vào.

La Thiến không dám ở nơi đó lâu nữa, cô rất sợ mình sẽ bị bọn chúng lôi đi ngay nơi đông người nhờ cái cơ người yếu giận dữ. Cô không có học

thức, nhưng cũng biết, người bị bọn họ đưa đi gần như sẽ chẳng bao giờ quay trở lại được.

La Thiến không phải loại người thích vận động, nhưng ở ranh giới sống chết, cô buộc phải chạy đến mức cực hạn, cô liều mạng chạy đi tìm đồn cảnh sát. Cô thậm chí không dám dừng lại hỏi đường những người xung quanh, cô sợ mình chỉ cần dừng lại thôi là sẽ bị bọn họ lôi lên xe chở đi mất.

Hơn nữa, đây là nơi du lịch, rất nhiều người trên đường đều là du khách vãng lai, chắc cũng chả có mấy ai biết đồn cảnh sát nằm ở đâu hết, La Thiến không dám đánh cược. Cô chỉ muốn nhanh chóng tìm tới đồn cảnh sát, chỉ cần tới được cửa thôi là bọn chúng đã không dám chạy tới bắt cô rồi.

Lúc này cô không nghĩ được cái gì hết, đầu trống rỗng, chỉ biết cắm đầu chạy mà thôi. Cô thậm chí còn có thể cảm giác được hai người kia đang chạy phía sau lưng cô, cách cô chưa đầy 1 mét, chỉ cần duỗi dài tay là có thể bắt được cô.

Càng nghĩ cô càng sợ hãi, nước mắt đều trào hết ra, vừa khóc vừa chạy, nhưng dù chạy lâu như thế cũng không tìm thấy đồn cảnh sát. Lúc chạy ngang qua một con hẻm nhỏ, La Thiến dứt khoát né vào đó, cô chạy không nổi nữa rồi.

Cô thở phà phò nhìn xung quanh một lần, lúc này mới biết 2 người kia không còn đuổi theo cô nữa, nhưng La Thiến cũng không dám đi ra ngoài. Cô nhìn thấy một cái thùng rác, một cái thùng rác màu xanh lá thật to hay thấy trên đường.

La Thiến nhìn chằm chằm cái thùng rác đó, tim đập điên cuồng, bị bắt được thì nhất định sẽ chết, cô quyết định tự cứu lấy bản thân. La Thiến nhặt

cái ga giường bên cạnh cái thùng rác rồi khoác lên người, sau đó trốn vào trong thùng rác, nhặt những rác rưởi xung quanh che lên đỉnh đầu.

Cô không biết những người kia có tìm được mình hay không, cô nghe thấy ngoài kia có âm thanh của ai đó, cô không biết có phải những người đang muốn bắt cô đi không.

Có vài nhóm người đi qua đi lại, nhưng La Thiến vẫn không dám ra, có một vài người chỉ là người bình thường, La Thiến nghe thấy âm thanh bọn họ vứt rác. Nhưng La Thiến vẫn bị dọa chết khiếp, cô càng không dám chui ra, cô sợ mình vừa đứng dậy liền trông thấy 3 người đàn ông vây quanh mình.

Cứ trốn như vậy đến 8 giờ tối, cô mới run rẩy lấy điện thoại ra, vài giờ trốn trong này cô đã thử 3 lần nhưng không lần nào thành công. La Thiến không tìm thấy người có thể cứu mình liền không dám đi ra ngoài.

Đây là lần thứ 4 La Thiến thử gọi điện thoại, trong cái đầu trống rỗng của cô chỉ nghĩ tới Đường Diễm, chỉ có anh mới có thể cứu cô, anh lợi hại như vậy, là nam chính cơ mà.

Nhân vật chính đều có ánh sáng hào quang, Đường Diễm tới thì cô nhất định sẽ không có chuyện gì.

Điện thoại đột nhiên có tín hiệu, truyền ra những tiếng tút tút tút.

Chỉ là âm thanh bình thường như vậy thôi mà nước mắt La Thiến lại chảy xuống, cô đặt điện thoại bên tai.

Cuộc gọi được nhận, bên tai vang lên giọng nói dễ nghe của Đường Diễm, anh nói: "La Thiến?"

La Thiến òa lên khóc, nhưng cô nhanh chóng che miệng mình lại. Cô không dám đáp lời, chỉ thở hổn hển.

"La Thiến?" Đường Diễn có chút cuống "Sao không nói chuyện?"

La Thiến cố gắng che miệng mình, cô biết, một khi buông ra cô sẽ gào lên mà khóc. Cô len lén đẩy nắp thùng rác ra, 8 giờ, trời đã tối rồi, xung quanh không có ai hết.

Lúc này La Thiến mới dám mở miệng, câu nói mang theo tiếng nước nở: "Mau cứu em."

Đường Diễn giật mình, hỏi: "Sao thế? Em đang ở đâu?"

"Em không biết, em... em không biết nói thế nào cả. Có người muốn, muốn bắt em, em trốn đi." La Thiến vừa nói vừa khóc, tủi thân vô cùng, sợ hãi vô cùng.

"Biết mình đang ở đâu không?"

"Thành phố Nam Đan." La Thiến nói.

Đường Diễn ghen lời, La Thiến nghe thấy anh thở ra một hơi rồi nói: "La Thiến, lên Wechat gửi định vị cho tôi."

"Wechat?" La Thiến ngây ngốc hỏi lại, cô suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Hổng rồi, điện thoại hổng rồi. Chỉ có thể gọi điện thoại thôi, hu hu hu... Có phải tẹo nữa ngay cả gọi cũng không gọi được không?"

Có lẽ là La Thiến trời sinh mang theo thể chất xui xẻo, vừa dứt lời điện thoại liên tục tự động tắt luôn. La Thiến hoảng hốt, ngơ ngác nhìn điện thoại, che miệng, đôi mắt to nhìn xung quanh một vòng, sau đó lại trốn vào trong thùng rác.

La Thiến không dám đi ra ngoài, cô luôn cảm thấy mấy người kia vẫn đang loang quanh ở khu vực này, hoặc là bọn họ trốn ở chỗ nào đó, chỉ đợi cô tự mò ra rồi chui đầu vào lưới. Cô còn chuyển chế độ của điện thoại

thành im lặng, cô sợ nhờ đâu điện thoại đột nhiên kêu ra tiếng, bị bọn họ nghe thấy thì xong đời.

La Thiến dè dặt dựa vào thành thùng, trên đầu là túi rác màu đen, trong mũi đều là mùi rác hôi thối. Nhưng cô vẫn ôm chặt túi xách của mình, cứ như việc ôm túi đó khiến cô có thêm dũng khí vậy.

Cô phải chờ, chờ đến sáng mai, người thu dọn rác tới, cô ngồi xe của bọn họ rời đi, sau đó đi tìm đồn cảnh sát. Đến lúc đó, cô sẽ an toàn!

Cứ mông lung giữa những suy nghĩ, La Thiến bỗng ngủ thiếp đi.

La Thiến bị ánh sáng đột nhiên xuất hiện làm tỉnh, cô nhận thấy có người tiến lên mở thùng ra, cô nhanh chóng ngậm chặt miệng! Trên người cô là ga giường, trên đầu lại là túi rác, bọn họ chắc chắn sẽ không biết cô trốn trong này.

La Thiến tự an ủi mình, sau đó cô nghe thấy có tiếng nói ở bên ngoài.

"Không tìm thấy, Đường tổng." Một giọng nam xa lạ vang lên.

Đường tổng?

La Thiến ngây người, kích động muốn đứng lên, nhưng lại chỉ có thể vùng vẫy vật lộn ngã ra ngoài.

Vào khoảnh khắc đó, Đường Diễn trông thấy La Thiến, anh đang muốn dẫn người rời đi thì nhìn thấy thùng rác bên kia vốn yên lặng đột nhiên chuyển động. Sau đó, bộp một tiếng, La Thiến cứ như vậy bị quăng ra, tóc tai tán loạn, trên người không biết đang khoác cái đồng rẻ rách gì nữa.

Đường Diễn sững sờ, thở ra một hơi, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, anh đi tới trước mặt La Thiến ngồi xuống, hỏi: "Sao lại

trốn trong này thế?"

La Thiến nhìn Đường Diễn tròn 3 giây, sau khi xác định đúng là Đường Diễn rồi thì méo miệng, òa lên khóc nức nở.

Lúc cô nhào vào lòng Đường Diễn, Đường Diễn không nghĩ tới cô sẽ thối như vậy, suýt chút nữa thì anh nôn luôn.

Nhưng mà, càng nhiều hơn cảm giác buồn nôn chính là một loại bất đắc dĩ và may mắn, thở dài một tiếng rồi kéo tấm vải rách trên người cô ra: "Đứng dậy, thối quá."

La Thiến đang khóc cực kỳ đáng thương, nghe Đường Diễn nói như vậy, càng khóc thảm hơn nữa.

"Được rồi được rồi, đừng khóc nữa." Đường Diễn nói.

La Thiến buông Đường Diễn ra, vừa nắc nghẹn vừa hỏi: "Sao bây giờ anh mới đến?"

Đường Diễn dừ dừ nói: "Bây giờ mới 11 giờ, lúc em gọi điện thoại cho tôi là 8 giờ. Tôi có thể tìm thấy em trong vòng 3 tiếng không hề tính là muộn đâu."

La Thiến gật gật đầu: "Tới là tốt rồi, tới là tốt rồi. Bọn chúng thật là đáng sợ, muốn bắt em đi. Em đã nghĩ kĩ rồi, nếu bọn chúng bắt được em, em sẽ cắt cổ tự tử."

Trong lòng Đường Diễn đột nhiên khó chịu, tiếp tục hung dữ nói: "Nói mấy lời ngốc ngếch gì đấy, cho dù là có bị bắt rồi thì chỉ cần em còn sống, tôi nhất định sẽ tìm được em."

La Thiến lắc đầu: "Không tìm được đâu, không tìm được đâu, sẽ bị bọn buôn người bán lên mấy vùng núi hẻo lánh đấy, tìm không thấy đâu."

Đường Diễm xoa xoa đầu cô, nói: "Có thể tìm thấy." Có lẽ không muốn nhiều lời với La Thiển ở nơi này nữa, anh kéo La Thiển: "Đứng dậy!"

Chân La Thiển mềm nhũn, Đường Diễm hết cách, chỉ có thể ôm cô lên, nói: "Em thối quá mức rồi!"

La Thiển khôi phục được chút tinh thần, nghe Đường Diễm nói vậy, chỉ biết câm nín.

Đường Diễm kinh ngạc nhìn La Thiển, cười nói: "Nhưng mà nể tình em thảm như vậy, tôi bỏ qua."

Đi ngang qua mấy người đàn ông đang đứng chờ, La Thiển lén nhìn qua, Đường Diễm nói với họ: "Cảm ơn mọi người, cảnh sát Mông, tối mai tôi mời mọi người ăn bữa cơm nhé."

Vị cảnh sát kia khoát khoát tay nói: "Không cần, không cần, đây chỉ là việc chúng tôi phải làm thôi. Tìm được người là tốt rồi, anh dẫn cô ấy trở về đi!"

Đường Diễm nói tiếp: "Mọi người tối nay vất vả rồi, tối mai đến dùng bữa cơm nhé!" Anh đẩy đẩy La Thiển: "Nói cảm ơn với cảnh sát Mông đi."

La Thiển ngẩng đầu nhìn vị cảnh sát, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh, cảnh sát Mông."

Cảnh sát Mông gật đầu, nói: "Về sau đừng đi ra ngoài một mình, nhất là ban đêm."

La Thiển gật đầu, cô cảm thấy mình oan uổng cực kỳ, rõ ràng cô đi ban ngày mà, có đi vào ban đêm đâu.

Đường Diên đặt La Thiến vào trong xe, lái xe nhanh chóng mở cửa kính thông khí, Đường Diên nhìn một thân bản thiêu của mình, chỉ có thể nhận mệnh ngồi ghế sau với La Thiến.

"Đến khách sạn gần nhất!" Đường Diên nói với lái xe.

Lái xe đáp một tiếng, La Thiến bổ sung thêm một câu: "Đến khách sạn tốt nhất."

Đường Diên tức cười: "Xảy ra chuyện rồi mà vẫn không thể dọa em à?" Đến lúc này còn biết hổ anh.

La Thiến cúi đầu nói: "Em sợ anh không quen ở khách sạn bình dân thôi, còn em thì ở đâu cũng được."

Thấy La Thiến đã bị dọa sợ, Đường Diên cũng không phản bác, bảo lái xe lái đi, rồi hỏi La Thiến: "Sao chỉ có một mình em? Không phải đi theo đoàn phim sao?"

Nói đến đây, La Thiến càng tủi thân hơn, cô nói: "Em cũng không biết, em chạy đến bên đó nhưng chẳng còn ai cả."

Đường Diên nhíu mày: "Cái gì gọi là chẳng còn ai? Bọn họ không chờ em?"

La Thiến uất ức nói: "Không chờ, em chỉ đi sửa điện thoại thôi, ngay cả 30 phút cũng chưa tới. Bọn họ sắp xếp thu dọn thiết bị cũng phải mất khoảng 30 phút mới xong được, nhất định là vừa thu dọn xong liền đi luôn."

La Thiến tức giận, rất tức giận, vô cùng tức giận, không hề khách khi cáo trạng với Đường Diên.

Đường Diễn mặt không cảm xúc nhìn cô: "Có phải em đặc tội với người ta rồi không?"

La Thiến trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Đường Diễn: "Em... mặc dù đặc tội với họ, thế nhưng mà, là bọn họ không đúng mà. Vị đạo diễn anh mời kia, chẳng có phong phạm của đạo diễn gì hết, em bảo này, ông ta cực kỳ tồi tệ luôn."

"Em đang nói đến việc Trailer?"

La Thiến càng không thể tin được, hung hăng trợn mắt nhìn Đường Diễn: "Anh biết? Anh biết chuyện này? Có phải anh cũng nghĩ giống đạo diễn?"

Đường Diễn bóp trán, nói: "Tôi cũng mới biết được không lâu thôi, thư kí Kiều cũng không phải ngày nào cũng lên mạng. Cô ấy chấp tội mới biết, tôi cũng sau đó mới nhận được tin."

"Việc này có thể trách em sao?" La Thiến lớn tiếng nói "Ông đạo diễn kia nhất định là bị điên rồi, cả một tuần ghi hình mọi người đều ghét bỏ xa lánh em... "

Tiểu Vũ: người đầy mùi rác mà 2 ông bà vẫn ôm nhau được =)))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 33

Chương 33

Edit: Tiểu Vũ

"Sao họ lại ghét bỏ xa lánh em?" Đường Diễm hỏi.

La Thiển tủi thân nói: "Họ muốn bắt nạt em, em không cho họ bắt nạt, thế nên họ không vui."

Đường Diễm: "...". Ngắn gọn súc tích quá nhỉ.

Nói đến đây, xe cũng vừa vặn đến cửa khách sạn, vẫn là khách sạn 5 sao La Thiển và Đường Diễm ở lúc trước.

Buổi sáng Đường Diễm vừa trả phòng cho La Thiển xong, buổi tối lại dẫn La Thiển quay lại thuê phòng.

Nhân viên ở quầy lễ tân nhìn thấy hai người thối hoặc đi tới, nếu như không phải đã gặp họ vào buổi sáng, lại còn ở phòng VIP thì cô ấy nhất định sẽ đuổi hai người này ra ngoài. Ngay cả bảo vệ đứng ngoài cửa cũng bởi vì quần áo và khí chất trên người Đường Diễm mới không dám tiến lên ngăn cản, nếu không, trông thấy hai người hôi thối đầy mình thế thì thì anh ta sẽ ném ngay ra ngoài.

Hai người thuê phòng xong, tắm rửa, Đường Diễm gọi điện cho phục vụ yêu cầu họ đi mua 2 bộ quần áo, La Thiển thấy thế còn bất mãn: "Bảo bọn họ mang quần áo của chúng ta đi giặt là được rồi."

Đường Diễm trừng mắt nhìn cô: "Em có thể mặc được, nhưng tôi thì không thể."

La Thiến biết điều ngậm miệng. Bởi vì quá muộn, không có cửa hàng nào còn mở nên không mua được quần áo, Đường Diễm không để ý lắm, chỉ bảo sáng mai mang lên cũng được.

"Được rồi, nói một chút xem nào! Chuyện gì đã xảy ra?" Đường Diễm đưa quần áo thối hoặc cho phục vụ đem vứt, khoanh tay trước ngực ngồi trên giường nhìn La Thiến hỏi.

La Thiến sấy tóc xong, cũng lên giường nằm xuống nói: "Thì là... buổi sáng hôm nay có cãi vã với đạo diễn..."

Sau đó La Thiến kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Đường Diễm nghe, Đường Diễm nghe xong trầm mặc một hồi rồi mới nói: "Em ngủ đi! Ngày mai không đến đó ghi hình, chuyện còn lại để tôi xử lý."

La Thiến chớp chớp đôi mắt to, nói: "Anh xử lý?"

Đường Diễm nở nụ cười, gật đầu.

Anh biết việc hôm nay là hù dọa La Thiến, thế nên cũng chỉ ôm cô đi ngủ, hai người không làm gì đen tối hết, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Đường Diễm bị tiếng gõ cửa đánh thức, anh xoa xoa đám tóc rối đi ra mở cửa, đứng bên ngoài là thư kí Kiều và quần áo anh cần.

"Chào buổi sáng Đường tổng!" Thư kí Kiều chào hỏi theo thông lệ.

Đường Diễm nhìn cô ấy một chút, lại nhìn quần áo trong tay cô ấy.

Thư kí Kiều rất biết điều mở miệng: "Tôi gặp nhân viên phục vụ muốn đưa quần áo cho anh ở dưới tầng, tôi đã trả tiền rồi, quần áo cũng để cô ấy

mang đi. Quần áo cô ấy mua rất kém chất lượng, tôi đã mua quần áo mới phù hợp hơn cho anh và La tiểu thư rồi."

Đường Diễn gật đầu, nhận lấy quần áo nói: "Cô xuống tầng đợi tôi, chút nữa tôi sẽ xuống rồi đi tới thôn Kiều Nham."

"Vâng, Đường tổng." Thư kí Kiều gật đầu rồi đi.

Đường Diễn mang theo quần áo quay về phòng, nhìn thấy La Thiến đã ngồi dậy, nhưng hiển nhiên vẫn là trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Trong đôi mắt to còn mang theo ánh nước mông lung, tóc tai rối bời chống ngược lên trời, áo tắm trên người xốc xếch, trượt xuống khỏi bả vai.

Đường Diễn hít vào một hơi, nhìn La Thiến nói: "Có muốn ngủ nữa không?"

La Thiến ngơ ngác nhìn Đường Diễn một hồi rồi lắc đầu, Đường Diễn đưa túi quần áo cho cô: "Thế dậy thay quần áo đi! Hôm nay em đừng ra ngoài, ở lại khách sạn nhé. Tầng 2 có cửa hàng buffee, em cầm thẻ phòng xuống dưới là có thể ăn miễn phí. Sau khách sạn có bể bơi, tầng 1 có quán cafe, tóm lại là, em làm gì cũng được, chỉ cần không ra khỏi khách sạn."

Mấy người kia có lẽ vẫn đang lảng vảng xung quanh đây, mục tiêu thì chắc là đã đổi rồi, nhưng nếu nhìn thấy La Thiến thì có khả năng sẽ tiếp cận cô, Đường Diễn không yên tâm khi cô ra ngoài.

La Thiến gật đầu, nhìn quần áo trong túi, rất đẹp.

Đường Diễn nói tiếp: "Tôi đến đoàn phim một chút, em phải chăm sóc tốt chính mình. Với cả, điện thoại mới trong túi áo, lấy ra rồi đổi sim đi. Điện thoại cũ thì ném đi, lúc xảy ra chuyện cũng chẳng gọi được, còn muốn dùng à? Nếu hôm qua em mua luôn điện thoại mới thì đã không phiền toái đến như vậy rồi!"

Hôm qua, sau khi nhận điện thoại của La Thiến, Đường Diễn cũng không hiểu chuyện gì, anh đang ở trên máy bay rồi, nhưng may mà máy bay còn chưa cất cánh, thế nên anh chạy xuống khỏi máy bay luôn.

Sau đó gọi điện cho thư kí Kiều, bảo công ty cho người định vị điện thoại cho La Thiến. Nhưng bộ phận IT trong công ty lại nói điện thoại của La Thiến không định vị được, Đường Diễn hết cách, đành gọi điện cho thị trưởng thành phố Nam Đan, cảnh sát các khu vực toàn lực phối hợp, thông qua camera, rất nhanh đã tìm thấy điểm cuối cùng trước khi La Thiến biến mất.

Nếu không phải thị trưởng Nam Đan trước đó có dùng bữa với Đường Diễn thì anh có lẽ không thể tìm thấy La Thiến nhanh như vậy.

Đường Diễn giáo huấn, La Thiến dùng thái độ nhận sai tích cực đáp lại, nhưng trong lòng thì nghĩ sẽ không ném đầu, về sửa là có thể dùng lại.

Đường Diễn nói xong, bữa sáng thư kí Kiều đặt cho hai người đã được đưa tới. La Thiến rửa mặt thay quần áo rồi ăn sáng với Đường Diễn. Đường Diễn đã quần áo đầu tóc gọn gàng ngồi đó chờ cô rồi.

La Thiến hoạt bát hỏi: "Hôm nay anh đến đoàn phim à?" Chớp chớp đôi mắt vô tội thuần khiết.

Đường Diễn giương mắt nhìn cô: "Làm sao?"

"Anh đi làm gì đấy?" La Thiến tiếp tục chớp chớp đôi mắt to của mình, hàng lông mi thật dài lay động khiến tim Đường Diễn đột nhiên hơi ngứa ngáy.

"Em muốn tôi đi làm gì?" Đường Diễn đặt đũa xuống hỏi.

La Thiến lắc đầu, nói sự thật: "Em nào có nghĩ?"

Thấy La Thiến có sức sống, Đường Diễn cũng bó tay luôn, cảm thân công năng tự chữa trị của La Thiến quả thực mạnh vô cùng. Anh sợ người phụ nữ gan to ngốc nghếch này liền seọ quên đau, thế nên lại căn dặn một lần nữa: "Trước khi tôi trở về thì không được ra khỏi khách sạn, biết chưa?"

La Thiến khoát khoát tay nói: "Không dám không dám, em chẳng thềm ra đâu." Sau đó lại gần anh nhỏ giọng nói: "Nhờ đâu những người kia vẫn còn trốn bên ngoài thì sao!"

Đường Diễn lười biếng nhìn cô, những người kia làm sao biết được cô đang ở đây chứ, nhưng anh cũng lười giải thích, có thể hù dọa cô cũng tốt. Vì vậy, Đường Diễn chỉ nói: "Ừm! Những khu vực giải trí ở khách sạn rất nhiều, phòng chúng ta thuê là phòng VIP nhất, tất cả các nơi đều miễn phí, em có thể đi xem."

Hai mắt La Thiến sáng như đèn pha ô tô, miễn phí á? Cô rất thích miễn phí, thế là dùng sức gật gật đầu, còn cam đoan nói: "Em sẽ ở khách sạn chờ anh."

"Ừm, buổi tối phải mời cơm mấy người cảnh sát Mông, chính là mấy vị cảnh sát cứu em đó. Chập tối tôi sẽ về, em căn giờ rồi trở về phòng đợi tôi."

La Thiến lại gật gật đầu, không hề phản bác, đối với việc La Thiến biết điều, Đường Diễn rất hài lòng, vì vậy tiếp tục cầm đũa ăn sáng.

Phía bên kia, sau khi Du Mạn biết La Thiến đi sửa điện thoại liền đứng cạnh xe đợi cô.

Chờ mọi người thu dọn thiết bị xong liền gọi Du Mạn lên xe.

"Chị Mạn, nhanh lên xe, phải đi rồi."

Du Mạn có chút do dự: "La Thiến vẫn chưa về."

Bởi vì Du Man không đi, những người khác cũng đứng chờ. Buổi sáng Thời Chấn xích mích với La Thiến, lúc này lại thấy La Thiến bắt mọi người chờ liên không vui.

Tiêu Vĩnh Thanh nhú mày nói: "Chúng ta đi trước đi! Lát nữa cô ấy khác tự gọi xe về, bây giờ giao thông thuận tiện như thế, không thể bởi vì một mình cô ấy mà bắt tất cả mọi người phải chờ được!"

Du Mạn nhìn vào trong xe, thấy không có ai phản đối thì muốn gọi điện cho La Thiến, nhưng cô lại không biết số điện thoại của La Thiến. Cô muốn đi hỏi thì lại nghe Ngụy Khả Tinh nói: "Chị Mạn, cô ấy có thể đã trở về trước rồi cũng nên."

Du Mạn nhìn cô ta, Ngụy Khả Tinh nói tiếp: "Cửa hàng điện thoại ở ngay phía trước, cách có 200m thôi, cả đi cả về cũng không đến 15 phút. Nếu như sửa điện thoại mất nhiều thời gian thì cô ấy đã gọi điện bảo chúng ta một tiếng rồi, có phải cô ấy đã bắt xe về trước rồi không?"

Mễ Tuyết Phi cũng tiếp lời: "Có thể đấy! Hôm nay xảy ra chuyện, cả ngày cô ấy chẳng nói câu nào với chúng ta cả."

Du Mạn nghĩ nghĩ, nếu như La Thiến không về trước thì lát nữa không thấy đoàn phim cũng sẽ biết đón xe trở lại, thế nên liền lên xe trở về cùng mọi người.

Đến thôn Kiều Nham, dĩ nhiên là không thấy La Thiến. Triệu Vũ Lâm theo xe sau trở về, cô thấy xe rời đi nhưng không nghĩ tới bọn họ dám bỏ La Thiến lại rồi về trước.

Đến khi biết được La Thiến không lên xe trở về, cô lập tức đơ người.

Nhanh chóng gọi điện thoại cho La Thiến, nhưng không gọi được, hoặc là gọi nhưng không có người nghe. Triệu Vũ Lâm đoán điện thoại có lẽ vẫn chưa sửa xong, liền không gọi nữa.

Đến 9 giờ, La Thiến vẫn chưa về, Triệu Vũ Lâm sốt ruột, chạy đi tìm Thời Chấn, Thời Chấn không kiên nhẫn nói: "Một người trưởng thành sống sờ sờ như thế thì có chuyện gì được, có thể là muộn quá nên ở lại trong thành phố rồi."

Triệu Vũ Lâm biết không thể nói lý với Thời Chấn nên liền chạy đi tìm Hường Kiến Hoa, Hường Kiến Hoa lúc này mới biết được La Thiến chưa trở về, nhanh chóng cùng Triệu Vũ Lâm đi đến kí túc xá nữ hỏi tình hình. Nhưng cũng chẳng hỏi được gì hết, mấy người kia còn cảm thấy không vui, cho rằng Triệu Vũ Lâm chuyện bé xé ra to.

Hường Kiến Hoa là người cẩn thận, anh ta xếp xe cho Triệu Vũ Lâm tới thành phố Nam Đan, bản thân anh ta thì gọi điện cho Cổ La Xuân hỏi tình hình.

Một đêm qua đi, Triệu Vũ Lâm chưa trở lại, La Thiến cũng không thấy đâu.

Thời Chấn không kiên nhẫn, bảo trợ lý hiện trường liên hệ với La Thiến, nhưng điện thoại mãi không có ai nhận.

Thời Chấn lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng, có chút dự cảm xấu. Hường Kiến Hoa không thấy La Thiến trở về, cũng không thấy bóng dáng Triệu Vũ Lâm, trong lòng càng lúc càng không yên, gọi điện báo Cổ La Xuân mau tới một chuyến.

9 giờ sáng, khi Đường Diễn sắp tới thôn Kiều Nham thì nhận được tin nhắn của Triệu Vũ Lâm. Tin nhắn của Triệu Vũ Lâm rất cẩn thận dè dặt, rất sợ Đường Diễn không vui. Nội dung đại khái là không tìm thấy La Thiến, có thể nhờ Đường tổng giúp đỡ tìm được không.

Chờ cô nhờ tôi đi tìm thì thì thể cô ấy đều lạnh rồi. Đường Diễn nhú mày nghĩ, nhưng vẫn gửi địa chỉ cho Triệu Vũ Lâm, rồi tắt máy.

Xe Đường Diễn dừng trước cửa sân, thư kí Kiều xuống xe mở cửa cho anh, Đường Diễn cool ngầu bước chân xuống đất.

Anh nhìn quanh sân một chút, đi vào bên trong, thư kí Kiều đi theo sau lưng.

Tất cả mọi người đều đã dậy, lúc này đang tập trung trong sân để thưởng lượng chuyện ghi hình. Bởi vì La Thiển chưa trở về nên họ không biết nên quay tiếp hay thế nào, ầm ầm ỉ ỉ.

Đường Diễn không thèm để mấy ngôi sao lớn này vào mắt, bởi vì vị trí của bản thân anh vốn dĩ cao hơn họ rất nhiều.

Dù sao, những người này ở trong giới giải trí, lặn lội tới lặn lội lui cũng chỉ miễn cưỡng được bước một bước vào giới thượng lưu.

Nhưng Đường Diễn thì không như thế, bố mẹ của anh chính là liên hôn kinh tế - chính trị, hai bên đều là đại gia tộc. Đặc biệt gia tộc bên nội còn là thế gia trăm năm, bên ngoại thì từ thời dân quốc đến nay đều kinh doanh lớn. Giao tình giữa hai nhà cực kỳ vững chắc, Đường Diễn thật sự là quý tộc từ khi còn trong trứng.

"Ai là đạo diễn?" Đường Diễn nhìn một vòng rồi hỏi.

Thời Chấn nhú mày, từ sau camera đứng lên, hỏi: "Anh là ai?"

Đường Diễn nhàn nhạt nhìn ông ta, quay đầu nhìn thư kí Kiều một cái, thư kí Kiều mỉm cười tiến lên nói: "Đây là tổng giám đốc Đường thị, ông gọi Đường tổng là được rồi. Tìm một gian phòng đi! Đường tổng có một số việc muốn tâm sự với ông."

Tiểu Vũ: Đường tổng ra mặt rồi nèee

PS: cmt với vote cho t xin tí động lực nha bà connnn

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 34

Chương 34

Edit: Tiểu Vũ

Tiêu Vĩnh Thanh nhìn thấy Đường Diễm thì kích động không thôi, nhưng cô ta cố gắng nhẫn nhịn không tiến lên bắt chuyện.

Hương Kiến Hoa trông thấy Đường Diễm thì ngơ lơn, nhưng nghe xong lời của thư kí Kiều thì liền biết ông tổng này đến đây là vì La Thiển.

Anh ta tiến lên cười thân thiện: "Bên này bên này!" Bất kể là chuyện gì, cứ vào phòng đã rồi nói tiếp.

Hương Kiến Hoa chọn đại một phòng trọ làm nơi nói chuyện, mời Đường Diễm và thư kí Kiều bước vào trước, sau đó là Thời Chấn, cuối cùng là bản thân mình. Sau khi vào liền lập tức đóng cửa, ngăn lại ánh mắt của những người bên ngoài.

Đường Diễm đi tới một chiếc bàn gần đó ngồi xuống, thư kí Kiều đứng sau lưng anh. Thời Chấn và Hương Kiến Hoa ngồi đối diện Đường Diễm, Thời Chấn mở miệng trước, hỏi: "Không biết Đường tổng tới là có chuyện gì?"

Đường Diễm gõ gõ mặt bàn nói: "Đoàn làm phim hiện tại đang thiếu người, ông biết không?"

Thời Chấn tùy ý nói: "Chắc là đang cáu kỉnh tức giận."

"Cáo kình tức giận cái gì?" Đường Diễn biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

Thời Chấn câm nín, không muốn nói chuyện ngu xuẩn bản thân mình làm ra, nhưng nghĩ kĩ thì, Đường Diễn chính là kim chủ của La Thiến, Đường Diễn chắc chắn đã biết hết rồi, là do La thiến cáo trạng đây mà.

Ở một khía cạnh nào đó thì suy nghĩ của Thời Chấn cũng không sai, đúng là La Thiến có cáo trạng với anh, nhưng, Đường Diễn biết không phải bởi vì La Thiến cáo trạng mà là do thư kí Kiều báo cáo.

"Sao không trả lời?" Đường Diễn híp mắt nhìn ông ta.

Thời Chấn cười nhạt: "Đường tổng muốn nói gì thì cứ nói luôn đi! Là người nào đó tìm anh tố khổ đúng không? Thảo nào mà chúng tôi tìm cả một đêm cũng không thấy cô ta."

Hương Kiến Hoa biết bối cảnh Đường Diễn không đơn giản, cũng biết tính tình Đường Diễn không tốt, thế nên khi nhìn thấy cái tên ngu ngốc Thời Chấn này còn dám đi khiêu khích Đường tổng anh ta sợ đến run người.

Đường Diễn dựa lưng vào ghế nhìn Thời Chấn một hồi, sau đó mới ung dung mở miệng hỏi: "Ông tìm cả một đêm? Vậy ông đã làm gì để tìm?"

Thời Chấn lập tức nghẹn ứ, đều là người trưởng thành rồi, chẳng ai nghĩ cô ta có thể biến mất cả.

Đường Diễn nhận lấy tờ giấy A4 thư kí Kiều đưa tới, đặt trước mặt Thời Chấn rồi nói: "Nếu như hôm qua tôi không ở thành phố Nam Đan, thì cả đời này ông sẽ không tìm thấy cô ấy nữa đâu."

Hương Kiến Hóa cầm tờ giấy lên nhìn, là hình ảnh cắt ra từ camera theo dõi, có chút không rõ lắm, nhưng vẫn đủ để nhận thấy bộ quần áo

quen thuộc trên người La Thiến kia, cô bị một đám người vây ở giữa, còn có cả một người đàn ông đang lôi kéo cô.

Hương Kiến Hoa: "... " Hương Kiến Hoa đưa tờ giấy cho Thời Chấn.

Thời Chấn nhận lấy rồi nhìn, sau đó liền ngậy ra.

Đường Diễn lại bắt đầu gõ gõ mặt bàn, giọng nói vẫn ung dung như cũ: "Nếu như cô ấy xảy ra chuyện thì ông định làm gì? Ông dẫn một nhóm người ra ngoài ghi hình, sau đó để lại cô ấy một mình ở nơi xa lạ."

Thời Chấn không quá tin tưởng, nói: "Đã xảy ra chuyện gì?" Trương thành rồi, lại có cả điện thoại nữa.

Đường Diễn nói tiếp: "Bình quân số người mất tích trong vòng 1 năm ở Trung Quốc là khoảng 300 000 người, trong đó phụ nữ chiếm 30%. Họ cũng là người trưởng thành đấy, lúc mất tích có lẽ cũng không nhỏ hơn La Thiến bao nhiêu đâu. Ông không phải người giám hộ của cô ấy, nhưng ông lại là đạo diễn của đoàn phim này. Người, là ông mang ra ngoài, thế nên ông phải có trách nhiệm mang người ta quay về an toàn. Điều này dù là trong hoàn cảnh nào thì cũng sẽ đúng, du lịch, công ty, trường học, và cả cái đoàn làm show này của ông nữa đấy. Một khi cô ấy gặp chuyện không may, thì trách nhiệm đầu tiên sẽ thuộc về đoàn làm show này."

Thời Chấn không phục, vứt tờ giấy đi, nói: "Hóa ra Đường tổng đến là để trút giận thay ai đó!"

Đường Diễn nhận lấy tập tài liệu thư kí Kiều đưa tới, ném xuống bàn, tiếp tục nói: "Đây là điều đầu tiên tôi muốn nói cho ông biết, tôi thân là nhà đầu tư lớn nhất của Thời gian vui vẻ, đồng thời là nhà giám sát, một khi có chuyện không may xảy ra thì Đường thị cũng sẽ không thoát khỏi trách nhiệm. Trút giận?"

Đường Diễn chưa từng thấy qua người nào ngu xuẩn như vậy, mặc kệ Thời Chấn rồi nói tiếp: "Trút giận thì ở phần sau cơ, chúng ta nói chuyện công việc trước đã."

Đường Diễn chỉ chỉ tệp tài liệu, hỏi: "Tôi nghe nói ông bất mãn với tôi để La Thiến vào đoàn?"

Thời Chấn sững sờ, Hướng Kiến Hoa lập tức khoát tay cười nói: "Không có chuyện đó đâu, chúng tôi vô cùng hoan nghênh La tiểu thư."

Đường Diễn gật đầu, quay sang nhìn Thời Chấn nói: "Tôi không biết rốt cuộc là ông hài lòng hay bất mãn, đây không phải điều tôi quan tâm. Thời gian vui vẻ là do công ty tôi lên kế hoạch, 80% tiền đầu tư cho dự án này là tiền của tôi. Nói cách khác thì tiền lương của ông và các nhân viên nghệ sĩ ngoài kia, tiền thiết bị, tiền sinh hoạt, thậm chí đến tiền để giao lưu và tuyên truyền sau này về cơ bản đều là tiền của tôi."

"Đúng đúng đúng." Hướng Kiến Hoa gật đầu lia lịa, đây cũng là nguyên nhân anh ta cứ trông thấy Đường Diễn là lại nói lắp. Dự án này có thể xem như là của một mình Đường Diễn, là một dự án mà bộ phận giải trí của tập đoàn Đường thị lên kế hoạch tất cả. 20% vốn của người khác kia cũng chỉ là sự giao lưu trong công việc của Đường Diễn mà thôi.

Thời Chấn mấp má môi, người đàn ông hơn 40 tuổi rồi mà vẫn cố tỏ ra không chịu thua. Lúc này, Hướng Kiến Hoa chỉ muốn ấn đầu anh ta xuống nói lời xin lỗi với Đường Diễn.

"Thời Chấn đúng không?" Đường Diễn lấy tài liệu về Thời Chấn từ trong túi hồ sơ ra, nói: "Tôi từng nghe Cổ La Xuân nhắc qua về anh, tôi biết anh không thích nhà đầu tư. Anh đã từng quay rất nhiều tác phẩm tốt, cũng từng quay rất nhiều tác phẩm rác không thể xem nổi."

Thời Chấn trừng Đường Diễn, cười lạnh nói: "Tác phẩm rác? Đó là bởi vì sao? Còn không phải bởi vì mấy nhà đầu tư các anh cứ luôn thích

khoa chân múa tay nhét người loạn vào sao, mấy người đó đến một chút kĩ năng diễn cũng không có nhưng tính cách thì tại khó chịu vô cùng."

Đường Diễn ném tài liệu xuống bàn, dựa lưng vào ghế, cứ như vậy nghe Thời Chấn oán giận xong, hỏi: "Liên quan gì đến tôi?"

Thời Chấn ngậy người, dường như không hề nghĩ tới Đường Diễn sẽ nói như vậy, ánh mắt Đường Diễn vừa lạnh nhạt vừa lạnh lùng, nhìn xoáy vào Thời Chấn như đang nhìn một con sâu con kiến.

Câu nói này không khác gì một cái tát vả thẳng lên mặt Thời Chấn cả, mà những câu nói tiếp sau này của Đường Diễn, mỗi câu đều là một bạt tai.

"Anh không thích nhà đầu tư? Vậy thì anh cứ không thích thôi! Chẳng liên quan gì tới tôi hết. Tôi không hiểu rõ chuyện trong giới giải trí của mấy người, tôi không phải nghệ thuật gia, tôi là thương nhân. Mỗi dự án mà tôi đầu tư đều chỉ vì lợi ích, ngoại trừ việc đầu tư công ích. Thế nên mỗi một tác phẩm dù tốt hay xấu, dù được khen hay bị chê thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả, tôi chỉ cần nó có thể kiếm lời là được."

Thời Chấn tức giận vô cùng, tiền tiền tiền, suốt ngày chỉ có tiền tiền tiền.

Nhìn Thời Chấn tức đến đỏ bừng mặt, Đường Diễn hỏi: "Nếu như anh chỉ muốn quay phim nghệ thuật, hoặc anh tuyệt đối không muốn người khác nhúng tay vào chuyện của mình, thì anh có thể không cần sự đầu tư của tôi."

Đường Diễn nói câu này rất bình tĩnh, không có một chút xao nhãng nào. Đạo gần đây, sự vui sướng buồn bã hay tức giận của anh đều là giành cho La Thiển, còn khi đối mặt với người khác, anh vẫn luôn là Đường tổng lạnh nhạt không thay đổi.

Thời Chấn cứng người, anh ta không thể tin nổi ngẩng đầu lên nhìn Đường Diễn, không muốn đầu tư?

"Anh có thể không cần sự đầu tư của tôi, chỉ cần không phải dự án tôi đầu tư thì đương nhiên tôi không có tư cách nói bất cứ điều gì càng không thể khoa chân múa tay với anh được. Sau đó, anh có thể nghĩ biện pháp nào đấy hoặc đi tìm nhà đầu tư mới. Tóm lại là, tôi không có tư cách thì tôi sẽ biết điều mà ngậm miệng lại." Đường Diễn nói.

Thời Chấn tiếp tục ngơ người, một bộ phim hay một tiết mục nào đó không thể không có nhà đầu tư. Anh ta biết, vẫn luôn biết điều này, chỉ là bị dè nén quá lâu rồi nên khó có thể tiếp thu được thôi.

Sự lạnh lùng của Đường Diễn khiến Thời Chấn cảm thấy bị chế giễu, anh ta cúi đầu xuống.

Đường Diễn hỏi: "Sao anh không từ chối?" Anh nhìn thẳng vào Thời Chấn vẫn luôn im lặng, giọng nói mang theo chút chế giễu: "Bởi vì anh không thể từ chối? Một khi tất cả nhà đầu tư đều rút, thì ngay cả một tác phẩm rác anh cũng không quay được?"

Thời Chấn vẫn cúi đầu, giờ khắc này, anh ta bị từng câu từng chữ của Đường Diễn vả mặt liên tiếp, nhưng có vẻ nhờ thế mà anh ta có chút tỉnh ngộ.

"Tôi mặc kệ 20 năm qua anh đã giãy dụa như thế nào, xung đột với người khác ra sao, bị chèn ép đến mức nào. Cuộc sống của anh tôi không muốn tìm hiểu! Tôi chỉ muốn nói, hạng mục này là của tôi, là dự án của công ty tôi, là công ty tôi chi tiền, mà tôi thì là tổng giám đốc của công ty này, tôi không hề cảm thấy có lỗi khi xếp người của tôi vào, đối với tôi mà nói thì chuyện đó là chuyện... đương nhiên.

Anh còn ở lại hạng mục này, nhận tiền lương tôi trả thì anh cũng không có tư cách gì để bất mãn với việc sắp xếp của tôi cả. Nói cách khác

thì, Thời Chấn, nếu như không phải Cổ La Xuân giới thiệu anh với tôi thì tôi cũng sẽ không dùng anh. Anh và La Thiến, đều như nhau. Hai người, đều là do nhà đầu tư xếp vào."

So với tất cả những câu nói trên thì câu nói vừa rồi mới thực sự là cái tát vang dội nhất, việc Đường Diễn nói rằng Thời Chấn đi cửa sau đã hoàn toàn đập đổ hết thầy tín ngưỡng của anh ta.

Đúng rồi! Đây không phải đang quay phim truyền hình hay điện ảnh, nơi này không cần kỹ năng diễn xuất. Nếu như đây là nơi quay phim thì ít ra giá trị của anh ta sẽ hơn La Thiến một chút. Thế nhưng, đây là chỉ là một show truyền hình thực tế mà thôi, nó không cần kỹ năng diễn xuất, cho nên anh ta và La Thiến đúng là chẳng có gì khác nhau cả. Tất cả những điều anh ta từng bất mãn, đều là chuyện nực cười.

Sau khi tốt nghiệp đại học, anh bắt đầu quay mấy bộ phim nghệ thuật, không đi theo lối thương nghiệp nhưng danh tiếng hồi đó rất tốt, chỉ là không kiếm tiền mà thôi. Thân là đạo diễn, không thể cả đời không kiếm tiền, anh ta cuối cùng cũng đi theo con đường quay phim kiếm tiền, nhưng nhà đầu tư lại rất thích nhét người vào đoàn phim, chỉ cần 1 người không tốt, là có thể hủy đi cả một bộ phim.

Tác phẩm và danh tiếng của anh ta càng ngày càng kém, sự uất ức tích lũy quá nhiều khiến anh ta bùng phát, cuối cùng, đã đắc tội với quá nhiều người. Người muốn tìm anh ta quay phim càng ngày càng ít, anh ta cũng càng ngày càng trầm mặc, càng ngày càng cực đoan.

6 giờ sáng, Cổ La Xuân nhận được tin đoàn phim xảy ra chuyện liền lập tức chạy tới, anh ta gõ cửa, Hướng Kiến Hoa đi ra mở cửa. Anh ta nhìn thấy đạo diễn Thời tinh thần sa sút ngời đó, thở dài nói: "Đường tổng."

Đường Diễn gật đầu với anh ta, sau đó đứng dậy, nói với Thời Chấn: "Về sau khách khí với La Thiến một chút, tính tình cô ấy không tệ, vào tổ

một tuần cũng rất ít khi gây chuyện. Nhưng gây chuyện cũng không phải lý do để anh bắt nạt cô ấy đâu, anh phải nhớ kỹ, cô ấy là do tôi xếp vào, đặc tội với cô ấy không khác quá nhiều so với việc đặc tội tôi đâu. Nếu có lần sau, thì chờ anh sẽ là thông báo trừng phạt đến từ công ty, đó mới là... trút giận thay cô ấy."

Đường Diễn nói xong liền vòng qua chiếc bàn, đi tới phía cửa, ngang qua trước mặt Cổ La Xuân, anh nói: "Khuyên nhủ đạo diễn Thời của các anh đi, nếu không, tiết mục này sớm muộn gì cũng sẽ vì anh ta mà bay mất đấy."

Đường Diễn rất ít khi nói nhiều như vậy, mặc dù vừa rồi có nói với Thời Chấn đây là chuyện công việc, nhưng mà những lời đó anh có thể cử cấp dưới tới nói, dù sao thì Thời gian vui vẻ cũng không phải hạng mục chủ yếu của công ty. Nhưng mà Đường Diễn vẫn tới, thật ra thì anh biết rõ, tất cả những chuyện anh làm vừa rồi cũng chỉ vì muốn trút giận thay người phụ nữ ngu ngốc kia mà thôi.

Thở dài một hơi, Đường Diễn nghĩ, không biết người phụ nữ ngu ngốc kia có biết cảm kích anh không nữa?

Một tuần cô không ở bên này, chất lượng giấc ngủ của anh lại không tốt, buổi sáng cũng toàn phải uống cafe đắng, thật sự là... khó uống muốn chết.

Mà La Thiến giờ này thì sao? Cô còn đang bận ngồi trong quán cafe, vừa đọc truyện tranh vừa cười ha ha ha ha ha ha ha không ngừng.

Tiểu Vũ: Xin chào mn. Về việc dịch bệnh, chúng ta ai cũng lo lắng, là một người đang sống và học tập ở Hà Nội t cũng đang rất lo sợ (bọn t đi học được 1 tuần rồi và đến giờ vẫn chưa có thông báo cho nghỉ học). Nhưng dù lo sợ, chúng ta vẫn phải cố gắng bình tĩnh, đừng tích trữ đồ, hạn chế đi ra nơi đông người, rửa tay thường xuyên, đeo khẩu trang khi đi ra

ngoài. Và ĐẶC BIỆT, KHÔNG: đăng, chia sẻ, đọc những bài viết chưa được xác thực.

Hãy đoàn kết để chống dịch, Việt Nam cố lên, Hà Nội cố lên!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 35

Chương 35

Edit: Tiểu Vũ

Cổ La Xuân bước vào trong võ võ vai Thời Chấn, nói: "Đạo diễn Thời, anh không sao chứ?"

Cổ La Xuân là một kỳ tích trong giới giải trí, anh già từ sự nghiệp trong nước khi đang trên đỉnh vinh quang, quyết định ra nước ngoài phát triển. Khi đó có bao nhiêu người đồng ý với chuyện này? Họ đều cho rằng anh sẽ thất bại, nhưng không, anh đã thành công.

Anh ra nước ngoài kiếm cho mình một trí nhỏ nhoi, danh tiếng càng ngày càng vang, 2 năm gần đây mới trở về nước. Anh cũng là 1 trong những cổ đông của Đường thị, tuy không lớn nhưng vẫn có tiếng nói bên nhánh giải trí của công ty.

Tiền kiếm được từ Đường thị nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với việc lăn lộn trong giới giải trí, thế nên anh chính thức giải nghệ, chỉ tập trung làm việc cho Đường thị. Lúc Thời gian vui vẻ được lên kế hoạch, đạo diễn đầu tiên mà anh nghĩ tới chính là Thời Chấn, ở thời điểm anh khó khăn nhất Thời Chấn đã giang tay mời anh đóng phim, nhờ đó mới có anh của ngày hôm nay.

Cho nên anh đã đề nghị hội đồng nên chọn Thời Chấn, để báo đáp ơn tri ngộ năm đó. Anh cũng tin tưởng năng lực và nhân phẩm của Thời Chấn,

nhưng dù sao cũng đã 20 năm rồi, có lẽ bản tính của Thời Chấn vẫn không đổi, nhưng phần nào đó đã bị giới giải trí này nhuộm màu rồi.

Địa vị của Cổ La Xuân bây giờ đã không giống ngày xưa, đây cũng là nguyên nhân anh là nhà giám chế của show này, là một mảnh lối để tuyên truyền sau này.

"Là tôi vô dụng." Thời Chấn như chợt già đi rất nhiều.

"Anh rất có năng lực." Cổ La Xuân nói.

"Lâu như vậy rồi mà vẫn không thích ứng được với xã hội này, đây là chính là một sự thất bại." Thời Chấn nói.

Cổ La Xuân trầm mặc một lúc rồi nói: "Cố gắng lên!"

"Đường tổng! !!" Đường Diễn vừa mới ra khỏi phòng, Tiêu Vĩnh Thanh đã vội vã tiến lên.

Đường Diễn nhìn sang, ánh mắt lạ lẫm vô cùng. Thư kí Kiều vẫn nhớ Tiêu Vĩnh Thanh, cô ghé vào tai Đường Diễn nói vài câu.

Ánh mắt Đường Diễn nhìn Tiêu Vĩnh Thanh lúc này còn mang thêm chút dò xét, Tiêu Vĩnh Thành cố nén sự không cam lòng, nở nụ cười đi tới: "Đường tổng không nhớ em sao?"

Đường Diễn nhíu mày, vẫn không lên tiếng, anh thật sự không nhớ. Quan hệ giữa Đường Diễn và mấy người tình nhân trước đó, thời gian dài nhất cũng không đến 1 năm, ngắn nhất thì chỉ trong vòng 1 tháng.

Nhưng bất kể là 1 năm hay 1 tháng, Đường Diễn cũng không phải ngày nào cũng đến tìm bọn họ. Tần suất gặp bọn họ giống như tần suất gặp La Thiển đạo trước, thường thì sẽ duy trì 1 tháng gặp 1 lần hoặc 3 tháng gặp 1 lần.

Ở cùng La Thiến đã khoảng 1 năm rồi, ngoại trừ 2 tháng gần đây gặp nhau thường xuyên thì số lần gặp mặt trước đó cũng không đến 6 lần. Đường Diễn không rảnh để nhớ kĩ ngoại hình của bọn họ, tất cả mọi người đều chỉ vì lợi ích, chia tay rồi thì liền ném ra sau đầu, dù sao thì lúc đầu đến với nhau cũng chẳng phải do bọn họ tốt đẹp gì, Đường Diễn chỉ muốn tìm chút hình bóng của người kia từ trên người bọn họ mà thôi.

Không nhận được đáp án của Đường Diễn, Tiêu Vĩnh Thanh cũng không xấu hổ, nói tiếp: "Đường tổng phải đi rồi?"

Đường Diễn cuối cùng cũng gật đầu, sau đó quay người tiếp tục đi.

"Đường tổng." Thấy Đường Diễn không chút lưu tình rời đi, Tiêu Vĩnh Thanh lại gọi.

Đường Diễn dừng lại, không phải bởi vì Tiêu Vĩnh Thành gọi anh, mà là để nói câu: "La Thiến ngày mai sẽ trở lại ghi hình, tôi đã nói với đạo diễn rồi. Cô ấy là tôi đưa vào, thế nên... đừng bắt nạt cô ấy."

Người phụ nữ ngu ngốc kia bị bắt nạt tận 1 tuần mà cũng không tìm anh kể khổ, Đường Diễn cảm thấy mình phải nói giúp cô một hai câu, nếu không sợ cô vẫn sẽ bị bắt nạt nữa.

Một tuần kia La Thiến cũng từng nghĩ đi kể khổ với Đường Diễn, nhưng sau đó nghĩ kĩ lại thì cảm thấy không cần, mấy người kia trừ việc công kích tinh thần cô thì còn biết làm gì đâu? Chỉ cần không động chạm đến thân thể cô thì chẳng sao hết, dù sao sau này cũng sẽ đường ai nấy đi nhà ai nấy ở. Cô cũng không có ý định ở lại trong giới giải trí nữa, thế nên liền không đi gây phiền cho Đường Diễn.

Câu nói kia của Đường Diễn khiến Tiêu Vĩnh Thanh ngây người, Đường Diễn thấy cô ta cứ ngơ ra thì lại nói thêm một câu: "Tôi mặc kệ mấy người là ai!"

Những người này không có ý nghĩa gì với Đường Diển cả, anh không muốn biết bọn họ là ai, đối với Đường Diển mà nói, những người này đều là người làm công cho anh trong một tháng này. Sau khi hoàn thành công việc, anh còn phải trả tiền lương cho họ nữa. Đã là người làm công cho anh thì sao có thể bắt nạt người phụ nữ của anh được?

Còn La Thiến lúc này thì sao? Vẫn đang ngồi ở quán cafe, vừa đọc truyện tranh vừa cười ha ha ha ha ha ha...

Đường Diển vừa đi, Ngụy Khả Tinh liền nhận được điện thoại của kim chủ, cô còn chưa kịp nhong nhẽo nũng nịu thì đã nghe thấy giọng nói tức giận của kim chủ: "Cô làm cái gì đấy hả? Cô đi gây sự với ai? Cô có biết Thời gian vui vẻ là ai đầu tư không? Cô có biết tôi đã phải nịnh nọt người ta bao nhiêu mới có thể tham gia đầu tư vào hạng mục này không? Thế mà cô còn dám đi đắc tội người của Đường tổng? Con mẹ nó cô bị ngu à? Hả? ... "

Ngụy Khả Tinh bị chửi đến ngu người, cô ta ngơ ngác nhìn Đường Diển lên xe, thư kí Kiều đóng cửa rồi vòng lên ghế phụ ngồi. Giờ cô ta mới biết, hóa ra kim chủ cũng có kim chủ this kim chủ that.

Triệu Vũ Lâm tìm đến khách sạn nhưng gõ cửa mãi mà không có ai ra mở cửa. Cuối cùng cô đành móc điện thoại ra gọi thử, phát hiện ra gọi được rồi này.

Khi cô nhìn thấy La Thiến ngồi ở quán cafe cười đến ngu xuẩn thì cô đột nhiên cảm thấy đầu mình như đang giật giật.

"Đây này! Vũ Lâm, bên này bên này, chị gọi tiramisu cho em rồi, có muốn đọc truyện tranh không? Quán cafe này có rất nhiều truyện tranh hay luôn, quyển chị đang đọc này thú vị cực. Ha ha ha ha ha ... "

Triệu Vũ Lâm: "... Chị vẫn ổn chứ? Sao không nghe điện thoại? Điện thoại chưa sửa xong à?"

La Thiến vừa cười vừa nói: "Thành phố này quá nhỏ, điện thoại của chị là hàng đặt theo yêu cầu, thế nên bên này không có linh kiện để thay. Hình như nó hỏng chỗ bắt tín hiệu, chị không nhận được cuộc gọi nào của em hết, cũng chẳng gọi được cho ai. Sáng nay Đường tổng vừa đưa cho chị cái mới, chị lắp SIM vào mới phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhờ."

"Thế là hôm qua chị ở cùng với Đường tổng?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiến lắc đầu, nhìn xung quanh một chút rồi mới ghé đầu nói nhỏ: "Hôm qua chị gặp phải bọn buôn người, chị sợ lắm luôn, suýt chút nữa chị không thể trở về rồi."

Triệu Vũ Lâm hoảng hốt, hỏi: "Thế chị có sao không?"

La Thiến khoát khoát tay: "Có sao thì bây giờ chị có thể ngồi ở đây à? Ăn cơm chưa? Chúng ta đi ăn cơm trưa đi, vừa ăn vừa nói!"

Triệu Vũ Lâm: "...". Bà chị này, tim bà chị lớn quá đấy!

Triệu Vũ Lâm cuối cùng vẫn không phá hỏng tâm tình tốt của La Thiến, cùng bà chị này đi ăn cơm trưa.

La Thiến có thẻ phòng, ăn cơm không mất tiền, nhưng Triệu Vũ Lâm lại không có! Tiền lương 1 tháng của cô chưa đến 8000 tệ, phí sinh hoạt cũng mất khá nhiều, bắt cô ăn buffee trong khách sạn 5 sao chẳng bằng giết cô cho rồi.

"Chúng ta ra bên ngoài ăn đi!"

La Thiến hoảng sợ khoát khoát tay: "Không được không được, Đường tổng đã dặn chị không được ra ngoài." Cô nhỏ giọng nói: "Nếu bọn họ vẫn còn ở bên ngoài thì phải làm sao bây giờ?"

Triệu Vũ Lâm: "...". Đối với việc La Thiến biết sợ, cô cảm thấy rất vui mừng.

La Thiến thở dài nói: "Chị có cầm thẻ phụ của Đường tổng, không sao đâu, ăn đi! Anh ấy trả tiền."

Triệu Vũ Lâm rất vui vẻ tiếp nhận lời đề nghị này, hai người tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, phòng ăn trong khách sạn 5 sao so với bên ngoài thì xa hoa hơn nhiều. Trong này cái gì cần đều có, từ khai vị đến tráng miệng, từ hoa quả đến bánh ngọt, từ cơm tây đến cơm ta, tóm lại là cái gì bạn có thể nghĩ tới nó đều sẽ có.

Hai người chọn đồ uống, hoa quả, beef steak, sau đó La Thiến bắt đầu quá trình kể lại chuyện mình đã trải qua.

La Thiến vừa nói xong thì Đường Diễn cũng trở lại. Ở chung với La Thiến 1 tháng này, Đường Diễn phát hiện bản thân đã hiểu biết về La Thiến không ít, anh nhìn đồng hồ rồi đi thẳng đến nhà ăn.

Quả nhiên trông thấy La Thiến ngồi bên bàn gần cửa sổ, La Thiến nhìn thấy Đường Diễn còn vui vẻ vẫy vẫy tay với anh.

Đường Diễn đi tới, La Thiến liền nói: "Đường tổng, anh với thư kí Kiều phải trả tiền trước thì mới có thể ăn đây, em đã quẹt thẻ phòng rồi, Triệu Vũ Lâm cũng đã trả tiền trước, anh mau đi đi!"

Đường Diễn: "... 1 cái thẻ phòng có thể miễn phí cho 2 người ăn."

La Thiến trừng lớn hai mắt nhìn anh: "Tại sao?"

"Bởi vì chúng ta đặt phòng đôi, em có bị ngốc không thế?" Đã đặt phòng đôi rồi thì lúc xuống ăn cơm chẳng lẽ còn miễn phí 1 người thu tiền 1 người à?

La Thiến không chịu thừa nhận bản thân mình ngốc, cô lén lút đưa thẻ phòng cho Đường Diễn rồi nói: "Em đương nhiên là biết chứ, nhưng mà em muốn giữ lại phần miễn phí này cho anh đấy."

Đường Diễn: "... " Thở dài một hơi rồi nhận lấy thẻ phòng đi trả tiền, để thư kí Kiều ở lại ăn cơm trước.

Thư kí Kiều nhìn Đường tổng ngoan ngoãn đi trả tiền, lại tôn trọng La Thiến thêm một phần.

"Thư kí Kiều này, hai người đi trút giận cho tôi sao?" La Thiến nhìn Đường Diễn đi rồi mới nhỏ giọng hỏi thư kí Kiều.

Thư kí Kiều muốn cười nhưng lại cố nhịn, mỉm cười một cách mất tự nhiên nói: "Đúng vậy."

"Thật sự đi trút giận cho tôi á?" La Thiến không thể tin nổi, dù sao trước đây Đường Diễn đều chỉ phụ trách cho cơ hội, phần còn lại đều mặc kệ mà, bây giờ còn thêm cả dịch vụ hậu mãi nữa? La Thiến cảm thấy Đường Diễn càng ngày càng tốt.

Đương nhiên, nếu Đường Diễn biết được La Thiến gọi chuyện này là dịch vụ hậu mãi thì nhất định anh sẽ cho La Thiến biết cái gì gọi là đại khai sát giới!

"Thật!" Thư kí Kiều mỉm cười nói.

La Thiến lắc đầu, không thể tin nói: "Vậy thì tốt quá rồi! Tôi kể cho cô một chuyện nhé, hôm qua tôi suýt thì đánh ông đạo diễn kia đấy."

Triệu Vũ Lâm lãnh đạm nói tiếp: "Sau đó nhớ ra mình đánh không lại người ta?"

La Thiến gật đầu: "Đương nhiên là đánh không lại rồi!" Cô không cảm thấy chuyện phụ nữ đánh không lại đàn ông là có gì mất mặt cả, đây không phải chuyện hiển nhiên sao?

"Thật ra, nếu như em có đánh thật thì đạo diễn cũng không nhất định sẽ đánh trả đâu." Đường Diễn vừa trở về thì nghe được câu nói này của La Thiến, liền trả lời một câu.

"Tại sao?" La Thiến hỏi.

"Đàn ông có chút tố chất hoặc phong độ đều sẽ không đánh phụ nữ." Đường Diễn xưa nay chưa từng đánh phụ nữ bao giờ.

La Thiến không biết điều này, cô chỉ biết khi mình làm phục vụ đã bị đàn ông đánh. Nữ phụ La Thiến cũng bị bạo lực gia đình, đánh cô ấy cũng vẫn là đàn ông.

Nhưng nghe Đường Diễn nói vậy, La Thiến lại nhỏ giọng hỏi: "Vậy anh có đánh phụ nữ không?"

Đường Diễn: "...". Anh cứ có cảm giác mình trả lời thế nào cũng rơi vào bẫy.

Thấy Đường Diễn im lặng, La Thiến trừng mắt: "Anh còn đánh phụ nữ á? !"

Đường Diễn cắn răng nghiêng lợi phun ra hai chữ: "KHÔNG, ĐÁNH! ! !"

La Thiến thở phào: "Thế thì tốt rồi, thế thì tốt rồi, nếu chúng ta phải đánh nhau thì ít ra còn có thể ngang sức." Đàn ông không đánh phụ nữ thì lúc đánh nhau phụ nữ vẫn có chút lợi thế.

Đường Diên nhíu mày nhìn cô: "Em còn muốn động tay động chân với tôi?"

"Không có!" La Thiển bình tĩnh khoát tay, cô chỉ lo trước cho khỏi họa mà thôi.

"Ăn của em đi." Đường Diên nói.

La Thiển ừm một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn.

"Bên kia có phải Đường tổng không?" Đồng nghiệp của Lâm Phi hỏi.

Lâm Phi nhìn sang, trông thấy Đường Diên, cũng nhìn thấy thư kí Kiều ngồi đối diện anh. Cô đang muốn sang chào hỏi thì nhìn thấy La Thiển ngồi cạnh Đường Diên, bắt gặp cảnh Đường Diên nói chuyện với La Thiển, lúc ấy anh lộ ra một nụ cười cô chưa từng thấy bao giờ.

La Thiển cũng cười, giơ tay làm hình chữ V với anh, Đường Diên bắt được, La Thiển liền rút ra rồi tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Đường Diên rất bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Phi ngây ngẩn cả người, đây là... một Đường tổng cô không biết. Cô đã từng được nghe nói, cũng từng được chứng kiến, Đường tổng luôn luôn lãnh đạm, toàn thân từ đầu đến chân từ trong ra ngoài đều lộ ra sự lãnh đạm, chứ không phải Đường tổng như bây giờ.

Tiểu Vũ: chúng các chị em chúng mình có 1 ngày 8/3 thật hạnh phúc vui vẻ và khỏe mạnh nhaaaa <3 <3

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 36

Chương 36

Edit: Tiểu Vũ

Người đồng nghiệp này của Lâm Phi tên là Hứa Trân, cô ta vào công ty sớm hơn Lâm Phi 2 năm.

"Chúng ta qua đó chào hỏi đi?" Hứa Trân hỏi, ngoại hình Hứa Trân khá phổ thông, nhưng năng lực thì không tệ, tính cách cũng rất tốt, hiện tại cũng đã có bạn trai rồi. Nhân duyên ở công ty rất tốt, sau khi Lâm Phi vào làm việc thì đã nhanh chóng trở thành bạn tốt của nhau, thế nên lần đi công tác này Hứa Trân đã bỏ không ít tâm tư mới xin cho Lâm Phi đi được.

Lâm Phi gật đầu: "Nên thế."

Sau đó hai người liền đi tới chiếc bàn cạnh cửa sổ kia, đến trước mặt Đường Diễn.

Lâm Phi dịu dàng chào hỏi: "Chào Đường tổng."

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn Lâm Phi, sau đó lập tức ngây người, chủ yếu là bởi vì đôi mắt của Lâm Phi quá giống người kia.

La Thiến nghe được tiếng nói thì cũng ngẩng đầu lên, và ngay lập tức bị hù dọa.

What, không phải 1 năm sau hai người này mới gặp nhau lần đầu sao? Đây là tình tiết thay đổi à?

La Thiến đương nhiên không biết, sự thay đổi này chính là bởi vì cô, nếu như không phải vì cô thì Đường Diễn cũng sẽ không đến thành phố Nam Đan vào lúc này.

Đường Diễn không đến thành phố Nam Đan, thì cũng sẽ không chạm mặt với Lâm Phi đang đi công tác.

Nhìn Đường Diễn ngây người, Lâm Phi cũng có chút mừng thầm trong lòng, cô ta mỉm cười nói: "Đường tổng, tôi là Lâm Phi ở bộ phận thiết kế, nhờ anh nên tôi mới không bị Lưu tiền bối đánh cắp thiết kế."

La Thiến chớp mắt, đảo quả đảo lại giữa Đường Diễn và Lâm Phi, trông như đang đi bắt gian vậy.

Đường Diễn vô ý chạm phải ánh mắt đó, tâm trạng trở nên rất tốt, cười cười vỗ đầu cô, nói: "Nhìn cái gì đấy?"

La Thiến sờ đầu: "Không nhìn gì hết."

Bởi vì Đường Diễn không trả lời mình, Lâm Phi có chút xấu hổ, thư kí Kiều nhìn Lâm Phi một chút rồi nói: "Đường tổng, đây là người mới của công ty năm nay, tháng trước bộ phận thiết kế có xảy ra vụ đạo thiết kế."

Đường Diễn hình như có chút ấn tượng, gật đầu.

Thư kí Kiều nói: "Đây chính là vị người mới đó."

Đường Diễn chào hỏi với hai người: "Sao hai người lại ở đây?"

Lâm Phi nhanh chóng trả lời: "Chúng tôi tới công tác." Các cô tuy rằng ở khách sạn này nhưng ở phòng bình dân, giá cả khá phải chăng.

Đường Diễn nghe xong liền gật đầu, bâu không khí nhất thời trở nên yên tĩnh, Đường Diễn không có ý muốn nói chuyện tiếp.

La Thiến đang tự suy nghĩ lung tung, dù sao Lâm Phỉ đã lên sàn trước thời hạn rồi, tình huống có biến rồi! Thế nhưng hiện tại cả người cô chỉ có mỗi 20 vạn thôi, đừng nói là cả tòa nhà, dù chỉ mua 1 căn nhà cô cũng chẳng đủ tiền đặt cọc.

Lâm Phỉ khá lúng túng, cô có chút hảo cảm với Đường Diễn, bởi vì Đường Diễn đã ra tay giúp đỡ cô. Đường Diễn vốn tuần tú lịch sự, lại có năng lực, thêm cả lần giúp đỡ kia nữa, tất cả đều phù hợp với hình tượng nửa kia của Lâm Phỉ.

Đương nhiên, cũng là hình tượng mà đại đa số phụ nữ ảo tưởng về nửa kia của mình.

Thư kí Kiều chỉ có thể tiếp lời: "Hai người đi ăn cơm đi!"

Lâm Phỉ gật đầu, cùng Hứa Trân rời đi, ngồi xuống cái bàn cách đó không xa.

La Thiến quay đầu nhìn bóng lưng Lâm Phỉ một chút, sau đó quay đầu hỏi Đường Diễn: "Cô ấy xinh không?" Thật ra, Lâm Phỉ không xinh bằng La Thiến, La Thiến là kiểu đẹp thật sự, còn Lâm Phỉ chỉ là thanh tú mà thôi.

Đường Diễn liếc nhìn cô, vừa cúi đầu ăn vừa thuận miệng hỏi: "Ghen rồi?"

La Thiến sững sờ, lập tức khoát tay nói: "Không phải, em không ghen."

Rất nhiều tình tiết trong truyện La Thiến đã không còn nhớ rõ nữa, dù sao thì cũng đã rất nhiều năm không đọc rồi. Nhưng bên trong có một câu hình dung Đường Diễn mà cô không thể quên được, đại ý chính là Đường Diễn không thích người phụ nữ của mình ghen tuông, anh cảm thấy phiền.

Cơ mà đương nhiên phải ngoại trừ nữ chính rồi, dù sao người ta cũng là nữ chính đấy nhé.

Còn đối với những tình nhân ghen tuông khác, Đường Diễn đều thanh toán "tiền lương" ngay trong ngày hôm đó rồi say goodbye.

Không thể trách La Thiển nhớ rõ chi tiết này, bởi vì lúc đọc cô đã từng nghiêm túc phân tích qua, cô cảm thấy hình tượng tác giả thiết lập cho nam chính hơi không được hợp lý. Bất kể là thích hay không thích, đàn ông đối với người phụ nữ không ghen đều sẽ cảm thấy khó chịu, đây có lẽ là một kiểu chiếm hữu của đàn ông chăng?

Đường Diễn khựng lại, nhìn La Thiển rồi hỏi: "Không ghen?"

La Thiển cho rằng Đường Diễn đang cảnh cáo cô không được ghen đây mà! Thế nên cô liền giơ tay lên trời thề thốt: "Thật sự không ghen mà, anh nhìn ánh mắt ngây thơ đơn thuần này của em đi."

Triệu Vũ Lâm: "..."

Thư kí Kiều: "..."

Giọng nói của Đường Diễn lạnh xuống tận 2 nấc: "Thật không ghen?"

Triệu Vũ Lâm cảm thấy La Thiển quá ngu xuẩn, thế nên đành thay La Thiển nói: "Sao lại không ghen được chứ! La Thiển xấu hổ không dám thừa nhận thôi."

La Thiển ai oán nhìn Triệu Vũ Lâm, sau đó lại nhìn Đường Diễn: "Anh đừng nghe cô ấy, em không phải kiểu phụ nữ thích ghen tuông đâu. Anh yên tâm đi, em tuyệt đối sẽ không ghen."

Đường Diễn vô thức sờ sờ dao đĩa trong tay, nhàn nhạt nói: "Thế à!"

La Thiến dùng hết sức gật đầu, sau đó cô nhìn thấy Đường Diễm ngồi thẳng dậy nhìn cô 2 giây rồi xoay vai cô ngược lại.

Gì đây?

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bỗng nhiên cô thấy cổ mình chợt nhẹ đi, sau đó mới phản ứng được, sợi dây chuyền có giá 13 vạn mua hôm nọ biến mất rồi! ! !

Cô hoảng sợ quay đầu nhìn Đường Diễm, trông thấy anh vo sợi dây lại, thản nhiên liếc nhìn cô, sau đó dưới ánh mắt không thể tin được của cô ném sợi dây chuyền vào trong túi vest.

La Thiến: "..."

"Làm sao?" Ánh mắt Đường Diễm vô cùng lạnh nhạt.

La Thiến lại liếc mắt nhìn túi vest của anh, yếu ớt nói: "Nó là của em mà."

"Bây giờ không phải nữa rồi."

"Anh tặng cho em đấy." La Thiến nói.

"Anh muốn đòi lại." Đường Diễm tiếp.

"Anh đùa ý?" La Thiến trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn Đường Diễm.

"Đúng." Đường Diễm vẫn bình tĩnh như cũ.

La Thiến: "..."

Bởi vì đột nhiên tổn thất mất 13 vạn, tâm trạng La Thiến ngay lập tức rơi xuống đáy cốc, cô ai oán liếc nhìn Đường Diễm, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Thư kí Kiều im lặng nhìn sự ngây thơ của tổng giám đốc nhà mình, nhưng cô vẫn rất đúng lúc phá vỡ bầu không khí ngột ngạt lúc này: "Đúng rồi, La tiểu thư, sáng mai cô quay về thôn Kiều Nham tiếp tục ghi hình nhé."

"Ừm." La Thiến trả lời một cách uể oải.

Buổi tối, Đường Diễm vẫn lạnh lùng như cũ mang theo La Thiến tham gia bữa tiệc cảm ơn.

Ngày hôm sau, sau khi đưa La Thiến về thôn Kiều Nham, Đường Diễm liền lên máy bay về công ty cùng thư kí Kiều.

Khi La Thiến tiến vào sân, người cô nhìn thấy đầu tiên là đạo diễn Thời. Thời Chấn trông thấy La Thiến, không tươi cười tiếp đón mà vẫn trưng ra vẻ mặt nghiêm túc khó chịu như mọi hôm, nhưng La Thiến lại cảm giác được địch ý của Thời Chấn đối với mình rõ ràng đã giảm bớt rồi.

Cô chào hỏi Thời Chấn, Thời Chấn không nhìn cô, chỉ nhẹ gật đầu rồi nói: "Nhanh chóng chuẩn bị một chút, sắp bắt đầu quay rồi."

La Thiến thụ sủng nhược kinh quay trở về kí túc xá, ai ya, bị giáo huấn rồi có khác, quả nhiên không căm ghét mình nữa rồi.

Không chỉ Thời Chấn, La Thiến cảm thấy tất cả nhân viên và nghệ sĩ trong đoàn khi nhìn cô đều mang theo chút ý tứ cung kính.

Trong kí túc xá, tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ, Tiêu Vĩnh Thnh có chút tiều tụy, Ngụy Khả Tính thấy La Thiến thì nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, tựa như không dám đối mặt với La Thiến vậy.

Mễ Tuyết Phi không thay đổi gì, Du Mạn vẫn là chị cả quan tâm mọi người, chị ấy tiến lên nói xin lỗi với La Thiến: "Hôm nó không đợi em trở

về, chị xin lỗi." Du Mạn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn biết có chuyện không hay đã xảy ra.

La Thiến lắc đầu nói: "Không liên quan tới chị Mạn đâu."

Chuyện này chắc chắn đã khiến La Thiến sinh ra cảm giác không tốt với đoàn phim này, càng sẽ không thích, tất cả mọi người chỉ vì hợp tác một khoảng thời gian mà thôi.

Mang tâm tình này, tất cả mọi người đều chỉ muốn bình an vô sự thu xong tiết mục. Sau một thời gian thì show thực tế này cuối cùng cũng quay xong, bình thân không một gợn sóng. Khi không có ai quấy rối gây chuyện, La Thiến cũng không nhằm vào ai hết, biểu hiện không tính là nổi bật, nhưng cũng không quá kém, dù sao cô cũng là nông dân chính hiệu, có rất nhiều chuyện ở đây đều là sở trường của cô.

Có lẽ là hiệu ứng của Đường Diễn quá mạnh mẽ, La Thiến mặc dù không ra mặt nói gì nhưng Triệu Vũ Lâm nói rằng, thời gian lên kính của cô cũng không ít đâu. Mặc dù chỉ thường thường không có gì đặc sắc nhưng cũng coi như đã bình yên ghi hình xong.

Còn một cảnh quay cuối cùng nữa, Thời Chấn bảo mọi người về nghỉ ngơi 3 ngày đợi thông báo.

La Thiến liền trở về khách sạn ở thành phố Nam Đan, vẫn là khách sạn cũ kia, chỉ là không có Đường Diễn ở cùng.

Ngày nghỉ thứ 2, lúc cô đi thang máy ăn cơm trưa thì gặp phải Lâm Phi, Lâm Phi vẫn còn ở đây khiến La Thiến có chút kinh ngạc.

"Chào cô!" Lâm Phi chào hỏi trong thang máy.

La Thiến gật đầu đáp lại: "Chào cô."

"Tình cảm của cô với Đường tổng thật tốt."

Về mặt La Thiến lập tức cứng lại, câu này nên trả lời thế nào đây? Cô cũng không muốn đi gây sự với Lâm Phi đâu, trong nguyên tác thì 1 năm sau Lâm Phi với Đường Diễn mới gặp nhau, sau đó 2 người bắt đầu kí kết hợp đồng yêu đương.

Còn cô thì sẽ bị Đường Diễn vứt bỏ trước đó, nhưng nữ phụ La Thiến không cam tâm, đã làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, những chuyện này khiến Đường Diễn công kích La Thiến, khiến Phùng Nhất Khê trả thù La Thiến. Thậm chí ngay cả bạch nguyệt quang cũng ức hiếp nữ phụ La Thiến.

Vì vậy, La Thiến rất xem trọng sự phát triển tình cảm của Đường Diễn và Lâm Phi, một khi 2 người này có gì đó thì cô nhất định phải rút ra an toàn, nếu không thì sau này cô nhất định sẽ chết rất thảm.

Thế nên, nếu như trả lời rằng tình cảm tốt thì có phải có chút... mạo hiểm hay không?

La Thiến liền khoát khoát tay nói: "Không phải đâu, Đường tổng là người tốt như vậy, về sau nhất định sẽ gặp được người tốt hơn tôi."

Lâm Phi cười cười, cô không biết Đường tổng cuối cùng sẽ gặp được ai, có đi đến cuối con đường với La Thiến hay không, cô chỉ biết ngày hôm đó, cô nhìn thấy rất rõ ràng, Đường tổng có quan tâm đến La Thiến.

Đây quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi, mặc dù cô là nhân viên mới, nhưng những sự việc liên quan tới La Thiến cô biết cũng không ít.

Một bình hoa chỉ có sắc đẹp, không tài không đức, thậm chí còn tham lam ích kỉ, còn mơ mộng hão huyền. Cô ấy đã từng tới công ty tìm Đường Diễn, nhưng lần nào cũng bị bảo vệ đuổi ra ngoài, mỗi lần như vậy đều trở thành truyện cười cho cả công ty.

Thậm chí có người còn dùng điện thoại quay lại cảnh đỏ, Lâm Phi cũng từng nhìn thấy, vô cùng chật vật. Đường tổng xưa nay chưa từng gặp tình nhân ở công ty, nhưng người khác bị đuổi một lần thì sẽ không dám trở lại lần hai.

Thế nhưng La Thiến lại không như thế, hình như cô ta cho rằng cứ có lòng thì sắt đá cũng thành kim thì phải? Ngày nào rảnh rồi cô ta có thể đến 2 - 3 lần, thật ra cô ta đến lúc nào, một ngày đến mấy lần Đường tổng vốn không hề hay biết.

Người khác thậm chí còn không thông báo đến anh. Sau lần đầu tiên La Thiến tới và được Đường tổng hạ lệnh không tiếp, từ lần thứ 2 trở về sau, tin tức cô ta đến còn không cả được truyền lên tầng 2.

Nhưng mà... mọi thứ giờ đã khác rồi. Hiện tại, La Thiến có thể tới lui văn phòng của Đường tổng một cách rất tự nhiên, có thể ngồi ăn cơm bên cạnh Đường tổng, được Đường tổng dặn dò nhắc nhở, thậm chí được Đường tổng nhìn bằng ánh mắt bất đắc dĩ.

La Thiến trông thấy Lâm Phi ngẩn người, cũng không biết nên nói gì nữa, cô không hề nghĩ tới mình sẽ chạm mặt với nữ chính và bạch nguyệt quang.

Quan trọng là, bất kể nữ chính hay bạch nguyệt quang, bọn họ đều có một loại năng lực phi phạm nào đó, hơn nữa, bên cạnh bọn họ còn có các nam phụ lòng dạ độc ác.

La Thiến thở dài, không dám động tới đâu, không dám chạm vào đâu!

Thang máy rất nhanh đã đến tầng 2, La Thiến gật đầu với Lâm Phi rồi ra ngoài.

Mà lúc này, ở công ty Đường thị.

"Ra nước ngoài?" Cảnh quay cuối cùng của Thời gian vui vẻ đột nhiên thay đổi, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Đường Diễn.

Lần họp này, một phần là vì làm rõ tình trạng của đạo diễn Thời, trừ chút tiền lương và chuyển giao công việc cho Hướng Kiến Hoa.

Một phần khác là, Đường Diễn đột nhiên đưa ra phương án mới cho cảnh cuối của Thời gian vui vẻ, anh vô cùng bình tĩnh gật đầu: "Đúng, cảnh cuối quay ở nước ngoài!"

Cố La Xuân: "Có kịp không?" Vốn đã định quay ở một địa điểm du lịch trong nước rồi, đang yên đang lành sao lại thay đổi rồi?

Đường Diễn gật đầu: "Thời gian làm thủ tục hộ chiếu chỉ cần 1 tuần là đủ rồi, cảnh cuối cùng chỉ cần quay 2-3 ngày là xong."

Cố La Xuân chỉ có thể gật đầu, còn làm gì được nữa, anh là lão đại, anh đồng ý chi tiền thì chúng tôi còn làm gì được. Dù không biết lý do thật sự là gì thì cũng chỉ còn đường đồng ý mà thôi.

Đến khi Đường Diễn về đến tầng cao nhất, thư kí Kiều lập tức gõ cửa nói: "Đường tổng, tài liệu đi công tác cuối tuần này của anh đã chuẩn bị ổn thỏa rồi."

Tiểu Vũ: bonus thêm một chương nèee

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 37

Chương 37

Edit: Tiểu Vũ

Đường Diễn làm vậy không phải là vì đột nhiên nghĩ ra ý tưởng mới gì cả, anh chỉ muốn dẫn La Thiến đi nước ngoài du lịch mà thôi.

Khi Thời Chấn nhận được tin này liền ngu người, hộ chiếu của bọn họ đã được đưa đi để làm VISA rồi, Đường Diễn xử lý rất nhanh, không lâu sau VISA của tất cả mọi người đã xong xuôi đâu vào đấy.

Lúc La Thiến nhận được tin tức cũng không dám tin đây là thật, cô lập tức gọi điện cho Đường Diễn: "Em bảo anh này, em bảo anh này, đoàn phim của bọn em được ra nước ngoài ghi hình đó!"

Đường Diễn nhếch miệng, giọng nói mang theo ý cười, hỏi: "Vui lắm à?"

"Em chưa được ra nước ngoài bao giờ cả!" La Thiến cao hứng nói: "Anh biết không? Em được đi Mỹ đó!"

Đường Diễn nói tiếp: "Ừm, lúc nào thì đi?"

La Thiến nói: "Mấy ngày nữa thôi, vé máy bay rồi VISA đều xong hết rồi, ha ha ha ha ha... Thế này thì sẽ không thể bị hoãn nữa, chỉ mấy ngày sau thôi là em được ra nước ngoài rồi!"

Giọng nói bình thản của Đường Diễn truyền đến: "Trùng hợp thế, có phải bọn em bay ngày 23 không?"

La Thiến nghe xong có hơi khựng lại, nhưng không nghĩ nhiều, cô nhanh chóng tiếp tục vui vẻ nói: "Đúng vậy, đúng vậy! Sao anh biết thế?"

"Bởi vì tôi là người đặt vé máy bay." Giọng nói của Đường Diễn vẫn bình tĩnh như cũ.

Sự vui vẻ thích thú của La Thiến đột nhiên bay biến: "Anh đặt?"

"Đúng vậy! Còn có chuyện trùng hợp hơn nữa cơ, hôm đó tôi cũng phải sang Mỹ đi công tác."

La Thiến cuối cùng cũng nhận ra có điểm gì đó là lạ, hỏi: "Sao lại trùng hợp thế được?"

Đường Diễn vẫn bình thản: "Em thử nói xem?"

La Thiến dè dặt hỏi: "Cái này, không phải là vì anh muốn đi du lịch với em đó chứ?"

Thật ra Đường Diễn chỉ là không muốn phải đi Mỹ công tác một mình mà thôi, mặc dù trước kia vẫn thường xuyên đi công tác một mình nhưng lần này anh cảm thấy, anh hoàn toàn có thể mang La Thiến theo cùng.

Thế nên liền dứt khoát trả lời: "Đúng vậy!" Anh vốn tưởng rằng, điều này sẽ khiến phụ nữ kia đặc ý ít nhất là 2 ngày.

"Anh lừa em!" Mặc dù La Thiến nói thế nhưng vẫn rất hưng phấn, cô cười ha ha nói: "Nhất định đây là kết quả mà công ty đưa ra, nhưng mà dù sao thì em cũng muốn ra nước ngoài, đi cùng anh cũng tốt. Đợi em về rồi chúng ta cùng sắp xếp hành lý nhé, mấy ngày sau xuất phát rồi, em phải đi

mua thêm chút đồ mang theo mới được." La Thiến nói xong liền cúp máy, không cả đợi Đường Diễn nói thêm cái gì.

Đường Diễn nhìn thấy điện thoại bị cúp thì sững người, đây là lần đầu tiên anh bị La Thiến ngắt điện thoại như thế, nhưng mà cuối cùng anh cũng chỉ lắc đầu bất đắc dĩ, thở dài: "Đồ không có lương tâm."

La Thiến và Triệu Vũ Lâm sắp xếp hành lý rồi kéo vali ra khỏi phòng, lúc vào thang máy thì bắt gặp Lâm Phỉ và Hứa Trân cũng đang kéo vali.

La Thiến: "...". Sao cô và nữ chính lại có nhiều duyên đến thế nhờ?

Lâm Phỉ nhìn vali của La Thiến, cười nói: "Cô quay xong rồi?"

La Thiến lắc đầu nói: "Chưa đâu, đoàn phim chúng tôi phải ra nước ngoài quay tiếp." Giọng nói này muốn bao nhiêu kiêu ngạo có bấy nhiêu kiêu ngạo.

Bất kể là La Thiến hay nữ phụ La Thiến, cả hai người đều chưa từng được ra nước ngoài. Đời trước La Thiến phải làm việc ngày ngày đêm đêm để kiếm tiền dưỡng lão, cô không có vốn liếng cũng không có tư cách ra nước ngoài, hơn nữa chi phí làm thủ tục xuất ngoại còn rất cao.

La Thiến sẽ không bỏ tiền ra chơi canh bạc này, huống chi cô có sang nước ngoài cũng chỉ có thể đi ăn xin mà thôi, cô làm gì có tiền mà đòi đi du lịch cơ chứ.

Nữ phụ La Thiến thì luôn ném tiền vào việc mua quần áo trang sức để diễn võ giương oai. Cô ấy chưa từng nghĩ mình sẽ bị vứt bỏ, cô ấy cho rằng mình sẽ mãi có tiền như vậy.

Mãi cho đến khi bị vứt bỏ, cô ấy không có tiền tiết kiệm nên chỉ có thể sống dựa vào việc bán đồng quần áo túi xách xa xỉ kia. Khi đó cô ấy đã

không thể ra nước ngoài được nữa rồi, thế nên, trong trí nhớ của La Thiến, không hề có ký ức về việc du lịch nước ngoài.

La Thiến luôn cho rằng, đi du lịch nước ngoài là việc mà chỉ người có tiền mới làm thôi, cô đã từng nghĩ, đợi đến khi cô trở thành Bao Tô Bà thì sẽ có tiền đi nước ngoài du lịch.

Nhưng niềm vui này đến quá đột ngột, không khoe khoang một chút thì La Thiến hơi khó chịu, thế nên cô rất vui vẻ nói những lời này với nữ chính.

Sau đó, nữ chính hỏi cô: "Đi nước nào vậy?"

La Thiến cười híp mắt nói: "Mỹ đó!"

Nữ chính ồ một tiếng, nói: "Vậy sao!"

Hứa Trân cười nhạo La Thiến: "Không có kiến thức."

Sự vui vẻ của La Thiến thoáng nhạt đi, Hứa Trân nói tiếp: "Chúng tôi đã đến Mỹ không biết bao nhiêu lần rồi." Bọn họ học thiết kế, muốn tiến vào công ty thiết kế tốt thì đều phải có năng lực, ở nước ngoài học tập và làm việc chính là điều kiện tốt nhất.

Hứa Trân từng có kinh nghiệm làm việc tại nước ngoài mới có thể tiến vào Đường thị, sau đó cũng đã đi công tác ở Mỹ một lần, đối với cô ta, ra nước ngoài là một việc rất bình thường. Lâm Phỉ cũng như thế, điều kiện gia đình cô ta cũng không kém, hồi đại học đã từng tới Mỹ làm sinh viên trao đổi, kiến thức về thiết kế của cô gần như đều học từ đây.

Đối với bọn họ, hành vi của La Thiến không khác gì đồ nhà quê cả.

La Thiến ồ một tiếng, cũng không thấy mình như thế có gì đáng xấu hổ, chỉ bình thản nói: "Đây là lần đầu tiên tôi được đi, vui vẻ một chút cũng

là chuyện bình thường."

"Hừ, thế nên cô mới là đồ nhà quê." Hứa Trân nói, còn Lâm Phi vẫn luôn im lặng, cô ta sẽ không làm cố tình làm người xấu, nhưng cô ta cũng sẽ không ngăn cản người khác làm.

Thang máy dừng tại tầng 1, La Thiến nhìn hai người kia rồi nói: "Đồ nhà quê thì đồ nhà quê thôi! Dù sao thì Đường tổng cũng đi cùng với tôi, anh ấy sẽ không để tôi làm ra cái gì đó quá khác người đâu, thế nên tôi chẳng lo lắng chút nào hết." La Thiến nói xong liền nghênh ngang rời đi.

Hứa Trân không thể tin được nhìn theo bóng lưng của cô ta, cô ta và Đường tổng cùng đi?

Lâm Phi cũng ngây người, bọn họ... cùng đi sao?

La Thiến tức giận dùng dùng kéo vali, vừa đi vừa nói với Triệu Vũ Lâm: "Em nói xem, người kia có phải bị điên không? Sao cứ thích kiểm chuyện với chị thế? Kiểm chuyện với chị thì cô ta có tiền sao?" Giống như chơi trò đập chuột ấy, cứ con nào nhô lên thì đập con đấy, đập xong thì được tiền, La Thiến cảm thấy mình là mấy con chuột bị đập đó.

"Có tiền hay không thì em không biết, nhưng mà gây xong thì nhất định sẽ vui sướng." Triệu Vũ Lâm vừa đón taxi vừa nói.

"Nhưng thế thì có chỗ tốt nào với cô ta chứ?" La Thiến nhét vali vào cốp taxi, sau đó mở cửa xe ngồi vào.

Triệu Vũ Lâm nói: "Không có tốt hay không tốt ở đây, việc này giống như khi chị ghét một người thì ngay cả việc người đó hắt xì hơi thôi thì chị cũng có thể cười trên nỗi đau của họ cả nửa ngày luôn."

La Thiến nghĩ nghĩ, sau đó phát hiện, lúc cô chán ghét một người thì đúng là giống với miêu tả của Triệu Vũ Lâm thật.

Nhưng mà, La Thiến cảm thấy, bản thân cô chưa từng đi khiêu khích người khác trước, nguyên nhân là bởi vì cô cho rằng đi khiêu khích kiếm chuyện với người khác thì sớm muộn gì mình cũng sẽ gặp chuyện không may.

"Cô ta cứ nhìn thấy chị liền đến khiêu khích, không sợ chị mách lẻo với Đường tổng à?"

Triệu Vũ Lâm nói: "Có lẽ là cô ta cảm thấy, Đường tổng sẽ không tin vào mấy lời nhảm nhí của chị!"

La Thiến hít sâu một hơi, rồi gọi điện cho Đường Diễn kiểm chứng, Đường Diễn nhận máy rất nhanh, La Thiến hỏi anh: "Đường tổng, anh cảm thấy người hay đi đâm bị thóc chọc bị gạo thế nào?"

"Vô dụng! Làm sao?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến cười nói: "Không sao! Em đang trên đường đến sân bay nè, buổi tối gặp nhé! Bai bai!"

Triệu Vũ Lâm: "..."

La Thiến im lặng một chút rồi mới nói: "Thông báo và mách lẻo vẫn có chút khác biệt, chúng ta không nên làm phiền Đường tổng." Mách lẻo nữ chính? Không muốn sống à?

Buổi tối, khi Đường Diễn đến nhà La Thiến thì cô đang làm món thịt trứng giấm, món này Đường Diễn còn chưa được ăn bao giờ.

Bàn ăn hôm nay có một bát canh cá cay làm món chính, La Thiến gần như chưa bao giờ làm món cay khi Đường Diễn tới nhà. Thế nên lúc nhìn thấy món canh cá cay này, Đường Diễn liền tự hỏi bản thân xem có phải hôm nay mình chọc giận gì cô không. Đường Diễn không ăn được cay, vì vậy cả bữa cơm hôm đó anh chỉ có thể ăn cơm trắng với thịt trứng giấm,

đồng thời nhìn La Thiến húp sạch bát canh cá, ăn nhiều đến mức quanh miệng toàn là mỡ.

Trong lúc vô tình, La Thiến đã đắc tội với ai đó, vì thế nên lúc đi ngủ cô đã bị Đường Diễn đè xuống dạy dỗ cho một phen tím người.

Ngày hôm sau, lúc La Thiến nhìn thấy Triệu Vũ Lâm thì liền nói với Triệu Vũ Lâm rằng: "Làm người không thể không biết đến điểm mấu chốt, em phải nhớ kĩ điều này đấy! Phong thủy luân chuyển." Ai ya, eo của tôi.

Triệu Vũ Lâm không hiểu gì, chỉ đưa hộ chiếu cho cô, nói: "Ngày mai xuất phát rồi, đồ đạc của chị chuẩn bị xong chưa?"

La Thiến ngay lập tức chuyển sang trạng thái hưng phấn: "Xong rồi xong rồi, mọi người cùng nhau xuất phát sao?"

"Đương nhiên, bắt đầu ghi hình từ sân bay mà." Triệu Vũ Lâm nói.

"Không cần đến nhà ghi hình sao?"

Triệu Vũ Lâm cũng không giải thích được việc này: "Nghe nói pho đạo diễn bảo không cần đến, anh ta nói bắt đầu ghi hình từ sân bay là ok rồi."

Căn nguyên của việc này, cũng chỉ vì Hường Kiến Hoa không hi vọng người mở cửa cho mình lại là Boss mà thôi.

La Thiến cũng không quan tâm, cô cầm lấy hộ chiếu, vuốt ve rất cẩn thận.

Lúc này Đường Diễn đã tỉnh, anh dựa người vào cửa nhìn hành động của cô, Đường Diễn vô thức nở nụ cười. Lúc trước nghe La Thiến nói cô chưa từng ăn các món ăn nước ngoài thì Đường Diễn đã nghĩ, có phải cô cũng chưa từng được đi ra nước ngoài không.

Ngày xuất phát, tuy rằng La Thiến đã căn giờ ra khỏi nhà nhưng bởi vì tắc đường mà cô trở thành người đến muộn nhất.

Lúc La Thiến đến sân bay, tất cả sự hưng phấn đều bị một loạt tiếng hét đình tai nhức óc làm bay màu.

Nhìn biển người đông nghịt trước mặt, La Thiến trợn tròn mắt, Triệu Vũ Lâm cũng hơi trợn mắt lên nhìn. Đến tận lúc này, La Thiến mới chính thức cảm nhận được Thời gian vui vẻ đúng là có mùi minh tinh, minh tinh hạng A luôn là đẳng khác.

Thời gian vui vẻ là một show lớn, cứ nhìn số lượng minh tinh tuyến 1 mà họ mời thì biết, cát-xê của mấy vị này đều lên tới mấy nghìn vạn đấy.

Ghi hình cùng đoàn phim vài tuần, trải qua những ngày tháng đúng như tên gọi của show "Thời gian vui vẻ" khiến La Thiến cảm giác của cô đối với mấy người kia đã khác đi rất nhiều.

Tình cảnh bây giờ, mới khiến La Thiến ý thức được, cô và những người kia, có sự khác biệt một trời một vực!

"a a a a a a a ! ! !"

"Lâu Tùng Nguyên, Lâu Tùng Nguyên, Lâu Tùng Nguyên!"

"Tê Văn Hàm, Văn Hàm, em yêu anh, em muốn sinh tiểu hầu tử cho anh."

"Mễ Tuyết Phi, a a a a a, là Mễ Tuyết Phi kìa."

"Tôi có chết cũng nhắm mắt."

...

Dù đông người như thế nhưng nhân viên của sân bay vẫn làm rất tốt chức trách của mình, những người kia chen thế nào đi nữa thì cũng không ảnh hưởng mấy đến lối vào làm thủ tục của hành khách.

Dưới sự hộ tống của nhân viên an ninh, La Thiến và Triệu Vũ Lâm tiến vào làm thủ tục.

Không biết ai hô lên một câu: "Nhìn kìa, kìa chính là Đại Vương làm cao đó."

La Thiến: "..."

Cư dân mạng đặt cho La Thiến một cái biệt danh, vẻ vang cực kỳ luôn nhé, tên là "Đại Vương làm cao" .

Ý nghĩa của biệt danh này là gì? Nhìn thì thấy rồi đấy, làm cao, lại còn thêm cả 2 chữ đại vương luôn, vua làm giá.

La Thiến chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ có fan, nhưng cũng ngờ tới việc mình lại có nhiều antifan như vậy.

Ai mang cà chua, ai ném, cả biển người thế kia thì không thể nào biết được.

La Thiến bị ném vẹo cả đầu, nhất thời không kịp phản ứng.

Triệu Vũ Lâm cũng bị dọa, cô đoán được sẽ có fan hâm mộ tới sân bay, nhưng không nghĩ tới việc này sẽ liên lụy tới La Thiến.

Dù sao thì sự việc trên mạng của La Thiến cũng đã yên ắng hơn 1 tuần nay rồi.

"Đi nhanh lên!" Triệu Vũ Lâm nói.

La Thiến gật đầu, fan hâm mộ phía sau có chút bạo động, có người đang kêu lên: "Cho mày bắt nạt Tuyết Phi này."

La Thiến lại cảm thấy sau đầu đau nhức, Triệu Vũ Lâm đẩy cô: "Đừng quay đầu lại, có phóng viên!" Quay đầu, bị chụp chính diện thì hồng bét luôn.

Cả kể có quay đầu lại thì cũng làm sao có thể biết được ai ném? Cho dù là biết thì cũng có thể làm gì, chẳng lẽ xông ra đánh lại?

"Ném đi, ném nữa đi!"

"Ném hay lắm."

"Fan của ai ném đấy? Tôi chuyển sang làm fan luôn này!"

"ha ha ha ha ha ha..."

"Đại Vương làm cao chạy trốn rồi!"

...

Ngay cả khi đứng trước cái chết, La Thiến cũng chưa từng chột vật như thế này, cô không làm chuyện gì có lỗi với mấy người đó cả, cô bị bắt nạt lại còn bị chế giễu.

Cho dù La Thiến có lạc quan đến mấy thì lúc này hai mắt cũng đỏ bừng, nhưng cô lại chẳng làm được gì ngoài việc đi theo Triệu Vũ Lâm chạy trốn khỏi đám người này.

Làm nghệ sĩ đôi khi rất bất đắc dĩ, trong tình huống này, chỉ cần La Thiến quay đầu chửi một câu thôi thì ngay lập tức cô sẽ bị tẩy chay diện rộng.

Tiểu Vũ: tui cũng chưa được đi nước ngoài bao giờ cả ý, nhà quê vl
huhu :(((

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 38

Chương 38

Edit: Tiểu Vũ

Bước vào sảnh lớn của sân bay, những người phía sau đều bị ngăn cản ở bên ngoài, không ai có thể ném La Thiến được nữa.

Nhưng La Thiến vẫn cảm thấy rất tủi thân, buổi sáng cô mới làm tóc xong, quần áo cũng là do Đường Diễm đưa tới, rất xinh đẹp, nhưng giờ thì hỏng hết cả rồi.

Triệu Vũ Lâm lấy khăn lau cho cô, an ủi: "Có Đường tổng ở đây thì sẽ không bị như vụ trailer đâu!" Nhưng muốn tẩy trắng thì cũng không dễ.

"Bị ném thì cũng bị ném rồi, đến lúc đó còn nói gì được? Hơn nữa, chị không thuận theo Mễ Tuyết Phi là sự thật, cả kể phát sóng tất cả các cảnh không cut thì fan hâm mộ của cô ta cũng sẽ cho rằng chị không biết thông cảm cho cô ta." La Thiến nói.

Triệu Vũ Lâm im lặng lau người cho cô, một lúc sau mới lên tiếng: "Nếu như chị có thể nổi tiếng như cô ta, thì sẽ có fan hâm mộ nói chuyện thay chị."

"Chị không có năng lực như thế, nhưng mà, không địa vị không nổi tiếng thì phải để người ta bắt nạt sao?" La Thiến tức giận nói.

"Ừm." Triệu Vũ Lâm chỉ đáp lại một chữ, tất cả mọi nơi, từ giới giải trí anh sống tới chết đến nơi công sở bình thường, không địa thì bị bắt nạt không phải là điều hiển nhiên sao?

La Thiến tức đến mức không nói được câu nào, nhưng bởi vì không còn nhiều thời gian nữa, cô chỉ có thể cùng Triệu Vũ Lâm đi kí gửi hành lí, sau đó lấy vé máy bay hạng thương gia mà đoàn làm phim đã đặt. Cuối cùng, tìm người đưa cô tới phòng chờ khách VIP để tụ họp với đoàn phim.

La Thiến là người đến muộn nhất, mọi người đều đã ở bên trong rồi, lúc nhìn thấy La Thiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Mạnh Giang tính tình thẳng thắn, anh mở miệng hỏi luôn: "Em làm sao thế?"

La Thiến lắc đầu, Tề Văn Hàm ôn hòa hỏi: "Có muốn đi thay đồ một chút không?"

La Thiến tiếp tục lắc đầu: "Sắp phải lên máy bay rồi, không kịp mất." Bởi vì tắc đường nên cô vốn đã đến muộn rồi, lại còn phải đi đổi vé máy bay làm thủ tục các thứ nên hiện tại sắp đến giờ lên máy bay rồi.

Du Mạn kéo cô ngồi xuống ghế salon nói: "Fan hâm mộ làm?"

Thời Chấn quay sang nhìn, nếu như là fan làm thì anh ta cũng không tránh liên quan. Bởi vậy, Thời Chấn cứ thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía bên này.

Cả một nhóm người này không phải ai cũng ngồi ghế hạng thương gia, đoàn phim mua vé hạng thương gia cho các nghệ sĩ, nhưng nếu ai muốn ngồi khoang hạng nhất thì có thể tự mình trả thêm tiền để nâng hạng. La Thiến không muốn lãng phí số tiền này, bình thường cô đều ngồi khoang phổ thông, lần này được ngồi khoang thương gia cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Cô ngồi xuống không được bao lâu thì có tiếng loa vang lên thúc giục mọi người đi ra cửa lên máy bay. La Thiến chỉ có thể đứng dậy theo bọn họ ra ngoài, lúc Thời Chấn đi ngang qua La Thiến thì mở miệng hỏi cô: "Cô không sao chứ?"

La Thiến rất muốn chửi thề mấy câu, nhưng vẫn nhịn được: "Không sao."

Thời Chấn gật đầu rồi đi trước, anh ta có thể làm được đến mức này đã là không dễ rồi. Anh ta ngoan cố, anh ta thống hận giới giải trí, nhưng đứng trước quyền thế, anh ta phát hiện mình hoàn toàn bất lực. Lần trước bị giáo huấn, không khiến anh ta thanh tỉnh, chỉ là khiến anh ta không còn lời nào để phản bác.

Bởi vì không thể phản bác thế nên anh ta chỉ có thể oán trời trách đất, so với người khác, thậm chí là so với La Thiến thôi thì anh ta cũng tệ hơn nhiều.

Người chưa từng cho rằng mình sai, cũng chỉ có thể nhận sai và tiếp tục cuộc sống, anh ta không nói nên lời xin lỗi, thế nên chỉ có thể nói một câu "Không sao chứ?" như vậy mà thôi.

Khoang thương gia đúng là rất rộng rãi, nhưng Lô Tùng Nguyên, Du Mạn, Tiêu Vĩnh Thanh, Mễ Tuyết Phi đều không ngồi tại khoang thương gia, bọn họ tự bỏ tiền túi để nâng lên khoang hạng nhất. La Thiến không biết những người kia là không muốn hay thế nào, dù sao thì cô đang rất hài lòng với vị trí này.

"Chị là La tiểu thư đúng không ạ?" Tiếp viên hàng không xinh đẹp, mặc đồng phục được may đo vừa người cúi người xuống hỏi La Thiến.

La Thiến quay đầu nhìn cô ấy, tóc La Thiến đã được lau khá sạch rồi, chỉ còn lại chút mùi vị của cà chua thôi, nhưng trên quần áo thì đúng là còn chút dấu vết.

"Đúng vậy." La Thiến nói, từ lúc lên máy bay, tâm trạng của La Thiến đã tốt hơn nhiều, thế nên cho dù là rất chật vật cô cũng cảm thấy vui vẻ.

Tiếp viên hàng không không không bởi vì bề ngoài chật vật của cô mà khinh thường, cô ấy khẽ mỉm cười nói: "Có người giúp chị nâng hạng ghế lên khoang hạng nhất, mời chị đi theo em."

La Thiến sững người, ngây ngốc hỏi: "Tôi được lên khoang hạng nhất thật à?"

Tiếp viên hàng không mỉm cười nói: "Đúng vậy."

La Thiến quay đầu hỏi Triệu Vũ Lâm: "Có phải Mễ Tuyết Phi nâng cho chị không nhỉ?" Cô khẳng định fan ném cô chính là fan của Mễ Tuyết Phi, cô và Ngụy Khả Tinh đúng là không ưa gì nhau, nhưng fan hâm mộ trên Weibo của Ngụy Khả Tinh còn không cả nhiều bằng cô.

Ngụy Khả Tinh còn mờ nhạt hơn cô, thế nên đương nhiên không thể là fan Ngụy Khả Tinh làm. Lúc ghi hình cô không có xung đột gì quá lớn với Tiêu Vĩnh Thanh và Du Mạn, với các nghệ sĩ nam thì lại càng không, thế nên, chỉ có thể là fan của Mễ Tuyết Phi làm.

Sự thật thế nào thì La Thiến không biết nhưng hiện tại thì cô cho là như vậy, vì thế lúc biết tin mình được nâng hạng ghế thì phản ứng đầu tiên của cô là: Mễ Tuyết Phi lấy công chuộc tội.

"Đợi chút, tôi đến ngay." Suy nghĩ thì suy nghĩ nhưng cô vẫn nhanh chóng đuổi theo tiếp viên hàng không.

Đối với hành vi vứt bỏ Triệu Vũ Lâm, La Thiến không hề áy náy chút nào, được trải nghiệm cảm giác ngồi khoang hạng nhất cơ mà, ngu sao không làm?

La Thiến lấy túi của mình sau đó đi theo tiếp viên hàng không. Ngụy Khả Tinh hâm mộ nhìn La Thiến một chút, Mạnh Giang và Tề Văn Hàm chẳng có phản ứng gì, khi La Thiến đi ngang qua, bọn họ còn gật đầu cười với La Thiến.

Tiếp viên hàng không đưa La Thiến tới khoang hạng nhất, khoang hạng nhất không giống với khoang thương gia, khoang thương gia chỉ rộng rãi hơn khoang phổ thông một chút, còn khoang hạng nhất thì không những rộng hơn nhiều mà ghế còn có thể ngả ra nằm nữa, cao cấp hơn khoang thương gia nhiều.

Nhìn qua, cũng chỉ có 8 chỗ ngồi, có 4 người của đoàn phim. Lúc La Thiến đi tới, 4 người kia đều kinh ngạc nhìn cô.

La Thiến hỏi nghi ngờ, biểu cảm của Mễ Tuyết Phi đã chứng tỏ, người nâng hạng cho cô không phải cô ta. Lúc này, La Thiến đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Hây ya! Hình như cô quên mất cái gì đó thì phải?

Sau đó, cô nhìn thấy chỗ trống chị tiếp viên đưa cô tới, mà đối diện với cái ghế trống đó----- Kim chủ đại nhân!

Trông thấy vẻ mặt của La Thiến, Đường Diễn nhú mày: "Em quên tôi rồi?"

La Thiến mặt không cảm xúc lắc đầu, cố gắng không để lộ ra chuyện mình thật sự quên anh, mở miệng nói: "Không có chuyện đó đâu."

Đường Diễn không tiếp tục truy cứu, anh nhìn thấy dáng vẻ của La Thiến thì nhú mày hỏi: "Sao thế này?"

La Thiến lập tức tủi thân nói: "Fan ném."

"Ném bằng cái gì?"

"Cà chua." La Thiến nói.

Đường Diễm ngẩn người: "Fan đi tiếp ứng còn mang theo hoa quả?"

La Thiến ngẩn người, cô cũng không biết nữa! Cả đời trước lần đời này cô đều không có fan, cô không biết khi fan ra ngoài tiếp ứng thần tượng thì mang theo cái gì?

Đường Diễm thấy cô không gì thì hỏi: "Không phải là đặc biệt mang theo để ném em đấy chứ?"

La Thiến nhìn anh, quay người cất hành lý rồi ngồi xuống ghế, cô không muốn nói chuyện với kim chủ đại nhân nữa đâu.

Đường Diễm cười cười, nói: "Lát nữa máy bay cất cánh thì em có thể kéo màn rèm lên, rồi thay quần áo khác."

La Thiến ai oán nhìn anh: "Anh thấy cái túi xách nhỏ kia của em có thể đựng vừa 1 bộ quần áo à?"

Đường Diễm không nói gì nữa, dù sao thì anh cũng không chê cô.

Tiêu Vĩnh Thanh ngồi sau nhìn hai người phía trước nói chuyện, lòng đau như dao cắt, người trước mắt này nào có giống Đường tổng lúc trước.

Khi tiếp viên và cơ trưởng thông báo qua loa đã đến giờ cất cánh, La Thiến ngoan ngoãn ngồi im. Lúc máy bay bắt đầu cất cánh, La Thiến có chút ù tai.

Mãi cho đến khi máy bay bay lên không trung, chui vào trong tầng tầng lớp lớp mây trắng, thành phố phía dưới dần nhỏ dần.

Lúc này La Thiến mới vui vẻ quay sang nói chuyện với Đường Diễn: "Anh nhìn kìa, nhìn kìa." Sắp rồi, sắp sửa đến một quốc gia khác rồi.

Đường Diễn rất nể mặt quay đầu nhìn cô.

La Thiến đang ghé mặt bên cửa sổ, mở mắt thật to nhìn những đám mây bên ngoài, cảm giác này không hề giống với lần đầu tiên cô đi máy bay.

Đường Diễn cảm thấy thú vị, liền nhìn cô nhiều hơn một chút, anh biết, cô chỉ cảm thấy thích thú lúc này thôi, chỉ một lát sau là cảm giác thích thú đó sẽ bay sạch cho mà xem.

Quả nhiên, 15 phút sau, La Thiến đã cảm thấy chán rồi. Bên ngoài ngoại trừ mây thì vẫn là mây, một mảng trắng trắng khắp nơi, nhìn nhiều cũng chẳng thấy có gì đẹp cả.

La Thiến lại quay sang nhìn Đường Diễn, anh kéo bàn xuống, đang ngồi xem tài liệu, trên bàn có đặt một cốc nước lọc.

La Thiến đảo mắt, nói với tiếp viên rằng mình muốn uống một cốc nước lạnh. Đồ ăn ở khoang hạng nhất rất tinh xảo, không giống ở khoang phổ thông, đồ uống ở đó đều được đựng trong cốc dùng 1 lần, quả nhiên, đồ uống lạnh cô yêu cầu được đựng trong một chiếc cốc pha lê rất đẹp.

Từ dưới nhìn lên có 3 tầng màu sắc, bên thành cốc còn được trang trí bằng một miếng chanh, ống hút thì được uốn theo hình dạng rất đẹp mắt.

La Thiến bưng cốc nước đến trước mặt Đường Diễn, mỗi một vị trí ở trên khoang hạng nhất đều có rèm che, chỉ có người đối diện mới có thể nhìn lên đôi chút. La Thiến vừa bưng cốc nước vừa cúi đầu hỏi Đường Diễn: "Anh khát không?"

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn cô, cứ nhìn cô như vậy một lúc.

La Thiến cười hì hì: "Cho anh uống này." Nói rồi đưa cốc nước cho anh.

Đường Diễn bất động, anh vẫn nhìn cô như cũ, nếu không phải cũng có chút hiểu Đường Diễn thì sợ rằng La Thiến đã sớm nhận thua.

La Thiến nhỏ giọng nói: "Miễn phí đấy, sao có thể chỉ uống nước lọc được?"

Đường Diễn cười, kiểm soát không tệ đâu, sau đó há miệng ngậm lấy ống hút, uống một ngụm, La Thiến ngồi cùng chỗ với anh, ghế rất rộng, La Thiến đủ chỗ ngồi liền anh một ngụm em một ngụm, đồng thời móc điện thoại ra nghịch, thỉnh thoảng mở miệng quấy rầy Đường Diễn vài câu.

4 tiếng sau, La Thiến không còn sức nữa, ngoan ngoãn để tiếp viên mang cốc nước đi, ăn xong bữa trưa tinh xảo, cô học Đường Diễn kéo ghế thành một cái giường.

Sau đó thì bắt đầu ngủ trưa, hành trình bay mười mấy giờ, La Thiến ngủ một giấc, máy bay cũng gần kết thúc hành trình.

Hạ cánh, La Thiến ngoan ngoãn đứng chờ Đường Diễn, hai người sóng vai ra sân bay. Đường Diễn không có hành lý kí gửi, còn vali của La Thiến thì giao cho Triệu Vũ Lâm rồi.

Ở đất nước xa lạ này, không có người nhận ra những mấy vị minh tinh hạng A của Trung Quốc, cho nên, cũng không có một đồng người kéo ra sân bay đưa tiễn như ở trong nước.

Bây giờ ở Mỹ vẫn là ban ngày, La Thiến có chút không thích ứng được với sự chênh lệch này. Khi Thời Chấn nhìn thấy Đường Diễn, sắc mặt không được tốt lắm, nhưng hiển nhiên, anh ta đã thuyết phục được bản thân thích ứng với xã hội này, với ngành giải trí này rồi.

Anh ta nhìn Đường Diễn nói: "Chào anh, Đường tổng."

"Ừm." Đường tổng đáp.

La Thiến dò xét hai người, nhưng cô vẫn hứng thú với đất nước xa lạ này hơn, cả sân bay đều xa lạ, người đến người đi đa phần đều là người tóc vàng mắt xanh, cô cũng không hiểu ngôn ngữ ở đây.

"Đường tổng." Tiêu Vĩnh Thanh cũng ra tới nơi, cô ta nhìn thấy Đường Diễn liền tiến lên chào hỏi.

Đường Diễn nhìn cô ta, gật gật đầu.

"Đường tổng có xe tới đón sao?" Tiêu Vĩnh Thanh hỏi.

Đường Diễn gật đầu, Tiêu Vĩnh Thanh muốn nói gì đó thì bị người đại diện của mình giữ chặt lấy.

Những người khác cũng từ từ bước tới, Hương Kiến Hoa nhìn thấy Đường Diễn thì rất nhiệt tình: "Chào Đường tổng!"

Đường Diễn gật đầu, anh có chút ấn tượng với Hương Kiến Hoa.

Chờ Triệu Vũ Lâm đi ra, La Thiến liền cầm lấy vali của mình. Lúc này người đã tập hợp đông đủ rồi, mọi người cùng nhau đi ra ngoài. Bên ngoài đã có không ít người tới đón, trong đó cũng có người đến đón đoàn phim, lúc trông thấy Đường Diễn, người kia còn kinh ngạc mất một chút, sau đó nhanh chóng chào hỏi: "Chào Đường tổng."

Đường Diễn gật đầu, người tới đón Đường Diễn là một người khác, mặc âu phục đắt đỏ, anh ta nhìn thấy Đường Diễn thì liền nhanh chóng đi tới giúp La Thiến kéo vali: "Đường tổng, xe đã đợi ở bên ngoài."

Đường Diễn gật đầu, anh kéo La Thiến rồi nói qua với Hương Kiến Hoa, sau đó liền rời đi trước. Hôm nay không có lịch ghi hình, thế nên mọi

người đều có quyền tự do hoạt động, hai đạo diễn cũng không có ý kiến khi La Thiến rời đi trước.

Chỉ có Tiêu Vĩnh Thanh đỏ mắt nhìn theo bóng 2 người kia, vốn tưởng rằng anh vẫn luôn lãnh đạm lạnh lùng, nhưng kết quả thì sao, hóa ra anh cũng sẽ có lúc yêu đương nồng nhiệt. Cô ta không phục, cô có chỗ nào kém hơn La Thiến chứ?

Nếu như La Thiến nghe được câu này thì sẽ ngay thơ trả lời lại ngay và luôn: "Tuổi tác đó!"

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 39

Chương 39

Edit: Tiểu Vũ

Đường Diễm dẫn La Thiển đến khách sạn ở, khách sạn là do nhân viên bên này của Đường Diễm đặt.

Công ty Đường Diễm thật ra không có chi nhánh nào ở bên Mỹ cả, nhưng công ty của mẹ anh là công ty quốc tế lớn, top 500 công ty mạnh nhất thế giới.

Mặc dù Đường Diễm có công ty của riêng mình, nhưng anh cũng là người thừa kế hợp pháp của công ty mẹ anh, vì vậy, anh đồng thời quản lý 2 công ty. Hiện tại, công ty của mẹ Đường Diễm chủ yếu vẫn do mẹ anh quản lý, Đường Diễm chỉ tập trung phát triển công ty của mình, định kỳ 1 năm vài lần qua công ty bên này làm quen đôi chút.

Lần này Đường Diễm tới là do đại hội cổ đông hàng năm của công ty, Đường Diễm có cổ phần nên đến họp cái thôi, cũng không phải chuyện lớn gì.

Thế nên Đường Diễm mới có thể mang La Thiển tới chơi đùa một chút. Khách sạn bọn họ ở là khách sạn lớn nhất trong trung tâm thành phố.

Sau khi dọn dẹp hành lý, Đường Diễm thấy La Thiển vẫn còn đang mãi mê nhìn 4 phía, cô ghé bên cửa kính nhìn xuống phố xá xa lạ bên ngoài, hai tay dựa lên mặt kính, đôi mắt cũng mở rõ là to.

"Nhìn cái gì đấy?" Đường Diễn đi tới, ôm cô từ phía sau.

Đường Diễn rất hiếm khi thân cận với ai như thế, từ khi La Thiển trở nên ngoan hơn, Đường Diễn rất hài lòng đối với các hành động của cô, Đường Diễn cũng đã bắt đầu gần gũi với cô trong vô thức.

Anh không biết sự thân mật này có ý nghĩa gì, nhưng thân là thiên chi kiêu tử, anh sẽ không làm mình khó chịu.

Anh muốn gần gũi với ai thì anh sẽ làm thế, giống như việc anh muốn tìm thể thân thì anh sẽ đi tìm, anh muốn thay thế thân thì anh cũng sẽ thay.

La Thiển quay đầu nhìn anh cười nói: "Em đang nhìn thành phố này, rất đẹp luôn!"

Đường Diễn gật đầu, theo tầm mắt La Thiển nhìn ra bên ngoài, thật ra anh không cảm thấy đẹp lắm. Thành phố này là thành phố phát triển nhất thế giới, nó chật chội, ồn ào, bận rộn, áp lực.

Những người sinh hoạt trong thành phố này mỗi ngày đều vội vàng qua lại như thoi đưa vì công việc, rất ít khi dừng lại để hưởng thụ cuộc sống, Đường Diễn không những cảm thấy nó không đẹp mà còn rất không thích nữa.

"Anh nhìn kìa, ở trong thành phố này, anh có thể mua được mọi thứ anh muốn, dẫn đầu trào lưu của thế giới. Mỗi một cửa hàng trên phố đều ngăn nắp xinh đẹp như vậy, đây là nơi ở mà rất nhiều người tha thiết mơ ước." La Thiển nhìn xuống phía dưới, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Đường Diễn vẫn nghe rõ, tuy không hiểu nhưng chỉ cần La Thiển thích là được rồi.

"Đi nghỉ đi! Điều chỉnh lại sự lệch múi giờ, đến trưa tôi sẽ dẫn em đi ăn cơm."

La Thiến gật đầu đồng ý. Giữa trưa, Đường Diễm dẫn cô đi ăn đồ ăn bản địa. La Thiến cảm thấy ăn rất ngon nhưng Đường Diễm lại thấy bình thường. Trên đường trở về, Đường Diễm chở La Thiến đi siêu thị mua đồ, mua sắm không ít thứ.

Tối đến, La Thiến vẫn xuống bếp làm cơm cho Đường Diễm ăn, Đường Diễm đã quen với tay nghề của La Thiến, quen với đồ ăn Trung Quốc, quen với việc mỗi bữa cơm phải có món ngọt ngọt nào đó.

Ngày hôm sau bắt đầu ghi hình, Hường Kiến Hoa đích thân đến đón La Thiến, camera man vẫn là Ô Đình.

"Hôm nay là cảnh quay kết thúc đặc biệt, không có nhiệm vụ gì hết, chủ yếu là quay cảnh mọi người đi chơi đâu đó thôi, thế nên, cô chỉ cần đi chơi là được."

Nghe Hường Kiến Hoa nói như vậy, La Thiến rất vui vẻ, cô tìm chiếc balo nhỏ, mặc áo phông quần jean. Đường Diễm thì vẫn mặc vest như cũ, La Thiến không nhìn ra các bộ vest của Đường Diễm khác nhau ở chỗ nào, dù sao thì ngoại trừ màu sắc, những chi tiết khác không có gì quá khác nhau cả.

"Anh cũng đi à?" La Thiến thấy Đường Diễm đi theo mình thì khó hiểu.

Hường Kiến Hoa cười nói: "Nếu được thế thì càng tốt, chúng tôi sẽ làm mờ mặt Đường tổng."

Đường Diễm tán thưởng nhìn anh ra, La Thiến gật gật đầu, cô không lấy thân phận độc thân tiến vào giới giải trí, thế nên cứ tùy ý thôi.

Trước khi đến La Thiến đã đi xem review mấy chỗ quanh đây rồi, cô dẫn theo Đường Diễm ra ngoài, cười nói: "Sáng nay chúng ta ăn bánh mì vòng đi!"

Đường Diễm gật đầu, La Thiến liền nói: "Em vẫn chưa ăn bánh mì vòng bao giờ, em có lên mạng tra thử rồi, chúng ta sẽ đến 80 Broadway để ăn. Bên đó có cửa hàng bán bánh mì vòng rất ngon, ăn xong còn có thể dạo chơi ở bên đó một lúc."

Đường Diễm tiếp tục gật đầu, anh đã rất quen thuộc với nơi này rồi, tuy không cố ý đi tìm hiểu, nhưng cũng qua lại đây không ít lần.

La Thiến thì ngược lại, ngoại trừ mấy bài review trong tay thì cô chẳng biết gì. Sau khi bị lạc 1 tiếng đồng hồ, Đường Diễm cuối cùng lên tiếng hỏi La Thiến: "Rốt cuộc là em muốn đến đâu ăn bánh mì vòng?"

La Thiến: "..."

Cuối cùng, bọn họ cũng không đến được Broadway, nhưng Đường Diễm vẫn dẫn cô đi ăn bánh mì vòng như mong đợi.

Sau khi ăn xong, tinh thần La Thiến phấn chấn hẳn lên, cô nói với Đường Diễm: "Em bảo này, NewYork có rất nhiều bảo tàng luôn."

Đường Diễm nhìn cô: "Em mới chỉ tốt nghiệp cấp 3 thôi đúng không!" Đường Diễm cảm thấy người đã tốt nghiệp đại học thì sẽ không có hứng thú đi tham quan bảo tàng.

La Thiến không thèm để ý tới vấn đề này của anh, tiếp tục cười nói: "Chúng ta có thể chọn bảo tàng mỹ thuật Metropolitan."

"Hôm nay nó đóng cửa." Đường Diễm thở dài.

La Thiến giật mình: "Tại sao?"

"Một tuần nó nghỉ một ngày." Đường Diễm giải thích.

La Thiến cũng không nhụt chí, cô nói với Đường Diễm, bọn họ có thể đến bảo tàng lịch sử tự nhiên.

Sau đó Đường Diễm lại tiếp tục đi theo La Thiến, sau khi bị lạc thêm 1 tiếng đồng hồ nữa, anh hỏi cô: "Có phải nên ăn cơm trưa rồi không?"

La Thiến: "...". La Thiến lần đầu tiên hiểu được, cho dù bạn có bản đồ với các thiết bị chỉ dẫn trong tay thì bạn cũng sẽ có thể không đến được đúng chỗ bạn muốn đến.

"Ăn gì nào?" Đường Diễm cũng không tức giận chuyện cả buổi sáng đều bị lạc đường, mặc dù lạc đường khá lâu nhưng cô nói rất nhiều, Đường Diễm đối với cái gọi là địa điểm du lịch nổi tiếng cũng không cảm thấy hứng thú. Anh cảm thấy đi đằng sau cô, nghe cô nói chuyện không ngừng còn thích thú hơn nhiều.

La Thiến nhìn mấy bài review trong tay, nói: "Pizza."

Đường Diễm cười khẽ, xoa xoa đầu cô rồi nói: "Tôi dẫn em đi!"

Có Đường Diễm dẫn đường, không lâu sau đã đến được cửa hàng pizza có lịch sử lâu đời kia. Sau khi ăn vài miếng, La Thiến cảm thấy khá ngon liền ăn nhiều hơn một chút. Ăn trưa xong thì có chút buồn ngủ, Đường Diễm liền dẫn cô đi xe bus 2 tầng thăm thú thành phố này.

Không cần phải đi bộ nữa, La Thiến cảm thấy rất vui vẻ. Cô ngồi bên cạnh Đường Diễm, cứ một lúc lại quay đầu tươi cười xán lạn nhìn anh, chỉ vào một vật gì đó trên đường rồi hỏi anh vài câu.

Đường Diễm không hề thấy phiền chút nào, mục đích của anh là đưa cô đi chơi thế nên câu hỏi nào của cô anh cũng đều cố gắng trả lời cho cô hiểu.

Ô Đình nhìn hành động tương tác qua lại của hai người, hơi nở nụ cười. Có lẽ bọn họ không phát hiện ra, nhưng thông qua ống kính máy quay, La Thiến dưới ánh nắng xinh đẹp vô cùng, Đường Diễm thì đẹp trai khỏi bàn. Giữa hai người, còn có một loại cảm giác thân mật gì đó mà anh

không nói rõ ra được, chỉ biết là nó khiến người khác cảm thấy rất vui vẻ khi nhìn vào.

Buổi chiều, Đường Diễm dẫn La Thiển đi dạo tất cả các địa điểm trong bài review của cô, lúc này cô mới vừa lòng thỏa ý, vẫy tay chào tạm biệt Hương Kiến Hoa, sau đó trở về khách sạn với Đường Diễm.

Mệt mỏi lăn lên giường, nhưng La Thiển vẫn cười rất hả hê, cô nhìn Đường Diễm: "Hôm nay đi chơi rất vui."

Đường Diễm liếc mắt nhìn cô, xác định cô thật sự vui vẻ rồi anh mới quay người đi vào nhà tắm tắm rửa. Ở bên ngoài chơi một ngày, rất mệt mỏi, cả người cũng toàn là mồ hôi.

La Thiển nhìn thấy Đường Diễm đi vào nhà tắm, nhưng vẫn hét lên ở bên ngoài hỏi anh: "Đường tổng ơi, ngày mai có sắp xếp gì không?"

Đường Diễm đáp một tiếng "có" từ bên trong. La Thiển nhìn bộ vest Đường Diễm ném xuống đất, đột nhiên nhớ ra gì đó, cô lén lén lút lút đi qua đó nhặt lên, thò tay vào trong túi áo tìm kiếm.

Lục túi áo xong, cô lại đi mò túi quần, vẫn không có gì hết.

Đường Diễm quần khăn tắm đứng đằng sau lưng La Thiển, nhìn coi dáng vẻ tìm kiếm dáo dác đó của cô.

"Em đang làm gì đấy?"

Lông tơ toàn thân La Thiển bị dọa đến mức dựng đứng lên, cô quay đầu nhìn Đường Diễm, yếu ớt nói: "Sờ sờ quần áo của anh một chút."

"Sờ thích không?" Đường Diễm mặt không cảm xúc hỏi.

La Thiển gật đầu, Đường Diễm hơi nhếch mép: "Đi tắm đi."

La Thiến ồm một tiếng, đi tìm quần áo rồi vào nhà tắm. Sau khi tắm xong, cô đi ra thì trông thấy Đường Diễm đang ngồi trên giường đọc sách, La Thiến đi tới mép giường ngồi xoa tóc.

"Bỏ tay xuống." Đường Diễm dựa sát vào lưng La Thiến nói.

La Thiến buông tay theo phản xạ, Đường Diễm vòng tay qua đeo dây chuyền lên cho cô.

La Thiến đưa tay lên sờ sờ, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Đường Diễm: "Anh trả lại cho em rồi!"

Đường Diễm nhú mày: "Là tôi tặng em một lần nữa."

La Thiến hôn hôn anh, nói: "Cảm ơn anh!" 13 vạn trở về rồi, sau này nếu như không đủ tiền mua nhà thì liền bán dây chuyền đi.

Tâm trạng tốt, thế nên La Thiến vừa sấy tóc vừa hát vu vơ. Điện thoại vang lên tiếng tin nhắn Wechat, La Thiến vừa sấy tóc vừa mở ra xem.

Là một nick không có ảnh đại diện, được lưu là "Tuấn", tin nhắn chỉ có một câu: Chị không sao chứ? Trên Weibo đều loạn hết lên rồi.

La Thiến sửng người, ký ức đột nhiên xuất hiện, La Tuấn, là em trai của nữ phụ La Thiến. Cũng là người con trai duy nhất của La gia, tình cảm chị em của La Thiến và La Tuấn rất tốt, bọn họ sống nương tựa vào nhau từ nhỏ, bây giờ La Tuấn đã 19 tuổi rồi, vừa tốt nghiệp cấp 3.

La Thiến không có anh chị em, cô còn chưa đến tuổi nhớ được chuyện gì thì bố mẹ đã qua đời. Từ nhỏ cô sống cạnh ông bà, thế nên không biết cảnh sống chung với anh chị em cùng trang lứa là như thế nào.

La Thiến nhìn tin nhắn thì có chút ngẩn người, sau đó cô trả lời: "Chị không sao."

La Tuấn trả lời tin nhắn rất nhanh: "Lần trước em nhìn thấy bình luận bên dưới trailer đều đang mắng chị còn tưởng là do sự sắp xếp của bên trên."

La Thiến an ủi: "Ừm, là sắp xếp của bên trên đấy!"

La Tuấn hình như có chút bất mãn: "Show thực tế của chị cũng quá đáng ghê, cả kẻ muốn hot thì cũng không nên công kích chị như thế chứ."

"Đó là fan làm mà."

La Tuấn cảm râm không ít, cậu ấy đang thay La Thiến bức mình, cũng lo lắng La Thiến phải chịu thiệt thòi trong giới giải trí.

Cuối cùng còn an ủi cô: "Chị, nếu như chị không muốn ở trong giới giải trí nữa thì trở về nhà đi."

La Thiến cười, nhìn tin nhắn trên điện thoại, cô nhẹ nhàng trả lời lại một câu: "Ngành giải trí rất tốt, đợi chị kiếm đủ tiền rồi sẽ trở về."

Đường Diễn nhìn thấy nụ cười của La Thiến, nụ cười đó Đường Diễn chưa từng thấy qua, một nụ cười rất dịu dàng vui vẻ. Anh nhú mày, làm như lơ đãng lướt qua điện thoại trong tay cô, hỏi: "Gửi tin nhắn với ai đấy?"

La Thiến không giấu diếm, cười nói: "Em trai em."

Đường Diễn nghĩ một lúc, trong tài liệu về La Thiến mà thư kí Kiều đưa cho anh 1 năm trước hình như quả thật có thông tin này, lúc ấy anh cũng chỉ nhìn thoáng qua, nhưng anh nhớ cô còn có 1 người chị gái nữa.

"Đi ngủ sớm đi!" Đường Diễn nói.

La Thiến gật đầu, lần đầu tiên cô được người khác quan tâm, lần đầu tiên cảm nhận được chuyện tốt khoe xấu che, lần đầu tiên cảm thấy có

người thân thật vui, tâm tình La Thiến rất tốt, thế nên ngủ cũng ngon hơn mọi ngày.

Đường Diễn trông thấy La Thiến ngủ thì đột nhiên nhớ tới thư kí Kiều từng nói: "La Thiến và chị gái đều vừa tốt nghiệp cấp 3 đã đi làm, bởi vì trong nhà còn một người em trai, 2 người họ phải kiếm tiền cho em trai ăn học. Cho nên, tôi nghĩ, nếu nói chuyện tiền nong với cô ấy thì nhất định sẽ thành công."

Đường Diễn còn nhớ rõ câu mà mình trả lời thư kí Kiều ngày hôm đó: "Cô đi nói đi!"

Tiểu Vũ: sr mn, tối qua muốn nhanh đi ngủ nên ko đọc lại =)))

Up lại rồi nèee

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 40

Chương 40

Edit: Tiểu Vũ

Hoạt động ngày hôm sau là hoạt động tập thể, theo chỉ thị của đạo diễn, mọi người chia nhóm đi tìm các kho báu được giấu ở một vài địa điểm trong thành phố.

La Thiến nhát gan, cố gắng không đi đến những nơi vắng vẻ ít người vì khi ở trong nước cô đã nghe nói ở nước ngoài rất hỗn loạn. Cảnh sát được trang bị súng trên người, chỉ cần có thấy người nào có biểu hiện khủng bố thì có thể trực tiếp nổ súng, La Thiến đã trải qua một lần bắt cóc hụt nên cô không muốn phải mạo hiểm thêm bất cứ lần nào nữa.

Hơn nữa La Thiến nhận ra, không có Đường Diễn đi cùng, thì ngay cả việc giao tiếp đơn giản ở đây cũng là một vấn đề khó khăn với cô chứ đừng nói đến việc đi tìm kho báu.

Cho nên, đến tận khi La Thiến quay trở lại trên xe, cô cũng chỉ tìm được có 3 hộp thôi.

Còn những người khác ai nấy đều có hơn 10 cái, La Thiến cũng chẳng cảm thấy khó chịu gì, cô ôm 3 cái hộp tìm chỗ gần cửa sổ ngồi xuống nghịch diện thoại.

Ngụy Khả Tinh là người cuối cùng trở về, cô ta chạy trốn về phía xe đang đỗ, nói đúng hơn thì cô ta mang theo một đám người trông rất hung

dữ cùng trở về.

Đám người kia đuổi theo Ngụy Khả Tinh, lôi kéo cô ta nói gì đó. Ngụy Khả Tinh mặc dù là sinh viên của trường đại học điện ảnh, nhưng trình độ tiếng anh tuyệt đối không hơn La Thiển là bao.

Thế nên, mặc dù cô chẳng hiểu bên dưới đang nói cái quần què gì cả, nhưng việc đó cũng không ảnh hưởng đến việc cô ngó đầu ra hóng hớt drama.

Thời Chấn là đạo diễn, đương nhiên không thể tránh né, chỉ có thể đi xuống thương lượng. La Thiển không biết bọn họ nói cái gì, nhưng nhìn qua thì trông như sắp choảng nhau đến nơi rồi, cuối cùng Thời Chấn đen mặt trở lại trên xe.

"Có ai mang tiền mặt ở đây không?"

Du Mạn hỏi: "Chuyện gì thế?"

Thời Chấn đen mặt nhìn Ngụy Khả Tinh một chút: "Lúc ở bên ngoài tìm kho báu, cô ấy có xung đột với người trong tiệm, sua đó làm đổ tác phẩm nghệ thuật của người ta."

Du Mạn nhíu mày, bình thường các tác phẩm nghệ thuật được trưng bày ở cửa hàng thì đa phần sẽ không đắt.

Mạnh Giang cũng biết điều này, anh hỏi: "Họ muốn bao nhiêu?"

"500 000 đô." Thời Chấn nói.

Du Mạn khiếp sợ nói: "Sao hắn ta không đi cướp ngân hàng luôn đi?"

Lâu Tùng Nguyên cực kì ngu ngốc tiếp lần: "Không phải hắn đã lấy được từ chỗ chúng ta rồi sao?" Tất cả mọi người đều quay sang nguyền rủa cậu ta, cậu ta thấy thế liền biết điều ngậm miệng.

"Làm gì có ai đi ra ngoài mà mang theo nhiều tiền mặt như vậy chứ?"
Tiêu Vĩnh Thanh nhú mày nói.

Mễ Tuyết Phi cũng tiếp: "Đúng vậy đó!" Trong thẻ của Mễ Tuyết Phi cũng không có nhiều tiền như vậy đâu.

Ngoại trừ Lô Tùng Nguyên và Du Mạn thì trong thẻ của những người khác cũng đều không có bao nhiêu tiền cả. Tiêu Vĩnh Thanh thì bởi vì mới mở phòng làm việc riêng, cần tiền quay vòng vốn nên tiền đều đặt ở công ty hết, còn tiền của bản thân thì cũng chỉ có khoảng 1 triệu tệ thôi. Mễ Tuyết Phi vẫn còn đang kí hợp đồng với công ty, tiền cô ta kiếm được đa số đều bị công ty lấy mất, số được trả thì cũng phải tiêu xài kha khá, thế nên trong thẻ lúc này cũng chỉ có mấy chục vạn tệ thôi. Ngụy Khả Tinh thì không cần nói, cô ta ngoài việc được kim chủ bao dưỡng thì chẳng có xu nào hết, nếu như có thì cũng đã chẳng cần nhờ Thời Chấn giúp.

Mạnh Giang thì cũng mới hot không bao lâu, tiền cát-xê hiện tại cũng không cao lắm, mà trong giai đoạn mới lên này lại cần tiêu rất nhiều tiền làm quan hệ, thế nên cũng chẳng còn lại mấy. Tề Văn Hàm thì có tiền thật, nhưng sau khi quay show này thì cũng đầu tư một chút, tiền tiết kiệm đa số đều để ở ngân hàng trong nước, thẻ mang ra nước ngoài cũng chỉ là thẻ chi tiêu tạm thời.

Du Mạn và Lô Tùng Nguyên dù có tiền nhưng cũng mang theo người không nhiều. Du Mạn nổi tiếng lâu, 100% đầy tiền, nhưng làm gì có ai đi chơi mà ôm tiền theo đâu, trong thẻ lúc này cũng chỉ có khoảng 1 triệu tệ. Lô Tùng Nguyên là lưu lượng nên tiền kiếm được không hề ít, ngoại trừ Du Mạn thì cậu ta là người kiếm được nhiều tiền nhất, nhưng dù có tiền thì cũng chẳng xách theo rồi chạy tung tăng khắp nơi.

Hiện tại là thời đại ra ngoài chỉ mang theo thẻ, mọi người rất ít để tiền mặt trong người. Hôm qua lại lại hoạt động tự do, mọi người ai nấy đều mua sắm không ít đồ, trong thẻ cũng không còn bao nhiêu nữa.

Ngụy Khả Tinh đáng thương nói: "Xin mọi người giúp đỡ, sau khi về nước em sẽ trả mọi người ngay lập tức." Đang yên đang lành phải đưa không cho người ta hơn 3 triệu tệ (*), Ngụy Khả Tinh cũng đang xót muốn rỉ máu. May mắn là kim chủ của cô ta rất hào phóng, đi theo kim chủ 1-2 năm trời, cô ta cũng đã để ra được khoảng 3 triệu tệ, nhưng hiện tại thì không mang theo bên người.

(*) 500 000 đô xấp xỉ hơn 3 triệu tệ xấp xỉ 11-12 tỉ tiền Việt Nam =)))

Mặc dù không vừa lòng, nhưng những người kia đang trưng ra bộ dạng "không trả tiền đừng hòng bố mày cho đi nhé" khiến mọi người trên xe dù không muốn cũng chỉ có thể gom tiền lại với nhau nhưng cuối cùng cũng chỉ gom được là 2 triệu tệ.

Thời Chấn thấy thế lại xuống xe thương lượng với mấy người kia, bọn họ không đồng ý, còn có ý đồ dọa dẫm Thời Chấn. Hướng Kiến Hoa nhanh chóng tiến lên hòa giải, không biết đã nói gì với mấy người kia nhưng một lúc sau anh ta lên xe nói: "Bọn họ không chấp nhận 2 triệu tệ, 400 nghìn đô là mức thấp nhất, không bàn bạc thêm."

400 nghìn đô, tức là còn thiếu 700 nghìn tệ.

Từ đầu đến giờ không ai để ý tới La Thiến hết, nhưng đột nhiên lúc này, Tiêu Vĩnh Thanh lại quay lại hỏi: "La Thiến, cô có tiền không?"

La Thiến sững sờ, nói: "Tôi chỉ có 20 vạn tệ."

Nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người nhìn La Thiến đều mang theo ý tứ gì đó không tốt lắm.

La Thiến còn chưa kịp hiểu ý nghĩa của ánh mắt đó thì Triệu Vũ Lâm ngồi cạnh đã thay cô nói: "La Thiến quả thực chỉ có 20 vạn tệ thôi, trong thẻ của chị ấy chỉ có từng đó."

La Thiến thế mới biết được mấy người kia không tin lời cô, cô đang muốn mở miệng nói thì Tiêu Vĩnh Thanh lại ngắt lời: "Để tôi gọi điện thoại nhờ người trong nước chuyển tiền sang!"

Những người khác cũng nghĩ việc cấp bách nhất bây giờ là gom đủ tiền nên cũng quay đi, La Thiến lập tức bị vứt bỏ ra một bên như thế.

Sau khi nhờ trong nước chuyển tiền đến, đoàn phim thương lượng với mấy người kia về việc nhận chuyển khoản 1 ít, bọn họ cũng đồng ý. Một lát sau tiền gửi tới thành công, mọi người lên xe rời đi.

Sau khi xong chuyện, Ngụy Khả Tinh không ngừng nói lời cảm ơn với mọi người, cũng cam đoan sau khi về nước sẽ trả tiền ngay lập tức. Cuối cùng, cô ta liếc nhìn La Thiến ngồi phía sau, nói: "Có vài người không muốn cho tôi mượn tiền thì tôi cũng không thêm mượn." Cô ta cũng không tin việc La Thiến không có tiền, dù cô ta đi theo kim chủ bình thường thì trong tay cũng có mấy triệu tệ, chỉ vì người đại diện cũng đi theo cô ta sang đây nên mới không có ai chuyển tiền từ trong nước đến cho cô ta được.

Gửi tiền sang nước ngoài cũng có hạn mức, vì thế, 400 nghìn đô này cũng là một người chuyển một ít.

La Thiến nhú mày không vui nói: "Trong thẻ của tôi đúng là chỉ có 20 vạn tệ, 20 vạn thì làm sao? Không có tiền chính là không có tiền, tôi lừa cô làm cái gì?"

Ngụy Khả Tinh căn môi nói nhỏ: "Có phải bởi vì lần đó tôi nhầm vào cô không?"

"Cô không tin thì thôi, tôi chẳng cần giải thích với cô chuyện trong thẻ tôi có bao nhiêu tiền hết. Tôi cũng không phải không cho cô mượn, là mấy người không muốn cơ mà, giờ lại trách tôi có ít tiền?" La Thiến chỉ cảm thấy không thể hiểu nổi mấy người này.

"Cô đi theo Đường tổng thì làm sao chỉ có 20 vạn được?" La Thiến hỏi.

Hương Kiến Hoa lập tức ngắt lời: "Thôi nào, được rồi, cô còn cảm thấy mình gây chuyện chưa đủ phải không? Có phải cô muốn Tạ tổng đích thân đến tìm mới chịu thôi?"

Ngụy Khả Tĩnh nghe xong cảm luôn, Tạ tổng bây giờ cũng không tốt với cô như trước nữa, nếu anh ta biết cô lại đi chọc La Thiến thì anh ta có thể rút da cô mất.

La Thiến ngẩn người, không nói lời nào. La Thiến không biết đi theo kim chủ thì nên được bao nhiêu tiền. Nhưng cô cảm thấy 20 vạn tệ hiện tại là rất nhiều rồi. Mặc dù cô không thích những người này, nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ không cho họ mượn tiền, chỉ là, cô thật sự chỉ có 20 vạn tệ thôi!

Lúc về đến khách sạn, La Thiến còn có chút rầu rĩ không vui, cô cũng không phải cố tình tỏ ra như thế để đòi Đường Diễn thêm tiền. Chẳng qua cô cảm thấy từ lúc tiến vào đoàn phim này, mọi thứ đều không được thuận lợi, cô có hơi hoài nghi, có phải vì cô chiếm đoạt vị trí của Lâm Giai Thần nên cô phải nhận quả báo không.

Ngày ghi hình cuối cùng, La Thiến có chút thất thần, nhưng vì hôm sau mọi người sẽ phải chia tay nhau nên cảm xúc của La Thiến cũng không quá đột ngột lạ lùng.

Đường Diễn phải họp 2 ngày, anh vốn định ở lại thêm vài ngày nữa mới về nhưng cuối cùng anh vẫn đặt vé máy bay về nước cùng ngày với La Thiến.

Người phụ nữ tên La Thiến này! Không tim không phổi, thế nên, sự thương cảm của cô vĩnh viễn chỉ kéo dài 2 ngày.

2 ngày trước, cô nói với Triệu Vũ Lâm: "Vũ Lâm, có phải bởi vì chị đoạt vị trí của Lâm Giai Thần nên mới gặp nhiều chuyện như thế đúng không?"

Triệu Vũ Lâm lập tức an ủi: "Không phải đâu, vị trí kia vốn chính là của chị mà, sao lại nói đoạt chứ?"

La Thiến nhìn cô ấy bằng một ánh mắt quái dị: "Em không hiểu đâu, trong này có nguyên nhân sâu xa khác nữa." Trong kí ức của cô, vị trí này là của Lâm Giai Thần, cô xuyên qua, nên đã thay đổi cốt truyện.

Triệu Vũ Lâm vì suy nghĩ lung tung kia của La Thiến mà đau đầu khá lâu...

Nhưng mà, 2 ngày sau, lúc cô đi tìm La Thiến, La Thiến đã trở thành như sau.

"Vũ Lâm, chị bảo này, chương trình này thú vị cực luôn. Ha ha ha ha ha ... "

Sau khi khổ não 2 ngày, Triệu Vũ Lâm phát hiện ra một điều, La Thiến chẳng hề buồn bã tẹo nào, chị ấy bỏ ra 2 ngày để xem hết một chương trình truyền hình, ừm, một chương trình truyền hình nổi tiếng từ năm ngoái.

Triệu Vũ Lâm lúc đó rất muốn bổ đầu La Thiến ra để xem bên trong có chứa gì.

Công việc của La Thiến đã kết thúc, trong thẻ của cô ngay lập tức có thêm 100 vạn.

Lúc Triệu Vũ Lâm đến tìm La Thiến lần nữa, cô đang cầm thẻ xoay vòng vòng, vừa xoay vừa nói: "Một tháng này chỉ cần nằm cũng có tiền!"

Trước kia, mỗi tháng cô cũng chỉ kiếm được 2500 tệ, hiện tại một tháng cô có thể kiếm được tận 100 vạn.

Nhìn xem có bao nhiêu chữ số 0? Cô cảm thấy tháng này mặc dù có chút oan ức tủi thân, nhưng mà kiếm được tiền thì chịu chút oan ức thì có sao?

Lúc cô làm phục vụ thì oan ức đến mấy cũng đều chịu được.

Triệu Vũ Lâm cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy vẻ lạc quan này của La Thiển, đồng thời cũng vui vì chuyện trailer mới nhất của Thời gian vui vẻ cũng không còn nhắm vào La Thiển như trước nữa.

2 ngày cuối cùng của tháng 8, La Thiển nhận được điện thoại của mẹ La.

"Thiển Thiển à, Diễm Diễm nói con bé không đủ tiền cho Tiểu Tuấn đóng học phí." Giọng nói của mẹ La đau khổ vô cùng.

Một đoạn kí ức đột nhiên xuất hiện trong đầu La Thiển, La gia ở trong một vùng nông thôn rất heo hút, một nhà với 5 con người,

Bố, mẹ, La Diễm, La Thiển và em trai nhỏ La Tuấn. La gia rất nghèo, bố mẹ cô đều là nông dân trồng trọt trong thôn.

Năm La Diễm 10 tuổi, La Tuấn ra đời. Khi La Tuấn 6 tuổi, vì muốn để La Tuấn đi học tiểu học, La Diễm vừa học xong cấp 2 phải nghỉ học, dù sao thì cấp 3 cũng không phải giáo dục bắt buộc thời đó.

Khi đó La Thiển vừa tốt nghiệp tiểu học, thế nên, chờ đến khi La Tuấn học đến cấp 2 thì La Thiển cũng miễn cưỡng tốt nghiệp cấp 3. Nhưng trong nhà không đủ tiền cho La Thiển đi học đại học, vì vậy cô liền nghỉ học đi làm, kiếm tiền cho em trai học tập.

Mặc dù hoàn cảnh khó khăn nhưng tình cảm giữa mọi người trong gia đình lại rất tốt. La Diễm phải tạm nghỉ học nhưng rất hiểu chuyện, chị không muốn bố mẹ quá vất vả, thế nên việc nghỉ học đó là chị tự nói ra.

Bởi vì La Diễm nghỉ học, thêm được một người đi làm kiếm tiền nên La Thiến mới có thể học hết cấp 3. Nhưng học phí đại học quá cao, La Diễm lúc đó cũng vừa kết hôn không giúp gì được cho nhà mẹ đẻ, vì thế La Thiến đành nghỉ học.

Sau khi La Thiến nghỉ học, cô bắt đầu đi làm kiếm tiền phụ bố mẹ nuôi em trai La Tuấn ăn học. La Diễm kết hôn rồi sinh con, bố mẹ chồng lại quản nghiêm nên không giúp được gì nhiều.

Khi La Tuấn bắt đầu lên cấp 3 đã bàn bạc với gia đình rằng, sau khi tốt nghiệp cấp 3 cậu sẽ đến thành phố La Thiến đang làm việc cũng đi làm với chị. Học phí đại học rất cao, hoàn cảnh gia đình không thể đáp ứng được.

Thế nên, khi thư kí Kiều đến tìm, La Thiến đã không chút do dự gật đầu đồng ý. Vì bản thân, cũng vì người thân trong gia đình. Sau đó, La Thiến bắt đầu gửi tiền về cho gia đình, cô không dám gửi quá nhiều, nhưng cô đã cam đoan với bố mẹ rằng, nhất định sẽ giúp La Tuấn được đi học đại học.

Bởi vì câu nói này của La Thiến, La Tuấn đã tham gia thi đại học, cũng đã đỗ vào Đại học Kinh Đô.

Tiểu Vũ: đọc đoạn cuối thấy giống nhiều SV nhà nghèo bên mình quá! Nhưng mà may là truyện này không có tình tiết trọng nam khinh nữ, tình cảm gia đình của La Thiến thân thiết tình cảm lắm.

Không liên quan nhưng hôm nay ra chương chậm là vì mình đang đọc truyện Đóa hoa tội lỗi của Loan, tình cờ nhìn thấy nên đọc. Cơ mà màu sắc truyện trầm lắng, đúng gu Loan luôn, nên là mình đọc được hơn nửa thì

không đọc được tiếp, đành để đợt nào rảnh nghiền tiếp vậy. Chắc do dạo này edit truyện đều thuộc dạng cute phô mai que nên không quen =)))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 41

Chương 41

Edit: Tiểu Vũ

Từ tháng 7, bố mẹ La Thiến đã chờ mong cô gửi tiền học phí về, nhưng đến tận lúc sắp khai giảng rồi mà vẫn chưa có tin tức của La Thiến.

La Tuấn ngại không dám mở miệng đòi tiền chị, sau đó nhìn thấy mấy tin tức xấu của chị trên Weibo thì lại càng không muốn nữa.

Thấy ánh mắt kỳ vọng của con trai, mẹ La thì có thể gọi điện cho La Thiến.

La Thiến sau khi hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nói: "Mẹ bảo Tiểu Tuấn nhanh chóng đến chỗ con đi! Tiền con đã chuẩn bị xong hết rồi, con vừa tham gia một show truyền hình nên cũng có tiền. Lát nữa con chuyển cho mọi người một chút, à mẹ bảo Tiểu Tuấn không phải mang gì theo đâu nhé, lúc nào em tới con sẽ dẫn nó đi mua sau."

Mẹ La nghe xong, vui mừng cực kỳ, nói: "Mẹ biết rồi, biết rồi."

La Thiến cúp điện thoại, rồi ngay lập tức chuyển cho mẹ 20 vạn tệ. Mẹ cô nhận được tiền thì kinh ngạc không thôi, gọi điện thoại hỏi han các kiểu, La Thiến dỗ dành một hồi mẹ cô mới tin chuyện cô kiếm được tiền.

Buổi tối khi Đường Diễn đến, La Thiến kể chuyện này cho anh nghe: "Em trai em vài ngày nữa sẽ tới đây đó."

"La Tuấn?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến gật đầu nói: "Nó thi đỗ Kinh Đại."

Đường Diễm nhú mày: "Đại học Bắc Kinh?"

La Thiến sửng sốt một chút rồi chắc đầu: "Không phải." Bắc Kinh là đại học tốt nhất cả nước, La Tuấn chỉ thi đỗ trường đại học Kinh Đại thôi, là một trường tuyển 3 bình thường.

Đường Diễm không nói gì thêm, La Thiến tiếp tục vui vẻ nói: "Vì thế mấy ngày tới anh đừng đến nhà em nhé! Nếu không thì em trai em sẽ cảm thấy nghi ngờ."

Đường Diễm: "...". Cái thứ gọi là em trai kia, không cần cũng được!

Đường Diễm là loại đàn ông sẽ nghe lời sao? Rõ ràng là không phải, anh cũng chẳng thèm nói với La Thiến là anh sẽ không nghe lời cô đâu.

2 ngày sau, La Tuấn tới, La Thiến đã dọn sẵn phòng cho cậu rồi, chỉ cần mang hành lí vào ở thôi.

"Sao lại mang theo vali lớn thế này? Không phải chị đã dặn không phải mang quá nhiều đồ sao?" La Thiến trông thấy 2 chiếc vali lớn đằng sau La Tuấn liền hỏi.

La Tuấn rất đẹp trai, là loại đẹp kiểu thư sinh trắng trẻo ấy, ngoại hình của cậu rất giống La Thiến. La Thiến đã nấu xong cơm tối, lúc La Tuấn tới cổng tiểu khu này thì đã giật mình kinh ngạc, bây giờ trông thấy nhà của chị thì lại càng kinh sợ hơn.

La Tuấn rất thành thật, cũng không nói nhiều, nhưng thấy chị gái thì lại rất vui vẻ.

Hai người ngồi xuống ăn cơm, còn chưa ăn được mấy miếng chuông cửa đã vang lên. La Thiến nhíu mày, hai ngày nay Triệu Vũ Lâm xin nghỉ, cô cũng đã nói qua với Đường tổng rồi, ai đến vào lúc này được nhỉ?

Mở cửa, bên ngoài là một người phụ nữ mặt đầy nếp nhăn, bên cạnh còn có thêm một cô gái nhỏ. Ngoại hình cô gái khá xinh xắn, coi như là thanh tú khả ái, nhưng da có chút đen, tóc cũng không được trơn mượt.

Thấy La Thiến mở cửa, người phụ nữ bên ngoài lập tức cười nói: "Thiến Thiến à! Bác cuối cùng cũng tìm được cháu rồi."

La Thiến ngây người, có hơi chần chừ: "Bác đâu?"

"Đúng rồi, là bác đây! Bác hỏi mẹ cháu là cháu đang ở đâu mà mẹ cháu lại không thèm nói cho bác biết. Bác là bác dâu cháu, tới thăm cháu một chút không phải chuyện bình thường sao?"

La Tuấn nghe có tiếng nói chuyện thì đi ra ngoài, trông thấy người ngoài cửa, cậu nhíu mày: "Sao bác lại theo cháu tới?"

Người phụ kia có tỏ ra không vui: "Cháu còn nói nữa, đã bảo cháu đợi chúng ta rồi, sao cháu lại chạy trước?"

Người phụ nữ này tên là La Phượng Lan, là vợ anh trai bố cô, bà ta là con dâu trưởng trong nhà, bụng cũng không chịu thua kém, sinh liền một lúc 5 người con trai, đến lần thứ 6 mới sinh được đứa con gái tên là La Giai Giai bên cạnh đây.

Bởi vì là người con gái duy nhất thế nên La Giai Giai rất được nuông chiều, từ nhỏ đã vô pháp vô thiên. Khi đi học lại có 5 người anh trai thay nhau giúp đỡ, vì vậy cô em gái này chưa từng có chuyện nghỉ học vì thiếu thốn.

Tình cảm của gia đình La Thiến và nhà bác trai cả này không được tốt. Mẹ La Thiến sinh 2 đứa đầu đều là con gái, hơn nữa còn cách tận 6 năm, điều này khiến La Phượng Lan luôn nói mẹ La Thiến là người không biết sinh trước mặt bà nội La. Ở nông thôn luôn luôn có phong tục trọng nam khinh nữ, vì mẹ cô không sinh được con trai nên bà nội La liền bảo bố cô bỏ vợ.

Bố mẹ La Thiến từ nhỏ đã quen nhau, sau đó cứ thế sống chung như vợ chồng, hai người đến giấy chứng nhận kết hôn cũng không có, thế nên dù có bỏ vợ cũng không được tính là ly hôn. Bà nội cô luôn tìm cách để bố cô cưới người khác, nhưng bố cô cảm thấy anh trai mình đã có con trai nối dõi tông đường rồi, hơn nữa tình cảm của bố mẹ cô rất tốt, mẹ cô là một người phụ nữ dịu dàng hiền lành, bà chăm sóc chồng con nhà cửa rất chu đáo thế nên bố cô không đồng ý đề nghị của bà nội.

Bởi vì chuyện này, lúc bà nội chia tài sản cũng chỉ cho bố cô một mảnh ruộng mà thôi, nhà ở của gia đình cô hiện này vẫn là nhờ vào cửa hồi môn của mẹ cô mới có.

Bà nội cô sống cùng nhà bác cả, vì sống cùng nên bà có chút thiên vị bác cả hơn, bà nghĩ rằng từ đó về sau bác cả sẽ là người chăm sóc bà lúc tuổi già nên liền bảo bố mẹ La Thiến hàng năm gửi tiền đến nhà bác cả. La Phượng Lan vừa mở miệng đã muốn hơn phân nửa thu nhập của gia đình em chồng.

Cuối cùng ăm ỉ thế nào thì La Thiến không biết, chỉ biết là cuối cùng thì chuyện cũng không thành. Nhưng mỗi năm nhà cô vẫn phải gửi cho nhà bác cả chút tiền để nuôi bà nội, vì phải mất thêm khoản tiền này nên hoàn cảnh nhà La Thiến càng ngày càng vất vả.

Bây giờ, 5 người con trai của bác cả đều đã ra ngoài đi làm, bác cả cũng có chút của để dành, xây một căn nhà tầng khá rộng, còn gia đình La Thiến vẫn ở trong căn nhà cũ đã có tuổi đời 50 năm.

La Phượng Lan không hề biết xấu hổ, bà đẩy La Thiến ra rồi dắt theo La Giai Giai đi vào, vừa nhìn dáo dác xung quanh vừa luôn mồm: "Ôi trời ơi, trời ơi! Cháu ở căn nhà tốt như vậy à? Nhìn chiếc ghế sofa này này, là bằng da, da thật sao?"

La Giai Giai bực bội nhìn mẹ, trông thấy bàn ăn đặc sắc trong phòng bếp thì sắc mặt mới tốt hơn một chút: "Mẹ ơi, con sắp chết đói rồi, nhanh đi ăn cơm đi."

La Phượng Lan lập tức gạt đầu: "Đúng đúng đúng, ăn cơm thôi ăn cơm thôi. Ấy ya, Thiến Thiến này, cháu nấu nhiều như vậy cơ à? Giỏi quá đi."

La Thiến nhìn La Tuấn, vẻ mặt La Tuấn cũng không hề vui vẻ gì, nhưng cũng chỉ có thể ngồi xuống ăn cơm. La Phượng Lan vừa ăn cơm vừa nói mấy lời chẳng ra gì: "Bác nghe nói cháu kiếm được rất nhiều tiền?"

La Thiến lập tức nghe ra bà ta muốn làm gì, liền thờ ơ nói: "Không nhiều."

"Ai ôi, con giấu gì nữa, mẹ cháu đã đi tìm người xây nhà rồi kìa, nếu không phải cháu kiếm được tiền thì sao mẹ cháu có thể xây nhà, sao em cháu có thể tới đây học?" La Phượng Lan dùng đũa gõ bát nói.

La Thiến không vui nói: "Kiếm nhiều hay ít thì có liên quan gì tới bác à?"

La Phượng Lan cười hì hì nói: "Không liên quan không liên quan, chẳng qua bác đây muốn vay cháu ít tiền mà thôi!"

"Cháu không có tiền, các anh họ tài giỏi như vậy, nhà tầng bác cũng đã xây, thế thì còn vay tiền cháu làm gì?" La Thiến từ chối.

La Phượng Lan cũng biết La Thiến không phải người dễ nói chuyện, bố mẹ La Thiến đều là người hiền lành thành thật, con gái lớn La Diễm cũng là người dịu dàng nhẹ nhàng, chẳng hiểu sao lại sinh ra được một La Thiến đột biến như thế này nữa, suốt ngày đại chiến 300 hiệp với người khác.

Tình tình La Thiến như vậy cũng do hoàn cảnh bức ra thôi, cả nhà cô ai cũng hiền lành thành thật nhưng họ hàng thân thích thì lại không an phận, vì thế La Thiến đành phải tỏ ra mặt dày ghê gớm thì mới có thể khiến người khác không ăn hiếp nhà cô nữa.

"Mấy anh họ của cháu thì có thể kiếm được bao nhiêu chứ? Giai Giai thi đỗ đại học Kinh Đô, học phí 1 kì cũng tận 12000 tệ, mỗi tháng còn phải có sinh hoạt phí nữa. Haizz, bà nội sống cùng nhà bác, chúng ta còn phải nuôi bà nữa, không giống nhà cháu, cái gì cũng mặc kệ."

Con mẹ nó, loại hàng không biết xấu hổ gì đây, chỉ tính tiền riêng của bà nội thôi thì đã nhiều gấp mấy lần nhà cô rồi đấy! Bà cũng đã chia cho bác cả với chú út rồi, bố cô gần như chả có chút nào, chỉ có mảnh ruộng trong thôn kia là cho bố cô thôi. Hiện tại mỗi năm bố cô đều gửi 5000 tệ phí nuôi dưỡng bà cho bác cả, một bà già thì ăn được của nhà bác bao nhiêu?

La Tuấn cũng bực mình: "Chị cháu không có tiền, tiền có được đều cho cháu đi học hết rồi."

La Phượng Lan cười nói: "Tiền học của cháu thì bao nhiêu đâu? Chị cháu rất biết kiếm tiền, còn cho mẹ tiền xây nhà mới ở quê kia kìa, mai sau cháu trở về là có thể lấy được vợ tốt rồi. Không giống Giai Giai, hiện tại gái mà không học hành hăn hoi thì sẽ không gả được cho người tốt."

Nói cứ như con trai không học hành thì có thể cưới được vợ tốt vậy, La Thiến bỗng đặt đĩa xuống, lạnh lùng quét mắt nhìn La Phượng Lan:

"Tôi chỉ nói một câu thôi, tôi không có tiền! Bác thích làm thế nào thì làm."

La Thiến sẽ không cho La Phượng Lan vay tiền. La Diễm có tật ở chân, đây là chuyện xảy ra khi La Thiến còn rất bé. Có lần, La Diễm bị thường cần tiền đi bệnh viện, bố cô chạy đến nhà bác cả và chú út vay tiền nhưng đều bị đuổi ra, La Diễm không có tiền chữa bệnh thế nên một bên chân kia liền mang tật vĩnh viễn.

Đây cũng là nguyên nhân La Diễm chỉ có thể lấy chồng ở trong thôn, một người tàn tật sẽ bị người ta xem thường, gả đi nơi xa bố mẹ cô đều không yên tâm.

Bầu không khí đang căng thẳng thì đột nhiên có người mở cửa.

La Thiến lập tức mở tò hai mắt, sao lại có người có thể mở cửa nhà cô?

Sau đó, cô nhìn thấy Đường Diễm tay cầm áo vest một tay cầm cặp công văn, người mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, trên cổ còn đeo thêm chiếc cà vạt cũng màu đen. Anh vừa đổi dép vừa nhìn sang phía bên này.

"Đường... Diễm." La Thiến yên lặng nuốt chữ Đường tổng vào trong bụng, mở miệng gọi tên anh.

Đường Diễm ừ một tiếng, đặt áo vest và cặp da xuống ghế salon, chân mang dép đi trong nhà bước đến gần bàn ăn, nhìn 4 người trước mặt hỏi: "Không phải em nói chỉ có em trai tới thôi sao?"

La Thiến ngu người, nhìn La Tuấn cũng đang ngu người giống mình nói: "Em... cũng không biết."

La Phượng Lan nhìn người kia đến ngây người, Đường Diễm quá đẹp trai, cũng cực kỳ có khí thế, vừa nhìn đã biết không phải người cùng tầng lớp với bà ta.

La Giai Giai cũng ngượng ngùng đỏ mặt, La Phượng Lan lập tức đứng dậy nói: "Chào cháu! Bác là bác dâu của Thiến Thiến."

"Bác dâu?" Đường Diễn hỏi lại.

La Phượng Lan lại cho rằng Đường Diễn đang chào bà ta, cười gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng vậy! Bác chính là bác dâu của Thiến Thiến, đây là con gái của bác, là em họ Thiến Thiến. Giai Giai, mau chào hỏi đi."

La Phượng Lan kéo kéo La Giai Giai, La Tuấn cảm thấy xấu hổ vì người bác dâu vô liêm sỉ này, cậu ngắt lời bà ta, nói với Đường Diễn: "Chào anh, em là La Tuấn. Anh là?"

Đường Diễn thản nhiên nhìn La Thiến một chút, sau đó dưới ánh mắt lo lắng bất an của La Thiến, nói: "Anh là bạn trai của Thiến Thiến!"

La Thiến thở ra một hơi, nhìn Đường Diễn đầy cảm kích.

Đường Diễn nhú mào, La Thiến liền tươi cười lấy lòng anh.

La Giai Giai cũng đứng lên nói: "Chào anh ạ." La Giai Giai lúc này đã không còn giống La Giai Giai lúc mới vào cửa nữa, lúc này cô ta trông mới giống một người khách.

Đường Diễn gật đầu, La Thiến hỏi anh: "Anh ăn cơm chưa?"

Đường Diễn nhú mào gật đầu, La Thiến thấy anh gật đầu thì liền biết anh đang không thích ăn cơm cùng mấy người này, chứ thực ra anh vẫn chưa ăn cơm.

La Thiến nói ngay: "Chút nữa em nấu đồ ăn khuya cho anh ăn nhé."

Đường Diễn xoa xoa đầu cô, nói: "Ừm, mọi người ngồi xuống đi, tôi vào trong trước." Đường Diễn cầm áo vest và cặp da trên ghế đi vào phòng ngủ.

La Tuấn vẫn còn đang ngơ ngẩn, hỏi La Thiến: "Chị, bạn trai chị à?"

La Thiến tùy ý gật đầu, La Phượng Lan không dám lớn tiếng, nhưng vẫn tỏ ra không thể tin: "Cháu tốt số thật đấy! Người kia vừa nhìn đã biết là một người đàn ông tốt rồi! Cháu cũng giới thiệu một người như thế cho Giai Giai nhà bác đi."

La Thiến trợn mắt nhìn La Phượng Lan: "Bác à, bác nghĩ nhiều quá rồi đấy, người như anh ấy không vừa mắt em họ đâu."

La Giai Giai bỗng đứng phắt dậy: "La Thiến, ý chị là gì? Tôi dù sao cũng là sinh viên đấy! Chị thì sao chứ?"

La Thiến dựa vào thành ghế, bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi nói: "Tôi chỉ là học sinh cấp 3 đấy, thì sao? Người ta vẫn thích nhé!"

La Giai Giai: "..."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 42

Chương 42

Edit: Tiểu Vũ

"Chị, là anh rể theo đuổi chị à?" La Tuấn cũng khó mà tin nổi hỏi, mặc dù cậu cũng cảm thấy chị của mình rất xinh đẹp, nhưng mà... chị cậu mới tốt nghiệp cấp 3 thôi, hơn nữa còn là người từ quê ra nữa.

La Thiến: "... " Thăng nhóc này, muốn ăn đòn quá rồi đấy!

Mặc dù bị em trai mình chọc tức, nhưng La Thiến vẫn rất bình tĩnh nói: "Đương nhiên rồi." Là thư kí Kiều tới tìm cô trước mà, thế nên nói theo một cách khác thì, ai mở lời trước không phải chính là người đó theo đuổi sao?

La Tuấn vẫn không thể tin nổi nhìn chị mình: "Chị, chị giỏi thật đấy."

La Thiến kiêu ngạo như một con công, đuổi vênh lên, mũi cũng hếch lên trời, hai mắt liếc sang nhìn bác dâu tỏ ý: Con gái của bác có thể không? Con gái của bác có thể không? Con gái của bác có thể không?

Lúc này cô hoàn toàn không hoàn toàn không nghĩ tới việc 1 năm sau sẽ bị nghiệp quật vì phải chia tay Đường Diễm. Dù sao thì nó cũng là việc của tận một năm sau cơ mà, để đó tính sau!

La Phượng Lan giật giật miệng, kéo La Giai Giai ngồi xuống, vừa ăn vừa nói: "Giai Giai, con không phải lo! Con nhìn La Thiến xem, mới chỉ tốt

nghiệp cấp 3 thôi mà cũng tìm được bạn trai chất lượng như thế, chờ con tốt nghiệp đại học thì nhất định sẽ tìm được bạn trai còn giỏi hơn bạn trai cô ta nhiều. Con xinh đẹp thế này cơ mà, chắc chắn con sẽ được lựa chọn tùy thích."

Lúc này, sắc mặt La Giai Giai mới tốt hơn một chút, nói: "Mẹ, mẹ nói gì đó! Bạn trai chị ta cũng chỉ được cái đẹp mã thôi, không khéo cũng mới chỉ tốt nghiệp cấp 3 thôi đấy."

Hiện nay sinh viên nhan nhản ra đây, tiến sĩ thạc sĩ cũng có khắp nơi. Ngay cả ở vùng quê hẻo lánh của bọn họ thì học sinh cấp 3 cũng chẳng đáng giá. Thế mới nói, đàn ông có đẹp đến mức nào mà mới tốt nghiệp cấp 3 thì cũng chỉ là loại công tử bột.

"Đường Diễn nhà tôi không phải loại mới tốt nghiệp cấp 3, anh ấy tốt nghiệp đại học rồi."

"Vậy anh ta học đại học gì?" La Giai Giai hỏi.

La Thiến sững sờ, cô làm sao mà biết được. Nhưng cô đáp lại: "Cô chờ đây, tôi đi hỏi anh ấy."

La Thiến thật sự đặt đĩa xuống, đứng dậy chạy vào phòng ngủ hỏi Đường Diễn: "Hey, em bảo, anh học đại học nào đấy?"

"Harvard University" Đường Diễn ngồi trên giường, đang lật xem mấy tờ giấy A4 trong tay, không ngẩng đầu lên mà trả lời luôn.

La Thiến: "???"

Mặc dù cô nghe không hiểu, nhưng mà cô vẫn chạy đến nói với La Giai Giai: "Anh ấy học ở nước ngoài, nước Mỹ đó, đại học tốt nhất nước Mỹ."

La Giai Giai cười nhạo: "Ha Vớt à?" (*)

(*) Con mắt Giai này hình như không biết phát âm chuẩn từ Harvard nên kiểu nói lái, t đặt là ha vớt luôn =)))

La Thiến không biết đại học Ha Vớt có tốt không nên quay đầu hỏi La Tuấn: "Đại học Ha Vớt có tốt không?"

La Tuấn gật đầu, La Thiến nhìn La Giai Giai nói: "Đúng vậy!" Dù sao thì Đường Diễn có tiền như vậy cơ à, anh nói tiếng anh cũng giỏi nữa, hơn nữa công ty mẹ anh cũng ở Mỹ luôn, thế nên nhất định là anh học ở đây.

La Giai Giai nghe vậy thì liền yên tâm nói với mẹ mình: "Chị họ đang lừa chúng ta đấy, chúng ta đừng để ý tới chị ấy nữa."

La Phượng Lan cũng không quan tâm đến việc thật hay giả, bà ta chỉ biết Đường Diễn trông rất có tiền, nên nói với La Giai Giai: "Sau này con cũng tìm bạn trai như thế ấy, vừa có tiền vừa đẹp trai."

La Giai Giai kiêu ngạo ngẩng đầu, điều đó là chắc chắn rồi. Bạn trai cô ta nhất định phải là người vừa có tiền vừa có sắc vừa có dáng, còn phải dịu dàng quan tâm, yêu thương cô ta hết mực nữa.

Dáng vẻ kiêu ngạo như công kia, La Thiến và La Giai Giai làm ra giống hệt nhau, không hổ là chị em họ, mặc dù điều muốn thể hiện thì có chút khác nhau.

"Thiến Thiến, bây giờ cháu có bạn trai nhiều tiền như vậy, cho bác vay vài vạn chắc chắn không có vấn đề rồi!"

La Thiến khoát khoát tay: "Không có tiền không có tiền đâu, tiền của anh ấy là tiền của anh ấy, cũng chẳng phải của cháu. Tiền của cháu chỉ đủ cho em trai cháu đi học thôi, bác có tận 5 người con trai lận, nghe nói đều rất tài giỏi! Nhất định sẽ kiếm đủ tiền học phí cho Giai Giai."

La Phượng Lan cười nói: "Sao đủ được chứ! Đại học cần dùng rất nhiều tiền, vừa vào kì 1 đã phải đóng 12000 tệ học phí rồi, còn phải các chi phí phụ phát sinh nữa, còn cả tiền sinh hoạt cho Giai Giai nữa. Phí sinh hoạt ở thủ đô lại đắt, cho dù bác có 10 người con trai cũng không thể nuôi nổi một sinh viên đại học."

La Thiến cũng đáp lại với vẻ hiển nhiên: "Bác có tận 5 người con trai cũng không nuôi đủ Giai Giai, Tiểu Tuấn chỉ có một mình cháu nuôi thì lại càng không dễ dàng đâu bác ơi! Nhìn bác tự mình đưa Giai Giai tới là đã biết không phải không có tiền rồi! Không như Tiểu Tuấn nhà cháu, vì bố mẹ không có tiền mua vé đi cùng mà phải tới một mình đây này, hay là bác cho nhà cháu vay một ít đi."

La Phượng Lan nói: "Cháu đừng có lừa bác, sao bác có thể không biết chứ? Cháu ở chung cư tốt, yêu một người bạn trai giỏi, mẹ cháu còn sắp xây nhà mới nữa. Cháu nói không có tiền, ai mà tin được! Nhanh cho bác mượn trước 1 vạn đi."

"Cháu nói bác nghe không hiểu đúng không! Đã bảo là không có tiền rồi mà." La Thiến mất hứng nói.

"Cháu nhẫn tâm nhìn em họ mình không được đi học sao?" La Phượng Lan xụ mặt nói.

La Thiến mặt không cảm xúc: "Lúc chị cháu bị thương, tiền cứu người mà bác còn nhẫn tâm không cho vay, thế thì có gì mà cháu không đành lòng nữa?"

Nói đến đây, biểu cảm trên mặt La Phượng Lan xuất hiện chút ngượng ngùng, khi đó, bố La Thiến tìm tới nhà La Phượng Lan, chồng bà ta đã định cho vay rồi nhưng bà ta lại kiên quyết lấy cái chết ra ép không được cho vay. Sau đó, bố La Thiến cũng không qua lại với nhà bà ta nữa. Ngoại trừ

phí nuôi dưỡng bà nội và thỉnh thoảng qua thăm hỏi thì bố La Thiến không bao giờ tới thăm nhà anh trai mình.

La Giai Giai biết rõ bản thân có đủ học phí rồi, chỉ là mẹ cô ta trông thấy nhà La Thiến chuẩn bị xây nhà nên mới nghĩ đến chuyện tới đây vay tiền. Do vậy, La Giai Giai chẳng thêm lo lắng đến chuyện La Thiến có cho mượn hay không, cô ta thấy dáng vẻ của La Thiến nhìn kéo kéo La Phượng Lan, không vui nói: "Mẹ, đừng mượn chị ta. Chị ta có gì hơn người chứ?"

La Phượng Lan biết không thể mượn tiền được rồi, thế nên đành nói: "2 ngày nữa khai giảng rồi, bác với Giai Giai sẽ ở đây 2 ngày."

Giọng điệu hiển nhiên vô cùng, nhưng La Thiến đâu phải dạng vừa: "Không đủ chỗ đâu ạ! Cả căn nhà này chỉ còn một phòng trống cho Tiểu Tuấn thôi. Không còn phòng đâu bác."

La Phượng Lan không vui: "Trái chăn chiếu xuống đất là được rồi, dù sao cũng đang mùa hè."

"Nhưng mà nhà cháu không có thừa chăn chiếu, hai người ra ngoài tìm nhà nghỉ ở lại nhé! Một đêm cũng chỉ 1 - 200 tệ thôi."

La Phượng Lan xót tiền, 1-200 bà thấy rất đắt!

La Thiến bày ra vẻ lộn chết không sợ nước sôi, đuổi mẹ con La Phượng Lan về. Sau đó liền dẫn La Tuấn đến phòng ngủ cho khách, giúp La Tuấn sắp xếp đồ một chút, phòng ngủ cho khách này cũng có nhà tắm riêng trong phòng.

La Thiến hướng dẫn cậu làm quen với một số đồ trong phòng rồi dẫn cậu đi tham quan xung quanh nhà. Sau khi biết qua các địa điểm trong nhà, La Thiến còn dẫn cậu tới thư phòng, chỉ vào chiếc máy tính trong đó nói: "Buổi tối nhằm chán có thể sang đến lên mạng nhé."

La Tuấn vui vẻ gật đầu, sau đó nói: "À đúng rồi, chị, chị lên Weibo chưa?"

"Weibo?" Vì muốn chào đón La Tuấn tới ở, cả ngày hôm nay cô đều đi mua thức ăn, nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa các loại, quả thực là chưa lên Weibo lúc nào.

Triệu Vũ Lâm có gọi điện cho cô một lần, nhưng cô nói mình không rảnh xong cúp luôn.

La Tuấn cười nói: "Cái người dùng cà chua ném chị gặp báo ứng rồi đấy."

La Thiến sững sờ: "Báo ứng gì cơ?"

La Tuấn cười nói: "Chị lên xem thử đi, lúc chiều ngồi trên xe tới đây em có nhìn thấy. Nhưng không hot lắm, lên hot search có một lúc thôi. Chẳng qua bây giờ hẵn ta lại lên nữa rồi, cơ mà vì nguyên nhân khác."

La Thiến mở điện thoại ra nhìn, La Tuấn cũng đồng thời giảng giải trận chiến không khỏi lúc sáng cho cô nghe.

Trước khi đến Mỹ, La Thiến bị fan ném cà chua tại sân bay. Việc này đã qua lâu rồi nhưng chẳng hiểu sao sáng nay lại bị người ta đào lên, nguồn cơn là do có một video ném cô được tung ra.

Ngày đó nhiều nghệ sĩ, các fan đến tiếp ứng cũng rất đông, cả sân bay hò hét ầm ĩ, hơn nữa điện thoại hiện nay quay phim cũng rất dễ dàng.

Mỗi người cầm theo ít nhất 1 cái điện thoại, ngoài ra còn có không ít người cầm theo máy ảnh máy quay chuyên nghiệp, tóm lại là, ở sân bay lúc đó không hề thiếu người quay phim. Có người cầm cà chua ném La Thiến, người đứng bên đường nhiên là phát hiện ra, cho nên, video quay cảnh anh ta ném La Thiến không chỉ có một.

Video này vốn chỉ đăng trong mấy group của fan thôi, sau đó không biết thế nào, liền share sang Weibo.

Dù bị share sang Weibo nhưng ban đầu cũng không lớn chuyện lắm, chẳng hiểu tại sao mà càng về sau lại càng nhiều người nhảy vào bình luận, chia sẻ. Đến trưa thì số lượng người like, share, comment đã tăng lên đến mức đưa thẳng nó lên hot search. Sau đó thì một cuộc đại chiến nổ ra.

Ban đầu mọi người cũng chỉ nói ném hay lắm rồi Đại Vương làm cao cút khỏi giới giải trí. La Tuấn thấy thế liền nhảy vào, đại chiến 300 hiệp với mấy anti, nhưng sức chiến đấu của La Tuấn quá yếu, không lâu sau đó đã bị knock-out thẳng cẳng.

Khi La Tuấn tức đến mức tím gan nổ phổi thì đột nhiên có một đám người qua đường nhảy vào bênh La Thiến.

Bọn họ dùng đạo đức lý lẽ để phê phán cái người ném cà chua kia, nói rằng ban ngày ban mặt, không thù không oán mà lại ném cà chua vào mặt La Thiến, thế mà còn có người nói tốt được à? Quả thực là thói đời thay đổi, đạo đức bại hoại.

Có người nhảy vào rep, vì La Thiến là Đại Vương làm cao mà!

Tiếp tục có người rep lại, thì liên quan gì tới mấy người? Ai mà chẳng có lúc làm sai, mấy người cả đời không có sai lầm gì sao? Hơn nữa, mới chỉ có mỗi cái Trailer thôi mà đã nói là làm cao rồi, ai biết tình huống thật sự là như thế nào?

Còn không biết ai mới thật sự là người làm cao, kiêu ngạo đâu!

Dù sao thì hành động của mấy người ý, chính là hùa vào bắt nạt con gái nhà người ta.

Bla bla bla, cư dân mạng chia làm 2 phe nhảy vào choảng nhau. Đang múa phím hăng say thì người qua đường nhảy vào càng lúc càng đông, bọn họ chẳng thèm care cái trailer nào hết, chỉ xem mỗi video ném cà chua kia rồi thi nhau nói mấy fan hâm mộ hiện nay thật sự quá đáng vl!

Sự việc lan ra càng lúc càng to, lên cả hot search. Nhưng một lúc sau, mọi người phát hiện không tìm thấy video kia nữa, nó đã bị xóa rồi.

Đến tận vừa rồi, sau khi La Tuấn đi vệ sinh xong thì phát hiện có biến mới. Nam sinh ném cà chua vào người La Thiến kia bị cư dân mạng lôi ra rồi, hiện tại hẳn ta đang là cái tên bùng nổ trên mạng xã hội.

Hóa ra hẳn ta là fan của Mễ Tuyết Phi, hơn nữa còn là fan trung thành, nằm trong nhóm fan tuyến đầu của Mễ Tuyết Phi.

Hẳn ta đã từng mắng rất nhiều nghệ sĩ khác, cũng từng múa phím gây nhau với các fandom khác, các bài đăng cũng toàn là giả dối sai trái. Mấy lần đến sân bay tiếp ứng thần tượng đều có những hành vi quá khích, thậm chí còn nảy sinh xung đột với nhân viên an ninh trong sân bay, mắng chửi vũ nhục bọn họ.

Tóm lại là từng chuyện từng chuyện xấu xa tồi tệ bị lôi ra. Hẳn ta vô cùng nổi tiếng khi được vinh danh no 1 trên bảng xếp hạng hot search, thậm chí hình tượng của Mễ Tuyết Phi cũng bị chịu ảnh hưởng nặng nề.

Tất cả mọi người cười nhạo: "Nói người ta là Đại Vương làm cao, nhưng bản thân anh thì có kém chút nào đâu."

"Từ fan là có thể nhìn ra được thần tượng thế nào."

"Từ fan biến thành anti fan Mễ Tuyết Phi."

Nhất thời, Weibo náo loạn hết cả lên, La Thiến ngơ ngác đọc các bình luận. Ban đầu, cô cho rằng đây là do bộ phận quan hệ xã hội của công ty

làm ra. Nhưng cùng lắm thì công ty cũng chỉ mua thủy quân không chế bình luận thôi.

Còn chuyện phía sau thì chắc chắn không thể nào. Đối nghịch với Mẹ Tuyết Phi? Công ty cô nào dám! Mà có dám cũng không có năng lực làm được.

Vậy là... Đường Diễn làm?

Tiểu Vũ: Hãy vote, cmt, follow cho tui nhé các cô nàng xinh đẹp (và các anh chàng đẹp trai =)))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 43

Chương 43

Edit: Tiểu Vũ

"Chị, mỗi thù của chị được báo rồi." La Tuấn hưng phấn nói.

La Thiến cười một tiếng, nói: "Ừm, dù sao thì làm mình tỉnh không sớm thì muộn cũng bị thể thôi, cứ để cho họ chửi cũng chẳng sao! Chờ sau này chị kiếm đủ tiền rồi sẽ giải nghệ, nhưng mà có thể tẩy trắng thì càng tốt."

"Nhất định có thể tẩy trắng!" La Tuấn nói: "Ngày nào chị cũng bị mắng chắc là rất không dễ chịu. À đúng rồi, video kia em có lưu lại đấy, chị có muốn xem không?"

La Thiến gật đầu, cô đúng là rất muốn nhìn anh bạn đi tiền bay bay còn mang theo cà chua kia.

Điện thoại của La Tuấn là hàng tặng kèm theo khi đăng kí internet, chỉ cần thêm 333 tệ là có một chiếc (*). Mặc dù rẻ nhưng cũng coi như là hàng chính hãng, tuy nhiên công ty làm ra chiếc điện thoại này lại không chuyên về điện thoại mà chuyên về máy tính cơ.

(*) tức là nếu mà đăng kí internet thì sẽ được mua điện thoại với giá 333 tệ, còn nếu ko đăng kí mạng thì sẽ đắt hơn.

Bởi vì thị trường điện thoại thông minh bùng nổ, hãng máy tính kia cũng muốn thử đầu tư một chút. Mặc dù là công ty lớn, thanh danh tốt, nhưng lô điện thoại đầu tiên xuất xưởng lại không được tốt lắm, hoàn toàn không thể cạnh tranh với các hãng khác.

Thế nên, lô điện thoại kia hoặc là bán ra với giá rất thấp, hoặc là dùng làm quà tặng thúc đẩy tiêu thụ.

Chiếc điện thoại này là La Tuấn dùng tiền làm thêm mua được, có thể lên Weibo rồi QQ các kiểu, nhưng tốc độ mạng rất chậm, load 1 bài đăng thôi cũng lâu nên khỏi cần nói đến video.

Bộ nhớ trong chỉ có 2G, nhưng La Tuấn mua thêm 1 cái thẻ nhớ SD nên vẫn có thể lưu video xuống.

Download video rất lâu, nhưng La Tuấn vẫn muốn lưu lại để nhớ kỷ người này. Nhờ đâu có thể gặp được hân thì còn biết mà xông lên tấn hân một trận. Nhưng không ngờ rằng, cậu còn chưa đi báo thù mà hân đã gặp phải báo ứng rồi.

Cả người La Tuấn lúc này đều rất đặc ý sáng khoái, La Thiển nhìn điện thoại của cậu rồi nói: "Chị có một cái điện thoại cũ, bị hỏng một chút nhưng chị đã sửa xong rồi. Tẹo chị lấy cho em nhé, vẫn dùng tốt lắm!"

La Thiển nói xong liền định quay về phòng lấy điện thoại, nhưng vừa quay đầu thì đã va phải Đường Diễn đứng đằng sau, cô bị hù kêu lên một tiếng.

Tâm trạng Đường Diễn có chút cân bằng. Mặc dù đồ La Thiển mua cho mình là hàng giảm giá nhưng dù sao cũng là đồ mới 100%, còn điện thoại cô định cho La Tuấn thì lại là hàng second hand bị hỏng phải sửa!

So sánh như vậy khiến anh cảm thấy La Thiển không còn đáng ghét nữa.

Đường Diễm nhìn La Tuấn, nói: "Đừng nghe chị em, ngày mai bọn anh dẫn em đi mua cái mới. Cái điện thoại kia của chị em hỏng rồi, lúc xảy ra chuyện chẳng có tác dụng gì hết."

"Em đã đi sửa rồi." La Thiến nói: "Em cũng thử dùng rồi, không khác cái mới là bao đâu."

Đường Diễm cười nhạo: "Cũ chính là cũ, ngày mai anh mua cho em cái mới." Chế giễu La Thiến xong, Đường Diễm quay đầu hứa hẹn với La Tuấn.

La Thiến còn muốn nói gì đó thì đột nhiên ngậy người, hỏi: "Anh mua?"

Đường Diễm cũng sững sờ, La Thiến lập tức tươi cười vỗ vai La Tuấn: "Ngày mai đi mua điện thoại với anh ấy nhé."

Đường Diễm: ... Anh đây là tự chui đầu vào lưới hả?

La Thiến có tiền, cô cũng có thể mua được cái mới cho em tra, nhưng điện thoại cũ vẫn sử dụng được mà, cô cảm thấy không cần thiết phải mua cái mới.

Quan trọng nhất vẫn là, La Thiến mới chỉ có 100 vạn, số tiền này chắc chắn không đủ để mua nhà ở đây. Hơn nữa, nghe La Phượng Lan nói bố mẹ cô đang định xây nhà mới, với giá nhà đất hiện này thì 20 vạn sao đủ xây nhà được?

Chắc là mẹ cô định cứ xây khung nhà trước đã, trang trí thì để sau này có tiền làm tiếp!

Nghĩ đến đây, La Thiến cảm thấy mình nên gửi thêm chút tiền về nhà, để bố mẹ tranh thủ trang trí luôn một thể, còn cô thì sẽ tiếp tục kiếm tiền mua nhà sau. Tính như thế, 100 vạn cô có hiện nay quả thực không nhiều,

vẫn phải chi tiêu tiết kiệm thôi... Được không một cái điện thoại mới cho La Tuấn rồi, cái cũ kia có thể gửi về cho La Diễm dùng, dù sao cái cũ này của cô cũng là mẫu cho nữ, để La Diễm dùng thì phù hợp hơn nhiều.

La Thiến càng nghĩ càng thấy hợp lý, sau đó liền quay sang nói với Đường Diễm: "Cảm ơn anh nhé, ngày mai mấy giờ chúng ta đi mua?" Sợ Đường Diễm hối hận, La Thiến phải hỏi ngay thời gian cụ thể.

La Tuấn: "...". Cậu rất muốn kéo chị lại, nói với chị là nếu anh rảnh không đồng ý thì cũng không sao, nhưng anh rảnh đang ở đây, cậu không thể làm chị mất mặt được.

Đường Diễm: "... Xem tâm trạng."

Xem tâm trạng? Đó chính là muốn được hầu hạ tốt ý mà, La Thiến lập tức đứng dậy, nói: "Em đi làm bữa khuya cho anh nhé." May mà hôm nay cô mua nhiều món ngọt dự trữ trong tủ lạnh.

Hôm nay La Thiến đã làm một bữa tiệc lớn, nên trong tủ lạnh cũng không còn nhiều đồ nữa. Cô vào bếp nấu nướng, La Tuấn và Đường Diễm ngồi ngoài bàn ăn vừa nói chuyện vừa nhìn cô. Câu chuyện chủ yếu xoay quanh việc La Tuấn vẫn có vài chỗ chưa rõ về việc làm thủ tục nhập học.

Đường Diễm - người tự nhiên là biết mọi chuyện đương nhiên sẽ phân tích giúp đỡ cậu một chút rồi. Cả hai người đều ngồi ở bàn ăn trong phòng bếp nhìn La Thiến làm bữa khuya, hỏi và trả lời mấy câu hỏi như trường học của La Tuấn ở đâu? Từ đây thì đi xe bus nào tới? Đánh giá về trường học thế nào?

La Thiến mở tủ lạnh thì phát hiện không còn nhiều đồ nữa, thức ăn mua hồi sáng đã nấu hết rồi. Cô chỉ tìm được đậu hũ, trứng gà và một chút thịt lợn. Còn cả chút đồ gia vị đi kem như hành, tỏi và cà rốt. Đồ khô thì có nấm hương, cá mực và mộc nhĩ!

Tách riêng mấy thứ này thì chả làm được món nào hết, nhưng mà gộp chung lại thì hình như có thể nấu mì?

La Thiến nhìn Đường Diễn rồi hỏi: "Anh ăn mì nhé?"

"Ừm!" Đường Diễn gật đầu.

"Thêm chút cay nha?"

Đường Diễn ngậy người, quay đầu hoài nghi nhìn La Thiến: "Em xác định là chỉ có chút cay thôi?"

La Thiến thể thốt: "Xác định xác định, ngày mai anh còn phải đi mua điện thoại cho em trai em mà, em khẳng định chỉ có một xíu cay thôi!"

Đường Diễn có chút tức giận: "Nói cách khác thì, nếu có nấu cay thì cũng phải đợi tôi mua điện thoại xong mới nấu?"

La Thiến: "..."

"Sao không nói gì?" Đường Diễn nhú mày.

"Em chỉ muốn nói là, anh đừng nghĩ em gian xảo như vậy."

Đường Diễn không thèm trả lời cô, dù sao thì anh cũng nhớ kỹ rồi! La Thiến mua cho anh 2 bộ áo ngủ giảm giá, anh lớn bằng từng này rồi nhưng chưa có ai dám mua quần áo giảm giá cho anh cả. Mấy người phụ nữ anh quen thì lại càng không cần phải nói, bọn họ chỉ hận không thể tặng anh đồ tốt nhất, La Thiến đúng là khiến anh được thay đổi tầm mắt. Anh cảm thấy La Thiến hoàn toàn có thể làm ra chuyện anh vừa nói kia, hoàn toàn có thể!

La Thiến không có sở trường nấu mì, nhưng cũng nấu không tệ. Cô là người phương Nam, rất ít khi tự đi kéo mì, gần như là đều mua sẵn ở bên ngoài. Nhưng cô cũng từng học qua đầu bếp người phương Bắc, vì vậy kéo mì nấu mì cũng chẳng làm khó cô được.

Mà một bên kia, khi Đường Diễm cầm trên tay giấy báo trúng tuyển đại học của La Tuấn anh mới cảm thấy mình đã đánh giá bản thân quá cao rồi. Trường học của La Tuấn anh chưa nghe thấy bao giờ, Đại học Kinh Đại và Đại Học Bắc Kinh, khác nhau chỉ có một chữ, nhưng trình độ thì là tách biệt ngàn dặm.

Sau khi dùng điện thoại di động tìm kiếm, Đường Diễm biết được trường học này nằm ở một nơi vắng vẻ bên ngoài ngũ hoàn. Từ chỗ La Thiến tới đó phải mất 2 giờ đi xe.

Đường Diễm: "... " Không thuận tiện chút nào hết!

Đường Diễm nhìn La Tuấn rồi hỏi: "Sao lại đăng kí học trường này?"

La Tuấn ngẩn người nói: "Điểm số chỉ đủ đỗ trường này thôi ạ!"

La Thiến thì lại cảm thấy em trai mình rất giỏi: "Trường học ở chỗ em không thể so với đây được đâu, có thể đỗ Kinh Đại đã là rất lợi hại rồi."

Lời này của La Thiến cũng không khoa trương, trong trí nhớ của La Thiến, mặc dù nữ phụ La Thiến có học cấp 3, nhưng điểm thi tốt nghiệp của cô cũng chỉ khoảng 400 thôi, ngay cả đại học ở quê nhà cô cũng chẳng đỗ nổi.

Trong ấn tượng của La Thiến, trường tiểu học trong thôn đến cái sân vận động cũng không có, trường cấp 2 thì chỉ có duy nhất một trường trên thị trấn. Những lời giáo viên trong trường cấp 2 nói khi đó khiến La Thiến nhớ mãi không quên.

Giáo viên nói, thi lên cấp 3 rất dễ, nhưng nếu như các em cố gắng thêm một chút thi vào trường cấp 3 trong huyện thì cơ hội bước chân vào các trường đại học sẽ cao hơn rất nhiều.

Sau khi La Thiến lên cấp 3 mới hiểu hết những lời này của thầy cô năm xưa. Lúc đó La Thiến đã rất liều mạng học hành, cô là người có thành tích đứng thứ 20 của lớp, đó là lần duy nhất La Thiến có mặt trong top 50, nhưng điểm thi đó của cô cũng chỉ được khoảng 400 điểm.

Có một bạn trong lớp cấp 2 của La Thiến học ở trường cấp 3 huyện, điểm thi đại học cao hơn cô gần 200 điểm, hình như là 570 điểm thì phải, nhưng cũng chỉ đứng thứ 200 trong trường cấp 3 huyện mà thôi.

Lúc La Thiến biết được chuyện đó thì ngay lập tức ý thức được, cách dạy khác nhau thì có thể ảnh hưởng đến kết quả và con đường tương lai sau này của các học sinh.

Vì vậy, La Thiến đã làm tư tưởng cho La Tuấn, nhất định phải học ở trường cấp 3 huyện, La Tuấn cũng không khiến cô thất vọng khi đổ vào với số điểm suýt soát. Nhưng cậu không theo kịp cường độ học ở đó, La Thiến cũng không biết quyết định của mình là đúng hay sai, dù sao thì bây giờ cậu cũng đã đỗ đại học rồi, thi được hơn 500 điểm.

Điểm trúng tuyển vào Đại học Bắc Kinh rất rất cao, La Tuấn đương nhiên không thể với được, cậu chỉ có thể đủ điểm đăng kí đại học Kinh Đại và một số trường ngang ngửa mà thôi.

Đường Diễn không biết rõ mấy chuyện này, nghe La Thiến nói La Tuấn chỉ có thể đăng kí học trường này xong cũng không hỏi cặn kẽ gì nữa.

La Thiến cũng không giải thích quá nhiều, chỉ chuyên tâm làm bữa ăn khuya.

"Mì thịt đến rồi đây." La Thiến bưng mì lên, cười nói: "Ăn đã rồi nói sau."

Sau đó cô lại bưng lên cho La Tuấn một bát nữa, buổi tối La Tuấn ăn không được nhiều lắm, hơn nữa lại đang tuổi lớn nên La Thiến làm luôn

cho cậu một phần.

Hai người đàn ông cùng ngồi ăn khuya, Đường Diễn rất hài lòng, mì không quá cay, vẫn trong phạm vi anh chấp nhận được, mùi vị cũng rất ngon.

Sau khi ăn xong, La Thiến đưa cho bọn họ mỗi người một hộp Pudding Nhật Bản, nói: "Tráng miệng nè, ăn một chút đi. Dạo gần đây em mới phát hiện ra loại pudding Nhật Bản này, ăn ngon hơn so với loại chúng ta lúc trước, mềm hơn, dai hơn, mùi sữa cũng thơm và đậm hơn nữa."

La Tuấn cũng thích ăn đồ ngọt, là bởi vì nhà nghèo nên thích. Trong nhà từ xưa đến nay đều rất ít khi có bánh kẹo, từ nhỏ tới lớn cậu đều phải nhìn người khác ăn. Vì vậy, nên cậu có chút khát vọng gì đó đối với đồ ngọt.

Dù hiện tại trong nhà đã có đường trắng, cũng có thể ra ngoài mua chút kẹo, nhưng mà La Tuấn vẫn rất thích đồ ngọt.

Đường Diễn thấy La Tuấn vui vẻ cầm thìa xúc ăn, thì cũng cầm thìa lên ăn bắt đầu ăn.

"Rất ngon luôn!" La Tuấn cảm thấy ở chỗ của chị chính là cuộc sống thiên đường, trong phòng có điều hòa, đi vệ sinh không cần phải ra ngoài, trong tủ lạnh còn có cả kem nữa.

Cho dù để cậu ngủ trên ghế salon trong phòng khách thì cũng vẫn rất tốt! La Tuấn hưởng thụ híp híp mắt.

Ngày hôm sau, Đường Diễn quả nhiên thực hiện lời hứa đưa hai chị em đi mua điện thoại. Trong cửa hàng có rất nhiều mẫu mã, so với cửa hàng trong huyện thì nhiều hơn nhiều.

Cửa hàng này vừa rộng rãi vừa sáng sủa, điện thoại vừa nhiều mẫu vừa phong cách, ngay cả nhân viên bán hàng cũng rất dịu dàng nhẹ nhàng.

"Anh nhìn xem, đây là mẫu mới nhất của cửa hàng, rộng 5.8 inch, độ phân giải 2436x1125. Ram là 3GB và bộ nhớ trong là 256GB, camera sau là 12MP, camera trước là 7MP, dung lượng PIN cũng rất lớn. CPU 6 nhân, giá cả cũng rất hợp lý." Nhân viên bán hàng vừa mở miệng là giới thiệu ngay mẫu mới và đắt nhất.

La Thiến và La Tuấn chăm chú nhìn những mẫu có giá thành thấp hơn nhưng nhân viên không thèm đến giới thiệu.

Hai chị em cảm thấy cho dù là mua bằng tiền của mình hay tiền của người khác thì cũng chỉ cần điện thoại đủ dùng là được rồi. Cho nên, vừa vào là hai người đã tập trung đến quầy hàng đẹp giá rẻ rồi.

Nhân viên bán hàng là người tinh tường, cô vừa nhìn Đường Diễm là biết đây là người có tiền, cho nên giới thiệu ngay chiếc điện thoại đắt nhất ra.

La Thiến và La Tuấn cùng quay đầu lại nhìn chiếc điện thoại nhân viên giới thiệu kia, Đường Diễm không có ý định chấm cái nào cả, nhân viên giới thiệu cái nào anh xem cái đấy.

Kết quả bị hai ánh mắt chăm chú của đôi chị em kia chọc cười, quả không hổ là hai chị em, ngoại hình đã giống rồi mà ngay cả động tác ánh mắt cũng giống nốt. Thật khiến người ta mềm lòng mềm dạ, chỉ muốn mang những thứ tốt nhất đến cho hai chị em cô.

Đường Diễm cố gắng nhịn cười, chỉ nói: "Lấy cho tôi xem."

Nhân viên bán hàng hưng phấn xoay người đi lấy điện thoại, điện thoại bày ở ngoài đều là hàng mẫu, còn cái mà nhân viên đi lấy là hàng dùng thử.

Đường Diễm đưa cho La Tuấn: "Thử một chút đi."

Lòng bàn tay La Tuấn đỏ đẫy mồ hôi, cậu xoa xoa tay lên quần rồi nói: "Có đắt quá không ạ?"

La Thiến lập tức nói theo: "Thằng nhóc này, Đường tổng thích đồ xịn, em mà mua rẻ là xem thường anh ấy đấy." Một bộ áo ngủ thôi mà anh còn đòi mua bộ 3800 tệ cơ mà.

Nếu biết La Thiến đang nghĩ gì, Đường Diễm nhất định sẽ cảm thán, thì ra không chỉ mình anh nhớ kỹ mà cả La Thiến cũng vẫn còn nhớ rất kỹ nữa!

La Tuấn đương nhiên không coi lời La Thiến nói là thật, Đường Diễm cũng suýt không nhin nổi, nói: "Đừng nghe chị em nói linh tinh, nhưng mà điện thoại thì vẫn nên dùng cái tốt, có lợi."

La Tuấn nhìn La Thiến, thấy La Thiến gật gật đầu, cậu mới dám nhận lấy cái điện thoại.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 44

Tiểu Vũ xinh xắn nhất quả đất: Bài này hay vl ấy, là bản tiếng Trung của Auld Lang Syne, cơ mà tui thấy bản này hayyyy

Chương 44

Edit: Tiểu Vũ

La Tuấn rất hài lòng với điện thoại, nhưng Đường Diễn lại do dự có nên mua hay không.

Điện thoại của Đường Diễn là đặt làm theo yêu cầu, lúc trước mặc dù anh chỉ tùy ý đưa chiếc điện thoại kia cho La Thiển, nhưng nó cũng là hàng được đặt theo yêu cầu.

Đường Diễn cũng không phải người thích dùng điện thoại đặt làm, nhưng với thân phận của anh thì khả năng gặp nguy hiểm cao hơn người thường rất nhiều. Đường Diễn dùng điện thoại được đặt làm theo yêu cầu, không phải bởi vì muốn tỏ ra sang chảnh, mà là vì an toàn.

Điện thoại có định vị hệ thống toàn cầu rồi các chức năng chống nước chống rơi các loại, đều chỉ vì đề phòng trường hợp nguy hiểm.

Ví như chuyện của La Thiển dạo trước, nếu không phải cái điện thoại rởm kia đập 2 phút đã hỏng rồi thì anh sẽ không bối rối đến mức như thế.

Do vậy, điều Đường Diễn đang suy nghĩ chính là, cái điện thoại này có... chịu nổi bị va đập không?

Nhân viên bán hàng nhìn thấy Đường Diễm đang do dự thì có chút không vui, hỏi: "Các vị đến cùng có mua hay không?"

"Mua!" La Thiến lớn giọng trả lời.

Đường Diễm: "...". Yên lặng quay đầu nhìn La Thiến: "Là tôi trả tiền!"

La Thiến nhanh chóng gật đầu: "Đúng vậy."

Đường Diễm thờ dãi quay sang nhân viên: "Lấy cái mới ra đây." Sau đó bảo La Tuấn lấy SIM ra để đổi máy.

Có điện thoại mới, La Tuấn cực kỳ vui vẻ, nhưng cũng vô cùng xấu hổ, cả quá trình đều đỏ mặt ngại ngùng. Đường Diễm trông thấy vậy liền dùng ánh mắt với ý tứ sâu xa nhìn La Thiến, em xem em trai em đi, xem cho kĩ vào, rồi nhìn lại bản thân mình xem!

La Thiến hoàn toàn không nhận ra ánh mắt ghét bỏ của Đường Diễm, nói: "Cảm ơn Đường tổng nha! Em mới anh đi ăn cơm nhé!"

Khi Đường Diễm đặt mông ngồi lên cái ghế trong cửa hàng ăn vặt, thì đã không còn ôm bất cứ hy vọng nào đối với La Thiến nữa rồi.

"Ông chủ ơi, cho chúng tôi 3 bát sữa đậu nành, 3 cái quẩy, 3 quả trứng luộc nước trà, 2 cái bánh bao chay, 2 cái bánh bao thịt, và cả 2 cái bánh rán nữa nhé." La Thiến rất quen thuộc nơi này, cô lưu loát gọi một loạt các món ăn.

Sau đó quay đầu nói với Đường Diễm và La Tuấn: "Tiệm này làm sữa đậu nành ngon nhất luôn, vị sữa thơm lắm, tuyệt đối là nhà tự làm. Quẩy và trứng luộc nước trà cũng tuyệt vời luôn, em thường xuyên ăn ở đây đó. À, Đường tổng này, anh đừng thấy nó rẻ rồi lại nằm ở ven đường mà chê, anh mà không ăn là sẽ bỏ qua rất nhiều mỹ vị nhân gian đó nhé."

Đường Diễm bình thản nói: "Em có biết điều này không? Ăn quấy nhiều thì sẽ mắc bệnh Alzheimer đấy!"

La Thiến chẳng thèm quan tâm: "Anh nói phét, em ăn bao nhiêu rồi mà chẳng làm sao cả. Người nước ngoài cũng mắc Alzheimer đấy ra đấy, nhưng cũng có phải do họ ăn bánh quấy đâu!"

Đường Diễm: "..."

La Thiến nhìn Đường Diễm, cảm thấy bản thân mình đã quá tùy ý rồi, thế là cẩn thận dè dặt nói: "Anh yên tâm đi, anh một cái sẽ không chết đâu."

Đường Diễm trừng cô: "Nói thừa! ! ! Cũng có phải Hạc Đình Hồng (*) đâu."

(*) Ai xem phim cổ trang thì sẽ biết em này, thiên hạ đệ nhất độc =))

La Thiến: "..."

La Tuấn ngồi một bên cười tủm tỉm suốt, cậu cảm thấy tình cảm của chị gái và anh rể rất tốt, con người anh rể cũng rất tốt, thế là liền vui vẻ không thôi. Cuối cùng thì cuộc sống sau này của La Thiến cũng có người bảo vệ rồi, không giống nhà chị cả, suốt ngày gà bay cho sữa, bao nhiêu là chuyện.

"Cười cái gì? Ăn của em đi!" La Thiến bị dạy dỗ liền giận cá chém thớt lên người em trai mình.

Đường Diễm liếc xéo cô, đúng là chỉ có cái tiền đồ này!

Ăn sáng xong, Đường Diễm liền đi làm. La Thiến và La Tuấn bắt xe về nhà, Đường Diễm im lặng một chút rồi nói: "Buổi trưa mang cơm tới."

La Thiến trợn mắt, Đường Diễm nói tiếp: "Tôi biết em xin nghỉ phép mấy ngày nay, ở nhà không có chuyện gì thì dẫn La Tuấn ra ngoài dạo chơi,

đừng có suốt ngày ru rú trong nhà."

Chỉ muốn về nhà ôm giường nhưng không thành, La Thiến đành lặng lẽ nhìn theo đuôi xe của Đường Diễm rồi dắt La Tuấn về nhà nấu cơm.

Xe của Đường Diễm không được bóng loáng cool ngầu cho lắm, logo cũng là hãng rất phổ biến. Đối với Đường Diễm, anh hoàn toàn không cần dùng xe đắt tiền để tỏ ra đẳng cấp, đi ra ngoài ngoại trừ việc bị vây xem thì chả có chỗ tốt nào cả.

Nhưng mà, đối với La Tuấn thì chiếc xe bình thường kia đã là xe hạng sang rồi. La Tuấn nhỏ giọng nói với La Thiến: "Chị, có phải anh rể có rất nhiều tiền không?"

La Thiến gật đầu, La Tuấn càng thêm cẩn thận: "Vậy người nhà anh ấy sẽ đồng ý chuyện hai người yêu nhau chứ?"

La Thiến ngẩng đầu suy tư một lúc, ừm, ừm... Lúc Đường Diễm và nữ chính yêu nhau, có bị gia đình phản đối không nhỉ?

Gia đình anh hình như thích bạch nguyệt quang hơn thì phải?

La Thiến cũng không chắc chắn lắm, thế nên cô rất quyết đoán nói với La Tuấn: "Chị cũng không biết nữa!" Còn không biết chuyện gì thì cô cũng chẳng rõ, là chuyện đồng ý của gia đình anh, hay chuyện cô và anh có kết hôn với nhau không?

La Thiến cười cười, mà chuyện này cũng là chuyện Lâm Phi phải lo cơ mà, liên quan gì đến cô đâu? Là lá la la là lá... La Thiến vô cùn vui vẻ cười tươi trên nỗi đau của người khác.

Thật ra Đường Diễm có nghe được chuyện này một chút, nhưng trong mắt anh thì toàn bộ quá trình là như sau: La Tuấn hỏi cô có sợ Đường gia

phản đối không? Nhưng sau khi nghe xong La Thiến lại cười đến mức cả thân thể và tinh thần đều vui sướng sáng khoái!

Đường Diễn: "? ? ?" Anh vĩnh viễn cũng không theo kịp đường nào chạy của La Thiến.

Trường học có phân công các sinh viên khóa trên đứng ở những khu vực khác nhau trong trường để chỉ đường và hướng dẫn cho các bạn sinh viên mới. Học phí trường của La Tuấn cũng không đắt như trường của La Giai Giai, chỉ có 7800 tệ tiền học, tiền ở KTX 1200 tệ, tiền điện nước thì dùng bao nhiêu trả bấy nhiêu. Tiền sách vở là 820 tệ, nếu làm luôn thẻ ăn bấy giờ thì có thể giảm giá 5%.

Các khoản cộng lại, cũng đã hơn 1 vạn tệ, tiền này là La Tiến trả. Nhưng đột nhiên Đường Diễn lại hỏi: "KTX chắc là có chia ra các loại phòng đúng không?"

Người kia sững sờ, nói: "Vâng ạ, nhưng mà KTX tiêu chuẩn bây giờ cũng là phòng 4 người, hoàn toàn đủ ở, không quá chật chội đâu ạ. Bên trên là giường dưới là tủ quần áo và bàn học, phòng rất tốt mà còn rẻ nữa. Bên cạnh đó thì trường cũng có loại phòng cho 2 người, nhưng mà một học kì phải trả tận 4800 tệ cơ, sống ở chỗ đó đều là sinh viên giàu có, điều hòa mở 24/24, tiền điện mỗi tháng đều rất cao."

Đường Diễn lại cảm thấy, tiền kiếm được thì phải tiêu chứ! Nếu không thì kiếm làm cái gì? Rõ ràng là có chỗ tốt hơn, vậy thì tại sao phải đi chen vào phòng 4 người, tận 4 người đấy? Chỉ 2 người ở với nhau thôi đã đầy xích mích rồi, huống chi là tận 4 người.

"Người giàu đó, có phải sẽ không được thân thiện lắm không?" La Thiến nhỏ giọng hỏi anh.

Đường Diễn im lặng, nhưng vẫn nói: "Em suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, cho dù có tiền cũng không biết tiêu ở đâu

đâu. Mà không phải cứ người giàu là không thân thiện, em cho La Tuấn đi ở phòng 4 người, xác suất gặp phải người không tốt cũng hơi bị cao đấy. Tính tình La Tuấn rất tốt, nếu như may mắn gặp phải các bạn cùng phòng tốt thì ok rồi. Nhưng nếu gặp phải người không tốt thì sao?"

La Thiến chớp chớp mắt, lấp la lấp lánh nhìn anh: "Em cảm thấy anh nói rất có lý!"

La Tuấn lại cảm thấy không cần thiết: "Phòng kia đắt lắm, thôi anh chị ạ. Trước đây em học cấp 3 còn phải ở phòng 10 cơ, giờ được ở phòng 4 người đã rất tuyệt rồi!"

Đường Diễn mở to mắt nhìn cậu, 10 người? Còn có loại phòng KTX 10 người cơ à? Đó là nơi cho người ở sao?

Rất rõ ràng, có phòng như vậy, hơn nữa đúng là cho người ở.

Nhưng Đường Diễn vẫn kiên quyết nâng phòng KTX cho La Tuấn, cũng trả luôn tiền phòng 1 năm cho cậu.

La Tuấn đỏ mặt, nhỏ giọng nói một câu: "Cảm ơn anh rề ạ!"

Đường Diễn rất hài lòng, phụ La Thiến giúp La Tuấn xách đồ đến KTX, một bạn cùng phòng vẫn còn chưa tới.

Hôm qua La Thiến đã dẫn La Tuấn đi làm thẻ ngân hàng, bên trong có 1 vạn tệ, La Thiến không dám cho quá nhiều, sợ cậu sẽ vung tay quá trán, nhưng mà cho ít quá thì lại sợ cậu không có đủ tiền ăn, phải ăn bánh bao chay với sô-đê nguội thì chết, dù sao thì tiền trong thẻ này cũng là tiền ăn uống cô cho La Tuấn.

Bởi vì không còn chuyện gì nữa, nên Đường Diễn và La Thiến đi về trước.

Đường Diễn có ấn tượng rất tốt về La Tuấn, cho nên lúc trên đường trở về liền nói với La Thiến: "La Tuấn rất ngoan."

La Thiến gật đầu: "Ừm, đúng thế."

Ngày mai mới đến ngày đi làm lại của La Thiến, thế nên hôm nay cô theo Đường Diễn tới công ty của anh.

Đường Diễn phải làm việc, La Thiến rảnh rỗi không có chuyện gì làm liền đi xuống tầng dạo chơi.

Sau đó, cô đi dạo tới bộ phận của Lâm Phỉ luôn, La Thiến đứng ngoài quan sát, Lâm Phỉ vẫn là Lâm Phỉ tốt tính, trong phòng làm việc, mấy vị tiền bối kia vẫn tùy ý sai bảo La Thiến làm việc vặt.

Ngoại hình của Lâm Phỉ thiên về kiểu nhu thuận dịu dàng, chỉ hơi bị người khác bắt nạt chút là trông rất điềm đạm đáng thương.

La Thiến nhìn đến nhập tâm, không chú ý tới có một người đứng bên cạnh, chờ đến khi cô phát hiện ra thì người kia cũng đang quan sát La Thiến.

Thế nên, ánh mắt hai người liền chạm nhau, La Thiến hoảng sợ mở to hai mắt, bờ môi run rẩy đến mức nói không thành lời.

Phùng Nhất Khê!

Ngoại hình Phùng Nhất Khê giống kiểu thư sinh mặt trắng, trong nguyên tác, hẳn là nam phụ dịu dàng như ngọc. Một đôi mắt nhu tình đầy ý thơ, khác hoàn toàn so với Đường Diễn.

Một lạnh một nóng, mọi người đương nhiên sẽ thích kiểu của Phùng Nhất Khê hơn, nhưng mà, Phùng Nhất Khê đã mang đến cho La Thiến cảm

giác quá sợ hãi, sợ đến mức khi nhìn thấy hân ngoài đời, cô liền bị dọa cho ngây người.

Chân đau!

La Thiến cảm giác chân rất đau, Phùng Nhất Khê đã từng dừng dừng đứng nhìn La Thiến đang sống sờ sờ bị đánh gãy chân!

Nhưng Phùng Nhất Khê bây giờ lại không hiểu nổi biểu cảm của La Thiến, hân ôn hòa mở miệng: "Cô biết tôi?"

La Thiến ngậm chặt miệng, đề phòng trường hợp cô sợ quá mà hét lên, nhưng vẫn nhanh chóng lắc đầu thật mạnh, không biết, không biết, không biết!

Phùng Nhất Khê lại cười dịu dàng: "Tôi biết rồi, đừng lắc nữa, choáng bây giờ."

"Không choáng không choáng!" La Thiến khoát tay, rất sợ Boss số 2 này sẽ vung tay lên tát cô. Cô nhớ Đường Diễm! ! ! Nội tâm La Thiến đang thút thít.

Phùng Nhất Khê cười một tiếng, nói: "Được được được, không choáng không choáng." Động tác của cô lớn như vậy, Phùng Nhất Khê sợ cô không để ý ngã lăn ra đất luôn thì đẹp.

"Tôi đi đây!" La Thiến chỉ chỉ hành lang, biểu cảm chỉ hận không thể chạy đi sớm hơn.

Phùng Nhất Kế nhìn cô, khoanh tay, nhíu mày hỏi: "Tôi cảm thấy cô rất sợ tôi."

La Thiến bị dọa sợ trừng lớn hai mắt: "Không có không có."

"Cô căng thẳng như vậy làm gì?"

La Thiến mấp máy môi, liếc hẩn một cái, hẩn đang nhìn cô, không nói gì, chỉ chờ đợi xem cô có thể nói cái gì.

Sau đó La Thiến nhỏ giọng nói: "Anh đẹp trai?"

Phùng Nhất Khê: ... Thế biểu cảm của cô từ nãy đến giờ là có ý gì?

"La Thiến!" Giọng nói của Đường Diễm, cuối cùng cũng có người cứu cô rồi.

La Thiến lập tức tìm kiếm thân ảnh Đường Diễm, hai mắt lấp lánh ánh lệ nhìn anh---- Chúa cứu thế! ! !

Đường Diễm nhú mày đi tới, nhìn La Thiến đang uất ức như bị bắt nạt, lại nhìn về phía Phùng Nhất Khê: "Phùng tổng."

"Đường tổng."

Sau đó, La Thiến nhìn thấy hai đại nam thần bắt tay nhau, cô đứng bên cạnh nhìn xem, từ trong ra ngoài đều muốn thể hiện: Chúng ta đi đi! Chúng ta đi đi! Chúng ta đi đi!

"Phùng tổng sao lại ở đây, không đi lên sao?" Đường Diễm hỏi.

Sau đó ánh mắt của La Thiến nhanh chóng biến thành: Hai người đi đi! Hai người đi đi! Hai người đi đi!

Oán khí này vô cùng mãnh liệt, bất kể là Đường Diễm hay Phùng Nhất Khê, thậm chí thư kí Kiều vừa chạy tới đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

Thư kí Kiều: "... Đường tổng, phòng tiếp khách đã chuẩn bị xong."

Đường Diễm: "... Vậy chúng ta lên thôi?"

Phùng Nhất Khê: "... " Hắn quay đầu nhìn La Thiến, chỉ thấy ánh mắt La Thiến đang lấp lánh: Đi đi! Đi đi! Đi đi!

Phùng Nhất Khê lặng lẽ quay đầu đi, nói: "Lên thôi."

Sau đó 3 người kia rời đi dưới ánh mắt cứ như tia laser của La Thiến.

Tiểu Vũ đẹp trai nhất vũ trụ: Nói chuyện đi mọi người ơi, tôi bị trạch quá rồi, chị tôi chửi tôi là suốt ngày cắm mặt ở nhà, hự hự

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 45

Chương 45

Edit: Tiểu Vũ cute phô mai que

Đến phòng tiếp khách, Đường Diễn và Phùng Nhất Khê trò chuyện khoảng nửa tiếng.

Phùng Nhất Khê làm về mảng điện thoại, xem như là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng.

"Phùng tổng tới sao không báo trước, tôi có thể xuống dưới nghênh đón anh." Đường Diễn ngồi xuống nhìn Phùng Nhất Khê nói.

Phùng Nhất Khê mỉm cười nói: "Sao dám để Đường tổng đích thân xuống đón được, tôi đến là mang theo thành ý, tự mình tới mới thể hiện được sự tôn trọng của tôi dành cho anh và quý công ty."

"Không biết Phùng tới là vì?" Đường Diễn cũng không nói tiếp, chỉ hỏi lý do Phùng Nhất Khê tới.

Phùng Nhất Khê còn trẻ những đã có một chỗ đứng khá ổn ở trong nước rồi, hẳn cũng không phải một nhân vật đơn giản.

"Công ty của tôi vừa sản xuất một mẫu điện thoại mới, vẫn còn chưa chính thức đưa vào thị trường tiêu thụ, vài ngày nữa, công ty tôi sẽ mang đến cho Đường tổng thử dùng xem sao nhé."

Đường Diễn nhìn hẩn, Phùng Nhất Khê tiếp: "Chỉ là tôi muốn thêm một chức năng nữa vào mẫu điện thoại này, nghe nói công ty Đường tổng gần đây vừa nghiên cứu thành công chip nhận dạng khuôn mặt?"

Đường Diễn thản nhiên trả lời: "Mặc dù là sản phẩm mới của công ty, nhưng chức năng kia bên tôi cũng không định đưa vào điện thoại."

"Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, smartphone có thể thấy được ở khắp nơi, sản phẩm mới này của Đường tổng đã khiến rất nhiều bên nhóm ngó tới, nhưng mà tôi tin tưởng, giá cả của bên tôi sẽ không khiến anh phải thất vọng đâu." Phùng Nhất Khê cười rất tự tin.

Đường Diễn cũng không từ chối ngay, chỉ nói: "Vài ngày nữa Phùng tổng mang điện thoại tới thì chúng ta sẽ nói tiếp nhé!"

Phùng Nhất Khê rất hài lòng, lần này hẩn tới cũng chỉ vì có thể tranh thủ được một cơ hội như thế, Đường Diễn cũng không phải người dễ gặp gì. Anh ta không giống hẩn, hẩn là một tiểu tử nghèo khó khăn bò lên từng chút một, chuyện hỗn loạn xấu xa nào cũng từng gặp hết rồi.

Còn Đường Diễn thì có rất nhiều người chống lưng, bố mẹ anh em trong nhà đều từng tham gia quân đội, mẹ lại là chủ tịch của công ty thương mại quốc tế, Đường Diễn không cần phải đi con đường máu me đầm đìa như hẩn.

Nhưng không thể phủ nhận năng lực của Đường Diễn, mặc dù là phú nhị đại, nhưng nếu không có thực lực thì anh ta cũng không thể nào đi được tới ngày hôm nay. Cho nên, bình thường mà muốn gặp Đường Diễn thì không hề dễ dàng, Phùng Nhất Khê đích thân tới, chính là muốn có một quá trình thương lượng như thế.

Hai bên nói chuyện vẫn rất vui vẻ, chờ khi Phùng Nhất Khê đứng dậy rời đi, Đường Diễn còn tự mình tiễn hẩn tới tận thang máy, sau đó thư kí Kiều dẫn Phùng Nhất Khê xuống dưới.

Đường Diễm trở về, nhìn thấy La Thiến đang thập thò ngoài cửa nhìn ra.

Đường Diễm: "... Em làm cái gì đấy?"

Cặp mắt của La Thiến đảo một vòng, hỏi: "Hắn đi rồi?"

Đường Diễm nhú mào: "Em rất sợ hắn?"

"Hắn ta trông rất dữ!" La Thiến cũng không thể nói, đây là phản ứng bản năng của thân thể được.

Đường Diễm vô cùng hoài nghi câu trả lời này, Phùng Nhất Khê không thể xem là mạnh mẽ kiên cường được, hắn ta giống hệt mấy tú tài thư sinh thời cổ đại vậy, quanh thân cũng đều là khí chất ôn hòa nhẹ nhàng.

So với Phùng Nhất Khê, Đường Diễm cảm thấy bản mình trông còn dữ hơn Phùng Nhất Khê một chút.

"Dữ chỗ nào?"

Cặp mắt La Thiến lại đảo qua đảo lại, nói: "Hắn cứ luôn cười tủm tỉm ý."

Đường Diễm: "... Thì sao?"

"Anh không thấy người hay cười tủm tỉm là người đáng sợ nhất sao?" Lúc La Thiến bị đánh gãy hai chân, Phùng Nhất Khê đang đứng đứng đứng đó cười tủm tỉm.

Thấy cặp mắt đảo loạn của La Thiến, Đường Diễm liền đau đầu, cũng chẳng thèm truy hỏi sâu xa xem La Thiến đang che giấu cái gì.

"Dẫn em đi ăn cơm nhé?" Đường Diễm hỏi, dù sao mạch não của La Thiến từ trước đến nay đều rất kỳ quái, Đường Diễm cũng không muốn tìm

hiếu, thế là nghĩ cách dời đi sự chú ý của cô.

La Thiến nở nụ cười, nói: "Vâng! Nhưng mà ăn đồ Pháp nhé."

Đường Diễm: "...". Thật đúng là muốn thử từng món một mà.

Giữa trưa ăn đồ Pháp, Đường Diễm tuy là không muốn lắm nhưng La Thiến hiểm khi mới chọn món, anh cũng không muốn dập tắt niềm hứng khởi của cô.

Hai người lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, liền gặp Phùng Nhất Khê đang dừng xe ở ven đường. La Thiến ngó đầu qua xem, trông thấy Lâm Phi đang đứng trước đầu xe Phùng Nhất Khê, giấy tờ rơi đầy đất.

"Phùng tổng kia." La Thiến chỉ ra ngoài cửa sổ nói.

Đường Diễm nhìn thoáng qua, gật đầu, đạp chân ga rời đi. La Thiến vẫn còn quay đầu lại hóng hớt, vừa nhìn vừa nói: "Hắn đang dìu Lâm Phi đó."

Đường Diễm kinh ngạc, hỏi: "Em biết cô ta?"

La Thiến gật đầu, Đường Diễm khó hiểu: "Sao em biết?"

"Em với cô ấy rất có duyên, ngồi cùng máy bay đi công tác, ở cùng một khách sạn, cuối cùng còn ngồi cùng chuyến bay quay về nữa." Sau này còn có cùng một người bạn trai.

Đường Diễm nhìn cảnh đằng sau thông qua gương chiếu hậu: "Trùng hợp thật."

"Là quá trùng hợp." La Thiến thờ ơ đáp.

Quen biết La Thiến, ngoại hình khá giống người kia, một việc còn có thể coi là trùng hợp, nhưng nhiều việc thì thật sự là trùng hợp sao? Ánh mắt

Đường Diễm hơi suy nghĩ sâu xa.

La Thiển không biết, chỉ với một câu nói của cô đã khiến Lâm Phỉ từ Bạch Liên Hoa biến thành Trà Xanh Biếu. (*)

Bạch liên hoa: kiểu con gái ngây thơ thuần khiết, Trà xanh biếu: kĩ nữ nhưng tỏ ra ngây thơ ahihi

La Thiển và Đường Diễm tới một nhà hàng Pháp cách công ty không xa, ngồi một lúc thì trông thấy Phùng Nhất Khê mang theo Lâm Phỉ tới, nhất thời, cả 4 người đều ngây ra một lúc.

"Đường tổng." Lâm Phỉ trông thấy Đường Diễm thì rất vui vẻ, nhanh chóng đi lên chào hơi.

Đường Diễm gật đầu, Lâm Phỉ lại quay sang nhìn La Thiển, nhàn nhạt mở miệng: "La tiểu thư."

La Thiển chú ý tới thái độ của Lâm Phỉ, sững sờ luôn, hình như Lâm Phỉ có địch ý với mình thì phải?

Phùng Nhất Khê cũng nhú mày nhìn Lâm Phỉ, có lẽ không nghĩ tới Lâm Phỉ sẽ có thái độ như vậy.

La Thiển nhất thời hoảng sợ, khi Lâm Phỉ còn đối xử với La Thiển khá tốt mà cô còn không có kết cục tốt, vậy thì chút địch ý vừa rồi kia có phải tượng trưng cho việc sau này cô còn sống khổ sở hơn nữa không?

Lâm Phỉ hiển nhiên cũng nhận ra mình thất lễ, lập tức cười áy náy: "Thật xin lỗi, tâm trạng tôi hôm nay có chút không tốt."

La Thiển gật đầu, Phùng Nhất Khê liền dẫn Lâm Phỉ đến một bàn khác.

Bên này, Đường Diễm thấy La Thiển thất thần, liền hỏi: "Em sao thế?"

La Thiến nhỏ giọng nói: "Anh có cảm thấy Lâm Phỉ không thích em không?"

Đường Diễn cười nhạo: "Em cho rằng có bao nhiêu người sẽ thích em?"

La Thiến không phục: "Vẫn có mà, em chỉ cảm thấy em chẳng làm gì cô ta hết, vậy thì tại sao cô ta lại ghét em?"

Đường Diễn dùng ngón tay trở đẩy cái đầu đang rướn tới của cô ra, nhàn nhạt nói: "Ăn đi! Cô ta có thích em hay không thì liên quan gì tới em đâu. Em cứ sống tốt phần của mình đi, những chuyện khác có tôi rồi."

Có câu nói này của Đường Diễn, La Thiến liền an tâm, cô vui vẻ nói: "Chuyện trên mạng kia có phải anh giúp em không? Vũ Lâm nói không phải công ty bọn em làm."

"Phải thì sao? Mà không phải thì sao?"

La Thiến vừa ăn vừa nói: "Không phải thì chẳng sao cả! Điều đó nói lên vận khí của em rất tốt! Còn phải thì, ừm... thì trong lòng em sẽ cảm kích anh không thôi." La Thiến dừng một chút, rồi tỏ ra chân thành nói nốt câu cuối cùng thì.

Đường Diễn: "...". Đi mua quà cảm ơn khó lắm sao?

La Thiến nhìn anh hỏi: "Thế rốt cuộc là phải hay không phải?"

Đường Diễn: "... Phải!" Trong lòng cảm kích thì cũng là cảm kích, anh cũng không muốn làm anh hùng vô danh.

La Thiến cười híp cả hai mắt, nhìn Đường Diễn nói: "Cảm ơn anh!"

Đường Diễn cũng cười, thật ra, việc này với anh cũng không khó khăn gì, chỉ hơi phiền phức chút thôi, nhưng... cô vui vẻ là được rồi.

Ngày 30 tháng 9, Thời gian vui vẻ chính thức phát sóng. Có Đường Diễn chống lưng, Thời gian vui vẻ không gặp phải đợt hắc điền cuồng nào, mặc dù tập 1 này tương đối thú vị, cũng rất hút người xem, nhưng không phải nghệ sĩ nào cũng được khen.

Ngụy Khả Tinh là người đầu tiên lên hot search Weibo, với biệt danh là "Tiểu công chúa".

Ngụy công chúa lấy sức một người gánh cho cả đội, vác lên danh hiệu "kĩ nữ" của tập 1 Thời gian vui vẻ. Mạng xã hội nhất thời bùng nổ, tiếng mắng chửi vang khắp góc ngách đất nước. Cũng có nhiều người nhảy vào chửi một số bộ phận cư dân mạng gió chiều nào theo chiều nấy.

"Trước đó còn mắng La Thiến làm cao, hiện tại có nghe thấy âm thanh vả mặt bốp bốp chát chát chưa! ! !"

"Trong số những người hiện tại mắng Ngụy công chúa thì có bao nhiêu người đã từng mắng La Yêu Vương? Giơ tay lên tôi xem nào!"

"Đờ mờ, ai đó còn không phải tiểu công chúa à?"

"La Thiến mẹ nó chả EQ thấp vl ra, là người có địa vị thấp nhất mà còn đi chiếm vị trí tốt nhất."

"Eo ời, lâu trên ời, bạn khiến tôi cười ỉa luôn ý!"

"Cũng chẳng phải kính già yêu trẻ, chẳng lẽ các nghệ sĩ khác thì cao quý hơn?"

"Không liên quan cơ mà, tôi thích, cô gái này rất thẳng tính!"

"ha ha ha ha ha ha... Chỉ với một câu khó thở đã khiến Ngụy công chúa tắt điện, như kiểu vừa ăn phải shit vậy."

"Mễ Tuyết Phi cũng bệnh công chúa quá cơ, nước muốn người ta đun, đến xách nước cũng muốn người ta xách."

"Lầu trên là anti à, Tuyết Phi nhà tôi chỉ nói qua thôi nhé, rõ ràng là La Yêu Vương gây sự trước."

...

Không giống Ngụy Khả Tinh, Mễ Tuyết Phi có rất đông fan hâm mộ, đồng thời cô ta của là nhất tỷ của một công ty, có cả một đoàn đội vì cô ta tuyên truyền.

Cho nên, tình huống của Mễ Tuyết Phi loáng cái đã bị vùi dập, thay vào đó là một loạt bình luận nói La Thiến EQ thấp, không biết tôn trọng tiền bối, vân vân và mây mây.

Những chuyện này La Thiến cũng chẳng thèm để ý, chỉ là hư danh mà thôi, chờ độ hot của Thời gian nhiệt độ giảm xuống, qua đi 1 tháng, ai còn biết La Thiến cô là ái.

Thời gian vui vẻ hot rồi, mặc dù chỉ mới chiếu 1 tập, nhưng vẫn liên tục lên hot search Weibo. Sinh hoạt của các nghệ sĩ ở nông thôn, nấu cơm, làm việc nhà, trồng trọt, nói chuyện phiếm với những người dân trong thôn dưới gốc cây cổ thụ.

Cuộc sống chỉ đơn giản bình thường như thế, nhưng bởi vì người sống cuộc sống đây là các nghệ sĩ nổi tiếng, thế nên mọi người lao vào xem rất thích thú. Trên Weibo bây giờ ngoại trừ cái tên Thời gian vui vẻ thì tên của các nghệ sĩ là được xuất hiện nhiều nhất.

La Thiến là người bị bôi đen lúc trước, giờ lại được tẩy trắng như ô mô, độ hot cũng theo đó mà lên, đồng thời nhận được rất nhiều hợp đồng.

Ngày hôm sau, khi La Thiến tới công ty, nhận được một loạt ánh mắt ghen tị hâm mộ, nhất là những người xinh hơn La Thiến có năng lực hơn La Thiến.

Quả thực là nghiêng răng cắn lợi luôn, chỉ hận không thể hoán đổi vị trí với La Thiến.

La Thiến đến công ty thì không thể tránh khỏi việc chạm mặt với Trần Trường được, nhưng khi nhìn thấy Trần Trường, La Thiến vẫn rất thân thiện chào hỏi. Dù sao thì người khó chịu cũng là chị ta cơ mà, La Thiến nghĩ đến đây thì rất vui vẻ!

Trần Trường biết La Thiến hot lên, tâm tình đương nhiên không vui vẻ gì. Hot dưới tay chị ta và hot không dưới tay chị ta, hai việc này hoàn toàn khác nhau đấy. Huống chi quan hệ của hai người cũng không tốt, xảy ra chuyện như vậy, có đổi thành ai cũng nhất định không thể vui vẻ nổi.

Đương nhiên, La Thiến cũng không hot lớn lắm, nhưng vẫn có chút nổi tiếng hơn trước. Điều quan trọng nhất của nghệ sĩ là gì?

Chính là sự nổi tiếng!

Nổi tiếng, thì tự nhiên sẽ có nhiều hợp đồng sự kiện, lưu lượng cũng sẽ nhiều hơn, sau đó thì mới có cơ hội trở nên càng nổi tiếng hơn!

La Thiến mới chỉ bước được một bước nhỏ trên con đường giải trí, nhưng chỉ một bước nhỏ này, lại là cơ hội mà rất nhiều người không thể có được.

"Chào chị Trần! Chị đi đâu vậy?" La Thiến cười tươi hỏi.

Trần Trường nhú mày nói: "Dẫn người ra ngoài phỏng vấn."

"Thế ạ, thế chị đi đi!" La Thiến cười vẫy tay.

Cả tháng 8 Lâm Giai Thần đều nhàn rỗi, bởi vậy, chỉ có thể nhận vài việc nhỏ nhỏ để làm. Một tháng không có hoạt động, đây chính là một sự đả kích to lớn đối với Lâm Giai Thần. Với cô ta thì đây là một tháng tháng nhàn rỗi, nhưng với người hâm mộ thì lại không chỉ là một tháng.

Một tháng không có hoạt động, tương đương với việc mấy tháng sau cô ta sẽ khó có thể xuất hiện trước mặt fan. May mà trước tháng 8 cô ta vừa hoàn thành một bộ phim nên mới không ngay lập tức biến mất khỏi tầm mắt fan hâm mộ. Mọi sự khó chịu của Lâm Giai Thần trong một tháng này, cô ta đã quy hết lên đầu La Thiến.

Cho nên, khi Lâm Giai Thần bước ra khỏi thang máy và trông thấy La Thiến thì phản ứng đầu tiên không phải chào hỏi hay mắng chửi vài câu, mà là đưa chân ra ngáng chân La Thiến khi cô bước vào thang máy.

La Thiến đúng là có thể chất không may rõ rệt!

Lông Vũ: Gõ nhanh nên chắc sai chính tả khá nhiều, mn check giúp Vũ nha <3

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 46

Chương 46

Edit: Tiểu Vũ thích uống trà sữa

La Thiến không quá thích đi giày cao gót, đời trước cô là một nhân viên phục vụ, có ai từng thấy nhân viên phục vụ đi giày cao gót làm việc bao giờ chưa?

Đi giày cao gót rất dễ xảy ra chuyện không may, nhất là nhân viên phục vụ phải bê thức ăn, mang giày cao gót lúc đó không khác gì đi mưu sát cả. Bình thường các cửa hàng cũng không cho phép nhân viên phục vụ đi giày cao gót, La Thiến làm phục vụ nhiều năm như vậy đương nhiên là không quen với việc đi giày cao gót.

Trước khi ra ngoài làm việc, ở trong thôn cô cũng không đi, một là vì không có tiền mua, hai là dù có mua thì phối với quần áo nhà quê trông cũng chẳng ra làm sao hết. Về sau ra ngoài làm việc thì cũng ít có cơ hội đi, thỉnh thoảng có dịp nghỉ ngơi muốn mang giày cao đi dạo chơi nhưng bởi vì lâu không đi nên không quen, đi vào cô cảm thấy rất đau chân. Tóm lại là, khả năng đi giày cao gót của La Thiến rất kém.

Sau khi nhập vào thân thể của nữ phụ La Thiến, có sự ảnh hưởng của thân thể này, hơn nữa bởi vì phong cách ăn mặc của nghệ sĩ nên La Thiến bắt đầu tập đi giày cao gót.

Đi giày cao đúng là khiến dáng người trở nên cao ráo hơn nhiều, thế nên số lần La Thiến đi cũng không ít. Nhưng dù sao cũng không quá quen

thuộc nên bình thường ở nhà hay đi ra ngoài mua thức ăn cô đều đi giày đế bằng.

Bởi vì dạo trước không có sản phẩm nào công chiếu, lại bị bôi đen một đợt thế nên các công việc của cô không nhiều, mà đa số công việc có được cũng đều rất qua loa.

Đầu tháng 9, Thời gian vui vẻ phát sóng, cô được hưởng kén độ hot nên công ty quyết định cho cô vài cơ hội tương đối tốt. Cô và Triệu Vũ Lâm đều đang vui mừng phấn chấn đến công ty nhận việc.

Nhưng một cước kia của Lâm Giai Thần đã trực tiếp tiễn cô vào thẳng bệnh viện.

Thật ra thì Lâm Giai Thần cũng hoảng, cô ta chỉ muốn La Thiến ngã một cú mà thôi. Người khác ngã thì đa phần đều nằm ra đất nhưng La Thiến thì không nằm trong số đông đó, cô bay thẳng vào trong thang máy, đập đầu vào tường kim loại rồi hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Về sau lúc cô tổng kết lại nguyên nhân kết quả của chuyện này, cô đã rất khẳng định mà nói với Đường Diễn: "Nhất định là do giày cao gót mà ra."

Tóm lại, lúc Đường Diễn nhận được điện thoại đã nghe thấy Triệu Vũ Lâm nói như sau: "Đường tổng, La Thiến đập đầu vào tường ngất rồi."

Đường Diễn nhất thời chưa kịp load được chuyện gì đang xảy ra, còn hỏi lại: "Đập đầu vào tường?"

"Đúng vậy! Gọi thế nào cũng không tỉnh dậy!"

Đường Diễn mặt không đổi sắc, hỏi: "Đang yên đang lành cô ấy đập đầu vào tường làm gì?" Nói thì nói như vậy, nhưng anh vẫn dặn Triệu Vũ

Lâm gọi cấp cứu ngay, sau đó thì dẫn theo thư kí Kiều đi thăm hỏi con người cứ hai ba hôm lại gặp chuyện không may nào đó.

La Thiến cũng không bị làm sao cả, vốn dĩ lực ngáng chân cũng không mạnh, lúc đụng vào thành thang máy cũng không mạnh lắm, hơn nữa tường thang máy không giống tường gạch bên ngoài, kim loại dù sao vẫn mềm hơn tường gạch một chút.

Lúc Đường Diễn đến, ngay cả chút băng gạc trên người La Thiến cũng không thấy, chỉ thấy mỗi cái cục u to đùng giữa trán kia thôi, trông khá là đáng yêu.

Đường Diễn bó tay luôn rồi, nhưng vẫn hỏi cô: "Nghe nói em bị vấp một cái rồi bay lên luôn? Người em làm bằng giấy à?"

La Thiến nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi, lên án: "Em đều bị như vậy rồi mà anh còn có tâm trạng nói đùa à?"

Đường Diễn khinh thường: "Hình như em gây chuyện quá nhiều rồi thì phải? Lúc trước thì rơi vào trong hồ, về sau thiếu chút nữa bị đập, lần này lại là bị ngáng chân. Nếu như không phải tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn thì tôi rất hoài nghi việc em đã chọc giận ai đó đấy, cứ ba ngày hai bữa lại xảy ra chuyện."

Thư kí Kiều từ ngoài bước vào phòng, nói với Đường Diễn: "Bác sĩ nói không có vấn đề gì, có thể xuất viện bất cứ lúc nào."

Thế nên, La Thiến vào bệnh viện còn chưa tới nửa tiếng, giường bệnh còn chưa nằm nóng đít đã bị Đường Diễn đưa về nhà rồi.

Đường Diễn vừa đưa La Thiến về đến nhà, La Thiến còn chưa kịp thở một hơi thì La Tuấn trở về.

"Chị, chị có sao không?" La Tuấn nhận được tin nhắn của La Thiến liền trở về. Cứ cuối tuần là La Tuấn lại trở về nhà La Thiến, La Thiến cho rằng mình sẽ phải nằm viện rất lâu nên đã nhắn tin cho cậu bảo cậu tuần này đừng tới.

Kết quả, La Tuấn không yên lòng, chạy thẳng đến bệnh viện, vừa chạy tới bệnh viện thì nhận được điện thoại của La Thiến nói rằng đang trên đường về nhà rồi, thế là La Tuấn lại quay đầu chạy về nhà.

La Thiến nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của em trai, quay sang nói với Đường Diễn: "Thấy không, đây mới chính là thái độ nên có khi đi thăm hỏi bệnh nhân đấy."

Đường Diễn đã bảo thư kí Kiều trở về và nhắc Triệu Vũ Lâm đi mua cơm, lúc này anh đang ngồi ở trên ghế sofa trong phòng ngủ dùng laptop. Nghe thấy câu nói của La Thiến, anh cũng không thèm ngẩng đầu lên: "Qua vài ngày nữa thôi thì Tiểu Tuấn cũng như tôi thôi."

Đối với chuyện La Thiến bị thương, thật ra Đường Diễn cũng hơi hoảng, nhưng nhiều hơn hoảng lại là tức giận. Sao lại có người không biết bảo vệ mình đến như thế?

Đường Diễn giận thì giận nhưng vẫn yêu cầu thư kí Kiều nhanh chóng lấy được đoạn camera lúc đó, thư kí Kiều không lâu sau cũng gửi tới.

Đường Diễn nhìn một hồi, sau đó bảo thư kí Kiều đi xử lý. Không lâu sau đó, đoạn video này là vượt qua Thời gian vui vẻ trên hot search Weibo.

Fan hâm mộ Lâm Giai Thần không tin, nhảy vào nói là La Thiến gây chuyện trước.

Người qua đường nhìn đoạn video giám sát đó thì nói, thời gian ngắn như vậy, hình như La Thiến dù muốn cũng không kịp gây chuyện thì phải?

Hai bên tranh luận không ngớt, ồn ào náo nhiệt một hồi, thế là độ hot của La Thiến lại tăng lên.

Độ hot của La Thiến tăng thì Lâm Giai Thần cũng tăng. Nhưng hot theo kiểu đó thì có ma nào muốn. Cô ta cũng đoán được việc này là do Đường Diễn làm, thế nên chỉ có thể cắn răng nhận mệnh.

Do việc này ảnh hưởng, ngay ngày hôm sau, Triệu Vũ Lâm đã nhận được không ít công việc tốt, cô lập tức gọi điện phân tích tình huống cho La Thiến nghe.

Triệu Vũ Lâm nói rất nghiêm túc, nói: Chị La Thiến, có hơn 10 đơn vị liên hệ công việc với chúng ta đấy! Có bla bla... sau đó thì, em cảm thấy cái này tốt bla bla..., cái kia thì em hơi lo lắng bla bla...

Triệu Vũ Lâm là một người đại diện xứng chức, cô ấy hy vọng La Thiến tốt, thế nên cô ấy có sự sàng lọc khi nhận được công việc. Một người đại diện tốt, là hi vọng nghệ sĩ của mình có thể đi lên tuyến cao, dù công việc không đang hoàng một chút thôi cũng sẽ không nhận.

Cho nên, cô ấy dùng nửa giờ để phân tích cho La Thiến nghe những mặt tốt mặt xấu và sự ảnh hưởng đến tương lai của một số lời hợp tác vừa nhận được.

Cuối cùng, Triệu Vũ Lâm tổng kết: "La Thiến, chị nghĩ sao? Cái nào tốt?"

La Thiến quăng cho Triệu Vũ Lâm một câu trả lời khiến cô ấy suýt té ngửa: "Cái nào tiền lương cao?"

Triệu Vũ Lâm: "...". Em nói cả nửa giờ đồng hồ mà chị chỉ quan tâm đến cái này hả.

"Đừng mà! Chị La Thiến, chuyện này phải suy nghĩ kĩ hơn! Không thể chỉ cân nhắc tới chuyện tiền lương cao thấp được, chị phải suy nghĩ tới tương lai sau này!"

La Thiến bĩu môi, cân nhắc tương lai cái gì chứ! Chị chỉ có thời gian 1 năm thôi, à, không đúng, hiện tại thì là chưa tới 1 năm, chỉ 10 tháng thôi, 10 tháng sau có dù có bị đánh chết cô cũng sẽ không ở lại bên cạnh nam chính nữa. Nếu ở lại thì xác định là phải chết, thế nên, một năm này nhất định phải kiếm được thật nhiều tiền! Suy nghĩ tới chuyện tiền lương không phải điều quá bình thường hay sao?

"Không phải nghệ sĩ làm việc cũng là vì tiền sao?" La Thiến mạnh miệng đáp lại.

Triệu Vũ Lâm nhất thời cạn lời, nói cho cùng thì những lời này của La Thiến cũng không sai. Nhưng mà, thứ nghệ sĩ muốn là cả danh và lợi, không phải chỉ vì muốn kiếm tiền đâu.

Triệu Vũ Lâm liền chuyển cách nói khác: "Chị nhận quảng cáo có cát xê cao thì từ nay chị sẽ bị đóng khuôn, về sau chị chỉ có thể nhận các loại quảng cáo tương tự thôi."

La Thiến cười to: "Vậy thì không phải là từ nay về sau chị đều nhận được những quảng cáo nhiều tiền sao?"

Triệu Vũ Lâm: "... Chị nói cái kiểu gì thế! La Thiến, chị nghĩ kĩ chưa? Ví dụ chị nhận quảng cáo khoai tây chiên kia, thì từ nay về sau chị chỉ có thể nhận quảng cáo về các loại thức ăn nhanh như mì ăn liền, kẹo sữa... Còn các sản phẩm cao cấp như đồng hồ, tạp chí, thời trang, đồ ăn ngon sẽ không bao giờ đến phiên chị cả."

La Thiến nghĩ nghĩ rồi nói: "Vậy về sau chị đi siêu thị mua đồ ăn vặt, sẽ thấy một loạt sản phẩm đều in mặt chị phải không?"

Triệu Vũ Lâm ừ một tiếng, La Thiến cười ha ha ha ha ha thật to: "Ngầu vl!"

Triệu Vũ Lâm: "... " Đường tổng có đấy không? Em muốn nói chuyện với anh ấy.

"Vũ Lâm này, em không cảm thấy như thế rất thú vị sao?" La Thiến cảm thấy có thể xuất hiện trên quảng cáo đã là rất giỏi rồi! Về sau nhà cô đi ra ngoài mua đồ ăn vặt thì sẽ trông thấy toàn hình của cô, lúc đó mặt mũi La gia có thể hếch lên trời luôn. Người nông thôn không hiểu rõ sản phẩm có cao cấp hay không, bọn họ chỉ cần biết con gái La gia được quay quảng cáo mà thôi.

Triệu Vũ Lâm: "... Không thú vị."

Triệu Vũ Lâm không hề từ bỏ, cô cảm thấy mình không thể theo kịp sóng não của La Thiến được nữa, đành đổi hướng: "La Thiến, chị có biết câu thả dây dài câu cá lớn không?"

La Thiến: "? ? ?"

Triệu Vũ Lâm nói: "Tức là, trước mắt chị có thể chọn một công việc có tiền cát xê thấp, nhưng thanh danh tốt. Chờ đến khi chị nổi tiếng thật rồi thì sẽ có những thương hiệu cao cấp tới mời chị làm người đại diện. Đến lúc đó, cho dù cũng là đồ ăn vặt thì tiền cát xê cũng nhất định sẽ gấp 10 lần bây giờ."

La Thiến kinh ngạc, Triệu Vũ Lâm nói tiếp: "Hơn nữa, quay quảng cáo sản phẩm cao cấp thì chị còn có thể lên TV. So với việc vào siêu thị trông thấy mặt chị trên các gói đồ ăn vặt thì ngầu hơn không biết bao nhiêu lần luôn."

La Thiến: "!!!" La Thiến đương nhiên biết quảng cáo trên TV! Cô rất muốn được lên đó, nhưng mà, cô cảm thấy thời gian 10 tháng ngắn ngủi

hoàn toàn không thể phát triển được tới mức đó được. Nghệ sĩ được lên chuyên mục quảng cáo trên TV hiện nay toàn là các nghệ sĩ hạng A thôi.

Ngay cả Lâm Giai Thần cũng chưa được quay nhiều quảng cáo nữa, không phải không có ai mời cô ta, mà là công ty hướng cô ta đến với những sản phẩm cao cấp, cơ mà với danh tiếng hiện tại của mình thì các thương hiệu lớn không thèm ngó nghiêng gì tới cô ta hết. Công ty không muốn định hình Lâm Giai Thần với những sản phẩm kém nên quyết định để cô ta tập trung quay phim, nâng cao độ nổi tiếng, sau đó thì ắt hẳn sẽ có nhiều nhãn hàng cao cấp tìm đến.

Triệu Vũ Lâm cũng biết La Thiến không thể nào đi đến được vị trí cao như vậy, thế nên cô ấy cũng không định ngăn La Thiến đóng quảng cáo. Lần nay công ty có 2 sản phẩm không tồi, mặc dù tiền lương khá thấp, nhưng rất có cơ hội cho tương lai.

La Thiến suy nghĩ thật lâu, sau đó nói với Triệu Vũ Lâm: "Em chờ tẹo nhé, chị đi tham khảo ý kiến chút!"

La Thiến có thể tham khảo ý kiến của ai? Không phải Đường Diễn thì còn ai vào đây!

Nữ phụ La Thiến đã đắc tội hết với những người có thể đắc tội rồi, sau khi cô xuyên đến thì lại vô tình đắc tội với một đám đại lão trong Thời gian vui vẻ. Trong giới giải trí này La Thiến cũng chỉ thân thiết với mỗi mình Triệu Vũ Lâm, Viên Khai Khải tính tình không tệ, nhưng đã từng có chuyện không hay kia, cô cũng không thể liên hệ với người ta được!

Vì vậy, La Thiến rất đáng thương phát hiện ra, cô chỉ có mình Đường Diễn thôi, may mà đạo gần đây Đường Diễn đối với cô rất tốt, cho nên cô quyết định hỏi anh.

Đường Diễn trông rất giống người rảnh rỗi sao? Rõ ràng là không giống, nhưng trùng hợp là đại đa số người trong công ty đã nghỉ lễ Quốc

khánh rồi, thế nên Đường Diễm mới có chút thời gian nhàn hạ như bây giờ.

Lúc La Thiển gọi điện thoại tới, Đường Diễm rất nghi ngờ.

Trước kia La Thiển gọi điện tới, dù có nghe hay không nghe thì câu hỏi của cô luôn luôn là: "Đường tổng, buổi tối anh có tới không? Gần đây em bị người này người kia người nọ bắt nạt, anh phải báo thù cho em đấy!"

Về sau La Thiển thay đổi, cô không thích gọi điện thoại nữa, cô thích đến đưa cơm. Không thích gọi điện thì liền biến thành, mỗi lần cô gọi đến không phải là có yêu cầu nào đó cần xin thì là có chuyện gì đó xảy ra. Lần gần đây nhất cô gọi điện cho anh, là lần cô gặp bọn buôn người.

Thế nên, đối với cuộc điện thoại của La Thiển, Đường Diễm đã không còn biết được mục đích của cô là gì nữa rồi.

Đường Diễm vừa nghe máy, La Thiển liền nói: "Đường tổng, anh cảm thấy nên nhận quảng cáo kiếm được nhiều tiền hay ít tiền?"

Đường Diễm: "...". Vấn đề quái quỷ gì đây?

Tiểu Vũ mệt như chó: hế lô, hôm nay 1 chương thôi nhé các bấy bì. Hôm nay t phải học onl quá nhiều huhu L L L

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 47

Chương 47

Edit: Tiểu Vũ không muốn làm bài tập

Nếu như Triệu Vũ Lâm biết La Thiến hỏi câu hỏi như thế thì nhất định sẽ tức đến mức hộc máu chết tươi.

Hiển nhiên, Đường Diễn cũng đã chút hiểu biết con người La Thiến, anh hỏi: "Cái gì gọi là kiếm ít tiền?"

La Thiến nghĩ nghĩ rồi nói: "Không kiếm được tiền thì kiếm danh đó!"

Đường Diễn cười lạnh: "Lúc em hỏi tôi thì đã tự trả lời là muốn tiền rồi phải không?" Nếu không thì làm gì có người bình thường nào sẽ hỏi như vậy?

La Thiến nắc một tiếng, nói: "Có... vấn đề gì sao?" Kiếm tiền thì sao chứ? Có ai không muốn kiếm tiền à? Đường Diễn mở công ty chẳng lẽ không phải bởi vì kiếm tiền? Thế mà cũng khinh thường cô. Không phải cô không muốn cả danh lẫn lợi, nhưng thời gian ngắn như vậy, cá và tay gấu không thể cùng chiếm được!

Trong lòng La Thiến, vĩnh viễn vẫn là một câu như thế này, sang năm cô rời đi rồi, ai còn nhận ra có một người tên là La Thiến nữa?

Trong giới giải trí, minh tinh nổi tiếng mà mấy tháng trời không có tin tức thì cũng chỉ như hòn đá chìm xuống hồ nước. Càng hưởng chi là cô, chỉ

là một nghệ sĩ tuyến 18, đừng nói là biến mất vài tháng, chỉ cần 2 tháng thôi là đã biết ngay kết quả rồi.

Mục tiêu của La Thiến rất rõ ràng, bây giờ phải kiếm thật nhiều tiền còn thanh danh tương lai gì đó đều chỉ là mây bay thôi. Chỉ có kiếm thật nhiều tiền thì cô mới có vốn mua nhà được! Có nhà rồi thì mục tiêu lớn nhất trong đời cô sẽ được thực hiện.

Chỉ cần cô chịu đựng được đến khi hoàn thành mục tiêu lớn kia, thì cuộc đời cô sẽ trở nên... hoàn mỹ vô cùng!!! La Thiến hí hóp mắt hưởng thụ tương lai tốt đẹp đó.

Đường Diễn bóp trán, hỏi: "Thế... cái quảng cáo không kiếm tiền kia là quảng cáo gì? Và quảng cáo kiếm nhiều tiền là quảng cáo gì?"

La Thiến nói: "Kiếm được tiền là quảng cáo bánh mỳ sữa, còn không kiếm được tiền là... ừm, Vũ Lâm nói nó là một tạp chí, có tên tiếng Anh, là gì ý nhỉ? Hình như nó là một tạp chí rất nổi tiếng, nghe nói mới triển khai hạng mục tạp chí mới, còn chưa có tiếng tăm, nên mới để em chụp ảnh bìa số đầu tiên này." Chẳng trả được bao nhiêu tiền cả.

Đường Diễn: "... Rốt cuộc thì, trình độ tiếng Anh của em tệ đến mức nào vậy?"

La Thiến: "... Anh không biết là đối với những người không học được tiếng Anh thì cứ có cái gì liên quan tới tiếng Anh đều là một loại tra tấn với họ à?"

Đời trước La Thiến mới chỉ học hết cấp 2, tuy rằng nữ phụ La Thiến có học hết cấp 3, nhưng trình độ tiếng Anh thì chẳng hơn cô được bao nhiêu cả. À đúng rồi, thành tích thi đại học môn tiếng Anh của nữ phụ La Thiến là 34 điểm, 34 điểm này hoàn toàn không phải lụi bừa, nữ phụ La Thiến đã vô cùng nghiêm túc làm từ đầu tới cuối bài thi hôm đó.

Về cơ bản thì câu nào cô ấy cũng tránh được đáp án đúng mà khoanh vào đáp án sai, nhưng sau khi thi xong cô ấy vẫn hồn nhiên không hề biết chuyện đấy! Cô ấy tính toán đâu ra đấy, bài thi lần này ít nhất cô ấy cũng phải được hơn 80 điểm, bởi vì bài điền từ cô ấy đã rất chăm chú suy nghĩ.

"Biết tên tiếng Trung không?" Đường Diễn không xoắn xuýt vấn đề tiếng Anh với cô nữa.

"Biết, Vũ Lâm nói đó là công ty truyền thông Thành Tấn."

Đường Diễn câm nín ngay lập tức, công ty này rất lớn, có lẽ là còn chướng mắt La Thiển ấy chứ. Nếu như không phải Đường Diễn nhớ rõ mình chưa từng đánh tiếng gì đó với Thành Tấn thì anh còn cho rằng mình đã giúp La Thiển tìm tài nguyên.

Nhưng nghe La Thiển nói xong thì Đường Diễn cũng đã hiểu tương đối. Không phải tạp chí đang rất nổi tiếng dưới trướng Thành Tấn mời La Thiển, mà chỉ là tạp chí mới Thành Tấn chuẩn bị cho ra mắt mà thôi.

Thành Tấn truyền thông tuy có mánh mạnh là về tạp chí, dưới trướng cũng có mấy tên tạp chí nổi tiếng, nhưng là một công ty lớn, Thành Tấn không thể chỉ chăm chăm vào phát triển mấy tạp chí đó được. Muốn phát triển, thì nhất định phải không ngừng có hạng mục mới, thế nên việc cho ra mắt sản phẩm tạp chí mới của Thành Tấn là chuyện hiển nhiên.

Đây không phải lần đầu Thành Tấn phát hành tạp chí mới, nhưng không phải mỗi lần phát hành đều thành công, nói đúng hơn thì xác suất thành công rất thấp.

Bây giờ là thời đại của công nghệ, tạp chí truyền thống đã không còn được quá ưa chuộng nữa, một khởi đầu mới thường sẽ là rất khó khăn. Thành Tấn đã thất bại trong chuyện phát hành tạp chí mới rất nhiều lần, dù cho có mới tinh cao cấp đến mấy thì cũng không giúp ích được gì.

Đối với những minh tinh lớn kia thì việc lên trang bìa của tạp chí mới này không có ích gì cả, mà ngược lại còn có hại. Nhưng La Thiến thì không như thế, cô là người mới, sự thất bại của tạp chí không ảnh hưởng gì đến cô, còn nếu thành công thì sẽ mở ra con đường tương lai sáng rực. Đối với người mới thì tiền chẳng tính là gì hết, cơ hội thành danh mới là điều quan trọng.

"Anh thấy cái nào tốt?" La Thiến tiếp tục hỏi.

Đường Diễn nói: "Nói thật nhé, em nhận tạp chí đi!" Còn cái quảng cáo bánh mì sữa vô danh kia, Đường Diễn cảm thấy nếu La Thiến mà nhận thì anh quá mất mặt. Về sau ra ngoài uống rượu với mọi người, người ta cầm chiếc bánh tới trước mặt anh rồi chỉ chỉ vỏ bọc bên ngoài hỏi, nghe nói đây là tình nhân của anh?

Đường Diễn chỉ nghĩ thôi đã thấy mất mặt, cho nên anh không chút do dự bảo La Thiến nhận chụp ảnh bìa tạp chí.

Sau khi cúp điện thoại, thư kí Kiều tiến vào nhìn Đường Diễn rồi hỏi: "Đường tổng, anh sao thế?"

Đường Diễn day trán nói với thư kí Kiều: "Hiện tại tôi cảm thấy người đại diện cũng đại cũng không dễ dàng."

Thư kí Kiều: "? ? ?"

"Hình như công việc của bọn họ quá mệt mỏi rồi." Đường Diễn nhìn lên trời cảm thán.

Thư kí Kiều: "? ? ?"

La Thiến gọi điện cho Triệu Vũ Lâm, nói: "Đường tổng nói, bánh mì sữa rất tốt."

Triệu Vũ Lâm sẽ tin câu nói này của La Thiến? Chẳng bao giờ có chuyện đó cả, Triệu Vũ Lâm không bao giờ hoài nghi phẩm vị của Đường Diễm, cô hỏi: "Đường tổng bảo chị nhận cái nào?"

La Thiến: "... Tạp chí."

Triệu Vũ Lâm: "Vậy ngày mai đến công ty gặp nhau nhé!" Triệu Vũ Lâm cúp điện thoại nhanh như một cơn gió.

La Thiến: "... " Cảm giác làm nghệ sĩ thì đều không có quyền lựa chọn.

Lễ Quốc Khánh, La Tuấn được nghỉ nên trở về nhà La Thiến, cậu ngồi đó chứng kiến toàn bộ quá trình La Thiến lắc lư lừa bịp hai người Triệu Vũ Lâm và Đường Diễm, sau đó thì bị hai người đó lừa gạt lại.

"Chị, em cũng cảm thấy chụp ảnh bìa tạp chí tốt hơn." La Tuấn nói.

La Thiến gật đầu nói: "Chị cũng biết nó tốt, có được nó là do chị may mắn." La Thiến cũng không giải thích, La Tuấn liền lên mạng tìm hiểu.

"Đúng rồi, La Phượng Lan có tìm em nữa không?" La Thiến hỏi.

La Tuấn lắc đầu nói: "Không có, bác ấy hình như về quê rồi."

Về quê? Về quê thì cô yên tâm rồi, La Thiến nghĩ.

Ngày hôm sau, La Thiến đi tới công ty, cục u trên trán cô đã hết sưng rồi, nhưng vẫn còn chút đỏ đỏ.

Cô và Triệu Vũ Lâm hẹn người của Thành Tấn tới trao đổi, phí chụp ảnh vẫn không cao như cũ, người ta cũng chỉ định thử mà thôi, không muốn ném quá nhiều tiền lên người La Thiến. Triệu Vũ Lâm thương lượng về chuyện sau khi chụp ảnh xong, nếu như tạp chí này vẫn tiếp tục ra số mới thì phải để La Thiến lên hình mấy số nữa.

Tức là, nếu tạp chí mới lần này thành công, thì ít nhất La Thiến sẽ được lên trang bìa thêm mấy lần nữa, để tăng cao danh khí. Nhưng cũng không phải lên liên tục, như thế sẽ khiến người ta nhìn ngửa mắt. Tuy vậy Triệu Vũ Lâm vẫn muốn tranh thủ cơ hội, nếu tạp chí lần này có thể hot thì La Thiến tự nhiên cũng sẽ "gió lên thì buồm lên".

Triệu Vũ Lâm trưởng thành rất nhanh, hiện tại cô ấy đã có thể đảm đương hết tất cả các công việc của một người đại diện rồi. La Thiến chỉ cần ngồi bên nhìn cô ấy nói, toàn bộ quá trình không hé miệng lấy một lần.

Chờ hai bên thương lượng ổn thỏa, mỗi bên đều có sự hài lòng riêng, thì đứng dậy bắt tay nhau, La Thiến và Triệu Vũ Lâm cùng nhau tiễn họ tới dưới tầng.

Triệu Vũ Lâm xong việc liền nói sang chuyện khác: "Hầy! Tạp chí lần này hơi khó đoán, thành công hay thất bại đều ngang ngửa nhau, không chắc sẽ là cơ hội tốt, nhưng nhất định sẽ không có ảnh hưởng xấu nào đến chị. À nói đến đây mới nhớ, hôm nay Lâm Giai Thần cũng đang cố gắng thỏa thuận hợp đồng gì đó đấy."

La Thiến rít một tiếng, xoa xoa trán, hỏi: "Hợp đồng gì?"

"Điện thoại." Triệu Vũ Lâm nói.

"Wow, không tệ nhé! Nhưng mà quảng cáo điện thoại cũng không dễ lấy đâu!" Dù La Thiến không hiểu biết mấy nhưng cũng biết quảng cáo điện thoại không dễ tranh tí nào.

Triệu Vũ Lâm gật đầu: "Thế nên, đến tận bây giờ vẫn đã định chọn cô ta đâu! Quan trọng là mấy vị nhất tỷ trong công ty còn đang muốn tranh, Lâm Giai Thần cũng không có cửa đâu."

La Thiến và Triệu Vũ Lâm mãi tán phét, không để ý xung quanh, thế là La Thiến ngay lập tức bị đụng vào người ta gần chỗ đi lên.

"Xin lỗi, cô không sao chứ?"

Nghe được giọng nói này, La Thiến cứng đờ người, cô máy móc ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy Phùng Nhất Khê cũng đang kinh ngạc nhìn cô.

"Là cô!" Phùng Nhất Khê mỉm cười.

Lỗ chân lông khắp người La Thiến lại dựng lên, nếu không phải cô là người thì Phùng Nhất Khê tin rằng toàn bộ lông trên người cô chuẩn bị bùng cháy đến nơi rồi.

La Thiến lắc đầu, muốn nói thì đó, Phùng Nhất Khê trông thấy thế thì ra hiệu cô nói trước.

Sự sợ hãi của La Thiến là đến từ bản năng, không phải do nội tâm cô cảm nhận, cô cố gắng điều chỉnh cảm xúc, cuối cùng cũng dám ngẩng đầu lên nói chuyện hăng hái với Phùng Nhất Khê: "Chào anh, Phùng tổng."

Phùng Nhất Khê gật đầu, hỏi cô: "Sao cô lại ở đây?"

La Thiến nói: "À, tôi là nghệ sĩ của công ty này."

Phùng Nhất Khê sửng sốt, hỏi: "Công ty này?"

La Thiến gật đầu, Phùng Nhất Khê lại cười: "Vậy thì thật là trùng hợp."

La Thiến hỏi hăng: "Anh tới có chuyện gì à?"

Phùng Nhất Khê có kinh ngạc, La Thiến rất sợ hãi, hăng có thể cảm nhận được, thế nên hăng không ngờ rằng La Thiến sẽ hỏi hăng.

Thế nhưng La Thiến thật sự đã hỏi, Phùng Nhất Khê cũng không cảm thấy có gì cần giấu diếm, liền nói: "Công ty tôi sắp phát hành điện thoại

mới, cần người đại diện hình ảnh, quản lý của công ty em đề cử cho tôi mấy nghệ sĩ, hôm nay tôi đến xem thử xem có thích hợp không."

La Thiến cái hiểu cái không gật gật đầu, hỏi: "Vậy thì anh chắc chắn sẽ phải tìm nghệ sĩ nổi tiếng rồi, tôi thì nhất định không nằm trong dạng đấy."

Phùng Nhất Khê buồn cười, nói: "Dù tôi có thật sự muốn dùng cô thì các cổ đông cũng sẽ không đồng ý." Đây cũng không phải nói giỡn, số tiền công ty đập vào quảng cáo cũng không phải ít, thế nên bắt buộc phải có chút hiệu quả tuyên truyền nào đấy. Cho dù có là bạn bè thì Phùng Nhất Khê cũng không dám tùy tiện dùng, bằng không thì hãn cũng không cần tự mình tới đây.

La Thiến gật đầu, chẳng cảm thấy sai chút nào. Cũng không còn chuyện gì để nói nữa, cô định chào tạm biệt rồi đi lên trên.

Phùng Nhất Khê nhìn La Thiến rất đáng yêu, liền thuận miệng hỏi: "Cô có người nào muốn giới thiệu không?"

La Thiến khó lắm mới có thể chiến thắng sự sợ hãi trong lòng, cô sợ nhất là Phùng Nhất Khê đột nhiên mở miệng kiểu này. May mà nghe nhiều cũng thành quen, thân thể này đã dần dần thích ứng được.

La Thiến quay người nhìn Phùng Nhất Khê, suy nghĩ một phút rồi nói: "Người giới thiệu thì không có, nhưng người muốn nhắc anh tránh thì có đấy."

"Ồ? Cô nói thử đi."

La Thiến chớp chớp mắt mấy cái, nói: "Tôi cảm thấy Lâm Giai Thần không tốt, anh có thể đừng chọn cô ấy."

Phùng Nhất Khê cười gật đầu, nói: "Được, tôi sẽ cân nhắc những người khác." Sau đó, Phùng Nhất Khê tạm biệt La Thiến rồi mang theo những người khác đi vào thang máy, quản lý cấp cao của công ty đã tới cửa tiếp đón hẳn.

La Thiến đứng tại chỗ ngậy người vài giây mới quay lại hỏi Triệu Vũ Lâm: "Hình như vừa rồi chị đào hố chôn Lâm Giai Thần thì phải?"

Triệu Vũ Lâm chứng kiến toàn bộ quá trình, cực kì khẳng định gật đầu: "Đúng rồi, chị đào hố chôn người ta rồi."

"Ôi trời ời." La Thiến kinh kị nói: "Chị thế mà đào hố thành công? Ày ya, mỗi thù đầu của chị, coi như được báo rồi."

Triệu Vũ Lâm hỏi: "Hắn thật sự sẽ không chọn Lâm Giai Thần à?"

La Thiến cười: "Những người như hắn đều là người nói lời giữ lời, không nói đùa vớ vẩn đâu. Với cái địa vị của Lâm Giai Thần thì làm sao mà tranh được với mấy đại tỷ trong công ty, thêm lời Phùng Nhất Khê vừa nói, việc Lâm Giai Thần không nhận được hợp đồng này đã là ván đóng thành thuyền rồi."

Triệu Vũ Lâm cười nói: "Vậy thì chị giỏi thật đấy." Lâm Giai Thần ngáng chân khiến La Thiến phải vào bệnh viện, nhưng đến cả một lời xin lỗi cũng không có. Việc hôm nay coi như là La Thiến vì bản thân mà báo thù.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 48

Chương 48

Edit: Tiểu Vũ ăn linh tinh bị đau bụng :(:(

La Thiến bàn xong chuyện tạp chí thì không còn việc gì nữa, tạm biệt Triệu Vũ Lâm rồi quyết định đi về nhà.

Triệu Vũ Lâm không giống La Thiến, cô ấy rảnh rỗi là sẽ đi tìm cơ hội ở khắp nơi. Hôm nay vừa kí hợp đồng với tạp chí thì liền muốn đi tìm hiểu những điều liên quan tới mảng này, thế nên sau khi tạm biệt La Thiến thì đi lên tầng.

La Thiến đào được hố chôn Lâm Giai Thần, tâm trạng liền trở nên rất tốt, tung tăng tung tẩy đi ra ngoài. Nhưng lúc đi tới cửa thì đột nhiên trông thấy Lâm Phi, La Thiến giật bắn mình.

"Chào cô." Lâm Phi chào hỏi, La Thiến cũng thì có thể lễ phép đáp lại.

"Cô quen Phùng đại ca à?" Lâm Phi tiếp tục hỏi.

La Thiến lắc đầu, Lâm Phi có chút không tin, nhưng tích cách cô ta không phải kiểu hung hăng ép buộc, cũng ngại việc tiếp tục truy hỏi nên đành kìm nén đến đỏ cả mặt, nói: "Không quen mà Phùng đại ca lại đồng ý giúp cô?"

La Thiến sững sờ, Lâm Phi đây là thích Phùng Nhất Khê à? Không thể nào?

"Thật sự là không biết, chỉ gặp anh ta một lần ở công ty ngày đó thôi." La Thiến cũng không muốn gây nên hiểu lầm gì, liền giải thích.

Lâm Phi nửa tin nửa ngờ nhìn cô, La Thiến cảm thấy tức cười, nói: "Thật ra, nếu tôi có quen hẳn thật thì cũng chẳng sao hết!"

"Nhưng mà cô đã có Đường tổng rồi." Lâm Phi nói.

"Thế thì không thể có bạn bè à?" La Thiến cảm thấy lạ đời.

Lâm Phi nhìn La Thiến một hồi lâu, nói: "Cô không thể chiếm cả hai được."

La Thiến nhú mày: "Cô nói kỳ quá đấy, tôi đã làm gì chứ? Chẳng lẽ còn không được nói chuyện với người ta à? Nói chuyện chính là dụ dỗ?"

Lâm Phi nhìn gương mặt xinh đẹp của La Thiến, trong lòng nghĩ, nhưng mà cô rất xinh!

La Thiến khó hiểu nhìn Lâm Phi một chút, nói: "Tôi còn có việc, đi trước nhé!"

Hai người chẳng thân thiết gì, La Thiến cũng không muốn nói với cô ta mấy lời này, thế nên xoay người rời đi.

Lâm Phi nhú mày nhìn La Thiến, cô nghĩ mãi vẫn không hiểu, rõ ràng cả công ty ai nấy đều nói La Thiến là cái bình hoa, Đường tổng không thích cô ta, thế nhưng tại sao cô lại cảm thấy Đường tổng bảo vệ cô ta, ngay cả Phùng đại ca cũng coi trọng cô ta nữa. Chuyện này... không phải hơi kỳ lạ sao?

Số lần chạm mặt giữa La Thiến và Lâm Phi cũng không ít, nhưng chân chính nói chuyện với nhau thì không nhiều, bao gồm cả lần này. Sau khi nói vài câu đơn giản, hai người chào nhau rồi đường ai nấy đi, thế nên La

Thiến đương nhiên không biết được rằng chỉ qua vài lần nói chuyện đó, số mệnh của cô và Lâm Phỉ đã thay đổi như thế nào. Về sau khi La Thiến biết được cũng chỉ cảm khái một tiếng, cái gọi là vầng sáng hào quang của nữ chính, thật quá con mẹ nó yếu ớt mà!!!

Lúc La Thiến về đến nhà, La Tuấn đã nấu cơm xong, Đường Diễm cũng đã tới rồi. Trong lễ Quốc Khánh, mặc dù công ty Đường Diễm không phải được nghỉ toàn bộ, một số bộ phận cấp cao hoặc bộ phận đặc biệt vẫn đang đi làm như thường, nhưng Đường Diễm không nằm trong số đó, công việc ít nên anh thường xuyên trốn việc.

Buổi chiều, khi Phùng Nhất Khê mang theo người bên kỹ thuật tới tìm Đường Diễm bàn chuyện, thì bị cho leo cây.

Phùng Nhất Khê hỏi thư kí Kiều: "Đường tổng đi đâu rồi?"

"Trốn việc!"

Phùng Nhất Khê cười: "Cô không muốn nghỉ ngơi sao?"

Thư kí Kiều liếc đôi mắt lạnh lùng vô tình nhìn hắn: "Tăng ca."

Phùng Nhất Khê cố kìm nén cảm giác buồn cười, oán niệm của thư kí Kiều quá lớn, hắn chỉ có thể nói: "Tiền lương tăng ca dịp Quốc Khánh rất cao đấy!"

Thư kí Kiều lạnh lùng đáp: "Không muốn!" Cô muốn nghỉ, đã rất lâu rồi cô không được nghỉ làm.

Đương nhiên, sự việc trên Đường Diễm hoàn toàn không biết gì. Hôm nay anh cố ý tới sớm là vì có chuyện muốn nói với La Thiến.

"Bọn buôn người?" La Thiến kinh ngạc ngẩng đầu.

Đường Diễn gật đầu, nói: "Bị cảnh sát bắt rồi, cần em đi xác nhận một chút."

La Thiến không ngờ cảnh sát lại bắt được bọn họ, cô vẫn luôn tưởng rằng sự việc đã khép lại rồi. La Thiến kinh ngạc nói: "Được! Đương nhiên phải đi rồi, có thể bắt được bọn họ là một việc cực tốt đối với xã hội đấy!"

Mặc dù ôm ấp hy vọng được làm anh hùng, nhưng mà cô rất ghét bọn buôn người. Nếu như có thể bắt được bọn họ thì La Thiến rất tình nguyện giúp chút sức nhỏ.

"À đúng rồi, chúng ta đi xác nhận có thể bị bọn họ nhận ra không? Bọn buôn người hình như đều có tổ chức đấy?"

Đường Diễn gõ đầu cô một cái, bất đắc dĩ nói: "Xác nhận danh tính tội phạm đều được thực hiện trong phòng nhìn một chiều, chỉ có em mới có thể nhìn bọn họ thôi, bọn họ sẽ không nhìn thấy em. Hơn nữa, cho dù là một tổ chức lớn thì cũng bắt được người nào hay người nấy! Rất khó để nhỏ cỏ tận gốc bọn họ."

La Thiến cười, gật gù đắc ý nghĩ, đúng vậy! Có khả năng đến đâu thì làm tới đó, mình đi xác nhận thì cũng coi như làm chuyện tốt.

"Tiểu Tuấn muốn đi không? Đi du lịch, thành phố Nam Đan là một địa điểm du lịch đấy." La Thiến quay người hỏi La Tuấn.

La Tuấn lắc đầu, cậu không đi làm bóng đèn đây, với cả, cậu đã nhìn ra, mấy người bị bắt lần này khẳng định có sự giúp đỡ của anh rể. Nếu không phải thì tại sao người ta không liên lạc trực tiếp chơi chị cậu mà lại liên lạc với anh rể trước chứ?

Đường Diễn đúng là có giúp đỡ, anh đương nhiên sẽ không thừa nhận anh làm việc này là vì La Thiến, vì thế, anh cảm thấy mình đây là... đang cống hiến chút sức lực cho chủ nghĩa xã hội.

Đúng, bảo vệ xã hội, người người đều phải có trách nhiệm!

Lễ Quốc Khánh, số người đến thành phố Nam Đan du lịch rất đông. La Tuấn cuối cùng cũng không đi theo làm bóng đèn cản trở anh chị. Sau khi đến thành phố Nam Đan, Đường Diên mang theo La Thiến tới cục cảnh sát. Mấy bọn bắt La Thiến dạo trước chỉ là bọn tép riu lâu la trong tổ chức, sau khi La Thiến xác nhận xong thì về cơ bản là có thể định tội được rồi.

Giải quyết xong việc ở cục cảnh sát, hai người vốn định ở lại thành phố Nam Đan dạo chơi phố phường vài ngày, thế nhưng cuối cùng lại bị cuộc điện thoại của mẹ La Thiến đánh gãy.

La Thiến nghe máy, giọng mẹ cô có chút mệt mỏi.

"Thiến Thiến, Quốc Khánh con có được nghỉ không?" Nghệ sĩ không có chuyện nghỉ hay không nghỉ vào Quốc Khánh, chỉ vì tạm thời La Thiến không có chuyện phải làm nên cô chỉ cần báo cho Triệu Vũ Lâm một tiếng là có thể đi đâu tùy thích.

"Có chuyện gì vậy mẹ?"

"Bà nội con nhập viện rồi, con trở về thăm bà đi!" Mẹ cô nói.

La Thiến im lặng một hồi rồi nói: "Con biết rồi ạ."

La Thiến không thích người bà nội này. Nữ phụ La Thiến thấy tiền là sáng mắt, da mặt dày vô cùng, tất cả đều là do hoàn cảnh sống mà ra. Bất kể ai rơi vào hoàn cảnh của cô ấy lúc đó thì có lẽ đều không thể có cách làm tốt hơn được.

Nhưng tương lai sau này thì hoàn toàn có thể thay đổi được, bạn không thể chọn nơi bạn sinh ra, không thể chọn ai là người sinh ra bạn, nhưng bạn có thể chọn con đường đi sau này cho mình, có thể chọn một tương lai mờ mịt hay sáng lạn.

Nữ phụ La Thiến không phải trời sinh là một người vô liêm sỉ, cô sinh ra tại một vùng quê nghèo, có bố là một người đàn ông đẹp trai trung thực, mẹ là một người phụ nữ xinh đẹp nhưng yếu đuối. Có bộ đôi bố mẹ như vậy, lại thêm bà nội không yêu thương, cuộc sống thì nghèo khổ, thế nên nữ phụ La Thiến mới trở thành người đánh đá chỉ biết đến tiền như thế.

Bố mẹ cô là người hiền lành trung thực, sinh được con gái đầu cũng là người trung thực biết thân biết phận. Từ sau khi chân bị tật, chị ấy càng tự ti hướng nội hơn, chính vào khoảng thời gian đó, La Thiến được sinh ra đời,

Không tranh không đoạt thì phải chịu đói, trong nhà không ai mạnh mẽ, họ hàng thì lại càng không thể bớt lo. La Thiến tuổi nhỏ thì có thể làm được gì?

Ngoại trừ khóc, cô chẳng biết làm gì cả. Khi bà nội đến cô sẽ gào khóc đòi ăn cái này đòi chơi cái kia, khi nhà bác dậu đến vay tiền thì khóc lóc lăn đùng ngã ngửa không cho, lớn hơn một chút, cô sẽ đứng trước cổng nhà cãi nhau với bác dậu, sẽ ngồi trước mặt thím dậu mở miệng châm chọc người ta.

Đợi đến khi cô lớn hơn chút nữa, thì ngay cả bố mẹ cô cũng không để quản nổi cô được nữa, tích cách của nữ phụ La Thiến đã được hình thành như vậy đấy.

Cô đến công ty Đường Diễn, bị đuổi ra mấy lần rồi, nhưng lần tới cô lại đến, người khác mắng cũng kệ người ta, cô cảm thấy nếu cứ sĩ diện thì sẽ không lấy được thứ mình muốn. Nhưng sâu trong tâm tư, cô lại rất thích những người cao quý ưu nhã không hề giống mình kia, vì thế, cô bắt đầu liều mạng học theo.

Nhưng một người đã có bản tính ăn sâu vào máu như nữ phụ La Thiến, thì dù học thế nào cũng không thể cao quý ưu nhã được.

Thế nên, khi nhớ tới những điều mà nữ phụ La Thiến phải trải qua, La Thiến liền không thể nào yêu thích nổi mấy người trong La gia. Nhưng, bà nội bị bệnh nằm viện mà lại không quay về thăm thì sẽ bị gán mác bất hiếu. Thế nên, La Thiến đành gọi điện nói chuyện trong nhà cho La Tuấn nghe.

Đường Diễn không đi theo cô, anh không được tính là bạn trai chính thức của cô, có chút danh bất chính ngôn bất thuận, hơn nữa mang theo Đường Diễn về thì không biết phải giải thích với bố mẹ như thế nào.

Cho nên, La Thiến chỉ về cùng La Tuấn.

Quê của nữ phụ La Thiến ở tại thôn Cam Lâm huyện Long Nam, cho dù sau khi cải cách chính quyền huyện của bọn họ cũng tương đối gọi là phát triển, nhưng so với sự phát triển chung của Trung Quốc thì vẫn không thấm vào đâu.

Ở nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, người dân chẳng thể làm gì được, người trẻ tuổi chỉ có thể đi ra ngoài xông xáo vài năm. 20-30 năm qua đi, thôn Cam Lâm giờ cũng bắt đầu phát triển hơn, những người đi làm bên ngoài dần dần gửi tiền về cho bố mẹ con cái ở nhà, chính phủ cũng tạo điều kiện phát triển, thôn Cam Lâm mới có đường bê tông, có nhà cao cửa rộng, thậm chí có cả các công trình giải trí.

Hiện tại, mặc dù vẫn còn thiếu rất nhiều tiền mới có thể mua được cả tòa nhà thế nhưng trên vấn đề sinh hoạt thường ngày La Thiến chưa từng bạc đãi chính mình. Cô không quá thừa tiền, nhưng chuyện bắt taxi từ trên trấn về nhà cô vẫn có thể làm được.

Mẹ La trông thấy La Thiến bắt taxi trở về thì xót tiền, rất muốn nói với con gái rằng nếu con đi xe máy thì mất 5 tệ thôi, đi taxi thế kia thì chắc chắn phải trên 10 tệ!

"Mẹ." Trông thấy mẹ mình, La Thiến lập tức chào, La Tuấn cũng xuống xe chào mẹ.

Mẹ La Thiến dù xót tiền thế nào thì vẫn rất vui khi thấy hai đứa con trở về, nở nụ cười thật tươi đáp lại.

Mẹ La dẫn hai đứa vào nhà, bởi vì biết con trai con gái hôm nay sẽ về nên mẹ La đã nấu một bữa tiệc lớn.

La Thiến vào nhà thì phát hiện không giống như trong trí nhớ, bên ngoài phòng thì có căn phòng quây tôn, đồ vật trong nhà cũng ít đi rất nhiều. Giống như vừa chuyển đi đâu hết vậy?

Bố La Thiến từ trong phòng đi ra, trông thấy La Thiến La Tuấn thì cười rất tươi: "Về rồi à! Nhanh đi ăn cơm thôi."

Trông thấy vẻ mặt của bố, La Thiến liền biết bệnh tình của bà nội cũng không nghiêm trọng.

La Thiến liền hỏi: "Sao đồ trong nhà ít vậy ạ?"

Mẹ La cười nói: "Bố mẹ dựng cái nhà tôn kia, bây giờ đang chuyển đồ qua đó, để mấy hôm nữa trời mát mẻ sẽ đập căn nhà này đi xây lại."

Bố mẹ La Thiến hiện này vẫn ở trong căn nhà đá cổ xưa, bây giờ gần như cả thôn đều xây nhà cao cửa rộng hết cả rồi, chỉ có một ít người già là ở trong nhà đá thôi. Căn nhà như của bố mẹ La Thiến đã đi qua mấy thập kỉ rồi.

La Thiến gật đầu nói: "Đến lúc đó con gửi thêm về nhà ít tiền, bố mẹ trang trí nội thất luôn một thể nhé!" La Thiến nói rất bình thản, cô xuyên vào cơ thể của nữ phụ La Thiến, thì phải có trách nhiệm với những chuyện này.

"Không cần đâu, con cứ giữ lấy mà dùng, bố con tìm người quen xây hộ, số tiền lần trước con cho đã đủ rồi. Về sau chị con có trở về hay Tiểu

Tuấn có lấy vợ thì cũng không lo không có chỗ ở. Tiền này, là mẹ vô dụng, phải để con bỏ ra." Nói đến đây, mẹ cô thở dài, bố cô cũng trầm mặc.

Hai chương này ảm đạm quá, lắm triết lý, tui edit đau hết đầu @@. Chắc là có vài chỗ chưa được ổn lắm, nhưng tui lười lục lại quá, mn xem có chỗ nào chưa ổn thì cmt bảo t nhé. Cảm ơn nhiều nhiều.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 49

Chương 49

Edit: Tiểu Vũ thích chủ nhật

La Thiến cười nói: "Mẹ nói gì vậy? Con cũng là một thành viên trong gia đình mình mà, chẳng lẽ sau này con muốn về đây ở nhưng Tiểu Tuấn lại không cho con về sao? Hiện tại con kiếm được chút ít, số tiền trang trí này con vẫn có thể bỏ ra được mẹ ạ."

Bố cô lắc đầu nói: "Con giữ lại đi, bố mẹ đã thương lượng với người ta rồi, 20 vạn đủ xây con ạ. Chúng ta tạm thời không trang trí, chỉ cần mua chút sơn rồi tự mình sơn là được, ở cũng vẫn thoải mái. Chờ sau này Tiểu Tuấn lấy vợ thì chúng ta sửa sang thêm, hiện tại trang trí luôn đến lúc đó có khi còn lỗi thời đấy!" Bố cô nở nụ cười hiền lành.

La Thiến cũng cười, bố cô cũng từng làm thợ xây, cho nên có quen biết khá nhiều người cùng ngành, xây nhà có thể được ưu đãi chút đỉnh, trang trí hay nội thất cũng thế. Cơ mà dù sau này trang trí thì cũng không đắt hơn bây giờ là bao, La Thiến cảm thấy đến lúc đó bản thân cô vẫn có thể gánh được khoản phí này.

Bố La Thiến thì lại nghĩ, học phí của Tiểu Tuấn đã được La Thiến chi trả rồi, ông không thể lại dùng tiền của con gái nữa, mấy năm tới ông sẽ cố gắng thêm một chút, vài vạn để trang trí nội thất chắc chắn là có thể kiếm đủ. Đến lúc đó ông sẽ tự mình đi khảo sát giá rồi mua đồ về làm, việc này ông cũng đã thương lượng ổn thỏa với mẹ La Thiến rồi.

Mẹ cô nấu ăn tương đối tốt, bữa tối ngày hôm nay có cơm trộn, có cá có thịt có canh, bữa ăn vô cùng phong phú. Đang ăn cơm thì chợt nghĩ ra gì đó, La Thiến hỏi: "À đúng rồi, bà nội thế nào rồi ạ?"

Bố cô thở dài, nói: "Bà con không có việc gì cả, chỉ là làm ầm lên muốn con quay về thăm một chút thôi, còn nói là nếu con không trở về thì tức là bất hiếu. Bây giờ vẫn còn đang nằm trong viện, bác dâu nói ở đó chăm."

La Thiến sững sốt, hỏi: "Bác dâu?" La Phượng Lan?

Bố La Thiến gật đầu, nói: "Sau khi bác dâu con từ thủ đô trở về thì không biết nói cái gì với bà con, thế là bà con liền chạy tới nhà mình vay tiền. Bố mẹ không đồng ý thì bà chạy đi lục lọi khắp nhà, cuối cùng tìm thấy thẻ ngân hàng của mẹ con, nhưng lại bị mẹ con giật lại. Sau đó thì bà liền ngã xuống đất, bố mẹ không còn cách nào khác đành đưa bà tới bệnh viện, bác sĩ nói không có việc gì nhưng bà con vẫn không chịu xuất viện. Bệnh viện thiếu giường, không muốn cho bà nằm lại, nhưng bà lại làm ầm lên, bệnh viện không còn cách nào đành xếp một giường cho bà nằm lại."

La Tuấn cười một tiếng: "Thế tiền nằm viện là ai trả ạ?"

Bố La xấu hổ cười cười: "Họ nói là bị nhà mình đẩy bà ngã, nên nhà mình phải trả." Một ngày mấy trăm tệ lận, ông đau lòng gần chết.

La Thiến nhú mày: "Ở phòng bệnh loại nào hả bố?" Huyện Long Nam vẫn chưa chuyển sang bệnh viện mới, bệnh viện hiện tại một phòng có tận 7 -8 bệnh nhân, vừa bẩn vừa loạn, ngoại trừ có bệnh thì không ai nguyện ý ở lại bệnh viện cả.

Mẹ La tức giận nói: "Phòng đơn, một ngày 230 tệ lận." Mẹ La Thiến nói đến đây thì tức không chịu được.

La Thiến nghe qua đã biết xảy ra chuyện gì, cũng khó trách phải gọi La Thiến về bằng được, loại chuyện này mà để bố mẹ cô tự xử lý thì trăm phần trăm sẽ bị thua thiệt. Người La gia, cũng chỉ kiêng kị một người là La Thiến thôi. La Thiến bắt đắ dĩ ngửa đầu nhìn trời, ăn cơm xong đã rồi tính! Ăn no thì mới có sức để ngày mai chiến đấu.

Mẹ La Thiến tuy là người không có chính kiến, bị người ta bắt nạt không ít lần, nhưng về phương diện con cái thì luôn luôn luôn dành ra những điều tốt nhất trong khả năng của mình.

Ăn cơm xong, La Thiến đi ra phòng tôn bên ngoài nhìn một chút, sau đó liền nhớ kĩ phải mua điều hòa để lắp, mới tháng 10, thời tiết vẫn chưa chuyển lạnh, ở chỗ này thì có khác gì ở trong lò lửa đâu. La Thiến dự định sẽ mua điều hòa công suất lớn nhất, nhưng lại nghĩ đến chuyện nếu thời tiết mà nóng quá thì dù có bật điều hòa cũng vẫn cứ có cảm giác oi bức.

Thế là cô nghĩ đến việc tìm người lắp thêm tấm cách nhiệt cho căn phòng tôn này, có lớp cách nhiệt thì khi bật điều hòa sẽ vừa mát mà vừa đỡ tốn điện. La Thiến quan sát một hồi rồi tính toán các chỗ phải làm thêm để đưa tiền cho bố mẹ.

Bố mẹ La Thiến không nghĩ tới chuyện này, bọn họ làm gì có cái khổ nào chưa trải qua đâu. Ngày trước, dưới cái nắng 38,9 độ mà bố cô còn phải làm ruộng ngoài trời hoặc chuyển gạch ở công trường, thế nên việc ở trong căn phòng tôn kia cũng chẳng có gì quá khó chịu cả.

Đêm đến, sau khi dọn dẹp xong mọi thứ, mẹ La Thiến liền lôi kéo cô tới nói chuyện, hỏi 2 năm nay cô làm những gì sống như thế nào, La Thiến trả lời câu hỏi của mẹ dựa trên quy tắc "tốt khoe xấu che".

Mẹ cô nghe xong thì an tâm hơn một chút, nghe nói khoản tiền gần đây La Thiến kiếm được là do show truyền hình đang chiếu kia thì liền cười cong cả mắt.

"Vậy là tốt rồi, hai năm nay con dần dần xuất hiện trên màn ảnh, mẹ và bố con đều rất vui. Không cần phải giống như bố mẹ, ngày ngày nai lưng ra kiếm ăn. Mẹ và bố con đều là người không có bản lãnh, nên để mấy đứa phải chịu khổ. À, tiết mục kia bố mẹ cũng có xem đấy.

Tuy rằng xem không hiểu lắm nhưng nhìn thấy con chỉ làm một vài việc nông mà có thể kiếm được nhiều như thế đều thấy rất phấn khởi, cuối cùng con mẹ cũng không phải khổ nữa rồi. Bây giờ mẹ không cần phải lo lắng nhiều cho con quá nữa, con đồng ý giúp đỡ chăm sóc Tiểu Tuấn, mà nó còn ở cùng thành phố với con, mẹ cũng yên tâm hơn. Chỉ là còn Diễm Diễm mẹ không yên lòng, rất lo cho nó. Thế nhưng cuộc sống chính là như vậy, không thể hoàn mỹ được, có 3 đứa con mà 2 đứa được tốt đẹp đã là rất tốt rồi." Mẹ La ghen ngào nói, hai mắt đỏ bừng lên.

La Thiến nghe là biết La Diễm bên kia xảy ra chuyện: "Có phải nhà chồng chị con lại ầm ĩ không?"

"Cũng không có chuyện lớn gì cả, sinh hoạt vợ chồng chính là như vậy đó con. Lưỡi và răng dù có hòa thuận thế nào thì cũng có lúc cắn vào nhau, rồi sẽ qua đi thôi!" Mẹ cô cũng không nói quá nhiều, La Thiến hiện nay ở thủ đô, nghe La Phượng Lan nói đứa con gái này của bà còn có nhà chung cư nữa.

Mẹ La chưa từng nghe La Thiến nhắc tới, nhưng nghĩ đến chuyện một năm trở lại đây con bà có lên TV không ít, có lẽ đã đủ để mua nhà rồi cũng nên. Mẹ La không biết giá phòng ở thủ đô như thế nào, cũng không hiểu rõ nghệ sĩ tuyến 18 như La Thiến có thể kiếm được bao nhiêu tiền, với mẹ La thì chỉ cần được lên TV đã là rất lợi hại rồi. Những người như thế đều có thể kiếm được rất nhiều tiền, cho nên, La Thiến có nhà ở thủ đô cũng không kỳ lạ lắm.

La Thiến là bọn họ là người có tương lai nhất nhà, về sau sẽ lấy chồng ở thành phố và sinh sống ở thành phố. Những chuyện ồn ào không hay ở

nông thôn thì không nên để La Thiến biết, ngay cả La Tuấn ở nhà nhưng cũng không được rõ ràng lắm chuyện nhà chồng La Diễm.

La Thiến không truy hỏi nữa, trước mắt là phải giải quyết cho xong chuyện bà nội cái đã.

Ngày hôm sau, La Diễm cũng về nhà bên này, gia đình La Thiến không thân với bà nội, thế nên La Diễm cũng chưa đi thăm bà. Mẹ La cũng không bảo chị đi, La Diễm chỉ nghe nói em trai em gái đều trở về nên muốn sang gặp hai đứa.

La Diễm rất xinh đẹp, ngoại hình giống La Thiến đến 5 - 6 phần, đều là phong cách điển hình của mỹ nữ Giang Nam, tính cách La Diễm còn dịu dàng, so với La Thiến thì mê người hơn nhiều. Chỉ là ăn mặc có chút quê mùa, lúc đi lại thì hơi khập khiễng thế nên mới mất điểm trong mắt mọi người.

Nhưng chỉ cần La Diễm ngồi xuống, dù có mặc quần áo nhà quê thì vẫn tựa như một bức họa, không phải mỹ nhân thời thượng nhưng cũng là hoa khôi thôn quê. La Diễm gả cho nhà họ Vệ cùng thôn, Vệ gia là gia đình từ bên ngoài tới, mới định cư ở thôn Cam Lâm không lâu.

Bố Vệ trước kia là công nhân viên chức, mẹ Vệ là giáo viên, con trai của bọn họ là Vệ Quân, một anh chàng sinh viên có học thức. Tính cách và ngoại hình thì là kiểu điển hình cho phong cách "mẹ bảo gì thì làm nấy", vì thế mà xem mắt mấy lần đều không thành công. Xã hội bây giờ, phụ nữ không khó lấy chồng như ngày xưa nữa, ngay cả phụ nữ ly hôn thì cũng không khó gả, do đó yêu cầu của họ đương nhiên cũng cao.

Đại đa số phụ nữ đều không thích kiểu đàn ông "mẹ bảo gì nghe nấy", hơn nữa gia đình Vệ Quân lại thuộc dạng mắt cao hơn đầu, thế nên Vệ Quân mãi mà chưa lấy được vợ.

Chuyện này kéo dài tới khi Vệ Quân 29 tuổi. Trong thôn 29 tuổi chưa vợ đã được coi là ế, Vệ Quân lại còn không có công việc làng hoàng, chỉ là dạng đi làm thuê gì đó bên ngoài nên cũng không ai theo. Sau đó Vệ Quân gặp được La Diễm, mặc dù chị là một người có tật ở chân, nhưng bù lại ngoại có ngoại hình rất xinh đẹp, Vệ Quân vừa lòng cực kỳ, làm ấm lên đời cưới. Hôn sự này, cứ thế thành.

Lúc La Thiến ra ngoài, La Diễm đang cho con trai Vệ Ngọc Đào ăn sáng, La Diễm trông thấy La Thiến thì cười nói: "Hôm nay không ngủ nướng cơ đấy!"

La Thiến ngáp dài một cái, nói: "Phải đến viện sớm đó! Tiểu Đào Đào hôm nay cũng tới nữa hả?"

Vệ Ngọc Đào rất đáng yêu, trắng trắng mập mập, ngoan cực kỳ. La Thiến rất thích thằng cháu này, lúc trở về còn nhớ mua cho nó mấy hộp robot đồ chơi nữa, thấy nó liền ôm ra đưa cho thằng bé.

Vệ Ngọc Đào ngượng ngùng nói cảm ơn dì. La Tuấn không lâu sau cũng chuẩn bị xong.

Cả nhà ăn sáng xong xuôi, La Thiến lên phòng trang điểm lại cho xấu xí rồi gọi xe, sau đó tới thẳng bệnh viện huyện.

Lúc gia đình La Thiến tới, bà nội La đang ngồi trên giường ăn bữa sáng con dâu cả mua ở bên ngoài cho.

Trông thấy gia đình cô, bà nội La rất không vui, nói: "Bây giờ mới đến cơ đấy, có phải định chờ tôi chết anh chị mới chịu về đúng không?"

La Thiến bình thản đáp lại: "Không phải bà đang rất khỏe mạnh sao ạ?"

Bác dậu La Thiến nháy nháy mắt ra hiệu cho bà nội La, bà nội La liền hỏi: "Nghe nói cháu mua nhà ở thủ đô rồi?"

"Bà nghe ai nói vậy ạ? Đó là cháu thuê thôi." La Thiến nói.

Bà nội La quát: "Thuê cái gì mà thuê, bác dậu mày đã hỏi qua rồi, căn nhà kia của mày là nhà chính chủ. Còn giấu diếm? Căn nhà kia cũng phải gần 20 triệu tệ (*) đúng không?"

(*) 20 triệu tệ xấp xỉ 70 tỷ tiền Việt =)))

Cái gì cơ, đắt như thế á? Đến bản thân La Thiến cũng không biết căn hộ mình đang ở có giá trị bao nhiêu, thế nên khi đột nhiên nghe được giá nhà kia cô cũng bị dọa sợ đến ngây người.

"Cháu không biết! Cháu đi thuê thôi, tiền thuê 3200 tệ một tháng, căn nhà đó trị giá bao nhiêu tiền cháu biết làm sao được?" La Thiến có bị căn chết cũng không thừa nhận, bà nội La không làm cách nào được.

Liền hỏi: "Sao bác dậu mày vay tiền mà không cho vay?"

La Thiến tức cười: "Vì cháu không có tiền đó bà!"

Bà nội La mắng to: "Thuê nhà 1 tháng 3200 tệ mà không có tiền?"

Bố La Thiến tức giận, nói: "Mẹ, con gái con một mình sống trong thành phố cũng không dễ dàng, hơn nữa, nhà anh trai cũng đã từng thấy chết không cho nhà con vay."

"Lời này của mày là có ý gì? Không phải trước kia mày với anh mày cùng nhau lớn lên sao?" Bà nội La vô cùng phần nộ.

La Thiến cười lạnh: "Anh em ruột thì sao! Lúc chị cháu bị thương nặng thì nhà bác nhẫn tâm không cho vay, thế thì tại sao bây giờ nhà cháu phải cho nhà bác vay ạ?"

"Chỉ là một đứa bé gái, khi đó nhà ai cũng đều không dư dả, chẳng lẽ chỉ vì một đứa bé gái mà muốn tiêu hết tiền trong nhà sao?" Bà nội La từ trước tới nay đều trọng nam khinh nữ, vô cùng vô cùng trọng nam khinh nữ.

La Thiến tức đến bật cười: "À, bà nội này, thì ra bà không thích cháu gái, thế thì bà còn mượn tiền cháu làm gì? Không nói đến chuyện cháu không có tiền, cho dù có thì cháu thà ném xuống sông còn hơn là đưa cho nhà bác cả. Mấy đứa cháu gái chúng cháu làm sao mà xứng với niềm hy vọng của bà được chứ?"

"Sao mà lại dám nói thế, tao là bà mà, nuôi lớn mấy đứa chúng mày lớn lên, bây giờ chỉ là muốn chúng mày đưa ít tiền thôi, đây là chuyện thường ở trên đời." Tư tưởng trọng nam khinh nữ của bà nội La bắt nguồn từ việc ngày xưa bà ấy cũng từng phải chịu những đau khổ này, giống như việc người bị bạo lực gia đình cuối cùng lại trở thành người đi bạo lực một gia đình khác vậy.

"Bà ơi ngại quá ạ, cháu là do bố mẹ cháu nuôi lớn, chẳng liên quan gì tới bà hết. Lúc cháu còn chưa ra đời bà đã đòi phân chia nhà rồi. Không phải sao ạ?" La Thiến đáp.

La Thiến xảo trá điêu ngoa, từ nhỏ đã thích đối nghịch với người nhà bác cả. Bà nội La thấy thế liền đánh cô, bố La thấy con bị đánh thì tức đỏ mắt, liều mạng bảo vệ con. Dần dà, hai nhà cứ mắng lên mắng xuống, La Thiến cũng dần chiếm thế thượng phong, bà nội La cũng chỉ có thể tức giận mà không làm gì được.

Tâm hự: Hôm nay t với bố mẹ anh chị về nhà ông bà nên chỉ rảnh làm 1 chương thôi. Mn đọc tạm nha. Yêu thương!!!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 50

Chương 50

Edit: Tiểu Vũ phải trông cháu

Bởi vì quá nhiều lần, nên bà nội La đã quen với kiểu nói chuyện đó của La Thiến, mỗi lần đánh giáp lá cà với cô thì đều tức tới run rẩy cả người.

"Đi nộp tiền viện phí đi, bác sĩ đến giục rồi." Bà nội La phất phất tay với La Thiến.

La Thiến nhìn bà cười cười: "Cháu cũng không phải con gái bà, bà bị bệnh nằm viện thì con cái bà phải có trách nhiệm chứ, có liên quan gì đến cháu đâu ạ?"

"Thế thì để bố mẹ chị đi nộp!" Bà nội La mặt lạnh nói.

"Năm xưa lúc chia nhà, bà thiên vị cho bác cả phần nhiều hơn, nhưng mà dù sao thì bà cũng bị bệnh, bố cháu không thể không hiếu kính được. Thế nhưng làm gì có chuyện nhà cháu phải trả một mình phải không bà. Bây giờ thế này bà nhé, chúng ta dựa vào giấy thu tiền của bệnh viện, chia số tiền ấy làm 3, nhà bác cả nhà cháu và nhà chú út, mỗi nhà trả một phần, quá hợp lý luôn." Lúc bà nội La quyết định đi theo nhà bác cả đã mang gần hết đồ đạc đất đai theo, nhưng nói gì thì nói bà ấy cũng là mẹ ruột của bố cô, bố cô không thể thấy mẹ bệnh mà không quan tâm được.

"Cái gì mà hợp lý? Tôi là bị mẹ chị đẩy ngã đấy." Bà nội La lớn tiếng nói.

Mẹ La nghe được câu này thì tức đỏ mặt, trong thẻ ngân hàng kia là tất cả tiền tiết kiệm của gia đình cùng với 20 vạn La Thiến gửi về đạo trước, mẹ La dù liều mạng cũng phải cướp về.

"Vậy thì cứ để nhà cháu trả ạ!" La Thiến bình tĩnh nói, bà nội La nghe thế ngây ngẩn hết cả người.

La Thiến nhìn bà nội, nói: "Vì bà ngã ở nhà chúng cháu, nên muốn nhà cháu trả tiền viện. Lần này viện phí hết bao nhiêu nhà cháu cũng sẽ trả hết. Nhưng về sau bà bị bệnh, chỉ cần không phải sinh bệnh ở nhà cháu thì dù một phân tiền thôi nhà cháu cũng sẽ không chi."

Bà nội La vốn dĩ cũng không có bệnh gì, tiền phải trả thì cũng chỉ có tiền phòng 230 tệ 1 ngày thôi, bà ấy không đau không nhức, bác sĩ cũng sẽ không kê thuốc. Để xem bà ấy có thể ở lại đây đến khi nào.

Bà nội La nghe xong lập tức choáng váng, bị La Thiến chọc tức đến mức không nói được lời nào. Mấy chục năm nay, danh tiếng của bà nội La trong thôn chính là "không cần mặt mũi", thế nên nếu không nói lại được thì liền há miệng ra khóc thôi.

Việc này tương đối không đơn giản, huyện Long Nam không lớn, đi qua đi lại thôi khéo khi cũng bắt gặp người quen. Thế nên khi tiếng khóc của bà nội La vang lên, cả tầng trên tầng dưới đều chạy tới, muốn hóng hớt xem có chuyện gì đang xảy ra, thôn nào xảy ra chuyện gì rồi?

"Số của tôi thật là khổ mà! Số tôi khổ quá đi!" Bà nội La bắt đầu mấy chiêu thức quen thuộc của mình, 1 khóc 2 nháo 3 thất cổ.

Bà gào khóc kể lể mình đã nuôi lớn 4 đứa con thế nào, lấy vợ cho 3 người con trai ra sao, rồi tìm chồng gả con gái kiểu gì. Hồi trẻ chỉ biết ăn

đau uống khổ, nhần nhịn nuôi lớn 4 người con, giờ con cái đã lớn cả rồi, bà ở nhà con trai cả, còn con trai thứ hai thì không những không hiếu thuận mà còn muốn vứt bỏ cái thân già này.

Bác dâu ở bên nghe thấy thì chỉ muốn vỗ tay hoan hô, đây chẳng phải là sự thật sao? Bà nội La từ trước tới này đều ở với nhà con cả, con thứ hai hàng năm chỉ gửi tiền đến, thế nên không phải ăn uống sinh hoạt của bà đều do nhà con trai cả lo hết sao?

Gia đình La Thiến đồng loạt choáng váng, bố cô là người có sắc mặt kém nhất, hết trắng lại xanh, hết xanh lại đỏ.

Đám người vây xem ngoài cửa chỉ chỉ trỏ trỏ, bà nội La vẫn còn đang khóc lóc than vãn, La Thiến chỉ đứng tại chỗ nhìn bà khóc. Chờ bà nội La khóc được tương đối, đám người ở cửa còn chưa kịp mở miệng khuyên giải thì La Thiến cũng khóc.

Mắt cô chứa lệ, tình cảm nồng nàn nhìn bà nội, giọng nói run rẩy xen chút nghẹn ngào.

"Bà ơi, bọn con cũng biết bà sống không được sung sướng gì, là bọn con không có bản lĩnh. Thế nhưng năm đó bà chia nhà, lại chẳng thích bố con chút nào! Ngay cả phần đất đáng lẽ ra nên thuộc về bố con bà cũng lấy đi cho bác cả, một phân tiền cũng không để lại cho bố con, lúc đó bà còn nói trước mặt toàn thôn là không cần bố con phải hiếu kính tuổi già. Nhưng mà con biết, khi ấy bà đang giận bố con, sau đó bà cũng chia cho bố con một mảnh ruộng khác trong thôn, mẹ con đã dùng của hồi môn của mình để xây nhà ở."

"Sau này bà còn muốn bố mẹ con hàng năm phải gửi tiền hiếu kính bà, bố con là người hiếu thuận, những lời bà nói lúc chia nhà kia bố con không để trong lòng. Ngày mùa xuống ruộng, ngày nhàn đi công trường, khi đó một năm bố con cũng chỉ kiếm được mấy ngàn tệ thôi, nhưng năm nào bố

con cũng gửi một nửa tiền đến nhà bác cả. Bà vẫn thấy không đủ, tuy bố con một lòng muốn hiếu kính bà nhưng đồ cưới của mẹ con để làm nhà hết rồi, dưới nách lại còn 3 đứa con nhỏ nheo nhóc, thế nên bố con chỉ có thể bất hiếu giữ lại nửa số tiền kiếm được cho bọn con ăn học."

Bà nội La há miệng mắng: "Mày nói điều."

La Thiến không thể tin được tròng lớn mắt, dường như bị lời nói vừa rồi tổn thương, cô khóc càng thương tâm: "Bà ơi, bà có thể không thích nghe con nói, nhưng sao bà có thể nói con nói điều được ạ? Hàng năm bố con đi đưa tiền, người trong thôn đều biết. Nếu không, nếu không... nếu không phải như thế thì làm sao chị con lại bị thương được? Đầu năm đó bố con đi đưa tiền cho nhà bác cả, sau đó mấy hôm thì chị con bị ngã vì ham chơi, lúc đó chị con cần tiền để chữa bệnh gấp, nhưng lúc bố con đi vay tiền bà và bác cả đều không cho vay. Nếu như không phải mỗi năm đều phải đưa tiền hiếu kính bà thì sao bố con có thể không dành dụm được chút tiền nào, đến tiền để chị con chữa bệnh cũng không có bà có biết không?"

"Con biết, chuyện đó giờ cũng đã qua lâu rồi, bà cũng hi vọng bố con và bác cả có thể anh em biển chiến tranh thành hòa bình. Con có thể khuyên nhủ bố con, dù sao cũng là 2 anh em ruột thịt, hơn nữa sự việc đó cũng trôi qua khá lâu rồi. Thế nhưng, bà lại đến nhà con đòi tiền nữa, nhà con thật sự không có tiền đâu bà ơi. Rõ ràng là nhà bác cả và nhà chú út giàu có hơn nhà con nhiều, nhưng vì sao bà nằm viện mà lại chỉ bắt bố con trả tiền? Mấy ngày nay, bố con vay mượn khắp nơi, con ở thành phố xa xôi cũng nhận được cuộc gọi hỏi vay tiền của bố, nhưng con làm gì có tiền chứ?"

La Thiến đi qua nắm lấy tay bà nội La, tình cảm nói: "Con biết bà cho rằng con lừa bà, nhưng bà phải hiếu cho con. Trôi dạt lên Bắc làm ăn vừa mệt vừa khổ, con chỉ ở trong căn phòng dưới tầng hầm rộng 8 mét vuông mà thôi, ngày nào cũng phải ăn bánh bao chay và dưa muối. Bà đừng thấy

con sống ở thủ đô mà lắm, con ở thủ đô cũng chỉ là dạng nhân viên nghèo làm thuê mà thôi... "

La Tuấn rốt cuộc đã hiểu ra vì sao chị gái mình lại ăn mặc xấu xí khi đi ra ngoài sáng nay rồi. La Thiến lúc này đang mặc một bộ quần áo quê mùa giống như chị cả, tóc tai đánh lên rồi bời, mặt thì chát phấn để biến thành vàng vọt, mắt còn đeo cả một chiếc kính gọng to màu đen nữa. Ủm, bộ dạng này, chắc chỉ có trời mới nhận ra đây là La Thiến từng hot trên Weibo mấy ngày trước.

Bà nội La bị một tràng dài của La Thiến làm cho ngây người. Bà nội La muốn dùng tâm lý chế người, nhưng La Thiến lại thông minh hơn một chút, nhanh chóng đi trước nói ra mấy lời kia, nhất thời, mấy người ngoài cửa trở nên cảm phần vô cùng.

Nói xong hết cả rồi La Thiến mới giật mình nhận ra bên ngoài có nhiều người đang vây xem, cô nhanh chóng nói với mẹ mình: "Mẹ, mẹ mau đóng cửa lại đi, chuyện nhà mình, đừng ồn ào rồi để cho mọi người ai cũng biết." Dù sao cũng đã làm ầm đủ rồi, để xem bà ấy còn có thể mặt dày mà ở lại bệnh viện tiếp được không.

Mẹ cô vội vàng đi đóng cửa, La Thiến liền lau nước mắt rồi nói với bà nội La: "Cũng làm khó cho bà rồi, lần nào cũng có thể khóc, hơn nữa còn khóc đến mức chân thành cảm động nữa chứ." Chỉ một lần khóc này thôi mà cô đã phải phát huy hết tất cả các kĩ năng diễn xuất của bản thân rồi đấy.

Bà nội La nhìn cô, thật lâu sau mới nói: "Chị trưởng thành rồi, cánh cứng cáp rồi, tôi không quản được chị nữa."

La Thiến ngồi xuống bên người bà, nhẹ nhàng nói: "Bà chưa từng quản cháu ngày nào đâu bà ạ, là người thì đều có 3 phần máu mủ, bà thật sự

muốn làm ầm đến mức đoạt tuyệt quan hệ với nhà cháu sao? Đến lúc đó, ở trong thôn, là bố cháu xấu hổ không ngóc đầu dậy được, hay là bà hả bà?"

Bà nội La nhìn cô bằng một ánh mắt phức tạp, sau đó nói: "Được rồi, chúng ta cũng sẽ không gây sự nữa, nói thẳng ra với nhau vậy."

"Bà nói đi ạ." Con có nghe hay không thì là chuyện của cháu, La Thiến cười cười, bố mẹ cô thì ngồi xuống một bên với chị cô và Tiểu Tuấn.

"Bác cả cháu không phải muốn lừa tiền cháu đâu, lần này nó thật sự không có tiền. Cháu biết đấy, bác cháu có tận 5 người con trai, đứa thứ 4 gần đây đang yêu đương muốn cưới với một con bé trong thành phố. Bác cháu đã dùng hết tiền tích cóp để lấy vợ cho 3 thằng đầu rồi, đến thằng thứ 4 này thì thật sự không còn đồng nào, cho dù anh họ cháu chỉ muốn lấy một cô dâu trong thôn thôi thì cũng không đủ, huống chi người yêu nó hiện tại lại là 1 cô nàng thành phố, yêu cầu rất cao." Bà nội La nói từ từ, khác hoàn toàn so với con người điên cuồng lúc này.

"Hơn nữa, vẫn còn có thằng thứ 5 chưa tìm được vợ! Thằng thứ 5 cũng đã 24 tuổi rồi, nếu có lấy vợ thì cũng chỉ 2-3 năm nữa thôi. Nhà bác cả cháu cũng không chiều lòng vợ thằng tư đâu, không thể muốn gì là có cái đó được. Bà nghe bác dâu cháu nói, bây giờ cháu phát đạt rồi, được lên cả TV, ở căn nhà rất lớn. Hai ngày nay bà ở bệnh viện cũng có xem TV, cái chương trình gì có cháu ấy, nghe nói là chương trình lớn lắm, cháu nhất định đã kiếm được rất nhiều tiền. Còn bác cả cháu thì đang rất khó khăn."

La Thiến lẳng lặng nghe xong, sau đó nhàn nhạt hỏi một câu: "Thế thì có liên quan gì tới cháu?"

Bà nội La nhú mày: "Họ hàng giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên, chẳng lẽ từ giờ về sau cháu sẽ không gặp chuyện khó khăn nào à?"

La Thiến cười: "Nhà cháu đã từng gặp khó khăn rồi, nhưng nhà bác cả cũng đã lựa chọn không giúp. Vừa rồi cháu nói chuyện của chị cháu ra,

cũng không phải nói đùa đâu. Từ lúc bác dâu không cho nhà cháu mượn tiền chữa bệnh, thì nhà cháu và nhà bác cả đã không thể nào hòa giải được rồi. Cháu chưa từng nghe nói đến việc, anh họ kết hôn mà còn cần em họ giúp đỡ cả."

La Thiến nhìn La Phượng Lan một chút, nói tiếp: "Anh họ có tận 4 anh em trai, có lưu lạc đến đâu thì cũng chẳng trôi tới trên người cháu được đâu."

"Đây là cháu không biết thôi, con bé trong thành phố kia muốn một căn nhà trong thành phố và một chiếc ô tô, không có mấy trăm vạn thì không thể xong được. Bác cháu có tận 5 đứa con phải lo, quả thật không thể gánh nổi khoản kia." Bà nội La nói.

"Mấy trăm vạn?" La Thiến trừng lớn hai mắt, mắng: "Đây là chuyện mà bố mẹ anh ta nghĩ đến sao, không phải là nên khả năng đến đâu làm đến đó à? Không biết xấu hổ hay sao mà dám muốn lấy của cháu tận mấy trăm vạn? Nhà cháu bây giờ vẫn đang ở nhà đá đấy!" Mẹ nó, cô còn tưởng rằng mấy người kia chỉ cần hơn 10 vạn, ai ngờ đâu lại là mấy trăm vạn. Có bị điên không thể? Mặt phải đầy đến mức nào không biết?

Bà nội La tức giận: "Tôi biết mình tinh các chị đều có tiền, một chương trình gì đó thôi cũng có thể kiếm được mấy ngàn vạn. Cô đi nhiều năm như vậy, trong tay chắc chắn phải có mấy nghìn vạn. Mấy trăm vạn đối với chị mà nói thì chỉ là số lẻ thôi. Nếu không, căn nhà cô đang ở là từ đâu tới? À đúng rồi, chị còn có một người bạn trai cơ mà, nếu chị không có tiền thì đi mượn cậu ta đi, cậu ta chắc là có chứ?"

Bố mẹ La Thiến trừng mắt ngạc nhiên, Thiến Thiến yêu rồi?

"Ha, bà này, bà vẫn còn mặt mũi nói ra mấy lời này cơ à! Còn số lẻ nữa cơ đấy, mấy trăm vạn là số lẻ luôn? Bà cho rằng tiền là từ trên trời rơi xuống à? Bác dâu nói với bà? Ngu ngốc hết mức! Cứ lên TV là có mấy

ngàn vạn, cháu cười muốn rách miệng rồi đẩy bà ạ. Làm mình tình cũng là làm thuê, rất nhiều người làm việc quần quật cả ngày mà cũng chỉ kiếm được 200 tệ mà thôi. Không hiểu thì đi hỏi thăm một chút đi, đừng có kiêu bác dẫu nói gì thì tin cái đó. Chuyện bà vừa nói thật sự khiến cháu cười muốn rụng răng đấy."

Mấy lời này của La Thiến, bà nội La cũng có chút dao động. Nếu như La Thiến có nhiều tiền như thế thì đã sớm xây nhà mới cho bố mẹ rồi, sao phải đợi đến tận hôm nay.

"Vậy thì cho tôi mượn tiền xây nhà của mấy người trước đi." La Phượng Lan rốt cuộc không nhịn được mà mở miệng.

Bà nội La cũng nhìn về phía La Thiến, La Thiến cười: "Được, được lắm! Hôm nay đã đến đây thì cháu nói thẳng với các người luôn vậy. Hai người biết rõ nhà chúng cháu sẽ không cho mượn, cần gì phải gọi nhà cháu tới đây! Bà cứ ở đây thoải mái đi, cuối cùng hết bao nhiêu tiền bố cháu sẽ trả một phần 3. Còn những cái khác, thì thôi đừng nói nữa, nhà chúng cháu không có kiểu tình cảm thân thiết với mấy người đâu. Cũng đừng nói mai sau nhà cháu có chuyện phải đi tìm mấy người, thật sự là có tìm cũng vô dụng, thế nên từ nay về sau nhà cháu cũng sẽ không đi tìm làm gì cho mệt."

La Thiến chớp chớp mắt nhìn mẹ mình, La Diễm nhanh chóng đặt gói quà xuống, mang theo La Tuấn và Vệ Ngọc Đào ra ngoài trước. Bố cô đi qua nhìn bà nội La rồi nói: "Về sau con vẫn sẽ gửi tiền tới mỗi năm, nhưng chắc chắn sẽ ít đi. Còn chuyện của nhà anh trai thì đừng đến tìm con nữa, chuyện nhà em trai con cũng không quản được đâu. Con không có bản lĩnh nên đã để bọn trẻ phải chịu khổ. Mẹ chắc là hiểu con nói gì."

Bà nội La tức đến mức đau gan tím phổi, nhưng La Thiến là người có chủ kiến trong gia đình, cô ta nói đi thì mọi người đều đi hết. Bà nội La ngoại trừ tức thì cũng chẳng còn làm gì được.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 51

Chương 51

Edit: Tiểu Vũ

Ra khỏi bệnh viện, La Thiến thở hắt ra một hơi, nói với bố mình: "Sức chiến đấu của bà nội giảm xuống rồi!"

Nếu là trước đây, không đạt được mục đích thì thế không bỏ qua. Hôm nay thế mà lại có thể bình tĩnh nói với cô mấy lời kia, giống như kiểu hồ đồ hơn 70 năm rồi, giờ đột nhiên thanh tỉnh vậy.

"Nghe nói là tiền trên người bà bị mất hết rồi." La Diễm nói, việc này La Diễm cũng được nghe từ bố mẹ chồng.

La Thiến sững sờ, bà nội La có không ít tiền dưỡng lão đâu, nếu không thì sao La Phượng Lan có thể đồng ý có bà ấy ở cùng nhà mình được. Không đủ lợi ích thì còn lâu La Phượng Lan mới chịu nhé.

La Tuấn cũng nghe bố mẹ La nói, liền tiếp lời: "Thấy bảo tiền tiết kiệm của bà nội vẫn nhiều, nhưng mấy năm nay tiền rút giá mạnh, gửi ngân hàng nhiều tiền đến đâu cũng không ăn thua. Huống chi nhà bác trai đông con trai, tuy sau khi lớn ra ngoài làm việc có gửi tiền về, nhưng điều này cũng chấm dứt kể từ khi 3 ông đầu lấy vợ. Tiền tiết kiệm của bà nội bị bác dâu mượn hết rồi, nghe nói bây giờ trên người bà không còn tiền nữa."

La Thiến cho rằng, bà không có tiền cho nên mới lo lắng. Đây là một vấn đề rất thực tế, nếu như hoàn toàn đoạt tuyệt quan hệ với bố cô thì rồi sẽ

có một ngày, bà ấy phải vác mặt mo đến cầu xin nhà cô.

"Hai đứa cũng mau trở về đi! Lễ Quốc Khánh cũng sắp kết thúc rồi." Mẹ La nói: "Người trong thôn vẫn chưa biết con trở về đâu, mẹ không nói. Thôn chúng ta nhà nào nhà nấy cũng có chút quan hệ dây mơ dẫu má, bố mẹ chuẩn bị xây nhà mới mà họ đã bàn tán rồi. Hơn nữa dạo này con còn lên TV, người trong thôn thấy nên cứ nói con có tiền suốt. Họ mà biết con về thì thảo nào cũng kiếm cớ sang vay tiền con đấy."

Điều này La Thiến cũng hiểu, thôn bọn họ không lớn, các nhà đa số là có họ hàng với nhau, nghe họ nói thì là hình như mấy đời trước họ có cùng ông nội! Người có tiền trở về làng thì luôn có người chạy tới hỏi vay tiền, hơn nữa còn không thể dứt khoát nói không cho vay, mà nếu cho một người vay thì những người kia biết để đi đâu?

Sau khi đưa La Diễm về Vệ gia, một nhà 4 người mới trở về La gia. Ngay chiều hôm đó La Thiến liền tìm người đến sửa sang phòng tôn một chút, người đó nói một ngày không làm xong được, La Thiến liền kết bạn Wechat với anh ta, để anh ta làm cho cẩn thận rồi gửi giấy tờ từng khoản tới cho cô, cô sẽ dựa vào đó để trả tiền. Người La Thiến tìm cũng là người trong thôn, La Thiến không sợ bị lừa, cái kiểu quan hệ ngắc đầu không thấy cúi đầu thấy này mà làm sai làm giả thì sẽ bị mất uy tín ngay lập tức.

Sau khi ăn cơm xong, La Thiến rủ La Tuấn đi xem điều hòa, phòng tôn không lớn nên điều hòa có thể treo cũng chỉ có vài loại treo tường là ổn, nhưng loại này không mát bằng điều hòa cây. Tuy rằng điều hòa cây tốn điện hơn và đắt hơn, nhưng La Thiến cảm thấy bản thân có thể chi trả được, thế là quyết mua luôn.

Cùng ngày hôm đó La Thiến phải đi rồi. Người trong thôn cuối cùng cũng biết La Thiến trở về, nhưng không có ai đến tìm cô vay tiền cả, chỉ đến vây xem một chút thôi. Ngày hôm đó bà nội La cũng xuất viện, La

Thiến thấy trong nhà không còn chuyện gì liền cùng La Tuấn thu dọn đồ đã rời đi vào xế chiều cùng ngày.

Trở lại căn nhà ở thủ đô, La Thiến và La Tuấn ai về phòng người nấy nằm nghỉ dưỡng sức.

Đến tận ngày hôm sau mới khôi phục tinh thần. Ngày lễ cuối cùng, La Tuấn chuẩn bị đồ đạc rồi cùng về trường học. La Thiến đi thăm Đường tổng vất vả tăng ca một chút, Đường tổng rất hài lòng về chuyện này.

"Bà em thế nào?" Đường tổng khi được cho ăn thì rất dễ nói chuyện, nhưng bởi vì hôm nay La Thiến không mang thêm phần tráng miệng ngọt nên Đường tổng có chút không thỏa mãn.

La Thiến cong môi cười mồm: "Rất khỏe mạnh."

Đường tổng không biết rõ về mấy ân oán tình thù của La gia, chỉ nói: "Vậy là tốt rồi."

La Thiến gật đầu, hai người một người làm việc, một người chơi điện thoại. La Thiến rất thích nghịch điện thoại ở phòng nghỉ trong phòng làm việc của Đường Diễn, bởi vì nơi đó có rất nhiều đồ ăn mà La Thiến thích. Sau vài lần đến đây La Thiến mới biết Đường Diễn có cái phòng nghỉ này, Đường Diễn cũng không cấm đoán gì cô, thế nên lúc cô đến đây mà không muốn về thì sẽ chạy vào đo ngủ trưa.

La Thiến cảm thấy việc bồi dưỡng tình cảm với kim chủ là chuyện trăm lợi không hại, cho nên, cứ lúc nào rảnh rỗi là cô lại chạy đến đây, dần dà rồi trở nên tùy ý không ít.

Ngày lễ Quốc Khánh cuối cùng, Thời gian vui vẻ lên sóng tập 2. Trở thành tiêu điểm là chuyện không cần phải bàn cãi. Tập mới này công việc sinh hoạt của các nghệ sĩ đã phong phú hơn, người xuống bếp người lên núi xuống ruộng, tất cả đều tràn ngập tiếng cười, mọi người giao lưu cũng hài

hòa thân thiện hơn. Không giống như tập trước, từ việc đổi giường đến đun nước đều có chuyện xảy ra.

Vì thế, sau khi có sự xung đột có tập 1 thì sang tập 2, mọi người đã biết điều hòa tính cách của mình và trở nên thân thiết với nhau hơn.

Là người gây chuyện trong tập 1, nhưng sang tập 2 La Thiến đã yên tĩnh hơn rất nhiều, sau khi biết mình bị cắt cảnh quay thì cô cứ tùy ý thôi, không để ý lắm tới chuyện mình phải làm gì rồi người ta quay mình thế nào. Cô cảm thấy chuyện đó không quan trọng, cho dù cô có làm gì thì cuối cùng cũng bị cắt thôi. Nhưng không thể ngờ rằng, chính suy nghĩ đó đã khiến tâm lý và cảm xúc của cô bình thản hơn, và hợp mắt khán giả hơn.

La Thiến chưa từng nghĩ mình sẽ nổi tiếng, thể chất của cô trời sinh đã không tốt, rất hay gặp phải chuyện xui xẻo, Nhưng cũng có thể là chuyện xui trong đời cô đã gặp hết rồi và đã đến lúc cô được chuyển vận.

Sau một giấc ngủ, biểu cảm của La Thiến trong Thời gian vui vẻ đã nổi tiếng khắp Weibo.

Cô biết điều này là do Triệu Vũ Lâm nói. Lúc đó cô đang làm bữa sáng trong bếp, Triệu Vũ Lâm gọi điện đến ồn ào: "La Thiến, xảy ra chuyện rồi."

"Chuyện gì?" Tuy bị dọa hết hồn, nhưng La Thiến vẫn rất bình tĩnh lật mặt trứng trong chảo.

Triệu Vũ Lâm cười to: "Chị hot rồi! Mặc dù chỉ hot nhẹ thôi, nhưng dù sao thì cũng hot hơn rồi."

Không phải trước kia cô cũng đã từng hot rồi à?

"Sao lại nổi? Chị lại làm cái gì à?" La Thiến khó hiểu.

Triệu Vũ Lâm gửi cho cô một liên kết, nói: "Chị có thể tự mình đi xem một chút, nhớ là mở bình luận ra đấy."

La Thiến nhấn vào link liên kết đó, là video cắt ra trong tập 2 mới phát sóng hôm qua. Tối qua cô cũng xem qua một chút, cô cảm thấy cuộc sống nông thôn kia chẳng thú vị gì cả, không biết tại sao lại có nhiều người thích đến thế. Mấy nghệ sĩ khác coi như cũng có chút điểm nhấn, còn cô thì thật sự chẳng có tí cảm giác tồn tại nào cả, cô còn không thèm xem hết đã tắt đi rồi.

La Thiến vừa ăn sáng vừa xem điện thoại, sau khi xem xong, cô đã biết tại sao mình nổi rồi!

Trọng điểm mà khán giả bây giờ nắm bắt quả thật không thể nào hiểu nổi! La Thiến cảm khái.

Tóm lại là, tại sao rõ ràng trong tập vừa rồi cô chẳng có một chút cảm giác tồn tại nào mà vẫn có thể nổi? La Thiến cảm thấy, có lẽ là do gương mặt như người chết kia của mình!

La Thiến: "..."

Trong phần bình luận, ngoại trừ fan của một số nghệ sĩ khác la hét:

"Dễ thương quá đi, đáng yêu quá đi... "

"Đẹp trai thật sự ấy, soáiiii!"

"A a a a a a a ! !"

Thì còn có một số gọi tên cô, số còn lại thì liên tục nhắc đến các phân cảnh mặt tê liệt của cô.

"Sự cute của cô ấy đã lạc lối trong tim tôi, ha ha ha ha ha ha... Tại sao khi tất cả mọi người bị cá trong nồi dọa đến mức nhảy về sau 2 mét thì cô

ấy lại trưng cái bộ mặt như người chết kia nhìn chăm chăm vào nôi?"

"ha ha ha ha ha ha ha... Khi tất cả mọi người đều vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm đến quên trời quên đất thì tôi rất muốn hỏi cô ấy một câu, tại sao cô lại thả hồn bay đi như vậy?"

"Đúng đó đúng đó, tôi luôn luôn phát hiện ra, khi mọi người đang tập trung làm việc thì cô ấy lại đứng một bên ngăn người, bộ dạng như kiểu tôi sống đến giờ này là được rồi, cuộc đời này tôi đã không còn luyến tiếc cái gì nữa rồi. ha ha ha ha ha... "

Những bình luận kiểu này liên tục hiện ra, các loại bài viết liên quan tới biểu cảm của La Thiển cũng xuất hiện tràn ngập trên Weibo.

Khi biên tập hậu kỳ, các biên tập viên không dám cắt cảnh của La Thiển, nhưng biểu hiện của cô lại bình thường, cho nên họ cũng chỉ có thể không cắt cảnh nào của cô đi thôi. Phần lớn phân cảnh thú vị đều là do người khác mang tới, La Thiển tựa như một u hồn, tuy cảnh nào cũng có cô nhưng lại không có cảm giác tồn tại lắm.

Sau lần Đường Diễn đích thân ra mặt ấy, các biên tập viên chỉ hận không thể tìm thấy thật nhiều thật nhiều cảnh quay của La Thiển, nhưng thật sự là biểu hiện của cô quá thường, không có cái gì có thể nâng lên thành thú vị hết, vì vậy họ cũng chỉ có thể cố hết sức được như thế thôi.

Chẳng ai ngờ rằng, La Thiển vậy mà có thể nổi tiếng dưới loại hình thức như thế, có lẽ ngay cả bản thân La Thiển cũng không thể nào ngờ tới được! Đường nhiên, bao gồm cả Đường Diễn!

Lúc thư kí Kiều báo cáo chuyện này cho Đường Diễn, anh còn ngây người ra một lúc, hỏi lại: "Nổi tiếng?"

Thư kí Kiều: "Đúng vậy."

"Tại sao?" Đường Diễm mông lung cực kỳ. Sau khi quay xong Cổ La Xuân có tới tìm anh, nói rằng biểu hiện của La Thiến rất bình thường, có khả năng không thể nổi trội trong chương trình này được. Khi đó, Cổ La Xuân biết Đường Diễm đang rất quan tâm La Thiến, cho nên mới cố ý tới nói một chút.

Đường Diễm lúc ấy cũng chẳng nói gì, anh thấy khi cô nhận được tiền lương thì rất vui vẻ, không có gì bất mãn cả. Đường Diễm coi như việc này đã qua, nghĩ rằng nếu như sau này cô cần thì anh sẽ tìm tài nguyên khác cho cô. Nhưng ai mà ngờ được, dù không trong trạng thái nhưng cô nàng vẫn rất được yêu thích.

Thư kí Kiều đưa điện thoại đã mở sẵn trang web ra cho anh xem, nói: "Biểu cảm của La Thiến nổi tiếng, nhân khí cũng đang dần dần tăng lên."

Sau khi bảo thư kí Kiều ra ngoài, Đường Diễm liền gọi điện thoại cho La Thiến.

La Thiến cũng vừa mới biết mình nổi tiếng, nhìn thấy Đường Diễm gọi đến thì rất vui vẻ nghe máy: "Hello Đường tổng!"

"Thư kí Kiều nói Thời gian vui vẻ khiến em nổi tiếng rồi."

La Thiến đắc ý cười ha ha: "Đúng vậy đó!"

Đường Diễm hỏi: "Vui không?"

"Vui chứ!" Giọng nói của cô vui tươi hơn không ít.

Đường Diễm khẽ cong môi cười, nói: "Nấu cơm trưa có lòng một chút đi." Sau đó liền ngắt máy.

La Thiến ngây người, ý anh là cô mang cơm trưa qua cho anh? Có lòng, cái gì là có lòng vậy trời?

La Thiến nhìn điện thoại đến thất thần, 2 phút sau, như nghĩ ra cái gì đó, cô nhắn tin cho Đường Diễm: "Dưới tầng nhà em có một tiệm bánh ngọt đang giảm giá, anh có để ý không?"

Đường Diễm đáp: "Tùy em."

La Thiến thở ra một hơi, câu này có nghĩa là nếu cơm trưa mà không có món ngọt tráng miệng thì tức là không có lòng.

Ngay sau đó, cô vào bếp chuẩn bị nguyên liệu rồi nấu cho Đường Diễm một bữa cơm trưa chay mặn đủ cả. Sau đó cô đi xuống con phố ẩm thực đối diện tiểu khu mình ở để mua bánh ngọt.

Bên ngoài khu nhà của La Thiến có một con phố thương mại, bên trong có một dãy phố ẩm thực dài đến cả vài trăm mét. Từ các món ăn vặt đến các loại hải sản cao cấp, cái gì cũng có hết, đương nhiên là cũng có vài tiệm đồ ngọt.

La Thiến tới một tiệm cô thường xuyên tới, bởi vì cô đã làm thẻ thành viên ở đó, sẽ được giảm giá chút đỉnh.

Mặt tiền cửa hàng rất lớn, còn chia thành trên dưới 2 tầng, phía trên là khu vực dành cho khách ngồi ăn, còn dưới tầng là một loạt các dãy bánh. La Thiến là khách quen cũ, mỗi lần cô tới đều mua rất nhiều thứ.

Hôm nay cô vừa đến đã có người đi tới giới thiệu món bánh mới cho cô thử.

"Đây là bánh vị mới, hôm nay là ngày bán đầu tiên đó, có khá nhiều người mua rồi."

"Bánh này là vị gì đấy?" La Thiến hỏi.

"Màu hồng là vị dâu tây, màu xanh là cây là vị matcha." Nhân viên cửa hàng giới thiệu các vị.

La Thiến nhìn chăm chăm chiếc bánh vị matcha một hồi, không nhịn được nuốt một ngụm nước miệng: "Cho tôi 2 cái vị matcha nhé." Loại bánh này là một trong những loại đắt nhất trong cửa hàng, một cái khoảng 40 tệ, nhưng cái giá này đối với những người sống trong khu nhà cô thì cũng chỉ là bánh bình dân thôi.

La Thiến trả tiền, sau đó nhanh chóng đi tới công ty Đường Diễn. Đây là bánh kem đó, không đi nhanh thì nó sẽ chảy ra mất. Đến lúc đó phải làm sao giờ?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 52

Chương 52

Edit: Tiểu Vũ ghét trời mưa như hôm nay quáaa

Đường Diễn cho rằng bản thân đã giúp La Thiến nâng cao sự nổi tiếng, vì vậy anh vô cùng quang minh chính đại mà yêu cầu cô mang đồ ăn tới. Tiện thể cũng cho thư kí Kiều nghỉ làm từ giờ đến hết chiều luôn, mình anh ở phòng làm việc như một lão tăng nhập thiền chờ La Thiến tới cửa.

La Thiến quả không phụ sự mong đợi của mọi người, mới 11 giờ, cô đã giẫm trên đôi giày cao gót 3 phân bước tới cửa phòng làm việc của Đường Diễn.

"Đường tổng, em mang cơm tới cho anh này." La Thiến giơ giơ hộp cơm Doraemon màu xanh lên cho Đường Diễn xem.

Đường Diễn nhận thấy hộp cơm hôm nay nhiều hơn 1 tầng so với hôm qua, không được tự nhiên gật gật đầu.

La Thiến dọn cơm ra cho anh, dù hộp cơm có thêm 1 tầng nhưng vẫn không có bánh ngọt, dư ra một tầng chỉ vì lượng thức ăn hôm nay cô làm nhiều hơn mà thôi.

Đường Diễn im lặng nhìn 3 món mặn 1 món canh trước mặt, suy nghĩ trong lòng lúc này là: Sao cô lại đần như vậy cơ chứ?

Sau đó, anh thấy La Thiến lấy ra một chiếc túi đựng bánh ngọt, nói: "Em nói cho anh chuyện này nhé, hôm nay em đến tiệm bánh ngọt gần nhà em ấy, ở đó có rất nhiều loại bánh mới. Nhưng em chỉ mua bánh kem lạnh thôi, mùa hè, ăn loại này cho mát."

Đường Diễn rất không khách khí cầm lấy túi bánh, mở ra xem, sau đó có vẻ không hài lòng nhìn La Thiến nói: "Vì sao lại mua hai chiếc giống nhau?"

La Thiến: "...". Bởi vì một cái là của em đó.

Đường Diễn cũng không tiếp tục vặn hỏi, chỉ bảo La Thiến mang bánh để trong tủ lạnh. Bánh kem lạnh mà! Phải để trong tủ lạnh ăn mới ngon, Đường Diễn rất ghét bỏ bánh không đúng nhiệt độ mà La Thiến mang tới.

La Thiến: "...". Cô cũng muốn ăn miếng bánh vị matcha kia mà.

Thế là, La Thiến vút liêm sỉ đi rồi hỏi: "Vị matcha hơi đắng đó! Anh có thể ăn được không?"

Đường Diễn khinh bỉ nhìn cô: "Buổi sáng tôi có thể uống cafe đắng đấy." Là loại cafe đắng không thêm đường không thêm sữa.

La Thiến: "...". Anh vui là được rồi.

Khúc nhạc dạo này kéo dài tới lúc Đường Diễn ăn cơm trưa xong, La Thiến đi rửa hộp cơm còn Đường Diễn thì đi lấy bánh ra ăn sạch, La Thiến nhìn anh ăn mà cảm thấy đau đớn không thể chịu nổi.

"Ánh mắt của em có ý gì đấy?" Đường Diễn cảm thấy vị matcha khá ngon, chút ngọt xen lẫn chút đắng, rất vừa miệng.

La Thiến hỏi anh: "Tẹo nữa anh có bận không?" Ý cô là anh ăn có ngon không? Để cô còn về sớm ra tiệm mua bánh về ăn.

Đường Diên: "..."

Đáng tiếc là, La Thiến cuối cùng cũng không thể ăn bánh kem lạnh vị matcha được, bởi vì lúc cô trở về thì cửa hàng đó đã bán hết mất rồi. Nhưng La Thiến đã có một chấp niệm rất sâu đối với bánh matcha, cô quyết định ngày hôm sau sẽ đi ra đó thêm lần nữa.

Sáng hôm sau, lúc Triệu Vũ Lâm gõ cửa thì nhìn thấy La Thiến chuẩn bị ra cửa mua bánh ngọt, cô ấy dùng ánh mắt như sét đánh ngang trời nhìn La Thiến, nói: "Ôi trời ơi, chị Thiến, chị không sợ béo à?"

"Không sợ nha!" La Thiến ngây thơ vô tội nói.

"Chị vẫn nên sợ một chút đi!" Triệu Vũ Lâm ngăn cản: "Chị đừng quên tháng sau chị phải đi chụp ảnh tạp đi đấy."

"Thế thì sao?"

Triệu Vũ Lâm vung hợp đồng ra nói: "Trong hợp đồng có quy định về cân nặng của chị đấy."

La Thiến không thể tin nổi: "Việc này mà họ cũng quản à?" Cô cầm hợp đồng qua xem, ngành giải trí này hay thật đấy, việc quái gì cũng quản.

"Hôm nay đến công ty đi! Hôm qua chị nổi lên một chút, công ty quyết định lăng xê chị đó." Triệu Vũ Lâm tới là để đón cô.

La Thiến chẳng để ý lắm, Triệu Vũ Lâm bảo đi thì cô đi thôi.

Vài ngày rồi La Thiến không đến công ty, lần gần đây cô tới là lần chạm mặt với Trần Trường, hai người nước sông không phạm nước giếng, chỉ là xui xẻo gặp phải trò ngáng chân trẻ con của Lâm Giai Thần, đã thế lại còn thêm xin lỗi cô câu nào nữa chứ. Cơ mà hôm trước La Thiến cũng vừa hố cô ta một vố, thế nên cô có cảm giác hai người đã hòa nhau rồi.

Nhưng Lâm Giai Thần thì không nghĩ như thế, cô ta nghe nói La Thiến tới công ty thế là chạy vọt đến văn phòng của Triệu Vũ Lâm. Quả nhiên La Thiến đang ở đây, lúc này cô đang ngồi đó xem tạp chí mấy kỳ trước của Thành Tấn.

Trông thấy Lâm Giai Thần, La Thiến vẫn có chút giật mình: "Ồ, sao cô lại tới đây?"

Lâm Giai Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Có phải cô nói xấu tôi trước mặt tổng giám đốc của Tấn Thịnh đúng không?"

La Thiến nghiêm túc nghĩ nghĩ rồi nói: "Không phải đâu."

"Cô đừng có mà nói dối, chị Vương ở tầng dưới đã nhìn thấy rồi, ngay Tấn Thịnh đến bàn bạc chuyện hợp tác, cô đã gặp Phùng tổng ở dưới sảnh tầng 1." Lâm Giai Thần cứ nghĩ tới liền đau như tim chảy máu, đây là Tấn Thịnh đấy! Tuy mới thành lập được vài năm nhưng danh tiếng trong thời điện thoại luôn nằm trong top đầu, lượng tiêu thụ năm nay cũng đứng thứ 3 cả nước! Thanh danh, đẳng cấp đều từng bước leo thang, đây chính là cơ hội khó có được của cô ta.

"Hắn đến bàn chuyện công, tôi tan làm trở về, không thể ngẫu nhiên gặp phải được à?" La Thiến cảm thấy ý nghĩ của Lâm Giai Thần lúc này giống y chang Lâm Phi hôm đó.

"Cô không nói gì mà anh ta vừa đến đã nói loại tôi?"

"Ha ha ha ha ha ha... " Trong lòng La Thiến sung sướng cực kỳ, nhưng vẫn để tạp chí sang một bên rồi nói: "Vậy cuối cùng hẳn ta chọn ai?"

Lâm Giai Thần sững sờ, nói: "Liên Kỳ."

La Thiến cười vui vẻ: "Cô có thể so với Liên ca à? Nếu tôi là Phùng tổng tôi có lẽ tôi cũng chọn Liên ca. Chuyện này gì có vấn đề gì đâu?" Coi

như ngày đó cô không đào hố Lâm Giai Thần thì khả năng cô ta nhận được hợp đồng cũng không lớn, La Thiến chỉ là khiến khả năng xấp xỉ đó về thẳng 0 mà thôi.

"Dù hy vọng của tôi không lớn, nhưng cũng sẽ không có khả năng bị loại ngay lập tức, nhất định là cô đã nói gì đó?"

Phùng Nhất Khê đáp ứng cô chẳng qua chỉ là thuận nước giong buồm mà thôi. Phùng Nhất Khê chả quen biết gì với Lâm Giai Thần, một nghệ sĩ mà hắn không biết mặt thì khả năng nhận được hợp đồng của hắn là rất thấp. La Thiến nói đừng chọn, Phùng Nhất Khê bèn đồng ý, chuyện này không ảnh hưởng gì đến lợi ích chung của hắn ta hết. Mà chuyện Phùng Nhất Khê đồng ý với cô kia cũng chỉ đơn giản là nhìn mặt mũi của Đường Diễm, sau đó thuận theo loại bỏ một người hắn vốn dĩ cũng không quá hài lòng.

La Thiến cũng biết điều này, bởi vì lúc cô nhắc tới Lâm Giai Thần thì Phùng Nhất Khê tỏ ra mờ mịt, sau đó liền đồng ý.

La Thiến nói: "Tôi thật sự không nói xấu cô, Phùng tổng người ta chẳng biết cô đâu."

"Tôi không tin, cô rốt cuộc đã nói gì với anh ta?"

"Sao tôi phải nói với cô?" La Thiến buồn cười.

"Cô đây là không dám nói." Lâm Giai Thần tức giận chân.

La Thiến thấy thế liền tốt bụng nói: "Nói với cô cũng không sao, lúc đó Phùng tổng hỏi tôi có người nào muốn giới thiệu không, tôi nói không có." La Thiến sẽ không nói với Lâm Giai Thần việc cô bảo Phùng Nhất Khê đừng chọn cô ta đâu. Cô chỉ nói mỗi một câu đấy, cũng không tính là nói xấu! La Thiến không nói chỉ đơn giản là do sợ Lâm Giai Thần sẽ quấy rối cô, phiền vô cùng.

Lâm Giai Thần hoài nghi nhìn cô: "Thật?"

La Thiến phất phất tay nói: "Cái quảng cáo kia có liên quan gì tới tôi đâu, tôi lừa cô làm gì! Cô đi nhanh đi, tôi không muốn lát nữa chị Trần lại tới tìm tôi đâu."

Lâm Giai Thần không cam lòng cắn môi một cái, sau đó lại không cam tâm quay người đi ra ngoài, lúc đi tới cửa còn quay lại tròng La Thiến.

La Thiến không tiếng động phất tay: "Đi về đi!"

Lâm Giai Thần rất phối hợp rời đi, La Thiến lại tiếp tục xem tạp chí của mình.

Một lát sau, Triệu Vũ Lâm đi bàn chuyện với lãnh đạo cũng quay lại, cô nhìn La Thiến một chút rồi hỏi: "Không phải có người nói Lâm Giai Thần vừa tới đây sao?"

"Đi rồi." La Thiến ngẩng đầu nhìn cô ấy, hỏi: "Nói chuyện thế nào rồi?"

"Cũng không phải lảng xê cho nghệ sĩ tuyển đầu, bây giờ chị chỉ đơn giản là có chút lưu lượng mà thôi, nhưng số người follow Weibo của chị tương đối cao, từ hôm qua tới giờ đã tăng đến 2 triệu người rồi. Thế nên, ý của lãnh đạo là muốn chị chụp mấy tấm hình đăng lên Weibo, ảnh đường phố hoặc sân bay?" Triệu Vũ Lâm giải thích.

"Chụp ảnh đường phố đi!" La Thiến không chút nghĩ ngợi nói.

Triệu Vũ Lâm cũng không nghi ngờ gì, nói làm liền làm, xế chiều hôm đó cô ấy mang theo thợ chụp ảnh đi tìm địa điểm chụp ảnh.

Mãi đến khi chụp xong Triệu Vũ Lâm mới hỏi La Thiến: "Sao hôm nay chị dứt khoát thế, chọn chụp ảnh đường phố ngay cơ?"

La Thiến cất đồ vào túi xách nhỏ của mình, nói: "Bởi vì sân bay quá xa, chị ngại phiền!"

Triệu Vũ Lâm: "..."

Ảnh đều đã chụp xong rồi, cho dù bây giờ Triệu Vũ Lâm có muốn mang cô đến sân bay chụp thì cũng không thể được, chỉ có thể dẫn lòng đi ra dạo dò thợ chụp ảnh nhớ photoshop đẹp đẹp chút, sau đó thì đi liên hệ với một số fan có tên tuổi nhờ họ đăng hình lên.

La Thiến cảm thấy lưu lượng của mình chẳng là bao cả, chụp ảnh sân bay hay đường phố thì chắc cũng không hiệu quả mấy, cả hai đều không hiệu quả mà vẫn phải chọn 1 cái, thế thì tại sao không chọn làm cái nhẹ nhàng hơn?

Thế nên ngày hôm sau, lúc Triệu Vũ Lâm gọi điện tới thông báo "La Thiến, ảnh đường phố của chị đã được chia sẻ 3 vạn lần rồi" thì La Thiến bị đơ ngay và luôn.

La Thiến: "...". Chỉ cần đứng ven đường tạo dáng vài kiểu ảnh thôi mà được tận vài vạn lần chia sẻ?

"Với cả, có phải hôm qua chị đi ăn vụng bánh ngọt không?" Triệu Vũ Lâm nói xong tin tốt liền biến hình thành mẫu dạ xoa, hỏi.

La Thiến lập tức phủ nhận: "Không có chuyện đó đâu."

"Ha ha, chị nghĩ rằng em sẽ tin? Chị lên mạng xem đi." Triệu Vũ Lâm nói rồi ngắt điện thoại luôn.

La Thiến nhìn điện thoại bị ngắt, phát hiện ra Triệu Vũ Lâm càng ngày càng có khí thế.

Cô lặng lẽ mở điện thoại ra, Đường Diễn nằm bên cạnh cũng bị ồn tỉnh. Hôm qua Đường Diễn đi uống rượu trong nội thành, sau khi uống say thì được thư kí Kiều đưa thẳng tới đây.

Nhìn La Thiển đang chơi điện thoại, anh liền dựa trên đầu giường nhìn cô chơi.

Muốn biết đã xảy ra chuyện gì? Cứ lên Weibo xem là được, La Thiển vào Weibo, sau đó gõ tên bản thân lên ô tìm kiếm, bất ngờ phát hiện ra tên mình nằm trong bảng hot search, mặc dù thứ hạng không được cao cho lắm.

La Thiển matcha.

Chỉ 4 chữ đơn giản, nhưng La Thiển lại có dự cảm không hay trong lòng.

Đường Diễn nhìn sắc mặt cô liền biết cô nhất định đã làm chuyện gì đó rồi, cầm điện thoại của cô ấn vào bài xem.

Thật ra sự việc cũng rất đơn giản, La Thiển thật sự bị chụp ảnh đường phố, fan hâm mộ ở ven đường trông thấy La Thiển vào cửa hàng bánh ngọt, sau đó liền đi theo chụp ảnh.

Mà 30k lượt chia sẻ kia, chính là bởi vì mấy tấm ảnh này.

Một tấm là hình ảnh La Thiển ngồi xõm trước quầy bánh, nhìn miếng bánh kem lạnh vị matcha kia đến mức chảy nước miếng.

Lúc đó là tầm chạng vạng, ánh chiều tà nhuộm đỏ bầu trời, La Thiển mặc một chiếc váy trắng, ngồi xõm trước quầy bánh, trong ngăn tủ là những chiếc bánh đã được bán gần hết.

Chỉ còn một miếng bánh vị matcha nằm lẻ loi ở trong đó, ánh mắt La Thiến nhìn nó chăm chú, tựa như cô và nó là đôi tình nhân vừa chia tay, mà cô lại là người muốn níu kéo tình cảm ấy.

Bức ảnh thứ hai là hình La Thiến chỉ tay vào ngăn tủ đựng bánh, ngẩng đầu nhìn nhân viên cửa hàng, khóe môi nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, thêm vào đó là ánh mắt mang theo sự thỏa mãn khôn cùng.

Bức thứ ba là hình La Thiến ngồi trên ghế chân cao ngoài tiệm, bánh kem matcha được đặt trên bàn dài trước mặt cô, cô ngậm cái nĩa trong miệng, vì hưởng thụ mà híp mắt lại, ánh chiều đỏ rực hắt lên quang người cô.

Bức ảnh cuối cùng, là hình ảnh một chiếc nĩa bằng bạc đặt trên một chiếc đĩa trống không, còn có cả dáng vẻ vắn eo ngựa cổ ngáp dài của La Thiến nữa.

4 bức tất cả, mỗi bức đều đẹp như vẽ, có sức cuốn hút cực kỳ, khiến cho người ta chỉ nhìn thôi cũng muốn chạy đến nếm thử hương vị của chiếc bánh matcha đó, sẽ phải ngon đến mức nào cơ chứ?

Lần đầu tiên La Thiến dựa vào bản thân mà lên được hotsearch, số lượng người like share mấy tấm ảnh chụp đường phố này vẫn đang tăng chóng mặt.

La Thiến: "..."

Tâm sự đêm khuya: nghệ sĩ bên Trung mà không nổi tiếng lắm thì thường sẽ tự thuê người chụp ảnh ở sân bay hay ở các đường phố nào đó cho mình, không phải chụp kiểu nghệ thuật cho các tạp chí đâu, chỉ là chụp ảnh đời thường ấy. Mấy tấm ảnh kia rồi sẽ để fan có sức ảnh hưởng đăng lên, cái này nó gọi là muốn hot nhưng vẫn muốn làm cao ý =))) . Còn mấy người nổi thì không cần mời thợ cũng có người tự động nhảy đến chụp.

À hôm nay 1 chương thôi nhé các tình yêu <3 <3

Nhớ like, comment và follow tui nhé!!!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 53

Chương 53

Edit: Tiểu Vũ thích ăn xoài

Đường Diễm nhú mày nhìn cô, La Thiển cười ngây ngô.

Mấy bình luận mới nhất đều là của những người yêu thích cái đẹp, tục gọi là nhan cầu. Vốn dĩ những người chạy tới xem ảnh của cô đều là vì cảm thấy thú vị, còn bây giờ thì lại xuất hiện thêm một đám nhan cầu nhảy vào khen ngợi tới tấp.

"Đẹp muốn ngất luôn! ! !"

"Tôi muốn biết địa chỉ tiệm bánh ngọt kia, ở đâu đó các huynh đệ?"

"Tôi cũng muốn ăn bánh kem."

"Mùa hè đúng là phải ăn matcha."

"Có cảm giác bị sắc đẹp trêu chọc."

"Giờ hai tay tỏ ý trong sạch, để em tới với chị nhé."

...

Tóm lại thì đa phần các bình luận này, nếu không phải muốn ăn bánh thì chính là muốn ăn La Thiển.

Đường Diễn tiếp tục lướt xuống dưới, nhìn thấy mấy tấm ảnh đường phố mà công ty chụp cho La Thiến, lượng chia sẻ ít đến đáng thương, chỉ có 1200. Trên người cô vẫn là chiếc váy trắng mặc ở tiệm bánh, đương nhiên cũng rất xinh đẹp.

Nhưng mà ảnh đường phố mà các nghệ sĩ tự chụp cũng chỉ quanh quẩn vài dáng, vài kiểu, không được nhiều người quan tâm là chuyện hiển nhiên. Trong số 1200 lượt chia sẻ kia còn có không ít thủy quân công ty mua cho La Thiến, để đỡ quá mức xấu mặt khi không ai thèm ngó ngang tới.

Còn ảnh đường phố mà fan chụp kia, sở dĩ hot là bởi vì nó khác biệt, điểm khác biệt lớn nhất chính là có sự chân thật và tính cảm hóa người khác!

Đường Diễn cười: "Gần đây em may mắn thật đấy!"

La Thiến cũng để ý tới điểm này, cô cứ có cảm giác vận may đang bay tới chỗ mình, dạo gần đây làm việc gì cũng thuận buồm xuôi gió luôn là lá la!!!

Nhưng mà, điều này có gì không tốt sao?

Không có không có không có đâu!

La Thiến âm thầm gào thét trong lòng, ôm chần cười hi hi ha ha.

Đường Diễn: "...". Người phụ nữ này không biết khiêm tốn chút nào à.

Nhưng mà qua chuyện này, Đường Diễn cũng biết ngày đó La Thiến có oán niệm, cô muốn ăn bánh kem? Đường Diễn nhìn mấy tấm ảnh La Thiến dưới trời chiều đỏ rực kia, anh... cũng muốn ăn.

"Đường tổng, bữa sáng anh muốn ăn gì?" La Thiến tỉnh thần phần chân hỏi.

Đường Diển mặt không biểu cảm: "Bánh kem lạnh vị matcha."

La Thiến: "...". Đây là lần đầu tiên Đường tổng order chính xác một món ăn nào đó, cô phải cho anh chút thể diện.

La Thiến hết sức nể mặt, lập tức đứng dậy rửa mặt chải đầu, sau đó mang theo thẻ tới tiệm bánh.

Nhân viên phục vụ thấy cô có chút giật mình, La Thiến nói: "Tôi muốn mua bánh."

Trong các ngăn tủ đã không còn bánh kem lạnh vị matcha La Thiến muốn mua nữa, La Thiến cảm thấy rất tiếc nuối, nhưng không ngờ lại nghe thấy nhân viên bán hàng nói: "Chị chờ một lát nhé ạ!" Sau đó lấy một hộp bánh vị matcha từ trong tủ lạnh phía sau ra, chiếc hộp vuông vức, là vỏ hộp được thiết kế riêng của tiệm này, mang phong cách Tây Âu đơn giản, trông rất dễ chịu và thoải mái.

Bên trong là 2 miếng bánh kem lạnh vị matcha, La Thiến yên lặng nhận lấy, đưa thẻ cho nhân viên.

Nhân viên không nhận, nói là: "Không cần đâu ạ, ông chủ của chúng ta cố ý để lại cho chị đấy ạ."

La Thiến: "???" Còn có loại chuyện tốt ăn không cần tiền này cơ à?

"Sau khi ảnh chụp chị tại tiệm bánh được đăng lên Weibo vào hôm qua thì sáng nay đã có rất nhiều người tới mua bánh, chị thử nhìn quanh xem, có thấy bánh trong tiệm ít hơn hẳn bình thường không ạ? Ban đầu tất cả mọi người đều muốn mua bánh kem matcha, nhưng bởi vì bán quá chạy, không còn hàng nữa nên những người đến sau đành phải mua các loại bánh

khác. Ông chủ nói việc này đều nhờ chị, nên dặn bọn em giữ lại cho chị 2 phần." Nhân viên giải thích.

La Thiến liếc nhìn các ngăn tủ đựng bánh, quả nhiên là trống rỗng, quầy bán bánh mì đằng sau cũng đã bán được hơn phân nửa.

Nhân viên bán hàng cười nói: "May là hôm nay có hàng sớm." Thật ra là tối qua ông chủ đã nhìn thấy ảnh trên Weibo rồi, thế nên cố ý tới sớm để nhập thêm bánh kem matcha.

La Thiến: "..."

Mặc dù không thấy mình đã làm gì tốt cho họ, nhưng được nhận miễn phí 2 miếng bánh, La Thiến vẫn rất sung sướng, vô cùng thân thiện vẫy vẫy tay với nhân viên.

Khi cô đi ra tới cửa thì nhân viên vẫn còn gọi với theo: "Ông chủ nói, về sau chị đến mua bánh thì sẽ được giảm 20%. Chị nhớ ghé tiệm thường xuyên nhé!!!"

Nói là ăn bánh kem cho bữa sáng nhưng La Thiến vẫn tiện đường ghé qua mua sữa đậu nành và bánh quẩy. Ai lại đi ăn sáng bằng bánh kem đúng không? Quá xa xỉ rồi, La Thiến vẫn chưa quen được.

Đường Diễn tất nhiên là không có ý kiến gì, anh chỉ là thích loại cảm giác có người chuẩn bị đồ ăn sáng cho, thế nên ăn gì không quan trọng. Sau khi ăn bánh quẩy uống sữa đậu nành với La Thiến xong, hai người mới ra chiếc bàn ngoài ban công ăn bánh kem.

Bánh kem rất ngon, bầu không khí rất tốt, người bên cạnh... cũng rất tốt.

Sau đó, hai người đều rất vui vẻ đi làm muộn...

Lúc La Thiến nhận được điện thoại của Triệu Vũ Lâm thì còn có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Sao chị còn chưa tới công ty nữa?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiến tỏ ra khó hiểu: "Em có gọi chị đâu!"

Triệu Vũ Lâm: "... Hôm nay lưu lượng của chị lại lên rồi, có công ty quảng cáo tới tìm, cũng không tệ lắm, chị đến xem xem!"

"Ừa!"

Đường Diễn và La Thiến cùng ra cửa, anh hỏi cô: "Có biết công ty quảng cáo nào không?"

La Thiến mông lung, Đường Diễn nhìn cô bằng ánh mắt chế giễu: "Chắc chắn có liên quan tới ăn uống."

La Thiến hừ một tiếng, nói: "Sẽ không đâu, em xinh đẹp như vậy, có thể là quần áo lắm chứ."

Sau đó, La Thiến hiên ngang khí phách đến công ty, Triệu Vũ Lâm xuống sảnh tầng 1 đón cô, vừa thấy cô liền cười thật to.

"Chị biết không? Là xí nghiệp Hoàng Phong đấy." Triệu Vũ Lâm vẫn cười không ngừng.

La Thiến: "???"

"Nhãn hiệu số một Trung Quốc về đồ ăn luônnnnnnn!" Triệu Vũ Lâm nói.

La Thiến: "..."

"Sao vậy?" Nhìn sắc mặt là lạ của La Thiến, Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiến yếu ớt hỏi: "Là bởi vì chuyện ảnh chụp hôm qua à?"

Triệu Vũ Lâm gật đầu: "Không thể ngờ được chị chỉ ăn một miếng bánh mà lại có được một hợp đồng quảng cáo, ha ha ha ha!"

La Thiến: "... Bọn họ chỉ muốn nhìn cô ăn thôi sao?"

La Thiến nhận mệnh, sau đó nghĩ tới vấn đề khác: "Công ty lớn như thế mà tới tìm chị quay quảng cáo chỉ vì ảnh chụp hôm qua á?"

Tâm tình Triệu Vũ Lâm rất tốt, giải thích cũng mang theo ý cười: "Không phải loại quảng cáo lên TV đâu, loại trên TV thì nhất định phải mời mấy đại lưu lượng, như Lâu Tùng Nguyên vậy, nếu không thì làm sao hút người mua được. Được lên TV thì chắc chắn phải là những nghệ sĩ lưu lượng cao, còn phải là loại có địa vị thanh danh tốt cơ."

"Thế họ tìm chị để làm gì?"

"Chị có biết kiểu quảng cáo trên Weibo không?"

"Biết!" Sáng nay cô vừa mới quảng cáo cho tiệm bánh dưới nhà cô xong, nhìn dáng vẻ và giọng nói của nhân viên phục vụ thì chắc chắn hiệu quả không tệ, mà cô còn quảng cáo miễn phí đấy!

"Xí nghiệp lớn như vậy thì chắc chắn phải tuyên truyền quảng cáo trên nhiều phương diện, bọn họ rất hài lòng với loạt ảnh dưới ánh chiều tà đỏ rực của chị. Bọn họ đang muốn đi theo thời đại 4.0, không cần minh tinh lưu lượng lớn, chỉ muốn một người có thể mang đến chút hương vị đồ ăn như chị thôi, trọng điểm tuyên truyền lần này của bọn họ là vị ngon của đồ ăn. Sau đó họ sẽ chia sẻ đoạn quảng cáo của chị lên trên mạng, hoặc sẽ để các minh tinh lớn khác chia sẻ bài." Triệu Vũ Lâm giải thích.

La Thiến: "... Có phải từ giờ về sau chị chỉ có thể nhận quảng cáo về đồ ăn thức uống không?" La Thiến đột nhiên cảm thấy, cô đã rơi vào giai

đoạn ăn ăn ăn rồi.

Triệu Vũ Lâm nghe câu hỏi này của La Thiến thì im lặng một lúc, sau đó chớp chớp mắt, nói: "... Phí quảng cáo của đối phương là 35 vạn, đây là sau khi trừ phần của công ty rồi đấy."

La Thiến lập tức ngẩng đầu, không chút do dự nói: "Nhận."

"Đương nhiên là nhận rồi." Triệu Vũ Lâm giải thích: "Cơ hội như vậy rất khó gặp đấy. Ngay cả Lâm Giai Thần cũng không có đâu! Công ty họ lớn như thế, chị quay xong quảng cáo này thì chắc chắn có thể nhận các quảng cáo khác tốt hơn. 35 vạn vẫn chưa phải thù lao lớn nhất đâu, điều quan trọng nhất chính là, nếu như lần quảng cáo này có hiệu quả thì chị rất có thể sẽ nhận được loại quảng cáo trên TV." Triệu Vũ Lâm cười tít mắt.

Đối với những doanh nghiệp về thực phẩm thì cái quan trọng nhất chính là thể hiện được hương vị của nó, khiến người khác nhìn là muốn ăn. Mời các nghệ sĩ nổi tiếng cũng chỉ vì hi vọng sản phẩm sẽ được nhiều người biết tới, nhưng nếu như có nghệ sĩ có thể truyền tải được hương vị của món ăn thì đúng là không gì tuyệt hơn. Mở TV lên mà xem, không phải vẫn có vài quảng cáo vẫn dùng người mới đó sao?

Dưới sự dẫn dắt của Triệu Vũ Lâm, La Thiến quyết định lên tầng gặp quản lý bộ phận truyền thông của Hoảng Phong, Hoắc Vĩnh Phi.

"Chào anh, quản lý Hoắc!" La Thiến đã được Triệu Vũ Lâm dặn đi dặn lại rằng, khi gặp được Hoắc Vĩnh Phi thì phải thể hiện được sự nhiệt tình vô bờ bến.

Hoắc Vĩnh Phi là một người đàn ông trung niên, nhìn qua thì rất nho nhã lịch sự, anh ta cũng khá hài lòng về La Thiến.

La Thiến không cần phải nói gì, toàn bộ quá trình đã có Triệu Vũ Lâm trao đổi với Hoắc Vĩnh Phi, La Thiến chỉ cần ngồi đó cho có mặt mà thôi.

Những điều bọn họ nói cô cũng không hiểu nhiều lắm, nhưng có một điều mà cô nghe vào phát hiểu ngay, chính là phí quảng cáo của hợp đồng này là 100 vạn. Với địa vị hiện nay của La Thiến thì đây quả thực là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, vừa có thể kiếm tiền vừa có thể nhận được một hợp đồng rất rất tốt.

Triệu Vũ Lâm nói thời vận của La Thiến tới rồi, luôn luôn hot một cách bất ngờ.

Buổi tối vừa trở về nhà, La Thiến đã gọi điện cho Đường Diễn ngay.

"Đường tổng ơi! Em vừa ra ngoài bàn hợp đồng 35 vạn đấy nhé." Giọng nói kia đặc ý cực kì, đây là lần đầu tiên La Thiến kiếm được tài nguyên mà không cần dựa vào Đường Diễn, hơn nữa tiền lương cũng được mấy chục vạn lận.

Đường Diễn: "... Anh thì vừa bàn bạc xong một hợp đồng có giá trị mấy tỷ tệ.

"ha ha ha, em rất lợi hại đúng không?" La Thiến hỏi.

Đường Diễn: "... Ừm!"

"Anh biết ai mời em quay quảng cáo không?"

"Ai?"

"Hoảng Phong, Hoảng Phong, là Hoảng Phong đó anh biết không?" Âm lượng của La Thiến đã tăng lên 2 mức, cô thật ra cũng không biết Hoảng Phong đâu, nhưng mà Triệu Vũ Lâm đã khen họ rất nhiều!

"À, tôi biết, đó là công ty về đồ ăn, cho nên, em quả nhiên đã nhận quảng cáo về đồ ăn rồi?" Đường Diễn nhú mày.

La Thiến: "... Có thể nói chuyện hân hoan được không đây.

"Họ bảo em ăn cái gì?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến: "... Bánh trứng cuộn!"

Đường Diễm cười nhạo một tiếng, nói: "Thế thì cố gắng ăn đi nhé! Quay xong chắc là người ta sẽ tặng em 2 thùng làm kỉ niệm đấy." Đường Diễm nói rồi cúp điện thoại, chạy đến khoe trước mặt ai cơ chứ, đồ đàn này.

Một bên khác, thư kí Kiều nhìn Đường Diễm hỏi: "La tiểu thư ạ?"

Đường Diễm gật đầu, đưa hợp đồng vừa kí xong cho thư kí Kiều, nói: "Sửa lại một chút rồi thông báo xuống các bộ phận! Hôm nay vất vả rồi."

Thư kí Kiều thụ sủng nhược kinh nhận tệp văn kiện, sau đó nói: "À đúng rồi, Lâm Phi ở tầng dưới đưa cơm cho anh đó ạ."

Vẻ mặt Đường Diễm xuất hiện dấu hỏi chấm: "Ai thế?"

Thư kí Kiều: "... Chính là... người bị đạo thiết kế."

Đường Diễm suy nghĩ vài giây rồi nói: "À." Hình như có chút ấn tượng.

Thư kí Kiều rất muốn nói, cô đã nhắc về cô ấy trước mặt anh 4 lần rồi đó, cho dù anh không ăn đồ của người ta thì cũng nên nhớ mặt người ta chứ?

Đường Diễm thì hiển nhiên không nghĩ như vậy, tôi có ăn cơm của cô ta đâu, thế nên sao tôi phải nhớ cô ta?

"Mọi người chia nhau ăn đi!" Đường Diễm chỉ nhớ cô gái kia vì muốn cảm ơn nên thường đi lên đưa đồ ăn, nhưng tiếc thay, Đường Diễm chưa từng ăn qua nên không hề có ấn tượng gì.

Thư kí Kiều thấy Đường Diễm cầm áo khoác rời đi. Sau đó cô cũng xử lý nốt vài việc còn lại rồi mang theo hộp cơm của Lâm Phỉ về nhà.

Đường Diễm hôm nay lại không về nhà, vừa tan làm là anh tới nhà La Thiến luôn. Dám chạy đến trước mặt anh khoe khoang, anh muốn tận mắt nhìn xem hiện tại cô đã cao hứng đến mức nào rồi.

Anh còn tưởng rằng sau khi mở cửa sẽ được nhìn thấy dáng vẻ xoay tròn sung sướng của La Thiến, thế nhưng sự thật là anh chỉ nhìn thấy La Thiến đang cầm đầu húp mì tôm.

Đang ngậm sợi mì trong miệng, La Thiến miễn cưỡng nuốt xuống rồi nói: "Anh tới sao không nói một tiếng?"

"Sao lại ăn mì tôm?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến thần thần bí bí cười: "Muốn ăn ra hương vị của bánh cuộn trứng thì không chỉ đơn giản ăn ngon là được. Em phải nuôi ra cảm giác thèm thuồng với bánh cuộn trứng, thế nên mấy hôm nay không thể ăn những món ngon được. Chỉ có như thế em mới có thể chụp ra được những bức ảnh nhìn phát là muốn ăn. Anh có hiểu không?"

Đường Diễm đóng cửa, đi tới trước mặt cô, nói: "Hiểu rồi, nhưng mà... tôi thấy em ăn mì tôm... có vẻ rất là hưởng thụ đấy."

La Thiến: "...". Ủm, cô yêu mì tôm, mì tôm là món ngon tuyệt vời của giới bình dân.

Đường Diễm: "... Sao em không thử ăn cải trắng luộc, kiệu luộc mà không thêm muối ấy."

La Thiến: "...". La Thiến ngẩng đầu nhìn anh, lộ ra vẻ mặt căm thù đến tận xương tủy, người đàn ông này thật sự là ma quỷ mà.

Tâm hự: ơ ơ, tui ko vào wattpad trên máy tính được các anh em ạ. Nên tui phải tải chương này lên mail rồi tải về đt để đăng lên cho quý vị xem nè!

Có ai ko vào đc bằng máy tính ko??

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 54

Chương 54

Edit: Tiểu Vũ chán lâu rồi =))

"Ăn ngon không?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến gật đầu, sau đó ngạc nhiên hỏi Đường Diễn: "Anh chưa ăn mì tôm bao giờ à?"

Đường Diễn lắc lắc đầu nói: "Ăn qua rồi."

Lúc ở nước ngoài, chắc chắn không thể không ăn mì tôm, mặc dù không nhiều. Còn ở trong nước thì anh chưa từng ăn bao giờ bởi vì ở nhà thì có giúp việc, đi làm thì có thư kí đặt cơm cho mà.

La Thiến nhìn anh bằng ánh mắt đồng tình, yếu ớt hỏi: "Em nấu cho anh một bát nhé?"

Đường Diễn tuy rằng chưa ăn mì tôm trong nước, nhưng đã từng ăn vài lần bên nước ngoài, mùi vị đúng là không thể khen được. Cho nên, anh rất tàn nhẫn từ chối La Thiến, nói: "Không cần đâu, em ăn đi!"

La Thiến nghe xong liền cảm động, nhưng chưa kịp cảm động đến nơi đến chốn thì nghe tiếp một câu: "Ăn xong thì nấu cơm tối cho tôi."

Sau đó, dưới ánh mắt oán giận của La Thiến, Đường Diễn vào phòng nghỉ ngơi.

La Thiến: "... " Đã ăn xong bữa tối rồi mà vẫn phải đi nấu bữa tối?

Trong khoảng thời gian "Thời gian vui vẻ" phát sóng, danh tiếng và độ nổi tiếng của La Thiến ngày một tăng lên.

La Thiến đã cho mọi người thấy thế nào gọi là "Bình tĩnh hot".

Tuần đầu tiên, bởi vì xích mích quan hệ với các nghệ sĩ khác, nên cô tỏ ra biểu cảm có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nói thẳng ra thì chính là---- biếng ăn lười làm, chỉ ngồi đợi lĩnh lương.

Nhưng từ tuần thứ 2, sau khi Đường Diễn ra mặt thì các nghệ sĩ khác đã đối xử tương đối khách khí với cô.

Nhất là Ngụy Khả Tĩnh, sau khi bị kim chủ của mình giáo huấn thì ngoan ngoãn hơn hẳn, chỉ dám đứng từ xa mà nhìn cô.

Không có người chèn cạnh, La Thiến làm việc chăm chỉ nghiêm túc hơn một chút, nhưng dù sao thì mối quan hệ cũng không thể lành lặn lại được, cho nên sự tương tác của cô với người khác rất ít.

Đây chính là lý do vì sao mà Cổ La Xuân nói biểu hiện của La Thiến chỉ thường thường, không có sự tương tác với người khác thì đương nhiên không thể có cảnh quay nào hay ho đặc sắc rồi.

Những nghệ sĩ khác đều rất có kinh nghiệm, khi làm việc gì cũng cố gắng lôi kéo người khác làm cùng, hoặc cố hết sức tương tác với máy quay. Máy cảnh quay này có thể cắt ghép được rất nhiều hành động thú vị.

La Thiến thì không có mấy cảnh như vậy. Mặc dù không phải cô hoàn toàn khép kín mình, nhưng hầu hết tất cả các nhiệm vụ được giao cô đều tự mình hoàn thành mà không cần nhờ đến người khác.

Sau khi thấy La Thiến có xu hướng nổi, nhóm biên tập viên quyết định cắt ghép biên tập lại các tập sau một chút.

Thế là các tập sau có nội dung xen kẽ, giữa các cảnh sống động thú vị của những nghệ sĩ khác với hành động bình tĩnh lưu loát của La Thiến, còn phối thêm cả chữ và âm nhạc. Ngay lập tức, tập mới này được rất đông khán giả yêu thích. Nhất là La Thiến, khuôn mặt nghiêm túc bình tĩnh làm việc của cô khiến mọi người cảm thấy rất thích thú, nhờ đó độ nổi tiếng của cô cũng tăng lên không ít.

Đây chính là điều mà người ta hay nói, vận may tới thì có cản cũng không được, La Thiến gần đây luôn cảm giác này.

Độ hot của La Thiến tăng lên, Hoàng Phong đương nhiên là rất vui vẻ, đối với việc chỉ dùng 100 vạn đã có thể kí được hợp đồng với La Thiến cũng càng thêm hài lòng.

Dù sao thì nếu mà cô hot trước khi kí thì giá trị hợp đồng chắc chắn không chỉ là 100 vạn.

La Thiến không rõ ràng mấy chuyện này, cô cũng không đi tìm hiểu nghiên cứu chúng. Nhưng cô tin tưởng Triệu Vũ Lâm sẽ biết, cũng tin tưởng cô ấy sẽ làm tốt. Bản thân cô cũng không quá yêu cầu Triệu Vũ Lâm phải đề cao tiền lương của cô với các công ty quảng cáo.

Giống như việc cô chưa từng suy nghĩ đến chuyện mỗi tháng đi theo Đường Diễn có 20 vạn là nhiều hay ít vậy.

Cô cảm thấy tiền lương hiện tại của mình rất cao, cô rất hài lòng.

Việc quay quảng cáo cho Hoàng Phong tiến hành sớm hơn việc chụp ảnh tạp chí cho Thành Tấn. La Thiến cuối cùng cũng không nghe theo gợi ý ăn cải trắng luộc không muối của Đường Diễn.

Nhưng mà, trời sinh La Thiến có thể chất ăn hàng, nếu không thì cô cũng sẽ không luyện được tay nghề bếp núc giỏi như thế.

Cô học nấu ăn, chính là vì thích ăn, nhưng cũng không đến mức thèm thuồng đói khát. Chỉ là đời trước, khi cơ thể tiến dần tới hồi cuối của sinh mạng, cảm giác của cô đối với đồ ăn lại càng lúc càng trống rỗng. Trải qua sự ám ảnh đó, cô đã có một khát vọng với đồ ăn.

Mặc dù vẫn chưa đến tình trạng thấy gì ăn đó, nhưng khi ăn được đồ ăn ngon thì cô sẽ vô cùng hưởng thụ. Loại hưởng thụ này đến từ cả thể xác và tâm hồn. Đây cũng là nguyên nhân mà Đường Diễm rất thích ngồi ăn với La Thiến, khi ngồi ăn với cô, anh có cảm giác mình ăn được nhiều hơn và ngon hơn.

La Thiến đúng là trời sinh có bộ mặt ăn uống!!!

Sản phẩm bánh cuộn trứng của Hoảng Phong, trái quả tầng tầng lớp lớp chọn lọc, cuối cùng đã định ra được 3 hương vị: vị phomai, vị dâu tây và vị socola. Đây là 3 loại vị mà người tiêu dùng thích ăn và hoan nghênh nhất.

Trước khi bắt đầu quay, Hoảng Phong đã cho người nói yêu cầu với La Thiến, rất đơn giản thôi, chỉ cần La Thiến ngồi trước 3 đĩa bánh với 3 vị khác nhau này, lộ ra vẻ mặt cực kì hưởng thụ là được. Còn những cái khác, biên tập sẽ thêm thắt vào sau.

Một ngày quay qua đi, vẻ mặt La Thiến từ hưởng thụ vô cùng tới xanh mét trắng bệch.

Cuối cùng, đạo diễn vẫn cảm thấy mấy lần quay đầu tiên là tốt nhất, quyết định sẽ chọn lấy 1 lần trong số đó để tuyên truyền. La Thiến nghe xong suýt chút nữa xách dao qua chém đạo diễn.

Anh đây là cố ý bắt nạt người ta à? Nếu mấy lần đầu tốt rồi thì tại sao lại bắt tôi quay thêm mấy chục mấy trăm lần nữa để làm gì?

Nhưng mà, cuối cùng cũng không phải ăn bánh nữa, La Thiến vẫn cảm thấy rất sung sướng. Đến tận lúc này La Thiến mới nhận ra, 35 vạn kia quả thật không hề dễ kiếm.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy, làm minh tinh cũng không dễ dàng gì đâu!

Hậu quả của chuyện này chính là, 3 ngày liên tục sau đó, Đường Diễn không nhận được hộp cơm trưa tình yêu của La Thiến, cũng không thể kiếm cơ ăn bánh ngọt của cô được nữa.

Khi Đường Diễn hỏi La Thiến, thì nhận được câu trả lời như sau, cô muốn ăn cái trắng luộc không muối mấy ngày để bình ổn lại dạ dày đầy vị ngọt. Hiện tại cô cứ nhìn thấy cái gì ngọt là không muốn ăn, cho nên, Đường Diễn liền nhận được 3 thùng bánh với 3 vị khác nhau mà Hoằng Phong gửi tặng La Thiến. La Thiến còn rất hào phóng nói cho anh biết, đây là quà cảm ơn bên phía đầu tư, cô không hề giữ lại chút nào đâu, đưa cho anh hết cả đấy.

Đường Diễn: "..."

Không bao lâu sau, quảng cáo bánh trứng cuộn được tung lên Weibi, lượng tiêu thụ liên tục tăng lên, vì Hoằng Phong nhờ các minh lớn chia sẻ nên La Thiến cò được nhiệt của không ít bọn họ.

Tháng 11, phần sinh hoạt ở nông thôn của Thời gian vui vẻ cũng đi vào giai đoạn kết.

Thời gian vui vẻ coi như là show thực tế nổi nhất nửa năm sau này, có đại minh tinh và đại lưu lượng chần giữ, show không muốn hot cũng khó. Đang là những nghệ sĩ tiêu tiền như nước, vào đây cái là phải tần tiện suy

nghe từng thứ một, từng hành động đó đều khiến người hâm mộ cảm thấy thú vị vô cùng.

Những tin tức từ khóa xuất hiện nhiều nhất trên Weibo đều đến từ các vị minh tinh có lưu lượng lớn. Từ kiểu tóc đến chiếc quần đang mặc, hay chỉ là dáng vẻ ngáp dài của họ cũng được fan đưa lên top hot search.

Từ lúc Thời gian vui vẻ công bố dàn nghệ sĩ sẽ tham gia thì mọi người đã đoán được tình hình hiện tại rồi, không có gì bất ngờ cả. Minh tinh có địa vị lớn thế nào đi nữa thì cũng không thể so sánh với những nghệ sĩ trẻ mới lên có dàn fan hùng hậu được, vì vậy nói theo một cách khác thì những vị minh tinh có địa vị cao đó cũng đang âm thầm cọ nhiệt của các nghệ sĩ lưu lượng.

Mà lưu lượng lớn thì đương nhiên sẽ dẫn đầu trào lưu rồi, đổ một đồng đồ vào một cái hồ thì đương nhiên phải nhìn thấy bọt nước bắn lên rồi!

Hai vị tuyển 18 thì mặc dù không được hot như các nghệ sĩ khác, nhưng cũng coi như là được biết tới rộng rãi hơn. La Thiến may mắn hơn Ngụy Khả Tinh một chút, lúc này, cô rốt cuộc cũng đã thoát khỏi thân phận nghệ sĩ tuyển 18, chính thức đi vào hàng ngũ nghệ sĩ đang nổi rồi. Cùng với đó là những kịch bản phim và hợp đồng quảng cáo tìm tới.

Nhưng con mắt của Triệu Vũ Lâm đã cao hơn trước rồi, mấy cái kịch bản web-drama kia đa phần đều không tốt lắm, hợp đồng quảng cáo cũng cái tốt cái xấu, Triệu Vũ Lâm cũng chỉ có thể cố hết sức chọn ra mấy cái tốt nhất cho La Thiến.

Phí quảng cáo cũng không được tính là cao lắm, nhưng La Thiến không để tới điều này lắm, dù sao thì công việc cũng khá nhẹ nhàng.

Trung tuần tháng 11, truyền thông Thành Tấn cuối cùng cũng gửi thông báo tới La Thiến.

Lúc La Thiến và Triệu Vũ Lâm tới Thành Tấn thì trông thấy bên ngoài có không ít người. La Thiến vô cùng kinh ngạc, có nhân viên chạy ra dẫn La Thiến đi đường khác vào công ty. Nhất thời, cô cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Không nghĩ tới, cô đã bước tới trình độ không thể đi vào từ cửa chính rồi.

Triệu Vũ Lâm vừa nhìn tài liệu trong tay vừa nói: "Họ gọi chúng ta tới hình như là có gì cần thông báo trực tiếp đây, thuận tiện xem hiệu quả định trang thế nào. Trước khi tới em có nhận được chút tin tức, một tháng này Thành Tấn gặp không ít chuyện đâu. Bây giờ xem ra là đã giải quyết xong rồi, à còn nữa... hình như cuốn tạp chí mới này có mời thêm người khác đến chụp nữa đây."

La Thiến kinh ngạc, hỏi: "Ai vậy?"

Triệu Vũ Lâm có chút lo lắng, nói: "Lâu Tùng Nguyên!"

Nói tới đây, La Thiến đã biết Triệu Vũ Lâm lo lắng cái gì rồi, nếu như tạp chí này mời Lâu Tùng Nguyên, vậy thì vị trí trên trang bìa của La Thiến sẽ gặp chút vấn đề. Nhưng hợp đồng đã kí rồi, không phải nói đổi là có thể đổi.

Cơ mà đã mời được Lâu Tùng Nguyên tới thì có vi phạm hợp đồng chắc họ cũng chẳng để ý lắm đâu?

Mặc dù hai người đều tâm sự nặng nề, nhưng do đã nắm được thông tin từ sớm nên Triệu Vũ Lâm cũng không thấy tâm trạng quá tệ.

Phòng làm việc của Thành Tấn nằm từ tầng 15 đến tầng 21, phòng họp La Thiến ngày hôm nay La Thiến cần tới nằm ở tầng 16, ngoài cửa còn in logo của tạp chí.

La Thiến nhìn thoáng qua, kiểu chữ rất xinh đẹp. Cửa mở ra, người bên trong không nhiều, chỉ có Lâu Tùng Nguyên và người đại diện của anh ta, cùng một người đàn ông trung niên.

Lâu Tùng Nguyên nhìn thấy La Thiến thì cười chào hỏi: "Đã lâu không gặp."

La Thiến sững sờ, thật ra trong suốt thời gian quay Thời gian vui vẻ cô đều không trao đổi quá nhiều với các nghệ sĩ nam. Sau đó thì có vài chuyện xảy ra, La Thiến liền dứt khoát không lui tới với họ nữa.

Cho nên, La Thiến cũng không hiểu rõ về Lâu Tùng Nguyên, đây là lần đầu tiên anh ta chào cô một cách vui vẻ như thế.

Người đàn ông trung niên kia đứng lên, nói với La Thiến: "Chào cô, tôi là chủ biên kiêm quản lý của tạp chí này. Tôi tên là Khưu Dật Thành!"

La Thiến bắt tay ông ta, nói: "Chào ông, Khưu tiên sinh, tôi là La Thiến."

Chào hỏi nhau một lượt, mọi người cùng ngồi xuống bàn công chuyện liên quan tới tạp chí.

Khưu Dật Thành nói sơ qua tình hình hiện nay: "Cuốn tạp chí mới này vốn là mô phỏng theo cuốn tạp chí Thời Thượng dưới trướng Thành Tấn hiện nay, tháng 9 năm nay tôi mới tiếp quản nó. Tôi đi du học trở về, biết được nếu cứ tiếp tục làm theo hướng này thì sẽ sớm thất bại. Thế nên tôi đã đề nghị với cấp trên thay đổi nội dung tạp chí. Hiện tại ở trong nước cũng có rất nhiều tạp chí viết về các sản phẩm cao cấp, trào lưu, xen lẫn vào đó là khá nhiều quảng cáo không liên quan.

Tôi nghĩ, cuốn tạp chí mới này tôi sẽ kết hợp những nhân tố lưu hành ở nước ngoài với văn hóa trong nước, cũng sẽ cố hết sức tìm quảng cáo phù hợp với tiêu chí trên. Đồng thời sẽ hướng tới nội dung hướng dẫn phối đồ,

chỗ mua, giá cả... Từ đó kết hợp với việc quảng cáo, sẽ không khiến việc quảng cáo quá mức đột ngột lộ liễu.

1 tháng vừa qua, tôi và nhân viên đã đi chào hỏi mấy nhãn hiệu, bản thảo cũng đã gần như xong xuôi rồi. Nguyên nhân tôi nói những điều trên là bởi vì tôi muốn thay đổi chuyện chụp ảnh bìa một chút, tôi muốn 2 người đồng thời xuất hiện trên trang bìa. Nói thẳng ra thì là đồng thời làm người mẫu, nhưng mà, phí quảng cáo sẽ không quá nhiều, không biết 2 người có đồng ý không?"

Khưu Dật Thành quay đầu nhìn La Thiển, La Thiển cảm thấy không sao hết, Triệu Vũ Lâm cũng đồng ý. Khưu Dật Thành rất vui vẻ, giới thiệu Lâu Tùng Nguyên rồi nói: "Nếu thế thì tôi nói qua về việc vị trí trên trang bìa của 2 người nhé."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 55

Chương 55

Edit: Tiểu Vũ muốn có ny như Đường tổng huhu

Khưu Dật Thành chỉ vào Lâu Tùng Nguyên, nói: "Bởi vì là tạp chí mới, nên tôi kí gửi hy vọng ở nó rất nhiều. Vì vậy, tôi mời thêm Lâu Tùng Nguyên tiên sinh chụp ảnh chủ yếu là vì muốn có nhiều người biết tới, tất cả vẫn sẽ dựa theo hợp đồng đã kí để làm, trang bìa tạp chí vẫn sẽ là hình của La tiểu thư, Lâu Tùng Nguyên sẽ xuất hiện ở các trang bên trong với vai trò người mẫu cùng La tiểu thư."

La Thiến kinh ngạc nhìn Khưu Dật Thành, với địa vị của Lâu Tùng Nguyên thì sao có thể làm người mẫu cho một tạp chí mới được chứ?

Sau đó Khưu Dật Thành lại nói thêm một vài vấn đề nữa, đa phần là về việc tạo hình chụp ảnh, vấn đề này thì Triệu Vũ Lâm có thể thảo luận với bọn họ. Lâu Tùng Nguyên ngồi kia rất yên tĩnh, chưa từng xen vào nói câu nào, dường như anh ta không hề quan tâm tới kết quả cuối cùng là gì.

Cho đến khi Khưu Dật Thành mang theo hai người đại diện lên trên tầng thảo luận tiếp, Lâu Tùng Nguyên với quay sang cười nói với La Thiến: "Cuốn tạp chí này chắc là có thể thành công đấy, tạp chí về thời trang mấy năm nay làm ăn rất được, thị trường rất rộng."

La Thiến hỏi: "Sao anh lại đến? Tôi nghe nói Thành Tấn không xem trọng cuốn tạp chí mới này lắm, bởi vì họ đã có tạp chí khác về mảng này

rồi nên không muốn ném tiền vào đây. Với kinh phí mà Thành Tấn chi ra cho cuốn tạp chí này thì chắc là không mời nổi anh đâu nhỉ?"

Lâu Tùng Nguyên cười ha ha ha: "Tôi không phải vì tiền mà tới đâu, chỉ nhận chút gọi là có mà thôi."

La Thiến kinh ngạc: "Thế thì vì cái gì?" Chẳng lẽ cuốn tạp chí này có thể một bước lên trời à?

Lâu Tùng Nguyên chỉ chỉ chỗ mà Khưu Dật Thành vừa ngồi, nói: "Người vừa ngồi kia, là cậu của tôi."

"Hả?"

"Lúc trước cậu ấy ở nước ngoài cũng làm về tạp chí, đây là cuốn tạp chí đầu tiên cậu ấy làm khi về nước. Lượng tiêu thụ tạp chí ở nước ngoài không tệ, mọi người ở đó cũng quen việc đọc tạp chí giấy truyền thông, cậu tôi ở bên đó rất lâu. Lần này là được Thành Tấn mời về làm việc, mặc dù họ giao toàn quyền cho cậu tôi làm cuốn tạp chí này nhưng lại để dự toán quá thấp. Cậu ấy muốn làm tốt cuốn tạp chí này nhưng cảm thấy lưu lượng của cô không đủ, công ty thì lại không đồng ý chi tiền mời người khác, thế nên cậu ấy tới tìm tôi."

La Thiến nghe xong thì hiểu rõ đầu đuôi, ngạc nhiên nói: "Đã tìm anh rồi thì tại sao bọn họ vẫn đồng ý để tôi lên trang bìa?"

Lâu Tùng Nguyên cười ngượng: "Cả Thành Tấn và cậu tôi đều đồng ý đổi vị trí trang bìa, nhưng tôi nói tôi không muốn."

La Thiến càng ngạc nhiên hơn, hỏi: "Vì sao?"

Lâu Tùng Nguyên cười nói: "Ngay từ đầu trang bìa đã là của cô rồi, hơn nữa, dù tôi ở mấy trang sau thì vẫn có tự tin cân được lưu lượng."

La Thiến: "... Anh đúng là tự tin quá ha!" Không hổ là vua lưu lượng.

"Chúc mừng cô, dạo gần đây rất nổi nhé!" Lâu Tùng Nguyên lại cười hì hì nói chuyện khác.

La Thiến khoát khoát tay, nói: "Không có đâu, không có đâu."

"Thật ra, tôi rất thích cô đấy." Lâu Tùng Nguyên nhớ tới chuyện khi quay Thời gian vui vẻ, nụ cười trên mặt có chút nhạt hơn.

La Thiến nhìn anh, không biết đáp lời thế nào, Lâu Tùng Nguyên lại nói tiếp: "Lúc đầu, tôi cũng cảm thấy cô không biết điều. Tuy tôi và cô cùng tuổi nhưng thời gian ở trong giới giải trí chắc chắn không ngắn hơn cô. Bố mẹ tôi đều là nghệ sĩ, khi còn bé tôi cũng đã quay vài quảng cáo rồi, 15 tuổi bắt đầu quay vài cảnh phim, 20 tuổi chính thức lấy thân phận ca sĩ debut."

Lâu Tùng Nguyên hai tay gối sau đầu, bắt chéo chân tiếp tục nói: "Cô là người không hợp với giải trí nhất mà tôi từng gặp, khi đó tôi cảm thấy rất ngạc nhiên, cũng cảm thấy cô rất ngốc. Chuyện nào cũng nhận làm nhưng lại không chiếm được lợi ích, hơn nữa cô lại không có người chống lưng nên sẽ chẳng ai đứng ra nói chuyện thay cô cả. Giới giải trí là một nơi chỉ biết tới lợi ích, lợi ích là trên hết, muốn người khác đứng ra nói giúp thì phải có quan hệ rất tốt."

"Cô chẳng quen biết ai ở đó hết, cô như thế chẳng khác đơn độc chiến đấu là bao. Khi đó tôi cảm thấy cô bị chơi sắp chết luôn rồi, nhưng mà sau đó tôi phát hiện, cô thật ra chẳng thêm để ý tới mấy chuyện đó. Lúc đó tôi nghĩ, một người rất thú vị đây. Sau đó nữa thì, cảm thấy cô rất tốt. Bởi vì cô bình tĩnh yên lặng quay xong Thời gian vui vẻ."

"Tôi nghĩ cô nhất định sẽ đi tìm Đường... tiên sinh, thế nhưng cô lại yên lặng tiếp tục quay. Tôi cứ nghĩ cô sợ rồi, nhưng về sau Đường tiên sinh lại tới. Tất cả mọi người đều rất tôn trọng, rất cung kính với cô, nhưng cô

lại vẫn yên lặng quay tới khi kết thúc, không làm chuyện gì khác hết. Tôi đã từng nghĩ, có phải cô đã nghĩ quá... thoáng rồi không?

Cách nói chuyện của Lâu Tùng Nguyên lúc này không giống khi còn quay Thời gian vui vẻ, La Thiến biết, đây mới là tính cách chân chính của Lâu Tùng Nguyên.

La Thiến cũng không có thâm cừu đại hận gì với Lâu Tùng Nguyên, anh ta đã bày tỏ thật lòng, La Thiến cũng thật dạ đáp lại: "Không phải tôi nghĩ thoáng, chỉ là tôi cũng chẳng chịu tổn thương gì lắm, người không thích tôi cũng chẳng uy hiếp gì đến tôi được nữa, đã thế thì chỉ cần quay xong lấy tiền là được rồi. Đằng nào thì về sau cũng sẽ không gặp nhau nữa, cần gì phải dây dưa lằng nhằng?" Đối với những người ghét cô như Ngụy Khả Tinh, đối với những người không đứng ra giúp đỡ cô, thật ra cô cũng không ghét, bởi vì cô cảm thấy không cần phải quan tâm, chỉ như bèo nước gặp nhau mà thôi. Hơn nữa, bọn họ khiến cô không vui thì sao cô phải đi để họ vừa lòng chứ, cứ ở lại rồi khiến mấy người đó tức chết đi.

"Thế nên tôi mới rất thích cô, tôi làm người mẫu với cô cũng có thể giúp cô có thêm lưu lượng đấy." Lâu Tùng Nguyên cười nói, anh ta tới vì tình thân, nên anh ta không đồng ý đổi vị trí thì ai cũng không thể bắt buộc được.

La Thiến sững sờ, sau đó đột nhiên bừng tỉnh, nói: "Thật chứ?" Lưu lượng đối với La Thiến mà nói thì chính là tiền đó! Càng nhiều lưu lượng thì sẽ càng nhiều tiền!!!

Bên ngoài truyền tới tiếng người đi tới, hẳn là mấy người kia trở về, Lâu Tùng Nguyên đứng lên bắt tay La Thiến, nói: "Vây, hợp tác vui vẻ nhé!"

Tối hôm đó, Lâu Tùng Nguyên đăng Weibo, tuyên truyền cho tạp chí mới. Chỉ là 1 bài đăng nói muốn đi chụp ảnh cho tạp chí mới thôi chỉ trong

vòng vài tiếng đã có 100k lượt chia sẻ rồi, La Thiến thấy thế thì không dám chia sẻ Weibo của anh ta nữa, cuối cùng chỉ đành lựa chọn làm một con chim cú ngoan ngoãn yên tĩnh.

Ngoại hình và dáng người của La Thiến rất xinh đẹp, Triệu Vũ Lâm tìm cho cô rất nhiều tạp chí trong nước và ngoài nước cho cô tham khảo cách tạo dáng, còn mời giáo viên đến dạy cô 2 ngày, đến hôm chụp thì lại có đạo diễn phong phú kinh nghiệm chỉ đạo thế nên hiệu quả chụp ảnh bìa coi như không tệ. Làm người mẫu chụp ảnh cho mấy trang bên trong thì không có yêu cầu cao như chụp ảnh bìa, hơn nữa sự tập luyện trước đó của La Thiến cũng đã có hiệu quả, mặc dù bị NG mấy lần nhưng cuối cùng cũng đã chụp xong trong vòng mấy ngày.

Lâu Tùng Nguyên thì không cần nhắc tới, anh ta đã có khá nhiều kinh nghiệm về việc này rồi, do đó đã hoàn thành công việc trước La Thiến 1 ngày.

Cuốn tạp chí này có Lâu Tùng Nguyên chắn giữ, ít nhất thì về mặt tiêu thụ là không có vấn đề gì. Việc La Thiến lên trang bìa lần này có thể nói là trăm lợi không hại, còn có thể cộ nhiệt cộ lưu lượng của Lâu Tùng Nguyên nữa. Bởi vì khi fan của Lâu Tùng Nguyên mua tạp chí ủng hộ thần tượng thì điều đầu tiên đập vào mắt họ chính là cái mặt của La Thiến đấy!

Đáng tiếc là chuyện lại không như mong muốn, bởi vì ảnh đường phố của La Thiến và Lâu Tùng Nguyên bị tung lên mạng.

Độ nổi tiếng của Lâu Tùng Nguyên cao tới mức nào?

Trong phạm vi cả nước hiện nay thì anh ta tuyệt đối là no1, không phải bởi vì địa vị của anh ta cao đến đâu, cũng không phải vì diễn xuất của anh ta tuyệt vời thế nào, chỉ đơn giản là, fan hâm mộ của anh ta là nhiều nhất.

Dù sao thì anh ta cũng còn trẻ, địa vị và diễn xuất không thể cao đến mức xuất thần nhập hóa được. Và có lẽ sẽ có một ngày anh ta sẽ từ thiên đường rơi xuống, nhưng không thể phủ nhận rằng, bây giờ anh ta chính là vua lưu lượng của giới giải trí.

Cho nên, khi hình ảnh anh ta và La Thiến đang ngồi ven đường uống nước, vừa cười vừa nhìn nhau chăm chú bằng ánh mắt "chỉ dành cho nhau" được tung lên mạng thì ngay lập tức Weibo liền tê liệt.

Fan hâm mộ của Lâu Tùng Nguyên giảm mạnh sau một đêm, Weibo của La Thiến cũng bị đánh chiếm không thương tiếc.

Triệu Vũ Lâm gọi điện đến thông báo: "Tuyệt đối không được đi ra ngoài, tuyệt đối không được ra khỏi cửa. Bọn em đang liên lạc với đoàn đội của Lâu Tùng Nguyên để thương lượng cách giải quyết."

"Nói thẳng ra là đang chụp ảnh cho tạp chí không được à? Vốn dĩ nó cũng chính là ảnh chụp cho tạp chí mà." La Thiến mông lung, ăn ngay nói thật hỏi!

"Dù là thế thì cũng không phải chỉ cần nói ra là tốt, còn phải thương lượng lại với công ty đã, mọi người cùng nhau làm sáng tỏ thì đỡ phải mỗi người một ý. Nếu không đến lúc đăng bài lại bị soi có gì đó mâu thuẫn giữa hai bên thì xong đời. Thế nhé, em tiếp tục bàn bạc với họ đây, có lẽ là buổi chiều sẽ ra thông báo."

"À, ừ, được!" Không làm việc gì trái lương tâm nên không sợ bị ma gõ cửa, La Thiến cảm thấy mình vô tội cực kì. Cho nên, cô cảm thấy chuyện này chẳng khó khăn chút nào.

Buổi chiều, Thành Tấn là bên đầu tiên phát thông báo làm sáng tỏ, rất đơn giản, nói sự thật thôi, rằng Lâu Tùng Nguyên và La Thiến được bọn họ mời để chụp ảnh cho tạp chí. Bức ảnh mà mọi người nhìn thấy kia chính là

bối cảnh cần chụp, lúc đó cũng không phải chỉ có 2 người. Đồng thời đăng thêm 1 bức ảnh có cả những nhân viên, đạo diễn, trợ lý.

Lâu Tùng Nguyên và La Thiến cùng đồng thời chia sẻ bài đăng đó của Thành Tấn. Lâu Tùng Nguyên chia sẻ kèm dòng caption: đây là lần thứ 2 hợp tác cùng La Thiến, cô ấy là một người rất tốt. Hai người chúng tôi làm việc tương đối ăn ý, hi vọng về sau sẽ tiếp tục hợp tác với nhau.

Còn bên La Thiến thì là do Triệu Vũ Lâm đảm nhiệm, thấy Lâu Tùng Nguyên đã chia sẻ suy nghĩ thì cô ấy cũng đơn giản nói câu: Rất may mắn vì đã nhận được công việc này. Đồng thời sẽ tôi cùng Lâu Tùng Nguyên cố gắng làm việc hết mình vì chất lượng của tạp chí. Tôi sẽ tiếp tục cố gắng để không phụ sự kỳ vọng của mọi người.

3 bài đăng làm sáng tỏ đều rất chính thức hóa, không có bất cứ từ ngữ nào dư thừa. Đáng tiếc... fan hâm mộ không chịu nổi mặt mũi.

"ha ha, với địa vị hiện nay của Lâu Tùng Nguyên thì sẽ đi nhận hợp đồng chụp ảnh cho một tạp chí tôi còn chưa nghe thấy tên bao giờ à? Tối đó anh ta đăng bài tôi đã thấy kì lạ rồi, hóa ra là vì bạn gái!"

"2 người bọn họ yêu nhau nhờ Thời gian vui vẻ à?"

"Nhìn ảnh chụp thì quá là thâm tình luôn ý."

"Trong tấm ảnh Thành Tấn đăng lên ấy, mặc dù có cả những người khác vây quanh nhưng cách bọn họ nói chuyện rất khả nghi nhé!"

"La Thiến dựa vào cái gì mà yêu đương với Nguyên ca? Đồ xấu xí!"

"Nhất định là La Thiến bám đuôi anh tôi, Nguyên ca của tôi không thèm nhìn cô ta đâu!"

"Đáng tiếc là Nguyên ca của các bạn không như thế đâu, anh ấy nhận chụp ảnh tạp chí chỉ vì làm chỗ dựa cho cô ấy kia kìa!"

"Không phải chỉ là yêu đương thôi sao, mẹ nó, top30 hotsearch Weibo đều liên quan tới 2 người họ."

"Nhìn số lượng người theo dõi của La Thiến tăng chóng mặt kìa, đây chắc là chiêu trò tiêu thụ tạp chí thôi!"

"Tiêu thụ cái mẹ gì, không thấy fan hâm mộ của Nguyên ca đang giảm mạnh à?"

"CMN, làm mình tỉnh thì không thể yêu đương hả mấy chuy ơi?"

"Người ta đã giải thích rồi còn gì, không có chuyện gì hết, tản đề tản đề!"

"Đúng rồi! Không phải có một người đàn ông xuất hiện chớp nhoáng trong tập 1 Thời gian vui vẻ sao? La Thiến có bạn trai mà."

"Thôi đi, anh ta có thể so với Nguyên ca à?"

...

La Thiến cho rằng chỉ cần 3 bên giải thích như thế là đã xong chuyện, thế nhưng đến tận đêm rồi mà các fan vẫn buộc chặt cô và Lâu Tùng Nguyên lại với nhau.

La Thiến không có chút cảm giác yêu đương trai gái gì với Lâu Tùng Nguyên cả, mặc dù 2 người cùng tuổi nhưng nhìn khí chất bọn họ người biểu hiện hàng ngày thì La Thiến có vẻ giống chị gái Lâu Tùng Nguyên hơn. Bởi vì Lâu Tùng Nguyên là kiểu mỹ nam đẹp hơn hoa cho nên không đủ man cho lắm. La Thiến cảm thấy mình vẫn thích kiểu của Đường tổng

hơn, cool ngầu men lỳ, những người hai mấy tuổi không so được với đàn ông 30 đâu!

May mà Đường tổng không biết được suy nghĩ này của La Thiến, chứ nếu mà biết thì anh chắc chắn sẽ phải nói chuyện đàng hoàng với La Thiến một lần, dù sao thì năm nay Đường tổng cũng mới có 29 tuổi thôi, còn mấy tháng nữa mới đến 30 tuổi cơ!

Tối đó Đường Diễn trở về, lời đầu tiên ra khỏi miệng chính là hỏi La Thiến: "Nước kia uống ngon không?"

La Thiến: "... " CMN, chuyện gì đang xảy ra đây.

Tiểu Vũ: muốn có ny như Đường tổng huhu. Ai ship đến cho tui đi!!!!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 56

Chương 56

Edit: Vũ này không phải Vũ trong lông vũ đâu ahihi

La Thiến ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười ngu: "Ha ha... "

Đường Diễm ngồi xuống sofa bên cạnh cô, hỏi: "Em có biết người từng đội mũ xanh cho tôi có kết cục gì không?"

La Thiến hoảng sợ: "Có người từng đội mũ xanh cho anh á? Ai vậy?"
Sao lại không muốn sống như thế chứ.

Đường Diễm: "... " Cô chỉ tập trung vào ý này thôi à? Trọng điểm của anh là đe dọa cơ mà.

"Là ai đấy?" La Thiến không sợ chết hỏi, phụ nữ mà, đều rất thích hóng hớt.

Đường Diễm nghiêng răng: "Không, ai."

La Thiến tỏ ra vẻ mặt không tin nhìn anh: "Ahihi ~~~ em hiểu, em hiểu mà."

Đường Diễm thấy thế thì chỉ muốn vung tay ra che mặt cô đi. Không biết đầu anh bị chập dây nào nữa, thế mà lại đi nói ra câu hỏi ngu xuẩn kia. Đột nhiên, trong đầu lóe ra một câu: "Gần mực thì đen gần đèn thì sáng!". Các cụ ngày xưa đúng là không nói sai câu nào.

"Nói một chút đi mà! Em sẽ không nói với ai đâu." La Thiển xích tới gần anh hơn, bạch nguyệt quang? Tiêu Vĩnh Thanh? Hay là những người khác?

Sau khi Đường Diễn quy việc mình nhất thời ngu xuẩn kia cho La Thiển thì trong lòng dễ chịu hơn một chút, nói: "Nhìn tôi giống người bị đội mũ xanh lắm à?"

Nhất thời, ánh mắt La Thiển nhìn Đường Diễn có chút vi diệu. Cô không nỡ nói với anh rằng, trong tiểu thuyết ấy, bạch nguyệt quang có người thầm mến, Lâm Phỉ chân ái cũng có người thầm mến, hai người bọn họ cũng đều từng cân nhắc qua người thầm mến kia.

Gân xanh trên đầu Đường Diễn nổi hết lên, anh híp mắt nhìn La Thiển một cách nguy hiểm: "Ánh mắt kia của em có ý gì đấy?"

La Thiển im lặng một lúc, đứng dậy đi vào phòng bếp: "Đường tổng, buổi tối anh muốn ăn gì?"

Đường Diễn: "...". Cô đang nói lảng sang chuyện khác, nếu như cô không phải phụ nữ thì anh thật sự muốn đánh cô một trận ra trò đấy.

Thật đau đầu, uy tín của mình ở chỗ La Thiển càng ngày càng thấp rồi.

Nhưng mà, Đường tổng vẫn rất nhanh theo kịp mạch suy nghĩ của La Thiển: "Ăn mì!"

La Thiển cầm một gói mì từ phòng bếp đi ra: "Đây là loại mì hôm qua em mua ở siêu thị."

"Ừm!"

"Đến tận hôm qua em mới biết, hóa ra loại mì này cũng chia ra thành các loại giá khác nhau. Gói em đang cầm là loại đắt nhất đấy, sau khi nấu

xong có thể để qua 12 tiếng mà không nát. Em quyết định mua nhiều một chút, nấu cho anh nếm thử."

Đường Diễm vẫn luôn rất hiếu kì về giá trị quan của La Thiến, đến tận bây giờ anh vẫn không nhìn ra cô có tham lam hay không. Dắt cô đi shopping, đồ đắt cô thích mà đồ rẻ cô cũng thích, đưa cho cô thẻ cô thì cô đi tiêu, nhưng lại rất thích mua đồ giảm giá. Thế mà bây giờ mua mì lại chọn loại đắt nhất, Đường Diễm có chút mờ mịt.

Anh liền hỏi La Thiến: "Bao nhiêu tiền?"

La Thiến ngây người, Đường Diễm mà lại hỏi vấn đề nhảm chán này á? Cô chỉ là thích làm nhảm với anh thôi, thế nên, liền rất vui vẻ trả lời: "2 tệ 5 một cân."

Đường Diễm: "..."

Chịu đựng cảm giác muốn học máu, Đường Diễm tiếp tục hỏi: "Thế loại rẻ hơn thì bao nhiêu?"

"2 tệ!" La Thiến trả lời một cách đương nhiên.

Đường Diễm cuối cùng cũng không dám hỏi cô còn loại nào rẻ hơn nữa không.

La Thiến thực tình không cảm thấy áy náy hay ngượng ngùng gì với anh cả, cô mua là để cho mình ăn mà thôi, cũng có nói bởi vì Đường Diễm nên mới mua loại đắt nhất này đâu.

Loại mì này, La Thiến rất hay ăn. Do máy móc làm ra được hàng loạt nên giá thành khá rẻ, nhưng La Thiến cảm thấy nó ăn rất ngon.

Trước khi biết giá tiền, Đường Diễm cũng cảm thấy ăn rất ngon, sau khi biết giá tiền, Đường Diễm vẫn cảm thấy ăn rất ngon, chỉ là có chút căm

nín.

Nhìn Đường Diễm ăn mì, La Thiển lại mở miệng tám chuyện: "Chủ quán trọ trong show Thời gian vui vẻ em tham gia ấy, họ nói năm nay sẽ thịt mấy con lợn rồi làm thành thịt khô gửi tới cho bọn mình một chút. Đến lúc đó em làm cơm thịt khô cho anh ăn... Rất ngon đấy." La Thiển vừa nói vừa nuốt nước miếng.

Đường Diễm ngáy người: "Quan hệ của em với chủ quán trọ không tệ nhỉ?" Thế nhưng sao quan hệ với đồng nghiệp lại tệ như thế?

"Ha ha ha ha... đúng vậy! Trước khi kết thúc các cảnh quay ở đó, chủ quán trọ đã quay trở lại rồi, chị ấy nói em là người cho heo ăn tốt nhất chuyên nghiệp nhất. Bọn em trò chuyện vài ngày, chị ấy nói em rất thân dân, bảo em về sau thường tới đó chơi, chị ấy sẽ giảm giá 50% cho em."

Lại giảm giá...

"Nói đến giảm giá mới nhớ, tiệm bánh ngọt kia cũng giảm giá 20% cho em đấy, tương đối có thành ý nhé. Cơ mà chị chủ quán trọ kia còn có thành ý hơn, giảm tận 50%, có thu được vốn không vậy?"

"Haizz! Em cũng chỉ được cái cho heo ăn là giỏi thôi." Đường Diễm thở dài.

"Đó là đương nhiên, khi còn bé em là một tay lão luyện đấy nhé."

Đường Diễm lúc này mới nhớ tới xuất thân của cô: "À đúng rồi, em từ nông thôn tới, khi còn bé trong nhà nuôi heo sao?"

"Nhà em không nuôi!" Cả cô và nữ phụ La Thiển đều chưa từng nuôi heo trong nhà.

"Gì cơ?" Đường Diễm nhú mày.

La Thiến giải thích: "Em chỉ giúp người trong thôn cho ăn thôi, 3 ngày 5 hào."

Đường Diễn: "... 5 hào thì đủ làm gì!"

"Không đâu! 5 hào hồi đó rất lớn đấy! 1 hào có thể mua được 1 túi nước ngọt hoặc 2 cái kẹo hoặc 1 gói cay hoặc 1 lần rút thăm trúng thưởng, tóm lại là 5 hào có thể tiêu được vài ngày lận!" La Thiến cảm thán, khi còn bé cô rất nghèo, 5 hào chính là tiền tiêu vặt trong cả 1 tuần của cô.

Đường Diễn không tiếp tục đề tài này nữa, anh có chút không quen cuộc sống quá khứ đó của cô, liền hỏi: "Lúc nào thì làm cơm thị khô?"

"Có lẽ là phải tháng chạp! Đến lúc đó người ta mới thịt heo rồi sấy khô, loại thịt khô ở nông thôn này ngon hơn trong siêu thị nhiều..."

La Thiến bla bla nói không ngừng, Đường Diễn yên lặng nghe cô nói, anh không thể tưởng tượng ra cuộc sống hồi bé của La Thiến như thế nào.

Từ lúc anh sinh ra thì gia đình đã không thiếu tiền, khi đó, cả nhà anh ở trong một tứ hợp viện. Cạnh đó đều là các đơn vị trực thuộc quốc gia, Đường gia có gốc gác sâu xa, không dám nói là nhà giàu nhất nước, nhưng chưa bao giờ thiếu tiền.

Sau đó lại thêm thế lực nhà mẹ Đường Diễn, hai nhà hỗ trợ nhau trên thương trường chính trường, càng ngày càng phát triển hơn. Từ bé Đường Diễn đã có xe riêng chuyên đưa đón đi học đi chơi, cũng không chỉ mình anh như vậy, bên cạnh có rất nhiều người giống thế. Anh chưa từng phải mặc quần áo bẩn, thậm chí đồ ăn vặt bên ngoài cũng không thường ăn, mà chỉ ăn đồ ăn trong gia đình chuẩn bị.

Lớn hơn một chút, mẹ của anh thừa kế công ty của ông ngoại, anh liền thường xuyên ra nước ngoài. Tuy rằng ra nước ngoài thường xuyên nhưng anh cũng vẫn kiên trì học tập trong nước, mãi cho đến khi học cấp 3. Lúc

ấy anh vụng trộm yêu đương với một cô gái trong đại viện nên hường xuyên ở lại trong nước, cho đến tận khi hai người chia tay.

Anh dứt khoát rời khỏi nơi thương tâm này, ra nước ngoài học tập, sau đó về nước phát triển, cho đến tận bây giờ.

"Đường tổng, ăn cái này không?"

Giọng nói của La Thiến kéo suy nghĩ của Đường Diễn trở lại, anh quay đầu nhìn La Thiến, cô đang ngồi xổm trước tủ lạnh, trong tay cầm một hộp bánh macaron, có rất nhiều màu sắc, trông cũng rất ngon miệng, từng cái từng cái nằm gọn bên trong hộp, ngay cả khuôn mặt tươi cười của La Thiến cũng xán lạn vô cùng.

Đường Diễn đột nhiên nở nụ cười, hình ảnh ai đó trong đầu chậm rãi biến mất, anh nói: "Mang tới đi!"

Ngày hôm sau, Triệu Vũ Lâm đang ngủ thì nhận được điện thoại của La Thiến, câu đầu tiên của La Thiến là: "Vũ Lâm, không xong rồi!!!"

3 giờ sáng Triệu Vũ Lâm mới ngủ, vì việc của La Thiến mà các bên đều đang đau đầu nghĩ biện pháp. Nghe La Thiến nói không xong rồi, Triệu Vũ Lâm liền tưởng rằng trên Weibo lại xảy ra đại chiến gì, vội vàng hoảng sợ bật dậy.

"Sao thế sao thế?"

"Hôm qua Đường tổng không dùng tư thế Lão Hán đẩy xe nữa, ôi má ơi! Làm chị sợ muốn chết." Loại chuyện này La Thiến không có tí kinh nghiệm nào hết, tất cả kinh nghiệm mà cô có đều đến từ Đường Diễn, tư thế làm tình thì luôn luôn 1 kiểu, cô cũng đã quen rồi. Thế nhưng hôm qua đột nhiên lại biến đổi, vừa làm chuyện xấu hổ vừa nhìn đối mặt nhau, cô bị dọa đến mức run rẩy cả người.

Triệu Vũ Lâm mất gần 3 phút mới phản ứng được La Thiến đang nói gì, khóc ròng nói: "Bà chị ơi, mới sáng sớm chị gọi điện cho em để nói cái này có phù hợp không?"

"Sớm đâu mà sớm? Đã 10 giờ rồi đấy!" La Thiến nói.

"Thế nhưng hôm qua 3 giờ sáng em mới ngủ!"

"Hôm qua 3 giờ chị cũng mới ngủ mà!" La Thiến mạnh miệng nói.

Hai việc này có thể giống nhau sao? Trước 3 giờ sáng em phải suy nghĩ vắt óc làm việc, còn chị và Đường tổng thì lại sung sướng lăn giường! Mẹ nó, tại sao lại bắt em phải nghe chuyện này? Em vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ đấy!

"Được rồi được rồi! Không quây rầy em nữa, à hôm nay chị có thể đi ra ngoài không?" La Thiến hỏi.

"Nếu như chị không muốn sống!" Triệu Vũ Lâm nói.

"Ặc, Lâu Tùng Nguyên này yêu nghiệt thật! Nhìn đám fan hâm mộ của cậu ta đi, vì cậu ta mà sống sống chết chết." La Thiến có chút hả hê nói.

"... Chị còn có tâm tình cười trên nỗi đau khổ của người khác à?" Chị chính là 1 trong 2 nhân vật chính của câu chuyện đó!

"Dù sao thì sớm muộn gì cũng sẽ giải thích rõ ràng thôi, không có chuyện gì thì sao người ta có thể nói mãi được? Em đi ngủ đi! Chị cũng đi ngủ một lát đây. Tủ lạnh nhà chị hết thức ăn rồi mà chị thì không ra ngoài được, em nghĩ biện pháp đi nhé!" La Thiến nói.

Triệu Vũ Lâm không dám không đồng ý, lá gan của La Thiến rất lớn, cô mà đến chậm một chút khéo khi La Thiến sẽ đạp giày phi thẳng đến siêu

thị mất. Từ khi bị ngáng chân ngã trong thang máy, La Thiến đã chuyển sang đi giày đế bằng thay cho giày cao gót rồi.

"Ok ok, em sẽ bảo ai đó mang tới cho chị, chị muốn mua gì thì nhắn tin cho em nhé, bây giờ em đi mua luôn đây!" Triệu Vũ Lâm nói nhanh. La Thiến ừm một tiếng.

Ngày hôm đó, để chứng minh Lâu Tùng Nguyên và La Thiến thật sự có quan hệ, mọi người bắt đầu lần tìm dấu vết. Bắt đầu từ những video của Thời gian vui vẻ.

Đám người này cũng thật sự tìm ra được vài cảnh đáng nghi, ví dụ như khi La Thiến nấu ăn, Lâu Tùng Nguyên luôn là người ăn nhiều nhất.

Ví dụ như, khi La Thiến cho heo ăn, Lâu Tùng Nguyên luôn đồng ý hợp tác với cô.

Ví dụ như, khi La Thiến ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn, Lâu Tùng Nguyên sẽ phối hợp ở nhà đun nước sôi.

Tóm lại, hai người phối hợp rất ăn ý, nhìn qua thì thấy đây chính là hình tượng nghiêm chỉnh đứng đắn làm việc, nhưng sau khi bị n người ảo tưởng thì hình như lại sinh ra chút cảm giác yêu đương thật.

Thật ra, nếu La Thiến không làm những việc này thì Lâu Tùng Nguyên cũng sẽ làm với người khác, nhưng mà trong con mắt của những người nghi ngờ thì sẽ không thấy điều này. Bọn họ chỉ thấy Lâu Tùng Nguyên đối xử khác biệt với La Thiến, Lâu Tùng Nguyên cũng không biết phải giải thích thế nào.

Ăn nhiều hơn khi La Thiến nấu là bởi vì cô ấy nấu ăn ngon nhất, cơ mà cũng không phải chỉ mình anh ăn nhiều!

Muốn hợp tác với La Thiến cho heo ăn là bởi vì, chỉ có làm cùng La Thiến thì mới dễ chịu thoải mái thôi, cô ấy sẽ làm hết, anh chỉ cần giúp đỡ chút việc lật vật thôi.

La Thiến ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn còn anh ở nhà đun nước là bởi vì, trong số các nghệ sĩ nam ở đó, anh là người có bối phận nhỏ nhất, La Thiến đi rồi thì anh đương nhiên phải đun thôi!

Nhưng lại không thể mang những lời này lên Weibo để giải thích được, sẽ càng tô càng đen mất!

Ngay trước khi Lâu Tùng Nguyên bị bức điên, trailer tập mới của Thời gian vui vẻ được tung ra.

Tập sau chính là tập quay ở nước ngoài, trong trailer này, một số hành động của La Thiến và người đàn ông bị làm mở mặt được tung ra. Sau khi xem xong, cư dân mạng bắt đầu ngờ ra suy nghĩ: Có lẽ Lâu Tùng Nguyên và La Thiến chẳng có quan hệ gì hết thật, nhìn sự tương tác của hai người kia mà xem, phải yêu nhau nhiều đến mức nào chứ? Nhìn qua thôi cũng biết là người yêu, gương mặt tươi cười kia của La Thiến chân thật vô cùng! Trong tất cả các tập trước của Thời gian vui vẻ, cô chưa từng cười vui như thế. Chỉ có duy nhất đoạn trailer này, người ta mới thấy nhiều cô có nhiều biểu cảm như thế.

Mà lúc này, tại Đường thị, thư kí Kiều gõ cửa phòng làm việc của Đường Diễn.

"Đường tổng, đã tung trailer tập mới rồi ạ." Thư kí Kiều mở cửa ra, nói.

Đường Diễn ừ một tiếng.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 57

Chương 57

Edit: Vũ này trong Hạ Vũ đó nheee

Mặc dù cảnh quay đầu tiên khi ra nước ngoài là cảnh tự do đi chơi, nhưng nó sẽ không được chiếu trước mà sẽ là phần kết của show Thời gian vui vẻ.

Trước đó các biên tập viên cũng đã tung trailer đoạn tìm kiếm kho báu rồi, vốn định tập tiếp theo sẽ chiếu đoạn này, nhưng đột nhiên lại có yêu cầu tung thêm cả đoạn trailer cảnh du lịch nữa.

Trailer đã được tung ra và đương nhiên là do Đường Diễn yêu cầu. Anh cảm thấy, nếu còn không làm gì nữa thì La Thiến tuy rằng là người của mình nhưng trên danh nghĩa sẽ là bạn gái của người khác mất! Thử hỏi nếu nó thành sự thật thì từ nay về sau anh biết để mặt mũi đi đâu? Anh là người sĩ diện, đương nhiên phải để ý tới mặt mũi của mình rồi.

Không nhìn thấy hai ngày nay ánh mắt thư kí Kiều nhìn anh cũng thay đổi rồi à?

Thật ra thư kí Kiều chẳng nghĩ nhiều đến vậy đâu, ánh mắt thay đổi cái quỷ gì? Đấy chẳng qua là Đường tổng tìm cơ cho hành động của mình mà thôi.

Cũng may đoạn trailer kia có hiệu quả một chút, La Thiến và Lâu Tùng Nguyên lập tức rèn sắt khi còn nóng, lên Weibo giải thích các kiểu

một phen. Truyền thông Thành Tấn cũng thừa dịp tuyên truyền quảng cáo cho tạp chí mới của mình, đồng thời giải thích nguyên nhân mới Lâu Tùng Nguyên và La Thiến cùng chụp ảnh: Cuốn tạp chí mới này không chỉ viết và giới thiệu suông về các xu hướng thời trang, mà sẽ mời các nghệ sĩ chụp ảnh thực tế đối chiếu luôn. Họ cũng sẽ áp dụng các tiêu chuẩn chụp ảnh tiên tiến để cho ra loạt photoshoot sinh động nhất, có cảm giác nhất.

Để mọi người có thể thông qua những tấm hình, thấy được quần áo thời trang có ảnh hưởng đến cuộc sống của con người như thế nào, sẽ làm tăng thêm các sắc thái niềm vui cho chúng ta ra sao.

Đồng thời còn tung thêm 3 tấm ảnh, một bức là hình La Thiến tung tăng dạo phố trên đường, một bức là cảnh Lâu Tùng Nguyên dựa vào tường nhìn ống kính, phải nói là đẹp trai ngây ngất, còn tấm cuối là cảnh hai người ngồi bên bàn uống nước cùng nhau.

Tóm lại là cố gắng hết sức ghim mối quan hệ giữa 2 người thành mối quan hệ trong công việc. Hotsearch về chuyện yêu đương của hai người cuối cùng biến mất, mọi người bắt đầu chú ý tới tạp chí.

"Bộ quần áo La Thiến đang mặc kia đẹp thật đấy, muốn mua quá đi."

" 1 "

" 2 "

" 10086 " (cho những ai chưa biết thì 10086 là số tổng đài của TQ nhé)

"Nguyên ca đẹp trai ngất trời, bộ quần áo đang mặc cũng đẹp thôi rồi!"

"Em mua em mua, em mua tạp chí! Nhìn ảnh chụp đã biết là rất tuyệt rồi."

...

Fan hâm mộ cùng người qua đường nhảy vào bình luận, thêm cả một chút thủy quân các bên mua nữa, 3 bên tám chuyện hăng say, cuối cùng cũng hướng chiều dư luận từ chuyện yêu đương sang chuyện tạp chí.

Tối đó La Thiến gọi điện thoại cho Triệu Vũ Lâm, đặc ý nói: "Xem đi! Chị đã nói việc này sớm muốn gì cũng có thể làm sáng tỏ mà."

"Chị quá đáng lắm nhé chị Thiến, chị bảo Đường tổng giúp đỡ mà không thèm nói với em tiếng nào!"

"Ồ! Chị không bảo anh ấy giúp mà!" La Thiến nói.

Triệu Vũ Lâm vừa cười vừa cúp điện thoại, tuy La Thiến không bảo nhưng rõ ràng là Đường tổng đã nhúng tay vào rồi. Đường Diễn rất ít khi quản mấy chuyện này, Tiêu Vĩnh Thanh rất thông minh, lúc cô ta đi theo Đường Diễn đã từ chối tất cả tiền bạc quần áo túi xách Đường Diễn cấp.

Chính bởi lý do này, khi Tiêu Vĩnh Thanh đi theo Đường Diễn thì tài nguyên về công việc tốt vô cùng. Cô không muốn tiền bạc, nhưng Đường Diễn tôi cũng không muốn nợ cô, thế thì cho cô cái cô cần hơn vậy. Thật ra, nếu chuyển những tài nguyên đó thành tiền thì không chỉ ít ỏi 20 vạn một tháng đâu.

Cơ mà trên danh nghĩa của Tiêu Vĩnh Thanh bây giờ vẫn có một căn nhà mà Đường Diễn cho. Dù rằng Tiêu Vĩnh Thanh thích Đường Diễn, nhưng khi Đường Diễn muốn chia tay cô ta cũng không dám nói không đồng ý.

Cô ta biết dù mình có nói gì thì cũng không có kết quả, càng làm âm thì càng chết khó coi hơn mà thôi. Quả nhiên, sau khi cô ta dứt khoát đồng ý thì nhận về được nhiều lợi ích hơn nhiều.

Nhưng, cô ta thông minh đến mức nào, thức thời đến mức nào thì Đường Diễn cũng chưa từng nhúng tay vào chuyện trong giới của cô ta. Tình nhân của Đường Diễn đều rất biết điều, hiếm khi xảy ra mấy chuyện khó xử, nhưng nếu thật sự xảy ra và đến cầu xin Đường Diễn giúp thì anh vẫn sẽ giúp.

Nhưng ra tay giúp đỡ đồng nghĩa với việc đường ai nấy đi. Những chuyện này Đường Diễn sẽ không rảnh đi tính toán, muốn làm sao thì làm vậy, cơ mà thư kí Kiều đứng đằng sau thì luôn luôn nhìn chăm chăm. Hết thấy mọi chuyện thư kí Kiều đều tính toán rất rõ ràng, ngoại trừ một vài thứ Đường tổng tự mình cho thì tất cả những cái khác đều do một tay thư kí Kiều phân phối.

La Thiến cũng thế, cô cũng chưa từng nhận được sự che chở nào của Đường Diễn cả. Hoặc là nói, sự tự do và công việc dễ dàng chính là sự che chở lớn nhất Đường Diễn dành cho cô.

Người mới giống như La Thiến là người có hợp đồng khắc nghiệt nhất. Một khi có chút danh tiếng thì lượng công việc sẽ cực kỳ nhiều, 1 ngày 24 tiếng thì bạn phải làm việc 20 tiếng.

Có kịch bản tìm đến mà cô còn chọn với lựa? Người mới thì làm gì có nhiều quyền lợi đến thế? Bất kể là kịch bản tốt hay xấu thì đều phải nhận, chỉ cần kiếm được tiền thì họ chẳng quan tâm gì cả.

Thế nên, La Thiến có thể thoải mái làm việc lâu như vậy chính là do công ty không nhúng tay quá nhiều vào chuyện của cô.

Khi La Thiến bắt đầu có chút nổi, công ty cũng để Triệu Vũ Lâm toàn quyền quyết định chuyện của cô, nhận kịch bản nào quảng cáo nào, tất cả những điều này Triệu Vũ Lâm đều có thể toàn quyền làm chủ.

La Thiến không biết những chuyện này, nhưng Triệu Vũ Lâm thì vẫn luôn luôn biết. La Thiến ít tới công ty nhưng Triệu Vũ Lâm thì rất hay chạy

tới, cô đã nhìn thấy rất nhiều nghệ sĩ mới và người đại diện của nghệ sĩ mới phải chạy đông chạy tới rất vất vả. Cường độ công việc rất lớn, tinh lực tiêu hao cũng rất nhiều mà kết quả thu vào lại chẳng được bao.

La Thiến nhìn điện thoại bị ngắt mà chẳng hiểu gì. Triệu Vũ Lâm đây là... không tin cô nói?

La Thiến cũng không thèm để ý, cô gọi thẳng cho Đường Diễn hỏi thăm, đầu kia vừa nhận máy cô đã nói: "Đường tổng ơi! Cảm ơn anh nhé! Em biết chuyện hôm nay nhất định có sự giúp đỡ của anh, ân tình này không cách nào báo đáp, chỉ có thể khắc thật sâu vào trong lòng!"

Đường Diễn: "... Mỗi lần cảm ơn của em đều không đáng tiền!" Không phải khắc sâu trong lòng thì chính là cảm động đến rơi nước mắt, lần nào cũng thế, không đáng một đồng tiền nào!

La Thiến: "... Nếu không thì... em mời anh ăn cơm nhé?"

"Ăn cái gì?" Đường Diễn đã hết hi vọng vào câu trả lời của cô rồi.

La Thiến hỏi: "Anh muốn ăn cái gì?"

"Em biết các nhà hàng có sao Michelin không?"

"Không biết!" Thật ra La Thiến có biết nhà hàng này, nhưng mà Michelin đắt lắm lắm, nên cô dứt khoát nói: "Anh biết Toàn Tụ Đức (*) không?"

(*) là một nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng với món vịt quay Bắc Kinh và di sản ẩm thực lâu đời kể từ khi thành lập năm 1864 tại Bắc Kinh, Trung Quốc.

Đường Diễn: "... Biết!"

"Em mời anh đi ăn vịt nướng nhé! Tiệm này mở rất lâu rồi, danh tiếng cũng rất tốt, em cũng chưa ăn ở đó bao giờ nữa!"

"... Được!"

Sau khi xác nhận sẽ ăn vịt nướng, tâm tình La Thiến siêu cấp tốt! Cô đã tính qua rồi, với tài sản trước mắt và tốc độ kiếm tiền hiện nay của cô thì không thể nào mua được một tòa nhà ở Bắc Kinh được thế nên cô quyết định sẽ đến các thành phố khác để mua.

Đầu tháng 12, tập có cảnh du lịch nước ngoài được phát sóng. Không giống mùi khói lửa nông thôn hay sự cạnh tranh về các mối quan hệ như những tập trước, cũng không giống cảnh đi du lịch tập thể như các show truyền hình khác.

Tập mới này, mỗi người chọn cho mình một cách du lịch thư giãn khác nhau, không có bất cứ sự chỉ đạo nào từ phía nhà sản xuất. Máy quay theo chân các nghệ sĩ đi chơi, đi mua sắm, đi ăn uống. Có những người đi tới những địa điểm thú vị, nổi tiếng, nhưng cũng có những người tới những nơi bình dị giản đơn. Cộng thêm chút chỉnh sửa hậu kỳ, tập mới này mang lại rất nhiều sự thích thú cho người xem.

Cảnh du lịch của La Thiến là được nhiều người hoan nghênh nhất. Thứ nhất là bởi vì cô không đi một mình, rất hiếm nghệ sĩ debut mà công khai người yêu như thế này, áp lực từ vấn đề yêu đương khiến rất nhiều người chọn chia tay hoặc yêu giấu diếm. Có thể xem được chút mùi vị ngọt ngào ngược cầu thật sự thế này trên truyền hình, ai nấy đều tỏ ra rất phấn khích. Duyên với người qua đường của La Thiến cũng vì thế mà càng lúc càng tăng.

Thứ hai nữa là bởi vì mọi người rất ghen tị với sự yêu thương cưng chiều của Gạch Men (*) tiên sinh dành cho La Thiến, đúng vậy, chính là ghen tị đấy.

(*) Gạch Men: tức là Đường Diên bị làm mờ mặt trắng trắng xóa xóa như gạch men ấy, đoạn này để thế này hay hơn là người đàn ông bị làm mờ mặt.

Hiện tại bình luận trên mạng đều là: "Anh nhìn Gạch Men tiên sinh đi, rồi nhìn lại bản thân mình xem."

Theo bạn gái đi dạo phố, bạn gái ngu ngơ lạc đường mấy tiếng đồng hồ nhưng anh nhìn xem, Gạch Men tiên sinh có nói cái gì không?

Không nói gì hết! Người ta vẫn luôn kiên nhẫn đi theo. Nhìn tiếp đi, mặc dù bạn gái nói lắm nhảm linh tinh nhiều như vậy nhưng anh ấy không hề tỏ ra không thích, chỉ yên tĩnh nghe cô ấy nói. Trên mặt còn tỏ ra hạnh phúc vô cùng nữa kìa! ! !

Nhóm bạn trai bị chửi rất muốn phản bác: "Mặt hạnh phúc ở đâu ra? Bị làm mờ hết rồi, chả nhìn thấy gì hết! ! !"

Thế nhưng với tình huống bây giờ, khi nhóm bạn gái đang trong trạng thái "bạn trai nhà người ta" mà nhóm bạn trai dám mở miệng phản bác một câu thì ngay lập tức sẽ bị nhóm bạn gái chốt hạ: Cái mặt anh còn không cả bằng khuôn mặt bị làm mờ của người ta.

Gạch Men tiên sinh chẳng những đi theo bạn gái suốt chặng đường, mà còn có thể giải quyết vấn đề khi bạn gái không tìm được hướng đi, thỏa mãn hết yêu cầu của bạn gái.

Quan trọng nhất chính là, anh nhìn mà xem, khi Gạch Men tiên sinh dẫn bạn gái đi du ngoạn vào buổi chiều ấy, vẻ mặt và hành động của anh ấy dịu dàng đến cỡ nào cơ chứ.

Người đàn ông cười cười nói nói với bạn gái, đưa cô ấy đi thăm thú hết các cảnh đẹp trong thành phố, dẫn cô ấy đi ăn hết các món ngon trong từng ngõ ngách.

Chúng tôi muốn có một người bạn trai như Gạch Men tiên sinhhhh.

Đến lúc này, số người ít ỏi còn tin vào tình yêu giữa Lâu Tùng Nguyên và La Thiến cuối cùng cũng lung lay sụp đổ.

Trên mạng lúc này đều là những lời chúc phúc và ghen tị dành cho La Thiến và Gạch Men tiên sinh. Thậm chí còn có một show truyền hình tìm đến Triệu Vũ Lâm để mời La Thiến và Gạch Men tiên sinh tiếp tục lên sóng.

Lúc đó, La Thiến vừa hay ngồi cạnh Triệu Vũ Lâm, nghe bên kia mở lời thì ngay lập tức cười ha ha ha ha ha.

Triệu Vũ Lâm từ chối ngay lập tức, ai dám hỏi Đường tổng chuyện này chứ? Cô mà dám đi hỏi thì nhất định sẽ bị Đường tổng ném từ trên tầng cao nhất xuống cho mà xem.

Đường Diễn một không cần nổi tiếng, hai không thiếu tiền, thế thì vì sao anh phải đồng ý đi tham gia chương trình kia?

Thời gian vui vẻ là sản phẩm của công ty anh mà còn phải làm mờ mắt mới được chiếu kia kìa!

Tối về, La Thiến nói chuyện này với Đường Diễn, vừa nói vừa cười không ngừng.

"Này em bảo này! Nếu anh mà không có công ty thì có thể đi làm minh tinh được đấy."

Khóe miệng Đường Diễn giật giật, hỏi cô: "Đang yên đang lành sao tôi lại không có công ty được?" Tôi còn có tận 2 công ty đấy!

"Lỡ như đột nhiên phá sản thì sao? Loại chuyện này ai cũng không nói chắc được đâu."

Nếu như không phải biết rõ tính tình của La Thiển thì Đường Diễm thật sự muốn nói, em thử nói với người khác câu lơ như công ty anh phá sản thì sao đi? Xem có bị ăn đòn hay không.

Thật ra cũng chỉ có ở trước mặt Đường Diễm La Thiển mới dám nói thế thôi. Chứ đối lại là người khác thì cô không có cái gan đó đâu.

Mà lúc này, hai người vẫn còn chưa biết, tập mới phát sóng này không chỉ ảnh hưởng tới mỗi mình bọn họ.

Lâm Phi ngồi nhà xem show mà ghen tị đến đỏ mắt.

Hóa ra, bình thường Đường tổng đều yêu thương La Thiển như thế này, thật sự không thể tưởng tượng nổi. Đường tổng thế mà cũng có lúc dịu dàng đến vậy, Lâm Phi cảm thấy trong lòng rất không thoải mái.

Trông thấy người mình thích thân thiết với người phụ nữ khác, dù là ai thì cũng không thể thoải mái được. Lâm Phi cũng là người, hơn nữa còn là phụ nữ, thế nên cô ta khó chịu là điều đương nhiên.

Mà một người phụ nữ khác ở nước ngoài khi trông thấy cảnh này cũng hoảng sợ đánh rơi chiếc cốc trong tay, lúc ngồi xuống nhặt cốc lên tay còn run rẩy không thôi.

Tại Đường gia, khi anh trai Đường Diễm nhìn thấy cảnh này cũng suýt chút nữa thì phun nước trà trong miệng ra, sao người này giống em trai mình thế nhờ!

Tuy bị làm mờ mắt, nhưng những người quen biết vẫn chỉ cần liếc một cái là có thể nhận ra. Ngay cả Lâm Phi không tiếp xúc nhiều cũng có thể nhận ra thì sao người thân lại không nhận ra được.

Đám bạn thân từ thời còn cưỡi chuồng của Đường Diễm dĩ nhiên cũng không thể nào không biết. Mấy người đó truyền từ người này sang người

khác, dùng các loại hình thức pr quảng cáo đến những người xung quanh, khiến tỉ lệ xem tập mới của Thời gian vui vẻ tăng lên không ít.

Người nhà La Thiến cũng xem được tập mới này! Hóa ra con gái mình yêu đương rồi? Điều chị dâu nói... là thật?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 58

Chương 58

Edit: Tiểu Vũ

Đường gia là đại gia tộc ở Bắc Kinh, hiện nay đã chuyển sang biệt thự vùng ngoại ô để ở.

Lúc nhận được điện thoại của anh trai, Đường Diễn đang chuẩn bị lái xe về nhà La Thiến.

Anh trai Đường Diễn tên là Đường Hình, là anh trai sinh đôi khác trứng của Đường Diễn. Sinh đôi đối với gia đình bên nội hay bên ngoại đều là một sự may mắn rất lớn, dù sao thì hồi đó nhà nước vẫn chỉ cho sinh 1 đứa thôi mà gia đình bên nội Đường Diễn lại là nhân viên nòng cốt của quốc gia, không thể làm trái quy định của nhà nước được.

Bố Đường đã định chỉ có một đứa bé, đứa bé này cũng sẽ là người nối nghiệp của Đường gia. Mà mẹ Đường lại là người con gái duy nhất trong nhà, sau khi kết thông gia với Đường gia thì cũng đã định là không thể nào lưu lại một người nối nghiệp cho gia tộc được.

Ai ngờ bụng mẹ Đường lại hăng hái như vậy, sinh ra một lúc 2 người con trai luôn. Con trai cả kế thừa gia nghiệp của bố, con trai út kế thừa gia nghiệp của mẹ, nhất thời cả hai bên đều vui vẻ sung sướng.

Bố Đường mẹ Đường không có tình cảm gì với nhau, hai người kết hôn chỉ vì lợi ích của gia tộc. Sau khi kết hôn cũng chẳng có cái gì gọi là

lâu ngay sinh tình, hai người cũng đã thống nhất với nhau nếu tìm được nửa kia của mình thì sẽ ly hôn.

Nhưng 30 năm trôi qua rồi mà bố mẹ Đường Diễm vẫn không tìm được nửa kia phù hợp của mình. Hai người tuy chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều nhưng lâu dần cũng có cái gọi là tình thân, thời gian cứ thế qua đi, hai người cũng chẳng nói tới chuyện ly hôn.

Bố Đường Diễm là người lạnh lùng, mẹ Đường Diễm thì lại là người tẻ nhạt. Gen của hai ông bố bà mẹ này còn mạnh mẽ kinh người, sinh ra hai thằng con trai thừa hưởng hoàn toàn tích cách đó, lúc một nhà 4 người tụ lại với nhau thì không khác gì 4 người có chung một khuôn mặt cả.

Sau khi hai anh em sinh đôi nhà họ Đường lớn lên, mỗi người có cuộc sống riêng thì rất ít tập chung lại một chỗ. Ngoại trừ ngày lễ tết ra thì 1 nhà 4 người này chẳng bao giờ gọi điện thoại cho nhau cả.

Lúc Đường Diễm về đến nhà, Đường Hình đang trưng bộ mặt nghiêm túc ngồi trong phòng khách xem TV. Đường Diễm cởi áo khoác, sẽ có người tự giác đi lên nhận lấy rồi treo sang một bên.

Đường Diễm hơi kéo cà vạt, đi tới ngồi xuống bên cạnh anh trai mình, lúc này mới phát hiện Đường Hình đang xem Thời gian vui vẻ. Trùng hợp hơn nữa là, bên trong đang chiếu tới cảnh Đường Diễm dẫn La Thiển lên xe bus đi du ngoạn.

Đường Hình nghiêm túc xem TV, sau đó lãnh đạm hỏi: "Người trên TV là em?"

Đường Diễm ừ một tiếng, Đường Hình chặc lưỡi, nói: "Đã có bạn gái thì sao không dẫn về nhà?"

Đường Diễm mặt không cảm xúc xem TV, thuận miệng nói: "Còn chưa xác định."

Đường Hình lườm em trai: "Như vậy rồi mà còn chưa xác định?"

Hai người tuy rằng là sinh đôi khác trứng, không giống nhau hoàn toàn nhưng người ngoài nhìn qua thì vẫn thấy rất giống. Hơn nữa khí chất của Đường gia đều khá tương tự nhau, thế nên hai người vốn chỉ giống nhau 7 phần đã được nâng lên thành 9 phần.

Đường Diễn gật gật đầu, nói: "Đang xem xét."

Đường Hình không nói gì nữa, anh gọi điện kêu Đường Diễn trở về cũng chỉ vì muốn hỏi điều này thôi.

Hai người đang nói chuyện thì vợ Đường Hình bê một bát canh từ nhà bếp đi ra, trông thấy Đường Diễn thì cười đến mức phong tình vạn chủng chào hỏi: "A Diễn trở về đó à?"

Đường Diễn gật đầu, Đường Hình đứng dậy đi tới cạnh bàn ăn, Đường Diễn cũng đi theo.

Vợ Đường Hình tên là Bạch Nhụy, gương mặt vô cùng yêu diễm, dáng người cũng trước lồi sau vênh, mỗi một động tác của cô đều mang theo vẻ lả lơi quyến rũ. Cô tháo tạp dề ra, lắc lắc bờ hông ngồi xuống bên cạnh Đường Hình, nở nụ cười có chút mê người nói: "Mau nếm thử đi, hình như đã rất lâu rồi A Diễn không được ăn các món chị nấu!"

Đường Diễn lạnh lùng "ừm" một tiếng, sau đó cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

Bạch Nhụy vui vẻ liếc mắt đưa tình với Đường Diễn, sau đó nói với chồng mình: "A Diễn hiếm khi về nhà, buổi tối hai người nhớ tâm sự nhiều vào nhé."

Đường Hình cứng đờ, theo bản năng nói: "Không cần, anh với nó chẳng có gì đáng nói cả."

Bạch Nhụy lại chớp chớp đôi mắt phượng đầy mê hoặc, nói: "Lần gặp mặt gần nhất của hai người là từ tết Trung thu đấy! Cách đây đã mấy tháng rồi, hơn nữa, không phải hôm qua anh nói muốn tâm sự với A Diễm sao?"

Đường Hình mặt lạnh như tiền: "Vừa rồi đã nói xong rồi."

Bạch Nhụy sững sờ, vẫn quyến rũ lá lơi nói: "Nhưng vừa rồi anh mới nói với A Diễm 2 câu thôi!"

Đường Hình nhìn Đường Diễm một chút, sau đó nhìn Bạch Nhụy, ánh mắt mang theo sự bất đắc dĩ: "Thế là đủ rồi."

Bạch Nhụy bĩu môi: "Hai người nói chuyện đúng là nhanh gọn lẹ thật đấy."

Đường Hình ừ một tiếng, gắp cho Bạch Nhụy miếng thịt, hy vọng có thể chặn miệng cô vợ nhà mình.

Đường Diễm vừa ăn vừa nhìn chị dâu ghét bỏ anh trai, Đường Diễm cũng không ghét Bạch Nhụy, anh với Bạch Nhụy từng là bạn học một thời gian.

Đường Diễm với Đường Hình cùng tuổi, học cùng lớp với nhau là chuyện bình thường, Bạch Nhụy là bạn cùng lớp với hai người, cũng là thanh mai của Đường Hình.

Nhưng Bạch Nhụy không phải người trong giới thượng lưu, tuy nhà Bạch Nhụy là nhà giàu mới nổi, nhưng cũng không giàu đến mức vào được giới thượng lưu.

Một gia đình bình thường mới nhảy lên một chút đã muốn tiến vào vòng giao lưu của Đường gia là vô cùng khó.

Bố của Bạch Nhụy vốn là một đầu bếp, sau đó may mắn trúng xổ số, ông bỏ tiền đó ra mở nhà hàng cho riêng mình. Tiệm của nhà thì đương nhiên sẽ tận tâm hơn, trong tiệm còn có một em gái xinh xắn làm phục vụ nên việc làm ăn khá tốt. Cô nhân viên phục vụ này xinh đẹp vô cùng, nhưng lại xinh theo kiểu lá lơi sương gió, yêu đương không ít lần nhưng đều bị lừa gạt.

Cô nhân viên đó chính là mẹ của Bạch Nhụy. Sau khi bị lừa gạt vài lần thì bà có xu hướng trầm cảm tự bế, nhưng làm việc ở nhà hàng của bố Bạch một thời gian thì bị cảm động bởi tình cảm chân thành của bố Bạch. Hai người liền nhanh chóng kết hôn, sinh ra hai đứa con một trai một gái.

Con gái chính là Bạch Nhụy. Sau khi sinh con đẻ cái, việc làm ăn cho bố Bạch càng lúc càng tốt, ông quyết định mở thêm chi nhánh mới.

Có chút tiền của, bố Bạch cũng không bạc đãi con cái, cho hai đứa đi học ở trường tốt nhất.

Đây cũng là trường mà hai anh em nhà họ Đường đang theo học. Bạch Nhụy không những kế thừa dáng vẻ xinh đẹp của mẹ mình mà còn mang theo cả khí chất điên đảo chúng sinh năm xưa của bà nữa.

Thế nên, không phải Bạch Nhụy cố tình liếc mắt gợi tình, dẫu môi làm nũng với người khác mà trời sinh cô đã mang theo khí chất phong trần gợi cảm này rồi. Thực chất bên trong thì cô lại là một người con gái đơn thuần vô cùng.

Tiểu học, khí chất đặc biệt này của Bạch Nhụy vẫn chưa lộ ra quá rõ ràng, nhưng đã chút khác biệt so với bạn bè cùng trang lứa rồi, cho nên rất hay bị bắt nạt. Lên đến cấp 2, việc này càng lúc càng trầm trọng, Đường Hình thấy thế liền quyết định bắt lấy Bạch Nhụy.

Sau đó thì tình cảm đến như nước lũ tràn bờ. Lên đến cấp 3, hai người chìm sâu trong bể tình. Tốt nghiệp đại học, vừa đủ tuổi kết hôn là Đường

Hình kéo Bạch Nhụy đến cục dân chính ngay lập tức. (quy định kết hôn bên Trung là, nam 22 nữ 20 nhé)

Anh rất sợ vợ mình sẽ liếc mắt đưa tình bên này, quẩn rũ liếc nhìn bên kia, sau đó thì cặp đít chạy theo người ta.

Cơm nước xong xuôi, Đường Diễn nhìn thấy anh trai mình kéo chị dâu rồi đi thì nhớ lại chuyện xưa, lúc hai người này mang giấy chứng nhận kết hôn về thì bố Đường mẹ Đường tức đến mức thổ huyết. Lúc đó anh còn cảm thấy mình có chút hơi áp lực.

Mối tình đầu của Đường Diễn tên là Thẩm Bối Bối. Khi đó gia đình anh vẫn ở trong tứ hợp viện, Thẩm Bối Bối ở chung cùng một cái sân với nhà anh.

Đường Diễn và Đường Hình đồng thời yêu đương khi học cấp 3. Nhưng Đường Hình thì bị cả gia tộc phản đối còn Đường Diễn lại được họ đồng lòng ủng hộ.

Dù sao thì Đường Hình đã được định nối nghiệp cha, đi theo con đường chính trị. Ngoại hình Bạch Nhụy quá không đoan chính rồi, sau này dẫn ra ngoài thì chắc ai cũng nói mang bồ theo mất. Vì thế mà Đường gia rất không thích Bạch Nhụy. Có sự so sánh này, mọi người liền cảm thấy rất hài lòng với người bạn gái của Đường Diễn, xuất thân từ thư hương thế gia, khí chất cao quý lạnh lùng, ngoại hình thì đơn thuần trong sáng.

Càng so lại càng không hài lòng về Bạch Nhụy. Nhưng đáng tiếc rằng, sau khi tốt nghiệp cấp 3, Thẩm Bối Bối ra nước ngoài học tập, Bạch Nhụy thì thuận lợi gả vào Đường gia. Đoạn thời gian đó, bố mẹ Đường Diễn luôn tỏ ra biểu cảm sống không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Đường Diễn đứng dậy đi rời khỏi bàn ăn, người giúp việc sẽ tự giác dọn dẹp bát đĩa.

Đường Diễm thật ra rất muốn nói với bố mẹ mình rằng: hai người đừng tự mình đa tình nữa. Đường Diễm luôn cảm thấy, Bạch Nhụy không vội gả bằng Đường Hình vội cưới đâu.

Chuyện Bạch Nhụy thường xuyên muốn chia phòng ngủ này, Đường Diễm đã từng nghe anh trai nói qua. Tổng kết lại bằng một câu: Bạch Nhụy rất ghét bỏ việc Đường Hình quần mình ở trên giường, thế nên thỉnh thoảng cô sẽ muốn ngủ một mình.

Cho nên, Đường Diễm cảm thấy chị dâu anh vẫn rất thanh thuần. Đương nhiên là bố mẹ Đường gia cũng đã chấp nhận người con dâu này rồi, bây giờ còn đang đợi ôm cháu kia kìa!

Vì chuyện này mà Đường Hình luôn than thở trước mặt Đường Diễm: "Chị dâu chú muốn muộn một chút nữa hẵng có em bé."

Đường Diễm liền hỏi vì sao, Đường Hình trả lời một cách rất buồn phiền: "Có lẽ là muốn đợi đến lúc nào bọn anh ly hôn."

Đường Diễm: "..."

Bạch Nhụy biết bố mẹ chồng không hài lòng về mình, lại sợ nếu có ly hôn thì sẽ không tranh được quyền nuôi con với Đường gia, nên vẫn luôn luôn không muốn có em bé. Điều mà Đường Diễm có thể làm từ trước tới nay cũng chỉ là vỗ vỗ vai anh trai mà thôi.

Sau đó nhìn theo bóng lưng ưu thương của anh trai, chuyện này Đường Diễm cũng rất bất lực. Lúc đó anh chưa từng nghĩ rằng, có một ngày, anh sẽ phải trải qua chuyện tương tự như vậy.

Vài ngày sau, Đường Diễm lại bị một đám bạn gọi ra.

Đường Diễm thấy đã gần nửa năm không để ý gì tới đám bạn ngu xuẩn này rồi, vì thế bèn đồng ý tụ họp.

Đám bạn này đều là mấy người chơi chung với nhau từ bé tới lớn, khi đó nếu không phải là ở cùng sân thì chính là sân bên cạnh.

Bây giờ, tất cả đều đã có sự nghiệp riêng cuộc sống riêng của mình rồi, thời gian gặp nhau vốn cũng không nhiều.

Hôm nay có thể hẹn gặp nhau cũng bởi vì show Thời gian vui vẻ. Lúc nhận được điện thoại Đường Diễn đã nghĩ tới nguyên nhân này, nhưng lúc phát hiện nó là sự thật thì anh có chút hối hận vì đã xuất hiện trên màn ảnh.

"Trời ơi, Đường tổng tới rồi này!" Hàn Văn Hiên ngồi trong góc quán bar lớn tiếng chào hỏi. Anh vừa liếc mắt đã trông thấy con người không có chút hòa hợp với quán bar nào này.

Với lại, quán bar lớn thế này, nếu không lớn tiếng thì làm sao mà nghe thấy được.

Đường Diễn không để ý tới cậu ta, đi thẳng tới ngồi đối diện bọn họ, bắt chéo chân, khoanh tay trước ngực nhìn mấy người trước mặt: "Nói đi! Chuyện gì?"

Hàn Văn Hiên cười ha ha ha ha hỏi: "Còn có thể là chuyện gì chứ? Đương nhiên là chúc mừng Đường tổng của chúng ta thoát ế trước quần chúng nhân dân cả nước rồi!"

Hàn Văn Hiên là một người giỏi điều hòa không khí, cũng là một người ưa hóng hớt. Vừa nghe nói Đường Diễn yêu đương cái là anh ta liền hô hào mọi người tập hợp tám chuyện.

Trông thấy Đường Diễn, anh ta đương nhiên sẽ không bỏ qua: "Người phụ nữ kia là ai vậy? Cậu thật sự yêu đương với người ta?"

Đường Diễn nhìn biểu cảm hóng chuyện không khác gì La Thiển của Hàn Văn Hiên thì cười nhạo hỏi: "Cậu là đàn bà à?"

Hàn Văn Hiên cảm nín: "Hóng hót cũng không phải độc quyền của phụ nữ mà!"

Đường Diễn cười lạnh: "Cho nên cậu cứ muốn hóng hót như vậy?"

Lữ Khải ngồi cạnh nghe thấy liền cười, giọng nói ấm áp vang lên: "Cái này cũng không thể trách Văn Hiên hóng hót được, quen biết nhau từ nhỏ, đột nhiên thấy cậu quan tâm một người, anh em chúng tôi dù không hóng hót thì cũng nên quan tâm chuyện lớn cả đời của cậu chứ."

"Không cần quan tâm." Đường Diễn khoát tay.

Thằng cha Khổng Diệc Nhân vô tâm không hiểu sự đời này đột nhiên hỏi: "Vậy là cậu và Bối Bối thật sự hết rồi?"

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 59

Chương 59

Edit: Tuy Vũ này là mưa nhưng mà tui không thích mưa lắm đâu

Câu hỏi này ngay lập tức đã khiến mặt Đường Diễn đen như đít nôi, đúng vậy, mỗi tình đầu của Đường Diễn, bạch nguyệt quang mà La Thiên hay nhắc đến kia, chính là Thâm Bối Bối.

Đường Diễn im lặng nhìn Khổng Diệc Nhân một lúc rồi nói: "Tôi và cô ấy có cái gì à?"

Khổng Diệc Nhân vẫn hồn nhiên không phát hiện ra bầu không khí sai sai lúc này, tiếp tục cười nói: "Không phải cậu vẫn luôn chờ cô ấy sao?"

Mặc cho Hàn Văn Hiên và Lữ Khải nháy mắt đến mức co giật, Khổng Diệc Nhân vẫn không thèm quay sang nhìn bọn họ lấy một cái. Nhất thời, hai người bọn họ đều đồng loạt thương cảm cho cái tên đàn như heo kia.

Nghe Khổng Diệc Nhân hỏi xong, sắc mặt Đường Diễn lại càng đen hơn: "Cậu nói tôi đang chờ cô ấy?"

Khổng Diệc Nhân gật đầu nói: "Đúng vậy! Bọn tôi đều nghĩ như thế."

Ngay lập tức, Hàn Văn Hiên cúi đầu xuống còn Lữ Khải thì quay đầu sang chỗ khác, không ai dám nhìn thẳng Đường Diễn hết.

Ánh mắt như dao găm của Đường Diễn lia tới chỗ bọn họ, giọng nói lạnh như băng vang lên: "Hai cậu cũng nghĩ như thế?"

Hàn Văn Hiên ghét bỏ nhìn Khổng Diệc Nhân: "Làm gì có chuyện đó? Đừng nghe lão Khổng nói tung tung, tôi chưa bao giờ nghĩ như thế cả."

Khổng Diệc Nhân cười vô cùng thật thà, đáp: "Mới hôm qua cậu còn nói với tôi là Đường Diễn bây giờ đã chính thức chia tay với Thẩm Bối Bối rồi cơ mà!"

Hàn Văn Hiên lúng túng, chỉ biết cười gượng: "Đấy là tôi đùa với ông thôi."

"A, hóa ra là ông nói đùa!" Khổng Diệc Nhân ngu ngơ đáp lại.

Trong đầu Hàn Văn Hiên lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó chính là xông lên đê Khổng Diệc Nhân ra rồi đánh cho cậu ta tơi bời hoa lá. Mẹ nó, đám người bọn họ ai cũng là người nhạy bén tinh tế, sao lại có thể lòi ra một tên đần như cậu ta được vậy?

Đường Diễn mở miệng lần nữa, giọng nói mang theo hơi lạnh như tiết trời đại hàn, khiến mấy người bọn họ run rẩy không chịu nổi.

"Tôi không chờ Thẩm Bối Bối, cũng đừng có nhắc tới Thẩm Bối Bối trước mặt tôi nữa."

Hàn Văn Hiên ngay lập xun xoe: "Ok, ok, ai nhắc tới làm chó."

Lữ Khải nghe xong suýt chút nữa bật cười thành tiếng, nhưng ngay lập tức nín nhịn phụ họa theo: "Đúng đấy. Đường tổng của chúng ta là ai chứ, sao phải đợi cô ta." Mạnh miệng thế cơ, nếu không đợi người ta thì ngoại hình mấy cô nhân tình kia của cậu là thế nào?

Bọn họ cũng không cố ý đi quan sát mấy người đó, nhưng dù sao thì Đường Diễn cũng là bạn thân của họ, hơn nữa sự rời đi của Thẩm Bối Bối quả thật đã khiến Đường Diễn tổn thương quá lớn. Thế nên mỗi lần Đường Diễn tìm phụ nữ, bọn họ đều sẽ đi hỏi thăm một chút rồi lại nhìn một chút,

sau đó bọn họ đều đồng loạt nảy ra nghi vấn, hình như mấy cô này giống giống ai đó thì phải?

Đường Diễn và Thẩm Bối Bối là thanh mai trúc mã, bọn họ lại là mấy thằng bạn chơi với nhau từ thời chắt đất cời chuồng của Đường Diễn, thế nên đương nhiên cũng là thanh mai trúc mã với Thẩm Bối Bối. Mọi người đều là hàng xóm với nhau, hình ảnh của Thẩm Bối Bối cũng đã ăn sâu bén rễ trong lòng bọn họ rồi.

Người phụ nữ đầu tiên mà Đường Diễn tìm có khí chất cực kỳ giống Thẩm Bối Bối. Sau khi đám bạn rảnh rồi kia biết được thì ngày nào cũng xum xoe đến nhìn người ta. Đường Diễn phát phiền nên chia tay với cô ta luôn, đổi sang một người có mái tóc giống. Cơ mà đám bạn dở hơi kia vẫn rảnh rồi không thể tả, cứ như 1 ngày 24 tiếng đều không có việc gì làm vậy, bọn họ lượn qua lượn lại vài lần liền phát hiện cô nàng Đường Diễn mới quen kia có chất tóc giống Thẩm Bối Bối.

Đường Diễn lúc đó rất muốn hỏi, có phải bọn cậu từng yêu đương với Thẩm Bối Bối không? Nên mới hiểu rõ người ta đến như vậy?

Về sau, Đường Diễn không dám tìm người quá giống nữa, anh bắt đầu tìm những người có bộ phận nào đó giống Thẩm Bối Bối, ví dụ như tay giống chân giống. Cụ thể hơn thì Tiêu Vĩnh Thanh có cái eo con ong khá giống, còn La Thiến thì có bóng lưng.

Đây cũng là điểm mà Đường Diễn hài lòng nhất về La Thiến. Khi đến chỗ La Thiến, anh có thể yên lặng nhìn bóng lưng cô cả đêm. Nói đến mới nhớ, hình như đã rất lâu rồi anh không thông qua La Thiến để nhìn Thẩm Bối Bối.

Đương nhiên, cho dù về sau Đường Diễn đã tìm người một cách rất cẩn thận kín đáo, thế nhưng đám bạn dở hơi kia cũng đều có nhận định của

mình cả rồi. Họ luôn cho rằng Đường Diễn đang tìm thể thân, nhất là bóng lưng của La Thiến, cực kì rõ ràng.

Cho nên, khi nghe được câu nói vừa rồi của Lữ Khải, Đường Diễn cứ có cảm giác mình đang càng che càng lộ vậy. Anh có chút phiền muộn, nhưng chỉ có thể tỏ ra không quan tâm: "Có uống nữa không? Không uống thì tôi về."

"Ấy ấy ấy, đừng mà, chúng ta khó khăn lắm mới gặp nhau được một lần, sao có thể không uống mà đi được? Nhất định là phải uống rồi! Phục vụ, cho hai két bia nào!" Hàn Văn Hiến gọi nhân viên.

Đường Diễn đã đứng lên chỉ có thể lại ngồi xuống, Hàn Văn Hiến chớp mắt hỏi đều: "Cậu vội về tìm bạn gái à?"

Đường Diễn nhìn chăm chăm cậu ta, sau đó nhẹ nhàng nói: "Đồ cầu độc thân."

Hàn Văn Hiến bị Đường Diễn chế nhạo có chút choáng váng. WTF, Đường tổng của chúng ta đã biết dùng từ ngữ tân tiến này từ bao giờ vậy?

Lữ Khải không nhịn được, phun ra một ngụm rượu, cười lớn nói: "Đường tổng, gần đây biết được không ít nhé! Bạn gái nhỏ dạy à?"

Ngay cả Khổng Diệc Nhân cũng cười ha ha ha ha nói: "Từ này nghe nhiều rồi cơ mà sao cứ có cảm giác từ miệng Đường tổng ra thì thú vị hơn ý nhỉ?"

Đường Diễn như ông vua miệt thị 3 người thiếu năng này, sau đó liền bị bọn họ hợp sức lại chuốc say đến bất tỉnh nhân sự.

3 người nhanh chóng thuê lái xe, rồi khiêng Đường tổng say quắc cần câu về thẳng nhà La Thiến.

Là lá la, nhanh đi nhìn xem cô gái có thể trở thành chị dâu của bọn họ nào!

3 người tâm tình kích động dẫn theo Đường Diễn phi đến chung cư của La Thiến. Nói dẫn theo là bởi vì Đường Diễn uống say không giống như người bình thường, ngoại trừ đi đường có chút xiêu vẹo thì không khác gì người tỉnh táo cả, nói năng cũng vẫn bình thường.

Tuy rằng sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ chẳng nhớ gì cả, nhưng hiện tại bạn nói gì anh chàng cũng biết đấy, còn có thể đáp lại bạn cơ.

Đường Diễn uống say cũng rất ngoan, im lặng đi theo sau 3 thằng bạn đến tận nhà La Thiến. Đến nơi, anh còn đứng đó nhìn chăm chăm mấy người trước mặt mình, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Nếu như không phải lớn lên từ nhỏ với nhau, hiểu biết quá rõ về nhau thì 3 ông bạn kia sẽ không chịu nổi áp lực này mất.

"Ai vậy?" La Thiến mở cửa ra, vẻ mặt mơ hồ nhìn 3 người trước mặt.

Sau đó, cô nhìn thấy Đường Diễn đứng sau 3 người bọn họ, kinh ngạc hỏi: "Đường tổng? Muộn thế này rồi anh còn qua đây à?"

3 người nghe thấy cô gọi Đường tổng thì còn cười thầm trong lòng, ây da, đôi vợ chồng trẻ này cũng tình thú phết nhờ!

Đường Diễn nghe thấy tiếng La Thiến gọi, lúc này mới rời mắt khỏi 3 tên bạn ngu ngốc kia, quay đầu sang nhìn La Thiến, nhìn chăm chăm tận 10 giây mới chịu đáp: "Ừm!"

La Thiến trông thấy phản ứng này của anh thì cau mày nói: "Anh lại uống rượu à?"

Đường Diễn: "Ừm!"

La Thiến thở dài: "Uống say rồi?"

Đường Diễm không vui, nhúu mày hỏi: "Không say, nhìn tôi giống người uống say à?"

"Không giống không giống!" La Thiến trấn an Đường Diễm, nói: "Được rồi, nhanh vào nhà đi nào! 3 người này là bạn của anh sao?"

Đường Diễm hừ lạnh một tiếng nhìn 3 thằng bạn rồi nói: "Không biết."

Hàn Văn Hiên: "..."

Lữ Khải: "..."

Khổng Diệc Nhân: "..."

La Thiến: "..."

Sau đó, Đường Diễm vô cùng cao ngạo đẩy 3 người đứng chắn trước mặt mình ra, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào trong nhà.

La Thiến quay đầu nhìn theo nói: "Thay giày!"

Đường Diễm liền ngồi xuống thay giày, La Thiến đã thành thói quen rồi, Đường Diễm uống say tuy rằng không khác người bình thường cho lắm nhưng dù sao thì vẫn có chỗ khác. Suy nghĩ lúc này của anh như trống không vậy, vào nhà không biết thay giày, đi ngủ không biết cởi quần áo, thậm chí còn không biết đằng sau mỗi cánh cửa là một nơi khác nhau nữa cơ.

"Các anh vào trong ngồi một lát nhé! Tôi đi rót cho mọi người cốc nước! Cảm ơn các anh đã đưa Đường tổng về, mọi người vất vả rồi!" La Thiến thừa dịp Đường Diễm thay dép quay đầu nói với 3 người đứng ngoài cửa.

Nhất thời, độ hảo cảm của 3 ông bạn đối với La Thiến liên tăng lên chóng mặt, sau đó không hề khách khí đi vào nhà.

Tốc độ thay giày của Đường Diễn chậm vô cùng, anh cởi được một chiếc thì đám bạn dờ hơi của anh đã cởi xong 2 chiếc rồi đi vào nhà ngồi rồi. Anh ngây ngốc nhìn theo đám bạn, có chút không hiểu gì, mãi đến khi La Thiến nhắc anh thay giày tiếp đi anh mới cúi đầu xuống cởi nốt chiếc giày còn lại.

Lúc Đường Diễn vào nhà, 3 người kia đã ngồi xuống từ bao giờ rồi, Đường Diễn đi tới ngồi xuống bên cạnh bọn họ.

La Thiến vào bếp pha nước chanh cho bọn họ rồi mang ra: "Uống chút nước chanh đi! Cái này có thể giải rượu đấy, ngày mai tỉnh dậy sẽ không quá đau đầu."

3 người cười nhận lấy, Hàn Văn Hiên còn hỏi: "Ày, em với Đường tổng quen nhau lâu chưa?"

La Thiến nghĩ nghĩ rồi nói: "Khoảng 1 năm rưỡi rồi ạ!"

Hàn Văn Hiên tiếp tục hỏi: "Bao giờ làm rượu mừng đó?"

La Thiến ngượng ngùng, cúi đầu nói: "Không biết nữa!" Trong lòng thì lại nghĩ, hầy, chỉ nửa năm nữa thôi là Đường tổng phải đá tôi rồi, còn rượu mừng rượu mọt gì ở đây? Chỉ có party chia tay thôi, anh có muốn tham gia không?

Hàn Văn Hiên cười ha ha nói: "Chị dâu này, chị đừng ngại, tôi thấy rượu mừng này sớm hay muộn gì cũng phải làm thôi."

La Thiến tiếp tục ngượng ngùng hỏi: "Các anh là bạn của Đường tổng ạ?"

3 người lúc này mới nhớ ra còn chưa giới thiệu bản thân, thế là từng người từng người giới thiệu sơ qua, La Thiến nghe xong thì có chút ấn tượng.

Quan hệ của 3 người này và Lâm Phi không tệ, khi Đường tổng yêu đương với Lâm Phi, 3 người này giúp đỡ không ít đâu.

La Thiến thấy Đường Diễn cứ nhìn chăm chăm vào cốc nước, liền nói: "Đường tổng, anh uống đi!"

Đường Diễn bưng cốc lên uống, uống xong, anh liền đứng lên, có chút luống cuống.

La Thiến chỉ chỉ cửa nhà vệ sinh, nói: "Bên kia!"

Có một lần Đường Diễn uống say, nửa đêm đột nhiên bò dậy, không tìm thấy nhà vệ sinh nên cứ đứng ngẩn người trước tủ quần áo, La Thiến mơ màng tỉnh dậy tí nữa thì bị hù chết. Sau đó cô mất tới mấy phút mới hiểu được ý của Đường Diễn, anh đây là muốn đi vệ sinh nhưng không tìm được chỗ. Từ đó La Thiến liền phát hiện ra, sau khi uống say Đường Diễn sẽ chẳng có tí khái niệm nào về cửa cả.

3 ông bạn trợn mắt há mồm nhìn vẻ thành thạo của La Thiến, La Thiến thấy thế thì ngượng ngùng cười nói: "Đường tổng uống say nhiều, em làm vài lần nên cũng có chút kinh nghiệm."

"ha ha ha ha ha, chị dâu hài hước thật. Cảm ơn trà chanh của chị dâu nhé, chúng tôi về trước đây." Hàn Văn Hiên nói.

Lữ Khải cũng nhẹ nhàng nói: "Vậy Đường Diễn nhờ em chăm sóc nhé, chúng tôi đi trước đây."

La Thiến đồng ý với từng người một, muốn tiễn 3 người xuống dưới nhưng bọn họ nói dưới tầng có lái xe thuê đang đợi, không cần La Thiến

tiền đầu. La Thiến không yên tâm về Đường Diễn, nên cũng không tiến nữa.

Đóng cửa quay người lại thì trông thấy Đường Diễn đang đứng ngay phía sau lưng cô! Cảnh này khiến cô sợ chết khiếp: "Anh làm cái gì đấy?"

"Không làm gì hết, còn em đang làm gì?" Đường Diễn vô cùng lạnh lùng, hai mắt tỏ rõ sự bất mãn.

La Thiến cũng quen rồi, dù sao thì sáng mai tình dậy anh cũng chẳng nhớ gì, thế là cô liền nói: "Cũng không làm gì, chỉ là đang nhìn cánh cửa thần kì của Doraemon thôi."

Đường Diễn suy nghĩ một chút rồi cũng nhìn chăm chú vào cánh cửa ra vào, La Thiến nhìn sang, nở nụ cười, nói: "Đừng nhìn nữa, nhanh đi tắm rồi đi ngủ đi nào."

Đường Diễn có chút không vui đi theo sau cô, nhìn cô dọn dẹp cốc chén trên bàn, hơi tủi thân nói: "3 tên ngu xuẩn kia nói tôi vẫn còn nhớ bạn gái cũ, em thấy có phải không?"

La Thiến trả lời qua loa: "Muốn nhớ thì nhớ thôi!"

"Nhưng mà tôi không nhớ!"

"Ừầy, uống say cũng không thể khiến anh nói thật à?" La Thiến ngạc nhiên liếc anh một cái: "Vậy thì là không nhớ! Cơ mà nếu như anh không nhớ thì tìm nhiều người giống cô ấy như vậy làm gì?"

Đường Diễn câm nín: "..."

La Thiến dọn dẹp xong đi vào bếp, Đường Diễn lại tiếp tục xiêu xiêu vẹo vẹo bám đít cô, nói: "Nhưng mà hiện tại thì không nhớ nữa."

"Không nhớ cũng tốt, bạch nguyệt quang của anh chẳng phải người tốt gì đâu. Sau này sẽ có một người hiền lành dịu dàng ở bên anh." La Thiến đang nói tới tình yêu chân thành Lâm Phi.

Nhưng Đường Diễm thì không biết! Anh hỏi La Thiến: "Sao em lại biết?"

La Thiếp đáp: "Em có năng lực tiên tri."

Đường Diễm cười lạnh: "Em đang lừa gạt ai đấy?"

La Thiến chỉ vào cửa phòng ngủ, hỏi: "Kia là nơi nào?"

Đường Diễm suy nghĩ thật lâu mà không ra, La Thiến liền nói: "Nhà vệ sinh đó."

Đường Diễm bước tới mở cửa, sau đó lạnh lùng quét mắt nhìn căn phòng ngủ quen thuộc, im lặng không nói một lời. Phía sau là tiếng cười như được mùa của La Thiến: "Lừa anh chứ còn lừa ai được nữa? ha ha ha ha ha ha ha, ngốc quá đi!"

Đường Diễm: "..."

La Thiến cảm thấy, cũng chỉ có những lúc thế này cô mới có thể bắt nạt anh được thôi. Thôi, coi như đây là phúc lợi sau bao ngày bị anh chèn ép đi! Là lá la là lá la...

Tâm sự: Chương này hài vl, ha ha ha hi hi hi

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 60

Chương 60

Edit: Hôm là tui là Vũ trong khiêu vũ nhé, là lá la

Sáng hôm sau tỉnh dậy, kí ức cuối cùng của Đường Diễn chỉ dừng lại ở khoảnh khắc bị 3 thằng bạn xấu điên cuồng chuốc rượu.

Ký ức sau đó thì hoàn toàn trống rỗng, nhưng điều này không ảnh hưởng tới chuyện anh vô cùng hoài nghi mục đích chuốc rượu anh của 3 tên kia.

Anh cúi đầu nhìn một chút, thấy mình đang mặc bộ đồ ngủ giảm giá La Thiến mua cho thì nhất thời mông lung, suy nghĩ trong đầu lúc này chỉ còn lại việc: hay là bảo La Thiến mua cho mình bộ đồ ngủ mới nhỉ?

Lắc lắc đầu, có chút choáng, Đường Diễn rời giường đi đánh răng rửa mặt. Sau đó mở cửa phòng ra ngoài, nhìn thấy La Thiến đang mặc tạp dề nấu bữa sáng trong bếp.

Bữa sáng La Thiến nấu từ trước tới nay đều rất đơn giản, cháo trắng phối với chút đồ ăn kèm. Có đôi khi cô sẽ tự mình ép sữa đậu, sau đó làm một chút bánh quẩy hoặc bánh bao ăn thêm. Những điều này hoàn toàn dựa vào tâm trạng của La Thiến.

Công việc của cô tương đối nhẹ nhàng, mỗi tháng lại có khoản lương cố định, thế nên cô thường ngủ sớm dậy sớm, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ nằm ỳ trên giường không chịu dậy.

Hôm nào mà dậy sớm cộng thêm tâm trạng vui vẻ thoải mái thì cô sẽ rất có tinh thần làm bữa sáng. Đường nhiên cũng có những lúc cô ngủ nướng, khi đó cô sẽ không thèm dậy nấu bữa sáng cho Đường Diễn, khác hoàn toàn so với hình tượng dù buồn ngủ cũng mò dậy chăm chỉ làm bữa sáng cho anh đạo trước.

Về sau, ngay cả Đường Diễn cũng học theo thói xấu của La Thiến, La Thiến dậy muộn, Đường Diễn rảnh rỗi cũng không vội vàng đi làm cho kịp giờ. La Thiến thấy thế thì nói với Đường Diễn: anh như thế này là không được, có lần 1 thì sẽ có lần 2, cứ tiếp tục như thế thì sẽ hoàn toàn sa đọa đấy.

Nhìn La Thiến bận rộn trong bếp, ánh mắt Đường Diễn vô thức dịu dàng hẳn đi. Xem ra hôm nay La Thiến rất có tinh thần, mà cũng đúng thôi, gần đây cô bận rộn làm việc, lưu lượng trên mạng càng lúc càng tăng, tâm tình đương nhiên là cực tốt rồi.

Hôm nay không những tự ép sữa đậu nành mà còn làm cả món bánh bao chiên Thượng Hải (*) phiền phức thêm bánh bông lan và bánh quẩy nữa.

(*) Sheng Jian Bao 生煎包: 1 loại bánh cực kì nổi tiếng ở Thượng Hải, được người dân ưa chuộng khi ăn sáng, 1 cái rất nhỏ, chỉ bằng quả bóng bàn thôi. Cách làm: cán mỏng vỏ, gói với nhân, thường là nhân thịt lợn với hành hoặc nhân tôm hành. Sau khi bọc xong bánh thì cho vào một cái chảo để rán đến khi chuyển màu. Sau đó thì rưới chút nước và rắc bột tạo màu hoặc vừng. Điểm cộng của loại bánh này là nó bày bán rất nhiều ở Thượng Hải, giá cũng rẻ nữa, tầm 5-10k tiền Việt 1 cái tùy loại nhân. Khi mua thì họ mới cho vào rán, nên rất nóng hồi vừa thổi vừa ăn. À tuy là chiên nhưng họ không dùng nhiều dầu, bên trong bánh bao còn có nước nữa. Khi bẻ đôi bánh ra thì sẽ có chút nước chảy ra. Bên Trung thịnh hành bánh bao mà có nhân nước cực ấy. Đây là tui đi lượm lật trên gg và bai du

rồi tóm tắt qua cho mn biết đó. Ai muốn tìm hiểu kĩ hơn thì tự lên gg nha =))

Khi La Thiến bê sữa đậu nành đặt lên bàn ăn thì mới phát hiện Đường Diễm đang đứng trước cửa phòng ngủ, cô cười nói: "Đường tổng, anh dậy rồi?"

Đường Diễm gật đầu, hỏi cô: "Hôm qua tôi tự tới à?"

Lại mắc chứng mất trí nhớ rồi. La Thiến cũng không cảm thấy kinh ngạc, trả lời anh: "Không phải, bạn anh đưa anh tới."

Đường Diễm nhú mày: "Bọn họ có nói gì không?"

La Thiến lắc đầu nói: "Không có, anh uống say, bọn họ không yên lòng nên đưa anh về thôi."

La Thiến cũng không dám đắc tội mấy người kia, nhờ đâu sau này họ đến chinh cô thì chết à.

Đường Diễm liền gật đầu, hỏi: "Em làm món gì đấy?"

La Thiến quay lại dọn đồ lên, đầu tiên là mang cho Đường Diễm một bộ bát đĩa mới, sau đó rót cho anh một cốc sữa đậu nành, còn biết ý cho thêm chút đường.

Vừa làm vừa đáp không ngừng: "Bánh bao chiên Thượng Hải đó, da mỏng nước nhiều, do La Thiến làm thì lại càng tuyệt hơn. Còn có bánh bông lan nữa đó, anh nếm thử xem, không thua gì bánh gato đâu nhé. Với cả có sữa đậu nành thì không thể thiếu bánh quẩy. Còn chút nguyên liệu nữa nhưng em chưa làm, định để chiều làm rồi ăn!"

Đường Diễm gật đầu nói: "Ừm, buổi chiều cũng đưa cho tôi một phần đi."

La Thiến: "... OK!"

Song song với sự hot nhẹ của La Thiến, Triệu Vũ Lâm cũng đã nhận được khá nhiều hợp đồng từ các bên. La Thiến chọn chọn lựa lựa một hồi, cuối cùng quyết định nhận một vài show truyền hình và một số hợp đồng quảng cáo, phim ảnh gì đó cô không cả liếc mắt tới.

Triệu Vũ Lâm có chút tiếc nuối, hỏi: "Sao chị không nhận phim?"

"Đầu tiên, dựa theo số tiền kiếm được mà nói thì, nhận một bộ phim sẽ mất rất nhiều thời gian và tinh lực, mà cat xê thì còn chẳng bằng show truyền hình và đóng quảng cáo!" Dù La Thiến có nổi tiếng hơn trước thật nhưng vẫn chưa đủ để nhận được vai chính, nếu như có bên mời cô đóng chính thì nhất định là vì kịch bản ấy quá tệ, không tìm được ai nên mới đến tìm cô. Phim đầu tư kinh phí cao thì đa số đều mời những minh tinh hạng A, tiền cat xê của diễn viên phụ vì thế mà chẳng đáng là bao, hơn nữa lại còn phải bỏ ra không ít thời gian. Mà hiện tại, thời gian ở lại showbiz của La Thiến đã không còn nhiều nữa, chỉ đủ để nhận mấy show truyền hình và quảng cáo thôi.

"Thứ hai chính là, với kĩ năng diễn xuất của chị thì không có nhiều kịch bản có thể nhận đâu. Chị cũng không phải nghệ sĩ có lưu lượng lớn, có thể dùng fan thay diễn xuất. Thôi thì cứ nhận những gì trong khả năng của chị đi!"

Điều cuối cùng và quan trọng nhất chính là, bây giờ cốt truyện đã có sự thay đổi rồi, nữ chính Lâm Phi cũng đã xuất hiện trước thời gian. Dựa theo cốt truyện gốc thì cô cũng chỉ còn nửa năm, mà bây giờ lại xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, cô không biết tiếp theo sẽ như thế nào nữa, có lẽ đã đến lúc phải đi rồi. Thế nên, nhất định phải chọn những công việc ngắn hạn, mà còn nhiều tiền nữa.

Triệu Vũ Lâm không nói gì nữa, cô không thay đổi được quyết định của La Thiến, nên đành làm theo những lời chị ấy bảo thôi.

Quyển tạp chí La Thiến chụp ảnh bìa kia thông báo Giáng Sinh sẽ mở bán, đây là số đầu tiên, cũng là số đặc biệt, lại có thêm lưu lượng của Lâu Tùng Nguyên chần giữ, cộng thêm chút lưu lượng nhỏ của La Thiến dạo gần đây khiến tạp chí này chưa mở bán đã hot.

Cư dân mạng lên Weibo thúc giục La Thiến đăng chút cuộc sống sinh hoạt thường ngày của cô và Gạch Men tiên sinh đi, nhưng La Thiến không thèm để ý tới. Cơ mà, số người follow Weibo của cô đã đột phá 5 triệu người rồi, cũng coi như có chút tiến triển, các bên mời hợp tác quảng cáo không ít.

Bởi vì tháng 12 có dịp lễ lớn là Giáng sinh và Tết dương, thế nên tháng này La Thiến nhận được rất nhiều hợp đồng quảng cáo, vừa mấy hôm trước còn đi tuyên truyền trực tiếp cho tạp chí của Thành Tấn nữa.

Đêm Giáng Sinh, La Thiến chạy đi mua cho Đường Diễn một chiếc đồng hồ có giá là 3 vạn 8 (*), bỏ ra số tiền này khiến lòng cô đau như cắt.

(*) 3 vạn 8 xấp xỉ 130 triệu VND

Thất tịch năm nay cô và Đường Diễn còn chưa thân, lúc đó Đường Diễn cũng đối xử với cô khá bình thường, thế nên hai bên đều không tặng quà cho nhau.

Nhưng 2 ngày nay ánh mắt Đường Diễn nhìn cô có chút khang khác, La Thiến cảm thấy chắc là có liên quan tới đêm Giáng sinh. Nhận của Đường Diễn không ít thứ rồi, cũng phải báo đáp anh một chút thôi.

Thế là, hôm Giáng sinh, cô chạy tới trung tâm thương mại mua đồng hồ. Cô không hiểu gì về đồng hồ cả, chỉ có thể nghe nhân viên bán hàng giới thiệu, giá cả chạy từ mấy ngàn tệ tới mấy chục vạn tệ. Sau một hồi

ngắm nghía, cô quyết định chọn mua chiếc có giá là 3 vạn 8, nhân viên bán hàng cũng nói chiếc đồng hồ này rất nổi tiếng! Sản phẩm được ra đời từ những năm 40 của thế kỉ 20, đã từng vang danh toàn cầu đấy! Mặt đồng hồ thanh lịch đơn giản, còn mạ vàng ở viền tròn nữa cơ mà! Cũng rất vừa tay phải nam nhé, đường kính mặt tận 30mm!

Tóm lại là, nhân viên nói rất nhiều, nhưng La Thiến chẳng lọt tai được bao nhiêu, cô chỉ nhìn thấy con số được gắn trên dây thôi, 38888 tệ, giá trị không nhỏ, lại không phải loại được bày bán ven đường, thế nên nhất định là đồ tốt rồi, lúc đem tặng chắc Đường tổng cũng không thể nói được gì nữa đâu. Đối với La Thiến mà nói thì, điện thoại với đồng hồ không phải những đồ vật quá cần thiết, đủ dùng là được rồi, không cần phải xịn xò.

Đang yên đang lành bảo cô cầm tiền đi mua đồng hồ? Bị dở hơi à, cô có phải loại ăn no rửng mỡ đâu? Hơn nữa, cứ coi như là đi mua đồng hồ đi, nhưng có nhất thiết phải mua loại đắt như vậy không?

La Thiến cảm thấy, chiếc đồng hồ 38888 tệ mình mua chắc chắn sẽ khiến Đường Diễn hài lòng.

Bây giờ Đường Diễn đã coi nhà La Thiến như nhà mình rồi, đến đi không bao giờ thông báo, thế nên khi La Thiến về nhà đã thấy Đường Diễn ngồi bên trong rồi. Trông thấy anh, La Thiến vô cùng vui vẻ, lấy quà mình mới mua ra, đặc ý nói: "Đường tổng, quà giáng sinh của anh này."

Đường Diễn nhú mày nhận lấy, thuận miệng hỏi một câu: "Nhãn hiệu gì đấy?"

La Thiến: "... Là hàng hiệu."

Đường Diễn cầm lấy chiếc hộp, mở ra xem, là một chiếc đồng hồ dây da màu đen, nhìn qua thì đúng là đồ tốt thật. Nhưng mà tên hãng in trên hộp thì anh không biết, không biết có phải La Thiến mua nhầm hàng nhái cao cấp không nữa.

La Thiến hiềm khi mua được đồ đắt một lần, sao có thể không đặc ý? Cô cười nói: "Em nói cho anh biết nhé, đây là hàng hiệu thật đấy! Có từ những năm 40 của thế kỉ 20 cơ, uy tín lâu năm, là đồ tốt đấy. Một chiếc này mà tận mười mấy vạn đó!"

Đường Diễn nhìn La Thiến, hỏi: "Em đang lừa tôi à? Tôi chẳng thấy nó giống đồng hồ mười mấy vạn chút nào." Đồng hồ kiểu này, Đường Diễn cảm thấy cao nhất cũng chỉ vài vạn mà thôi.

Đồng hồ 10 vạn và 1-2 vạn có sự khác nhau rõ rệt. Đồng hồ mấy trăm vạn và mấy ngàn vạn lại càng khác biệt hơn nhiều. Chiếc đồng hồ này của La Thiến, ừ thì cứ coi như nó rất nổi tiếng đi, nhưng mà anh cũng chưa từng nghe qua, nhìn thì có vẻ đẹp mắt, cơ mà không tinh xảo đến mức có giá mười mấy vạn.

La Thiến bất mãn nhìn anh: "Đây là quà Giáng Sinh, quan trọng là có lòng, có lòng đó. Anh có hiểu không?" Lại còn đòi đồng hồ mười mấy vạn nữa, mười mấy vạn là hơn nửa tháng lương của cô đấy biết không hả! La Thiến luôn lo lắng tương lai sẽ không mua được nhà nên hiện tại cô đang khổ sở tiết kiệm tiền. Sao có thể mua món quà trị giá mười mấy vạn cho một người sau này không gặp lại được chứ?

Đường Diễn không truy hỏi nữa, cất đồng hồ đi. La Thiến nhìn anh bằng ánh mắt mong chờ: "Em có quà không?"

Đường Diễn cười, gõ nhẹ đầu cô một cái rồi nói: "Còn biết đòi quà nữa đấy."

Anh cũng không để cô phải thua thiệt, lấy một cái hộp đưa cho cô, La Thiến nhận lấy, cười hỏi: "Cũng là đồng hồ à?"

Đường Diễn lắc đầu, La Thiến không hỏi nữa mà tự mình mở ra xem, là mặt dây chuyền. Có lẽ là mặt ngọc, long lanh xanh biếc, La Thiến không nhìn ra được đâu là ngọc tốt đâu là ngọc không tốt, nhưng cô biết ngọc rất

đắt. Mấy cái vòng tay bằng ngọc ở trong các tiệm trang sức, rẻ nhất cũng phải mấy ngàn tệ 1 cái cơ mà! Huống chi là ngọc Đường tổng tặng, chất lượng tuyệt đối không tệ.

La Thiến vô cùng vui vẻ, cô còn chưa có chiếc dây chuyền bằng ngọc nào cả! Bèn hỏi: "Đắt không?"

Đường Diễm lắc đầu: "Là người khác tặng." Đúng là người khác tặng thật, nhưng Đường Diễm không lấy không, anh dùng vàng bạc để đổi, người kia thấy thế chỉ đành bán rẻ cho anh.

La Thiến không quan tâm chuyện này lắm, quà tặng mà, Đường Diễm tặng thì cô nhận thôi, đắt rẻ không quan trọng. Hơn nữa, đồ Đường Diễm tặng, từ trước tới nay đều không phải loại rẻ tiền. Với cả chiếc mặt ngọc này đẹp cực kỳ, giữ lại về sau làm bảo vật gia truyền. La Thiến không có ý định bán, liền cẩn thận gói lại cất kỹ.

Hai người hôm nay đều nhận được quà, vui vẻ như hai đứa trẻ. Đường Diễm sau đó nói muốn dẫn La Thiến đi chơi.

Đêm Giáng sinh, phố xá lúc này nhìn đâu cũng thấy các cặp tình nhân, La Thiến và Đường Diễm đi lẫn trong đó không hề khiến người khác cảm thấy khác biệt. Khí chất của Đường Diễm là loại mật hút ong, đi trên đường cứ có người quay lại nhìn hoài, La Thiến hiện nay có chút nổi tiếng, nhưng không phải minh tinh hạng A ai ai cũng biết, thế nên cô cũng chỉ đeo thêm 1 cái khẩu trang.

Hai bên đường đều là những tấm bảng hiệu đầy màu sắc và hình ảnh thú vị, các cửa hàng dùng mọi thủ đoạn để gây sự chú ý với khách hàng, La Thiến nhìn theo rồi cười tí mắt, cô cảm thấy mình như đang mơ vậy. Đường Diễm dắt tay cô cũng không cảm thấy chán, hai người đi một đoạn dài nhưng vẫn không tìm thấy cửa hàng nào để ăn cơm cả.

Tiệm nào cũng báo full khách rồi, Đường Diễm đành dắt La Thiến tới khách sạn, đặt một phòng bao lớn thật lớn, lúc này mới có nơi để ăn cơm tối.

La Thiến lần đầu ăn cơm kiểu này, chỉ hai người mà bao cả một phòng tiệc lớn, bên trong có bàn uống nước, có nhà vệ sinh, có tủ quần áo, còn có cả phòng hát karaoke với đủ thiết bị nữa. Mới lạ ghê gớm.

Sau khi cơm nước xong, Đường Diễm và La Thiến định đi xem phim, nhưng các rạp cũng đều bán hết vé rồi.

Hai người có chút không vui đi về nhà, La Thiến chưa từng đi chơi Giáng Sinh, thế nên không biết nó lại náo nhiệt đến mức như vậy, còn Đường Diễm thì từ sau khi tốt nghiệp cấp 3 cũng không quan tâm Giáng sinh Giáng xiếc gì hết, không ngờ rằng, chỉ mới qua chục năm mà đã có sự biến đổi lớn như vậy.

Nhưng mà cũng không sao, có La Thiến bên cạnh cũng đủ rồi, không chơi Giáng sinh thì không chơi thôi!

La Thiến mua một chiếc bánh gato cộng thêm chút đồ ăn vặt, sau đó hai người liền về nhà, vừa xem TV vừa ăn linh tinh. Hai người cùng ngồi trên chiếc salon trong phòng khách, lấy một chiếc chăn nhỏ trùm quanh người, vô cùng hài hòa vui vẻ, thậm chí Đường Diễm còn cảm nhận được chút dịu dàng ấm áp lan ra từ nội tâm.

Mặc dù hai người chỉ ở trong nhà xem TV, trôi qua đêm Giáng Sinh một cách đơn giản tẻ nhạt, nhưng bất kể là La Thiến hay Đường Diễm đều cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ngày hôm sau, La Thiến nhận được điện thoại của La Diễm.

Lần trước về nhà La Thiến đã đưa chiếc điện thoại cũ kia cho La Diễm, La Diễm có được điện thoại thông minh thì còn gửi video cho cô, là

mấy video bố mẹ cô phá nhà xây nhà mới.

Nhưng gọi điện cho cô thì chưa bao giờ, đây là lần đầu tiên.

"Có chuyện gì đấy chị?" La Thiến vuốt tóc hỏi.

"Ừm... Thiến Thiến! Em có thể trở về một chút không?"

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 61

Chương 61

Edit: Tiểu Vũ hôm nay bình thường nha, ahihi

"Sao thế chị?" La Thiến khó hiểu.

La Diễm ập úng một hồi lâu rồi nói: "Chị muốn ly hôn với anh rể em, em trở về bàn bạc một chút nhé."

La Thiến: "..."

Đường Diễm cũng tỉnh dậy, thấy La Thiến cúp điện thoại xong liền ngơ ngơ ngác ngác, anh hỏi: "Sao vậy?"

La Thiến mờ mịt quay đầu nhìn Đường Diễm, nói: "Chị em muốn ly hôn á?"

"Tôi làm sao mà biết được." Đường Diễm sửng sốt nói: "Có phải tôi nghe điện thoại đâu, sao em lại hỏi tôi?"

La Thiến không hiểu rõ nhà chồng của chị mình lắm, nhưng thông qua mấy lời nói của La Tuấn và bố mẹ thì cũng biết người Vệ gia không hiền hậu tốt đẹp gì cho cam. Nhưng dù thế thì La Diễm cũng chưa từng nói muốn ly hôn.

Vệ Ngọc Đào cũng 3 tuổi rồi, nếu như La Diễm có ý định muốn ly hôn thì cũng sẽ không đợi tới bây giờ.

La Thiến hơi nghi ngờ: "Hình như em nghe thấy chị em nói muốn ly hôn!" Cô quay đầu nhìn Đường Diễm, nói: "Em nên trở về xem sao nhỉ?"

La Thiến nói đi liền đi, xuống giường chuẩn bị đồ đạc ngay lập tức. Đường Diễm nghĩ nghĩ nói: "Tôi cũng đi."

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng không đổi của Đường Diễm, La Thiến ghen lời: "Anh đi làm gì?"

Đường Diễm nói rất chân thành: "Tôi cảm thấy với bản lĩnh của em thì không thể giải quyết được chuyện này."

La Thiến thở dài nói: "Đường tổng, anh đừng thấy em ngu ngơ mà lầm, việc này em giải quyết thì phù hợp hơn nhiều."

La Thiến đứng trước tủ quần áo, tháo móc rồi gấp vào trong valy, bởi vì là mùa đông nên mới chỉ nhét 2 bộ mà valy đã đầy. Cô vừa làm vừa nói Đường Diễm: "Chúng ta ấy, là hai loại người, năng lực giải quyết vấn đề cũng khác nhau. Anh có thể xử lý tài liệu rồi ký hợp đồng bạc tỷ, cái này em chắc chắn không làm được. Nhưng mấy chuyện trong thôn làng này thì, Đường tổng à, anh không nhất định sẽ làm tốt hơn em đâu!"

Đường Diễm nghe xong thì không thoải mái, cái gì gọi là hai loại người? Không phải đều chỉ là người thôi sao? Thế là bèn nói: "Vậy thì tôi càng phải đi, tôi muốn xem xem có việc gì mà tôi không làm được." Hợp đồng bạc tỷ anh còn giải quyết được, chút chuyện nhỏ nhoi này chẳng lẽ lại làm khó anh? Đường Diễm cũng nhanh chóng bước tới tủ quần áo, lấy hai bộ quần áo đưa đến trước mặt La Thiến.

La Thiến: "...". Dù sao thì người thân trong nhà cũng biết cô có người yêu rồi, người yêu ấy mà, không nhất thiết phải lấy nhau rồi sống với nhau trọn đời, thế nên muốn đi thì đi thôi!

Do đó, cùng ngày, hai người liền mua vé máy bay bay về quê La Thiến.

Trước khi trở về, La Thiến đã gọi điện cho mẹ, mẹ La Thiến biết cô mang theo bạn trai trên TV trở về thì vui vẻ vô cùng.

Lúc về tới nhà, đã là chạng vạng tối, mẹ cô cũng đã chuẩn bị xong một bàn cơm cực kỳ phong phú.

Nhà cũ của nhà cô đã bị đập đi rồi, hiện tại đang đào móng đổ nền. Ban ngày bố mẹ cô cùng làm với thợ, buổi tối thì ở trong căn phòng tôn gần đó. Sau khi được La Thiến sửa sang lại và lắp đặt thiết bị, căn phòng này đã tiện nghi và thoải mái hơn rất nhiều, mùa hè không nóng mùa đông không lạnh.

Căn phòng tôn này cũng chỉ dùng rèm cửa để chia phòng, một bên là nơi ở một bên là phòng bếp. Lúc này, trước cửa có đặt một cái bàn tròn lớn, bên trên có hơn 10 món ăn.

La Thiến đặt vali xuống, trông thấy một bàn đồ ăn phong phú trước mặt thì wow một tiếng, nói: "Thịnh soạn quá đi!"

Mẹ cô cười nói: "Chị con làm đấy."

La Thiến sững sờ, quay đầu lại thì quả nhiên trông thấy La Diễm đứng trong bếp, chị đang dọn dẹp bát đĩa và dụng cụ nấu nướng, nhìn thấy La Thiến bèn nở nụ cười với cô.

Vẻ mặt của mẹ cô lúc này rất vui vẻ, không hề giống như đã biết chuyện ly hôn của chị, chắc là chị cô vẫn chưa nói với mẹ.

"Thiến Thiến, đây là... " Mẹ cô xoa xoa tay, nhìn Đường Diễm ăn mặc chỉnh tề rồi hỏi.

La Thiến cười nói: "Đây là bạn trai con, tên là Đường Diễm ạ." Sau đó quay đầu giới thiệu bố mẹ và chị cô cho Đường Diễm biết.

Nụ cười của Đường Diễm có chút không được tự nhiên, anh lễ phép chào hỏi từng người từng người một, sau đó đột nhiên phát hiện ra, đây có khác gì ra mắt bố mẹ vợ đâu cơ chứ!

Khí chất và ngoại hình của Đường Diễm thì khỏi cần bàn, soái vô cùng, quần áo mặc trên người cũng rất chỉnh tề quý phái, mặc dù vẫn có chút lạnh đạm nhưng không hề tỏ ra xem thường người đối diện.

Bố mẹ La Thiến rất hài lòng về người bạn trai của con gái thứ này, mỗi người đều có một tính cách riêng mà, bọn họ không quan trọng điều này lắm, cũng như con rể cả nhà họ vậy, là một người an phận, thành thật và hướng nội. Mỗi khi con rể cả về nhà mẹ vợ cùng La Diễm thì đều không thích nói chuyện, luôn luôn yên lặng ngồi một bên.

Đường Diễm nhìn qua thì có vẻ là người không thích cười, thế nên anh có thể cười khi chào hỏi bọn họ như này đã là rất lễ phép rồi.

Không những có vẻ ngoài đẹp trai thu hút, Đường Diễm còn biết lấy lòng bố mẹ vợ tương lai bằng rất nhiều quà tặng, hai tay anh xách đầy đồ luôn. Có rượu Mao Đài cho bố, có tổ yến cho mẹ, còn có cả một bộ trang sức cho La Diễm nữa. Những thứ này cũng không phải hàng hiệu gì, vì đi vội nên Đường Diễm đành phải mua ở mấy cửa hàng trong sân bay, đối với anh thì chúng nó có giá cả rất bình dân.

Bố mẹ La Thiến nhận được quà tặng thì rất kinh ngạc, cũng rất vui vẻ hài lòng.

Đến khi ngồi xuống, Đường Diễm bèn nhướn mày nhìn La Thiến, nói: "Thấy thế nào?"

La Thiến nhìn dáng vẻ đặc ý của anh, cảm thấy cần khích lệ anh một chút: "Đường tổng siêu nhân."

Đường Diễn hết sức hài lòng, anh còn mang theo không ít đặc sản của Bắc Kinh về nữa, thịt vịt nướng đương nhiên là không thể thiếu. Nghe được câu này của La Thiến khiến anh cảm thấy không uổng công mình mang về mà.

Một bữa cơm mà cả khách và chủ đều vui vẻ, bố mẹ La Thiến còn thúc giục La Thiến ăn nhanh để dẫn Đường Diễn đi dạo chơi xóm làng nữa.

La Thiến vốn định dẫn theo La Diễm cùng đi, nhưng mẹ cô không đồng ý, thế là cô đành kìm nén sự vội vàng của bản thân, mang theo Đường Diễn đi thăm thú thôn làng.

Thôn Cam Lâm không lớn cũng không nhỏ, từ đây lên trấn cũng phải mất nửa tiếng, nhưng so với những thôn khác thì gần hơn rất nhiều. Dù sao thì bây giờ cũng khác xưa rồi, đa số người dân đều có xe máy và xe điện, thế nên đi lại cũng không mất bao nhiêu thời gian cả.

Trong thôn vẫn còn một số hộ dân trồng trọt cấy lúa, nhưng phần lớn đất ruộng đã được chuyển thành đất xây nhà rồi. Không có ruộng nên không có việc làm, đa số người dân chỉ còn cách ra ngoài làm thuê kiếm tiền nuôi gia đình hoặc đổi sang làm những công việc khác như thợ xây thợ may; một số người cao tuổi không đi làm thuê được nữa thì ở nhà trông cháu cho con cái đi làm, coi như là hưởng thụ tuổi già trước thời hạn.

Ruộng của nhà cô cũng không còn nhiều nữa, không cấy lúa mà chỉ trồng chút hoa màu như khoai lang, khoai tây, lạc rồi mang lên trấn bán. Nhưng bởi vì hiện nay đang xây nhà, không có thời gian mang lên trấn bán nên bố mẹ cô để hàng xóm xung quanh tự vật tự nhõ về ăn.

Chị dâu họ của La Thiến cũng chính là con dâu cả của La Phượng Lan từng đi nhõ một lần, nhưng bố La Thiến không cho nhõ, chị ta cảm thấy

mất mặt nên không đi thêm lần nào nữa.

La Thiến dẫn Đường Diễm tới ruộng nhà mình, chỉ chỉ nói: "Từ đây... tới bên kia, đều là ruộng của nhà em."

Đường Diễm nhìn theo hướng cô chỉ, hoa màu xanh mơn mớn, trông rất đẹp mắt. Có một bác gái gánh nước đi tới, trông thấy La Thiến thì cười nói: "A, Thiến Thiến về nhà đấy à? Ai da, đây là ai vậy? Trông đứng đắn lịch sự quá đi."

La Thiến lễ phép cười chào lại nhưng không trả lời câu hỏi của bác ấy, bác gái cũng không hỏi thêm, gánh nước đi lướt qua bọn họ.

Đường Diễm lạnh lùng nhìn cô: "Tôi là người không thể gặp người khác được sao?" Cô thể mà không thèm giới thiệu anh?

La Thiến khoát khoát tay, nói: "Người trong thôn tương đối lắm chuyện, trả lời bác ấy xong thì cẩn thận tối nay họ tới nhà vây xem anh đấy."

Đường Diễm nửa tin ngờ nhìn cô, La Thiến tiếp tục dẫn anh đi dạo không ít nơi, còn mang anh tới cả phố hàng rong trong thôn nữa.

Khi La Thiến còn nhỏ, ở đây có tận 3-4 phố bán quà vật, nhưng giao thông ngày càng thuận tiện hơn, người dân chỉ cần nửa tiếng là có thể lên trấn, thế nên các cửa hàng ngày càng ít đi.

Dần dần, từng tiệm từng tiệm nối gót nhau đóng cửa, cuối cùng chỉ còn lại một tiệm duy nhất còn mở bán, họ kiên trì được tới bây giờ chắc cũng do bọn trẻ con trong thôn khi đi học qua thường ghé vào mua chút đồ.

Đường Diễm cũng đã từng sống ở nơi có phố hàng rong, nhưng nó khác so với nơi này của La Thiến. Phố hàng rong nơi anh ở lớn hơn nơi này rất nhiều, cũng quy mô hơn nữa, không giống như ở đây, cửa tiệm chỉ có

mỗi một chiếc tủ lạnh và một chiếc tủ kính, trong tủ kính bày la liệt toàn đồ chơi và đồ ăn vặt, chắc chỉ có chủ tiệm và bọn trẻ con mới có thể tìm thấy đồ mình muốn trong đồng đồ đầy mắt.

La Thiến cầm lấy một chiếc gậy thối bong bóng, 2 tệ, La Thiến trả tiền rồi dẫn Đường Diễm đi tới mảnh ruộng gần đó thối bong bóng. Thối được một lúc, cô quay đầu hỏi Đường Diễm: "Nhìn đẹp không?"

Đường Diễm sững sốt, La Thiến đúng là rất xinh đẹp, cô có lẽ hơi vô tâm vô tính, nhưng hình như chính tính cách đó đã khiến nụ cười của cô luôn tràn ngập sự thỏa mãn. Kết hợp với những chiếc bong bóng nhiều màu sắc kia, dưới ánh nắng và cơn gió của buổi chiều tà, cuốn sâu vào lòng anh.

"Rất đẹp." Đường Diễm nói, bong bóng đẹp, phong cảnh đẹp, người... cũng đẹp.

La Thiến cười tíu cả mắt, cô chỉ muốn chơi đùa một chút, chơi chán rồi thì bèn dẫn Đường Diễm quay trở về nhà.

Mẹ cô đã đặt khách sạn trên trần cho Đường Diễm, nói là khách sạn cho oai thể thôi, chứ thật ra nó chỉ là một cái nhà khách bình thường thôi, 89 tệ một đêm. La Thiến mang theo vỏ chăn vỏ gối và một số đồ dùng tắm rửa rồi đi lên trần.

Các khách sạn nhà nghỉ trên trần đều vậy cả, dù không nói nhưng ai cũng biết họ không có nhiều khách lắm, có đôi khi 10 ngày nửa tháng còn chẳng có nổi 1 khách. Mà cả kể có khách thì họ cũng không nhất định sẽ thay giặt vỏ chăn thường xuyên đâu!

Mọi lần, khi La Thiến và Đường Diễm ra ngoài thì đều đặt khách sạn 5 sao, nổi lo lắng không đổi chăn đương nhiên là không có. Dù sao thì họ cũng kiếm được rất nhiều tiền, vậy nên đương nhiên sẽ không mạo hiểm làm một việc ảnh hưởng tới danh dự như thế.

Tóm lại là, vì Đường Diễm nên La Thiển mới khổ sở mang theo chăn gối từ nhà đi. Nếu không thì cô sợ đêm nay Đường Diễm sẽ đứng ngủ mất.

Đến khách sạn, Đường Diễm quả nhiên tỏ ra rất ghét bỏ. Anh nhú mào nhìn căn phòng chỉ có 20 mét vuông, một cái giường, một nhà vệ sinh, và gần như không còn chỗ trống nào để đặt chân hay ngồi uống nước cả.

"Còn có khách sạn nhỏ như thế này?" Đường Diễm kinh ngạc nhìn xung quanh.

La Thiển không trả lời, cô chăm chú trải giường lông vũ chăn vỏ gối, sau đó đẩy Đường Diễm vào phòng tắm: "Nhanh đi tắm đi, ngày mai còn phải dậy sớm đây."

Đường Diễm lạnh lùng nhìn cô chăm chăm: "Em càng ngày càng tùy tiện rồi đây."

"Thế giờ anh có tắm hay không?"

Đường Diễm: "... Tắm."

Ngày hôm sau, khi 2 người trở lại thôn, bố mẹ La Thiển đã chuẩn bị bữa sáng đâu vào đó rồi. Ngồi xuống ăn sáng, sau khi hỏi Đường Diễm vài vấn đề thì bố mẹ cô bắt đầu ra ngoài giúp đỡ thợ xây.

La Thiển bây giờ mới có thể hỏi chuyện La Diễm, sự việc thật ra cũng rất đơn giản, đó chính là: Vệ Quân, chồng của La Diễm... ngoại tình.

Hôm Giáng Sinh, Vệ Quân nói có việc nên phải ra ngoài. La Diễm cũng không nghi ngờ gì, Vệ Quân từ trước tới nay luôn là người thành thật, cũng rất an phận, La Diễm luôn nghĩ, dù cho tất cả đàn ông trên thế giới ngoại tình thì Vệ Quân cũng sẽ không.

Vì Vệ Quân có việc ra ngoài nên La Diễm quyết định đưa con trai Đào Đào đi xem phim. Khi từ rạp chiếu phim đi ra, chị nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc. Lúc ấy La Diễm cũng không nghĩ tới đó là Vệ Quân, nhưng làm vợ chồng đã mấy năm, chị vẫn có chút nghi ngờ.

Bước tới gần vài bước để nhìn có kĩ, chị phát hiện người đó thật sự là Vệ Quân. Vì quá khiếp sợ, La Diễm đứng đó không chạy tới hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng tối về, chị đã làm ầm lên.

La Thiển nhú mào nghe hết, sau đó hỏi: "Chị suy nghĩ kĩ rồi?"

La Diễm có chút do dự, chị kéo tay áo nói: "Tối đó, do chị quá nóng nảy, anh ta đã phải thừa nhận, nhưng mà, bọn chị có đánh nhau." Trên tay La Diễm có một vết máu đọng, chỗ xanh chỗ tím, có thể nhận ra người đánh dùng lực rất mạnh.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 62

Chương 62

Edit: Tiểu Vũ không biết làm bánh trôi =))

Đường Diễn không ra ngoài, anh vẫn luôn ngồi sau La Thiến nhìn điện thoại, nghe thấy câu hỏi của La Thiến bèn lãnh đạm nói: "Loại đàn ông vừa ngoại tình vừa đánh phụ nữ, không ly hôn thì còn làm gì nữa? Cái này có gì mà phải suy nghĩ kỹ hay không?"

La Thiến nguyền anh một cái: "Dù muốn ly hôn thì cũng không phải chỉ nói một câu là ly hôn được, còn liên quan tới đồ cưới rồi tiền sính lễ các kiểu nữa!"

Đường Diễn mông lung: "Tiền mừng cưới? Bao nhiêu?"

La Thiến quay đầu nhìn La Diễm, La Diễm bèn nói: "Lúc đó nhà bọn họ đưa sính lễ 10 vạn tệ, đồ cưới của chị là 5 vạn, tất cả đều mang đến nhà chồng. Mấy năm nay có tiêu pha một ít rồi, nhưng 10 vạn tiền sính lễ chị chưa đụng vào một đồng nào. Tiền lương của Vệ Quân đều đưa cho mẹ anh ta hết, chị sợ mai sau Đào Đào muốn học đàn học vẽ các thứ mà mẹ chồng lại không cho, nên dù khó khăn thế nào cũng không dám đụng tới số tiền kia."

Đường Diễn nhíu mày: "Vì chút tiền này mà phải suy nghĩ cân nhắc? Bọn họ muốn tiền thì cho bọn họ thôi, chẳng lẽ chỉ vì vài vạn tệ ấy mà tiếp tục sống với nhau?"

Đường Diễm như đang muốn thể hiện với La Thiển rằng: nhìn xem, năng lực giải quyết vấn đề của tôi hơi bị đỉnh đấy nhé.

Đáng tiếc rằng, La Thiển không get được điểm ấy của Đường Diễm, cô im lặng một chút rồi nói: "Dựa vào cái gì mà phải cho bọn họ?" Hiện tại 10 vạn đối với La Thiển cũng không phải nhiều lắm, nhưng mà, La Thiển vẫn nói: "Là nhà bọn họ sai, thế nên tiền này không thể cho không bọn họ được."

Đường Diễm nhú mày, anh không hiểu ý cô lắm, vì sao phải cho bọn họ á? Đương nhiên là để sớm ly hôn rồi! Nhìn tay La Diễm kia, đàn ông như thế mà cũng xứng làm đàn ông à? Loại người này còn sống trên trái đất làm gì nữa.

La Diễm nhìn Đường Diễm cười ngượng: "Đối với chị thì có tiền hay không không sao hết, quan trọng là quyền nuôi dưỡng Đào Đào thôi, bọn họ nhất định sẽ không đồng ý cho chị nuôi thằng bé đâu. Thế nên, chị không biết... "

Giành quyền nuôi con với Vệ Quân, La Diễm không có quá nhiều ưu thế, việc Vệ Quân ngoại tình không thể giúp La Diễm có được quyền nuôi con. Việc thằng bé được phán cho ai nuôi, đều sẽ dựa vào điều kiện nuôi con của bên nào có lợi hơn.

"Nuôi thằng bé cái gì cơ?" La Thiển vẫn chưa kịp nói chuyện xong với La Diễm thì mẹ cô đã quay trở về, nghe thấy La Diễm nói thế thì nhất thời không hiểu gì.

La Diễm nhìn thấy mẹ cũng bị dọa giật nảy mình. La Thiển thở dài, đành phải nói đầu đuôi câu chuyện cho mẹ mình nghe. Dù sao thì sớm hay muộn cũng đều phải nói, việc này có thể giấu diếm được bao lâu chứ?

Mẹ cô nghe xong thì suýt chút nữa ngất xỉu, nước mắt thi nhau rơi xuống, kéo tay La Diễm nói: "Diễm Diễm! Con ly hôn, thì về sau biết làm

sao bây giờ? Con cũng đã 29 tuổi rồi, dù chưa kết hôn thì cũng rất khó tìm được tấm chồng tốt. Hơn nữa, nhà chúng ta không giàu có gì, con lại ly hôn một lần, thế thì càng khó tìm hơn nhiều."

Đường Diễm nghe xong thì sững sốt, cố nói thêm câu: "Nhưng mà cô ơi, La Diễm còn bị đánh đấy." Giọng nói có chút buồn bực, nếu như anh mà có chị em gái thì, mà có ngon thì đánh chị gái em gái tao đi? Để xem tao có rút gân lột da mà không.

Hơn nữa, mặc dù có qua lại với khá nhiều phụ nữ, quan hệ cũng rất không thuần khiết nhưng Đường Diễm chưa từng động tay động chân với bất kỳ ai. Anh cũng luôn tự nhận mỗi quan hệ đó là anh tình tôi nguyện, mọi thứ đều theo nhu cầu và lợi ích, và không có chút tình cảm dư thừa nào. Có lẽ bởi vì thế mà anh luôn cảm thấy khinh thường loại đàn ông vừa ngoại tình vừa vũ phu chẳng?

Tìm mối sau? Tùy tiện tìm một người chẳng lẽ còn không tốt hơn loại mặt hàng kia sao?

Đường Diễm không thể hiểu được mạch suy nghĩ của mẹ La Thiến, thế là đành quay sang nhìn La Thiến, vẻ mặt như muốn nói: "Lên đi, thuyết phục mẹ em!".

Nhưng La Thiến không làm như thế, suy nghĩ của mẹ cô Đường Diễm không hiểu, nhưng cô thì lại hiểu.

Tư tưởng của mẹ cô rất đơn giản, là một loại cảm xúc cực kỳ bất đắc dĩ khi không thể làm gì giúp con mà chỉ có thể nhân nhượng và chịu đựng. Mẹ cô hiểu hiện thực, nhưng lại không dám đưa ra quyết định.

Lý do đầu tiên chính là: nông thôn và thành phố dù sao cũng khác nhau rất nhiều, một khi La Diễm ly hôn thì nhất định người dân toàn thôn sẽ biết được. Họ sẽ chẳng đi tìm hiểu lý do thật sự mà chị cô ly hôn là gì

đâu. Bọn họ sẽ cảm thấy La Diễm có vấn đề gì à? Tại sao kết hôn 5 năm rồi mới ly hôn?

Đây chính là ví dụ thực tế cho câu nói, chết đuối vì miệng lưỡi thế gian. Mọi người trong thôn sẽ dùng những từ ngữ khó nghe để chế giễu châm chọc La Diễm suốt ngày, nhất là kiểu thôn làng toàn thân thích dây mơ rầy má kiểu như làng cô, sự đau thương luôn luôn đến từ những người thân thiết mà.

Tiếp đến là vấn đề gả lần hai của La Diễm. Mẹ La Thiến cảm thấy chị cô nhất định phải đi bước nữa, phụ nữ mà ở vậy thì rất khó sống. Nhưng nhờ người chồng tiếp theo cũng không tốt thì phải làm sao? Vệ Quân sống trong gia đình gia giáo thế mà còn ngoại tình đánh vợ kia kìa.

Cuối cùng vấn đề quan trọng nhất chính là con cái. Nếu như Đào Đào không đi theo mẹ thì chị cô nhất định sẽ rất đau buồn, nhưng nếu như Đào Đào đi theo thì chị cô sẽ có một gánh nặng sau lưng, người phụ nữ ly hôn lại có con đi theo thì có thể tìm được tấm chồng tốt đi bước nữa được không?

Tư tưởng của mẹ cô vẫn rất cổ hủ, không dám suy nghĩ xa mà chỉ loanh quanh ở trong thôn làng, thế nên ly hôn đối với bà là một chuyện cực kỳ to lớn.

"Bảo Vệ Quân tới xin lỗi đi! Nếu như, nó thành thật nhận lỗi, cam đoan không tái phạm nữa thì con cũng đừng náo loạn." Mẹ La nhìn vết thương trên tay La Diễm, đau lòng vô cùng.

Đường Diễm dựa sát người La Thiến hỏi: "Thế cũng được à?"

La Thiến đáp: "Được cái gì mà được? Cái gì cũng có thể bỏ qua, nhưng bạo lực gia đình thì tuyệt đối không được." Con mẹ nó, mà ngoại tình thì kệ bà mà, bà đây ly hôn muộn vài ngày cũng sao, nhưng bạo lực

gia đình thì không như thế! Đã đánh một lần thì có thể ngày nào cũng đánh đấy.

"Thế tại sao em không nói?" Đường Diễn hỏi.

Nếu không phải Đường Diễn biết đây là chuyện riêng nhà La Thiến thì anh đã nói xen vào vài câu rồi.

La Thiến nói: "Cứ để mẹ em nói hết đã, bây giờ em có nói gì thì mẹ em cũng không nghe đâu. Với cả, việc ly hôn ấy mà, người ngoài nói gì cũng vô dụng thôi, La Diễm phải dứt khoát hạ được quyết tâm thì mới được. Em đang cho chị ấy tự quyết định số phận của mình, để về sau chị ấy khỏi oán trách em! Thật ra, vấn đề oán trách ở đây chỉ là việc sau khi ly hôn chị ấy có hạnh phúc hay không thôi. Nhưng mà, ai có thể cam đoan sau khi ly hôn chị ấy sẽ hạnh phúc chứ?"

Đường Diễn nhìn cô, nhúm mày: "Em cũng suy nghĩ nhiều nhỉ." Khác hoàn toàn so với lúc quay show.

La Thiến cười: "Việc này không giống. Mấy chuyện lúc trước dù em có lật trời đạp đất thì cũng sẽ chỉ có mình em phải chịu hậu quả thôi. Thế nhưng chuyện này là thay người khác quyết định vấn đề đại sự cả đời đấy."

"Em còn biết lật trời đạp đất?"

"Cái gì mà lật trời đạp đất chứ, em chỉ đang lấy ví dụ thôi được không? Thật ra, em cũng thấy mình khá là thẳng thắn, việc này sẽ làm méo mó lòng người khác, nhưng dù thế thì cũng không thể để họ bắt nạt em được chứ, đúng không?"

Đường Diễn búng nhẹ trán cô, nói: "Em nói thế nào thì chính là thế đấy!"

Chờ mẹ La nói xong, La Diễm quay đầu nhìn La Thiến, La Thiến hỏi chị: "Bản thân chị có muốn ly hôn không?"

La Diễm nhìn mẹ một chút, gật gật đầu.

La Thiến liền quay sang nói chuyện với mẹ mình: "Mẹ, đúng như mẹ nói, sau khi chị ly hôn thì nhất định sẽ bị người ta bàn ra tán vào. Nhưng mà, chẳng lẽ chỉ vì muốn người ta không bàn tán mà mẹ nỡ để chị sống những tháng ngày bị chồng đánh rồi nhìn chồng đi ngoại tình sao? Khi ấy đúng là người ta sẽ không nói nữa, nhưng chị con sẽ rất khổ sở. Mẹ thử suy nghĩ một chút xem, giữa việc để người ta bàn ra tán vào một chút với việc muốn chị con phải sinh sống khổ sở, mẹ thấy cái nào thì tốt hơn?"

Mẹ La nghe vậy thì sững người, còn có thể suy nghĩ như thế nữa?

La Thiến kéo tay áo La Diễm, nói tiếp: "Hơn nữa, sao chị con ly hôn thì lại không thể tìm được người tốt hơn? Còn có người tồi tệ hơn loại người vừa ngoại tình vừa đánh vợ như Vệ Quân sao ạ? Chị con chỉ tùy tiện tìm thôi cũng tìm được người tốt hơn hẳn ta nhiều."

Mẹ La nghe xong thì nhất thời không phản bác được, ngây người nhìn La Thiến rồi hỏi: "Con nói như vậy tức là, nếu chị con ly hôn thì con sẽ chịu trách nhiệm sao? Đây cũng không phải việc nhỏ đâu!"

La Thiến nhìn mẹ La, nói: "Sao lại biến thành con chịu trách nhiệm rồi ạ? Vấn đề hiện tại chỉ là, ly hôn hay không ly hôn thôi, tự chị con sẽ phải suy nghĩ thật kĩ. Nói như mẹ thì, nếu như sau khi ly hôn chị con sống không tốt thì có phải đó vẫn là trách nhiệm của con không?"

Mẹ La lại sững sờ: "Con đang nói linh tinh gì đấy."

Đường Diễm lập tức tiếp lời: "Cô ạ, cháu cảm thấy La Thiến nói rất đúng." Đường Diễm mặt không thay đổi nghĩ, mình tới là để làm chỗ dựa cho La Thiến cơ mà, phải ủng hộ cô!

Mẹ La thở dài, nói: "Vậy mẹ thử gọi cho Vệ gia trước nhé?"

La Diễm vội vã nói: "Mẹ, đừng gọi. Mẹ anh ta không hề cảm thấy con trai mình làm sai. Hôm qua trước khi con về đây mẹ anh ta còn tìm con nói chuyện, nói là việc con trai bà ấy có người bên ngoài không thể trách con trai bà ấy được. Là do hồ ly tinh bên ngoài quyến rũ anh ta, còn nói trên đời này làm gì có mèo không ăn cá? Là mèo thì đều tham tanh, chỉ cần không có những con hồ ly tinh kia thì sẽ tốt thôi.

Bà ta nói, phụ nữ đã lấy chồng thì không thể gây chuyện ầm ĩ. Nếu như không phải con làm ầm lên thì con trai bà ta sẽ không đánh con. Chỉ là chút chuyện nhỏ mà con lại làm ầm lên rồi biến nó thành chuyện lớn, tóm lại là, bà ta bảo con làm sai, tất cả lỗi đều do con. Con không muốn có chút liên hệ nào với nhà bọn họ nữa, con cũng không muốn trở về đó, giờ con chỉ muốn đón Đào Đào ra thôi."

Mẹ La nén giận nói: "Con không sai, dù con có thật sự muốn ly hôn thì mẹ cũng phải làm rõ ràng mọi chuyện với bên đó."

Chờ mẹ cô đi rồi, La Thiến bèn nháy nháy mắt với Đường Diễm, Đường Diễm buồn cười cúi đầu xuống, chỉ với hai cái nháy mắt kia của cô thì làm sao anh hiểu cô muốn nói gì được?

Thấy Đường Diễm không có phản ứng, La Thiến liền hỏi: "Anh nghĩ mẹ em có thể nói rõ ràng không?"

La Diễm cũng mơ màng quay đầu nhìn hai người bên cạnh, Đường Diễm nhíu mày nhìn La Thiến.

La Thiến liền nói: "Chỉ với mấy câu vừa rồi của mẹ em là em đã đoán được nội dung của cả cuộc trò chuyện sắp tới rồi. Một lát nữa mẹ em trở về, chắc chắn sẽ bị bên kia giáo huấn một trận cho mà xem."

La Diễm nghĩ đến thân phận giáo viên của mẹ chồng, lúc ở bên đó cô đã chịu không ít rồi.

Quả nhiên, không lâu sau, mẹ La trở về nhà với vẻ mặt cực kỳ khó coi.

"Bà ta nói... con giận dỗi bỏ về nhà mẹ đẻ, ở bên này lâu thì khi trở về bên đó sẽ khiến tình cảm vợ chồng nảy sinh vấn đề." Mẹ La nói.

Đường Diễm mặt không cảm xúc, nhưng trong lòng thì kinh ngạc cực kỳ, La Thiến nói rất đúng. Đối với suy nghĩ của mấy người này, anh quả nhiên không thể hiểu được, thậm chí khi nghe thấy tận tai còn không thể tin nổi. Nếu là anh thì anh sẽ dùng bạo lực để chế bạo lực, nhưng mà, mấy người phụ nữ trời gà không chặt như La Thiến có vẻ sẽ không làm được đâu.

La Thiến hỏi mẹ: "Mẹ có nói với bà ta là chị con muốn ly hôn không?"

"Ban đầu thì không nói, mẹ gọi điện thoại tới, nói Vệ Quân đánh người là không đúng. Bà ta nói, là do Diễm Diễm cứ quẩn lấy Vệ Quân hỏi đông hỏi tây nên mới bị đánh, phụ nữ mà làm như vậy thì đương nhiên đều sẽ bị đánh, Vệ Quân làm vậy là không sai. Mẹ tức quá liền nói ly hôn, bà ta hỏi ly hôn với con trai bà ta rồi thì Diễm Diễm biết đi đâu tìm chồng? Còn nói, Diễm Diễm giận dỗi bỏ về nhà mẹ đẻ thì sau này quay lại nhà chồng sao có thể sống tốt được? Cuối cùng bà ta nói, nời nào thì úp vung nấy thôi!" Mẹ cô kể lại cuộc nói chuyện một lượt.

La Thiến đứng bật dậy, vén tay áo lên nói: "Nhất định phải ly hôn, sợ cái gì chứ? Nời nào úp vung nấy á? Chúng ta sẽ cho hắn thấy cái gì gọi là vừa mất vợ vừa mất lính (*)."

(*) câu nói này dựa theo một câu chuyện thời Tam Quốc, ý là tham lam muốn chiếm lời nhưng rồi phải chịu thiệt gấp đôi.

Đường Diễm cứ như vậy yên lặng nhìn cô, sau đó lãnh đạm hỏi cô: "Lạnh không?"

La Thiến hơi khựng lại, trên tay đúng là đã nổi da gà lên hết cả: "... Lạnh!"

Đường Diễm nhìn cánh tay xinh đẹp như củ sen của cô, hỏi: "Thê em có muốn kéo ống tay áo xuống không?"

La Thiến nhe răng, sau đó buông tay áo xuống, nói tiếp: "Trong trí nhớ của em thì Vệ Quân là loại người bám mẹ. Đã 34 tuổi rồi mà tháng nào cũng nộp lương cho mẹ, ngoại trừ đi làm thì cũng chỉ quanh quẩn trong nhà thôi. Với cả, anh ta kiệt xỉ cực kỳ, kết hôn với chị em 5 năm trời mà mới mời gia đình em đi ăn được đúng 1 bữa Shaxian delicacies (*)."

(*) mấy món ăn đặc trưng của huyện Sa ở Phúc Kiến. Ngoài Hà Nội có 1 cửa hàng tên là Shaxian snacks bán mấy món này đó, có những món như vằn thắn, lẩu các thứ...

Đường Diễm ngẩng đầu lên nghĩ nghĩ, anh đã từng nghe nói đến Shaxian delicacies, nhưng anh chưa ăn bao giờ, thế nên anh liền quay đầu nhìn La Thiến.

La Thiến lập tức chú ý tới ánh mắt của Đường Diễm, nói với anh: "Buổi chiều dẫn anh đi ăn." Sau đó quay đầu nhìn La Diễm nói: "Chị nói cho Vệ Quân biết chị muốn ly hôn đi. Nếu như chị thật sự muốn ly hôn thì đừng nghĩ nhiều nữa, chỉ cần tập trung ly hôn thôi."

La Diễm nghiêm túc gật đầu. Còn trong đầu Đường Diễm lúc này thì chỉ nghĩ đến Shaxian delicacies thôi, nó có ngon không nhỉ?

Good evening quý zị! Chúc các nàng Tết Hàn thực, tết Thanh minh vui vẻ!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 63

Chương 63

Edit: Ăn bánh trôi suýt bị nghẹn ~~~

La Thiến không thất hứa, chiều hôm đó liền dẫn Đường Diễn đi ăn.

Trước đó khi ra ngoài Đường Diễn đã nhìn thấy những quán bán món này rồi, nhưng khi đến ăn tận nơi thì anh có chút không thoải mái, may mà quán La Thiến dẫn anh đi ăn tương đối sạch sẽ.

Đây cũng là cửa hàng nữ phụ La Thiến hay tới nhất, vừa vào quán La Thiến đã quen đường quen nẻo gọi hoành thánh (*) và mì xào.

(*) Từ gốc mà người huyện Sa gọi không phải từ này, nó là 扁肉 nhưng mà t ko tìm thấy từ tiếng Việt của món này, search Baidu thì được biết đây cũng giống như hoành thánh thôi, tùy địa phương mà nó được gọi bằng tên khác, như bánh chưng bánh tét ở miền Nam và miền Bắc bên mình á. Về cách làm thì cũng không khác nhau nhiều, chỉ khác là vỏ bánh ở đây rất mỏng, nhân thì rất đa dạng. Tóm lại theo Baidu miêu tả thì rất ngon =))

Còn mì xào kia thì cũng khá giống bên mình thôi, nhưng mì ở đó không giống lắm, mì ở bên đó toàn kiểu mì tươi ấy, nặn bột trộn thêm trứng rồi kéo sợi á. Xào thì cho thêm thịt bò hải sản các kiểu.

Đường Diễn thấy thế cũng gọi các món như La Thiến gọi. Sau khi ăn mì xào, Đường Diễn coi như khá thích, thế là mở miệng khen: "Món này

khá ngon."

La Thiến cười rồi nói: "Ừm, có 3 tệ một đĩa thôi đấy." (3 tệ là khoảng 10k, rẻ vl, giờ mà t vác 10k đi ăn mì xào thì ko có cửa đâu =))

Đường Diễm: "...". Rẻ thật sự.

Đánh giá của Đường Diễm sau khi ăn hoành thánh là: "Bình thường."

La Thiến cười nói: "Cũng 3 tệ 1 bát."

Đường Diễm: "...".

Sau khi ăn xong, La Thiến gọi xe rồi cùng Đường Diễm trở về nhà. Người nhà La Thiến đang ăn cơm tối, La Thiến ngồi xuống giải thích sơ qua tình huống hiện tại một chút.

Ngày hôm sau, cô theo La Diễm đến Vệ gia thu dọn đồ đạc. Mẹ Vệ mở cửa ra, trông thấy La Diễm bèn muốn chế nhạo vài câu, nhưng liếc mắt lên thì nhìn thấy Đường Diễm đang đứng đằng sau.

Nhất thời, chỉ dám há hốc mồm chứ không dám nói gì.

Phải biết rằng, ở trong lòng mẹ Vệ thì không ai ưu tú hơn con trai của bà ta hết. Con trai của bà ta từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời, 6 tuổi đã biết giúp người lớn quét nhà rửa rau, lớn lên cũng không chơi bời học xấu, còn thi đỗ đại học trong thành phố nữa.

Không giống các sinh viên tiêu tiền lung tung bậy bạ, mỗi tháng con bà ta chỉ tiêu đúng số tiền mà người nhà cho, không hề lãng phí một đồng nào. Những hoạt động của trường tổ chức đều cố gắng không tham gia, tiết kiệm tiền cho gia đình. Sau này tốt nghiệp thì lại nghe theo bố mẹ, chuyển về huyện tìm việc làm cho gần nhà.

Chưa từng hút thuốc uống rượu, cũng không hề ham mê chơi cờ đánh bạc, nhìn khắp cái xã hội này mà xem, có thể tìm được người nào ưu tú hơn con trai bà ta nữa?

Mẹ Vệ cảm thấy La Diễm có thể gả đến nhà bọn họ chính là phúc phận tích cả 3 đời của chị ấy.

Phụ nữ không nghe lời thì đương nhiên sẽ bị chồng đánh, không đánh thì không ngoan. Nhìn mà xem, chẳng phải hôm nay đã biết đường mò về rồi sao?

Trước khi mở cửa mẹ Vệ vẫn luôn nghĩ như vậy, sau khi mở cửa nhìn thấy La Diễm và La Thiến cũng vẫn cho rằng bà ta đúng.

Bà ta còn muốn mở miệng mắng cô con dâu này vài câu, nhưng nhìn thấy người đàn ông đứng sau lưng 2 chị em nhà họ La, bà ta nhất thời bị trấn áp.

Thông thường, muốn biết một người có ưu tú hay không thì không thể chỉ nhìn một lát là biết được. Nhưng mà, Đường tổng của chúng ta thì khác, chỉ bằng ngoại hình kia thôi cũng đủ để hút mắt người nhìn rồi.

Càng huống chi, cả khí chất và quần áo trên người anh cũng đều thuộc hàng cực phẩm. Nhưng mẹ Vệ sĩ diện, không thể nào thừa nhận người này ưu tú hơn con trai mình được.

Nếu La Thiến mà biết được suy nghĩ này của bà ta thì nhất định sẽ cười ngoác mồm, so con trai bà với Đường tổng á? Bà có bị điên không?

Cũng không quay sang nhìn lại con trai mình một chút đi, người thì cao có 1m7, tóc thì lúc nào cũng cắt kiểu húi cua, mặt thì tròn, ngũ quan trên mặt cũng không có bất kỳ điểm đặc sắc nào. Trên người mặc một chiếc áo phông có giá 30 tệ và một chiếc quần jeans bình thường. Được mỗi cái ưu điểm là không hút thuốc không uống rượu không cờ bạc.

Cơ mà con người này cũng cực phẩm không thể tả, một người bạn hannya cũng không có, ngày nào cũng 8 giờ sáng đi làm 5 giờ chiều trở về, về rồi là không bước chân đi đâu hết, được nghỉ cũng ở nhà. Chỉ vì tiết kiệm tiền mà đến internet cũng không lắp, trong nhà chỉ có duy nhất một chiếc máy tính bàn từ thời xa lắc xa lơ, trong đó có cài vài game cổ xưa mà bây giờ có khi người phát minh ra nó cũng quên mất sự tồn tại của nó rồi. Cơ mà anh ta rất thích chơi mấy trò đó, có thể chơi cả đêm luôn.

Lúc La Diễm nói chuyện này với La Thiến, cô cảm thấy não mình không đủ bộ nhớ để down được phần mềm Vệ gia. Bây giờ là thời đại nào rồi? 4.0 rồi đấy! Không có mạng thì sống làm sao?

La Diễm đã trải qua 5 năm này như thế nào, La Thiến nghĩ thôi cũng không dám. Đời trước cô khó khăn cực kỳ nhưng cũng không đến mức như thế này, lúc rảnh rồi vẫn ra ngoài dạo phố, không nhất thiết là phải có tiền mua gì đó, nhưng ít ra là để bản thân không đến mức tù túng.

Nhưng người nhà họ Vệ thì lại sinh sống một cách quá mức tù túng, họ cảm thấy phụ nữ mà ra ngoài nhiều thì đều là loại lăng lợ diêm dúa. Thế nên trong mắt bọn họ, La Thiến giống như một chiếc xe bus công cộng vậy, ai cũng có thể lên, bọn họ sợ La Diễm về nhà mẹ đẻ nhiều rồi học thói xấu của La Thiến nên càng ngày càng không cho La Diễm đi đâu.

"Bác Vệ! Cháu tới thu dọn đồ đạc với chị cháu ạ." La Thiến thấy mẹ Vệ yên tĩnh như gà, bèn lên tiếng trước.

"Đồ gì? Thu thập gì cơ? Có đồ gì ở đây là của cô ta à?" Mẹ Vệ không thể tin nổi, trong nhà này có thứ gì không phải của Vệ gia bọn họ sao?

La Thiến che miệng cười cười: "Sao bác lại nói thế chứ, lúc chị cháu gả tới đây đã mang theo không ít vàng bạc trang sức đấy." La gia dù không có tiền, quan hệ thân thích cũng không tốt lắm, nhưng mặt mũi thì vẫn phải có. Khi La Diễm cưới, nhà bác cả chú út và cả bà nội cũng tặng La Diễm

chút trang sức vàng làm quà cưới, dù rằng nó nhẹ vô cùng. Thấy ít người thân nên bố mẹ cô còn tự đi mua chút vàng để giả bộ là người thân trong nhà tặng nữa. Cuối cùng La Diễm cũng được hai tay mang đầy vàng gả tới nhà họ Vệ.

Đấy mới chỉ nói vàng thôi, còn điều hòa máy giặt tủ lạnh, chăn đệm các thứ nữa.

Mẹ Vệ cười lạnh: "Đó là của nhà chúng tôi, mấy đồ mà cô nói đều được mua bằng 10 vạn tệ tiền sinh lễ nhà chúng tôi đấy. Chứ nếu không với loại nghèo rớt mồng tơi như nhà cô thì sao có thể mua được những thứ đó?"

La Thiến khoanh tay trước ngực: "Ồ, đây là không chịu nhận sao? Thôi cũng được, cứ coi như 10 vạn tệ tiền sinh lễ kia là để mua đồ đạc đi. Không sao hết! Cho mấy người hết đấy, nhưng đến lúc ra tòa thì đừng có lôi tiền đó ra nữa nhé."

Mẹ Vệ ghen hòng, lúc này bố Vệ từ trong nhà đi ra, trông thấy La Diễm trước cửa thì nói: "Trở về rồi? Về rồi thì vào nhà đi! Vợ chồng mẫu thuẫn cãi nhau một chút là chuyện bình thường."

Hôm nay Vệ Quân được nghỉ, La Thiến đã cố ý chọn ngày hôm nay để tới. Vệ Quân đứng ở cửa lạnh lùng nhìn bọn cô, La Thiến cười lạnh: "Quả nhiên, người đàn ông hoàng khi làm việc đàn ông hoàng thì rất tốt đẹp, còn người đàn ông hoàng khi làm chuyện xấu thì còn tệ hơn người mất dạy nhiều."

Vệ Quân đi tới, nhìn La Thiến rồi lạnh giọng nói: "Cô nói lại lần nữa xem?"

La Thiến im lặng, Đường Diễm thấy thế bèn bước tới bên người La Thiến, hỏi: "Nói lại lần nữa thì sao? Anh thử động vào cô ấy một chút xem?" Tao lột da mày luôn đấy!

La Thiến hãnh diện cực kỳ: "Tôi nói cho anh biết nhé, bạn trai tôi từng tập võ đấy."

Đường Diễm: "...". Anh quả thật đã từng tập võ, dù sao thì bố anh cũng làm trong quân đội, là con ông thì không thể không biết chút võ nào được. Nhưng anh chưa từng nói việc này cho La Thiến biết, thế nên cô đây là đang khoác lác với người ta, Đường Diễm có chút bất đắc dĩ nhìn cô.

Vệ Quân ngẩn ra như phỗng, người nhà họ Vệ đều là loại hiệp yếu sợ mạnh, điểm này La Diễm là người rõ ràng nhất, vì thế hôm nay cô mới nhờ La Thiến và Đường Diễm đi cùng, cô muốn đón Vệ Ngọc Đào đi.

Vệ Quân không dám khoa tay múa chân với La Diễm nữa, hắc cười lạnh nói: "Hừ, dẫn người tới làm chỗ dựa à?"

"Làm chỗ dựa thì sao? Cái loại chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng như anh thì chỉ dám đánh chị tôi khi ở Vệ gia thôi, anh thử tới La gia đánh chị tôi xem nào?" Bản năng của con người từ lúc sinh ra đã là hiệp yếu sợ mạnh rồi, nhưng trải qua những năm tháng giáo dục và sự bào mòn của cuộc sống, tính cách này dần dần mờ đi, chỉ có một số người là dù làm gì đi chăng nữa cũng không bao giờ biến đi được, khiến người ta chán ghét vô cùng.

Vệ gia chính là những người như vậy, bọn họ phát huy bản năng này một cách nhuần nhuyễn, từ sinh hoạt trong gia đình tới xã hội.

Vệ Quân ngậm miệng, trừng La Thiến một chút.

Mẹ Vệ cản ở cửa: "Dù sao thì những đồ đạc trong cái nhà này các người không thể mang đi, nếu các người dám vào tôi sẽ gọi người."

Thật ra, chẳng cần mẹ Vệ phải gọi người, bên ngoài nhà bọn họ đã tập trung không ít người đến hóng chuyện rồi. Mọi người đứng bên ngoài nghị luận ầm ĩ, Vệ gia vốn là người từ nơi khác tới, vị trí nhà ở của bọn họ cũng

không được tốt lắm. Từ nhà La Thiến tới thị trấn mất nửa tiếng, còn từ Vệ gia tới thị trấn thì mất hơn 1 tiếng lận.

Nhà Vệ gia mặc dù gần núi, nhưng các hộ gia đình trong thôn Cam Lâm đều xây khá gần nhau, mọi người thấy có chuyện hay để xem nên đã tụ tập nhau đứng trước cổng.

La Thiến liền nói: "Chúng tôi không làm chuyện xấu nên không sợ mất mặt đâu!"

Đây là lần đầu tiên Đường Diễm nhìn thấy công lực của La Thiến, anh nhìn cô đầy cảm thán, chỉ còn nước không vỗ tay bội phục mà thôi. Đúng như La Thiến nói, mấy chuyện cô dì chú bác trong thôn này anh không thể xử lý tốt như cô được. Chẳng lẽ lấy tiền đưa cho người ta rồi dẫn người đi về, cũng như La Thiến nói, có người đắc tội mình mà mình còn đưa tiền cho người ta, đây không phải là ngu sao?

May mà Đường Diễm cũng có năng lực của bản thân mình, năng lực của anh tuy không thể giải quyết triệt để nhưng sẽ khiến mọi chuyện trở nên đơn giản hơn.

Mẹ Vệ đang đau đầu nghĩ cách giải tán mấy bà cô hàng xóm thì đột nhiên có một người phụ nữ xuất hiện. Người phụ nữ này khá trẻ, vóc dáng nhỏ nhắn, chắc chỉ cao khoảng 1m5, mặt nhỏ mắt to, mặc một chiếc váy hình hóa nhí.

Không xinh bằng La Diễm, nhưng ăn mặc thì hợp trend hơn La Diễm nhiều. Cô ta đeo một chiếc túi nhỏ màu trắng, đứng sau đám người nhìn vào trong nhà.

Vệ Quân nhanh chóng nhìn thấy người phụ nữ này, hần sửng sờ. Người phụ nữ kia trông thấy Vệ Quân thì ngay lập tức chen lên, gọi với vào: "Vệ Quân, không phải anh nói hôm nay ra ngoài chơi sao?"

Vệ Quân giật mình hỏi: "Sao em lại tới đây?"

Người phụ nữ kia mông lung: "Không phải anh gọi em tới sao? Nhưng mà, nhà anh đang có chuyện gì đấy?"

La Thiến nhìn La Diễm một chút, thấy chị mình vẫn lạnh lùng, không hề tỏ ra thương tâm đau khổ. La Thiến biết, chị cô đã lạnh lòng rồi, nếu như không phải vì con thì chị đã sớm từ bỏ cuộc hôn nhân tù túng áp bức này rồi.

Vừa thấy Vệ Quân ngoại tình vừa bị hấn ta đánh, chuyện này như giọt nước làm tràn ly vậy, khiến La Diễm có thể dứt khoát hạ được quyết tâm. Người phụ nữ kia là La Thiến nhờ Đường Diễm gọi tới, với năng lực của cô thì không có cách nào tìm được người chỉ trong vòng một đêm cả.

La Thiến ngay lập tức trả lời câu hỏi của người phụ nữ: "Đang nói chuyện ly hôn đấy! Cô là bạn gái của Vệ Quân à? Nhanh vào khuyên hấn một chút đi, nếu không thì biết đến bao giờ cô mới được làm vợ hợp pháp chứ."

Người phụ nữ nghe xong thì cực kỳ vui sướng: "Anh thật sự muốn ly hôn à? Thế thì làm nhanh lên, còn chờ đợi cái gì nữa?"

Vệ Quân lập tức luống cuống, quay sang nhìn bố mẹ mình, hy vọng bọn họ có thể quyết định.

Người tức giận nhất chính là mẹ Vệ, bà ta cầm cái chổi bên cạnh cửa lên muốn đánh người phụ nữ kia: "Cái đồ hồ ly tinh, đều tại cô mà nhà chúng tôi gà bay chó sủa, thế mà cô còn dám vác mặt tới đây à?"

Vệ Quân trừng lớn mắt, giơ tay lên muốn ngăn mẹ, cũng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn đứng im bất động.

Người phụ nữ kia vừa tránh vừa khóc: "Vệ Quân, mau tới cứu em, sao mẹ anh tự nhiên lại đánh em? Là anh muốn sống với em mà, có phải em quyến rũ anh đâu. Bây giờ em còn đang mang thai con của anh nữa đấy, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa."

Mẹ Vệ ngay lập tức ngăn cả người, Vệ Quân và bố Vệ đồng thời sửng sốt, Đường Diễm cảm thấy nơi đây bẩn thỉu không chịu nổi, rất muốn nắm tay La Thiển kéo cô ra khỏi chỗ này ngay lập tức, anh sợ La Thiển nhìn nhiều bẩn mắt.

La Thiển hỏi mẹ Vệ: "Ôi trời ơi! Ngay cả con cũng có rồi? Bác xem xem, phải làm sao bây giờ đây?"

Mẹ Vệ ngây ngốc nói: "Phải, phải... làm sao bây giờ? Đây là huyết mạch của Vệ gia, con hồ ly tinh kia không thể vào cửa, đứa bé sinh ra sẽ để La Diễm nuôi!"

"Bác còn nghĩ tới chuyện con vợ cả và con vợ lẽ á? Còn để chị tôi phải nuôi một đứa con riêng?"

Mẹ Vệ khó hiểu nhìn La Thiển: "Đây không phải chuyện hiển nhiên sao? Cô ta đã gả vào Vệ gia, phải 'sống là người Vệ gia, chết là người Vệ gia'. Đứa bé là người Vệ gia thì đương nhiên cô ta phải nuôi rồi."

La Thiển cười lạnh: "Bác này, bây giờ đang là thế 21 đấy, nhanh chóng tỉnh ngủ đi! Triều Thanh đã bị diệt từ lâu rồi."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 64

Chương 64

Edit: Tiểu Vũ muốn tung phúc lợi

Người phụ nữ kia tuy vóc người nhỏ nhắn nhưng năng lực làm âm ỉ thì không nhỏ chút nào. Huống chi lại thêm một Vệ Quân ngu ngốc, bạn thấy hẳn ta là một người hiểu thuận? Anh ta chẳng qua chỉ là một người không có chủ ý.

Từ nhỏ hẳn đã quen nghe theo lời mẹ, rất nhiều chuyện hẳn ta không thể tự mình quyết định được. Lúc mới kết hôn, Vệ Quân còn nghe La Diễm nói vài câu, thời kì tân hôn cũng rất ngọt ngào nồng thắm. Đáng tiếc là, thời gian đó chẳng được lâu, mẹ Vệ nhanh chóng châm ngòi ly gián hai người.

Quay trở lại chuyện hiện tại, cô bạn gái của Vệ Quân cũng chẳng phải dạng vừa, cô ta lôi kéo Vệ Quân tỏ vẻ đáng thương cực kỳ, khiến Vệ Quân đau lòng vô cùng.

Thế là hẳn ta liền cãi nhau với mẹ mình, Vệ Ngọc Đào bị tiếng ồn đánh thức, chạy ra ngoài thì trông thấy La Diễm, cậu bé vui sướng nhào vào lòng mẹ.

La Diễm ôm lấy cậu bé vào lòng, La Thiển trông thấy vậy thì cảm thấy hôm nay có lẽ không còn nói được chuyện gì nữa rồi, huống chi việc quan trọng nhất vẫn là đón Vệ Ngọc Đào về, thế nên bọn cô ôm được Vệ Ngọc Đào rồi thì bèn bãi giá hồi cung thôi. Mẹ Vệ nhìn thấy liền chạy đuổi

theo, còn mắng chửi rất khó nghe, La Thiến quay đầu lại nói với cô bạn gái của Vệ Quân: "Cô còn muốn làm mẹ kế á hả?"

Người phụ nữ kia nghe xong thì liền lôi kéo Vệ Quân không thả.

Nhất thời, sự việc đã ầm lại càng ầm hơn, bố Vệ chịu không được bèn đi thẳng vào nhà.

Quay về nhà, bố mẹ cô nhìn thấy hai mẹ con La Diễm thì một người không ngừng thở dài còn một người không ngừng rơi lệ.

La Diễm ôm Vệ Ngọc Đào cúi đầu không nói gì, quá trình này nhất định phải trải qua, làm gì có ai ly hôn xong còn đốt pháo ăn mừng đâu.

Một tuần sau, cuối cùng La Thiến cũng nhận ra, việc dẫn theo Đường Diễm về nhà rất có lợi. Với địa vị, quyền lực và năng lực hiện nay của La Thiến thì còn lâu mới có thể giải quyết được vấn đề quyền nuôi dưỡng Vệ Ngọc Đào, nhưng Đường Diễm thì có thể. Sau khi tham khảo luật pháp nước nhà, Vệ gia biết khả năng giành quyền nuôi dưỡng Vệ Ngọc Đào không cao, nếu vẫn cố kiện thì còn có thể mất tiền nuôi dưỡng hàng tháng và tiền thuê luật sư các kiểu.

Nhất thời, họ chỉ có thể kí vào thỏa thuận ly hôn mà không dám nói câu nào. Mẹ Vệ vốn muốn kéo dài thời gian, kéo tới mức La Diễm không chịu được rồi trả lại tiền sính lễ cho bà ta. Nhưng trong nhà đột nhiên có thêm một tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh lo sự tình xảy ra biến cố nên cứ nhất quyết đòi Vệ Quân phải ly hôn ngay.

Thế là, vụ thỏa thuận ly hôn này, chỉ cần nửa ngày đã có thể giải quyết xong.

Mẹ Vệ không những không đồng ý đưa phí nuôi con hàng tháng mà còn muốn đòi tiền sính lễ về. La Thiến đương nhiên không đồng ý, nhưng vì không muốn kéo dài thời gian nên đành đồng ý một nửa. Những đồ dùng

mà La Diễm đã mua 5 năm này cộng với chi phí ăn tiêu các thứ, cộng lại cũng hơn 10 vạn tệ rồi, La Diễm sẽ không mang đi bất cứ thứ gì cũng không đòi thêm tiền.

Mẹ Vệ tính toán một hồi, cuối cùng cũng đồng ý.

Ngày hôm đó, Vệ Quân và La Diễm chính thức ly hôn. Trên thỏa thuận ly hôn viết rõ ràng, hai bên đã thanh toán tài sản và tiền nong xong xuôi, đứa bé sẽ do La Diễm nuôi, Vệ gia không cần phải đưa phí nuôi dưỡng, nhưng sẽ chỉ có quyền đến thăm hỏi mà thôi.

Giải quyết xong chuyện này, La Thiến liền chuẩn bị đồ đạc về Bắc Kinh. Hai ngày nay, Triệu Vũ Lâm đã gọi điện thúc giục cô rất nhiều lần.

Sau khi lên máy bay, La Thiến liền ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại, cô phát hiện ra Đường Diễm đã phủ cho cô tấm chăn mỏng lên người, cô cười cười, ngẩng đầu hôn Đường Diễm một chút, nói: "Cảm ơn anh."

Đường Diễm nhìn cô vài giây, mang theo vẻ mặt không được tự nhiên, cũng cúi đầu hôn lên trán La Thiến một cái rồi nói: "Ngủ thêm một lúc nữa đi!"

Hai người hiếm khi dịu dàng thăm thiết với nhau như thế này, mọi lần toàn là đấu võ mồm với nhau thôi, La Thiến vươn vai một cái, nói: "Không buồn ngủ nữa rồi, không ngủ tiếp đâu!"

Đường Diễm nở nụ cười, sau đó quay đầu nói với tiếp viên hàng không: "Xin chào, mang giúp chúng tôi bữa trưa lên nhé."

Tiếp viên hàng không gật đầu, quay người đi lấy bữa trưa.

La Thiến cười ha ha hai tiếng, dựa đầu vào vai Đường Diễm nói: "Đường tổng, anh thật tốt mà, dạo gần đây càng ngày càng tốt luôn." Đường Diễm đã bắt đầu biết chăm sóc người khác rồi đấy!

Đường Diễm không để ý tới cô, nhận bữa trưa tiếp viên mang tới rồi hỏi La Thiến: "Ăn mì hay ăn cơm?"

"Ăn cơm!" La Thiến trả lời rất có tinh thần.

Đường Diễm đưa hộp cơm tới trước mặt La Thiến, còn mình thì ăn mì.

Chờ hai người ăn xong, tiếp viên hàng không đi lên thu dọn bát đĩa, La Thiến lại bắt đầu cười hì hì nói chuyện phiếm với Đường Diễm.

Đường Diễm rất thích nói chuyện phiếm với La Thiến, giọng nói của cô luôn tràn ngập sự vui vẻ, tiếng cười trong trẻo của cô có thể khiến người khác vui lây.

Người quen bên cạnh Đường Diễm, đa số đều là những người thành đạt trong cuộc sống, nhưng tất cả bọn họ đều ngụy trang tính cách của bản thân, sống vô cùng mệt mỏi.

"La Thiến, có đôi khi tôi không thể hiểu nổi em, sao em có thể vô tâm vô tính đến thế nhỉ? Ngày buồn đến mấy cũng bị em biến thành vui." Đường Diễm rất hiếm khi khen người khác, anh quả thực cảm thấy La Thiến rất lợi hại, năng lực tự chữa trị cực mạnh, chuyện gì cô cũng có thể làm theo hướng tích cực.

La Thiến sững sờ, hai tay chồng cằm, cười hì hì nói: "Đường tổng, anh có biết, vô tâm vô tính được chia thành mấy loại không?"

Đường Diễm nhú mày, ra hiệu cho cô nói tiếp, La Thiến duy trì tư thế nghịch ngợm này, nói: "Theo như La Thiến em thì vô tâm vô tính được chia làm hai loại. Loại thứ nhất, phần lớn người vô tâm vô tính thường có gia đình rất hạnh phúc, điều kiện sống cũng tương đối đầy đủ, hoặc là có người thay họ chống đỡ cả bầu trời. Bởi vì chẳng cần lo lắng hay để tâm đến cái gì thế nên bọn họ có thể trưởng thành một cách lạc quan và tích cực."

Nói đến đây, La Thiến quay đầu nhìn ra ngoài khung cửa sổ máy bay, cô dựa vào thành ghế, nhẹ giọng nói: "Còn loại thứ hai, chính là những người đã phải chịu mọi sự khó khăn trong cuộc sống, bị bắt nạt, bị coi khinh, bị bỏ rơi, bị xa lánh... Họ vô tâm vô tính, chỉ là bởi vì, nếu không như thế, nếu cứ phải găm từng chuyện từng chuyện không tốt đó vào tim, thì rất nhanh thôi, họ sẽ sụp đổ mất."

Đường Diễn không thích vẻ mặt lúc này của La Thiến, anh nắm lấy bàn tay đặt trên đùi của cô, nắm thật chặt, hỏi: "Vậy, em là loại người nào?"

La Thiến không nói mình là loại người nào, cười hì hì nói: "Đương nhiên em sẽ hi vọng mình là loại thứ nhất rồi!"

Đường Diễn quay đầu lẳng lặng nhìn cô một hồi, đột nhiên xoa xoa đầu cô, nói: "Ừm!" Em sẽ là loại thứ nhất thôi.

Sau khi xuống máy bay, cô đi ra ngoài gặp Triệu Vũ Lâm đã đợi sẵn: "Chị trở lại rồi, quyển tạp chí kia bán hết sạch luôn."

Triệu Vũ Lâm vô cùng vui vẻ, thông qua quyển tạp chí này, danh tiếng của La Thiến lại nâng cao thêm một bước. Triệu Vũ Lâm báo xong tin vui liền nhanh chóng chào hỏi Đường Diễn: "Chào Đường tổng ạ!"

Đường Diễn gật đầu, Triệu Vũ Lâm lại quay sang nói chuyện với La Thiến: "Ngoại trừ tạp chí, bộ phim tiên hiệp của đạo diễn Giang mà chị quay cũng định ngày phát sóng rồi. Sẽ tung trailer sớm thôi!"

La Thiến gật đầu, Triệu Vũ Lâm nói tiếp: "Tiền quảng cáo lúc trước đã chuyển đến rồi. Bây giờ còn có một công ty kinh doanh chocolate muốn tìm chị quảng cáo đấy."

"Chocolate?" La Thiến sững sờ, sau đó quay đầu nhìn Đường Diễn.

Đường Diễm không nói gì, từ sau vụ giúp La Thiển đi cửa sau vào Thời gian vui vẻ, Đường Diễm chưa từng cho cô thêm hợp đồng nào. Dù sao thì công ty anh cũng thiên về đầu tư hơn, mà đã đầu tư thì toàn đầu tư cho các phim bom tấn, không làm mấy loại quảng cáo như này.

Năm nay cô cũng không có ý định quay phim, mà bên Đường Diễm thì toàn phim truyền hình thôi thế nên cô cũng chẳng suy nghĩ gì tới bên đó cả. Hơn nữa cô cũng nhận được khá nhiều hợp đồng quảng cáo rồi, không cần phải bon chen sang công ty anh làm gì cho mệt. Dù sao thì tài nguyên mà Đường Diễm cho cô có tốt đến đâu thì tiền lương cũng không nhất định sẽ cao, tác phẩm lớn thì thời gian quay cũng rất dài nữa!

Mà chocolate thì sao? Cả Trung Quốc cũng chỉ có mấy công ty kinh doanh chocolate thôi đấy, bình thường bọn họ đều mời những minh tinh rất nổi tiếng quay quảng cáo, có khi còn mời tận 2 người cùng quay, lưu lượng và danh tiếng cực cao.

Quan trọng là, công ty mời cô quảng cáo lần này trước đó đều mời những người có cấp bậc ngang ngửa Lâu Tùng Nguyên. Với địa vị hiện nay của La Thiển thì có bắc mấy cái thang cũng với không tới, dù sao thì phí quảng cáo cho hợp đồng này cũng là mấy ngàn vạn (*) lận đó.

(*) từ 35 tỉ trở lên =))

Có phải Đường tổng phát hiện ra, đã lâu không cho cô chút lợi lộc gì nên mới tìm quảng cáo này đến cho cô quay?

La Thiển như một tên trộm dựa sát vào người Đường Diễm, hỏi: "Có phải anh giúp em không?"

Đường Diễm nhìn cô một cái, sau đó bình tĩnh nhìn về phía trước, trả lời: "Cho em chút tiền lương mà thôi."

La Thiến cười hì hì chọc chọc người anh: "Ây da, Đường tổng tốt vô cùng luôn ấy, cảm ơn nha cảm ơn nha!" La Thiến uốn a uốn éo nói cảm ơn, tay còn không quên giật giật tay áo Đường Diễn.

Đường Diễn buồn cười, nhìn cô nói: "Không cảm ơn suông bằng miệng thì tốt hơn nhiều đấy."

La Thiến lập tức đáp lời: "Còn có con tim chân thành của em nữa."

Đường Diễn: "..."

Hai người cười đùa một hồi rồi rời khỏi sân bay.

Có fan ở đằng sau chụp được bóng lưng của La Thiến, lập tức đăng lên Weibo: "Hôm nay gặp được Thiến Thiến ở sân bayyyy! Không kịp chụp chính diện, nhưng nhìn sau lưng thôi cũng thấy được sự ngọt ngào của hai người! !!"

Ngay lập tức có rất nhiều người bình luận, chia sẻ.

"Nhìn bóng lưng thôi cũng thấy hạnh phúc ngập tràn! Thiến Thiến phải hạnh phúc nhé!"

"a a a a a a! Bộ quần áo Thiến Thiến mặc cũng rất đẹp nữa."

"Vl, vl, vl, bộ này đắt cực kỳ, đắt cực kỳ luôn."

"Nhìn bóng lưng đã biết Gạch Men tiên sinh đẹp trai nhường nào rồi! Hãy đối xử tốt với Thiến Thiến của chúng em nhé!"

...

Tổng kết lại, bên dưới đa phần đều là những lời chúc phúc khen ngợi, mặc dù vẫn có một vài bình luận không tốt lắm, nhưng tóm lại bài viết này cũng đã mang lại lợi ích cho La Thiến.

Tháng 1, La Thiến nhận được điện thoại của đạo diễn Giang: "La Thiến à! Weibo chính thức của phim vừa mới đăng trailer đó, cháu chia sẻ lại rồi nói mấy lời chúc phúc nha!"

La Thiến nói lời cảm ơn: "Cháu biết rồi ạ! Cảm ơn chú, đạo diễn Giang! Còn phiền chú phải gọi điện tới thông báo nữa."

Đạo diễn Giang thở dài: "Còn không phải bởi chuyện lúc trước của cháu sao, chú sợ cháu quên đấy."

La Thiến: "..."

Đạo diễn Giang cũng không thật sự cho rằng La Thiến sẽ quên, ông làm trong showbiz nên cũng có biết sơ sơ về scandal lần trước của cô. Tóm lại là, chắc chắn cô đã đắc tội người khác rồi, nếu không thì tại sao trailer lại bị cut thành thế kia, đã thế La Thiến còn không chia sẻ nữa?

Sau đó, khi ông biết được Thời Chấn là đạo diễn của show thì liền đoán được kha khá. Khi show được chiếu chính thức, ông có xem và vẫn rất thích La Thiến, làm việc rất cố gắng, cũng không đi khắp nơi gây chuyện.

Xem ra là đã nghĩ thông rồi, đến đoàn phim mới đã biết điều hơn nhiều so với lúc trước. Dù sao thì người nhà đầu tư nhét vào, có thể an tĩnh chút cũng đủ khiến cả đoàn phim vui vẻ rồi.

Nhìn ông mà xem, khi đó ông còn không thèm để ý La Thiến tới sớm hay tới muộn nữa, chỉ mong cô có thể đến khi cần quay là được rồi.

Thế nên, khi cô hơi ngoan một chút, đạo diễn Giang đã cảm thấy La Thiến tốt khủng khiếp rồi.

"Bên chú sắp tới có quay một bộ phim, mặc dù chỉ là vai phụ, tiền lương cũng không nhiều, nhưng nhân vật này sẽ khiến người xem yêu thích

đấy. Có muốn tới xem thử không?" Đây là lời hứa nếu có vai thích hợp sẽ tìm cô của đạo diễn Giang lúc đó, quả nhiên không nuốt lời.

"Vai gì ạ?" La Thiến hỏi.

Đạo diễn Giang nói sơ qua một chút về vai diễn, nhân vật mà cô diễn là một vị tiên nữ, chỉ cần quay vài ngày là xong rồi. Không cần quá nhiều kỹ thuật diễn, vị tiên nữ này đi theo phong cách lạnh lùng cao ngạo, là yếu tố hạ phạm giúp nhân vật chính thăng cấp.

Cát xê họ trả là 10 vạn tệ, con số này gần như là mua độ hot gần đây của La Thiến.

Với danh tiếng gần đây của mình cộng thêm số người theo dõi Weibo tăng chóng mặt, chỉ cần cô chụp ảnh đăng lên Weibo quảng cáo cũng nhận được rất nhiều tiền. 10 vạn tệ cho vài cảnh phim mà nói thì không tính là nhiều, bình thường thôi.

Nhưng đối với La Thiến mà nói thì, 2 ngày được 10 vạn! Quá nhiều luôn ấy chứ!

PS: nếu chương này được 100 lượt vote thì t sẽ đăng thêm 1 chương nữa vào nhé! Tức là mai hoặc ngày kia sẽ có 2 chương liênnnn

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 65

Chương 65

Edit: Tiểu Vũ đã nói là làm, chương phúc lợi của các nàng đây, vừa đây còn chưa kịp oánh răng rửa mặt gì đã mở lap đi đăng truyện ố là la

Thế là, vừa về đến Bắc Kinh, La Thiến đã nhận được một vai tiên nữ trong bộ phim của đạo diễn Giang và một hợp đồng quảng cáo về bánh chocolate. Đạo diễn Giang cũng không phải một đạo diễn danh tiếng, nhưng ông lại là một đạo diễn lưu lượng. Phim của ông quay gần như đều cực kỳ hot, 2 bộ phim ông làm giám chế cũng rất ăn khách nữa.

Bộ phim mà đạo diễn Giang mời cô quay có rất nhiều minh tinh nổi tiếng, ngay cả mấy diễn viên phụ cũng đều là các nghệ sĩ lưu lượng cao, còn có một người là hot girl nổi tiếng trên mạng với số người follow Weibo lên tới mười mấy triệu.

Số cảnh quay cũng không nhiều lắm, nhưng cat xê cũng mấy chục vạn lậ.

Bộ phim điện ảnh này tập trung chủ yếu vào thị trường fan hâm mộ, với đội hình diễn viên bây giờ thì bộ phim này có muốn lỗ cũng không được.

La Thiến lấy ra thẻ ngân hàng rồi bắt đầu tính toán.

Tiền lương của Đường tổng cho đến bây giờ là 120 vạn, tiền cat xê của Thời gian vui vẻ là 100 vạn, tiền chụp ảnh tạp chí là 6 vạn, bánh cuộn

trứng khá hào phóng, cho tận 35 vạn tiền quảng cáo. Sau đó cô còn nhận một vài quảng cáo nhỏ lẻ, PR sản phẩm trên Weibo, tính sơ qua thì cũng được khoảng 200 vạn.

Tổng cộng số tiền cô có trong tay tại thời điểm này mới chỉ là 450 vạn (*) mà thôi. Với giá nhà đất của Bắc Kinh hiện nay thì 450 vạn không mua nổi một tòa nhà đâu!

(*) 450 vạn tương đương khoảng hơn 15 tỷ tiền Việt, với giá nhà của Bắc Kinh thì đúng là không mua được thật, mua 1 căn phòng cao cấp còn khó nữa là. Kì lạ nhưng giá nhà đất của Việt Nam cũng đắt vl ấy quý zị ạ, 1 lô đất kiểu biệt thự tầm 300 mét vuông ở khu mới khai phá chỗ quê tôi cũng tận 7 tỷ lận, đấy mới chỉ là đất thôi, chưa xây nhà đâu.

Haiz ~~~ sao mà khó khăn quá vậy trời! Cứ tiếp tục thế này thì đừng nói 2 tháng, cho dù có là 2 năm thì cô cũng không mua nổi!

La Thiến đập đầu vào bàn, ỉu xiu như mì ngâm nước ngâm: Đường Diễn có thể mua cả một mảnh đất lớn giữa trung tâm thủ đô, còn xây tòa văn phòng Đường thị lớn như vậy nữa, thật là giỏi mà! ! !

Đường Diễn trở về nhìn thấy bộ dạng như hóa héo mì nhũn của cô thì cảm thấy kì lạ, hỏi: "Em làm sao đấy?"

La Thiến ngồi thẳng dậy, nhìn Đường Diễn hỏi: "Đường tổng, nhà ở thủ đô chỗ nào rẻ nhất thế?"

Đường Diễn khó hiểu hỏi: "Em muốn mua nhà?"

"Đầu tư chút!" La Thiến nói.

Đường Diễn dùng ánh mắt quái dị nhìn cô: "Chút tiền này của em thì chỉ có thể mua nhà ở ngoại ô thôi." Và cũng tương đương với việc thua lỗ.

La Thiến đảo mắt, nhìn Đường Diễm hỏi: "À, anh có chơi cổ phiếu không?"

Trong lòng Đường Diễm buồn cười, nhưng bên ngoài lại tỏ ra rất đàng hoàng đứng đắn, nói: "Có chơi."

"Oa!" La Thiến khâm phục cực kỳ, cô nghe nói chơi cổ phiếu mà bị thua lỗ thì sẽ mất sạch không còn đồng nào, có khi mạng người còn mất cơ, nhưng nếu kiếm được thì cũng nhiều vô cùng. Thế là, cô làm bộ lơ đãng hỏi thăm: "Anh thấy thế nào?"

Đường Diễm nghiêm túc nói: "Cũng được."

"Cũng được là sao?"

Đường Diễm cuối cùng bật cười, gõ trán cô rồi nói: "Là kiếm được tiền đấy."

"Oa! Lợi hại quá đi! Gần đây anh có mua loại nào không?" La Thiến hỏi.

Đường Diễm nhú mày nhìn cô: "Mua cổ phiếu của công ty tôi phát hành."

"Có thể tự mua cổ phiếu mà công ty mình phát hành à! Mà này!" La Thiến ngồi xuống cạnh anh, hỏi: "Gần đây anh có xem trọng cái nào không?"

"Cho dù bây giờ em có muốn mua cũng không mua được ngay đâu, phải cần thời gian mở tài khoản nữa, với cả cổ phiếu mà người mới được mua với người cũ được mua cũng không giống nhau." Đường Diễm nói.

La Thiến sững sờ, nghĩ nghĩ một hồi, sau đó đột nhiên cười hì hì nói với Đường Diễm: "Anh giúp em chơi đi! Em trả thù lao cho anh!"

Đây là lần đầu tiên Đường Diễm nghe thấy có người phụ nữ muốn cho anh tiền, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Nhưng thấy ánh mắt mong đợi của La Thiển, anh vẫn không từ chối được, thế là đành thở dài nói: "Thôi được rồi, nếu lỗi thì anh chịu, nếu lời thì cho em."

"Oa!" La Thiển đứng lên, giọng hai lên hoan hô: "Đường tổng vạn tuế."

Đường Diễm ngồi đó nhìn cô lên cơn, thầm nghĩ: thật ra, La Thiển là người rất dễ dụ. Về điểm này, La Thiển cũng có cùng quan điểm với anh, chính là: Đường tổng cũng rất dễ dụ nhé!

Có câu nói này của Đường Diễm, La Thiển liền ngay lập tức chuyển 400 vạn tệ sang cho anh, còn thần bí nói: "Nhiều tiền như vậy, thế nên cũng có thể kiếm được không ít đúng không?"

Đường Diễm tùy tiện gật đầu, thuận miệng hỏi: "Mặt dây chuyền phi thúy tôi tặng em đâu?"

"Em cất đi rồi, nó sẽ bảo vật gia truyền của nhà em."

Đường Diễm nhìn cô một cái: "Cũng biết nhìn hàng đấy nhỉ!" Miếng ngọc kia mà đổi ra tiền thì có thể đổi được rất nhiều rất nhiều 400 vạn đấy.

Đường Diễm không hề biết rằng La Thiển chẳng biết nhìn hàng đâu. Nếu cô mà biết giá trị thực của miếng ngọc đó thì không những coi nó là vật gia truyền mà còn xem nó là tổ tông mà thờ cúng luôn!

Hợp đồng quảng cáo bánh quy chocolate được kí rất dễ dàng, chắc là vì có Đường tổng ở sau bảo đảm. Quay quảng cáo cùng cô là một nam diễn viên trẻ lưu lượng cao, mặc dù là nam diễn viên mới nổi nhưng cũng đã debut rất nhiều năm rồi.

Trước đó vẫn luôn không hot, mãi đến 2 năm trở lại đây nhờ vào 1 vai nam phụ lẫn át nam chính mới nổi lên được, không chỉ nổi mà còn là cực nổi nữa.

Người này tính cách rất tốt, phẩm chất tốt, anh ta không hề để ý mấy cái scandal của La Thiên trước kia.

Anh ta cho rằng phải tận mắt nhìn thấy thì mới coi là thật. Mặc dù chỉ là một cái quảng cáo, nhưng thời gian quay lại khá nhiều.

Một điều khá trùng hợp là tên của cô và tên của anh tương đối giống nhau, một người là La Thiên, một người là Lạc Thiên. Hai người mới gặp đã thân, không lâu sau liền follow Weibo của nhau, thuận tiện PR quảng cáo chocolate một thể.

Có sự giúp đỡ của Lạc Thiên, Weibo của cô lại tăng thêm khá nhiều fan hâm mộ nữa.

Nhất thời, trong giới giải trí bắt đầu truyền tai nhau tin đồn: La Thiên đang chuẩn bị lưu để tái xuất.

Thời đại bây giờ, lưu lượng chính là vương đạo, người không có kỹ năng diễn xuất nhưng nổi tiếng đầy rẫy ra đấy. Người mắng cứ mắng người thích cứ thích, dù sao thì lưu lượng của người ta cao, mà nhà đầu tư thì thích nhất là dùng mấy nghệ sĩ lưu lượng cao.

Vì sao á? Bởi vì như thế thì nhất định sẽ có tiền! Nếu như nghệ sĩ lưu lượng đó diễn tốt vậy thì chẳng có chuyện gì cần nói nữa, chuyện lắm nhiều là đương nhiên. Còn nếu như họ diễn không tốt thì sao? Thì bị nhiều người nhảy vào chửi thôi, càng nhiều người chửi thì lại càng nhiều người xem, bởi vì có xem thì mới có chửi. Mà đã có xem thì nhà đầu tư lại thu được tiền rồi!

Còn chẳng may anh đầu tư lớn, mời những người có kỹ năng diễn xuất tốt nhưng lại không có người xem thì phải làm sao? Lỗ chứ còn làm sao nữa. Thị trường bây giờ, nếu như không phải người khác sai thì chính là chúng ta sai, chúng ta lựa chọn xem thể loại phim như thế này thì đương nhiên các nhà làm phim và các nhà đầu tư làm sẽ làm thể loại phim như thế rồi. Chẳng có nhà đầu tư nào muốn thua lỗ đâu, họ muốn kiếm tiền, vì thế thì họ mời lưu lượng thôi!

Con người La Thiến, muốn diễn xuất không có diễn xuất, muốn lưu lượng không có lưu lượng, ngoại hình cũng coi như là xinh đẹp, nhưng đặt trong giới giải trí hoa nhiều bướm nhiều thì cũng không đặc sắc cho lắm. Thế mà chẳng hiểu tại sao, cuối năm vừa rồi cô lại nổi như vậy, tháng sau so với tháng trước còn nổi hơn.

Ngay cả show thực tế muốn hắt La Thiến lúc trước cũng chẳng làm gì được, người ta buông xuôi không thèm tranh giành nữa rồi đấy, nhưng chẳng hiểu sao quay người một cái lại có thể hát vang ca khúc khởi nghĩa nông nô. Chửi cô ấy không có diễn xuất? Người ta có quay phim đâu mà xem cái này! Nói cô ấy không có lưu lượng? Mở mắt to ra mà nhìn đi, hiện tại cô ấy có rồi kìa!

Nói người ta ngoại hình bình thường? Có nghệ sĩ nữ nào đó ngoại hình bình thường ơ là bình thường mà fan còn tung hô là đáng yêu dễ thương này nọ, vẻ ngoài của La Thiến ăn đứt idol nhà bạn đấy, hoàn toàn là hình mẫu "thiếu nữ thanh thuần xinh đẹp" trong lòng mọi người.

Bình hoa? Người ta hiện tại rất được yêu mến, dù có là bình hoa thì cũng là bình hoa đẹp nhất quý nhất.

Trước lễ tình nhân, quảng cáo chocolate của La Thiến và Lạc Thiên chiếm đóng tất cả các màn hình lớn trong thành phố, gây nên hiệu quả không tịt. La Thiến nhanh chóng thu về cho mình hơn 2000 vạn, số tiền này

là họ nhìn mặt Đường Diễm rồi đưa thôi, chứ với lưu lượng của cô thì không thể có mức giá này được.

Nhưng mà hiệu quả quảng cáo rất tốt, nhà đầu tư cũng rất vừa lòng, chuyện tiền nong cũng sòng phẳng.

Ngay sau khi nhận được tiền lương, La Thiến liền xách hộp cơm và thẻ ngân hàng đi tới công ty của Đường Diễm. Ai mà ngờ được, vừa mở cửa ra cô đã nhìn thấy Lâm Phi đứng trước bàn làm việc của Đường Diễm lau nước mắt rồi.

La Thiến mông lung một lúc, sau đó thì ngượng ngùng hỏi: "Em đi ra ngoài nhé?"

Mặt Đường Diễm đen lại: "Đi vào."

La Thiến giống như một chú chim cú, rụt cổ đi vào trốn trong góc sofa, cô chỉ mong mình có thể co lại thành một khối, hoặc là có phép tàng hình quanh thân!

Nhưng hiển nhiên, điều đó là không có khả năng, Lâm Phi biết La Thiến ở đây thì sao còn có thể nói gì làm gì được chứ.

Đường Diễm lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, nói: "Không có chuyện gì thì cô ra ngoài đi!"

Lâm Phi nước mắt đầm đìa: "Đường tổng, anh giúp em một lần đi!"

Đường Diễm nén giận nói: "Tôi không phải nhà từ thiện, bảo tôi giúp cô thì cũng phải có lý do chứ, đúng không?"

Lâm Phi quay đầu nhìn La Thiến đang rụt cổ muốn tàng hình, cắn cắn môi dưới, cuối cùng cũng không nói gì.

"Ra ngoài." Đường Diễm nói.

La Thiến ừm một tiếng, Đường Diễn bực mình đến mức trên trán nổi cả gân xanh: "Không nói em."

Lâm Phi tử thần nhìn anh một chút, sau đó quay người đi ra ngoài.

Ôi vl! Đây là chuyện gì vậy? Đáng sợ quá đi! La Thiến run lấy bối, cô có cảm giác hình như kịch bản đi không đúng đường rồi!

La Thiến cũng không dám tiếp tục yêu cầu Đường Diễn đầu tư cổ phiếu giúp cô nữa, nhanh chóng vẫy đuôi mang hộp cơm chạy tới đưa cho anh. May mà hôm nay cô làm nhiều món ngon, định bụng cảm ơn anh vì quảng cáo và nhờ anh mua tiếp cổ phiếu hộ mình.

"Đừng giận đừng giận, chúng ta ăn chút cơm nào!" La Thiến dọn từng món ra bàn.

Đường Diễn im lặng nhìn mấy món ăn trên bàn, ngẩng đầu nhìn cô, chỉ thấy cô cười tươi lấy lòng, Đường Diễn không nhịn được cũng cười theo: "Tôi cũng chẳng giận em, em sợ cái gì chứ?"

"Anh chưa từng nghe câu 'tai bay vạ gió' sao?" La Thiến nói.

Đường Diễn vô cùng quang minh lâm liệt nói: "Tôi không phải loại người như vậy."

Nếu như các giám đốc rồi quản lý cấp cao của Đường thị nghe được câu này thì nhất định sẽ tử thân đến rớt nước mắt. Đường tổng của bọn họ, mắng người vô tội là chuyện xảy ra như cơm bữa, tâm tình không tốt thì chỉ cần liếc mắt thôi cũng đủ để bọn họ sợ đến mức hoài nghi cuộc sống.

"Có chuyện gì đấy?" La Thiến cuối cùng cũng không nhịn được sự tò mò.

"Vay tiền!" Đường Diễm không muốn nói quá nhiều, nhưng cũng không giấu diếm, thế là nhả ra hai chữ.

La Thiển trừng lớn hai mắt, có có có, có tình tiết vay tiền trong truyện. Nhưng mà... La Thiển gian xảo nhìn Đường Diễm một chút, trong tiểu thuyết thì Đường Diễm chết sống gì cũng muốn đưa tiền cho người ta, còn buộc người ta phải kí vào hợp đồng bán mình, à là hợp đồng tình nhân thì đúng hơn.

Sao bây giờ lại ngược lại rồi? Lâm Phỉ chủ động tới vay tiền?

La Thiển nhìn anh, rồi lại nhìn anh, nhìn đến mức Đường Diễm nổi trận lôi đình: "Nhìn cái gì?"

La Thiển cười hì hì: "Không nhìn gì cả, không nhìn gì đâu, anh ăn đi!"

Đường Diễm rất muốn đánh người, cô nhìn như thế thì ai mà ăn cho được?

Đương nhiên, Đường Diễm vẫn rất coi trọng mặt mũi của La Thiển, ăn hết sạch sành sanh, còn La Thiển thì ngồi ở bàn uống nước gặm hạt dẻ.

Đường Diễm không thể chịu nổi cái tướng ăn và âm thanh gặm vỏ y như con sóc của cô, hơn nữa cô còn cứ nhìn anh chăm chăm khiến anh nuốt không trôi, thế là anh đành phải nói với La Thiển: "Ra ngoài tìm thư kí Kiều, bảo cô ấy nửa tiếng nữa vào phòng làm việc tìm tôi."

"ok ok ok!" La Thiển gật đầu như già tởi, bỏ mấy hạt dẻ trong tay ra, phẩy phẩy tay rồi đi ra ngoài.

Thư kí Kiều vừa nghe thấy Đường tổng muốn gặp mình thì liền thở dài: "Haizzz!"

"Sao thế?"

Thư kí Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chắc là bị ăn mắng rồi!"

"Vì sao?"

Thư kí Kiều cười khỗ: "Không có sự đồng ý của tôi thì Lâm Phỉ sao mà vào được phòng làm việc của Đường tổng?"

La Thiến đột nhiên hiểu ra, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt thương hại: "Nếu như cô để cô ấy đi vào muộn hơn 2-3 tháng thì nhất định Đường tổng sẽ không mắng cô đâu, có khi còn tăng lương cho cô đấy!"

Thư kí Kiều rất ngạc nhiên: "Sao lại thế?"

La Thiến ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, giả bộ một người dày dặn kinh nghiệm nói: "Dù đúng người, thì cũng phải đúng thời điểm mà!" Là do Lâm Phỉ tới quá sớm thôi, cô đợi mà xem, qua 4 tháng nữa thôi, Đường tổng của cô sẽ dán lấy Lâm Phỉ như keo 502 đấy!

Thư kí Kiều không hiểu câu nói này của La Thiến, chỉ có thể lơ mơ như đi vào màn sương mù.

PS: tối vẫn có chương như bình thường nhé 🥰🥰🥰

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 66

Chương 66

Edit: Tiểu Vũ là chú ong chăm chỉ ahihi

May là Đường Diễn không ở đây, chứ nếu mà anh ở đây thì chắc chắn sẽ đập cho La Thiến một trận, em nói linh tinh cái gì đấy? Hả?

La Thiến chuyển lời xong thì quay trở lại, vô cùng chân chó nói với Đường Diễn: "Em bảo thư kí Kiều rồi."

Đường Diễn gật đầu, nghiêm túc ăn bánh gato của anh.

La Thiến hỏi: "Ăn ngon không?"

Đường Diễn gật đầu, La Thiến nói: "Em làm đấy."

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn cô một chút, nói rằng: "Không tệ!"

Đường Diễn là loại người điển hình cho việc ăn đồ ngọt là có thể bổ sung năng lượng, thế nên khi thư kí Kiều đúng giờ tới nộp mạng thì cơn giận của Đường Diễn cũng đã vơi đi rất nhiều rồi.

Nói nói vài lời, sau đó dùng câu "Không có lần sau!" để kết thúc chuyện này.

Thư kí Kiều cung kính dâng hiến 1 tháng tiền lương của bản thân, rồi xoay người đi ra ngoài.

Không có lần sau? La Thiến nghĩ thầm, trong tiểu thuyết thư kí Kiều giúp Lâm Phi xông vào phòng anh tận mấy lần đấy! Không có lần sau? Thế thì kịch bản còn biết tiếp tục thế nào được?

Nhưng có một điều mà La Thiến không nghĩ tới chính là, kịch bản đã bị cô phá từ lâu lắm rồi. Dù Lâm Phi có lên thêm bao nhiêu lần nữa thì thư kí Kiều cũng sẽ không để cô ta bước nửa bước vào phòng làm việc của Đường tổng đâu.

"Hôm nay em tới làm gì?"

La Thiến dang tấm thẻ ngân hàng lên bằng hai tay: "Lão đại, có thể phiền anh lại mua cổ phiếu giúp em không?"

Hai mắt của La Thiến cực kỳ chân thành, còn có chút khâm phục sùng bái anh nữa, Đường Diễn lại bị cô chọc cười, nhận lấy thẻ rồi nói: "Biết tháng này có ngày gì không?"

"Lễ tình nhân!" La Thiến đáp ngay tắp lự, còn có mấy ngày nữa thôi là đến Valentine rồi!

Đường Diễn đen mặt, La Thiến lại dè dặt hỏi lại: "Tết âm lịch?" Cũng chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết thôi!

Đường Diễn lạnh lùng nhìn cô: "Em biến đi!"

La Thiến biến đi như một cơn gió!

Trên đường biến đi còn gọi điện cho Triệu Vũ Lâm: "Tháng này ngoại trừ Valentine và Tết âm lịch ra thì còn có ngày lễ gì nữa không?"

Triệu Vũ Lâm ngây người: "Sinh nhật chị?"

La Thiến suy nghĩ một chút, ờ, đúng rồi, tháng này đúng là sinh nhật của nữ phụ La Thiến! Nhưng mà, sinh nhật cô thì tại sao Đường Diễn phải

đen mặt?"

Thế là cô lại hỏi: "Có phải vẫn còn ngày gì nữa không?"

Triệu Vũ Lâm liền hỏi: "Chị ví dụ xem nào? Phải cho em cái phạm vi chứ!"

La Thiến nhỏ giọng nói: "Có quan hệ với Đường tổng ấy!"

Triệu Vũ Lâm lập tức trả lời: "Sinh nhật của Đường tổng."

"Anh ấy cũng sinh nhật vào tháng này?"

"Chị gái à, năm ngoái chị còn chuẩn bị quà cho anh ấy đấy! Chỉ quên rồi?" Triệu Vũ Lâm im lặng, năm ngoái chị cực kỳ xem trọng chuyện này đấy!

"Ôi mẹ ơi, chết rồi." La Thiến nhớ lại, hai người họ chẳng những sinh cùng tháng, mà còn là một người hôm trước một người hôm sau cơ!

Sinh nhật của La Thiến khá đặc biệt, trùng với ngày 14 tháng 2, còn sinh nhật Đường Diễn thì sớm hơn cô 1 ngày.

Thế thì mục đích câu hỏi của Đường Diễn quá rõ ràng rồi! Muốn quà sinh nhật chứ còn gì nữa!

La Thiến bĩu môi! Hầy, cô không có tiền đâu!

La Thiến là người như thế nào? Đời trước, số tiền nhiều nhất mà cô có chính là 30 vạn tệ cô tích góp gần 20 năm trời, kết quả số tiền ấy cô không được tiêu mà phải đóng hết cho bệnh viện.

Đời này, tiền kiếm được không ít, mỗi tháng đều đặn 20 vạn. Nhưng cô còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác có tiền thì đột nhiên phát hiện ra, giá nhà ở thủ đô quá quá đắt!

Mẹ nó chứ, cô muốn chửi bậy vl. Nếu như không phải cô nhận được quảng cáo chocolate thì chắc chỉ có thể mua được 1 căn phòng nhỏ mất.

Sao mà khó khăn quá vậy trời? La Thiến mặt mày ủ rũ, bây giờ cách ngày Đường Diễn đã hết cô càng lúc càng gần rồi, La Thiến cảm thấy, mình cần phải nghĩ kĩ đường lui cho bản thân.

Lần trước Đường Diễn nói 400 vạn của cô đã kiếm được một ít rồi, nhưng không nói rõ là bao nhiêu. Cơ mà La Thiến cảm thấy, tiền Đường Diễn kiếm thì không thể ít được!

Dù sao thì sớm hay muộn cũng chia tay với Đường Diễn, hay thôi cứ cứ chọn đại đi! Chỉ mua một cái bánh sinh nhật thôi thì có quá đáng lắm không nhỉ?

Người ta còn đang kiếm tiền giúp cô đấy! Nhưng mà, anh cũng có đối xử tốt với nữ phụ La Thiến đâu! Vừa chia tay là cắt đứt con đường sinh sống của người ta.

Nếu ngày nào đó anh ta ghét bỏ mình, có phải cũng sẽ làm thế không?

Thế là, ngày hôm sau, tại phòng hóa trang trong hậu trường, La Thiến vô cùng ác độc nói với Triệu Vũ Lâm: "Chị em mình mua cho anh ta cái bánh sinh nhật đi!"

Hôm nay là ngày đầu tiên La Thiến tới đoàn phim của đạo diễn Giang, công việc chủ yếu của hôm nay chỉ là tạo hình nhân vật thôi. Căn phòng này chỉ có một mình La Thiến dùng, dù sao thì bây giờ cô cũng được xem như là một tiểu hoa đán hay một tiểu lưu lượng mà! Sau lưng lại còn có kim chủ VIP nữa chứ, thế nên đạo diễn Giang cảm thấy cho cô một phòng đơn cũng không sao.

Triệu Vũ Lâm nhìn tạo hình tiên nữ nhẹ nhàng bay bay của La Thiến thì rất hài lòng.

Nhưng nghe xong câu nói của cô thì không còn hài lòng nổi nữa: "Bánh sinh nhật?"

La Thiến gật đầu, Triệu Vũ Lâm cô hỏi lại: "Ý chị là, mua bánh sinh nhật làm quà tặng Đường tổng á?"

La Thiến gật đầu: "Lần trước chị mua tặng anh ấy một cái đồng hồ 3 vạn 8 lặn đấy. Nếu biết sinh nhật anh ấy cách Giáng sinh gần như vậy thì lúc đó chị đã mua quà rẻ rẻ một chút rồi."

Triệu Vũ Lâm đỡ trán: "Chị Thiến, một tháng chị nhận của người ta 20 vạn đấy!"

La Thiến nói với giọng điệu đương nhiên: "Đấy là tiền lương của chị, em có thấy nhân viên nào nhận được tiền lương từ ông chủ mà còn lấy tiền lương đi mua quà tặng ông chủ không? Nếu mà tháng nào cũng thế thì chị cạp đất mà ăn à?"

Triệu Vũ Lâm ngẩn người, ngẫm lại thì thấy cũng đúng, nhưng mà tại sao cô cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, thế là nói: "Năm ngoái chị tặng anh ấy một bộ âu phục làm theo yêu cầu có giá 10 vạn đấy, năm nay không tặng được như thế thì cũng không được mất giá quá chứ. Chỉ tặng bánh sinh nhật thì cũng quá low rồi."

La Thiến cười ha ha ha ha: "Chị nói đùa thôi! Không phải tặng mỗi bánh đâu!"

Triệu Vũ Lâm thở ra một hơi: "Thế chị còn chuẩn bị cái gì nữa?"

"Em nói năm ngoái chị tặng anh ấy một bộ vest 10 vạn? Nhưng mà năm nay chị khá là nghèo, với cả cũng tặng bánh nữa nên là chị định mua thêm 1 cái cà vạt đặt làm theo yêu cầu cầu! Kết hợp với bộ vest năm ngoái thì là một bộ hoàn chỉnh rồi đấy!"

Triệu Vũ Lâm: "..."

Hai người nói chuyện không cố ý giảm âm lượng, thế nên họ không hề biết rằng, Đường Diễm và thư kí Kiều đứng ở ngoài cửa đã nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện.

Bởi vì mai là sinh nhật mình, nên Đường Diễm cố ý tới gặp La Thiển một chút, nhắc nhở cô đừng có mà quên sinh nhật anh.

Không ngờ lại được nghe một câu chuyện hay đến thế. Người phụ nữ hẹp hòi này vì tiết kiệm tiền mà chỉ mua cho anh một chiếc cà vạt? Có biết mấy ngày nay anh đã kiếm được cho cô bao nhiêu tiền rồi không?

Hơn nữa, quà mà anh tặng cô không bao giờ rẻ, cái rẻ nhất hình như cũng trên 10 vạn?

Anh cứ tưởng cô biết điều rồi, Giáng sinh còn biết tặng anh cái đồng hồ hơn 10 vạn. Thế nhưng sự thật là sao?

Đường Diễm sờ sờ cái đồng hồ trên tay, tức nổ phổi: Sự thật là cái đồng hồ này còn chưa tới 5 vạn? Hôm Giáng sinh mới chạy đi mua, không biết có phải hàng giảm giá hay không nữa? ? ?

Đường Diễm kéo kéo dây đồng hồ, may mắn, dù chỉ là chiếc đồng hồ có giá 3 vạn 8, thế nhưng nó thật sự rất chất lượng, không hề bị Đường Diễm kéo hỏng.

Thư kí Kiều đứng sau lưng Đường Diễm, thấy anh đen mặt thì buồn cười không chịu nổi! Nhưng cân nhắc tới tiền lương của bản thân, thư kí Kiều chỉ có thể ép buộc chính mình không cười. Thư kí Kiều cũng rất muốn an ủi anh vài câu, ít nhất thì sau khi nghe người đại diện khuyên bảo, cô ấy đã quyết định mua thêm cho anh một cái cà vạt, nếu không thì ngày mai anh sẽ chỉ có bánh gato mà thôi.

Đường Diễm xoay người rời đi, thư kí Kiều nhanh chóng đi theo, sau đó nghe thấy câu nói của anh: "Bỏ quà tặng cho ngày kia đi, chỉ đưa bánh gato tới thôi."

Bánh gato à? Tôi đây cũng tặng em một cái!

Thư kí Kiều: "...". Không phải chứ Đường tổng, cái đồng hồ kia tôi đã mua rồi! Mấy trăm vạn cũng đã thanh toán xong xuôi, giờ anh bảo tôi bỏ, bỏ kiểu gì hả?

Ngày hôm sau, La Thiến quả nhiên chuẩn bị cho Đường Diễm một cái bánh sinh nhật 3 tầng cực lớn.

Cái bánh này La Thiến mua với giá 1500 tệ, giá gốc là 1888 tệ, mua tại cửa hàng mà cô từng quảng cáo miễn phí. Ông chủ nói giảm giá thì đúng là giảm giá thật, sau khi trừ đi 20% cộng chút số lẻ đằng sau thì chỉ có 1500 tệ, lại còn được freeship nữa chứ.

La Thiến lúc này mới chợt nhớ ra, hôm nay Đường Diễm có qua bên này không nhỉ?

Thế là cô liền gọi điện thoại cho Đường Diễm, sau đó nghe được Đường Diễm nổi giận dùm dùm nói: "Đến chứ, sao lại không đến? Em chờ đấy!"

La Thiến cúp điện thoại, buồn bực nghĩ, sao giọng nói hôm nay của Đường tổng lại tăng xông thế nhờ? Đây là vừa bị ai đó chọc tức sao? Rồi chuẩn bị tới đây để xả giận?

La Thiến đi vào phòng bếp nấu ăn, một bàn ăn với 10 món, bao gồm rau trộn khoai tây, cá sốt cà chua, thịt lợn xào chua ngọt, tôm sông, gà hầm nấm, rau xào thập cẩm, bún thịt lợn này, gà cung bảo, thịt băm sợi, phật nhảy tường.

Các nguyên liệu đều đã được La Thiến chuẩn bị từ hôm qua, nhất là món phật nhảy tường, sau khi chụp ảnh tạo hình xong cô đã bắt đầu ướp và hầm rồi.

Chỉ là với thân phận của Đường Diễm thì có lẽ đã được ăn món này do đầu bếp nổi tiếng làm rồi, không biết với trình độ nghiệp dư của cô thì có vừa miệng anh hay không nữa?

Đường Diễm mở cửa đi vào đúng lúc La Thiến tháo tạp dề, nhìn thấy Đường Diễm cô nở một nụ cười cực kỳ rực rỡ: "Sinh nhật vui vẻ nhé Đường tổng!"

Đường Diễm nhìn nụ cười này, sự giận dữ trong lòng tan biến đi. Trông thấy một bàn đồ ăn trong bếp, lại thấy La Thiến đang dọn dẹp đồ nấu nướng, Đường Diễm thầm nghĩ, cũng phí không ít tâm tư đấy.

Trên chiếc bàn uống nước trong phòng khách, có một cái bánh sinh nhật 3 tầng rất đẹp.

Đường Diễm nhếch miệng: "Cái bánh này có phải quá lớn rồi không?"

La Thiến cười ha ha: "Không lớn thì làm sao thể hiện được thân phận của Đường tổng? Mua cái 1-2 tầng thì quá xem thường anh rồi."

Đường Diễm tuy rằng hài lòng với câu trả lời này, nhưng vẫn không nhìn được mĩa mai trong lòng, em còn biết điều này hả? Còn biết hả? Hả?

Nhưng mà đến giờ ăn cơm, Đường Diễm vẫn ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, trên bàn cơm hôm nay có tận 2 củ cải đường lặn. (củ cải mà tròn tròn màu tím ấy).

Đương nhiên, Đường tổng không phải là một người không có củ cải đường thì không chịu được, dù sao thì La Thiến cũng không rảnh để đưa

cơm cho anh mỗi ngày. Chỉ là, mọi khi La Thiến chỉ làm 1 củ thôi, hôm nay lại làm tận 2 củ, xem ra là vẫn rất coi trọng sinh nhật của mình.

Đường Diễn tự an ủi mình một lúc, sau đó liền vui vẻ vùi đầu ăn cơm.

Hai người không ăn quá no, để bụng để còn ăn bánh nữa. Sau khi dọn dẹp bát đĩa xong xuôi, La Thiến cầm dao cắt lấy 2 miếng bánh nhỏ, mỗi người một miếng, vừa ăn vừa xem TV, bầu không khí rất hài hòa hạnh phúc.

Đường Diễn thỏa mãn, càng nhìn La Thiến càng thấy thuận mắt.

Kết quả, La Thiến tự nhiên phun ra một câu: "À, em có quà sinh nhật cho anh đấy! Anh chờ nhé!" Nói xong thì chạy vào phòng ngủ.

Đường Diễn đen mặt ngay lập tức. Thật ra Đường Diễn cũng chẳng để ý tới việc La Thiến tặng quà mình có đắt hay không. Anh là tổng giám đốc của Đường thị, chả lẽ còn thiếu chút tiền đó sao? Nhưng mà La Thiến chỉ tùy tiện mua cái cà vạt mấy nghìn tệ để ứng phó anh, chứng tỏ vị trí của anh trong lòng cô không cao!

Thế mà anh còn xem trọng cô, thấy cô mua tặng mình cái đồng hồ khá đắt nên đã bảo thư kí Kiều đặt mua chiếc đồng hồ hơn 3 triệu tệ (*) làm quà sinh nhật cho cô.

(*) 3 triệu tệ: hơn 10 tỷ tiền Việt, gấp khoảng 80 lần cái đồng hồ La Thiến tặng anh =)))

Nghĩ như vậy, lại càng cảm thấy không vui.

Nhưng La Thiến không biết Đường Diễn đang nghĩ gì, cô dùng hai tay nâng cái hộp nhỏ lên, thấy sắc mặt Đường Diễn không tốt thì con tim hơi đập chệch một chút: Sao cái người này lại đột nhiên không vui rồi? Tôi khổ quá mà!

Cô vốn rất tự tin về món quà lần này, nhưng thấy sắc mặt Đường Diễn thì lại có chút run sợ, có phải anh không thích không?

Đường Diễn nhìn độ lớn nhỏ của chiếc hộp, cái hộp cà vạt này sao mà nhỏ thế! Anh híp mắt nhìn La Thiển, chẳng lẽ vì tiết kiệm tiền tới mức tối đa mà cô chọn mua cà vạt cho trẻ con?

Xé giấy bọc, bên trong là một chiếc hộp màu đỏ rất sang trọng, trên nắp hộp còn có chữ! Đường Diễn có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ rõ là hãng nào.

Anh mở hộp ra, là một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản với vài viên đá trang trí.

Đường Diễn nhớ ra rồi, chữ trên nắp hộp, là tên nhãn hiệu đồng hồ trang sức cao cấp của Pháp.

Niềm vui đến quá bất ngờ, anh nhìn La Thiển mà có hơi choáng váng, La Thiển đang cười hì hì.

Sắc mặt của Đường Diễn dịu dàng hẳn đi, anh kéo La Thiển tới gần mình, cúi đầu hôn cô rồi nói: "Cảm ơn em, tôi rất thích."

PS: Thấy mn có vẻ rất thích phúc lợi, t lại tung phúc lợi nhé! Nếu số người theo dõi Wattpad của tui được 1k người thì sẽ có thêm 1 chương nhé! Tiến độ thì vẫn 1 ngày 1 chương không thay đổi. Phúc lợi là kiểu được thêm á, tức là đáng lẽ 1 ngày 1 chương thôi thì sẽ được thêm 1 chương ý. Nên dù ko đạt được 1k người theo dõi thì các nàng vẫn có 1 chương 1 ngày để đọc nhaaa <3

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 67

Cảm ơn bạn Seliannn vì đã ủng hộ mình từ Vĩ Gian Phong và từ những chương truyện đầu tiên của bộ truyện này <3

Chương 67

Edit: Tiểu Vũ là một chú vịt vànggggg

"Đương nhiên là thích rồi! Cái này đắt lắm đấy!" La Thiến nói, cô rất có lòng tin với quà tặng lần này.

Cái nhẫn này cùng giá với chiếc dây chuyền Đường Diễm từng tặng cô, 13 vạn tệ. Từ bé đến lớn, trải qua 2 đời rồi nhưng cô chưa từng mua một thứ gì đắt như vậy.

"Sao em biết size nhẫn của tôi?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến nói: "Em ước lượng một chút sau đó miêu tả với nhân viên cửa hàng. Họ nói là không vừa có thể đi đổi, hoặc là sửa một chút."

Đường Diễm nhìn La Thiến khen ngợi: "Thật có lòng." Đường Diễm biết chiếc nhẫn này không hề rẻ, tuy rằng ngoài miệng La Thiến nói không quan tâm nhưng vẫn tìm khắp nơi để mua quà tặng cho anh!

La Thiến gãi đầu, cười hì hì, nhìn thấy Đường Diễm lấy nhẫn ra rồi đeo lên ngón giữa, vừa vặn.

Đường Diễm hơi nhú mày nhìn La Thiến, La Thiến thì đang cười ngây ngô nghĩ: Ấy, lúc mua nhẫn cô đã chọn theo size của ngón trỏ, nhưng mà

không sao, ngón giữa và ngón trỏ cũng không chênh lệch nhiều lắm, vẫn rất đẹp!

Trên thế giới, có một câu nói như thế này: đeo nhẫn bên tay trái sẽ được Thượng Đế ban cho sự may mắn. Đeo nhẫn ở ngón trỏ biểu thị việc chưa lập gia đình, mang ở ngón áp út biểu thị cho việc kết hôn hoặc đính hôn, còn đeo ở ngón út thì có nghĩa là độc thân, còn ngón giữa thì sao?

Đeo nhẫn ở ngón giữa chứng tỏ người đeo đang chìm đắm trong một tình yêu cuồng nhiệt. Một người từng sinh sống, học tập và làm việc lâu năm ở nước ngoài như Đường Diễm thì đương nhiên là biết điều này. Còn La Thiển, thì có lẽ chưa từng nghe qua đâu!

"Quá vừa luôn!" La Thiển nói.

Đường Diễm: "Ừm!"

Ngày hôm sau chính là lễ tình nhân, theo lịch trình đã sắp xếp từ trước thì hôm nay cô và Lạc Thiên sẽ phải đi làm hoạt động tuyên truyền chocolate. Kết quả, mới làm được một buổi sáng đã bị Đường Diễm gọi đi, mà công ty chocolate kia còn rất khách khí nữa chứ.

"À! Cô đi đi! Không sao đâu, hôm nay Lạc Thiên cũng chỉ rảnh để tuyên truyền buổi sáng thôi! Ha ha ha ha ha ha... Chỉ cần tuyên truyền thế này là ok rồi!"

Lạc Thiên: "? ? ?" Sao bảo phải làm mấy ngày cơ mà? ? ?

La Thiển nghe xong thì nghĩ: Wow! Công ty này tốt thật đấy!

Vừa xuống tầng đã nhìn thấy xe của Đường Diễm đỗ bên ngoài, xe của anh không phải loại siêu xe xa hoa bóng bẩy, dừng ở ven đường trông rất bình thường.

La Thiến chạy qua đường, lên xe, cười nói: "Hello Đường tổng!"

Đường Diễn đeo đồng hồ bên tay phải, đây là điều cô phát hiện ra lúc trước, mỗi khi anh đưa tay cầm cái gì hoặc ký tên thì đồng hồ sẽ lộ ra.

Có lần, vô tình trông thấy anh đeo đồng hồ mình tặng, La Thiến bèn hỏi: "Đường tổng, anh đổi đồng hồ à?"

"Bạn tặng đấy." Đường Diễn cười một tiếng trả lời, La Thiến cảm thấy rất xấu hổ, cái đồng hồ cô tặng kia không cả đến 4 vạn, người khác nhìn thấy không biết có chê cười anh đeo đồng hồ rẻ hay không nữa?

La Thiến lại hỏi sao anh không đeo bên tay trái? Ánh mắt khinh bỉ của Đường Diễn lúc đó đến giờ cô vẫn còn nhớ như in, anh còn nói: "Theo y học, đeo đồng hồ bên tay phải có lợi cho sức khỏe hơn."

La Thiến không hiểu việc đeo đồng hồ bên tay nào thì có liên quan gì tới sức khỏe, nhưng mà cô sẽ không hỏi anh đâu, hỏi ra thì có vẻ cô là người quá thiếu kiến thức rồi.

Dù sao thì La Thiến cũng là người rất dễ dụ, cô quyết định nếu sau này có đeo đồng hồ thì cũng sẽ đeo bên tay phải.

"Đi đâu đó?"

Đường Diễn nói: "Đi tới chỗ La Tuấn trước!"

La Tuấn được nghỉ Tết rồi nhưng vẫn chưa về nhà, cậu ở lại thủ đô làm thêm. Hiện tại cậu đang làm nhân viên phục vụ ở một quán cafe trong trung tâm thành phố. Sắp sang năm mới, rồi còn cả lễ tình nhân nữa, nên cửa hàng kinh doanh rất tốt.

Đây là chi nhánh của một công ty nước ngoài, bình thường thì lương là 150 tệ 1 ngày, hôm nay ngày lễ nên gấp đôi, 300 tệ 1 ngày, thế nên, La

Tuấn không xin nghỉ.

Bên trong quán trang trí rất thoải mái dễ chịu, trên tường có treo chút hoa lá giả, bàn ghế cũng được sắp xếp rất có quy luật, không hề chen ngang chen dọc. Đường Diễn đưa cô tới đây chủ yếu là để cô nhìn xem nơi làm việc của em trai. Dạo gần đây La Thiến tương đối bận, cả Đường thị cũng không có thời gian tới nên lúc La Tuấn đi làm cô không đến xem được, còn Đường Diễn thì đã tới đây 2 lần rồi.

La Thiến rất hài lòng về chỗ làm việc của La Tuấn, chỉ có duy nhất một điểm không vừa ý là quá bận rộn. La Tuấn biết 2 anh chị đến nên đã giữ 1 bàn cho hai người.

Hai người đi vào quán, Đường Diễn gọi cafe và bánh ngọt, sau đó ngồi xuống vị trí đã được giữ vừa ăn uống vừa quan sát công việc của La Tuấn. Thỉnh thoảng bọn họ có trò chuyện với nhau vài ba câu, thời gian trôi qua thật nhàn nhã, thoải mái đến mức ngày nào cũng muốn được như thế này.

"Thảo nào họ đông khách đến vậy." La Thiến và Đường Diễn ngồi gần cửa sổ, nhìn người bên ngoài đi qua đi lại, toàn thân đều dễ chịu cực kỳ. "Những thành phần trí thức nhất định sẽ rất thích nơi này, sau một ngày làm việc mệt mỏi, có thể đến một nơi thoải mái như thế này để thư giãn thì thích biết bao, cũng có thể tiếp thêm động lực làm việc nữa."

Đường Diễn nhấp một ngụm cafe: "Đúng vậy."

La Thiến nhìn cửa hàng này, đột nhiên nảy ra suy nghĩ, hay là mình cũng mở một quán đi?

Hai người ngồi đó đến 2 giờ chiều, khách vào khách ra không ngớt, nhưng không đông đúc như buổi trưa nữa. Vì là lễ tình nhân nên cửa hàng có làm chương trình khuyến mãi, mua 1 tặng 1, rất nhiều người không ngồi uống tại chỗ mà mua mang về.

La Tuấn bận rộn cả buổi trưa, mãi tới bây giờ mới có chút thời gian rảnh, liền tự mình làm 2 miếng bánh sandwich cho anh chị.

Đường Diễn trả tiền, dặn La Tuấn làm việc thật tốt rồi kéo La Thiến rời đi.

La Tuấn nhìn thấy Đường Diễn nắm tay chị mình thì cười tươi vui vẻ.

Ăn chút bánh ngọt và sandwich ở tiệm cafe rồi nên hai người quyết định không đi ăn nữa mà đi xem phim.

Lần này Đường Diễn đã thông minh hơn rồi, anh đã dặn thư kí Kiều đặt trước vé xem phim. Lễ tình nhân có rất nhiều phim công chiếu, người xếp hàng mua vé cũng rất đông, thế nhưng vẫn có không ít người không mua được vé.

Bạn gái oán trách bạn trai: "Đã bảo anh đặt trên mạng từ trước rồi mà."

"Trên mạng cũng không đặt được! Thế nên anh mới chạy tới tận đây để xếp hàng mua này."

Nghe thấy bọn họ nói chuyện, Đường Diễn đặc ý nhìn La Thiến: "Ngày lễ nhiều người đi xem phim thật đấy!"

La Thiến rất biết điều, nói: "Đường tổng siêu giỏi."

Đường Diễn biết La Thiến chỉ đang nịnh nọt anh mà thôi! Nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình vui sướng của anh, gõ nhẹ lên trán cô rồi nói: "Được rồi, đi vào thôi!"

Sau khi xem phim xong, trời bên ngoài đã hơi tối. La Thiến vô cùng vui vẻ, bọn họ đây là đang hẹn hò?

"Đường tổng, em cảm thấy mình rất thiệt thòi." La Thiến đùa giỡn.

Đường Diễm: "? ? ?"

"Lễ tình nhân và sinh nhật cùng một ngày, mọi người ai cũng được đi chơi 2 ngày hết!" La Thiến cảm thấy mình bị thiệt thòi rất lớn!

Đường Diễm không nhịn được cười, nói: "Ai bảo em sinh ra vào hôm nay chứ?"

Vừa nói đùa vừa nhìn thời gian, sau đó Đường Diễm dẫn La Thiến đi ra bờ sông.

"Ngồi ở đây!" Đường Diễm kéo La Thiến tới trước một tấm thảm đã trải sẵn.

Sao vừa đến đã có tấm thảm ở đây rồi, La Thiến khó hiểu, đang định hỏi thì đột nhiên có pháo hoa bay lên trời.

Đoàng đoàng đùng đùng, từng tiếng từng tiếng vang lên, trên trời là đủ loại màu sắc, đẹp đến mức rung động lòng người, nhưng tiếc là nó tồn tại không được lâu. Đường Diễm kéo dài thời gian tồn tại đó, trên bầu trời tiếp tục xuất hiện những tràng pháo hoa mới, với những kiểu khác nhau mà La Thiến chưa từng nhìn thấy bao giờ.

"Đẹp không?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến gật đầu, Đường Diễm liền nói: "Sang năm lại dẫn em đi xem nhé?"

La Thiến sững sờ, sang năm? Sang năm thì có lẽ đã biến thành người khác rồi. Nghĩ tới đây, La Thiến có chút chua xót trong lòng.

Xem hết pháo hoa là hơn 7 giờ tối, Đường Diễm dẫn La Thiến tới nhà hàng Pháp đã đặt trước.

Ăn món Pháp tương đối mất thời gian, nhưng là một trong những nền ẩm thực đắt nhất và lãng mạn nhất thế giới, các món ăn đều được nấu và trang trí rất công phu và tinh xảo. Món Pháp là bữa ăn thích hợp nhất trong lễ tình nhân, Đường Diễn hiển nhiên là sẽ chọn nó.

Sau khi ăn xong, La Thiến cũng không biết mình đã ăn bao nhiêu, nhưng tâm trạng cô rất vui vẻ.

"Còn gì nữa không?" La Thiến chớp chớp đôi mắt sáng lấp lánh như sao. Ăn được một nửa liền có người đi lên tặng hoa hồng, tất cả những tình tiết mà cô từng đọc trong ngôn tình đều được Đường Diễn làm hết.

Còn gì nữa không? Còn có cái gì nữa à?

Đường Diễn giật giật khóe miệng, nói: "Hết rồi!" Sau đó lôi kéo La Thiến về nhà.

"Hết rồi? Nhưng hiện tại mới có 10 giờ thôi mà!" La Thiến tiếc nuối nói.

"Em không mệt à?" Đường Diễn hỏi, mặc dù mấy việc này đều là do người khác sắp xếp chứ không phải đích thân anh đi làm, nhưng dù sao cũng đã chạy đông chạy tây cả một ngày rồi, anh thật sự hơi mệt đấy.

La Thiến lắc đầu, Đường Diễn hết cách, đành phải nói: "Về nhà tặng em quà sinh nhật."

La Thiến nhanh chóng gật gật đầu. Về đến nhà, hai người đi tắm rồi leo lên giường, lúc này Đường Diễn mới lấy quà ra tặng.

Cũng là một cái hộp nhỏ, La Thiến không nhận ra mấy chữ cái trên nắp hộp, nếu mà nhận ra thì cô sẽ biết, đây chính là thương hiệu đồng hồ số 1 thế giới.

Mở hộp ra xem, là một chiếc đồng hồ khá đơn giản, mặt đồng hồ nhỏ nhắn thanh lịch, chỉ có kim giờ và kim phút. Đặt lên gần tai còn có thể nghe được âm thanh máy móc đang hoạt động, dễ nghe vô cùng.

La Thiến đương nhiên không biết, đây là chiếc đồng hồ được ra mắt nhằm kỉ niệm 280 năm ngày thành lập thương hiệu, các nhà thiết đã phải dùng 8 năm để nghiên cứu ra chiếc đồng hồ có độ mỏng và nhẹ như thế này, khách đến mua còn không được phép thử.

La Thiến không hiểu mẫu mã cho lắm, cô chỉ cảm thấy rất đẹp: "Của em sao?"

"Quà sinh nhật."

La Thiến lấy đồng hồ ra khỏi hộp, nghĩ nghĩ rồi cũng đeo lên cổ tay phải, nhìn qua nhìn lại một lúc. Sau đó cô vui vẻ bỏ nhào qua ôm lấy Đường Diễn: "Cảm ơn Đường tổng nha!"

Đường Diễn đón được cô, vô thức nở nụ cười, nói: "Ừm, dùng thân thể cảm ơn một chút nào."

Kết thúc các hoạt động bên ngoài sớm một chút, đương nhiên là bởi vì, hôm nay là lễ tình nhân mà! Phía sau còn cả một tiết mục dài nữa đấy, không phải sao?

Một ngày tốt đẹp? Đương nhiên là tốt đẹp rồi!

Thư kí Kiều suýt chút nữa là mết chết. Đường tổng à, loại chuyện như lên lịch trình vui chơi lễ tình nhân thế này anh có thể dặn sớm hơn được không? Chỉ còn có vài giờ mà anh mới gọi điện thoại thông báo? Dù có tiền thì đôi khi cũng không làm được đâu! ! !

Anh có biết tôi phải bỏ ra bao nhiêu tiền mới có thể mua được 2 chiếc vé xem phim đó không? Anh có biết tôi đã phải như thế nào mới đặt được

một bàn ở nhà hàng Pháp kia không? Anh có biết cả ngày hôm nay tôi đã phải cắm mặt ở bờ sông với các chuyên gia chỉ để thử nghiệm màn pháo hoa tối nay không?

Không có bạn trai thì cũng không thể bắt tôi phải trải qua lễ tình nhân một cách mệt như chó như thế được! ! !

May mắn là, tất cả nhiệm vụ đều thành công hoàn mỹ, có được tăng tiền lương không vậy sếp ơi?

Lâm Phỉ nhìn thấy Đường Diễn và La Thiển hẹn hò ở bờ sông, dù cô đã biết Đường Diễn đối xử với La Thiển rất đặc biệt, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới, Đường Diễn sẽ hẹn hò với La Thiển trong lễ tình nhân.

Từ trước tới nay, chưa từng có ai nhìn thấy Đường Diễn ở bên người phụ nữ nào trong lễ tình nhân cả. Đường Diễn có tình nhân, nhưng vĩnh viễn chỉ có một chức thôi. Hẹn hò? Chúc mừng? Chưa từng nghe nói qua.

Lễ tình nhân mọi năm Đường tổng đều tặng ca ở công ty, Thất tịch cũng ở công ty tặng ca, ngay cả Tết âm lịch cũng thấy Đường tổng ở công ty tặng ca.

Mọi người đều biết Đường tổng là một người cuồng công việc, anh cũng chưa từng đi làm muộn vào buổi sáng. Nhưng kể từ khi ở cùng La Thiển thì mọi chuyện đã dần dần thay đổi, trong lòng cô cứ luôn có một loại cảm giác là lạ nào đó.

Cô thông qua thư kí Kiều, tìm Đường tổng vay tiền, khi đó trong ở sâu trong lòng cô cứ có một tiếng nói, nói rằng cô nhất định sẽ thành công. Câu nói đó khiến cô có một sự tự tin bất chấp, cô tin tưởng mọi chuyện sẽ diễn ra đúng như vậy, nếu không sao cô có thể mặt dày đi lên được?

Nhưng sự thật thì không phải như thế!

Tại sao cô cứ có cảm giác có chỗ nào đó không đúng?

PS: edit suy nghĩ của bà Lâm Phi mà buồn cười vl, chị bị mất vai rồi chị ơi. Từ nữ chính bị đẩy xuống nữ phụ phụ phụ trong vô thức =)))

PSS: ngọt ngào thế này thôi chứ 2-3 chương nữa là chị Thiến bỏ nhà đi bụi rồi đấy =)))

Đúng là bình yên trước bão tố mà. Nhanh nhanh follow tui đi để tung thêm chương nữa nè <3 <3

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 68

Chương 68

Edit: Tiểu Vũ lại ngoi lên trả phúc lợi. Mn đỉnh quá đi. Tui cứ tưởng phải mấy hôm nữa 😁😁😁

Thế nhưng, suy nghĩ kĩ một chút thì cũng chẳng chỗ nào có vấn đề hết.

Cô và Đường tổng vốn không quen biết, nếu Đường tổng mà đồng ý cho cô vay tiền quay vòng vốn thì mới là lạ ấy, đúng không?

Nhưng, khi đó cô như bị ma ám vậy, luôn cảm thấy việc này có thể thành công, thậm chí lúc Đường Diễn hỏi lý do, cô suýt chút nữa bật thốt lên rằng, cô nguyện ý lấy thân báo đáp.

Nếu không phải khi ấy La Thiến ở đó, thì cô cũng không biết bản thân mình sẽ nói ra những cái gì nữa?

Cuối cùng, cô đành vừa xấu hổ vừa giận dữ rời đi.

Đêm 30 rồi, nhưng một chút tâm tình vui vẻ đón Tết cô cũng không có.

Lâm Phỉ thở dài, trong nhà lúc này cũng đều loạn cào cào hết hết.

Nhà Lâm Phỉ kinh doanh bất động sản, bố Lâm là người gốc thủ đô, nhưng sự nghiệp lại không phát triển ở thủ đô. Ông chỉ là một nhà kinh doanh nhỏ lẻ, không tranh nổi với những người khác, cho nên đành lựa chọn đến các thành phố khác phát triển.

Kinh tế của Trung Quốc phát triển càng lúc càng nhanh, trong đó bất động sản chính là loại hình phát triển nhất, bố Lâm thông qua con đường này đã đi lên cuộc sống của người có tiền.

Mẹ Lâm là tiểu thư khuê các, tính cách mềm yếu, khi chất trên người giống hệt những thiên kim con nhà thư hương, tình cảm của bà và bố Lâm rất tốt.

Bởi vì sự nghiệp đặt tại thành phố khác, nên bố Lâm không hay ở nhà, Lâm Phi gần như là được một tay mẹ Lâm nuôi lớn.

Lâu dần, Lâm Phi được người mẹ tính tình dịu dàng, nhẹ nhàng của mình dạy dỗ thành một tiểu thư khuê các không tranh, không đoạt với đời. Điều này khiến cho Lâm Phi khác biệt so với những người con gái cùng tuổi, hơn nữa, cô còn học được tay nghề nấu ăn ngon từ mẹ Lâm, càng khiến bản thân cô tỏa sáng hơn những người khác.

Cuộc đời Lâm Phi từ nhỏ đến lớn đều trải qua rất thuận lợi, được học trong một nền giáo dục cao cấp, được chọn làm exchange student đi sang nước ngoài học tập, ở nhà thì chưa bao giờ phải chịu cảnh thiếu thốn về mặt tiền nong, sau khi đi làm, cũng chẳng cần phiền não vì tiền lương thấp, mặc dù có vài đồng nghiệp sai bảo đôi chút, nhưng là một người mới trong công ty tốt như thế, cũng không thể không làm gì.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, ngoại trừ thâm mền Đường tổng thì cô chưa từng phải phiền lòng về chuyện gì.

Đường tổng và cô cách nhau một trời một vực, cả tòa nhà Đường thị đều thuộc về anh, tài sản nằm trong tay không biết gấp bao nhiêu lần bố cô nữa? Một cây cỏ đại ngoại hình bình thường gia cảnh bình thường như cô thì sao có thể hấp dẫn anh được.

Lâm Phi mặc dù không cam lòng, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện mình sẽ được Đường Diễn yêu mến.

Cuối năm, hạng mục bất động sản mà công ty bố cô đầu tư đột nhiên xảy ra vấn đề, không đủ tiền quay vòng vốn nữa.

Một khi quay vòng thất bại, thì tất cả số tiền đã đầu tư đều sẽ cuốn bay theo dòng nước. Nhưng số tiền quá lớn, không ai đồng ý cho nhà cô vay hết, nếu cứ như này thì gia đình cô sẽ nợ nần chồng chất. Bây giờ, bố cô cũng chỉ có thể kiên trì chống đỡ, chạy khắp nơi vay tiền, tìm đến tất cả các ngân hàng có thể cho vay.

Lâm Phi biết chuyện rất nghiêm trọng, nhưng cô lại không thể giúp được gì. Và rồi cô bị ma xui quỷ khiến lên tầng cao nhất vay tiền, kết quả đương nhiên là thất bại. Đây là chuyện hết sức bình thường!

30 Tết, bởi vì tất cả người thân đều chưa trở về nên Đường Diễm quyết định nằm lì ở nhà La Thiến, không đi đâu hết.

La Tuấn tan ca sớm, buổi trưa đã trở lại rồi.

La Thiến đau lòng vứt sạch chỗ đồ ăn và bánh gato hôm sinh nhật Đường Diễm đi, bắt đầu xắn tay chuẩn bị bữa cơm tất niên.

Hôm qua cô đã chuyển cho La Diễm chút tiền, rồi dặn chị chuẩn bị một bữa cơm tất niên đầy đủ và phong phú, cũng không biết chị có nghe hay không nữa.

La Tuấn vào bếp giúp đỡ La Thiến nấu ăn dọn dẹp, còn Đường Diễm thì nằm trên ghế salon ngủ trưa.

Đồ ăn đã chuẩn bị xong nhưng thời gian vẫn còn khá sớm, thế là 3 người quyết định chơi đấu địa chủ.

La Thiến rất thích chơi trò này, nhưng cô chơi không giỏi, luôn có thể biến bài tốt thành bài xấu.

Đi theo La Thiến làm nông dân 2 lần, Đường Diễn ghét bỏ vô cùng: "Em thấy mình ngu một mình chưa đủ nên định kéo đồng đội ngu theo đấy à?"

La Thiến cây ngay không sợ chết đứng đáp lại: "Em có nhìn thấy bài của anh đâu, làm sao mà biết anh cần con gì không cần con gì?"

"Đây không phải là lý do biện minh cho sự ngu dốt của em." Đường Diễn phê bình cô.

La Thiến tức không chịu được, hỏi anh: "Không phải anh là tổng giám đốc à? Sao lại biết chơi đấu địa chủ vậy? Không phải tổng giám đốc thì đều không biết chơi trò này sao?"

Đường Diễn bị cô chọc đến bật cười: "Có phải em xem phim nhiều quá rồi không?" Anh cũng có đám bạn dờ hơi mà, thỉnh thoảng cũng sẽ tụ họp một lần, 3 người thì đấu địa chủ, 4 người đi chơi mạt chược. Golf hay bowling gì đó bọn họ cũng đã chơi rất nhiều rồi. Lớn hơn thì thêm chút tiền cược, bọn họ đều là người có tiền, đương nhiên sẽ chẳng bởi vì thắng chút tiền mà mất kiểm chế, bọn họ chơi chỉ đơn giản là muốn giải trí thôi.

Sau khi La Thiến thua mất 500 tệ thì dờ mặt: "Không chơi không chơi nữa, này tiền đây, hai người tự chia nhau đi." La Thiến đứng dậy đi nấu cơm.

Đường Diễn đưa tiền cho La Tuấn, nói: "Chị em đây tiền, thế mà thua 500 tệ cũng tức."

La Tuấn cười hì hì nhận lấy, cậu thắng hơn 400 luôn! Bởi vì Đường Diễn đa phần đều đi theo La Thiến làm nông dân nên chỉ thắng có một ít.

Bởi vì La Thiến không chơi, nên Đường Diễn và La Tuấn đành ngồi xem TV, La Tuấn lên đại học đã biết tải game xuống chơi rồi.

Huống chi anh rể còn mua cho cậu chiếc điện thoại cực tốt nữa nên thỉnh thoảng cậu sẽ chơi vài trận với đám bạn học. Hiện tại rảnh rỗi không có việc gì làm nên La Tuấn liền rủ rê Đường Diễn chơi game.

Đường Diễn tương đối hài lòng về La Tuấn nên khi cậu rủ thì cũng tải game xuống chơi. Vì mới chơi nên Đường Diễn đã thua liên tiếp 2 ván, La Thiến biết được thì ngửa mồm cà khịa: "Tổng giám đốc thì sao chứ? Cũng có biết chơi game đâu?"

Kết quả, sau khi Đường Diễn quen tay thì liền mang theo La Tuấn đại sát tứ phương.

Nhất thời, La Thiến: "...". Cảm giác hai bên má có chút đau nhức vì bị vả mặt.

3 người cùng ngồi xuống bàn ăn bữa cơm giao thừa, xem chương trình gặp nhau cuối năm trên TV rồi cùng đợi khoảnh khắc sang năm mới. La Thiến và La Tuấn buồn ngủ díp mắt bò về phòng ngủ, Đường Diễn thì lại rất có tinh thần, thông dong thành thoi đi theo sau La Thiến trở về phòng.

Năm nay, Đường Diễn cảm thấy tương đối hài lòng.

La Thiến ở Bắc Kinh không có ai có thể đi chúc Tết, nhưng gửi tin nhắn chúc thì cũng không ít.

Bắt đầu từ 12 giờ đêm, La Thiến đã gửi tin nhắn tập thể rồi, cô gửi cho đạo diễn Giang này, Viên Khai Khải này, Du Mạn này, Hướng Kiến Hoa này, Lâu Tùng Nguyên này, Lạc Thiên này...

Weibo thì có Triệu Vũ Lâm trông coi, đúng giờ đăng một bài chúc mừng năm mới, fan hâm mộ cũng nhảy vào bình luận chúc phúc.

Một năm náo nhiệt qua đi, La Thiến lại bắt đầu công việc của mình.

Là tổng giám đốc của một công ty mới đưa ra thị trường, năm mới này sẽ là một năm rất bận rộn đối với Phùng Nhất Khê. Tuy rằng công ty của hắn khá lớn, thị trường cũng chiếm khá nhiều, nhưng bây giờ điện thoại thông minh đổi mới rất nhanh, chỉ hơi thả lỏng một chút là sẽ bị người khác đè đầu cưỡi cổ.

Sản phẩm mới của năm ngoái đã được tung ra, cuối năm vừa rồi cũng đã đưa vào kinh doanh, các loại báo cáo thông kê số người mua số lỗi số phản hồi được gửi về tập nập.

Cùng lúc đó, bộ phận nghiên cứu cũng bắt đầu tiến hành làm sản phẩm mới cho năm nay, phải liên hệ đến các bên cung cấp linh kiện phần mềm rất nhiều.

Đừng nói ăn Tết, đến bữa cơm giao thừa Phùng Nhất Khê cũng phải ăn ở công ty.

Mãi mới rảnh rỗi được một chút thì thư kí gõ cửa: "Phùng tổng, bên ngoài có một vị tiểu thư họ Lâm muốn gặp anh."

Phùng Nhất Khê sững sờ, họ Lâm? Lâm Phi sao?

"Cho cô ấy vào đi!"

Quần áo Lâm Phi mặc không phải kiểu đi làm, Phùng Nhất Khê cũng biết Đường thị đang cho công nhân viên nghỉ Tết, chỉ để lại một số bộ phận quan trọng thôi, thế nên Lâm Phi không phải từ Đường thị tới đây, hắn khó hiểu hỏi: "Lâm Phi à! Ngồi xuống đi! Em tới đây có chuyện gì vậy?"

Lâm Phi nở nụ cười: "Phùng đại ca." Lâm Phi và Phùng Nhất Khê không phải mới quen, bọn họ đã từng là bạn học của nhau, nhưng lúc đi học cũng chẳng thân thiết gì lắm, chỉ biết đối phương là bạn học của mình mà thôi.

Thế nên, năm ngoái lúc gặp lại, bọn họ đều rất ngạc nhiên. Phùng Nhất Khê lớn hơn Lâm Phi một tuổi, lúc đi học không tập trung nên sau khi tốt nghiệp cấp 3 thì mỗi người học một trường.

"Sao thế?" Phùng Nhất Khê dẫn Lâm Phi tới phòng khách, rồi rót cho cô chén trà.

"..." Lâm Phi im lặng một lúc rồi lấy một tệp tài liệu từ trong túi ra, đưa cho Phùng Nhất Khê. Phùng Nhất Khê nhận lấy, đồng thời Lâm Phi cũng mở miệng: "Đây là tài liệu về một hạng mục bất động sản, bên trong có vị trí địa điểm, kế hoạch đầu tư và phỏng đoán lợi nhuận. Với mức lương của người dân nơi ấy thì loại nhà như thế này là thích hợp nhất! Anh có thể xem kỹ hơn trong tài liệu, đầu tư vào đây nhất định sẽ không lỗ."

Phùng Nhất Khê vừa nhìn vừa hỏi: "Sao lại đột nhiên bảo anh nhìn cái này?"

Lâm Phi thành thật trả lời: "Bởi vì, bố em là người đầu tư của hạng mục này, nhưng hiện tại có chút vấn đề, không thể quay vòng vốn kịp thời. Nếu như tài chính không tiếp tục đổ vào thì... "

Phùng Nhất Khê im lặng xem hết tệp tài liệu, sau đó trả cho Lâm Phi, nói: "Anh xem qua rồi, đúng là một hạng mục rất tốt. Nếu bỏ vốn ra thì khả năng kiếm lời là rất cao!"

Lâm Phi tỏ ra vui mừng, nhưng Phùng Nhất Khê lại nói: "Nhưng mà, hạng mục này không phải cái anh có thể đầu tư bây giờ." Hạng mục này đối với anh thì đúng là không lớn, chỉ cần quăng mấy trăm triệu vào là có thể kiếm được rất nhiều. Nhưng đây lại là hạng mục lớn nhất mà bố Lâm Phi từng đầu tư, ném hết tất cả tiền mình có vào, còn đi khắp nơi vay tiền nữa.

"Nếu như bảo anh bỏ tiền của chính mình ra để đầu tư thì anh sẽ đồng ý, nhưng hiện tại vốn lưu động của anh không đủ để đầu tư hạng mục này." Anh nhìn Lâm Phi với vẻ mặt ủ rũ rồi nói tiếp: "Lấy tiền của công ty thì có

lẽ có cơ hội, nhưng bất cứ khoản đầu tư nào lớn đều phải nhận được sự đồng ý của các cổ đông. Mà bọn họ thì sẽ không đồng ý, huống chi, cho dù bọn họ có đồng ý thì số tiền quay vòng vốn cho dự án sắp tới của công ty anh sẽ gặp chút vấn đề."

Lâm Phi miễn cưỡng cười: "Em biết, em hiểu được! Em chỉ muốn thử một chút thôi."

"Thật ra, sao em không đi tìm Đường tổng? Tài chính trong tay anh ta rất lớn, có thể nuốt cả hạng mục này đây." Phùng Nhất Khê khó hiểu hỏi.

"Em không quen anh ấy lắm." Lâm Phi nói.

"Tất cả mọi người đều là người làm ăn, kiếm được tiền thì đương nhiên sẽ đầu tư." Phùng Nhất Khê nói. Nếu như có tiền thì nhất định hẳn sẽ đầu tư hạng mục này, chỉ là, tình hình công ty bây giờ không cho phép hẳn làm thế.

Lâm Phi cười khổ lắc đầu: "Em đã tìm rồi, Đường tổng cũng không đồng ý."

Phùng Nhất Khê thở dài, im lặng một lúc thì hỏi: "Em thử tìm qua người trung gian chưa?"

"Người trung gian?" Lâm Phi khó hiểu.

"Đúng vậy. Đường thị không làm về mảng bất động sản, hơn nữa mấy năm gần đây bất động sản đã hơi đình trệ rồi, em trực tiếp đi tìm thì đương nhiên anh ta sẽ không thêm để ý. Nhưng nếu em tìm một người trung gian, nhờ người đó thuyết phục vài câu với Đường tổng thì anh nghĩ, sẽ có hiệu quả đấy." Phùng Nhất Khê cũng nể tình mà chỉ điểm đôi chút.

Lâm Phi hỏi: "Vậy em phải tìm ai làm người trung gian bây giờ?"

Phùng Nhất Khê cười nói: "Không phải em cũng có quen sao? La tiểu thư đó! Anh thấy cô ấy và Đường tổng rất thân thiết, Đường tổng cũng đối xử với cô ấy khá tốt, cô ấy là người thích hợp nhất để giúp em thuyết phục vài câu đấy."

Lâm Phi sững sờ, nhớ tới cảnh tượng mấy ngày trước mình nhìn thấy. Dưới màn pháo hoa sáng rợp trời, có hai người nào đó thân thiết đứng cạnh nhau. Trong lòng có chút chua xót, nhưng Lâm Phi nhanh chóng ném nó ra khỏi đầu, nhìn Phùng Nhất Khê cười nói: "Em biết rồi, cảm ơn anh, em sẽ đi tìm cô ấy thử xem."

Phùng Nhất Khê mỉm cười: "Không có gì, anh cũng có giúp được gì đâu." Phùng Nhất Khê biết tới La Thiển là do lần hợp tác trước kia với Đường Diễn, qua lần đó, hẳn nhìn ra được, Đường Diễn đối với La Thiển có sự khác biệt. Thông qua La Thiển nhờ giúp đỡ, khả năng thành công có lẽ rất cao đấy.

Spoil nhẹ: chương sau mẹ Đường Diễn gọi La Thiển ra nói chuyện đấy ahihi

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 69

Chương 69

Edit: Tiểu Vũ không đi ra ngoài đâu, ở nhà là bảo vệ Đất Nước <3

Vậy là, khi La Thiến nhận được lời hẹn, trên đầu cô xuất hiện en nờ dấu hỏi chấm luôn.

Lâm Phi ngồi đối diện ngược ngùng cười cười, La Thiến thấy thế thì ngây người, nhúm mày hỏi: "Không biết Lâm tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?"

Lâm Phi đưa cho La Thiến một tệp tài liệu, sau đó nói: "Cô có thể nhìn một chút không?"

La Thiến nhận lấy, nghiêm túc mở ra đọc, nhưng cô gần như chả hiểu gì hết. Mấy cái diện tích bao nhiêu, địa chỉ ở đâu thì cô còn biết, chứ mấy cái độ xanh hóa bao nhiêu, chứa được bao nhiêu người thì cô chịu chết, hoàn toàn mông lung.

Nhưng cô vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, giả vờ hiểu biết rồi trả lại tài liệu, hỏi: "Cô đưa tôi xem là có ý gì?"

Lâm Phi bắt đầu giải thích nội dung trong tài liệu, sau đó nói: "Hạng mục đầu tư này có thể kiếm được tiền."

La Thiến cũng nhớ đại khái, trong tiểu thuyết, bố Lâm đầu tư một hạng mục nào đó nhưng không đủ tiền quay vòng vốn. Tác giả viết cũng

không rõ về vấn đề này lắm, mà cô thì cũng chỉ nhớ được chút ít trong số chút ít.

"Không phải, ý tôi là sao cô lại nói chuyện này với tôi?" Mặc dù tôi cũng muốn mua nhà, nhưng hiện tại đến một căn nhà tôi cũng không mua nổi đâu!

"Cô có thể nói giúp tôi 1-2 câu trước mặt Đường tổng được không?" Lâm Phi khẩn cầu.

"Hả?" La Thiến không kịp phản ứng, một lúc sau mới nói: "Cô đang nói đùa với tôi à? Bảo tôi đi nói với Đường tổng? Cô cũng biết quan hệ giữa tôi với Đường tổng là như thế nào mà. Một hạng mục lớn như thế mà bảo tôi đi nói? Tôi có thể làm được gì chứ? Thật xin lỗi! Tôi đi trước đây, tiền cafe để tôi trả nhé, coi như tôi mời khách." La Thiến đứng dậy rời đi.

La Thiến cảm thấy, việc này cô thật sự không giúp được gì đâu. Mà nếu có giúp được thì cô cũng sẽ không giúp.

Cô không quá chán ghét Lâm Phi, cô chẳng có liên quan gì đến cô ta hết. Những người này, nên tránh được thì cô đều tránh, cô thật sự không muốn chuyện xảy ra với nữ phụ La Thiến phát sinh trên người mình đâu.

Hơn nữa, nếu hôm nay cô đồng ý giúp Lâm Phi, thì ngay ngày mai nữ phụ La Thiến sẽ hiện hồn về bóp chết cô mất. Phải biết rằng, chuyện chân bị gãy, dù nguyên nhân trực tiếp không phải do Lâm Phi, nhưng cũng là gián tiếp.

Bi kịch lớn như vậy, mặc kệ trực tiếp hay gián tiếp, người bị hại đều sẽ oán hận tất cả. Không đi gây chuyện với Lâm Phi là con đường lui cuối cùng của bản thân cô, thế nên cô đương nhiên không thể dây dưa gì với cô ta hết, cả kể giúp cũng không thể.

Huống chi, với năng lực của cô thì có thể giúp được cái gì?

Cuối cùng Lâm Phỉ đã giải quyết chuyện này thế nào La Thiến không biết, chỉ biết rằng bố mẹ Lâm Phỉ đã ly hôn. La Thiến nghĩ, có lẽ ông ấy muốn bảo vệ vợ và con gái!

Lúc Lâm Phỉ lại đi tìm thư kí Kiều lần nữa, thư kí Kiều đương nhiên không để cô ta vào mà khuyên nhủ cô ta trở về đi. La Thiến vừa vịn bắt gặp được màn này.

Trong tiểu thuyết, lần đầu tiên Đường Diễm đi tìm Lâm Phỉ, Lâm Phỉ không đồng ý làm tình nhân của anh ta. Mãi cho đến khi bố Lâm Phỉ muốn tự sát thì cô ta mới đồng ý.

Đây chính là mở đầu cho duyên phận giữa Đường Diễm và Lâm Phỉ, cũng là trở ngại lớn nhất trong tình yêu của hai người sau này.

La Thiến nhìn thời gian, cô biết đã gần tới lúc Đường Diễm ra tay rồi.

Cho nên, bắt đầu từ tháng 3, sau khi quay xong bộ phim của đạo diễn Giang thì La Thiến chỉ nhận một số hợp đồng quảng cáo ngắn, để có thể tùy thời rời đi.

Cùng tháng, bộ phim võ hiệp đạo diễn Giang quay năm ngoái cũng đã được phát sóng. Danh khí của La Thiến mấy tháng gần đây rất tốt, bộ phim này ngoại trừ nam nữ chính thì cô cũng là nhân tố mang tới lưu lượng cho phim, đương nhiên là, cô cũng thu về cho mình không ít fan hâm mộ thông qua bộ phim này.

Tháng 4, cô trở về thôn Cam Lâm một lần, nhà cửa đã xây gần xong rồi, La Thiến để lại cho bố mẹ chút tiền trang trí sắm nội thất. Nghe nói người Vệ gia có tới đây tìm mấy lần, nhưng La Diễm cũng dứt khoát không để ý tới, La Thiến nói với La Diễm rằng mẹ con chị có thể tới Bắc Kinh tìm em.

Nhà cửa của La gia rục rở hẳn lên, nhất thời đã trở thành đối tượng được hâm mộ bậc nhất trong thôn làng.

Tháng 5, số người theo dõi Weibo của La Thiến chính thức phá 10 triệu, La Thiến muốn lấy lại số tiền từng nhờ Đường Diễn đầu tư. Đường Diễn quả nhiên rất lợi hại, hơn 20 triệu tệ cô bỏ ra, trải qua bàn tay thần kì của anh, đã biến thành gần 100 triệu tệ rồi. (*)

(*) gần 100 triệu tệ tương đương 330 tỷ tiền Việt =))), tui cũng muốn có bạn trai ntn huhu

Thời tiết dần nóng lên, Đường Diễn và La Thiến vẫn sống với nhau như cũ, anh rất hay về nhà cô, rất hay ở đây là ngày nào cũng về, chỉ khi nào có việc cần phải về bên nhà chính hoặc đi công tác thì mới không tới thôi. La Thiến bẻ ngón tay tính thời gian, trong tiểu thiếu không nói chính xác khi nào Đường Diễn sẽ vừa ý Lâm Phi.

Nhưng sắp tới tháng 6 rồi, thời điểm đó chắc cũng không còn xa.

Đường Diễn đối với La Thiến rất tốt, từ đầu năm tới bây giờ, La Thiến cảm thấy cô và Đường Diễn giống như một đôi tình nhân thật sự. Hình thức bọn họ ở chung với nhau vẫn không có sự thay đổi nhiều cho lắm, nhưng mà, cô có cảm giác, Đường Diễn đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Ngày chia tay càng lúc càng gần, mỗi đêm cô nhìn Đường Diễn càng lúc càng có chút không nỡ.

Thật ra, nếu Đường Diễn vẫn cứ tiếp tục như thế này thì anh sẽ là một người bạn trai rất tuyệt. Thế nhưng, chỉ cần anh nhìn thấy Lâm Phi thì tất cả đều sẽ thay đổi, bọn họ dù sao cũng là nam nữ chính của quyển sách này, kịch bản đã bắt đầu, và câu chuyện của bọn họ cũng sẽ chính thức mở ra.

Đường Diễn phát hiện, gần đây La Thiến càng ngày càng im lặng.

Anh từng hỏi cô, câu trả lời của La Thiến là: "Trời nóng, em khó chịu."

Gần đây cô cũng không tới Đường thị nữa, cô nhận không ít quảng cáo và sự kiện, nghe thư kí Kiều nói, sự nghiệp của La Thiến phát triển không tệ, nhưng tiếc là cô luôn không nhận phim điện ảnh và phim truyền hình. Những bộ phim Đường thị đầu tư cô đều không nhận, bởi vì thời gian quay quá lâu.

Ngay cả mùa thứ 2 của Thời gian vui vẻ cô cũng không muốn quay.

Đường Diễm cảm thấy có gì đó không đúng, chắc chắn là có vấn đề gì xảy ra rồi, nhưng anh lại không thể nói ra rốt cuộc chỗ nào có vấn đề.

Bởi vì, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột. Mấy ngày tới Đường Diễm muốn tìm cơ hội nói chuyện hằn hoi với La Thiến.

Muốn biết suy nghĩ dạo gần đây của cô, anh cảm thấy, hình như La Thiến xảy ra chuyện gì rồi?

La Thiến đúng là đang có chuyện phải suy nghĩ, cô đã tính toán qua, với số tiền trong tay cô lúc này thì chỉ mua được vài căn nhà ở Bắc Kinh thôi, mua xong còn phải trang trí nữa. Với cả, cô vẫn muốn mở quán cafe, địa điểm mở cửa hàng còn đắt hơn mua nhà, mà cô thì không thể tiêu một lần hết số tiền kia được, phải giữ lại một ít phòng trường hợp xấu chứ!

La Thiến phát hiện, nếu muốn thực hiện tất cả những điều cô muốn làm thì không thể ở Bắc Kinh được nữa.

Chạng vạng tối, cô nhận được điện thoại của Đường Diễm, giọng nói của anh khá lạnh nhạt: "Hôm nay tôi không tới đâu."

Câu nói của Đường Diễm, khiến lòng cô mơ hồ dâng lên một dự cảm, kịch bản với nữ chính đã bắt đầu rồi?

La Thiến sợ nhất là bản thân bị cuốn vào trong đó, nhưng trải nghiệm đáng sợ của nữ phụ La Thiến còn tồn tại rõ ràng trong đầu cô, cô tuyệt đối không muốn bước lên con đường đó.

Thế nên, sau khi 1 tuần Đường Diễn không tới nhà cô, La Thiến cũng không bước chân vào Đường thị. Ngày 1 tháng 6, ngày quốc tế thiếu nhi, La Thiến vẫn như cũ nhận được 20 vạn từ thư kí Kiều.

Đồng thời, La Diễm cũng mang theo Vệ Ngọc Đào tới Bắc Kinh. La Diễm không vội tới tìm công việc, chị chỉ muốn mang theo Vệ Ngọc Đào tới tham quan thủ đô một chút, để xem hai mẹ con chị có thích hợp hợp ở đây không.

La Thiến tới sân bay đón người. Sau khi Vệ Ngọc Đào rời khỏi Vệ gia thì có nhắc tới ông bà và bố vài lần, nhưng bây giờ thì đã không nhắc nữa rồi.

La Diễm vẫn ăn mặc không hợp mode, dắt tay con trai khập khiễng đi tới, rất dễ nhận ra trong đám người.

"Thiến Thiến." La Diễm nở nụ cười, xinh đẹp vô cùng.

Người xung quanh không khỏi liếc mắt nhìn vài lần, La Thiến đẩy vali giúp chị, nói: "Đi thôi! Ra bên ngoài gọi xe về nào."

La Thiến không biết lái xe, thế nên 3 người gọi xe đi về. Thời gian La Thiến tới sân bay không dài, cũng không bị fan hâm mộ nhận ra.

La Thiến mang theo La Diễm và Vệ Ngọc Đào về nhà của mình, La Diễm kinh ngạc hỏi: "Đây là nhà của em à?"

La Thiến nở nụ cười: "Đúng vậy! Diện tích không lớn như ở nhà, nhưng so với mặt bằng chung ở thủ đô thì không tính là nhỏ đâu."

Cô dẫn La Diễm tới phòng ngủ cho khách, phòng này trước kia là của La Tuấn. Nhưng sau khi La Tuấn thích nghi được với cuộc sống ở thủ đô thì những ngày nghỉ đều ra ngoài làm thêm, rất ít khi qua bên này.

La Thiến đã dọn dẹp lại căn phòng, La Diễm cũng rất hài lòng, Vệ Ngọc Đào lần đầu tiên tới Bắc Kinh, nhìn cái gì cũng đều rất mới lạ.

"Dì ơi, nơi này cao quá đi!" Vệ Ngọc Đào đu bám vào lan can nhìn ra ngoài, nơi đó có thanh bảo hộ, thằng bé không thể bị ngã được, có thể để nó đứng đó ngắm nhìn bên dưới cả ngày luôn.

La Thiến đi qua ôm hôn thằng bé một chút rồi nói: "Đào Đào có thích nơi này không?" Vệ Ngọc Đào gật đầu.

Cùng ngày, La Thiến dẫn hai mẹ con La Diễm ra ngoài dạo chơi, còn mang Vệ Ngọc Đào tới công viên trò chơi gần đó nữa.

Ngồi máy bay cũng khá mệt, thế nên La Thiến không dẫn họ đi chơi nhiều, chỉ dạo chơi gần nhà rồi đưa họ về nghỉ.

Buổi tối, La Tuấn cũng chạy tới, 3 chị em làm bữa tối rất phong phú.

Cả ngày nay La Diễm đã muốn hỏi nhưng cứ ngập ngừng, La Tuấn là con trai nên cứ thẳng miệng mà hỏi: "Chị, sao em không thấy anh rể?"

La Diễm cũng nhìn về phía La Thiến, La Thiến trợn mắt nhìn La Tuấn một chút, nói: "Anh rể gì mà anh rể hả. Máy hôm nay tới cái bóng chị còn không thấy."

La Tuấn giật mình: "Không thấy? Hai người chia tay à?" Tháng trước còn dính lấy nhau như keo như sơn cơ mà, sao mới có mấy ngày đã chia tay rồi, cãi nhau?

"Hai em cãi nhau à?" La Diễm cũng mở miệng hỏi, mặc dù chị mới gặp Đường Diễm một lần, nhưng đã cảm thấy người bạn trai của em gái này rất ưu tú.

La Thiến thở dài nói: "Không chia tay cũng không cãi vã! Nhưng mà, có đôi khi con người ta sẽ gặp được chân mệnh thiên nữ hoặc chân mệnh thiên tử của đời mình, lúc đó chẳng cần nói gì cũng tự hiểu là chia tay thôi. Hơn nữa, thân phận của em với anh ấy chênh nhau nhiều lắm, nhà anh ấy là quyền quý vọng tộc, chớ đừng mắt loại người như em."

La Diễm nghe xong thì nghĩ, có lẽ em gái mình bị người nhà Đường Diễm ngăn cản rồi. La Tuấn thì vẫn luôn cảm thấy anh rể mình không đơn giản tí nào, thế nên cũng nghĩ như chị cả.

Có đôi lúc, một lời nói cũng có thể thành sấm, ngày hôm sau, La Thiến nhận được một cuộc điện thoại.

La Thiến đã từng nghĩ tới các hình thức bị Đường Diễm vứt bỏ, ví dụ như thư kí Kiều tìm cô nói rõ tình huống, hoặc là Đường Diễm trực tiếp gọi điện thoại cho cô, thậm chí từng nghĩ tới việc Lâm Phi tìm tới cửa, hoặc là nhìn thấy hai người đó thân mật ân ái trên đường.

Còn giống như trong tiểu thuyết thì, sau khi Đường Diễm bao Lâm Phi liền bảo thư kí Kiều xử lý việc của La Thiến.

Nhưng, La Thiến cảm thấy mình không giống như La Thiến trong tiểu thuyết, Đường Diễm cũng đã không giống Đường Diễm trong tiểu thuyết nữa rồi. Thế nên, cách bọn họ chia tay cũng sẽ không giống, có lẽ là sẽ trịnh trọng và nghiêm túc hơn một chút.

Tuy đã nghĩ tới rất nhiều trường hợp, nhưng La Thiến chưa từng nghĩ tới mẹ Đường Diễm sẽ đích thân tới gặp cô.

Mẹ Đường Diễm tên là Hứa Y Nhàn, năm nay đã hơn 50 tuổi, nhưng bên ngoài thì có vẻ mới hơn 40 tuổi thôi. Trông bà rất đoan trang đứng đắn, chỉ là trên mặt cũng chẳng có biểu cảm gì, y hệt như Đường Diễm vậy.

"Cháu tên là La Thiến sao?" Mẹ Đường Diễm hỏi cô.

La Thiến lễ phép gật đầu: "Vâng ạ, thưa bác."

Mẹ Đường Diễm lại hỏi: "Cháu và Đường Diễm đang yêu nhau sao?"

La Thiến nhất thời không biết trả lời thế nào, liền đáp: "Vẫn chưa chính thức bác ạ!" Quan hệ của bọn họ, đúng là chưa xác định, người yêu và người tình, chỉ khác nhau có một chữ, nhưng ý nghĩa thì lại khác biệt vô cùng.

Mẹ Đường Diễm ừm một tiếng, nói: "Sau khi tốt nghiệp cấp 3 Đường Diễm có chút hư hỏng, chuyện của nó bác cũng biết, nhưng bác cứ nghĩ khi trưởng thành thì nó sẽ tốt hơn."

La Thiến im lặng, bác nói câu này thì cháu biết tiếp lời bác thế nào?

Mẹ Đường Diễm tiếp tục hỏi: "Cháu có biết Thẩm Bối Bối không?"

Spoil nè nè: Chương sau La Thiến thật sự đi rồiiiiiii

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 70

Chương 70

Edit: Tiểu Vũ không bị lừa vớ nào Cá tháng 4 😊😊😊

La Thiển ngây người, Thăm Bối Bối?

"Con bé đã trở về." Mẹ Đường Diễm nói.

La Thiển ngây ngốc à một tiếng, hỏi: "Trở về sớm như vậy ă?" Dựa theo tình tiết trong tiểu thuyết thì ít nhất 2 năm nữa cô ta mới về nước.

Mẹ Đường Diễm nở nụ cười: "Đúng vậy, vừa trở về đầu tuần. Đường Diễm tự mình đi đón con bé!" Mẹ Đường Diễm không muốn trong nhà lại có thêm một người con dâu giống như Bạch Nhụy.

La Thiển ngẩn người nhìn mẹ Đường Diễm một hồi, đột nhiên trả lời: "Cháu, cháu biết rồi ă, cháu hiểu ý của bác rồi."

Mẹ Đường Diễm hơi bất ngờ với câu trả lời này, nhìn cô rồi hỏi lại: "Cháu đã hiểu rồi?"

"Cũng khá hiểu ă!" La Thiển gật đầu, cô hít sâu một hơi: La Thiển, cố lên, mày có thể làm được.

Cô ngẩng đầu nở một nụ cười xán lạn, nói: "Đường tổng có biết bác tới gặp cháu không ă?"

"Biết!" Đây có thể coi là một lời nói dối thiện chí không? Mẹ Đường Diễm nghĩ ngợi.

Thật ra, cho dù Đường Diễm có biết hay không thì La Thiển cũng đã quyết định rồi. Kịch bản có lẽ đã thay đổi rồi, Thẩm Bối Bối đã lên sàn sớm hơn, bất kể sau này câu chuyện đi theo hướng nào thì cô cũng đều không thể tham gia.

Huống chi, Đường Diễm đã 1 tuần không tới rồi, thái độ đã hết sức rõ ràng. Nhưng cô có cảm giác, bạch nguyệt quang trở về trước thời hạn thì Lâm Phi sẽ không có cơ hội nữa.

Đường Diễm bỏ ra 2 năm để yêu Lâm Phi, nhưng Thẩm Bối Bối đang chuẩn bị cắt đứt 2 năm này.

"Với cả, bác hy vọng cháu có thể rời khỏi Bắc Kinh." Trước khi La Thiển đứng dậy, mẹ Đường Diễm nói thêm.

La Thiển nhú mào: "Vì sao ạ?"

Mẹ Đường Diễm đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống La Thiển, nói: "Bác không muốn nhìn thấy cháu nữa!"

Một câu đơn giản vô cùng, điều này nói lên điều gì?

Chính là, ngay ngày hôm sau, cô nhận được thông báo lên gặp tổng giám đốc công ty giải trí, anh ta nói với cô: La Thiển, cô bị hủy hợp đồng.

Khi kí hợp đồng với công ty, La Thiển vừa là người mới vừa không có kim chủ nên điều kiện rất hà khắc, về sau cô có kim chủ nên đã không thực hiện theo những gì hợp đồng ghi.

Tuy cô cũng nhận một vài bộ phim một vài quảng cáo, nhưng nói thật, công ty cũng không kiếm được từ La Thiển bao nhiêu tiền.

Phí bồi thường hợp đồng mà công ty đưa ra là 300 vạn, La Thiến nhận.

"Chị Thiến, xảy ra chuyện gì vậy? Có cần liên lạc với Đường tổng không?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

"Không cần, đây chính là ý của Đường tổng." La Thiến biết, đây có lẽ chính là chủ ý của mẹ Đường Diễm, dù không phải bà ấy làm thì nhất định cũng sẽ là người Đường gia.

"Ờ? Sao lại thế?" Từ sau khi La Thiến nhận ít hợp đồng thì công ty đã sắp xếp cho Triệu Vũ Lâm quản người mới. Cho đến nửa tháng nay La Thiến đã không nhận bất cứ hợp đồng nào nữa nên Triệu Vũ Lâm rảnh rỗi đều chạy vạy lo cho nghệ sĩ mới kia.

Nhưng mà, lần cuối cùng Triệu Vũ Lâm gặp 2 người này thì họ vẫn rất tốt, sao mới có mấy tuần đã trở mặt rồi?

"À, bạn gái mối tình đầu của anh ta trở về rồi." La Thiến thuận miệng đáp.

"Thế thì cũng không thể chia tay thế này được!" Các mối quan hệ lúc trước của Đường Diễm, khi kết thúc đều do thư kí Kiều xử lý, phí chia tay và tài nguyên cơ hội đều rất tốt.

"Ai mà biết được anh ta nghĩ gì! Có lẽ là nhìn chị không vừa mắt!" La Thiến thờ ơ nói. Cơ mà cũng tốt, cô muốn hủy hợp đồng rồi đi nên đã chuẩn bị sẵn 400 vạn phí vi phạm hợp đồng rồi, không ngờ chẳng mất đồng nào cả mà còn được thêm tận 300 vạn.

Giải quyết chuyện hợp đồng xong xuôi, La Thiến gặp Triệu Vũ Lâm chào tạm biệt. Cô và Triệu Vũ Lâm hợp tác với nhau hơn 1 năm, tuy rằng không quá hoàn hảo nhưng vẫn tương đối thân thiết.

Triệu Vũ Lâm cũng đã bước vào hàng ngũ người đại diện rồi, con đường tương lai rất rộng mở, cô nhận tiền xong cũng có thể yên tâm đi rồi.

"Chị Thiến, sau này có chuyện gì có thể gọi cho em, những gì em có thể làm thì sẽ làm hết sức." Triệu Vũ Lâm nói. Cô có thể trở thành người đại diện như ngày hôm nay, tất cả đều là công lao của La Thiến, còn về mặt tình cảm, Triệu Vũ Lâm cảm thấy La Thiến rất tốt, thế nên, cô cũng hy vọng sau này La Thiến có thể sống thật tốt.

La Thiến vẫy vẫy tay: "Cái này nói sau nhé! Có thể mấy ngày nữa chị sẽ rời khỏi đây."

Hai người nói chuyện với nhau một lúc rồi chào tạm biệt, La Thiến còn lấy lại tài khoản Weibo của mình từ tay công ty, nhưng cô chưa định thông báo với fan thông tin mình giải nghệ ngay lúc này.

Sau khi trở về, cô nói với La Tuấn: "Chị và chị cả có thể sẽ tới thành phố An Vũ. Căn nhà này chị không bán, chiều nay chị sẽ bảo người tới đổi khoá rồi đưa chìa cho em. Sau này em tốt nghiệp có thể tới đây ở, đừng thuê nhà cho mất thêm tiền, tiền kiếm được thì giữ lấy mà tiêu. Tiền học phí và sinh hoạt phí mấy năm tới chị sẽ gửi vào thẻ định kỳ cho em, đừng đi làm thêm quá nhiều, phải chú tâm vào việc học. Đi làm để lấy kinh nghiệm tránh bờ ngõ hơn khi ra xã hội thôi, còn quan trọng vẫn là học tập có thêm kiến thức."

La Thiến thấy La Tuấn nghe đến ngu người thì bật cười, nói: "Sao thế? Không phải chị đang bàn giao hậu sự đâu, chỉ là chị hủy hợp đồng với công ty rồi, cũng chán ngấy Bắc Kinh nữa. Chị muốn tới thành phố An Vũ lập nghiệp, sau khi em tốt nghiệp mà không tìm được việc ở đây thì có thể về thành phố An Vũ tìm chị. An Vũ tuy rằng chỉ là thành phố cấp 2 nhưng mấy năm nay cũng phát triển rất tốt. À còn nữa! Nếu như em học tốt, có thể thi đỗ nghiên cứu sinh hay tiến sĩ thì chị vẫn sẽ tiếp tục nuôi em ăn học."

"Chị, chị muốn đi thật à?" La Tuấn nhất thời không tiếp nhận nổi, cậu cố gắng thi đại học ở Bắc Kinh, cũng chỉ bởi vì La Thiến ở đây, để hai chị em có thể nương tựa vào nhau nơi đất khách quê người. Thế nhưng bây giờ chỉ còn lại mỗi mình cậu.

La Thiến xoa xoa đầu em trai, nói: "Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn mà! Cố gắng học cho giỏi nhé."

"Dù thế... thì hai chị cũng không cần đi vội thế chứ?" La Tuấn nói.

La Thiến ngẩng đầu nhìn lên trời, cô cũng muốn tính toán cẩn thận rồi mới đi, nhưng ai mà biết mẹ Đường Diễm sẽ làm ra những gì? Không phải chỉ là một cô tình nhân thôi sao, sao lại xem cô như đại địch mà đối xử thế hả.

"Em phải biết, tình yêu thật sự của anh rẽ em trở về rồi. Chị ở lại sẽ khiến anh tá chường mắt..." Vì để tăng thêm sức thuyết phục, La Thiến còn nói thêm: "Chị nhìn hai người họ thân thiết cũng thấy chường mắt, thế nên đi sớm một chút vẫn tốt!"

"Anh ta quả nhiên là đã ngoại tình!" La Tuấn đứng bật dậy.

La Thiến kéo cậu ngồi xuống, nói: "Không phải, không phải, chị với anh ta cũng có kết hôn đâu! Thế nên làm gì có chuyện ngoại tình, chỉ là yêu đương thôi mà! Không hợp nhau nữa thì chia tay thôi, hiện tại ngay cả ly hôn cũng chỉ mất mấy tệ, huống chi là yêu đương, đúng không?"

"Dù là như thế thì anh ta cũng không được bắt cả hai tay, bên này một cô bên kia một nàng! Anh ta xem chị là gì chứ?" La Tuấn tức giận nói.

Xem chị là thế thân đó em trai! La Thiến muốn trả lời như thế, nhưng cũng không dám nói ra, đành đau thương vờ vịt: "Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một mối tình như vậy, về sau em không được học kiểu này đâu nhé!"

La Tuấn mặc dù không phục, nhưng chị cũng nói đã chia tay rồi, cậu chỉ có thể nói: "Nếu về sau anh ta tìm đến thì sao?" Trong lòng cậu, chị gái mình vẫn là người tốt nhất, người đàn ông kia sớm hay muộn cũng sẽ hối hận.

La Thiến ngẩn người, tìm đến?

"Không thể nào đâu? Sao anh ta lại tìm đến chứ?" Nhưng nghĩ kỹ lại tình huống hiện tại, La Thiến cảm thấy vẫn nên dặn dò em trai một chút: "Nếu anh ta có tìm tới thì cũng nhớ phải phân chia giới hạn đấy biết chưa?" Nếu không thì không biết mấy người kia sẽ làm gì nữa? Mẹ Đường Diên hôm qua vừa bảo cô rời đi, hôm nay đã thấy tổng giám đốc hủy hợp đồng với mình rồi, quyền thế lớn nên muốn làm gì là làm cái đó!

La Tuấn nghĩ, anh rể máu lạnh như vậy chắc cũng sẽ không tìm tới đâu. Mà nếu có tìm tới thì cũng không thể để anh ta và chị gái ở bên nhau nữa, đúng rồi, phải phân rõ giới hạn.

"Thế chị ơi, bao giờ chị đi?"

"À, ngày 6 tháng 6!" La Thiến nói.

La Tuấn ngây ngốc hỏi: "Sao lại đi vào hôm đó?"

"ha ha ha ha... chị cả mang Đào Đào tới đây chơi tết thiếu nhi đó, chúng ta phải dẫn hai mẹ con chị ấy đi chơi xong rồi mới đi chứ, đúng không?" La Thiến vui vẻ rời đi.

La Tuấn lại tiếp tục ngây ngốc: Chị mình có phải đã hết đau thương rồi không?

Có hết đau thương không thì La Tuấn không rõ, chỉ cần chị cậu có thể vui vẻ là được rồi.

Khi La Diễm nghe được chuyện này thì rất ngạc nhiên: "Sao lại nói đi là đi thế? Em đã mua nhà ở đây rồi cơ mà."

"Hầy! Mua một căn nhà ở đây thì tính gì? Tối An Vũ em còn định mua mấy căn kia! À đúng rồi, chị đừng nói việc này cho người nhà nhé. chẳng may bên bà nội biết được lại tới làm phiền!"

La Diễm gật đầu: "Chị sẽ không nói, nhất định sẽ không! Nhưng mà, em nói mua mấy căn là có ý gì?"

La Thiến bắt nạt La Diễm không biết chuyện về giới giải trí nên nói bừa: "Nửa năm nay không phải em rất hot sao? Kiếm được không ít tiền, em quyết định khi tới thành phố An Vũ sẽ mua vài căn nhà, rồi cho thuê kiếm lời."

Thành phố An Vũ thật ra chính là quê hương của cô, là một thành phố cấp 2 trực thuộc tỉnh. Nhưng mấy năm gần đây cao tốc phát triển, nên giá nhà đất cũng leo thang. Giá nhà đất cao thì đương nhiên là giá thuê nhà cũng sẽ không rẻ.

La Diễm nghe La Thiến nói thì hiểu ra, em gái cô đúng là muốn mua mấy căn nhà thật này! Chị không khỏi lo lắng hỏi: "Sao lại muốn mua nhà, hiện tại giá nhà ở thành phố An Vũ cũng rất đắt, hơn 3 vạn 1 mét vuông đấy, khu vực tốt thì thậm chí còn lên tới 4 vạn lận!" (*)

(*) 4 vạn 1 mét vuông tương đương khoảng hơn 120 triệu 1 mét tiền Việt, tức là 1 căn nhà 100 mét vuông thì có giá 12-13 tỷ, cơ mà nhà bên đó khi mua gần như đều có hết đồ rồi, cũng trang trí xong rồi, chỉ vào ở thôi. Trừ khi chủ nhà muốn trang trí lại cho hợp sở thích của bản thân thì mất thêm tiền trang trí.

La Thiến cười nói: "So với Bắc Kinh thì rẻ hơn nhiều lắm luôn! Với cả em nghĩ rồi, em còn muốn mua mặt tiền cửa hàng nữa. Em muốn mở một quán cafe, chị ở trong tiệm làm việc luôn đi! Đỡ phải ra ngoài tìm việc

cho lảng nhảng, Đào Đào cũng đi học ở An Vũ luôn, mấy hôm nữa trở về làm thủ tục chuyển trường cho thằng bé!"

La Diễm nghe La Thiến nói đến tương lai tươi đẹp, nhất thời hoảng sợ vô cùng, không biết La Thiến đây là đang bị điên sau khi thất tình, hay là thật sự nghĩ như thế nữa?

Bởi vì hai chị sắp phải đi, nên La Tuấn xin nghỉ học ở trường rồi cùng La Thiến đưa hai mẹ con La Diễm đi chơi khắp Bắc Kinh. Ngoại trừ quần áo thì những thứ khác trong nhà La Thiến đều để lại hết, La Tuấn cuối tuần muốn sang ở thì cũng không cần mua thêm gì cả.

Chuyện này, 3 người đều không nói với người trong nhà, bao gồm cả chuyện La Thiến muốn tới An Vũ cũng không nói cho bố mẹ biết.

Trước khi lên máy bay, La Thiến gửi cho Triệu Vũ Lâm một tin nhắn: "Chuyện còn lại nhờ em nhé."

Triệu Vũ Lâm cũng người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau đó cô liền nhìn thấy một bài đăng mới trên Weibo của La Thiến: "Đã giải nghệ, xin đừng nhớ!"

Đừng nhớ cái em gái chị ấy! Chị có thể báo sớm cho em hơn một chút được không! ! !

Trên mạng nhất thời nổi lên một trận gió tanh mưa máu. Hiện tại La Thiến nổi tiếng đến mức nào? Câu trả lời là: đã sắp bước vào hàng ngũ minh tinh tuyến 3 rồi.

Hơn nữa, La Thiến cũng không phải loại nghệ sĩ sau một đêm nhảy ngay lên tuyến 3, cô nổi tiếng một cách rất tuần tự và từ tốn. Bắt đầu từ Thời gian vui vẻ, khi đó cũng chỉ là có chút fan nhỏ mà thôi. Sau đó là mấy tấm ảnh chụp ở tiệm bánh, thu hút một đồng người mê sắc đẹp, fan hâm mộ cũng nhiều hơn một chút.

Tiếp đó là chụp ảnh bìa tạp chí, rồi đến tạo hình vai nữ phụ trong phim quay từ năm ngoái của đạo diễn Giang, từng bước từng bước một bước tới địa vị ngày hôm nay.

Có thể nói, nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy thì ngày La Thiến có thể chính thức chen chân lên top tiểu hoa đang hot không còn xa nữa. Weibo cũng thường xuyên up ảnh, đồng thời cũng tham gia không ít show truyền hình. Đến tận bây giờ cũng vẫn còn rất nhiều người mở lại video và ảnh của quảng cáo chocolate hồi tháng 2, thực sự là quá đẹp.

Có lẽ chỉ cần một show thực tế hoặc một bộ phim truyền hình nổi lên là La Thiến có thể lên tới tuyến 1 tuyến 2 chứ chẳng chơi.

Nói một cách khác thì, nếu như cô cố gắng thì năm nay chắc chắn sẽ là năm của La Thiến! Nhưng mà, sang đầu năm nay cô đã dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người, chỉ là độ nổi tiếng thì vẫn chưa giảm. Một câu giải nghệ lúc này không chỉ khiến fan hâm mộ lo lắng nghi ngờ mà ngay đến cả những người qua đường cũng thắc mắc.

Có lưu lượng, đương nhiên sẽ có giá trị.

Ngày mừng 6 tháng 6, câu nói giải nghệ của La Thiến khiến người người bàng hoàng, số người nhảy vào bình luận chia sẻ cực nhiều, độ nổi tiếng có thể sánh ngang với mấy tin tức của Lâu Tùng Nguyên. Trên bảng xếp hạng hot search của Weibo, La Thiến chiếm tận 3 thứ hạng, mà thứ hạng nào cũng rất cao.

Tung phúc lợi: chương này được 300 votes tung chap mới 😊😊😊

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 71

Chương 71

Edit: Tiểu Vũ đáng yêu lại tung phúc lợi =))

"Cậu giải nghệ?" Lâu Tùng Nguyên là người đầu tiên gửi tin nhắn hỏi thăm.

"Ừm!" La Thiến rep.

"Ừm cái gì? Cậu giải nghệ thật á? Sao lại thế?"

"Tớ muốn trở về mở cửa hàng."

"... Vậy chúc cậu làm ăn phát đạt?" Lâu Tùng Nguyên cũng chẳng biết phải rep cô như thế nào nữa, từ sau khi hai người hợp tác chụp ảnh tạp chí thì bọn họ cũng khá là thân.

"Cảm ơn nha!" La Thiến rep.

Lạc Thiên thì chậm hơn Lâu Tùng Nguyên một chút: "Cái gì cơ? Anh còn muốn hợp tác lần nữa mà!"

"Đúng là giải nghệ thật đó!" La Thiến còn cho thêm icon mặt cười.

"Thật sự?"

"Em đăng thông báo rồi đó đại ca ơi!" La Thiến nói.

"Bây giờ em ở đâu? Ra tâm sự đi?" Tâm tư của Lạc Thiên tình tế hơn Lâu Tùng Nguyên một chút, anh cảm thấy chuyện này không đơn giản, hai người thường ngày quan hệ rất tốt thế nên cũng trò chuyện tâm sự nhiều. Lạc Thiên đã sớm biết tâm tư La Thiển không đặt trong giới giải trí, nhưng cũng không nghe thấy cô nói sẽ rời đi ngay như thế này.

"Em vừa lên bảng hot search đó anh trai à, bây giờ mà đi ra thì lại thêm một thứ hạng nữa đấy. Với cả máy bay của em cũng sắp cất cánh rồi!
886 " (886 có nghĩa là bai bai)

"? ? ? Em đi đâu?" Lạc Thiên hỏi cũng không kịp, bởi vì La Thiển đã tắt máy rồi.

Đạo diễn Giang và những người khác cũng gửi tin nhắn tới hỏi thăm, nhưng mà tạm thời La Thiển chưa xem được.

La Diễm nhìn La Thiển trả lời từng người từng người một, rất hâm mộ nói: "Em giỏi thật, quen rất nhiều nghệ sĩ minh tinh!"

La Thiển nói: "Năm ngoài quay xong Thời gian vui vẻ thì quen được không ít người. Có vài người không tốt, có vài người rất tốt. Người nào không tốt thì hợp tác xong là cắt đứt liên hệ, còn người tốt thì sẽ thêm Wechat và số điện thoại."

La Diễm tiếp tục hâm mộ nói: "Hầy! Thật ra em ở lại đây cũng không tệ, cuộc sống và công việc đều rất tốt!"

La Thiển nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, bình thản nói: "Cho dù tốt thì cũng phải còn sống!" Bọn họ giết người không phạm pháp, trong tiểu thuyết mấy năm trước đều có tình tiết này.

Không chỉ nam chính không gì làm được, mà cả vài nam phụ cũng rất lợi hại nữa!

"Em nói gì cơ?" La Diễm không biết mình có nghe nhầm hay không?

"Em nói là, dù tốt thì cũng phải sống cuộc sống mà mình yêu thích!"
La Thiến nói.

"À, à, à đúng thế đúng thế!" La Diễm cười cười.

Chuyện đến nước này, Đường Diễm không có khả năng không biết. Tin tức về La Thiến giải nghệ đang ngập tràn trên mạng, thư kí Kiều nhìn thấy thì trong lòng động một cái, chỗ nào xảy ra vấn đề rồi?

"Đường tổng?" Thư kí Kiều gõ cửa.

Nhưng người mở cửa lại là Thẩm Bối Bối, cô ta nhú mày nhìn thư kí Kiều, hỏi: "Chuyện gì thế?"

"À... " Nói thế nào bây giờ? Thư kí Kiều thông minh cũng có lúc không biết nói gì, dù sao thì địa vị của Thẩm Bối Bối trong lòng Đường Diễm cũng không nhỏ.

Thẩm Bối Bối đương nhiên cũng biết điều này, cô ta nói với thư kí Kiều: "Đường Diễm đang làm việc, có việc gì thì một lúc nữa hãy nói."

Thư kí Kiều chỉ có thể đổi câu nói: "Cuộc họp chiều nay đã sắp bắt đầu rồi ạ."

Thẩm Bối Bối hoài nghi nhìn thư kí Kiều, Đường Diễm ở trong nghe thấy liền nói với Thẩm Bối Bối: "Tôi đi họp trước."

Đường Diễm đi ra, nhân lúc chờ thang máy, anh mở miệng hỏi thư kí Kiều: "Chuyện gì?"

Thư kí Kiều mấp má môi: "La Thiến giải nghệ rồi ạ!"

"Giải nghệ?" Đường Diễm nhú mày.

"Vâng, vừa đăng thông báo trên Weibo." Thư kí Kiều nói.

Đường Diễm lạnh lùng nhìn cửa thang máy mở ra, La Thiển trước mặt anh luôn là một người ngốc ngếch, thế nên tại sao một chuyện lớn như vậy mà cô lại không thương lượng với anh? Nhất là dạo gần đây, Đường Diễm tự nhận quan hệ của mình và La Thiển đã tốt hơn một chút.

Chỉ là, 2 tuần gần đây anh quả thực hơi lơ là. Đường Diễm cầm điện thoại ngẩn người suy nghĩ, tuần trước là bởi vì việc cá nhân của mình nên anh không liên hệ với La Thiển. Tuần này muốn gọi cho cô nhưng không gọi được, mấy ngày trước anh còn nghĩ có phải cô đang giận dỗi gì hay không, nhưng mà bây giờ xem ra không phải, cô nhóc này hình như kéo anh vào... danh sách đen rồi?

Đường Diễm nghĩ như vậy cũng là có nguyên nhân, sau khi anh phát hiện không gọi được cho cô thì có thử gọi bằng các cách khác và thời gian khác, nhưng cũng đều không gọi được.

Đường Diễm nghĩ, có phải cả tuần trước mình không liên lạc với cô nên cô cố ý không nghe điện thoại?

La Thiển, có phải đang tức giận không?

Đường Diễm đang suy nghĩ viễn vông, thư kí Kiều ở đằng sau nhìn thấy cũng chỉ biết im lặng.

"Tháng này có chuyển tiền cho cô ấy không?" Đường Diễm biết, mỗi người tình của mình đều có khoản tiền lương cố định hàng tháng, có 1 số ít người không muốn số tiền này thì thư kí Kiều sẽ trả bằng cách khác.

"Có chuyển." Thư kí Kiều nói.

Có chuyển rồi mà? Thế tại sao cô không nhận điện thoại của anh?

Thật ra, việc này đúng là La Thiến không suy nghĩ cẩn thận. Mừng 1 đầu tháng nhận tiền đã trở thành thói quen của cô rồi, nhất thời không nghĩ tới đây là tiền lương của tháng 6!

Thành phố An Vũ chỉ có một sân bay, cách trung tâm thành phố nửa tiếng đi xe.

3 giờ chiều, La Thiến và La Diễm tới sân bay, bọn họ đi ra ngoài bắt xe vào trong thành phố. Ở đây sân bay cách xa trung tâm nên taxi không phải loại tính tiền theo thời gian và km như ở Bắc Kinh. Muốn vào thành phố thì phải bao cả xe, La Thiến mặc dù tiết kiệm nhưng cũng không phải loại tằn tiện.

Bao 1 chiếc xe giá 260 tệ, có thể tới bất cứ chỗ nào trong thành phố An Vũ.

La Thiến không có điểm đến, nên liền bảo tài xế đưa bọn cô tới một khách sạn có hoàn cảnh xung quanh tốt và không quá đắt.

3 người đặt một căn phòng tiêu chuẩn, ý có La Thiến là trước tiên cứ thuê phòng ở đã, chuyện khác thì từ từ tính sau. La Diễm cảm thấy La Thiến bận rộn như vậy nên không vội về nhà lo chuyện chuyển trường cho Vệ Ngọc Đào nữa, dứt khoát ở lại giúp đỡ em gái.

Đường Diễn vốn định hôm nay sẽ tan làm sớm hơn một chút, nhưng Thẩm Bối Bối nói đã hẹn mấy người bạn tụ tập rồi, thế nên Đường Diễn chỉ có thể tới đó ngồi chơi.

Ngày hôm sau, lúc Đường Diễn tỉnh dậy thì cũng gần 12 giờ trưa rồi. Đêm qua, là thư kí Kiều tới đón anh, đưa anh về căn nhà của anh tại trung tâm thành phố.

Anh đã ở đây gần 2 tuần rồi, nhưng vẫn cứ cảm thấy thiếu hơi người.

Đường Diễm có chút không biết làm sao, hình như có gì đó đã thoát khỏi sự kiểm soát của anh rồi. Anh gọi điện thoại hỏi thư kí Kiều: "Hôm qua tôi gọi điện bảo cô tới à?"

Thư kí Kiều nói: "Vâng ạ, anh hơi say, gọi điện bảo tôi tới đón anh."

Đường Diễm ừ một tiếng, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi tạm thời không tới công ty, cô đừng nói cho người khác biết."

Đường Diễm hoài nghi hành tung gần đây của mình bị ai đó nhìn chăm chăm, nhân lúc say rượu này, anh dứt khoát không đi làm nữa. Sau khi cúp điện thoại, Đường Diễm đứng dậy thay quần áo rồi ra khỏi nhà.

Anh lái xe tới thẳng khu nhà của La Thiến. Căn nhà kia của La Thiến nằm trên tầng khá cao của tòa nhà, đây cũng là lý do Đường Diễm chọn mua căn nhà này. Tòa nhà nằm gần khu buôn bán, từ cửa sổ trên nhà của La Thiến nhìn xuống thì phong cảnh rất đẹp, sầm uất cực kỳ.

Anh vẫn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy La Thiến, khi đó cô mới chỉ là một nghệ sĩ mới, tuyến 18 còn không vào nổi. Bởi vì xinh đẹp nên được công ty ký hợp đồng, nhưng chẳng được quan tâm lắm, cô được xếp đi theo một người đại diện mới, mà dưới tay người đại diện kia còn có mười mấy 20 người nghệ sĩ nữa.

Việc này Đường Diễm được nghe từ thư kí Kiều, chỉ là sau khi cảm thấy quan hệ giữa mình và La Thiến đã thân thiết hơn thì có đôi khi, anh sẽ hồi tưởng lại những chuyện này.

Nhưng Đường Diễm đúng là không thích La Thiến ở thời điểm đó, anh chỉ bị choáng váng vì bóng lưng quá giống kia mà thôi. Bởi vì quá giống nên anh bảo thư kí Kiều chú ý tới cô.

Căn nhà này lúc anh mua vẫn là nhà mới, anh mang La Thiến tới đây ở chứ không đưa cô về nhà mình. Cũng không phải mỗi mình cô như thế,

anh chưa từng đưa tình nhân nào về nhà mình hết.

Đó là căn nhà anh nghỉ ngơi, phần lớn thời gian anh cũng đều ở bên đó. Chỉ khi nào cảm thấy trống vắng quá anh mới tới nơi này. Khi đó, căn nhà này của La Thiến rất xa lạ với anh.

Nhưng một năm này, anh lại thường xuyên ở đây, rất ít khi quay trở lại căn nhà ở trung tâm của mình kia.

Nhất thời, trong lòng có cảm giác rất khó tả. Căn nhà này không lớn lắm, trang trí cũng chẳng đẹp bằng bên kia, vị trí địa lý đương nhiên càng không bằng. Nhưng 2 tuần nay có việc không thể tới, lại khiến anh cảm thấy có chút nhớ nhung.

Khi nghĩ tới đây, Đường Diễn cũng đã đứng trước cửa căn nhà của La Thiến, anh chỉ nhìn một cái đã phát hiện ra khóa cửa bị đổi rồi.

Lần đầu tiên gặp được loại tình huống này, anh ngây ngốc đi tới ấn chuông cửa.

Ấn mãi vẫn không có người ra mở, giống như bên trong không có ai vậy. Đường Diễn nhíu chặt lông mày, không thèm che giấu sự hoảng hốt ở trong lòng. Lúc này, người sống ở đối diện nhà La Thiến trở về.

Đường Diễn mở miệng, có chút không được tự nhiên hỏi người đó: "Chào anh, chủ nhà này không ở đây sao?"

Người kia sững sờ, nhìn Đường Diễn rồi nói: "Cậu ấy không hay tới, nhưng hôm qua tôi có gặp được rồi trò chuyện vài câu, cậu ấy bình thường đều ở trong trường, sau này cũng sẽ rất ít khi tới."

"Ở trong trường?" Đường Diễn ngây người, nói: "Cô ấy... không phải học sinh sinh viên mà!"

Người hàng xóm cũng ngậy người: "Hả?" Anh ta nghĩ nghĩ rồi nói: "À, anh hỏi chủ nhà trước kia hả? Hình như là mình tính đúng không? Hôm qua cô ấy kéo hành lý đi rồi." Người hàng xóm chỉ chỉ thang máy, nói: "Còn có một người phụ nữ và một đứa trẻ đi cùng nữa! Người phụ nữ kia cũng rất đẹp, chỉ là khi đi đường thì có chút khập khiễng."

Đường Diễn kinh ngạc, vẻ mặt cũng ngẩn ra, kéo hành lý đi rồi? Đi đâu? Khập khiễng? Là La Diễm, sao cô không nói với anh là chị gái tới? Anh có thể đến sân bay đón người cùng cô mà?

Đường Diễn đi ra khỏi tòa nhà, gọi điện cho thư kí Kiều nói chiều nay cũng không đi làm, thư kí Kiều giống như đã sớm đoán ra được, nên không hỏi gì.

Đường Diễn từng cùng La Thiển đưa La Tuấn đi nhập trường, thế nên anh biết trường học của La Tuấn ở đâu, liền lái thẳng xe tới đó.

La Tuấn đang ngồi chép bài! Hai ngày vừa rồi xin nghỉ nên anh bỏ khá nhiều tiết, may mà quan hệ với bạn bè không tệ nên đã mượn được vở của người ta. La Tuấn cũng đang suy nghĩ tới chuyện phải học tập cho giỏi, tiền đi làm thêm kiếm được đã đủ đóng học phí kỳ sau rồi.

Về sau thi nghiên cứu sinh cũng có thể vừa học vừa làm, không cần La Thiển phải nuôi nữa. Nhưng mà trường học này dạy học cũng bình thường, đa số sinh viên vào đây cũng toàn chơi bời.

Bây giờ cậu đang học thiết kế, có thi nghiên cứu sinh được không cũng là một vấn đề. Năm nay mới là năm thứ nhất, La Tuấn cảm thấy mình phải vạch kế hoạch cho tương lai thôi. Đứa con của các gia đình nghèo khó thường sớm biết lo liệu việc nhà, nhất là gia đình của La Tuấn. Chuyện học tập của cậu không chỉ là việc của cậu, mà còn là việc của cả nhà nữa, cậu phải cố gắng vì người nhà.

"La Tuấn, có người tìm." Có bạn học ở cửa ghé đầu vào kêu.

La Tuấn ngẩng đầu, quanh cửa cũng có không ít người vây xem, cậu khó hiểu hỏi: "Ừ, ra ngay đây, ai vậy?"

"Nói là anh rể cậu!" Người đứng ở cửa nói, nhất thời, ánh mắt của tất cả sinh viên trong lớp đều bắn về phía La Tuấn.

"Ồ, anh rể mày tới kìa!" Có bạn học chơi khá thân với La Tuấn nên biết La Tuấn rất sùng bái người anh rể này, nhanh chóng chạy ra ngoài bên ngoài hóng hớt, "Tao phải đi nhìn xem mới được!"

"Nói linh tinh cái gì đấy? Tao không có anh rể!" La Tuấn tức giận đứng dậy! Được lắm, anh ta thế mà dám mò tới tận đây!

Người bạn học kia nghe được lời La Tuấn nói thì ngây dại, quay đầu nói với La Tuấn: "Anh rể tốt như vậy mà còn che giấu cái gì. Tao thấy anh rể mày là người rất đàng hoàng đứng đắn đấy!"

La Tuấn nghe xong thì lão đảo suýt ngã, trừng mắt nhìn bạn: "Cái gì mà đứng đắn đàng hoàng hả? Tao thấy anh ta là loại không nghiêm chính thì có."

Người kia ha ha ha ha cười to, La Tuấn lại trừng thẳng bạn một cái nữa rồi mới đi ra ngoài.

Đường Diễn quả nhiên đứng ở ngoài hành lang, đang đưa lưng về phía phòng học, dáng vẻ thất thần nhìn ra bên ngoài. Anh nghe được tiếng bước chân của La Tuấn thì quay lại nhìn, La Tuấn liếc nhìn xung quang rồi nói: "Tới bên này rồi nói."

La Tuấn dẫn Đường Diễn tới một thao trường nhỏ, nơi này không có sinh viên, còn có cây cối tươi tốt. La Tuấn đi tới một gốc cây rồi dừng lại, quay người lạnh lùng hỏi: "Anh tới đây làm gì?" Sau đó nghĩ nghĩ đó, rồi như chợt hiểu ra: "Có phải anh muốn đòi lại điện thoại không?" Nói xong liền lấy điện thoại ra, định tháo SIM!

Đường Diễn nhúu mày ngăn cản động tác của La Tuấn, hỏi: "Chị em đâu?"

Spoil: 2 chương nữa 2 người sẽ chính thức gặp lại nhau ahihi

Edit: ko liên quan nhưng sao các ae vote nhanh thế nhờ, còn chưa cả được 1 ngày. Cứ thế này rồi t sẽ phải ngồi cả ngày trước máy tính mất thôi, và thế thì làm sao mà t có người yêu đượcccc. Bú yao lơ :(((

Edit 2: tối vẫn có chương nhé! Chương này là chương phúc lợi thôi!
Ahihi

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 72

Chương 72

Edit: Tiểu Vũ thích ăn pizza cựccccc

"Ha!" La Tuấn không thể tin được nhìn Đường Diễn: "Quá mất thể diện của anh rồi đấy, mới chia tay được mấy ngày chứ? Thế mà đã tìm đến đây rồi! Tôi nói cho anh biết nhé, chị tôi đã bỏ anh rồi, chị ấy sẽ không quay đầu lại đâu."

Đường Diễn lạnh lùng nghe hết, rồi hỏi lại: "Chia tay lúc nào?"

La Tuấn: "...". Sao người trong cuộc lại đi hỏi cậu vậy?

"Tôi làm sao mà biết được, chị tôi nói, anh đã tìm được tình yêu đích thực của đời mình rồi, không cần chị ấy. Chị tôi sẽ không thèm quăn lầy anh đâu, anh cứ yên tâm đi nhé." La Tuấn tức giận nói.

Đường Diễn vẫn tỏ ra lạnh lùng như cũ, nhưng hai mắt lại hơi lộ ra tia mờ mịt: "Anh không chia tay với cô ấy."

La Tuấn trừng lớn mắt, cậu vốn giống La Thiển, khi làm biểu cảm này thì lại càng giống, cậu lớn tiếng nói: "Anh còn muốn bắt cá hai tay á hả? Không ngờ anh lại là loại người như vậy đấy anh rể cũ ạ? ! !"

"Anh rể cũ?" Đường Diễn ngây người, sửa lại: "Là anh rể hiện tại!" Đường Diễn cảm thấy cực kỳ oan uổng, rõ ràng bọn họ không hề chia tay mà! Tại sao chia tay mà anh lại không biết?

La Tuấn: "... " Cậu nhìn Đường Diễn một chút, nói: "Tôi cũng không biết nữa, dù sao thì... dù sao thì chị tôi cũng nói anh có người mới bên ngoài rồi. Tôi tin tưởng chị tôi, anh có bạn gái mới rồi thì đừng tới tìm chị tôi nữa."

Cậu thấy biểu hiện của Đường Diễn, cũng có chút khó xử, sau đó nói: "À, ừm, trả điện thoại lại cho anh này, về sau đừng tới gặp tôi nữa... Này... anh rẽ cũ, điện thoại này!" La Tuấn đuổi theo hai bước, nhưng Đường Diễn căn bản không để ý tới cậu, quay đầu đi thẳng.

La Tuấn: "Điện thoại... có lấy lại không?" La Tuấn khó hiểu nhìn bóng lưng Đường Diễn. Anh rẽ cũ trông như thất hồn lạc phách vậy, nhìn thật đáng thương, hay là bọn họ có gì đó hiểu lầm? Nhưng mà chị cậu đã nói rất chắc chắn mà.

La Tuấn nắm chặt tay, cậu phải tin tưởng chị mình!

Đường Diễn trở về công ty, đầu tiên là dặn thư kí Kiều truy tìm hành tung của La Thiến, sau đó bảo cô ấy thử hỏi điện cho La Thiến xem thế nào.

Quả nhiên, Đường Diễn đã bị La Thiến kéo vào danh sách đen từ lâu rồi! Vì sao anh biết? Bởi vì thư kí Kiều chỉ gọi 1 cuộc cô đã nhận máy rồi, hơn nữa cô còn cười ha ha ha ha: "Em biết thảo nào chị cũng gọi tới mà, có phải chị cũng chuyển tiền thành quen rồi không? Tháng này vẫn gửi tiền cho em này."

Thư kí Kiều: "... " Tâm tình cô có chút phức tạp.

Đường Diễn: "... " Thư kí Kiều bật loa ngoài, nên anh nghe thấy hết những gì La Thiến nói, tại sao cô vẫn còn cười được?

"Sáng này em đã chuyển lại cho chị rồi đấy. Em là một người rất có đạo đức nghề nghiệp nhé, người ta tháng trước đá em rồi nên tháng này em

không thu tiền đâu! Chắc là vừa mới chuyển nên chưa tới được tài khoản của chị, chị chờ một chút nhé! Đại tỷ nè, chị cố chờ một lúc nhé! Bên này em còn có việc, cúp trước nha!" La Thiến nói xong liền lưu loát ngắt máy.

Thư kí Kiều: "... " Một câu cũng không kịp nói.

Đường Diễm: "... " Cảm giác tâm trạng của cô ấy rất tốt.

Nhưng mà, thông qua vài câu nói của La Thiến, Đường Diễm ít nhiều gì cũng rõ ràng hơn một chút. Anh quay đầu nhìn thư kí Kiều rồi hỏi: "Đá từ tháng trước?"

Thư kí Kiều: "... " Khó trách người ta bỏ đi mất, hai anh chị có xác định mối quan hệ yêu đương đâu mà đá với chả không đá? Ý của cô ấy chính là hai người đã đường ai nấy đi rồi!

"Tôi chưa nghe thấy chuyện này." Thư kí Kiều nói.

Đường Diễm gật đầu tán đồng: "Tôi cũng vậy!"

Thư kí Kiều: "... "

Ngày hôm sau, Đường Diễm nhận được điện thoại của mẹ, bà bảo anh hôm nay về nhà một chuyến.

Đường Diễm liền dặn thư kí Kiều rằng hôm nay anh không tới công ty, thư kí Kiều nhận lệnh bèn dời hội nghị sang hôm sau.

Đường Diễm một mình lẻ loi về nhà, có chút bất ngờ chính là, không chỉ mẹ anh có ở nhà mà cả bố và anh trai chị dâu cũng có mặt.

Đường Diễm quay đầu nhìn Đường Diễm, mặc dù trên mặt chẳng có biểu cảm gì cả, nhưng dù sao cũng là hai anh em sinh đôi, Đường Diễm vẫn nhận ra chút ý tứ trong đôi mắt của anh trai mình, đó chính là: anh mày bị mày liên lụy đấy.

Đường Diễm: "..."

"Về rồi à? Ngồi xuống đi!" Mẹ Đường nhìn Đường Diễm rồi nói.

Đường Diễm qua đó ngồi xuống. Anh vừa đặt mông ngồi xuống thì Bạch Nhụy bắt đầu nín cười đến run bần bật cả người.

Đường Diễm: "...". Nhà bọn họ rất ít khi tập trung đông đủ cả 4 người. Lần đầu tiên Bạch Nhụy nhìn 4 người nhà họ Đường cùng một lúc cũng có phản ứng như thế này. Lúc ấy anh rất hiếu kỳ, thế là bèn đi hỏi Đường Hình, anh này, sao vừa nãy trên bàn ăn chị dâu cứ nén cười thế?

Biểu cảm của Đường Hình lúc đó vô cùng phiền muộn, nói: Chị dâu em bảo là, thấy 4 cái mặt của anh trên bàn ăn.

Về sau quen thuộc rồi thì Bạch Nhụy cũng không cười nữa. Có lẽ lần này do đã lâu không gặp nên Bạch Nhụy đột nhiên bị điểm trúng huyệt cười!

Đường Diễm bỗng nhiên nghĩ tới, chị dâu mình tính cách tương đối cẩn thận biết điều mà còn không nhịn cười nổi, thế thì về sau La Thiển tới nhà anh không biết sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Đường Diễm có chút tủi thân, 4 người nhà bọn họ từ nhỏ đã mặt đơ rồi, bố mẹ chẳng bao giờ dỗ dành con cái cả, đối mặt với anh em bọn họ lúc nào cũng là một biểu cảm. Dần dà, anh và anh trai cũng trở nên mặt đơ giống bố mẹ, bởi vì chuyện này mà bố mẹ hai người đã bị ông bà nội ngoại gọi tới trách móc giáo huấn cho một trận. Nhưng lúc đó đã muộn rồi, tính cách của hai anh em đã được hình thành, cũng chẳng cảm thấy mình như thế thì có gì không đúng.

"Sao con không nói chuyện?" Mẹ Đường bảo cô giúp việc mang đồ ăn lên rồi quay sang Đường Diễm hỏi.

Đường Diễm hoàn hồn, nhìn mẹ rồi hỏi thử: "Mẹ gặp La Thiến rồi?"

Mẹ Đường gật đầu, Đường Diễm tiếp tục hỏi: "Mẹ bảo cô ấy rời đi?"

"Mẹ không bảo, là bản thân nó nói muốn đi." Mẹ Đường cảm thấy La Thiến rất thức thời, bà còn chưa cả nói gì thì cô đã mở miệng đồng ý chia tay với Đường Diễm rồi, đến chi phiếu trong ví còn chưa kịp lấy ra nữa. Đường Diễm, mặc dù ý này chính là ý của bà nhưng bà cũng sẽ không nói thẳng ra với con trai đâu.

Đường Diễm nhú mày: "Mẹ, chuyện này mẹ hơi quá đáng rồi đấy."

Bố Đường vẫn bình tĩnh ăn cơm của mình, mẹ Đường thì lại nhú mày nói: "Sao mẹ lại quá đáng? Nàng dâu của mẹ mà mẹ không thể đi nhìn một chút à?"

Đường Diễm nhìn bà một cái, thản nhiên nói: "Đó là nàng dâu của con."

"Khụ khụ..." Bố Đường dường như bị sặc, ho hai tiếng, cầm cốc nước trên bàn lên rồi bình tĩnh uống vài ngụm.

Mẹ Đường liếc mắt nhìn bố Đường, sau đó quay đầu nhìn Đường Diễm: "Con còn chuẩn bị cưới nó thật ấy hả?"

Đường Diễm mê mang một chút, nói: "Con không biết nữa." Chỉ là anh vẫn chưa muốn chia tay, năm nay bọn họ đã đón Tết bên nhau, còn nói sang năm cũng thế nữa. Còn hẹn nhau rằng đến Valentine năm sau sẽ cùng đi xem pháo hoa, và tổ chức sinh nhật cho cô. Thế nhưng...

Mẹ Đường hít một hơi, sau đó nói: "Vậy con và Bối Bối định thế nào?"

"Con và cô ấy đã chia tay rồi." Đường Diễn không muốn nói tới chuyện của Thẩm Bối Bối, điều anh quan tâm bây giờ chỉ là mẹ anh đã nói những gì với La Thiển mà thôi.

"Con bé trở về rồi!" Mẹ Đường nói, bà tuyệt đối không muốn có thêm một người con dâu như Bạch Nhụy nữa đâu, bà cũng khổ tâm lắm chứ! Đường gia và Hứa gia đều là đại gia tộc, thế mà con dâu cả lại trông hết như một nữ tử phong trần, giơ tay nhắc chân thôi cũng đều tỏa ra phong thái dụ hoặc. Cũng chỉ có con trai cả của bà mới cảm thấy vợ nó chỗ nào cũng đáng yêu.

Khó khăn lắm con trai út mới yêu đương với một cô bé con nhà thư hương, bà và bố nó đều hoan hô chúc mừng. Ai ngờ đâu bọn nó lại dùng cái chia tay.

Lúc ấy Đường Diễn như người thất hồn lạc phách vậy, trốn ở trong phòng gần 1 tháng, sau đó liền thu dọn hành lý ra nước ngoài. Bố Đường ngăn cản thế nào cũng không được, về sau ông ngẫm lại, thôi thì đành nào nó cũng phải kế thừa công ty của mẹ nó, cứ để nó sang bên đây rèn luyện sớm cũng tốt.

Đường Diễn cứ thế rời đi, Thẩm Bối Bối liền trở thành điều cấm kỵ trong lòng anh, người trong nhà cũng không dám hỏi đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Bây giờ Thẩm Bối Bối trở về rồi, mà mấy năm nay mẹ Đường cũng thấy con trai mình vẫn chưa quên được cô ta nên đã định tác hợp hai người. Nhưng con trai bà hiện tại quả thật quá phóng túng với con bé La Thiển kia, mẹ Đường sợ đứa con út này sẽ học anh trai, lẳng lặng không nói lời nào rồi dùng cái đưa giấy chứng nhận kết hôn cho bọn họ xem.

"Cô ta trở về thì liên quan gì tới con? Cô ta muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, chẳng lẽ con còn phải chờ cô ta sao?" Đường Diễn nhú mày.

Đường Diễm nói lời này có chút trái lương tâm, bởi vì việc Thẩm Bối Bối trở về cũng không phải hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến anh. Nếu như thật sự không có ảnh hưởng gì thì tuần vừa rồi anh đã không trốn tránh.

Anh chưa từng nghĩ Thẩm Bối Bối sẽ trở về, thậm chí còn chẳng ngờ tới việc cô ta lại dám gọi điện bảo anh tới sân bay đón người.

Ngày đó, Đường Diễm quả thật khá luống cuống, anh gọi điện cho La Thiển nói rằng mình không tới chỗ cô nữa. Thẩm Bối Bối chẳng những trở về mà còn tới tìm anh, anh đối xử lạnh nhạt với cô ta 1 tuần lễ. Cuối cùng, hai người quyết định vẫn làm bạn bình thường với nhau, thế là Thẩm Bối Bối rất hay tới công ty tìm anh.

Tuần đầu tiên, Đường Diễm hơi loạn nên muốn điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Người mà anh thầm nhớ suốt mấy năm nay đột nhiên trở về, những kí ức năm xưa một lần nữa hiện lên trong đầu anh.

Đường Diễm có chút bị đả kích, mỗi ngày đều như du hồn bay tới công ty rồi lại bay về nhà. Anh bỏ ra 1 tuần lễ, muốn xác nhận xem tình huống thật sự bây giờ là gì, cuối cùng anh phát hiện, thật ra Thẩm Bối Bối cũng chỉ là một phần trong kí ức của mình mà thôi.

Anh và cô ta gặp mặt nhau, một lần nữa nhìn thấy người mình từng ngày đêm mong nhớ Đường Diễm cuối cùng cũng đã hiểu ra, Thẩm Bối Bối lúc này đã không còn là Thẩm Bối Bối trong kí ức của anh nữa rồi. Thời gian bọn họ xa cách nhau, không phải 1 năm hay 2 năm, mà là tận 12 năm. Thế sự xoay chuyển nhiều lắm rồi.

Cô đã không còn là cô gái nhỏ năm nào nữa, mà anh cũng không phải cậu học sinh cấp 3 năm xưa. Thời thanh xuân ngây ngô đó, anh đã từng đau đớn khôn nguôi khi hai người chia tay, từng một mình tha hương gặm nhấm nỗi đau, cũng từng nhớ cô đến phát điên lên được.

Anh đã từng ngây ngốc đi tìm cô, chỉ cần nhìn thấy chút bóng lưng thôi cũng thỏa mãn lắm rồi. Anh từng khờ dại cho rằng, ngày mà cô ấy trở về, anh nhất định sẽ mừng rỡ như điên.

Nhưng, khi ngày ấy thật sự đến thì anh mới phát hiện ra rằng, vật đổi sao dời, sau khi mọi sự tức giận, bất bình, kích động đi qua thì tất cả mọi người đều đã trưởng thành, có thể buông bỏ những chấp niệm năm xưa được rồi.

Đường Diễn hỏi Thẩm Bối Bối, vì sao năm đó lại đột nhiên rời đi, nhưng Thẩm Bối Bối không trả lời. Đường Diễn cũng không hỏi nữa, yêu đương là chuyện của hai người, cô ấy lựa chọn rời đi, thì anh cũng chỉ có thể chấp nhận.

Thẩm Bối Bối hỏi, chúng ta còn có thể làm bạn bè không?

Đường Diễn gật đầu. Một tuần sau khi Thẩm Bối Bối trở về, bọn họ đã trở thành bạn bè. Sau đó, Đường Diễn phát hiện, cứ mỗi khi anh định đi tìm La Thiển thì mẹ anh luôn có cách gọi anh quay về.

Anh hẳn là phải phát hiện điều này sớm hơn mới đúng.

Mẹ Đường nhú mày nhìn Đường Diễn, đau thấu tim gan, Đường gia rốt cuộc đã tạo nghiệt gì không biết? Con dâu thứ hai là một người nghệ sĩ, mà còn là một người nghệ sĩ thô tục mới đau chứ. Lúc này, mẹ Đường cũng không phân biệt nổi, rốt cuộc là con dâu cả có vấn đề hơn, hay là con dâu út có vấn đề hơn nữa?

"Hai đứa các con bao giờ thì định sinh em bé?" Mẹ Đường bị Đường Diễn chọc tức mà không làm gì được, nên đành quay đầu đi tính sổ với Đường Hình.

Đường Hình u oán nhìn Đường Diễn rồi nói: "Bọn con đang chuẩn bị ạ."

Mẹ Đường mất hứng nói: "Sao lại chuẩn bị nhiều thế hả? Có đi bệnh viện kiểm tra chưa?"

Đường Hình vẫn trả lời bằng giọng điệu bình thản: "Cái này vẫn cần duyên số thôi mẹ ạ."

Mẹ Đường: "...". Dù sao thì con trai cả vẫn luôn thế này, mẹ Đường tự an ủi bản thân một chút, sau đó lại nhìn sang bố Đường, ông vừa ăn uống no say xong, còn đang uống ngụm trà trắng miệng kia kìa.

Nhất thời, tâm trạng của mẹ Đường vô cùng khó diễn tả, nói cho cùng thì, tại sao ông ta lại thờ ơ với chuyện này như thế được nhỉ?

Tiểu Vũ: klq nhưng tâm tình của mẹ Đường phong phú phết ae ạ, mỗi tội không thể hiện ra ngoài thôi. Mà có thể hiện thì người ta cũng không thể biết được, vì mặt đơ mà, ha ha ha. Cứ nghĩ tới việc mẹ Đường ngồi đó suy nghĩ en nờ việc mà vẻ mặt vẫn là một biểu cảm thì t buồn cười ko chịu nổi =)))

Spoil: "Sau đó cô nhìn thấy một bóng người hiện ra trước mắt... Người kia, giống y hệt Đường Diễn luôn!"

Phúc lợi: fanpage trên FB của t được 1500 likes :))

Link fb: <https://www.facebook.com/tieuvu34/>

Hoặc mn có thể gõ Động Mưa trên thanh tìm kiếm nhaaa

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 73

Chương 73

Edit: Đang cảm thấy hơi dần 🙄 🙄 🙄

"Ông nói vài câu đi!" Mẹ Đường quay đầu điểm danh bố Đường.

Bố Đường nhàn nhạt liếc bà một cái, sau đó đảo ánh mắt uy nghiêm qua 2 thằng con trai, nói: "Tập trung nghe mẹ nói đi!"

"Không phải, ý tôi không phải cái này." Mẹ Đường bất lực, nói: "Ông có ý kiến gì về nàng dâu mà con út muốn mang về không? Ví dụ như rất không hài lòng? Thế thì ông nói con trai ông vài câu đi."

Bố Đường suy nghĩ một hồi, hỏi: "Không phải chúng nó còn chưa kết hôn sao?"

Kết hôn thì không còn kịp nữa rồi! ! !

Bố Đường nói tiếp: "Đường Diễn còn chưa chắc mà, có lẽ nó sẽ không tìm con bé về làm con dâu của bà đâu."

Đường Diễn cười lạnh: "Đúng đó ạ, con sẽ tìm người tệ hơn về cho mẹ xem."

Đường Hình nói tiếp: "Vậy thì tốt quá rồi." Đến lúc đó mẹ anh sẽ không nhìn chăm chăm vợ anh nữa.

Đường Diễn: "..."

Mỗi người đều có tâm sự riêng nên ăn uống chẳng bao nhiêu hết. Sau khi ăn xong, Bạch Nhụy vô cùng biết điều đứng dậy nói: "Mẹ, để con rửa bát cho ạ."

Cô cười nói với mẹ chồng, nụ cười sáng chói, nhưng hai mắt thì lại cực kỳ quyến rũ.

Mẹ Đường cố gắng nuốt sự bức mình: "Để cố giúp việc rửa!"

Đường Hình kéo vợ qua: "Không sao, chúng ta ra phòng khách nào."

Lúc Thẩm Bối Bối tới, người một nhà đã tập trung đầy đủ tại phòng khách, mẹ Đường trông thấy Thẩm Bối Bối thì càng bức mình hơn. Tôi bảo này cái cô kia, nếu như cô không rời đi thì bây giờ đã là con dâu Đường gia chúng tôi rồi, con trai tôi hiện tại chẳng có ý muốn nối lại tiền duyên với cô đâu! Cô bây giờ đã khác xưa rồi.

Thẩm Bối Bối đương nhiên không nhận ra ý tứ trong đôi mắt của mẹ Đường, dù sao thì mẹ Đường vẫn luôn luôn trưng ra một biểu cảm đầy mà thôi, ừm, những người khác trong Đường gia cũng thế nốt.

"Cháu chào bác ạ." Thẩm Bối Bối chào hỏi từng người từng người một.

Đường Diễn nhìn cô ta, nhíu mày nói: "Sao cô cũng tới đây?"

Thẩm Bối Bối cười nói: "Bác gái tìm tớ đi dạo phố!"

Đường Diễn nhìn mẹ mình một chút, nói: "Thế mẹ đi dạo phố với người ta đi! Con đi trước đây."

"Con đi đâu?" Mẹ Đường hỏi.

Đường Diễn sờ sờ cằm, suy nghĩ tới La Thiển, sau đó nói: "Con vừa qua sinh nhật, năm nay 30 rồi."

Mẹ Đường: "... "Thằng này có ý gì đây? Mày 30 tuổi thì mẹ mày không thể hỏi mày đi đâu đúng không?

Qua mấy ngày điều tra quan sát, giá nhà đất ở thành phố An Vũ hoàn toàn nằm trong phạm vi La Thiến có thể chấp nhận.

Giá nhà ở mấy tiểu khu gần quảng trường Ích Hồng rơi vào khoảng 3 triệu tệ 1 căn. Những căn đó đều đã được trang trí qua tay 2 lần rồi, La Thiến không ở mà muốn cho thuê nên cũng không định trang trí lại. Một căn hơn 100 mét vuông, 3 phòng ngủ 1 phòng khách, kiểu nhà thế này có thể cho hộ gia đình thuê.

Loại nhà dành cho người độc thân cũng có, chỉ cần hơn 1 triệu tệ là mua được, cũng đã trang trí sơ qua, mới hoàn toàn.

La Thiến nhìn trúng vị trí gần quảng trường Ích Hồng này, mấy năm nay gần đây nó rất phát triển. Khi La Thiến còn học tiểu học đã từng đi qua nơi này, lúc đó nó vẫn còn là một mảnh đất hoang vu, còn chả bằng huyện thị nơi cô sống.

Mấy năm này thành phố An Vũ phát triển rất mạnh, chi tiền đến tận từng thôn từng xóm, hướng chi là một mảnh đất rộng lớn như thế này. Nghe nói chính quyền còn đang quy hoạch đất ở xung quanh nữa, không ngừng mở thêm các khu vui chơi giải trí. Khu vực này ban đầu là vùng ngoại ô của thành phố, không được phát triển lắm, nhưng sau này nó được đưa vào quy hoạch thì giá nhà đất tăng lên nhanh chóng. Căn nhà mà La Thiến mua mất 3 triệu tệ kia lúc trước chỉ có giá khoảng 70-80 vạn mà thôi.

Bây giờ, khu vực này đã vô cùng sầm uất, giao thông cũng rất thuận tiện. Hai năm trước tuyến đường sắt cao tốc cũng được xây ở gần đây, các tuyến tàu điện ngầm cũng vừa được chính quyền kéo tới, thế nên chỉ cần đi bộ 20 phút là có thể tới bến tàu điện ngầm.

Tàu điện ngầm được kéo tới cũng chỉ vì bên này có quảng trường Ích Hồng, các tòa nhà ở và các tòa nhà văn phòng cũng theo đó mà xây lên. Tiểu khu mà cô mua nhà cũng thế, vị trí nơi này rất thuận lợi, ngay ngoài cổng là trạm xe buýt, đi vài bước là trạm tàu điện ngầm, ngay phía trước là quảng trường Ích Hồng, trong quảng trường thì lại có một trung tâm thương mại rất lớn. Dân cư nơi đây muốn đi lại thì rất tiện lợi, ngồi 10 phút tàu cao tốc là có thể tới các vùng khác, dù là đi xe buýt hoặc tàu điện ngầm thì cũng rất nhanh.

Người muốn bán nhà ở khu này không nhiều, nhưng La Thiến dạo gần đây rất may mắn, gặp được đúng người đang muốn bán gấp. Chủ hộ cũng là một người chuyên đi cho thuê nhà, bởi vì gần đây kinh tế đình trệ, đầu tư thua lỗ nên muốn bán nhà trả nợ.

Chẳng qua, bán đi mấy căn nhà này khiến anh ta rất rầu nên vẫn cứ lần lữa, với cả bán nhà cũng không phải muốn bán là bán được luôn. Cứ dây dưa như thế tới khi chủ nợ dò được nên chạy tới, muốn cưỡng chiếm phòng ở, nói là sợ anh ta không trả tiền.

Cảnh sát cũng bị kinh động mấy lần, bây giờ mấy căn nhà khác của anh ta vẫn bị chủ nợ đóng chiếm, khách thuê nhà không chịu được nên đều dọn đi hết.

La Thiến một lúc muốn mua tận mấy căn nhà nên người môi giới ngay lập tức nhớ đến trường hợp này. Anh kia trước đây cũng mua nhà để cho thuê, lúc ấy giá nhà vẫn còn khá rẻ, anh ta là nhà đầu tư nên mắt nhìn không hề kém, thấy được xu thế phát triển không ngừng ở khu vực này.

Ngay khi tiểu khu này đang xây anh ta đã mua mấy căn luôn rồi.

La Thiến tìm luật sư cố vấn, nhưng cũng vẫn không rõ được tất cả. Cô sợ mình bị lừa nên tình nguyện bỏ ra kha khá tiền mời luật sư có uy tín.

Bên phía môi giới, La Thiến cũng mở rộng hầu bao để anh ta có thể thật lòng giúp mình.

Cho nên, đối với La Thiến mà nói thì, đúng là may mắn không nhỏ.

Trong tay người chủ hộ kia có tận mấy chục căn nhà, luật sư mà người môi giới đều nhìn giúp cô, từ hợp đồng đến môi trường xung quanh rồi tới giá cả, sau đó đề cử cho cô căn nào có vị trí tốt nhất.

Một tòa nhà này có hơn 100 căn, người định bán nhà có hơn 10 căn trong đó, tòa nhà này thì tất cả các căn đều là 3 phòng ngủ 1 phòng khách. La Thiến quyết định mua 10 căn trong số đó và thêm 6 căn cho người độc thân ở một tòa nhà khác.

Vì La Thiến mua rất nhanh chóng nên người bán nhà kia còn giảm giá cho cô chút ít, thủ tục sang tên các thể loại anh ta cũng nhận làm luôn, tổng cộng tất tần tật thì La Thiến phải bỏ ra 50 triệu tệ (*). Nghe nói La Thiến còn muốn mua mặt tiền mở cửa hàng, người kia rất hào hứng nói rằng, trong tay tôi vừa hay có một cửa hàng, diện tích khoảng 200 mét vuông, cô có muốn xem thử không?

(*) 50 triệu tệ khoảng 167 tỷ tiền Việt

La Thiến theo người đó đi xem, rất hài lòng. Cửa tiệm kia có hai mặt tiền, một bên hướng ra trung tâm thương mại còn một bên hướng ra đường lớn. Thế thì bất kể là người dân đi dạo phố hay vào trung tâm thương mại shopping thì đều có thể ghé vào uống cốc nước ăn miếng bánh.

Cửa hàng này lại vừa vặn rất gần với mấy tòa nhà văn phòng, phải nói là vị trí địa lý quả thật vô cùng tốt. Chỉ là không hiểu sao việc làm ăn trong quán lại khá vắng vẻ. Nơi đây hiện tại là một nhà hàng, do chính người bán nhà cho cô mở, nhưng bởi vì chủ nợ ngày nào cũng tới gây chuyện nên đã không còn ai muốn tới nữa.

La Thiến bỏ ra gần 20 triệu để mua cửa hàng này. Chỉ mới mấy ngày mà La Thiến đã tiêu không ít tiền rồi. May mà cô cũng đã tính toán đầu vào đấy, sau khi sửa sang trang trí nhập nguyên liệu cho cửa hàng thì vẫn còn dư lại chút ít.

La Thiến chạy vạy đông tây gần 2 tuần lễ, cuối cùng cũng đã làm xong hết các thủ tục hành chính. Bởi vì sợ La Diễm hỏi sao lại có nhiều tiền như thế, nên cô không dẫn La Diễm cùng đi làm thủ tục sang tên. Toàn bộ hành trình đều chỉ có cô và luật sư cô thuê.

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, cô cũng chỉ nói với La Diễm rằng mình có mua 2 căn nhà và 1 cửa hàng. La Diễm cũng không hỏi sâu, trong suy nghĩ của chị, nghệ sĩ đều có thể kiếm được rất nhiều tiền. Thế nên việc La Thiến có thể mua được 2 căn nhà và 1 cửa hàng cũng là chuyện có thể chấp nhận được. Thấy em gái muốn mở tiệm cafe, chị quyết định đi sang bên đó tìm xem có căn nhà nào cho thuê gần cửa hàng không.

La Thiến hiển nhiên sẽ không để La Diễm phải đi thuê phòng, ngoại trừ mua thêm 6 căn hộ cho người độc thân thì La Thiến cũng đã để lại một căn cho hai chị em ở rồi. La Thiến chỉ bảo La Diễm tranh thủ thời gian đi tìm trường học cho Đào Đào mà thôi. Còn cô thì bắt đầu tìm người đến sửa sang trang trí lại cửa hàng.

Việc sửa sang trang trí này không hề đơn giản, mất khá nhiều thời gian.

Thư kí Kiều vốn cho rằng La Thiến rất dễ tìm, chắc chỉ có thể về quê thôi. Nhưng ai mà ngờ được, cô lại mất dấu vết La Thiến từ sân bay. Cô tìm người về nhà bố mẹ La Thiến nghe ngóng, bố mẹ cô ấy cũng mờ mịt không rõ: "La Thiến? Con bé chưa về? Cô là ai vậy?"

Thư kí Kiều thấy La Thiến không trở về nhà thì cũng mông lung, sau đó mới bắt tay vào tìm kiếm khắp nơi.

Sau đó nhờ một vài mối quan hệ, cô tra ra được La Thiến đã tiêu một số tiền lớn. Thư kí Kiều dựa vào đó tra dần dần, cuối cùng phát hiện La Thiến dùng tiền mua nhà.

Sau khi biết La Thiến mua liền một lúc mười mấy căn nhà, thư kí Kiều choáng váng cả người. Mỗi tháng chỉ có 20 vạn tiền lương, tại sao cô ấy lại mua được nhiều nhà như vậy?

Nhưng vấn đề này tạm thời gác lại ở đây, cô phải báo cáo nơi ở của La Thiến cho Đường tổng đã: "La tiểu thư quả thật đã về quê nhà, nhưng cô ấy ở lại thành phố An Vũ chứ không về huyện Long Nam. Với cả, gần đây cô ấy đã mua hơn 10 căn nhà, và một mặt tiền cửa hàng nữa ạ."

Đường Diễn sửng sốt, hỏi: "Cô ấy mua nhiều nhà như vậy làm gì?" Dưới tay anh còn chẳng có 10 căn nhà đâu đấy!

Thư kí Kiều không rõ ràng lắm: "Cho thuê chẳng?"

Đường Diễn khó hiểu hỏi: "Cô ấy có tiền mà, còn phải dựa vào tiền cho thuê mới sống được sao?"

Thư kí Kiều: "...". Tôi cũng có cùng suy nghĩ với anh đấy Đường tổng ạ. Nếu tôi mà còn hơn 100 triệu tệ thì tôi còn mua nhà cho thuê làm gì cho mệt ra? Tôi sẽ rải tiền ra rồi nằm thẳng căng trên đó mỗi ngày.

La Thiến nếu như biết được suy nghĩ của Đường Diễn và thư kí Kiều thì sẽ tức chết cho mà xem. Cho thuê phòng là để phát triển một cách bền vững đó có hiểu không vậy? Và như thế thì mỗi tháng cô đều sẽ có một khoản thu nhập ổn định. Nhưng La Thiến hình như không nghĩ ra trên đời này còn có một nơi gọi là ngân hàng, với số tiền hơn 100 triệu cô có thì tiền lãi gửi ngân hàng mỗi năm cũng đủ để cô ăn chơi nhảy múa.

Đương nhiên, với một người hâm mộ Bao Tô Bà như La Thiến, chắc là dù có nghĩ tới ngân hàng thì cô cũng vẫn mua nhà cho thuê thôi!

Dù sao gửi ngân hàng cũng phải có kỳ hạn, muốn được nhiều thì phải gửi càng lâu. La Thiến vẫn muốn hàng tháng có tiền tươi thóc thật cơ, nên là cho thuê nhà vẫn tốt hơn nhiều!

Đường Diễn ngẩn người, hỏi tiếp: "Cô ấy mua mặt tiền cửa hàng để làm gì?"

"Nghe nói là muốn mở tiệm gì đó!" Câu này thì thư kí Kiều biết, trả lời rất nhanh.

Đường Diễn: "...". Cô đang nói nhảm à, mua cửa hàng không mở tiệm thì chẳng lẽ để ở sao?

"Gửi vị trí cụ thể cho tôi đi!" Đường Diễn thản nhiên phân phó, thư kí Kiều gật đầu rồi đi ra ngoài, tổng hợp lại thông tin một chút rồi gửi cho Đường tổng.

La Thiến rất coi trọng cửa hàng này nên muốn từ từ trang trí. Hiện tại cô đang ở trong tiểu khu đằng sau cửa hàng, hai nơi rất gần nhau, mai sau đi lại cũng thuận tiện. Mà căn nhà cô đang ở lại là nhà cô mua, không cần trả tiền thuê nhà hàng tháng, hưởng chi mỗi tháng cô còn có thể thu được khoảng 6 vạn tiền cho thuê nhà nữa, nên là áp lực tiền nong không lớn. Cô cũng đã để dành ra 20 triệu tiết kiệm rồi, trong thời ngắn sẽ không lo chết đói.

Chỉ là, công ty thiết kế ở đây tương đối khó tìm, thành phố An Vũ quá nhỏ, rất nhiều công ty thiết kế đều là mới mở hoặc mở lâu nhưng không đủ kinh nghiệm. La Thiến nhìn thành phẩm lúc trước của họ liền không thể nào an tâm giao phó cửa hàng của mình cho họ được.

Nhất thời, cô có chút phiền não. La Thiến ngồi trong cửa hàng Hamburger ngay cạnh cửa hàng trống không của mình mà ngẩn người.

Sau đó cô nhìn thấy một bóng người hiện ra trước mắt... Người kia, giống y hệt Đường Diễn luôn!

La Thiến vẫn rất nhớ anh, mặc dù không đến mức tê tâm liệt phế, nhưng dù sao cũng ở bên nhau hơn 1 năm lận, Đường Diễn lại còn rất tốt với cô nữa. Là người thì đều sẽ có cảm xúc, bỗng nhiên chia xa có lẽ khiến cô cảm thấy nhớ anh hơn. Không biết có phải vì lý do này hay không, mà cô lại cảm thấy người kia rất giống Đường Diễn.

Đường Diễn xuống xe, vốn định tới nhà tìm cô, nhưng bỗng nhiên lại nhìn thấy gương mặt của La Thiến ở đằng sau tấm kính thủy tinh của cửa hàng Hamburger.

Đường Diễn: "... " Anh im lặng tới gần.

La Thiến thấy người kia càng lúc càng tới gần, cũng càng lúc càng giống Đường Diễn hơn, sau đó thì chấn kinh.

DM, đây không phải là Đường Diễn thật sự sao?

Đường Diễn đi tới trước mặt cô, hai người cách một tấm kính thủy tinh mặt đối mặt nhìn nhau, hơn 1 tháng không gặp, nhưng cứ có cảm giác đã nhiều năm rồi. Đường Diễn nhìn cô chăm chăm, còn La Thiến thì thói quen nở một nụ cười nịnh nọt.

Nhất thời, Đường Diễn có cảm giác tang thương khi nhật nguyệt xoay vòng, khi thời gian trôi qua một cách nhanh chóng, nhưng bất kể cảnh vật có thay đổi như thế nào thì đây vẫn là La Thiến anh muốn tìm, cô chưa hề rời đi, đằng sau cô vẫn là trăm hoa đua nở, xinh đẹp và rực rỡ.

Đường Diễn đột nhiên nở nụ cười...

Spoil:

"Đường tổng, em đặt khách sạn cho anh nhé"

"Không cần đâu, tôi ở nhà em là được rồi."

Edit: sau hôm nay t đã nhận ra 2 điều: người VN hình như ai cũng nick FB, mà ko chỉ là 1 cái. Đăng cái phúc lợi gì mà mới 1-2 tiếng đã xong rồi. Cíuuuuu

Và lần này t quyết định chơi lớn: FB đạt 2k likes nhé ae. Cho ít thì tôi thật sự độc thân đóoo 😂😂😂

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 74

Chương 74

Edit: Miền Bắc lại mưa nữa rồiiiii

Đường Diễm ngồi đối diện cô, vẻ mặt lạnh lùng. Hai người nhìn một hồi, La Thiến vẫn là La Thiến trước kia, xinh đẹp rạng rỡ, cô nở nụ cười với Đường Diễm.

Đường Diễm thấy La Thiến có chút gầy, không biết bởi vì buồn do rời khỏi anh, hay bởi vì gần đây cô bận rộn nữa.

La Thiến thấy Đường Diễm không nói gì, chỉ nhìn mình chăm chăm bèn mở miệng hỏi: "Đường tổng, sao anh lại tới đây?"

Đường Diễm hoàn hồn, lạnh giọng hỏi: "Sao em lại đột nhiên rời đi?"

La Thiến sửng sốt: "Đột nhiên gì chứ! Là em bị đuổi việc mà."

Đường Diễm hít sâu một hơi, nói: "Chuyện xảy ra khi nào? Sao tôi lại không biết? Với cả, cái gì gọi là đuổi việc? Em đi theo tôi lâu như vậy mà còn xem đó là công việc?" Đường Diễm liên tiếp đặt câu hỏi, khiến La Thiến choáng váng luôn.

La Thiến cảm thấy, bạn gái cũ trở về, một tuần không liên lạc, mẹ anh thì chạy tới đuổi cô, hơn nữa, trong tiểu thuyết cô cũng chỉ là một thể thân mà thôi, lý do nhiều như vậy cơ mà, anh còn hỏi gì nữa?

La Thiến thở dài, nói: "Đường tổng, người xem nó là công việc không phải em! Ngay từ đầu, anh đã quy nó là như thế rồi!"

Đường Diễm nhú mày: "Đâu có?" Rõ ràng là không thừa nhận, Đường Diễm cảm thấy rất oan uổng. Xem là công việc? Thế thì sao anh phải tặng cô mặt dây chuyền Đế Vương Lục giá trị liên thành hả? Mặc dù anh cũng chỉ cần bỏ ra mấy chục triệu tệ để mua, nhưng thực tế thì đó là do bạn bè bán hữu nghị thôi, bởi vì anh từng giúp đỡ họ trên thương trường, cho nên giá trị thực của nó không chỉ là mấy chục triệu đâu.

La Thiến nhìn Đường Diễm ngang nhiên không thừa nhận thì có hơi bực, rõ ràng là anh tới tìm cô làm người thế thân cơ mà, bây giờ lại còn trợn mắt không nhận, quá đáng. La Thiến chỉ đành nói lảng sang chuyện khác: "Không nói chuyện này nữa, Đường tổng lần này tới là có chuyện gì không?"

Đường Diễm quay đầu nhìn ra bên ngoài: "Tôi tới tìm em."

La Thiến sững sờ, ngây ngốc nhìn Đường Diễm, mở miệng hỏi: "Tìm em? Để làm gì?"

"Mang em trở về!" Đường Diễm lại quay đầu nhìn La Thiến, mỗi câu mỗi chữ đều rất chân thành.

"Trở về?" La Thiến khó hiểu hỏi lại, sau đó nói: "Đường tổng, em không muốn trở về."

"Mẹ tôi nói với em cái gì?" Đường Diễm hỏi, anh biết, cô vốn dĩ không muốn rời Bắc Kinh, cô phải ngồi máy bay 4 tiếng trở về quê nhà, là bởi vì mẹ của anh.

"Cúng không có gì, chỉ nói là, Thẩm Bối Bối trở về rồi."

Đường Diễm nhú mào, sao La Thiến lại biết Thảm Bối Bối? Mặc dù rất nhiều người nói rằng anh nhớ mãi tình đầu không quên, nhưng thật ra có rất ít người biết mối tình đầu của anh là ai, nói đúng hơn thì, số người mà La Thiến tiếp xúc không thể biết chuyện này được.

"Cô ấy... trở về, thì có liên quan gì tới em?" Đường Diễm không muốn nhắc tới Thảm Bối Bối, dù sao thì anh và cô ta đã chẳng còn quan hệ gì nữa rồi.

La Thiến nhìn anh cười, Đường Diễm nhìn không rõ ý tứ của nụ cười này, sau đó anh nghe thấy La Thiến nói: "Anh yên tâm đi, cả người em cũng chỉ có một ưu điểm duy nhất này thôi: đó chính là không thích quấy lấy người khác. Em biết anh thích Thảm Bối Bối, anh cũng vì cô ấy nên mới quen em. Hiện tại Thảm Bối Bối đã trở về, em cũng rất thức thời rời khỏi anh." Nói rồi La Thiến còn nháy nháy mắt với Đường Diễm, hỏi: "Thế nào? Tình nhân như em quá đạt tiêu chuẩn đúng không?"

Đường Diễm: "... " Tức giận cực kỳ, nhưng không biết phải trả lời như thế nào. Trước kia, người tìm thể thân đúng là anh, người cảnh cáo cô không được quấy quấy lấy mình cũng vẫn là anh, thế nhưng, cô thật sự sẽ không dây dưa quấy quấy lấy anh nữa sao?

La Thiến chân thành nhìn Đường Diễm, nói: "Em thật sự vui mừng thay anh! Anh nhìn anh mà xem, bao nhiêu năm qua cũng chẳng dễ dàng gì. Hơn 10 năm trời dài đằng đẳng cuối cùng cũng chấm dứt rồi, về sau nhớ sống tốt với bạn gái nhé, ha ha ha ha... Em sẽ chúc phúc cho anh."

Đường Diễm: "... " Giờ thì tức đến mức câm nín luôn rồi.

Cứ như vậy trừng nhau một lúc lâu, Đường Diễm mới cắn răng quay đầu kêu lên: "Phục vụ, gọi món."

La Thiến: "... Ặc... " La Thiến sững sốt một hồi mới mở miệng nói: "Đường tổng, các cửa hàng Hamburger đều là tới quầy gọi món."

Đường Diễm lạnh lùng nhìn về phía quầy, hỏi: "Tại sao lại thế?" Anh có thể không biết sao? Anh đương nhiên là biết, nhưng anh cứ hỏi đấy.

La Thiến: "... Ừm, không tại sao hết á? Người ta đều như vậy mà!"

Đường Diễm quay đầu nhìn La Thiến, hất hất cằm rồi nói: "Em đi gọi cho tôi một phần đi."

La Thiến: "...". Cô vốn dĩ muốn hỏi tại sao anh lại tới cơ mà? Sao cứ có cảm giác chủ đề đã bị chuyển tới nơi nào rồi không biết...

"Nhanh lên, tôi đói rồi." Đường Diễm đánh gãy mạch suy tư của cô.

Nghe giọng điệu ra lệnh này của anh, La Thiến đành nhận mệnh nói: "VẬY em đi gọi vậy, anh có muốn ăn loại nào không?"

"Tùy đi!" Vẻ mặt của Đường Diễm lạnh lùng vô cùng.

La Thiến vừa chọn món vừa nghĩ thầm, sao lại không giống tiểu thuyết nữa rồi? Tại sao anh lại tức giận nhỉ? Chẳng lẽ cảm thấy mất mặt vì cô không quán lấy anh?

Nhưng nếu quán lấy anh thì không phải là đi tìm chết sao? Hơn nữa, nếu như cô mà ghen tuông quán quýt anh thì anh phải càng phiền mới đúng chứ? Tiểu thuyết đều nói vậy mà.

Thế nên, đến tột cùng thì tại sao Đường Diễm lại trông khó ở thế kia?

La Thiến không muốn moi tìm móc phổi đi suy nghĩ chuyện này, chỉ là, anh không vui thì cô cũng không vui. Vì thế, khi gọi Hamburger cho Đường Diễm, La Thiến tiện thể gọi thêm một ly cafe, tốt bụng lấy thêm cho anh chút đường sữa.

Cô bê đồ ăn thức uống tới trước mặt Đường Diễm, Đường Diễm im lặng nhìn ly cafe đen đẳng quen thuộc trước mặt, cảm thấy có chút cạn lời

về hành vi trả thù ngây thơ này của cô.

Đường Diễm: "..."

"Đường tổng ơi! Uống chút cafe nâng cao tinh thần đi nào, anh nhìn đi, em còn cố ý lấy thêm đường sữa cho anh nữa đây." La Thiến nói xong thì đổ vào ly cafe đen của Đường Diễm 3 gói đường và 3 chén sữa nhỏ.

Đường Diễm: "..."

Đường Diễm chỉ là thẽ im lặng cầm hamburger lên ăn. La Thiến nhìn anh ăn mà cười thầm, ầu, Đường tổng ăn hamburger trông có vẻ khá giống người trái đất rồi! Tuy rằng lúc này anh vẫn mặc bộ vest đặt may không biết bao nhiêu tiền, cộng thêm chiếc đồng hồ không biết bao nhiêu tiền nữa. À, xin lỗi, đồng hồ cô biết giá, là cái cô mua mà, rất đắt đó.

Đường Diễm thấy La Thiến nhìn chăm chăm đồng hồ của mình thì cũng liếc cổ tay phải của cô. La Thiến vẫn đang đeo đồng hồ anh tặng, sự tức giận trong lòng bỗng nhiên vơi đi rất nhiều.

"Đường tổng, em đặt khách sạn cho anh nhé!" Lúc Đường Diễm tới đã là xế chiều, La Thiến định đặt khách sạn cho anh ở rồi mai sẽ tiễn ông anh này đi! Hiện tại cô không muốn có bất cứ liên hệ gì với mấy người trong tiểu thuyết nữa.

Đường Diễm lạnh nhạt liếc nhìn cô, nói: "Không cần đâu, tôi ở nhà em là được rồi."

"Hả?"

"Nhà của em có 3 phòng ngủ 1 phòng khách còn gì!"

La Thiến kinh ngạc nhìn anh. Cô và chị gái bây giờ vẫn chưa ở trong nhà mà cô mua. 10 căn nhà 3 phòng ngủ 1 phòng khách kia đều cho những

gia đình cũ thuê tiếp, 6 căn hộ độc thân thì còn 2 căn chưa có người thuê, nhưng vì là căn hộ độc thân nên không đủ cho hai chị em cô và Đào Đào ở. La Thiến quyết định thuê một căn nhà ở gần cửa hàng, thuận tiện chạy qua chạy lại xem tình hình sửa sang trang trí.

Trong 10 căn hộ La Thiến mua, cô đã chọn được 1 căn mình ưng ý rồi, cũng đã thương lượng hợp đồng ổn thỏa với người thuê, cuối tháng này hết hạn hợp đồng họ sẽ chuyển đi. Đến lúc đó cô sẽ tu sửa lại một chút, bồn tắm bồn rửa mặt sẽ thay mới hết, có những chỗ nào không ổn cũng sẽ sửa lại. Cô không có ý định sửa hết toàn bộ, bởi vì như thế thì sẽ phải đợi thời gian thông khí cho căn nhà.

Nhưng mà đồ dùng thì sẽ thay tất cả, hiện tại cô có tiền mà, thế nên vẫn muốn ở chỗ nào tốt một chút. Nhưng cũng sẽ không phung phí đâu, những chỗ nào không cần thiết cô sẽ bỏ qua. Đã quyết định sẽ thay hết đồ dùng nên cô để gia đình kia mang đi tất cả đồ dùng trong nhà hiện tại. Một ngày hôm nay cô đang bận rộn chạy đông chạy tây tìm nơi bán đồ dùng nội thất.

Bởi vậy, La Thiến đã thuê tạm nhà ở gần đây, nhưng mà, tại sao Đường Diễm lại biết được?

"Em có ý kiến?" Đường Diễm thấy cô im lặng, bất mãn hỏi.

La Thiến: "... Không phải, nhưng mà, anh tới nhà em rồi bạn gái anh nghĩ anh ngoại tính thì phải làm sao?"

Đường Diễm: "... Sau khi bị ai đó chia tay, tôi vẫn còn đang độc thân." Giọng nói của Đường Diễm có chút oán giận.

La Thiến cười: "Có phải Thẩm Bối Bối còn đang cân nhắc anh không?"

"Chẳng liên quan gì tới cô ta hết." Đường Diễm đã không muốn giải thích với cô nữa rồi. La Thiến đã ấn định anh có quan hệ gì đó với Thẩm Bối Bối, bởi vì chuyện này, hiện tại Đường Diễm đang thăm trách móc mẹ mình.

Đang yên đang lành, mẹ anh khi không lại đi tới nói chuyện với người ta rồi tẩy não người ta luôn. Vốn đã không thông minh rồi, giờ lại càng cảm thấy ngốc hơn.

Cuối cùng, La Thiến vẫn phải mang theo anh về nhà.

"Em bảo này! Chị em cũng đã biết hai chúng ta chia tay rồi, anh về đó thì đừng có nói lung tung đấy!"

Khi La Diễm mở cửa, trông thấy Đường Diễm thì giật mình kinh ngạc: "Ơ... Cậu, sao lại tới đây?"

"Em tới đón Thiến Thiến trở về." Cách gọi Thiến Thiến rất chi là tự nhiên.

"Hả?" La Diễm ngây người, La Thiến đã mua nhà hết rồi, sao có thể trở về được. Với cả, hai người đã chia tay rồi mà, nếu không phải đã dứt khoát thì sao La Thiến lại tới đây mua nhà rồi mở tiệm?

Dây thần kinh trong đầu Đường Diễm như bị chập điện, ngay sau đó anh đã làm một chuyện mà về sau anh cũng không thể hiểu nổi tại sao mình lại làm nữa.

Anh đẩy La Thiến ra rồi bước lên trước, lôi kéo tay La Diễm nói: "Bất kể là việc chia tay hay rời đi, em đều là người cuối cùng được biết, Thiến Thiến làm việc này rất không đường hoàng." Không sai, Đường Diễm đang tố cáo đấy.

La Diễm: "... " Ồ, từ từ, chị đang có chút loạn.

La Thiến: "... " Mẹ nó, anh là trẻ con 3 tuổi à?

Nói xong, Đường Diễm cũng sững sốt mất một lúc, sau đó quay đầu trừng La Thiến.

La Thiến: "... " Liên quan gì tới cô vậy?

"Vậy, vậy, vậy, thôi em cứ vào nhà trước đi!" Kiểu nói này của Đường Diễm khiến La Diễm có chút lúng túng. Nói như thế nào nhỉ? Hình như là đang tố cáo em gái chị đá người ta trước thì phải.

La Diễm đã làm xong cơm tối rồi, tay nghề của chị rất tốt. Khi còn ở Vệ gia thì việc gì cũng tới tay chị, kĩ năng nấu nướng cũng được luyện từ đó mà ra.

La Diễm nấu không ít món, cơm cũng cẩm rất nhiều, thế nên thêm một Đường Diễm cũng sẽ không lo thiếu.

Vệ Ngọc Đào đang chơi đồ chơi trên sàn nhà. Đồ chơi của cậu đều do La Thiến mua, cậu thấy có một người đàn ông xa lạ vào nhà thì bèn nghiêm túc nhìn chăm chăm người ta.

Đường Diễm thấy Vệ Ngọc Đào nhìn mình thì cũng nhìn lại cậu bé. Vẻ mặt anh quanh năm đều 1 kiểu, nhìn chăm chăm một đứa bé như thế khiến Vệ Ngọc Đào tưởng rằng anh đang trừng cậu, cậu muốn khóc đến nơi rồi, huhu.

La Diễm qua an ủi cậu bé vài câu, sau đó bảo cậu chào chú, Vệ Ngọc Đào rất nghe lời mẹ, quay ra chào hỏi Đường Diễm.

Đường Diễm có chút luống cuống, sau đó thận trọng gật đầu.

Vệ Ngọc Đào liền nhếch miệng cười, hôm nay cậu bé đi xem trường học mới với mẹ, ở chỗ này rất vui vẻ, mặc dù thỉnh thoảng sẽ nhớ tới ông

bà nội và bố.

Ăn cơm xong, La Diễm chuẩn bị một đĩa hoa quả, rót cho Đường Diễm chén trà, sau đó ngồi đối diện Đường Diễm hỏi: "Việc này, chị đã nghe La Thiển nói qua. Nếu như cậu thật sự đã có người mới, thì việc chia tay do ai nói trước cũng không sao cả."

Đường Diễm nhìn La Thiển một chút, trông thấy cô đang vừa cắn hạt dưa vừa hóng chuyện rất chi là vui vẻ, hai mắt còn đảo qua đảo lại đến chóng mặt.

Đường Diễm có chút đau đầu, không biết cô lại đang suy nghĩ cái gì nữa.

La Thiển nhanh chóng tiếp lời chị gái: "Đúng đó! Mà bạn gái mới của anh ấy xinh lắm luôn."

Đường Diễm tức muốn phun máu, xinh cái đầu em ấy, em đã thấy người ta bao giờ đâu mà nói.

PS: mn có thích spoil như mấy hôm trước không? Không thích thì t sẽ ko spoil nữa =)))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 75

Chương 75

Edit: Tiểu Vũ là một con cá voi

"Hả... " La Diễm có chút mờ mịt, sau đó dứt khoát đứng dậy, nói: "Hai đứa tự tâm sự với nhau đi!" Hai đứa thích thế nào thì thế đó!

Chị ôm Vệ Ngọc Đào đi chỗ khác, Đường Diễm lúc này mới quay sang La Thiến, nói: "Em chưa từng thấy cô ấy đúng không?"

La Thiến gật đầu, không cười hì hì như lúc nãy nữa mà rất chăm chú, nghiêm túc nói: "Đường tổng, thật ra, chúng ta từ khi bắt đầu đã không đúng rồi. Anh tìm kiếm bóng hình ai đó trên người em, em kiếm chút tiền từ trên người anh, chúng ta đều có nhu cầu của mình, không thể yêu đương thật được."

Đường Diễm sững sờ, La Thiến nói tiếp: "Với bắt đầu thế này, chúng ta làm sao có thể yêu nhau thật sự. Với cả, em rất khó hiểu, anh đã tìm cái bóng này hơn 10 năm rồi, nhưng hôm nay anh lại nói với em: con người anh nhớ đã thật sự trở về rồi, nhưng anh lại không muốn ở bên cô ấy?"

La Thiến cười: "Đây cũng có phải phim truyền hình đâu, làm gì có chuyện lâu ngày sinh tình chứ? Nếu như anh thật sự có thể quên được cô ấy, vậy thì tại sao hơn 10 năm qua anh lại không quên?"

Đường Diễm mím môi, ngay từ đầu anh cũng không biết, quả thực lúc đó anh đã rất luống cuống. Thế nhưng, bây giờ anh đã hiểu rõ rồi, người

thật và cái bóng, chẳng có quan hệ gì với nhau cả.

La Thiến vuốt tóc, cười nói: "Em không hiểu thế giới của các anh, có thể bây giờ anh chỉ đang giận cô ấy, cho nên mới muốn chọc tức người ta. Nhưng mà, em không muốn bị lẫn vào trong mối quan hệ đó, bây giờ tìm em trên tức cô ấy, về sai hai người làm lành rồi thì có thể em sẽ bị người ta làm khó dễ. Mẹ anh có thể sẽ không vui, bạn gái anh cũng sẽ không vui, và đến anh cũng có lẽ sẽ không vui.

Có đôi khi, em cảm thấy nhỏ bé chẳng có gì là sai lầm hết. Nhưng mà, không thể không thừa nhận, loại nhỏ bé này sẽ khiến cuộc sống của em rất gian nan. Nếu như hai người làm lành thì anh chắc chắn sẽ thương yêu cô ấy, sau đó cô ấy không vui, muốn tới bắt nạt em, thì anh có thể làm gì? Bảo vệ em thì quan hệ giữa hai người sẽ căng thẳng, còn không bảo vệ em, thì cứ để em chịu oan uổng? Em muốn sống một cuộc sống tốt hơn nên một số việc em làm lúc trước có thể sẽ khiến nhiều người khinh thường, em cũng không thèm để ý. Nhưng nếu như, anh đã tìm được người anh tâm tâm niệm niệm. Vậy thì em rất nguyện ý rời khỏi anh, thậm chí... cả đời này sẽ không gặp lại!"

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của La Thiến, Đường Diễn cảm thấy trống rỗng, thật lâu sau mới nói: "Em không tin anh?"

La Thiến lại cười, nhưng lời nói ra miệng thì lại là: "Em tin thế nào bây giờ?"

Đường Diễn cứng người, đột nhiên anh cảm thấy rất hối hận, anh đã có rất nhiều cơ hội để ngả bài mối quan hệ với cô sau khi anh lờ mờ nhận ra tình cảm của mình. Nếu như anh có thể xác định mối quan hệ của hai người sớm hơn chứ không phải để nó duy trì dưới một hình thức không đoan chính như thế thì có phải bây giờ đã khác rồi không?

Đường Diễm đương nhiên không biết rằng, mọi chuyện sẽ không khác gì cả. Nếu như La Thiến là một người không biết trước kịch bản, và Đường Diễm đã sớm xác nhận tình cảm với cô thì mọi chuyện có lẽ sẽ khác.

Rất nhiều phán đoán của La Thiến đều dựa vào tiểu thuyết, Đường Diễm ở bene Lâm Phi 2 năm, tình cảm của họ đương nhiên có khúc mắc, nhưng cũng càng ngày càng sâu sắc.

Thế mà sau khi Thẩm Bối Bối trở về, Đường Diễm vẫn làm ra một số chuyện khiến Lâm Phi đau lòng. Có thể thấy được, sức ảnh hưởng của Thẩm Bối Bối đối với Đường Diễm là cực kỳ lớn.

Hơn nữa, La Thiến cho rằng mình không thể có vầng sáng nữ chính như Lâm Phi được, cộng thêm cả việc Thẩm Bối Bối đã về nước trước 2 năm nữa. Bây giờ ngay cả Lâm Phi cũng chẳng thể đụng được tới Đường Diễm thì huống chi là cô?

Là nữ phụ và cũng là trở ngại lớn nhất trên con đường tình yêu của Lâm Phi và Đường Diễm, loại người như Thẩm Bối Bối thì sao có thể tốt đẹp được chứ. La Thiến không dám đấu cùng dạng người có quyền có thế như thế đâu, vì thế cô chỉ có thể trốn đi thật xa.

Nhưng, nếu như Đường Diễm cứ luôn đi tìm cô thì sao? Chỉ vì anh không thấy rõ được lòng mình mà khiến Thẩm Bối Bối ghi hận cô thì thật không đáng.

Bọn họ về sau hòa hợp rồi thì ai mà biết được Thẩm Bối Bối có phát điên rồi đi hành hạ La Thiến hay không, có bắt cô phải gả cho một tên cờ bạc hay không?

Dù sao thì thế giới này chính là một quyển tiểu thuyết đấy! Hơn nữa còn là thể loại ngược tâm ngược thân lưu hành từ mấy năm trước cơ, các nhân vật chính đều có quyền có tiền hết cả!

Nghĩ đi nghĩ lại, La Thiến sợ tới mức đỏ cả hai mắt, sau đó đáng thương mà nhìn Đường Diễn, nói: "Hai người bọn anh muốn gây chuyện thế nào cũng được, hãy bỏ qua cho em đi! Nếu không về sau em sẽ toàn gặp chuyện xui xẻo thôi thì biết làm thế nào?"

Đường Diễn: "... " Tại sao lại khóc rồi, nhưng anh chỉ có thể mở miệng cam đoan: "Sẽ không có chuyện đó đâu."

"Nói thì dễ, nhưng phàm là đàn ông thì đều khó qua ải mỹ nhân. Không nói tới anh, chỉ cần 1 ngón tay của Thẩm Bối Bối thôi cũng có thể khiến em thăng thiên rồi. Sao số em lại thảm như thế cơ chứ? Cuộc sống tốt đẹp đã nói lúc trước đâu rồi?" Không phải Thẩm Bối Bối vừa về nước là anh sẽ đá cô sao?

Đường Diễn: "... Em suy nghĩ nhiều quá rồi đấy."

"Em đang rất nghiêm túc đấy! Hay là anh trở về đi! Em càng nghĩ càng thấy sợ lắm." La Thiến ngấm lại, Thẩm Bối Bối lòng dạ rất hẹp hòi, không giống như kiểu tốt bụng lương thiện của Lâm Phi đâu! Hình tượng của nữ chính dù sao cũng là Bạch Liên Hoa mà! Chỉ cần Phùng Nhất Khê và ừm... nam chính không ra mặt thay thì có làm gì em ấy cũng không tính sổ đâu.

Đường Diễn: "... Em yên tâm đi! Có tôi ở đây, không ai có thể làm gì em hết!"

La Thiến không diễn nổi nữa rồi, cô dùng ánh mắt có chút mưu đồ nhìn Đường Diễn, chặc lưỡi hai tiếng: "Nói không tệ nhỉ Đường tổng! Rốt cuộc là Thẩm Bối Bối đã làm gì mà khiến anh tức đến thế này?" Trong tiểu thuyết, người phụ nữ này vừa về nước đã được đàn ông theo đuổi như tre già măng mọc. Đường Diễn thấy thế liền càng cố gắng hàn gắn mối quan hệ của hai người, nhưng mà bây giờ trông Đường Diễn rất bình tĩnh, nhất định là Thẩm Bối Bối đã làm chuyện gì đắc tội anh rồi!

Đối với đường nào chạy của La Thiến, Đường Diễm chỉ có thể im lặng. Đối với sự không tin tưởng của La Thiến, Đường chẳng còn cách nào hết, anh càng giải thích cô càng không tin. Bất kể anh nói gì cô cũng có thể dập lại bằng một tràng lý luận dở hơi nào đó, giống như sau cuộc nói chuyện với mẹ anh cô đã được đả thông hai mạch Nhâm Đốc và tiến vào thế giới riêng của mình vậy.

Đường Diễm còn có thể làm gì được nữa? Anh cảm thấy, La Thiến là một người rất khó nói thông được, nhưng chỉ cần thuận theo đường nào của cô thì mọi chuyện lại trở nên so easy.

Thế nên, Đường Diễm đột nhiên mỉm cười: "Nếu như em còn tiếp tục không ngoan, thì tôi sẽ gọi điện cho Thẩm Bối Bối đấy."

La Thiến: "... " Ngay lập tức câm như hến luôn.

Đường Diễm: "... " Mẹ nó, cô ấy sợ Thẩm Bối Bối hơn là sợ anh thật à?

Nhìn cô đột nhiên lặng im, lộ ra chút nhu thuận dịu dàng quen thuộc, Đường Diễm không nhịn được muốn chửi bậy vài câu.

La Thiến: "... Em đi dọn phòng cho anh nhé!"

Đường Diễm: "... Đi đi!"

La Thiến im lặng đứng dậy, cô và La Diễm cũng vừa chuyển tới đây ở, cô ở một phòng, La Diễm và Vệ Ngọc Đào ở một phòng. Vì phòng ngủ chính rộng nên cô bảo hai mẹ con La Diễm vào ở, nhưng chị cô nói gì cũng không đồng ý, thế là La Thiến đành ở thôi. Chăn ga gối đệm đều mua mới hết, nhưng lúc đó cũng chỉ mua đủ dùng, bây giờ lại đâm ra thiếu.

La Thiến đi ra ngoài, sau đó nói với La Diễm: "Em đi mua cho Đường tổng chút đồ dùng, chị có muốn đi chung không?"

La Diễm nhìn Đường Diễm một chút, nói: "Hai đứa đi đi! Chị ở nhà tắm cho Đào Đào rồi dẫn nó đi tự đi."

Tiểu khu cô đang ở chỉ cách quảng trường một con đường, tối nào La Diễm cũng dẫn Đào Đào đi sang đó dạo chơi. Bây giờ chị ở với La Thiến, trong người chỉ có mấy vạn tiết kiệm, La Thiến dạo gần đây có giao chút chuyện cho chị làm, mỗi tháng còn cho chị 5000 tệ tiền lương. Đối với La Diễm thì 5000 tệ là số tiền rất lớn, La Thiến bảo chị cứ học từ từ, về sau sẽ học được nhiều hơn, đến lúc nó La Thiến sẽ trả chị nhiều lương hơn.

La Thiến nói bao ăn bao ở nên hiện tại hai mẹ con chị sống rất tốt, buổi tối chị thường xuyên dẫn Đào Đào tới công viên trò chơi. Bởi vì cuộc sống đã thanh thản nhẹ nhàng hơn nên chị cũng vui tươi hơn không ít, suy nghĩ cũng không còn quá bi quan nữa. Vì thế chị cũng hy vọng La Thiến có thể sống thật tốt.

Thật ra chị rất hài lòng về Đường Diễm, nhưng La Thiến đã mua nhà mua cửa hàng không chút do dự thì chứng tỏ em gái chị đã hạ quyết tâm rồi. Cho nên, chị chỉ muốn hai người họ có thể ở bên nhau nhiều hơn một chút, để xem còn có thể tiếp tục ở bên nhau được hay không, nếu không thể thì cũng sớm tách ra.

La Thiến không nói gì, trở về phòng mình lấy ví tiền, Đường Diễm thấy cô ra cửa cũng đứng dậy bám theo.

La Thiến liếc anh một cái, Đường Diễm bèn lấy điện thoại ra, giả bộ như muốn gọi điện thoại, La Thiến liền cầm nín ngay lập tức.

Đường Diễm: "...". Anh lẳng lặng gửi một tin nhắn cho anh trai của mình: "Chúng ta khổ sở quá mà!"

Đường Hình: "? ? ?"

Đường Diễm thậm chí còn muốn gửi lì xì cho Thẩm Bối Bối nữa, cảm ơn quyền sử dụng họ tên của cô ấy.

Quảng trường Ích Hồng rất lớn, có diện tích lên tới hơn 100 mẫu, các kiến trúc xây dọc theo bờ sông, phát huy trọn vẹn ưu thế của tự nhiên. Dưới bầu trời đêm thì nó càng thêm xinh đẹp, bởi vì gần sông nên chất lượng không khí ở nơi đây rất tốt, gió từ mặt sông thổi tới khiến con người ta cảm thấy mát mẻ vô cùng.

La Thiến rời khỏi Bắc Kinh, cái gì cũng để lại, chỉ mang theo quần áo giày dép và đồ trang sức. Lúc đi không phải được nhiều nên cô để La Tuấn gửi chuyển phát tới.

Mặc dù quan niệm tiêu tiền của La Thiến đang dần dần thay đổi, những gì nên hưởng thụ thì vẫn phải hưởng thụ, nhưng cái gì không cần thiết thì cũng không nên phung phí. Ví dụ như đồng quần áo kia, giá cả đều rất xa xỉ, cũng rất xinh đẹp nữa, 4 mùa đều đủ cả, đã có rồi nên La Thiến liền không đi sắm quần áo nữa. Cô và La Diễm có dáng người gần như nhau nên cô còn cho La Diễm không ít.

Lại vì dụ như đồ trang điểm, không phải bởi vì có tiền mà vứt hết toàn bộ rồi mua mới, cái gì dùng được cô vẫn tiếp tục dùng.

Thế nên, Đường Diễm vẫn cảm thấy La Thiến vẫn là La Thiến trước kia, bao gồm cả bộ quần áo cô đang mặc lúc này, vẫn là bộ cô từng mặc khi hai người có dịp ra ngoài ăn cơm.

La Thiến đi phía trước, dáng người yếu điệu, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, theo bước đi mà lắc trái lắc phải. Cô không phải người thích đi giày cao gót, nhưng có lẽ là để phối với bộ đồ nên hôm nay cô có đi một đôi giày gót thấp, trông rất đẹp.

Đường Diễm đi sau lưng cô, ánh mắt không rõ hàm ý, chỉ thỉnh thoảng lóe lên chút ánh sáng. Trở về phương Nam, màu da của cô không đen đi vì

phải chạy đông chạy tây, vẫn trắng nõn như cũ, dưới ánh đèn trông lại càng xinh đẹp hơn, khiến Đường Diễn rất muốn đưa tay chạm vào.

"Haizzz!" Đường Diễn thở dài, đến cùng thì chuyện giữa anh và La Thiến bây giờ là như thế nào, ai đúng ai sai anh cũng không rõ nữa. Anh chẳng hề làm gì mà La Thiến đã phán tội anh, cô còn sắp xếp cuộc sống sau này cho anh và cô xong xuôi hết cả, sau đó không nói lời nào quay lưng rời đi. Đường Diễn cảm thấy mình quá sức vô tội.

Hai người đi một mạch vào trong trung tâm thương mại, bây giờ mới hơn 7 giờ tối nhưng người bên trong đã không còn nhiều. Người đang đi dạo trong này không phải người yêu thì cũng là vợ chồng, La Thiến và Đường Diễn đi cùng nhau không hề khiến mọi người cảm thấy bất thường.

Chỉ là trai xinh gái đẹp, hấp dẫn không ít ánh nhìn, tần suất có người quay đầu lại nhìn cũng khá cao. Nhưng xã hội bây giờ có nhiều người đẹp hơn ngày xưa nhiều, huống chi La Thiến còn mang khẩu trang, họ chỉ có thể thông qua dáng người và quần áo để đoán rằng cô là một người đẹp. Thế nên cũng không gây chú ý quá mức.

La Thiến trước đó cũng tới mua một lần, lần này đương nhiên cũng vẫn tới chỗ cũ. Trông thấy La Thiến, nhân viên bán hàng vẫn nhận ra tiểu thư đeo khẩu trang nên tiến lên tiếp đón: "Xin chào quý khách."

La Thiến gật đầu nói: "Tôi muốn mua thêm mấy bộ nữa, hai bộ trước đó rất tốt, lấy cho tôi thêm 2 bộ nữa đi!" La Thiến mới đầu định mua nhiều một chút, nhưng ngẫm lại thì cảm thấy rất nhiều, cầm không nổi, thôi thì lấy 2 bộ trước vậy!

"À, cửa hàng có nhận ship hàng không? Nếu có thì tôi lấy thêm 2 bộ nữa!" La Thiến hỏi nhân viên. Đường Diễn tay không tới đây, ngay cả cái túi xách cũng không có, cô chắc chắn phải đi mua cho anh thêm mấy thứ nữa.

Nhân viên bán hàng hỏi: "Địa chỉ của chị là gì ạ?"

"Tiểu khu Kim Cát Viên ở gần đây."

Nhân viên bán hàng cười nói: "Được rồi ạ, em sẽ xếp người đi giao hàng cho chị ngay bây giờ."

La Thiến gọi điện thoại cho La Diễm, dặn chị để ý điện thoại rồi lấy hàng, La Diễm đồng ý. La Thiến trả tiền, ghi số điện thoại của La Diễm rồi xoay người rời đi.

Đường Diễm đi theo sau lưng cô, cười nói: "Rất có phong thái đấy." Đã biết kêu người giao đồ tới tận nơi rồi.

La Thiến ngẩng đầu, cười nói: "Đương nhiên rồi." Về sau cô cũng sẽ là bà chủ nhỏ mà, dạo gần đây cũng đang không ngừng bàn bạc với một số doanh nghiệp cung ứng thực phẩm, chỉ là cô không hiểu lắm, có cảm giác hơi đuối sức. Cơ mà, mặc dù có chút luống cuống tay chân nhưng cũng không thể đánh mất mặt mũi được.

NOTE!

Đừng quên chúng ta có phúc lợi 2 chương khi được 2k likes trên FB nhé <3

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 76

Chương 76

Edit: Tiểu Vũ đang gặm chân gà sả ớt =))

"Đi đâu đấy?" Đường Diễm đi theo sau cô, thông dong thành thoi hỏi.

"Đi mua áo ngủ cho anh." La Thiển nói.

Đường Diễm: "... Em đi mà... không mang theo áo ngủ của tôi?"

La Thiển dùng ánh mắt kiểu "Anh bị điên à" nhìn Đường Diễm, sau đó nói: "Em sẽ cố gắng mua cho anh loại tốt nhất!"

La Thiển cảm thấy, Đường Diễm đã kiếm về cho mình số tiền gấp 4 lần số vốn bỏ ra, vì thế mua áo ngủ tốt lấy lòng anh cũng là chuyện nên làm.

La Thiển trước đó cũng có mua áo ngủ cho mình và La Diễm, nhưng là mua ở cửa hàng bình dân, thế nên cô không dẫn Đường Diễm tới đó mà đi tới cửa hàng chuyên bán đồ ngủ cho nam. La Thiển cũng không biết đây có phải hàng hiệu gì không, vì vậy quay sang hỏi Đường Diễm: "Cửa hàng này có được không?"

Đường Diễm đâu có hiểu mấy cái này, quần áo của anh từ lớn đến bé đều được đặt may theo yêu cầu, thỉnh thoảng có việc đột xuất thì cũng sẽ để thư kí Kiều cho người đi mua, chưa từng phải đụng tới khoản này bao giờ hết.

"Rất tốt!" Đường Diễm mở mắt nói dối.

La Thiến cũng cảm thấy rất tốt: "Em cũng thấy thế, có thể mở cửa hàng ở đây thì chắc chắn là tốt rồi, nhìn cách trang trí của họ kìa." Rất là phong cách luôn.

La Thiến liền dẫn Đường Diễm tiến vào, nhân viên bán hàng vô cùng nhiệt tình đi tới tiếp đón, sau đó lấy cho Đường Diễm hai bộ xem thử. La Thiến sờ thử, hoàn toàn chẳng khác cái áo giảm giá cô mua lúc trước là bao, thế mà nó có giá tận 1400 tệ lận, đắt hơn gần gấp đôi cái lúc trước cô mua.

Ra khỏi cửa hàng, La Thiến vẫn còn lải nhải vì xót tiền: "Chẳng biết là nhãn hiệu gì nữa, nhân viên cũng chỉ nói là hàng quốc tế. 1 bộ mà tốn của em đến hơn 700 tệ."

Đường Diễm: "...". Anh đột nhiên có cảm giác mình đang đi ăn bám, bèn nói: "Nhãn hiệu này rất tốt!"

Đường Diễm vừa dứt lời, một người đàn ông đi ngang qua rướn đầu nhìn túi xách Đường Diễm cầm trong tay rồi nói: "Cửa hàng này không phải cửa hàng auth đâu, đều là hàng bán buôn thôi. Cái shop nhỏ ngay bên cạnh nó mới là chỗ bán hàng auth, mà giá còn rẻ hơn một chút đấy."

Nói xong, người đó còn cười cười với bọn họ, sau đó liền nắm tay bạn gái rời đi.

Đường Diễm: "..."

La Thiến: "..."

Chờ người kia đi xa, La Thiến mới tức giận nói: "Tức chết em rồi, quay lại trả hàng ngay và luôn."

Đường Diễm không muốn mất mặt, thế nên liền cố sống cố chết giữ chặt lấy La Thiến đang xoay người rời đi, vừa giữ vừa nói: "Dù sao cũng

đều là vải, mặc lên người chẳng khác nhau đâu."

La Thiến không khỏi oán giận, nói: "Anh còn nói anh biết cơ đấy, thế anh có biết đó là cửa hàng fake không?"

Đường Diễn có chút chột dạ: "Tôi nhìn nhầm 1 chữ tiếng Anh thôi mà."

La Thiến bán tín bán nghi nhưng cũng không truy cứu nữa, dù sao cũng có phải cô mặc đâu.

Cơ mà cứ nghĩ lại là cô tức muốn ói máu, vì thế cô bèn quay sang cả khía Đường Diễn: "Dù sao thì đều là vải, mặc lên người cái nào cũng như nhau, thế thì chúng ta tới siêu thị mua đồ lót cho anh nhé."

Đường Diễn: "... " 30 tuổi rồi nhưng còn chưa biết mùi vị quần lót siêu thị.

Cuối cùng, lương tâm của La Thiến vẫn chưa có bị chó gặm hết, cô không dẫn Đường Diễn tới siêu thị nữa mà đưa anh tới một cửa hàng đồ lót cho nam, trong lòng còn nói thầm, nếu không phải cô thấy đồ lót ở cửa hàng fake vừa này quá xấu thì cô đã mua luôn cho anh ở đấy rồi, cho dùng đồ fake cả bộ luôn.

Ờ? La Thiến sững sờ: "Bây giờ ngay cả cái đó mà mình cũng biết thưởng thức rồi cơ á?" Cô thế mà lại đi nhìn quần lót của đàn ông? Lại còn nhìn ra được nó đẹp hay xấu?

Đường Diễn: "? ? ?" Mặc dù anh có mang thẻ nhưng lại không muốn lấy ra, bởi vì anh rất thích cảm giác được La Thiến mua đồ cho. Thế nên, toàn bộ quá trình mua sắm anh đều chỉ phụ trách việc xách đồ, nếu như còn quên cái gì thì anh còn nhắc La Thiến nữa: "Quên mua dầu gội đầu rồi."

La Thiến liền lạch bạch lạch bạch dẫn anh đi mua.

"Dao cạo râu."

La Thiến đi đưa anh đi chọn, Đường Diễm còn muốn thử vài lần, đồ vật này rất quan trọng, thoải mái hay không thoải mái sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng cả buổi sáng.

Cứ như vậy, sau một hồi Đường Diễm nhắc cái này đề cái nọ, La Thiến cuối cùng cũng nhận ra: "Ồ, không đúng! Anh chỉ ở nhà em có 1 đêm thì sao phải mua nhiều đồ như vậy?"

Đường Diễm nở một nụ cười rất có thâm ý, không trả lời mà giục cô tiếp tục mua mua mua.

Ngày hôm sau, khi La Thiến thúc giục Đường Diễm dọn dẹp đồ đạc trở về Bắc Kinh thì Đường Diễm không thèm để ý tới cô. Anh ngồi trên sofa ngoài phòng khách xem TV, mặt không biểu cảm đẩy cái người đang đứng chặn TV sang một bên.

La Thiến: "..."

La Diễm không xen vào chuyện của hai người này, chị vào trong bếp chuẩn bị bữa sáng.

La Thiến chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi: "Anh không quay về à? Công ty không chủ thì làm sao bây giờ?"

"Còn có thư kí Kiều mà! Với cả bây giờ là thời đại nào rồi, work from home đã trở nên rất phổ biến và dễ dàng. Lúc nào cần trở về thì tôi sẽ tự trở về." Xem như là đi công tác, Đường Diễm nghĩ.

La Thiến hít sâu một hơi, Đường Diễm tiếp tục nói: "Nghe nói em đang muốn tìm công ty thiết kế?"

Bởi vì chưa quen giường nên sáng nay anh dậy khá sớm, La Diễm cũng dậy sớm nên anh thừa cơ thăm dò tin tức của La Thiến dạo gần đây từ La Diễm.

La Thiến gật đầu, Đường Diễm lại hỏi: "Công ty trước kia thiết kế cho công ty tôi khá ổn đấy, giới thiệu cho em nhé?"

La Thiến nghe xong bèn quên luôn chuyện giục Đường Diễm rời đi, gật đầu lia lịa nói: "Giới thiệu đi, giới thiệu đi! Em tìm rất nhiều công ty rồi nhưng các bản thiết kế của họ đều không cho ra được cảm giác như tiệm mà La Tuấn làm thêm lúc trước, hơn nữa còn chào giá cực kỳ cao, tưởng em là heo mà làm thịt chắc!"

Đường Diễm gật gật đầu, nói: "OK, sẽ giới thiệu cho em!" La Thiến vui vẻ tiếp nhận ý tốt này, Đường Diễm liếc nhìn cô, cũng cảm thấy vui vẻ vì đã thành công nói lảng sang chuyện khác.

Hôm nay La Thiến đi dán tin cho người độc thân thuê nhà, sau đó đi chào hỏi một vài doanh nghiệp cung ứng thực phẩm; La Diễm thì mang theo Vệ Ngọc Đào ra ngoài khảo sát chất lượng cafe và đậu nành. Hai chị em đều là người ngoài ngành, nên sau một ngày chạy khắp nơi thì cũng chẳng có tiến triển gì.

La Thiến biết, loại chuyện này chỉ có thể học dần dần mà thôi, thế nên cô dứt khoát lên mạng đặt mua mấy quyển sách về đọc. Sau đó, cô nghĩ tới việc chạy tới mấy quán cafe gần đây để thăm dò nội tình địch.

Đường Diễm thấy cô bận rộn loạn hết cả lên thì hỏi: "Em thế này không ổn đâu! Có bản kế hoạch không?"

La Thiến vuốt vuốt tóc: "Không có kinh nghiệm mà! La Tuấn có biết một chút, nhưng vẫn không thể làm tốt được!"

"Trước tiên phải lên một bản kế hoạch đã! Mặt tiền cửa hàng em có rồi, vị trí cũng rất đắc lợi, thiết kế và trang trí thì tôi sẽ liên hệ cho em, đảm bảo tất cả đều tốt. Thiết bị cần mua cũng không phải chỉ có máy pha cafe đâu, em phải chuẩn bị cả bàn ghế và các loại máy móc khác nữa. Quán cafe thì cần những loại máy gì? Máy pha cafe là chắc chắn rồi, ngoài ra còn máy lọc, máy làm sữa vân vân. Em sẽ không chỉ bán mỗi cafe, còn bánh trái các kiểu nữa, nên các thiết bị để nấu nướng, bảo quản, làm sạch đương nhiên đều phải có.

Còn các loại nước uống khác thì sao? Ngoài trừ cafe ra thì còn có trà, nước trái cây, sinh tố... Tuyển người như thế nào, các loại máy móc sử dụng ra làm sao, các món định bán phải làm như thế nào, tất cả những điều này đều phải học thật tốt trước khi mở tiệm. Mấy ngày nay em bận rộn khắp nơi như thế, đã xin được giấy phép kinh doanh chưa? Còn cả những khoản chi như mua sắm nguyên vật liệu, lương của nhân viên, điện nước vân vân, em phải thuê một kế toán để làm việc này."

Đường Diễn còn chưa nói hết, chỉ nói đơn giản 2-3 câu mà La Thiến đã choáng váng hết cả. Trước đó cô cũng đã ghi những việc cần làm rồi, nhưng so với những gì Đường Diễn vừa nói thì còn thiếu mấy việc nữa. Mặc dù về sau cũng sẽ phát hiện ra rồi vẫn sẽ giải quyết được thôi, nhưng lúc đó không tránh khỏi việc luống cuống tay chân.

Tóm lại là, nếu như chuẩn bị mọi thứ thật kỹ càng thì tương lai sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

"Cần tôi giúp không?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến gật đầu, Đường Diễn liền nói: "Việc đầu tiên, lên mạng tuyển kế toán đi! Để cô ấy dạy em một chút kiến thức về thu chi, tiền nong là chuyện mà người chủ bắt buộc phải nhúng tay. Sau đó thì bảo cô ấy cùng em đi xin giấy phép kinh doanh, chờ chính quyền địa phương kiểm tra cấp phép xong thì việc trang trí thiết kế cũng đã hòm hòm rồi. Chuyện tuyển

nhân viên cũng phải cân nhắc một chút, phải tuyển trước khi khai trương ít nhất là 1 tháng, để còn hướng dẫn mọi người cách sử dụng máy móc thiết bị. Việc cuối cùng, tìm một người có hiểu biết về phương diện này, hoạch định kế hoạch một cách hoàn chỉnh nhất. Việc này, tôi giúp em?"

La Thiến bật cười, nói với Đường Diễm: "Anh tốt quá đi, cảm ơn anh nha!"

Đường Diễm gật đầu, cũng chỉ có những lúc thế này mới nhớ rõ anh tốt thôi.

Một cách dần dần và từ tốn, Đường Diễm đã chính thức đi vào cuộc sống mới của La Thiến, giúp đỡ cô và quán cafe của cô đi vào quỹ đạo.

Còn phía Bắc Kinh thì...

Thẩm Bối Bối lại đến Đường thị một lần nữa, vẫn là thư kí Kiều tiếp đón.

Phòng làm việc tổng giám đốc trông không khiến Thẩm Bối Bối nhú mào: "Đường Diễm vẫn chưa trở về sao?"

"Đúng vậy, nơi Đường tổng đi công tác tương đối xa xôi, anh ấy đã thông báo sẽ đi một khoảng thời gian." Thư kí Kiều quy củ trả lời.

"Đến cùng là đi đâu công tác vậy?" Thẩm Bối Bối hỏi.

Thư kí Kiều: "Đường tổng không nói chuyện này với tôi." Nhưng cái khác thì còn lâu cô mới nói.

Thẩm Bối Bối hết cách, đi xuống tầng với vẻ mặt u ám cực kỳ, cô có cảm giác Đường Diễm đang tránh mặt mình. Lý do cô chia tay Đường Diễm thật ra rất đơn giản, đơn giản đến mức quá đáng.

Đó chính là: chán rồi!

Thẩm Bối Bối và Đường Diễn bắt đầu yêu nhau từ năm lớp 10 đến lớp 12. Mặc dù gia thế nhà cô ta không bằng Đường Diễn, bố mẹ cô ta cũng rất hài lòng về anh nhưng lúc đó hai người đều là những thiếu niên thiếu nữ mười mấy tuổi, vẫn chỉ là 2 đứa trẻ.

Lúc mới yêu, hai người đều rất nghiêm túc, thăm thiết một khoảng thời gian. Bạn bè của Đường Diễn đều gọi cô ta là chị dâu, Đường Diễn cũng rất chân thành, luôn xem cô ta là người của anh.

Cũng vì thế mà lòng chiếm hữu của Đường Diễn rất rõ ràng. Ban đầu Thẩm Bối Bối còn thấy kiêu ngạo vì điều này, nhưng lâu dần, cô ta thấy mình bị trói buộc. Nhất là còn trẻ, không suy nghĩ được sâu và xa, chỉ cảm thấy ở bên nhau 3 năm đã quá chán nên chia tay thôi. Trong suy nghĩ của bọn họ lúc ấy, chỉ có tình cảm tốt hay xấu mà thôi, chẳng màng suy nghĩ đến tương lai. Thích thì ở bên nhau, còn không thích thì chia tay.

Thẩm Bối Bối còn trẻ, cảm thấy Đường Diễn quá bá đạo, hai người cũng đã cãi nhau mấy lần về vấn đề này. Cộng thêm lâu ngày, tình cảm cũng dần phai nhạt, đứng trước con đường đại học, nghĩ đến chuyện tương lai cứ phải đối diện với gương mặt không biểu cảm của Đường Diễn thì Thẩm Bối Bối cảm thấy quá nhạt nhẽo.

Ở thời kì phản nghịch, Thẩm Bối Bối tuyệt đối không muốn bị Đường Diễn trói buộc, thế nên cô ta muốn chia tay. Bố mẹ cô ta biết được thì đương nhiên không đồng ý, Đường Diễn mặc dù lạnh như băng nhưng bố mẹ Thẩm vẫn nhận ra anh đối xử với Thẩm Bối Bối rất tốt, quan trọng là, gia thế của Đường Diễn đã định trước một tương lai sáng lạn sau này của anh.

Một người không thể không có khuyết điểm, tính cách của Đường Diễn đã quyết định tình cảm giữa anh và Thẩm Bối Bối không có chút thú vị nào. Nhưng, một khuyết điểm nhỏ thế này hoàn toàn không thể che lấp vầng sáng trên con người anh.

Bố mẹ Thẩm càng không đồng ý, Thẩm Bối Bối càng làm loạn. Sau đó, không nói cho bất cứ ai, cũng chưa hề nói lời chia tay chính với Đường Diễm, Thẩm Bối Bối xách valy ra nước ngoài thi đại học. Bố mẹ Thẩm không kịp phản ứng, Đường Diễm cũng càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhà Thẩm Bối Bối không nghèo, trong tay cô ta có rất nhiều tiền tiêu vặt bố mẹ cho, thành tích cũng tốt, thế nên việc xin học ở nước ngoài thành công một cách đơn giản. Bố mẹ Thẩm chỉ có một đứa con gái, đi cũng đi rồi, vì thế chỉ có thể lúng túng xin lỗi Đường gia.

Nhưng, con người thì sẽ đều trưởng thành, Thẩm Bối Bối ở nước ngoài cũng yêu đương mấy lần, nghiêm túc với cô ta thì cô ta không thích, còn không nghiêm túc thì coi như chơi đùa.

Tới tới đi đi vài mối tình, vậy mà chẳng ai bằng được Đường Diễm cả. Tuổi càng lớn, càng phát hiện ra bất kể là gia thế hay tình cảm thì Đường Diễm đều là người hợp với cô ta nhất.

Lúc mới phát hiện ra, Thẩm Bối Bối cũng chỉ tiếc nuôi cho tuổi trẻ không hiểu chuyện của mình, không hề có suy nghĩ sẽ lập tức trở về. Dù sao cô ta cũng rời đi quá dứt khoát, không nghĩ tới chuyện Đường Diễm vẫn còn đợi mình, với cả cô ta vẫn chưa bỏ được cuộc sống tự do tự tại ở nước ngoài.

Mãi đến khi cô ta nhìn thấy Đường Diễm và một nghệ sĩ ở bên nhau, đồng thời bạn bè xung quanh còn nói rằng, bóng lưng của nghệ sĩ nhỏ đó rất giống cô ta.

Ban đầu, cô ta chỉ nghĩ Đường Diễm có người khác, cô ta không còn cơ hội nữa rồi. Nhưng mọi người lại nói người phụ nữ đó của Đường Diễm rất giống cô ta, xem kỹ lại thì Thẩm Bối Bối đã hiểu ra, đó là tình nhân của Đường Diễm, hoặc đúng hơn là, tình nhân thể thân của Đường Diễm.

Đường Diễm vẫn còn yêu mình, đáp án này hiện lên vô cùng sống động trong đầu cô ta. Thế là, cô ta chủ động liên hệ với mẹ Đường, nói với bà ấy chuyện của La Thiển, nói rằng cô ta vẫn còn yêu Đường Diễm, Đường Diễm cũng yêu cô ta, hai người bọn họ muốn bắt đầu lại từ đầu. Cứ như vậy, cô ta mua vé máy bay trở về nước, khi đi im hơi lặng tiếng, khi về cũng vẫn im hơi lặng tiếng.

Cô ta cho rằng tất cả mọi chuyện đều đơn giản và dễ dàng, từ bỏ dễ dàng, trở về dễ dàng, bắt đầu lại cũng dễ dàng. Nhưng thái độ thật sự của Đường Diễm lại khác hoàn toàn so với những gì cô ta từng nghĩ.

Đến lúc này, tuy rằng trong lòng cảm thấy có chút vấn đề, nhưng cô ta vẫn không ngừng nhắc nhở chính mình rằng, người Đường Diễm yêu là cô ta.

PS: thấy mn khá tích cực like FB nên là t up trước 1 chương làm phúc lợi 1k8 likes nhé =))

1 chương nữa sẽ up khi page được 2k likes nha <3

PSS: à tối vẫn có chương nữa nhé! Chương này chỉ là chương phúc lợi được thêm.

Ai đó khen tui đi, tui cần được yêu thương. Từ chương này là nhiều chữ hơn các chương trước đó, edit mất thời gian hự hự :(:(

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 77

Chương 77

Edit: Tiểu Vũ

Khi Thẩm Bối Bối tới sân bay, cô ta mang theo tâm trạng đặc ý gọi điện thoại cho Đường Diễn.

Quả thực lúc đó Đường Diễn đã bối rối y như những gì Thẩm Bối Bối nghĩ. Cô ta vì thế mà đặc ý tới mấy ngày, mặc cho Đường Diễn không tới đón, không nghe điện thoại, cũng không chịu gặp cô ta. Cô ta cảm thấy những điều đó càng chứng tỏ một điều rằng, Đường Diễn để ý tới mình.

Sau đó thì sao?

Sau đó không biết chuyện quái gì đã xảy ra, Đường Diễn y như con ma men đã tỉnh rượu, anh cuối cùng cũng chịu gặp cô ta nhưng lại bình tĩnh vô cùng. Điều này khiến Thẩm Bối Bối luống cuống, cô ta đề nghị hợp tác với mẹ Đường Diễn. Đó cũng là lần đầu tiên cô ta ý thức được, Đường Diễn quả thật có người khác, cho dù người kia nhìn giống cô ta, nhưng cũng không phải bởi vì cô ta.

Mới đầu, việc hợp tác giữa cô ta và mẹ Đường cũng không tệ lắm, mẹ Đường tự có thủ đoạn của bà ấy. Ban ngày Đường Diễn phải đi làm, ban đêm thì bị cô ta lấy các loại lý do kéo đi gặp gỡ bạn bè. Vài lần đầu Đường Diễn hình như ngại từ chối nên vẫn đồng ý đi cùng cô ta.

Tất cả mọi chuyện đều thay đổi một tuần sau đó, Đường Diễn đi, còn mẹ Đường...

Mẹ Đường chính là loại người gió chiều nào theo chiều nấy, lúc đầu, mặc dù bà ấy bất mãn việc năm đó cô ta không từ mà biệt nhưng vẫn vì Đường Diễn mà tiếp nhận cô ta. Cũng vô cùng phối hợp đi đuổi La Thiên và gọi Đường Diễn về nhà gặp cô ta.

Nhưng ai mà ngờ được, mẹ Đường cũng chỉ nói nói 2-3 câu, hoàn toàn không hề dốc toàn lực giúp cô ta giành được Đường Diễn. Sau khi Đường Diễn bày tỏ ý kiến cá nhân của mình, dù vẫn có chút bất mãn với La Thiên nhưng bà cũng chỉ âm thầm nói xấu vài câu.

Nhất thời, hình tượng cao quý quyền lực của mẹ Đường trong lòng Thẩm Bối Bối sụp đổ không còn chút gì. Con mẹ nó, đây là nữ tổng giám đốc của một công ty quốc tế sao? Trí tuệ của bác đâu rồi, thủ đoạn của bác đâu rồi?

Mẹ Đường cũng không phải một người cố chấp, mặc dù bà không thích Bạch Nhụy, nhưng cũng không hề gây khó dễ cho con dâu.

Không thích thì còn làm gì được nữa đâu, giấy chứng nhận kết hôn cũng đều kí rồi, bà chỉ có thể nhận mệnh mà thôi. Nếu không, với tài năng và quyền lực của bà thì làm sao Bạch Nhụy chịu nổi khi bị gây khó dễ?

Nhưng, cho dù bà thật sự làm gì đó thì có lẽ cũng chẳng mình Bạch Nhụy chịu thiệt? Nhìn dáng vẻ bị vợ quán của thằng con trai bà đi, nó có thể đoạn tuyệt quan hệ với bà chỉ vì vợ đấy!

Thế nên, mẹ Đường rất rõ ràng, con trai đã bại trận, người làm mẹ như bà cũng chỉ đành chấp nhận số phận thôi. Thỉnh thoảng bất mãn thì lải nhải vài câu chứ không hề có suy nghĩ chia tách đôi uyên ương số khổ này, dù sao thì bà cảm thấy, bà chẳng cần phải ra tay thì con trai bà cũng không có ngày nào được sống yên ổn đâu.

Bà thầm cười ha ha ha trong lòng, cứ thế này thì chắc chỉ vài ngày nữa là tụi nó sẽ chia tay thôi.

Cứ tưởng tượng rồi lại suy nghĩ, thế mà đã qua 10 năm rồi, và 2 đứa chúng nó thì vẫn ở với nhau! Chỉ là không sinh con, lúc này lại tới phiên mẹ Đường buồn bực, đôi vợ chồng này khó hiểu ghê, ly hôn cũng không ly hôn, sinh con cũng không muốn sinh, vậy là bây giờ tụi bay muốn thế nào?

Sau khi mẹ Đường hết cách với con trai cả thì quay sang tập trung vào con trai út, kết quả chẳng hiểu sao con trai út lại bị tổn thương tình cảm, một lần tổn thương là tới hơn 10 năm. Lúc này, đừng nói là Thẩm Bối Bối không từ mà biệt, chỉ cần Thẩm Bối Bối không giết người phóng hỏa thì dù có làm gì bà cũng không phản đối chuyện Thẩm Bối Bối ở bên con trai út.

Nhưng trước khi Thẩm Bối Bối trở về, mẹ Đường vẫn hy vọng Đường Diễm có thể yêu đương với một cô gái đang hoàng đường đứng đắn, để con dâu Đường gia khi ra ngoài có thể có chút mặt mũi thể diện, chứ đừng giống lần bà dẫn theo Bạch Nhụy ra ngoài, người ta còn tưởng bà dẫn theo bồ nhí đấy!

Có mấy người túm năm tụm ba nói xấu Bạch Nhụy một trận, nói cô là hồ ly tinh, cave, dâm dăng. Trong khi họ mãi mê phỏng đoán thân phận của Bạch Nhụy thì trùng hợp làm sao, Bạch Nhụy đi ngang qua và nghe thấy hết, cô tủi thân khóc lóc rất đáng thương!

Sau khi trở về nhà, mẹ Đường bị con trai cả oán trách một hồi. Mặc dù bà vẫn tỏ ra vẻ mặt không cảm xúc khi nghe con trai oán trách, nhưng trong lòng thì không dễ chịu chút nào. Sau đó bà truy ra mấy người nói xấu Bạch Nhụy rồi treo lên đánh một trận, đương nhiên, đánh ở đây không phải đánh thật, mà là chèn ép trả thù trên vấn đề kinh tế.

Mang theo kí ức đau khổ này, mẹ Đường rất rất muốn có một nàng dâu đường hoàng đứng đắn. Thẩm Bối Bối như từ trên trời giáng xuống, cô

ta trở về rồi, con trai của bà không cần tìm thế thân nữa rồi!

Đáng tiếc rằng, mẹ Đường còn chưa bắt đầu làm gì thì con trai út đã chạy tới phàn nàn oán trách bà rồi, mẹ Đường cảm thấy oan ức vô cùng!

Mày có biết mẹ mày nói chuyện với tiểu minh tinh kia thế nào không?

Mẹ... mẹ mới nói có một câu Thẩm Bối Bối trở về rồi thì người ta đã nói "Cháu hiếu!", mẹ làm sao mà biết con bé đó hiếu cái gì chứ? Mẹ thấy nó đang cực kỳ cực kỳ muốn chia tay với mày đấy!

Con bé đó chẳng có chút đấu tranh vật lộn nào cả, mẹ còn chưa nói hết mấy câu định nói, ngay cả chi phiếu cũng còn chưa kịp vung ra mà người ta đã gật đầu đồng ý lia lịa, sau đó liền dứt khoát rời đi.

Mẹ Đường cực kỳ hoài nghi. việc La Thiển rời đi không phải do bà mà là do thằng con trai bà đã làm gì đó không tốt, tự mình khiến người ta bỏ đi mà còn quay sang trách móc bà. Dù sao thì mày đã thấy mẹ mày có cuộc đàm phán nào dễ dàng như thế chưa? Bất kể như thế nào, mẹ Đường cũng đã nhìn ra con trai mình động tâm thật rồi, cho nên, mẹ Đường cảm thấy: thôi thì cứ nghe theo con trai vậy!

Người Đường gia mặc dù biểu cảm trên mặt tương đối thiếu hụt nhưng tâm tư trong lòng thì rất phong phú. Tiền đề cho mỗi một việc mẹ Đường làm là không ảnh hưởng tới tình cảm mẹ con. Chỉ có người phụ nữ ngu ngốc, rảnh rỗi không có việc gì làm mới chạy đi kết thù với con trai mình!

Thẩm Bối Bối không gặp được Đường Diễn thì hiển nhiên sẽ chạy tới Đường gia. Bây giờ mọi người đã không còn ở Tứ Hợp Viện như ngày xưa nữa mà đều tự mình mua nhà. Thẩm Bối Bối chạy tới Đường gia cũng không dễ dàng gì, mẹ Đường thấy thế thì để cho cô ta đi vào.

Thẩm Bối Bối thăm dò hỏi: "Bác ơi, bác có biết Đường đại ca đi đâu không ạ? Cháu tới công ty tìm mà không thấy."

Mẹ Đường nhìn cô ta với ánh mắt sâu xa, nhàn nhạt đáp: "Từ sau khi 18 tuổi, nó đã không nói với bác chuyện nó đi đâu nữa rồi." Huống chi bây giờ nó đã 30 tuổi rồi, và vẫn là một con chó độc thân.

Thẩm Bối Bối do dự hỏi: "Bác có nghĩ, anh ấy đang đi tìm tiểu minh tinh kia không?"

Mẹ Đường nhíu mày, ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn cô ta, nói: "Dù nó đi đâu, đi làm gì, cô cũng không được quá phận." Câu nói này mang ý cảnh cáo rất rõ ràng, không được làm bất cứ chuyện gì có hại tới con trai bà.

Mẹ Đường không ngốc, bà cũng không thích Thẩm Bối Bối, huống chi bây giờ con trai bà đã thoát khỏi tổn thương tình cảm ngày xưa rồi, bà đương nhiên sẽ không cân nhắc tới Thẩm Bối Bối. Nhưng cô ta lại cứ muốn dây dưa với con trai bà, thế nên bà phải cảnh cáo cô ta không được nhúng tay vào chuyện của con trai mình.

Thẩm Bối Bối câm nín, khó hiểu suy nghĩ, tiểu minh tinh thì có gì tốt? Không biết đã ngủ với bao nhiêu người rồi! Nghe nói còn là một nha đầu nhà quê, tâm cơ trục lợi vô cùng.

Nghĩ xấu cho người khác mà không tự nhìn lại bản thân, số bạn trai mà cô ta quen ở nước ngoài mấy năm nay đã vượt quá số ngón tay ở trên hai bàn tay rồi.

Gần đây La Thiển có Đường Diễm hỗ trợ mà cứ như Thần trợ vậy! Cửa hàng dần dần đi vào quỹ đạo, chính bản thân cô cũng đã hiểu biết hơn rất nhiều.

Buổi sáng, sau khi đưa Vệ Ngọc Đào đi học, La Diễm cũng chạy đi học thêm vài thứ. La Thiển nói về sau sẽ để chị quản lý cửa hàng thế nên chị muốn học được thêm cái nào thì hay cái nấy, có lẽ lúc đầu sẽ không được tốt nhưng dần dần rồi cũng sẽ giỏi lên thôi.

Sự quyết tâm và chăm chỉ của La Diễm khiến La Thiến thầm tự ti, mới học không được bao lâu mà La Diễm đã ghi đầy 10 quyển sổ rồi.

La Thiến dạo gần đây đang đi học một số công việc thu chi từ nhân viên kế toán mới tuyển, cô nghĩ sau này học xong sẽ về dạy cho La Diễm. Thế nên, hai chị em đều vô cùng bận rộn, Đường Diễm cũng không phải người rảnh rỗi, vừa giúp La Thiến một tay vừa work from home với các nhân viên trong công ty.

Ngày qua ngày, 3 người đều đã thích ứng được với hình thức sinh hoạt này.

Hôm nay, La Diễm đi học pha cafe, La Thiến đi tới cục thuế và đất đai có việc, vì thế Đường Diễm liền bị gọi tới trông nom việc thiết kế.

Đường Diễm đang ngăn người thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài cửa có người hỏi: "La tiểu thư có đây không?"

Đường Diễm ngẩng đầu lên nhìn, là một người đàn ông có dáng vẻ rất đứng đắn. Đường Diễm không trả lời, chỉ nhìn người ta chăm chăm.

Người đàn ông kia cười nói: "Tôi tên là Tiết Duy." Nói xong liền đưa danh thiếp ra.

Đường Diễm bình thản nhận lấy, hỏi: "Anh tìm Thiến Thiến làm gì?" Là phó giám đốc công ty XX cơ đấy!

Vẻ mặt người đàn ông cứng đờ, hỏi: "Anh là?"

"Người đàn ông của cô ấy." Đường Diễm mặt không đổi sắc trả lời.

Tiết Duy không tin lắm, nói: "La tiểu thư nói cô ấy vẫn còn độc thân."

"Anh chưa thấy người yêu cãi nhau bao giờ à? Có việc gì không?" Đường Diễm không kiên nhẫn hỏi.

Người đàn ông kia lên nói: "À, tôi tìm cô ấy hàn huyên một chút, chúng tôi cũng hay gặp nhau, xem như là bạn tốt. Hôm nay cố ý tới nhìn cửa hàng của cô ấy một chút!" Thực tế, lần đầu tiên hai người gặp nhau là khi La Thiến tới tòa nhà văn phòng gần đây phát tờ rơi, quảng cáo việc cửa hàng sắp khai trương.

Trong tòa nhà đó rất nhiều công ty, cũng chính là khách hàng tiềm năng nhất của cửa hàng cô sau này! La Thiến đã lên kế hoạch sang đây PR từ lâu rồi, vì cô xinh đẹp cộng thêm việc có một số người nhận ra cô từng là diễn viên nên đa số đều rất nể mặt, cam đoan sẽ tới lúc cửa hàng khai trương.

La Thiến dựa vào thân phận tiểu minh tinh, kéo được rất nhiều khách hàng tiềm năng. La Thiến tới đó vài lần nên cũng quen biết một số người, Tiết Duy là một trong số đó, anh ta cảm thấy thân phận mình khá ổn, ngoại hình cũng không tệ, thế nên chủ động tiến quân.

Lý do người yêu cãi nhau mà Đường Diễn nói khiến Tiết Duy tương đối tin tưởng, dù sao trước kia khi còn chưa giải nghệ La Thiến đã nói mình có bạn trai rồi. Chẳng lẽ người này... chính là Gạch Men tiên sinh?

Tiết Duy không rõ mình còn cơ hội hay không, nhưng lúc này đây anh ta rất buồn bực, cúi đầu ủ rũ rời đi.

Đường Diễn đen mặt nghĩ thầm: "Hừ, anh có biết mỗi lần ra cửa Thiến Thiến mua quần áo hết bao nhiêu tiền không? Phó giám đốc như anh thì có thể nuôi nổi cô ấy không?" Hoàn toàn quên mất La Thiến thật ra cũng rất tiết kiệm! Thôi quên cũng chẳng sao.

Buổi tối khi La Thiến trở về, Đường Diễn nhìn thấy cô thì cảm thấy mắt không ra mắt, mũi không ra mũi.

La Thiến: "? ? ?" Chẳng lẽ anh tức giận vì cô bảo anh đi trông cửa hàng?

Bữa tối ngày hôm nay, La Thiến nấu một bát canh gà hải sản (*), là món ăn đặc sản ở nơi này.

(*) một món ăn nổi tiếng của tỉnh Phúc Kiến, nguyên liệu gồm gà, hải sản các loại, dấm bông nõn, nói tóm lại là rất nhiều thứ...

Đường Diễm nhìn bát canh một hồi, không biết nghĩ cái gì mà đột nhiên lạnh lùng nói: "Bát canh này thật là không chung thủy mà!" Nhìn xem nó có bao nhiêu nguyên liệu kia.

La Thiến: "? ? ?" What, cái quái gì thế?

Đường Diễm lại chỉ vào một đĩa rau xanh trên bàn, nói: "Nhìn đĩa rau này đi, đều xanh ngắt cả rồi."

La Diễm: "? ? ?" Đây là khen chị xào rau vẫn giữ được sắc xanh à? Hay là có ý gì?

Đường Diễm quay đầu lại nhìn La Thiến, La Thiến lập tức mở miệng nói: "Em chẳng làm gì cả! Anh đừng có nói em, em sẽ tức giận đấy." Xem ra hôm nay có ai đó tới chọc anh rồi.

Đường Diễm trầm mặc một hồi, nói: "Thế này rồi mà còn chẳng làm gì cả!" Hừ!

La Diễm liền hỏi: "Sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Đường Diễm im lặng một lúc mới nói: "Mặc dù chỉ là một tiệm cafe không lớn lắm, nhưng chúng ta cũng phải biết cẩn thận dè dặt một chút. Em gái chị cũng từng là một đại minh tinh, phải biết giữ thể diện chứ, đúng không?" Câu sau là Đường Diễm hỏi La Diễm.

La Diễm gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy! Hiện tại người trong thôn bọn chị ai cũng đều hâm mộ nhà chị." Em gái chị là một đại minh tinh đó!

"Thế chị hỏi em chị một chút đi, cô ấy tự mình đi mời chào khách như thế thì còn ra thế thống gì? Loại chuyện này chẳng lẽ không biết đi thuê người làm sao?" Đường Diễn mặt không cảm xúc nói.

La Diễm ngẫm lại thì thấy cũng đúng: "Em gái chị bây giờ tuy đã là bà chủ, nhưng dù sao cũng vẫn là minh tinh mà! Thiến Thiến này! Chúng ta vẫn nên thuê cộng tác viên rồi nhân viên part-time dán với phát tờ rơi các thứ thôi."

La Thiến suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ừm, cũng được. Nhưng mà em vẫn cảm thấy thân phận của em mời khách sẽ tốt hơn, xinh xắn đáng yêu, có thể diện hơn nhiều, ai thấy cũng sẽ nguyện ý tới."

Đường Diễn lập tức phê bình: "Suy nghĩ này của em không đúng, tình nghĩa giữa người với người còn có thể biến mất sạch sẽ, huống chi em lại chỉ là một tiểu minh tinh."

La Thiến: "... " Mới vừa rồi anh còn bảo em là đại minh tinh đấy!

"Từ nay về sau chẳng lẽ đều phải dựa vào danh tiếng của em để mở tiệm sao? Nhưng minh tinh trước đây mở cửa hàng, em thấy có bao nhiêu người thành công?" Đường Diễn lạnh lẽo nhìn cô.

La Thiến nghĩ nghĩ, vô cùng đồng ý gật gật đầu, sau đó lại cười hì hì nói: "À mà nhé! Em còn quen không ít bạn bè đâu! Danh tiếng của em không đủ nhưng em sẽ bảo bọn họ tặng lẵng hoa tới khi cửa hàng khai trương, có thể tăng thêm sự chú ý đấy."

Đường Diễn: "Ai vậy?" Chưa từng nghe em nhắc tới!

"Mấy người Lâu Tùng Nguyên á! Lạc Thiên chắc chắn sẽ tặng hoa cho em, anh ấy nói anh ấy đã đặt mấy lẵng hoa rồi, chỉ đợi em khai trương là đưa tới thôi!" Giọng nói của La Thiến tràn ngập ánh nắng, lan tỏa sang cả những người bên cạnh.

"Thật sao? Thế thì quá tốt rồi, giai đoạn đầu sau khi mở tiệm chắc hẳn sẽ không lỗ, về sau chúng ta sẽ cố gắng pha cafe ngon làm bánh ngon để giữ danh tiếng, lúc đó thì không sợ không có khách." La Diễm vô cùng vui vẻ tiếp lời.

Đường Diễm mặt không cảm xúc bắt đầu ăn cơm: Haizz! Một mõi quá đi! Hết một người lại đến một người!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 78

Chương 78

Edit: Lạnh quá, lạnh quá, lạnh quá đi!!!

La Thiến dạo gần đây đang hoàn thành các thủ tục để lấy giấy phép kinh doanh, cô phải chọn một cái tên cho quán cafe của mình. Buổi trưa ăn cơm xong, cô và Đường Diễn ngồi trên ghế sofa ăn kem ly.

La Thiến không nghĩ nhiều, thuận miệng nói với Đường Diễn: "Đường tổng, đặt tên quán là 'Tiệm cafe của Thiến Thiến' được không?"

"Khụ khụ khụ... " Đường Diễn bị hoảng sợ ho khan vài tiếng, sau đó anh ép bản thân mình bình tĩnh lại, nói: "Đổi tên khác đi!"

La Thiến lườm anh một cái, quay đầu đi bắt đầu suy nghĩ: "Nếu không thì là 'Tiệm cafe của La Thiến' ?"

Đường Diễn thờ dãi, nói: "Vị trí quán của em rất đẹp, vì thế có phải nên đặt một cái tên... có ý thơ một chút?"

La Thiến bất mãn: "Sao phải có ý thơ? Dùng tên của em có thể mời chào không ít khách đâu."

Đường Diễn trừng cô: "Tên em có thể sử dụng bao lâu? Sang năm thì làm gì còn ai biết La Thiến là ai?"

La Thiến tủi thân nói: "Cũng không thể nhanh như thế được chứ! Hầy, thật ra em cảm thấy 'Tiệm cafe của Thiến Thiến' cũng không tệ mà."

"Là rất dễ nghe." Đường Diễm khen xong, nói tiếp: "Nhưng mà có hơi nhà quê."

La Thiến bị chẹn họng không phản bác được, đành nói: "Em lên mạng tra thêm nhé?"

Đường Diễm không còn lời nào để nói, hỏi: "Sắp khai trương đến nơi rồi mà em còn chưa nghĩ ra tên quán?" Tên quán không phải luôn được suy nghĩ ngay từ khi có ý định mở tiệm sao?

La Thiến liền nói: "Em đây là thích mở tiệm thì mở tiệm, chứ không phải vì mở tiệm nên mở tiệm. Với cả, anh có nhớ Valentine năm nay chúng ta tới quán cafe La Tuấn làm thêm không? Ngày ấy ngồi đó khiến em có cảm giác thoải mái vô cùng! Chính vì vậy nên em mới muốn có một cửa hàng như thế thuộc về mình, để có thể chiều chiều ngồi trước cửa sổ, nhàn nhã nhâm nhi ly cafe, đọc một quyển sách, sau đó hưởng thụ thời gian trôi qua." Nói đến đây, La Thiến vui vẻ lên rất nhiều: "Có phải rất có ý thơ không? Có phải không? Phải không?"

Nhìn La Thiến vui vẻ như vậy, Đường Diễm cũng vui lây, anh nở nụ cười, nói: "Phải."

La Thiến bật cười, nói: "Quyết định thế đi, tên quán sẽ là buổi chiều, 'Quán cafe Buổi Chiều' ! Mỗi buổi chiều đều được lười biếng ngồi đó, càng nghĩ càng thấy thoải mái vô cùng!" La Thiến ăn một miếng kem, híp mắt dựa vào ghế sofa, giống hệt một chút mèo lười biếng.

La Thiến rất thích cảm giác này, bởi vì cuộc sống trước kia của cô và nữ phụ La Thiến đều quá đau khổ và bận rộn. Cô của đời trước, sinh ra đã phải sống trong cảnh nghèo túng, lớn lên một chút thì bị các loại hiện thực đập vào mặt, sau đó thì bận rộn lao vào làm việc kiếm sống, cuối cùng cũng không được kết thúc một cách yên lành.

Còn nữ phụ La Thiến, nửa đời trước sống trong cuộc sống khó khăn gian khổ, lâu lâu lại phải chiến đấu với đám thân thích cực phẩm. Ra ngoài làm việc cũng không được thuận lợi, áp lực trong nhà quá lớn nên đã phải ký hợp đồng tình nhân, cuộc sống vật chất đã tốt hơn rất nhiều, nhưng cuộc sống tinh thần thì lại tệ hơn.

Vừa phải thường xuyên quan tâm tới kim chủ để tăng cường tình cảm, vừa phải duy trì phần đấu trong giới giải trí. Nói thật ra, nữ phụ La Thiến thảm hơn cô rất nhiều, nửa đời sau của cô ấy, bị ép đi nhặt rác kiếm sống, bị đánh gãy hai chân khiến việc đi lại trở nên khó khăn, bị ép gả cho một ông chồng nghiện cờ bạc. Cả phương diện vật chất và tinh thần, cô ấy đều phải chịu đựng quá nhiều.

Cho nên, khi nhìn thấy những vị khách ngồi gần cửa sổ trong quán cafe, vừa nhìn thấy nhân viên ly cafe vừa thanh toán đọc một quyển sách, La Thiến cảm thấy rất hâm mộ. Cô cũng muốn có một cuộc sống như vậy, không cần vì tiền bạc mà phải bôn ba, không cần vì bất công mà phải tức giận, không cần vì khỏe mạnh mà phải phiền não. Mỗi buổi chiều tới, được ngồi xuống đó, dưới ánh nắng mặt trời, muốn đọc sách thì đọc sách, muốn ngủ thì ngủ. Vì vậy, La Thiến chợt muốn mở một cửa tiệm như thế, không cần quá lớn, không cần quá thành công, cũng không cần kiếm quá nhiều tiền.

Cô thích loại cảm giác này, thế nên khi nhận thấy mình đủ khả năng cô đã không chùn bước mà mua ngay một cửa hàng. Cô thích cuộc sống như thế này, ung ung tự tại, không có phiền não.

Có lẽ cô sẽ không cực kỳ giàu có, nhưng đời này cô sẽ chẳng cần phải lo ăn lo uống, mỗi ngày đều có thể nằm gục xuống bàn, đánh một giấc say sưa dưới ánh nắng mặt trời, ngửi mùi thơm của cafe trong chính cửa tiệm mình mở. Càng nghĩ càng cảm thấy rất tuyệt.

Đường Diễm quay sang nhìn La Thiến, không biết cô nghĩ tới điều gì mà cứ nhắm mắt dựa lưng vào ghế sofa cười hi hi, đến kem còn quên ăn.

Thật ra ngay từ đầu, lúc La Thiến nói ra tên cửa tiệm, Đường Diễm chẳng những phản đối mà suy nghĩ đầu tiên của anh còn là: sao cô không thêm một chữ Diễm nữa vào? Nhất thời, anh bị chính suy nghĩ của mình chọc cho bật cười.

Đường Diễm tiếp tục ăn kem, đây là kem mà La Diễm thuận tiện mua về lúc dẫn Vệ Ngọc Đào đi ăn MacDonald. Hiện tại hai mẹ con chị đang ngủ trưa trong phòng, hộp kem này được La Thiến lấy ra ăn khao.

Đường Diễm rất thích loại cảm giác này, hai người chẳng ai không nói gì cũng được hoặc chỉ nghe La Thiến lải nhải thôi cũng tốt, chỉ cần hai người ở chung một chỗ, ăn đồ ngọt mà La Thiến tùy thời có thể biến ra, chỉ cần được như thế là tốt rồi.

Sự nghiệp của anh cũng không tệ lắm, anh chưa từng nghĩ tới việc liên hôn để giải quyết công việc. Bố mẹ của anh cũng rất sáng suốt và thông cảm, nếu không, vấn đề đầu tiên xuất hiện sẽ không phải là anh và anh trai, mà là chính chuyện giữa hai vợ họ.

Không bởi vì sự thành công của việc thông gia năm xưa mà bọn họ áp đặt con cái phải như thế. Anh trai anh có từng nghĩ tới vợ mình sẽ là người như thế nào không? Hình như anh ấy chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó.

Việc Đường Hình và Bạch Nhụy yêu nhau, không những khiến Đường Diễm bất ngờ mà ngay cả chính Đường Hình cũng chưa từng nghĩ tới.

Ngoại trừ Thẩm Bối Bối, Đường Diễm chưa từng suy nghĩ tới chuyện nửa kia của mình sẽ như thế nào, mà có suy nghĩ đi chẳng nữa thì cũng tuyệt đối không phải kiểu người như La Thiến.

Nhưng nếu là La Thiến thì sao?

La Thiến không thông minh, tính cách tương đối đơn giản, nhưng trên thực tế thì lại có chút tang thương nào đó mà anh không nhìn thấu được. Nếu như, ừm, dựa theo các phượng diện so sánh thì anh và La Thiến chắc là sẽ không hợp!

Thế nhưng, thực tế cho thấy, bọn họ ở chung với nhau rất tốt.

Hai người dựa vào ghế sofa, hơi lạnh từ điều hòa thổi tới, vừa ăn kem vừa xem TV, cộng thêm những tràng tiếng ve kêu râm ran truyền tới, khiến bọn họ đều có chút buồn ngủ...

Đường Diễn dù sao cũng là tổng giám đốc của một công ty, dù là làm việc từ xa thì cũng không có cách nào ở phương Nam này lâu được. Gần tới ngày La Thiến khai trương cửa hàng, Đường Diễn bị gọi hồn về công ty vì chuyện gấp.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, đã sắp tới tháng 9 rồi, tin La Thiến giải nghệ cũng đã bay màu trong mắt cư dân mạng từ cuối tháng 7. Tin La Thiến đang chuẩn bị mở Quán cafe Buổi Chiều cũng có mấy blogger đăng lên, nhưng cũng không gây nên sóng gió gì quá lớn cả.

Bây giờ, Quán cafe Buổi Chiều của La Thiến cuối cùng cũng khai trương rồi. Cô liền gửi tin nhắn tới các anh em bạn bè của mình, tin nhắn cô gửi cũng không đặc sắc lắm, chỉ có một câu: "Ngày mừng 1 tháng 9 này tôi khai trương nhé, nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định mở một quán cafe nho nhỏ." Sau đó kèm theo thời gian địa điểm các loại, gửi tới các anh chị em bạn bè trong giới giải trí.

Lúc Lâu Tùng Nguyên nhận được tin nhắn, cậu ta mông lung mất một lúc rồi mới hoàn hồn, đưa điện thoại cho người đại diện Hầu Đức Minh của mình xem, nói: "Anh xem này, thời gian vừa qua người ta đã làm được những gì."

Mà Lạc Thiên thì sao, anh nở một nụ cười ấm áp, nói với người đại diện: "Đây là muốn tôi gửi lãng hoa tới đó!"

Triệu Vũ Lâm tỏ ý sẽ đích thân bay tới cổ vũ, những người khác cũng nhả lại chúc mừng cô.

Lâu Tùng Nguyên và Lạc Thiên đang là tiểu sinh có tiếng, lịch trình rất dày nên không thể bay tới chúc mừng được, nhưng lãng hoa thì đều đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Kết quả, chưa tới 2 phút sau, tất cả mọi người lại nhận được một tin nhắn mới của La Thiển: "Không tới thì nhớ đăng Weibo cổ vũ nhé."

Lâu Tùng Nguyên: "..."

Lạc Thiên: "..."

Tất cả mọi người: "..."

Bọn họ còn chưa im lặng xong, La Thiển lại gửi một tin nhắn nữa: "Ha ha ha ha ha ha, dọa mọi người thôi." Đăng sau còn kèm theo một icon rất bĩ ối.

Icon kiểu này này. cái mặt thôi, đừng quan tâm chữ =))

Tất cả mọi người: "..."

Đang ở phim trường quay phim, đạo diễn Giang không nhịn được phun ra một ngụm nước, nói: "Sao vừa giải nghệ cái là biến thành bĩ ối ngay được thế."

Ngày khai trương đó, người không tới đương nhiên chiếm đa số, nhưng lãng hoa thì đều chuẩn bị hai phần, tất cả mọi người đều không phải người hẹp hòi gì.

Các lẵng hoa được gửi tới ngày Quán cafe Buổi Chiều khai trương đều vô cùng xa hoa, tất cả đều là hoa thật, lại còn được xếp rất nhiều tầng. Phía ngoài lẵng hoa còn có vải lụa cao cấp bọc lấy, trên đó là các dòng chữ chúc phúc và tên người tặng. Nhất thời, cửa Quán cafe Buổi Chiều tụ tập không ít người, dù sao thì tên người tặng trên mỗi lẵng hoa đều là người trong giới giải trí, còn có mấy người là những nghệ sĩ đang cực kỳ nổi tiếng nữa đấy.

Lúc đó, rất nhiều người cầm điện thoại lên chụp ảnh rồi đăng trên Weibo, cứ như vậy, 1 truyền 10, 10 truyền 100.

Trước khai trương 1 ngày, Đường Diễm đã cẩn thận dặn dò thư kí Kiều: "Trước 8 giờ ngày mai, tiệm hoa cao cấp nhất thành phố An Vũ, lẵng hoa cao cấp nhất, bảo bọn họ phóng to tên của tôi lên một chút."

Thư kí Kiều: "...". Từ khi ông chủ chạy theo La Thiển, phẩm vị càng ngày càng đi xuống rồi.

Trước khi thư kí Kiều quay người ra ngoài, Đường Diễm còn cố dặn thêm: "Vải bọc dùng màu đỏ chót đỏ đậm ấy, kiểu chữ phải thật dễ nhìn." Nếu không, thì không át được những lẵng hoa kia đâu.

Thư kí Kiều: "... Vâng, có cần vải bọc to hơn không ạ?"

Đường Diễm: "... Thế thì không cần! Sẽ che mất hoa đấy."

May mà tổng giám đốc nhà mình vẫn chưa thật sự phát điên, thư kí Kiều tự an ủi bản thân một chút.

Sau khi trở về, số lượng công việc bị tích lũy không ít, thời gian gần đây Đường Diễm bận rộn vô cùng. Lại còn không ít khách hàng muốn gặp mặt anh nữa, thế nên anh bận đến mức ngày khai trương của La Thiển cũng không tới được.

Kết quả, phải đến tận đêm anh mới biết được nơi đó hôm nay vô cùng náo nhiệt từ thư kí Kiều.

Đường Diễn mở Weibo, khá phết, bạn bè ở giới giải trí của La Thiển không nhiều nhưng đều rất chất lượng.

Mấy người qua lại thân thiết như Lâu Tùng Nguyên và Lạc Thiên đều đăng Weibo cổ vũ và chúc mừng Quán cafe Buổi Chiều khai trương. Nhất thời, trên mạng vô cùng náo nhiệt, rất nhiều cư dân mạng like và share bài.

Đường Diễn vốn dĩ không muốn để thua bọn họ trong chuyện tặng hoa, nhưng mà giờ thì hay rồi, bọn họ chạy thẳng lên Weibo chúc luôn.

Đường Diễn cũng đi đăng kí một tài khoản Weibo, dùng tên thật để xin tick V, sau đó tìm thư kí Kiều nói: "Gửi cho tôi một đoạn văn, để chúc mừng quán cafe khai trương ấy."

Thư kí Kiều tập mãi đã thành quen, Đường tổng gần đây vì La tiểu thư mà rất liêu mạng, bắt đầu tăng giờ làm việc lên rồi. Cô nhanh chóng liên hệ với bộ phận truyền thông, bên dưới có người chuyên môn viết những thể loại này, rất nhanh đã gửi lên.

Đường Diễn bắt chước chia sẻ bài khai trương của La Thiển, còn kèm thêm cả một đoạn cap chúc mừng đầy cảm xúc nữa.

Nhất thời, trên Weibo náo nhiệt không ngừng, điều này khiến cho việc làm ăn của Quán cafe Buổi Chiều vô cùng rục rờ.

Các nhân viên phục vụ đều được tuyển trước một tháng và phải trải qua sự huấn luyện rất vất vả, vì phòng ngừa vạn nhất nên trong phòng bếp cô cũng mới tới 2 người. Do đó, tuy đông người nhưng không lâm vào tình trạng hỗn loạn. Tất cả mọi người cũng không hoàn thành công việc được tốt lắm, nhưng dù sao cũng là ngày làm việc đầu tiên, rèn luyện dần dần thì sẽ tốt thôi.

La Thiến đứng sau quầy thu ngân, cô cứ có cảm giác giang sơn trẫm gãy dựng thật tốt đẹp. La Diễm là cửa hàng trưởng, cũng đang học tập dần dần, Vệ Ngọc Đào ngồi ở quầy thu ngân với La Thiến, cậu nhóc thấy đông người nên không dám chạy loạn.

Dưới tình huống bận rộn như vậy, vẫn có không ít fan hâm mộ của bạn bè La Thiến chạy tới cô vũ.

A a a!!! Kiếm được tiền rồi kiếm được tiền rồi! Rất nhiều tiền, rất rất nhiều tiền luôn! La Thiến đứng trước quầy thu ngân, nụ cười trên mặt chưa ngừng lúc nào.

Bởi vì là ngày đầu tiên, quá nhiều người tới nên tạm thời tiệm cafe chưa có được cảm giác thanh thản ung dung. Nhưng nhiều người tới ủng hộ đã khiến La Thiến tạm thời quên đi điều này. Ngoại trừ nhân viên của tòa nhà văn phòng La Thiến chạy tới phát tờ rơi thì đại bộ phận khách hàng ngày hôm nay đều là các fan hâm mộ, bao gồm cả những bạn fan nhan cầu của La Thiến.

Mọi người tới rất đông, không có chỗ ngồi cũng không mất vui, họ vẫn mua ly cafe hoặc một phần bánh để ủng hộ thần tượng.

Mua xong đương nhiên là phải chụp tấm ảnh rồi, gửi lên phần bình luận trong bài đăng của thần tượng: "Em đã đến ủng hộ rồi nè! Giá cả vừa phải, mùi vị rất ngon. Sẽ còn tới nữa =)))".

Ngày đầu tiên, La Thiến kiếm được không ít tiền, cô cười ha ha cả buổi, còn chụp ảnh cùng rất nhiều fan hâm mộ nữa, Buổi Chiều coi như là lên sàn thành công rồi.

Đồng thời, Lâm Phi sau khi cùng đường mặt lộ cuối cùng vẫn tìm tới Đường Diễm.

Lần này, cô ta cuối cùng cũng thoát khỏi sự ảnh hưởng của kịch bản, lấy lợi ích làm tiền đề cho buổi thương lượng.

Lâm Phỉ tỏ ý, nếu Đường Diễn đồng ý bỏ vốn thì nhà cô ta sẽ dành 1 nửa lợi ích trên danh nghĩa bố Lâm để cảm ơn.

Sau khi Đường Diễn đọc kĩ kế hoạch, muốn tăng thêm chút lời ích, Lâm Phỉ đồng ý. Cô ta thở phào nhẹ nhõm, mặc dù Đường Diễn muốn 6 phần lợi nhuận nhưng dù sao cũng không muốn hết.

Chỉ là, 6 phần đó đối với Lâm gia mà nói, nhất định sẽ tổn thất nặng nề. Dù sao thì đa số tiền đầu tư trong này đều là đi vay, tiền lãi cao ngất ngưỡng, một khi không có nguồn tài chính mới đổ vào thì cả dự án sẽ đi tong, hơn nữa còn phải bồi thường một khoản lớn. Đường Diễn đồng ý đầu tư đã giúp Lâm gia khá nhiều, 6 phần lợi nhuận anh muốn chắc chắn sẽ khiến Lâm gia gánh một khoản nợ trên lưng, nhưng ít nhất thì tốt hơn so với việc bị phá sản nhiều.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 79

Chương 79

Edit: Tiểu Vũ không muốn tập thể dục

Lần đầu tiên Thẩm Bối Bối nghe nói tới Lâm Phi thì lại càng củng cố suy nghĩ: mình rất quan trọng đối với Đường Diễn. Cô ta nhìn thấy ảnh chụp của Lâm Phi, thấy đôi mắt gần như giống hệt cô ta kia khiến Thẩm Bối Bối nảy sinh ra suy nghĩ sai lầm bên trên.

Ngày hôm sau, Thẩm Bối Bối tỉ mỉ ăn mặc trang điểm một phen, sau đó đi tới tập đoàn Đường thị một lần nữa.

Thư kí Kiều không dám quá mức ngăn cản cô ta, bởi vì người ta thật sự không giống những người khác, cô ta chính là người bạn gái duy nhất mà Đường Diễn công khai thừa nhận. Không chỉ như thế, cô ta còn là người phụ nữ khắc sâu trong tâm trí của Đường Diễn bấy lâu nay. Hiện tại nhìn qua thì có vẻ 2 người này đã chia tay rồi, nhưng thư kí Kiều cũng chẳng dám đánh cược công việc của mình, ai mà biết được tương lai bọn họ có quay lại với nhau không.

Thế nên, Thẩm Bối Bối rất thông dong nhẹ nhàng đi tới văn phòng của Đường Diễn.

"Sao cô lại tới đây?" Đường Diễn nhíu mày nhìn chiếc váy màu bạc bó sát người mà Thẩm Bối Bối đang mặc, đường cong tuyệt đẹp hiện ra, mái tóc xoăn lộn to được xõa xuống, hơi thở mị lực thuộc về người phụ nữ thành thực tỏa ra khắp phòng.

"Em tới thăm anh đó!" Thấm Bối Bối mỉm cười, gương mặt mị hoặc lòng người kia chính là gương mặt mà Đường Diễn đã nhớ tới suốt chục năm.

Đường Diễn suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý: "Cũng được, có một số việc chúng ta vẫn nên nói rõ ràng một chút."

Sắc mặt Thấm Bối Bối cứng đờ, cô ta không thích nhất chính là Đường Diễn nói rõ ràng, nói rõ ràng chính là muốn chia tay dứt khoát. Nếu như Đường Diễn không yêu cô ta thì những việc anh làm gần đây là sao? Giúp Lâm Phi là vì cái gì?

"Tôi nghĩ, cô hẳn phải biết, thời gian chúng ta chia tay, là quá dài!" Đường Diễn nói.

Thấm Bối Bối gật đầu: "Lần trước anh đã nói qua." Chính là lần kia, Thấm Bối Bối lùi lại một bước nói hai người bắt đầu từ bạn bè, cô ta cảm thấy Đường Diễn lúc đó cần một khoảng thời gian giảm xóc.

Đường Diễn nói tiếp: "Đối với tôi, nó đã không đơn thuần chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn. Với cả tôi vẫn không thể nào hiểu rõ tại sao năm đó cô lại ra đi dứt khoát như vậy, đương nhiên, đến bây giờ tôi vẫn không rõ. Thế nhưng, tôi không muốn đi hiểu rõ nữa rồi, bây giờ nó đã không còn ý nghĩa với tôi cả."

Đường Diễn đứng dậy, dẫn Thấm Bối Bối tới khu vực tiếp khách, anh ngồi xuống vị trí mà La Thiển thích ngồi nhất, không hiểu sao trong lòng đột nhiên dâng lên chút cảm giác an tâm. Lời nói ra, cũng càng thêm kiên định: "Tôi đã từng bỏ ra vô số ngày đêm để suy nghĩ nguyên nhân, tôi cố gắng nhớ lại mỗi hành động và lời nói của mình trong 3 năm gần gũi chúng ta yêu nhau, xem có phải tôi đã vô tình làm sai gì đó hay không. Tôi biết, có lẽ cô đã nhận ra, tôi vẫn luôn đi tìm người giống cô."

Đối với Đường Diễn mà nói, thừa nhận được điều này là vô cùng không dễ dàng. Anh thậm chí không muốn để bạn bè thân thiết biết chuyện mình đi tìm thể thân, anh là người bị đá, vì sĩ diện nên anh đương nhiên không muốn để bạn bè biết mình vẫn còn nhớ mãi không quên người phụ nữ kia. Nhưng hôm nay ngẫm lại, thừa nhận cũng không có gì khó khăn. Bởi vì, hiện tại anh đã có việc khó khăn hơn phải làm ở phía sau.

Thẩm Bối Bối thầm vui mừng, nhưng còn chưa kịp vui xong thì cô ta lại nghe thấy Đường Diễn nói tiếp: "Tôi không ngừng tìm kiếm, cứ tìm cứ tìm... Cuối cùng, tôi đã tìm được người tôi yêu."

Thẩm Bối Bối thậm chí không nghe rõ được những gì Đường Diễn nói, cô ta như bị sét đánh trúng, nét mặt cứng đờ, hoàn toàn không thể nặn ra chút phản ứng nào. Đây là lần đầu tiên Đường Diễn thừa nhận anh đã yêu người khác.

"Là ai?" Thẩm Bối Bối hỏi.

Đường Diễn cười nói: "Cô biết đấy, cô đã từng bảo mẹ tôi đi tìm cô ấy. Trước khi trở về cô đã biết rồi, tôi vì cô ấy mà xuất hiện trên TV. Cũng không đúng, không thể nói là vì hay không vì được, có lẽ chỉ đơn giản là, vì người quay show lúc đó là cô ấy nên tôi chưa từng nghĩ tới việc sẽ từ chối xuất hiện! Tôi vốn dĩ vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng sau khi cô trở về đã khiến tôi nhận ra được tình cảm của mình! ... Bối Bối, anh đã buông xuống rồi, anh đã không còn yêu em từ lâu rồi!"

Vẻ mặt của Thẩm Bối Bối lại một lần nữa cứng ngắc, đây cũng là lần đầu tiên Đường Diễn thừa nhận một cách rõ ràng, rằng tình yêu của anh đối với cô ta đã sớm vỡ vụn hết rồi.

"Anh xác định sao? Làm sao anh biết anh không yêu em nữa rồi? Thậm chí, người phụ nữ kia, anh cảm thấy hai người thích hợp sao?" Giọng

nói của Thẩm Bối Bối có chút thê lương, khiến người khác nghe mà đau lòng thương xót.

"Đương nhiên là xác định, bởi vì cảm giác khi ở bên cô ấy không giống cảm giác trong quá khứ mà là hiện tại và tương lai, khi ở bên em anh chỉ nghĩ tới những gì trong quá khứ mà thôi, dù là tốt đẹp hay xấu xa. Bây giờ anh đã trưởng thành rồi, đã có suy nghĩ về tương lai của bản thân, anh biết mình muốn cái gì, cũng có quyết tâm và dũng khí giành lấy nó. Chỉ cần cô ấy nguyện ý ở bên anh thì sẽ chẳng có gì là không thích hợp cả."

Đường Diễn rót thêm cho Thẩm Bối Bối chén trà, nói tiếp: "Trên thế giới có nhiều người như thế, nhưng một người thì lại chỉ có thể cùng một người chung sống đến cuối cuộc đời. Xác suất cho câu trả lời đó là quá thấp, mọi người chỉ có thể đi theo cảm giác của bản thân, nhận định xem nó có phải tình yêu hay không. Anh chẳng thiếu thứ gì cả, đối với anh mà nói, tìm được một người khiến anh cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc là quá đủ rồi! Thật sự quá đủ! Còn những vấn đề khác, anh sẽ nghĩ biện pháp để giải quyết

Dù anh có tìm một người môn đăng hộ đối thì cũng không thể chắc chắn rằng sẽ không phát sinh những vấn đề khác. Trên thế giới này, cái gì cho thấy hai người không thích hợp? Dòng dõi xuất thân hay tam quan? Nói cho cùng thì thích hợp hay không thích hợp chỉ là chuyện giữa hai người. Mà anh... thì bằng lòng nhượng bộ hết thảy vì cô ấy!"

Đường Diễn không phải là một người nói nhiều, nhưng Thẩm Bối Bối dù sao cũng là người mà anh từng yêu sâu sắc, là người đầu tiên dạy anh yêu đương, và đương nhiên, cũng là người phụ nữ đầu tiên khiến anh đau đớn đến tận cùng. Đường Diễn giờ đây đã không phải cậu bé cấp 3 ngây ngô ngày xưa, anh không thể nói tha thứ hay không tha thứ, vì suy cho cùng nó đã không còn quan trọng nữa rồi. Tựa như hai đứa bạn ngồi cùng bàn năm xưa, vì xích mích mà chửi nhau đánh nhau, 10 năm sau gặp lại, bọn họ cũng chỉ nhìn nhau rồi cười một tiếng mà thôi.

Đường Diễm vẫn đang trong thời gian hốt hoảng luống cuống thì La Thiến đột nhiên lại rời đi, anh thậm chí còn chưa kịp trải nghiệm sự hoang mang và lúng túng do Thăm Bối Bối mang lại đã phải dừng khẩn cấp. Bởi vì anh biết, mình không thể kéo dài nó được, nếu không anh sẽ đồng thời mất đi cả Thăm Bối Bối và La Thiến.

Mà chuyện này lại là chuyện anh không muốn xảy ra nhất. Cho nên, dưới tình huống đó, anh chỉ có thể không để ý tới Thăm Bối Bối. Hãy làm bạn bè, chúng ta có thể chào hỏi nhau khi tình cờ gặp gỡ, đừng nói những chuyện đã từng, bất kể là đẹp đẽ hay tổn thương, hãy để chúng ta viết nên một chấm hết cho nó đi.

"Cô ấy thật hạnh phúc!" Thăm Bối Bối nở nụ cười đúng mực, cô nhắc nhở bản thân, mình là một danh môn khuê tú, không phải kiểu người nhỏ bé như La Thiến, mình không thể điên cuồng, không thể chửi đổng như mấy bà dân chợ búa.

Ánh mắt lạnh lùng của Đường Diễm đã dịu dàng hơn không ít, nói: "Hi vọng cô ấy cũng cảm thấy như vậy!"

Thăm Bối Bối đứng dậy: "Em đi trước đây."

Đường Diễm gật gật đầu, sau khi xác định Đường Diễm không nhìn thấy Thăm Bối Bối mới dám để hai mắt mình đỏ bừng lên, cô mở cửa đi ra ngoài. Đường Diễm không quay đầu nhìn cô ấy, chỉ an tĩnh rót cho mình một chén trà.

Lựa chọn là một việc bắt buộc, sớm hay muộn cũng phải trải qua loại tâm tình phức tạp này thôi. Điều anh muốn là gì rất rõ ràng, cũng đã nói rất rõ ràng rồi. Nhưng gặp lại mỗi tình đầu mình ngày đêm mong nhớ cũng có chút cảm xúc không nói nên lời.

Ở thành phố An Vũ lúc này, La Thiến vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy vị khách đột nhiên tới thăm này.

"Ôi mẹ ời!" La Thiến che miệng, vụng trộm nhìn xung quang một chút, sau đó lôi kéo người đàn ông mang khẩu trang vào văn phòng của mình.

"Sao anh lại chạy tới đây thế?" La Thiến hỏi.

Lạc Thiên tháo khẩu trang ra, nói: "Tới nhìn cuộc sống mới của em đó! Gần đây anh đang muốn chuyển sang hình tượng mới, nên đã từ chối khá nhiều phim truyền hình và các hợp đồng quảng cáo sự kiện, do đó anh tương đối nhàn rỗi."

La Thiến và Lạc Thiên quen biết nhau nhờ quảng cáo chocolate, hai người nói chuyện cực kì hợp nhau, ai cũng có cảm giác hồi hận vô cùng vì đã gặp nhau quá muộn. Cho nên, sau khi kết thúc quảng cáo đó, hai người rất hay liên lạc với nhau, không có tình cảm nào khác, chỉ đơn thuần là bạn bè.

"Oa! Nhanh như vậy đã muốn chuyển hình tượng rồi à?" La Thiến giật mình nói.

Lạc Thiên liếc nhìn cô, nói: "Pha cho anh ly cafe đi, để anh thưởng thức tay nghề chút nào."

La Thiến cười ngượng: "Em còn chưa học nữa, trước mắt đang học về thu chi, còn chị em thì học pha cafe. Về sau em dạy chị ấy thu chi còn chị ấy dạy em pha cafe. Với cả, tương lai em cũng sẽ giao cửa hàng này cho chị ấy quản lý."

Lạc Thiên: "... Vậy em làm gì?" Anh không thể hiểu nổi logic của La Thiến, cô muốn học về thu chi và pha cafe, sau đó lại giao cửa hàng cho người khác quản lý?

La Thiến nói chuyện rất đương nhiên: "Em đi thu tiền nhà đó!"

Lạc Thiên: "Em mua nhà thật à?" Ấn tượng đầu tiên khiến Lạc Thiên chú ý tới La Thiến chính là, La Thiến nói cô sẽ dùng tiền quay quảng cáo này để đi đầu tư bất động sản. Lúc ấy Lạc Thiên vừa kinh ngạc vừa kinh hãi, sau đó anh dần dần phát hiện ra, con người La Thiến siêu cấp thú vị, nói chuyện phiếm với cô khiến người ta thả lỏng tâm tình cực kỳ.

"ha ha ha ha ha... Em hiện tại đã thỏa lòng được làm Bao Tô Bà thôi, em chẳng cần làm gì cũng không sợ không có tiền! Anh biết 1 tháng em có thể thu về bao nhiêu không? 6 vạn (*), 6 vạn đấy! Anh biết nó có ý nghĩa gì không? Chính là 1 năm được 72 vạn đấy, em chỉ cần ngồi vênh chân trong nhà là có thể bắt được tiền từ trên trời rơi xuống! ! !" La Thiến ngẩng đầu cười to.

(*) Cười bà này vl, bà đi theo Đường tổng được tận 20 vạn 1 tháng mà còn sướng như tiên, đằng này chạy đi mua nhà cho thuê mà tháng được có 6 vạn, không cả bằng 1/3 số tiền Đường tổng cho =)), cúuuu, à 6 vạn là tầm 200 triệu nhé =))

Lạc Thiên cũng không nhịn được cười, hỏi: "Em đầu tư bao nhiêu?"

La Thiến chỉ chỉ cửa hàng này, nói: "Thêm cả cửa hàng này thì khoảng hơn 80 triệu tệ!" La Thiến ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo như một con công.

Lạc Thiên sững sờ, khi đó La Thiến đâu có nhiều tiền như thế đâu!

"Sao đột nhiên em có nhiều tiền thế?"

La Thiến không chút do dự trả lời: "Chơi cổ phiếu."

Lạc Thiên ngẫm nghĩ, La Thiến là người có thể chơi cổ phiếu à? Mẹ nó, quá không đáng tin, cô chơi không lỗ là còn may ấy chứ nói gì tới chuyện lãi, mà còn lãi to thế này. Cơ mà anh không truy hỏi đến tận cùng, nín cười nói: "Em có nghĩ tới không, một tháng 6 vạn, một năm 72 vạn."

Cho dù em sống thêm 80 được 80 năm nữa thì cũng chỉ thu về được 5760 vạn, ngay cả tiền vốn em cũng không thu lại được!"

(*) à 80 triệu là 8000 vạn nhé!

La Thiến sững sờ, dường như cô chưa từng nghĩ tới chuyện này. La Thiến hơi suy nghĩ một chút, nói: "Làm gì có cách nói chuyện như thế chứ, 80 năm sau chỉ kiếm được 5760 vạn thế nhưng mấy căn nhà đó vẫn là của em mà! Em bán nó đi thì lại có thể lấy được 100 triệu đó!"

Lạc Thiên cười vỗ đầu cô: "80 năm sau, em có thể tiêu hết 5760 vạn sao? Khi đó em quy thiên rồi, có nhiều tiền hơn nữa cũng chẳng dùng được đâu."

Em cho con trai em tiêu. La Thiến oán thầm trong lòng nhưng cô vẫn điều chỉnh cảm xúc một chút, tỏ vẻ khinh bỉ nhìn Lạc Thiên: "Anh đúng là không thiện cận mà, anh không biết đạo lý tiền đẻ ra tiền sao? 100 triệu nhìn thì nhiều thật, nhưng nhớ một ngày nào đó tiền mất giá thì sao?"

"À ~ !" Lạc Thiên khoanh tay trước ngực, hỏi: "Vậy nếu như bất động sản mất giá thì sao?"

Sắc mặt La Thiến ngay lập tức cứng lại, mắng: "Anh đừng có nguyên rủa em, có muốn uống cafe nữa không hả?"

"Uống uống uống!" Lạc Thiên giơ tay đầu hàng.

La Thiến đi ra cửa, muốn tới nhờ La Diễm pha giúp 2 ly cafe. Nhưng còn chưa tìm được La Diễm thì đã nhìn thấy bố mẹ cô tới chơi rồi.

"Ơ! Bố, mẹ?" La Thiến nhanh chóng chạy tới đón, La Diễm cũng vừa lúc đi ra từ bếp, kinh ngạc kêu lên.

Bố mẹ La tới đây chỉ là để xem hai đứa con sống thế nào. Lúc La Thiến mở tiệm họ chẳng biết gì, mãi tới lúc chuyện vỡ lở ra trên mạng thì cô ngay lập tức gọi điện về nhà chính thức nói cho hai bố mẹ biết, cô không muốn họ biết được chuyện từ người khác.

Hai ông bà nghe thế thì liền cố ý tới tận nơi xem, cửa hàng mới mở nên chắc hai con đều bận rộn, ông bà quyết định không làm phiền chúng nó mà tự tới. Dựa vào tên tiệm con gái cho, hai ông bà một đường tìm tới, cuối cùng lạc đường, đành đau xót bỏ tiền gọi taxi. Tài xế taxi rất tốt, không những đưa tới quảng trường Ích Hồng mà còn chỉ rõ vị trí của quán cafe Buổi Chiều nữa.

Bố mẹ La nhìn theo mà ngỡ ngàng, họ cứ nghĩ con gái chắc chỉ mở một cửa tiệm nhỏ tầm mười mấy hoặc hai mấy mét vuông thôi, kết quả đi tới thì phát hiện ra, quán cafe này phải rộng tầm 200 mét vuông ấy, trang trí bên trong thì xa hoa lộng lẫy, cộng vào thì phải cần bao nhiêu tiền mới mở được chứ?

La Thiến dẫn bố mẹ vào phòng làm việc của mình, đang chuẩn bị mở cửa đi vào thì.

Cửa bị người bên trong mở ra, Lạc Thiên đeo khẩu trang thò đầu ra hỏi: "Thiến Thiến, cafe vẫn chưa được sao?"

Bố mẹ La nhìn thấy mà ngẩn người, đồng thời quay sang trừng mắt hỏi La Thiến: "Đường Diễn đâu?" Người này là ai? Vì sao lại gọi con gái họ là Thiến Thiến?

La Thiến: "..."

SPOIL: Ai không thích bỏ qua nhé!

Thư kí Kiều: "Nghe nói La tiểu thư đi xem mắt ạ."

Đường Diễn tức muốn phun máu, hỏi: "Cô ấy đi xem mắt?"

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 80

Chương 80

Edit: Ngày thứ 2 tập thể dục =))

La Thiến chưa từng muốn giấu diếm bố mẹ về chuyện giữa cô và Đường Diễm, giữa bọn họ không chỉ thiếu tình yêu, mà còn cả khoảng cách dài không thể nào vượt qua.

Bởi vậy, cô nhân cơ hội này dứt khoát nói với bố mẹ: "Bọn con chia tay rồi ạ."

"Chia tay! ! !" Bố La bị hù dọa, ông nhìn ra được, Đường Diễm là một người không tệ, đối xử với con gái rất tốt cho nên ông xem anh như con rể mà đối đãi.

Mẹ La như bị sét đánh giữa trời quang, toàn bộ suy nghĩ lúc này đều chỉ là chuyện chia tay? Chia tay? Chia tay! ! ! Sao số bà khổ thế này? Con gái lớn ly hôn, con gái út mắt thấy sắp kết hôn rồi thì lại dùng cái chia tay. Con gái út của bà năm nay đã 24 tuổi rồi, giờ này lại chia tay, thì chẳng khác nào gái ế không ai thèm.

Mẹ La không biết lối suy nghĩ trong các thành phố lớn, từ xưa tới nay, bà vẫn luôn quan niệm rằng phụ nữ mà qua 25-26 tuổi thì đã không còn trẻ nữa, sẽ bị người ta ghét bỏ vì tuổi tác lớn.

Thiến Thiến bây giờ đã 24, ở độ tuổi này mà chia tay thì sắp tới, chuyện xem mắt kiếm chồng là chuyện quan trọng nhất.

Nhưng, Thiến Thiến cũng vừa mới chia tay, để con gái ngay lập tức đi xem mắt thì nhất định nó sẽ không đồng ý.

Mẹ La hết suy nghĩ rồi lại tưởng tượng, thương tâm gần chết, càng tệ hơn chính là con gái bà rất có chủ ý, bà hoàn toàn không làm chủ được chuyện này, haizz!

La Thiến không để ý tới suy nghĩ của bố mẹ lắm, cô đưa hai người vào trong phòng, Lạc Thiên đứng dậy chào hỏi.

Bố mẹ La Thiến vẫn đang bị đả kích bởi chuyện chia tay của con gái, chỉ có thể miễn cưỡng cười đáp lại, hỏi Lạc Thiên: "Cháu và Thiến Thiến là?"

Lạc Thiên tháo khẩu trang ra, lễ phép cười nói: "Bọn cháu là bạn bè ạ."

Bố mẹ La không nhận ra Lạc Thiên, chỉ cho rằng đây là một người bạn rất đẹp trai của con gái mà thôi.

La Diễm làm xong chuyện ở bên ngoài thì đi vào dẫn bố mẹ về nhà.

Lúc này, La Thiến mới tiếp tục nói chuyện phiếm với Lạc Thiên, lần này Lạc Thiên đến cũng không phải chỉ đi thăm hỏi bình thường, anh muốn La Thiến quay lại giới giải trí, vì thế liền hỏi: "Có muốn trở lại không?"

La Thiến lắc đầu, Lạc Thiên nói tiếp: "Bây giờ em trở về thì sẽ không giống với trước kia đâu, bây giờ em có danh tiếng, có lưu lượng, thậm chí có cả dư luận ủng hộ.:

"Em không biết đóng phim, cũng không thích hợp với nơi đó." Nơi đó xinh đẹp và rực rỡ, nhưng càng rực rỡ thì bóng tối phía sau lại càng lớn. La Thiến tự biết mình chẳng phải người thông minh gì, nhờ dựa vào Đường

Diễn mà cô mới không bị làm khó dễ. Nhưng cô cũng biết, một ngày nào đó Đường Diễn cũng sẽ rời đi.

Công ty cô ký hợp đồng không phải chỗ dựa của cô, một thân một mình ở trong giới giải trí, bước nửa bước thôi cô cũng thấy khó khăn.

"Em không nhất định phải đi theo con đường đóng phim, anh nói em có dư luận có ý là--- em có biết bây giờ em có giá thể nào trong giới quảng cáo không?" Lạc Thiên mỉm cười.

"Em?"

"Em không phát hiện sao? Tất cả những quảng cáo mà em từng nhận gần đây đều bán rất chạy! Hiện tại không biết bao nhiêu người đang đổ mắt vì ghen tị với em. Những nhãn hiệu tìm em làm người đại diện cũng không ít đâu!" Lạc Thiên nói.

"Em?" La Thiến chỉ chỉ mình.

Lạc Thiên gật đầu chắc nịch, anh còn muốn nói thêm thì La Thiến đột nhiên cười ha ha: "ha ha ha ha... Thế thì em tự nhận quảng cáo về làm thêm vậy! Có thể kiếm thêm một khoản, mà còn không cần phải trả cho công ty nữa. Ừm, chủ ý này không tồi đâu."

Lạc Thiên: "... Không phải như thế, em mà không có công ty quản lý thì những quảng cáo em nhận được chưa chắc đã phù hợp với em, với cả không có kế hoạch tuyên truyền định kì thì nhân khí của em cũng biến mất rất nhanh."

La Thiến thờ ơ gật đầu, Lạc Thiên thấy cô không có ý muốn trở về nên cũng không khuyên nữa.

Lạc Thiên ngây ngốc ở quán cafe một buổi chiều rồi rời đi, anh vốn chỉ định ra ngoài chơi đùa một chút thôi, không hề có ý định làm nguyên

nhân dẫn tới việc La Thiến phải nói chuyện chia tay Đường Diễm cho bố mẹ La đầu. Đồng thời, việc Lạc Thiên tới cũng đã mở ra một thế giới kiếm tiền mới cho La Thiến.

Kết quả của việc bố mẹ La Thiến biết tin con gái độc thân quá sớm là gì?

Đó chính là chờ khi Đường Diễm sắp xếp công việc xong hết thảy, chuẩn bị lên đường tới thành phố An Vũ thì nhận được một tin khiến anh phải câm nín.

"Cô vừa nói cái gì?" Đường Diễm ngẩng đầu nhìn thư kí Kiều, có vẻ vẫn chưa rõ hỏi lại.

"Ừm, nghe nói La tiểu thư đi xem mắt ạ." Thư kí Kiều nói tin tức mới nhất cho Đường Diễm, trong lòng thầm khinh bỉ, Đường tổng à, anh đi một chuyến lâu như vậy mà vẫn không đỡ được người ta sao, thế này là không ổn đâu.

Đường Diễm tức muốn phun máu, hỏi: "Cô ấy đi xem mắt?"

Thư kí Kiều gật đầu, Đường Diễm lẳng lặng mở điện thoại tìm đến số của La Thiến, hỏi: "Đối phương là người như thế nào?"

"Tôi không rõ lắm, nghe nói mẹ cô ấy sắp xếp cho cô ấy mấy người." Thư kí Kiều nói.

Lại còn tận mấy người?

Đường Diễm thật sự muốn bay đến hỏi La Thiến, sau khi có một người bạn trai ưu tú như tôi thì em còn có thể ửng được ai nữa hả?

Anh mới rời đi được bao lâu? Nhanh như vậy mà cô đã quay ngoắt người đi xem mắt với người khác rồi. Xem ra, nếu như anh còn không

mang được cô về Bắc Kinh, thì lần sau trở lại chắc có thể tới tham dự hôn lễ của cô luôn mất.

Ngay tối hôm đó, Đường Diễn trở về biệt thự của bố mẹ, bắt đầu đào sẵn hố cho mẹ già nhà mình.

Cả một bữa cơm, Đường Diễn đều làm ra vẻ oán trách giận dữ, mẹ Đường khi không phải nhận lấy ánh mắt oán giận đó, rất là khó hiểu hỏi: "Ánh mắt đó của con là có ý gì đấy?"

"Không có gì, con chỉ nghĩ tới chuyện vợ con đi xem mắt thôi, nếu như con độc thân cả đời thì mẹ có cảm thấy lương tâm bất an không?"

Mẹ Đường vô cùng bình tĩnh, nói: "Con cũng đã 30 tuổi rồi, tìm không được vợ thì cũng rất bình thường mà, chuyện này có thể trách mẹ sao?"

Đường Diễn cười lạnh: "Mẹ còn biết còn 30 tuổi rồi cơ đấy."

Mẹ Đường câm nín, chỉ có thể hỏi: "Đến cùng là con muốn nói cái gì?"

Đường Diễn thở dài: "Từ khi mẹ nói gì đó với cô ấy, cô ấy tựa như được đả thông 2 mạch Nhâm Đốc, tiến vào thế giới riêng, không cách nào thoát khỏi."

Mặc dù, Đường Diễn nói năng rất trêu tượng, nhưng thân làm mẹ, bà vẫn hiểu ý: "... Chuyện này chắc là không liên quan tới mẹ đâu?" Dù sao thì làm gì có chuyện như vậy! Đã bảo con bé đó rất phối hợp lại còn! Hai mạch Nhâm Đốc kia là mẹ đả thông sao? Rõ ràng là chính mày đả thông thì có!

Thế nhưng, ai bảo bà đi gặp người ta chứ, cái nôi (*) này Đường Diễn đã dùng keo dán vạn năng gắn lên người bà rồi, bà mà còn không làm gì thì

cái nôi này mãi mãi không bỏ đi được mất!

(*) ý là trách nhiệm ấy, là lỗi sai ấy. Bên Trung hay dùng từ này khi có người làm chuyện sai phải chịu trách nhiệm lắm. Mình thấy khá hay nên vẫn giữ nguyên. À rất nhiều meme gấu trúc đội nôi ý, ý giống thế này này. Kiêu chuyện này do mày làm, cái nôi này mày phải đội =)))

Đường Diễn thở dài: "Con muốn tới thành phố An Vũ một chuyến."

"Rồi sao?" Mẹ Đường hỏi.

"Mẹ cũng đã trở về rồi, thì giúp con quản lý công ty đi!" Nếu như thế thì anh sẽ không phải chạy về công ty lo việc trước khi lừa được La Thiển về cùng.

Mẹ Đường rất muốn đưa tay đánh Đường Diễn một trận, mở miệng mắng: "Thằng nhóc mất nết này, mẹ mày trở về để nghỉ ngơi, đến công ty mày thì khác gì làm ở bên kia đâu?"

Đường Diễn ừm một chút, mặt không thay đổi nói lời cảm ơn: "Vậ nhờ mẹ nhé!"

Mẹ Đường: "... " Mẹ mày chưa đồng ý mà?

Đường Diễn dứt khoát chạy lên tầng nghỉ ngơi, mẹ Đường ngồi đó suy nghĩ một hồi vẫn không nhận ra câu nào bà nói có ý đồng ý với lời nhờ vả của con trai. Cuối cùng chỉ có thể kết luận, bà đúng là sinh được một đôi đòi nợ mà, sau đó đành nhận mệnh giúp đỡ.

Đối tượng xem mắt lần này của La Thiển tên là Vương Vĩ Kiệt, ngoại hình dáng vẻ rất đoan chính, nghe nói có một căn nhà ở thành phố An Vũ, một chiếc xe ô tô, một công việc nghiêm chỉnh, không hút thuốc không đánh bạc.

Năm nay 28 tuổi, có một chút tiền tiết kiệm, điều kiện mọi thứ đều tốt. Kiểu người này thì làm gì có khả năng không có ai thích, nhưng mà nhà anh ta không thích bạn gái anh ta mang về. Bởi vậy nên ép buộc anh ta đi xem mắt. Trước khi gặp La Thiến, anh ta vô cùng phản cảm.

Sa khi gặp La Thiến, anh ta có chút hài lòng. La Thiến là một tiểu minh tinh, đã giải nghệ, ngoại hình rất xinh đẹp, còn có một cửa hàng rất lớn. Chỉ một quán cafe kia thôi đã vượt xa nhà, xe và tiền tiết kiệm của anh ta gộp lại rồi.

Bởi vậy, Vương Vĩ Kiệt càng thêm hài lòng, lúc xem mắt cũng rất nhiệt tình.

Đi theo anh ta tới ngày hôm nay là bà mối Tạ. Bà ấy tương đối hiểu rõ điều kiện hai nhà, cũng biết La Thiến làm việc ở thủ đô mấy năm, kiếm được chút tiền thì về An Vũ mở cửa hàng.

Xinh đẹp, lại còn có tiền, lúc bà mối nhận được thông tin về La Thiến thì ngay lập tức cho rằng chắc chắn sẽ thành công, nhưng ai nhờ Vương Vĩ Kiệt lại không có ý muốn tiếp tục. Dần dần, Vương Vĩ Kiệt trở thành củ khoai lang nóng bỏng tay.

"Chị bảo này em gái ơi, Vĩ Kiệt thật sự không tệ đâu. Đẹp trai, trung thực, có công việc đảng hoàng, nhà cửa không cần lo lắng, xe cũng đã có rồi, em chỉ cần gả thôi, cái gì cũng không cần quan tâm đâu. Bố mẹ cậu ấy cũng rất tốt, mẹ là một nông dân đảng hoàng, bố là chủ một xưởng nhỏ, vợ chồng hai người đều tự có thu nhập của mình, sau này không cần hai đứa phải chăm sóc đâu.

Sinh con xong cũng không cần tự nuôi, bố cậu ấy sắp về hưu, mẹ thì bây giờ đều ở nhà, sinh ra rồi để bọn họ trông giúp. Nói thật chứ, điều kiện thế này hiếm gặp lắm đấy, trước đó có mấy mối cứ muốn gả cho cậu ấy nhưng cậu ấy không thích ai. Aiya, trước đó ấy, những người tới xem mắt

với cậu ấy đều là những phụ nữ có điều kiện, có người còn nói thẳng luôn là đồ cưới của cô ấy sẽ là một cửa tiệm đấy! Thế mà Vĩ Kiệt cũng đều không ưng, loại chuyện này ấy mà, duyên phận là chính... "

Tón lại, bà mỗi đều là người rất biết ăn nói, trước khi thành công khiến bọn họ ủng nhau thì bà mỗi sẽ khen ngợi anh ta đến mức trở thành người đàn ông đặc biệt có 1 không 2, không chỉ như thế, còn có rất nhiều người xem trọng anh ta, muốn gả cho anh ta, thậm chí bằng lòng đưa tiền cho anh ta.

La Thiến không biết đó có phải sự thật không, nhưng cô cảm thấy bản thân mình cũng có tiền, tại sao phải đi xem mắt chứ? Cho nên, cô đi xem mắt chỉ vì bố mẹ thúc giục quá mà thôi. Nếu quả thật có người thích hợp thì thử một chút cũng được, nếu không có ai thì cô vẫn cứ độc thân thôi!

Dù sao bạn trai cũ của cô cũng là Đường tổng đấy! Có so sánh mới có đau thương, bây giờ xem lại mới thấy, so sánh bọn họ với Đường Diễn á, hầy... Một tâm!

Có lẽ là thái độ của La Thiến quá lạnh nhạt, sắc mặt Vương Vĩ Kiệt có chút không tốt. La Thiến còn dành thời gian nhìn điện thoại, có tin nhắn tới, là bạn cấp 3 muốn họp lớp nhân dịp Quốc Khánh, còn cô ý tag La Thiến, nói rằng cô nhất định phải đến.

La Thiến tắt điện thoại, ngẩng đầu lên, bởi vì thái độ của La Thiến nên Vương Vĩ Kiệt cười có chút miễn cưỡng: "Nói chuyện phiếm với ai vậy?"

La Thiến ngượng ngùng cười đáp: "Cũng không phải nói chuyện phiếm, chỉ là nhận được tin nhắn của bạn học thôi, tôi xem một chút, không có việc gì lớn. À, tôi có nghe mẹ anh nói qua, anh rất lợi hại, mới trẻ như vậy đã là quản lý rồi. Cũng có cả nhà cả xe nữa, điều này thật sự rất hiếm!"

Vương Vĩ Kiệt có chút kiêu ngạo ngẩng đầu, vui vẻ nói: "Em cũng thế mà, làm việc trong ngành giải trí không dễ, mới mấy năm ngắn ngủi đã mở

được cửa tiệm này, rất đáng gồm đấy. Đúng rồi, tối mai em có rảnh không? Ra ngoài ăn bữa cơm nhé!"

Bà nãi Tạ thấy hai người nói chuyện vui vẻ thì bèn nói muốn đi ra mua cốc nước uống, để lại không gian riêng tư cho bọn họ nói chuyện.

Vương Vĩ Kiệt gật đầu, La Thiến đang không biết nên từ chối thế nào thì Vương Vĩ Kiệt lại tiếp tục hỏi: "Cuối tuần em có thời gian không? Tháng này mới công chiếu một bộ phim mới, nghe nói rất thú vị."

Không phải La Thiến chướng mắt Vương Vĩ Kiệt, nhưng vẫn có chút cảm giác nào đó rất khó tả. Bây giờ cô cảm thấy quyền tự chủ của mình rất lớn, cô sẽ không khiến mình phải chịu oan ức hay không vui. Cô không thiếu tiền, thế nên cũng chẳng cần người chăm sóc. Nếu như có người khiến cô hạnh phúc thì cô sẽ kết hôn, còn nếu không thì cô vẫn sẽ duy trì cuộc sống như hiện tại thôi.

Đã không muốn tiếp tục thì cô cũng không muốn đi ra ngoài với anh ta. Nhưng nói thẳng thì... La Thiến lén ngẩng đầu nhìn Vương Vĩ Kiệt một chút, anh ta có nghĩ cô xem thường anh ta không nhỉ?

La Thiến có chút phiền não, mà chút phiền não này, đã biến thành phiền não lớn ngay khi Đường Diễn xuất hiện.

"Thiến Thiến!" Giọng anh vẫn dễ nghe như cũ. Anh đã sớm hỏi thăm tin tức của cô từ La Diễm, một đường tức giận phi tới đây, vừa tới đã thấy người đàn ông ngồi đối diện La Thiến.

Đường Diễn lập tức nghĩ tới phó giám đốc Tiết Duy gì đó, đúng thật là mãi không dứt mà!

Đường Diễn kéo nhẹ cà vạt, ngồi xuống bên cạnh La Thiến, Vương Vĩ Kiệt thấy vậy bèn hỏi: "Vị này là?"

La Thiến: "..."

Đường Diễm nhìn cô một cái, tự mình nói với Vương Vĩ Kiệt: "Chào anh, tôi là bạn trai Thiến Thiến, anh là?"

Vương Vĩ Kiệt: "...". Vương Vĩ Kiệt khiếp sợ quay sang nhìn La Thiến, nói: "Cô có bệnh à! Có bạn trai rồi mà còn đi xem mắt?"

"Tôi không phải, tôi không có!" La Thiến nhanh chóng khoát tay.

Đường Diễm tiến tới thân mật xoa đầu La Thiến, lời nói mang theo ý uy hiếp: "Chúng ta có cái gì chưa làm qua?"

Mắt thấy Đường Diễm đã không cần mặt mũi nói ra những lời này, La Thiến nhanh chóng ngậm miệng, cô cũng không thể nói bản thân bán mình không bán nghệ được, đúng không?

Vương Vĩ Kiệt có loại cảm giác tức giận vì bị lừa gạt, lườm hai người một cái cháy mắt rồi quay người rời đi, tiền nước cũng không thêm thanh toán.

La Thiến: "...". Nhìn theo bóng lưng thể lương đã đi xa của Vương Vĩ Kiệt, sau đó cô yên lặng quay đầu nhìn Đường Diễm, bắt gặp nụ cười nhếch miệng và ánh mắt cay độc của anh. Tất cả đều đang muốn biểu đạt: Em muốn chết sao?

La Thiến: Không muốn chết đâu!

Một lần nữa gặp lại nam chính, cô có loại xúc động muốn chạy vào nhà vệ sinh òa khóc... Nữ chính đâu? Bạch nguyệt quang đâu?

SPOIL: Ai không thích bỏ qua nhé!

"Ngay lúc này Đường Diễm đã nhận ra, anh và La Thiến mơ cùng một giấc mơ, hoặc đúng hơn, là anh tiến vào... giấc mơ của La Thiến."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 81

Chương 81

Edit: Ngày thứ 3 tập thể dục, tôi đang thử challenge 14 ngày, sau 14 ngày tôi up bụng tôi lên cho mn ngắm nhé, ahihi. Kêu gọi mn cùng tập cùng up ảnh nhaaa

La Thiến cúi đầu ừ rũ đi theo sau lưng Đường Diễn trở về Buổi Chiều, Đường Diễn không nói một lời đi thẳng vào văn phòng làm việc của cô.

Vừa tiến vào phòng, Đường Diễn đóng ngay cửa và hỏi: "Xem mắt?"

La Thiến gật đầu, cô ngẩng đầu lên nhìn anh một cái sau đó cúi đầu, lại ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi lại cúi đầu. La Thiến cảm thấy chẳng có gì phải sợ anh hết, nhưng mà, khí thế của anh quá mạnh, cô vẫn không nên đối đầu cùng anh thì hơn.

Đường Diễn cười lạnh hỏi: "Nhìn gì đấy?"

La Thiến lập tức cúi đầu càng sâu, Đường Diễn nói: "Ngồi xuống đi."

La Thiến co ro ngồi xuống ghế sofa, lúc này mới mở miệng hỏi: "Sao anh lại trở về đây rồi?"

Đường Diễn bị cô hỏi mà ghen lời, nói: "Đi lấy cho tôi chút đồ ăn đi." Sao tôi lại trở về đây? Tôi còn có thể vì cái gì nữa?

La Thiến bĩu môi: "Đây là quán của em!"

Đường Diễm cười lạnh: "Tiền mở quán của em kiếm được như thế nào đấy?" La ai đầu tư cổ phiếu cho em, là ai nhìn thấy không đủ rồi cho em thêm?

"À! Được!" Có lý, La Thiến cực kỳ thức thời đứng dậy đi lấy đồ ăn cho anh.

Lúc ăn Đường Diễm rất yên tĩnh, anh ngồi đó chậm rãi ăn, ăn một miếng trừng mắt nhìn La Thiến một cái, ăn hai miếng trừng mắt nhìn La Thiến hai cái. Chờ tới khi anh ăn xong, La Thiến đã bị trừng tới mức không còn dám nổi cáu nữa.

"Đường tổng à! Em lấy thêm cho anh một miếng nữa nhé?" La Thiến thăm dò.

"Không cần." Đường Diễm trừng mắt nhìn cả mắt mà người phụ nữ này cũng không biết ý xin lỗi anh, anh làm gì có tâm tư ăn thêm một miếng nữa.

"Không cần khách khí đâu! Vừa rồi em thấy trong phòng bếp còn hơn 10 miếng đấy!" La Thiến nói.

Đường Diễm: "... Tôi Không Ăn!"

"Thế, đổi cho anh thành chocolate trắng nhé?"

"Chocolate trắng?" Đường Diễm khó hiểu.

La Thiến chỉ chỉ cái đĩa không của anh: "Đổi cho anh sang màu trắng á!"

(*) Đây là chiếc bánh ban đầu La Thiến mang cho Đường Diễm, tại vì tôi ko biết bánh này tiếng Việt là gì nên gọi chung là bánh kem nhé =))

Ae ạ, Đường tổng ko ăn nhiều thế đâu, chỉ 1 miếng như này thôi nhé, đừng hiểu nhầm người ta ăn cả cái =))

Đây là chiếc bánh lúc sau La Thiến đề nghị đổi cho Đường tổng =))

PS: ai biết tên 2 loại bánh này bảo tôi để tôi sửa nhé =))

Đường Diễm: "... Không phải, chúng ta không nói tới bánh kem."

"Hả?" La Thiến nhìn anh, hỏi: "Vậy chúng ta nói gì?"

Đường Diễm tức muốn đập cái đĩa vào mặt cô: "Giữa chúng ta ngoài chuyện bánh kem thì không còn gì để nói sao?"

La Thiến liền im lặng nhìn anh, tình huống giống như hôm nay, đúng là không có gì đáng nói mà.

Đường Diễm thở dài, vẫy vẫy tay với La Thiến, La Thiến đứng dậy ngồi xuống đối diện anh, lúc này Đường Diễm mới hỏi: "La Thiến, mấy ngày trước tôi đột nhiên ý thức được, em không muốn tiếp tục ở bên tôi, là đang muốn né tránh cái gì sao? Hoặc đúng hơn, em đang sợ điều gì?" Sao lại sợ Thẩm Bối Bối như vậy? Sao mỗi lần Lâm Phỉ tới tìm tôi em lại vui vẻ như thế?

Đường Diễm không phải không chú ý tới, chỉ là khi đó anh cho rằng tính cách của La Thiến là như vậy. Nhưng bây giờ xem ra có chút không hợp lý, sợ hãi một người chưa từng gặp mặt, điều này có thể sao?

La Thiến mím chặt miệng, hoàn toàn không có ý muốn nói.

Đường Diễm tiếp tục hỏi: "Không chỉ như thế, em còn gần như phong bế nội tâm của mình với tôi. Bên nhau 1 năm, thế mà em nói đi là đi, không hề có ý nghĩ quay đầu lại nhìn tôi. La Thiến, là tôi không đủ ưu tú sao? Hay

là, một năm này, từng việc từng việc chúng ta từng làm chỉ là công việc trong hợp đồng của em?"

Đường Diễn cúi người, vươn tay sờ mặt La Thiến, nhẹ giọng: "Tôi không tin em là người vô tình như thế. Nhưng quả thật em đang né tránh điều gì đó, không chỉ thế em còn né tránh cả tôi. Là tôi đã làm gì hay nói gì khiến em hiểu lầm sao?"

La Thiến cúi đầu không nói, Đường Diễn nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt của cô, thở dài nói: "La Thiến, tôi thích em, nghiêm túc đấy."

(*) Định đổi sang anh-em nhưng cứ thấy tôi-em hay hay thế nào ấy =)), muốn để tôi-em tới hết truyện luôn =)), mn cho ý kiến nhé!

Đường Diễn cảm thấy, giữa anh và La Thiến hình như có chút khúc mắc vô hình nào đó, tệ hơn là La Thiến lại không bằng lòng chia sẻ với anh. Vấn đề này không giải quyết thì không thể nào loại bỏ được khoảng cách giữa hai người.

Đường Diễn không biết chuyện gì hết, cho nên, anh muốn bày tỏ lòng mình với La Thiến để cô có thể nguyện ý cùng nhau giải quyết vấn đề với anh.

Nhưng mà, rất rõ ràng, người nào đó căn bản không muốn phối hợp, cô vẫn tỏ ra đùa giỡn nói: "Không phải em nói chúng ta bắt đầu không đúng lắm sao?"

"À, vậy thì chúng ta bắt đầu lại đi!" Trong nháy mắt, vẻ mặt anh bỗng cứng lại, em đã không nói, vậy thì anh chỉ có thể dờ dẫm thôi.

La Thiến mắng: "Anh cho rằng anh đang chơi game à?"

"Vậy em nghĩ rằng nó quá khó khăn?" Đường Diễn nhú mày.

La Thiến: "Ít nhất thì cũng không phải rất đơn giản... "

Đường Diễm khoanh tay trước ngực, nói: "2 ngày trước, Thẩm Bối Bối tới tìm tôi."

La Thiến sững sờ, Đường Diễm nói tiếp: "Tôi đã phân chia rất rõ ràng rồi, tôi nói tôi không yêu cô ấy, cũng nói với cô ấy rằng tôi yêu em."

Đường Diễm nói những lời này là muốn La Thiến hiểu rõ rằng, cô không phải thế thân. Và đồng thời muốn cho La Thiến biết, anh nghiêm túc với chuyện này.

Nhưng mà, Đường Diễm lại nhìn thấy vẻ mặt La Thiến trắng bệch, anh nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc là em sợ Thẩm Bối Bối cái gì?"

La Thiến chỉ nhìn anh chứ không nói gì, Đường Diễm kéo tay La Thiến nhưng cô lại muốn rút ra, anh dứt khoát nắm thật chặt: "Em không nói cho tôi biết, tôi sẽ không biết được. Thế nhưng, tôi đứng về phía em, thế này còn chưa đủ sao? Không thể khiến em an tâm hơn một chút sao?"

Giọng nói của Đường Diễm có chút vội vàng, La Thiến nhìn anh, cô cũng lúng túng tới mức hai mắt đỏ lên: "Anh... anh... sao anh lại bắt nạt em như vậy? Thế thì còn giúp em kiểu gì?" Đường Diễm nói ra thông tin khiến La Thiến sợ chết khiếp, nhất thời cô không phân rõ đây là đâu, đang nói chuyện với ai mà nói thẳng suy nghĩ trong lòng ra.

"Anh bắt nạt em khi nào?" Đường Diễm cảm thấy oan vô cùng, câu nói này của cô khiến anh mông lung cực kỳ.

La Thiến không trả lời, cô đang ngồi đó thất hồn lạc phách, cô cảm thấy rất lạnh. Thẩm Bối Bối biết rồi? Ngày mai cô ta sẽ không tới giết cô chứ?

Đường Diễm không nhận được câu trả lời, trong lòng không hiểu nhưng cũng không thể ép La Thiển lúc này thế nên đành phải đề xuống không đề cập tới nữa.

Anh không bao giờ ngờ được, đáp án của câu hỏi này, sẽ hiện lên trước mắt anh bằng một phương thức anh từng nghĩ tới vào đêm nay.

Đêm đó, La Thiển nằm mơ, mơ thấy Lâm Phi, thấy Đường Diễm, thấy cả Thẩm Bối Bối.

Lâm Phi cầm bản thảo trong tay vừa khóc vừa lắc đầu, cô không ngừng nói không phải không phải với Đường Diễm, bản thảo khác mới là bản thảo của cô.

Đường Diễm trầm mặc nhìn cô, chậm rãi rút tay ra, anh không tin cô?

Lâm Phi thương tâm gần chết, cô đi theo anh một năm, gần đây cô có cảm thấy Đường Diễm đang bắt đầu dao động, nhưng cô biết, chung quy lại thì cô vẫn không sánh bằng người trong lòng anh.

Lâm Phi thương tâm rời đi, Đường Diễm trầm mặc nhìn theo hướng cô.

Nhìn một màn này, La Thiển dùng sức lắc đầu, cho dù chỉ là đang mơ nhưng trán cô vẫn không ngừng đổ mồ hôi. Cô biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cô không ngừng giãy dụa, cô muốn thoát ra khỏi những chuyện này.

Sau khi Lâm Phi rời đi, Đường Diễm bắt đầu phóng túng, cuộc sống bình thản lại trở về hỗn loạn, anh bắt đầu có chút không quen với cuộc sống không có Lâm Phi. Lâm Phi đã từng chăm sóc quan tâm anh hết thảy, điều này khiến Đường Diễm độc thân cảm thấy khó chịu khi nhớ lại.

Anh vẫn chưa ý thức được Lâm Phi quan trọng với anh thế nào. Lâm Phi đau đớn rời đi, Phùng Nhất Khê làm sao có thể bỏ mặc cô được? Hắn không ngừng an ủi chăm sóc cô.

Cuối cùng, Đường Diễn không chịu nổi cảm giác không có Lâm Phi, anh đi tìm cô, anh nhìn thấy cô và Phùng Nhất Khê bên nhau.

Đường Diễn và Phùng Nhất Khê lao vào đánh nhau, nữ chính dù sao cũng là nữ chính, dù bị Đường Diễn tổn thương nhưng cô vẫn chỉ thích Đường Diễn mà thôi, cho nên, cô đi theo Đường Diễn trở về.

Cô theo anh trở về, anh bảo vệ cô, cũng bắt đầu tin tưởng cô.

Anh mang theo sự áy náy, tra được đầu đuôi câu chuyện, anh biết, những tội thân trước kia không phải do bản thân cô làm sai, mà là bởi vì anh đã từng chơi bời.

Đường Diễn nắm thật chặt tài liệu trong tay, lặng lẽ mở miệng: "Chết tiệt!"

Giọng nói vừa lạnh lùng vừa vô tình, dù là trong mơ nhưng La Thiển vẫn bị hai tiếng này dọa sợ. Sự sợ hãi không ngừng in sâu vào đầu cô, mà ở trong một căn phòng khác, Đường Diễn cũng đầu đầy mồ hôi, anh có thể nhìn thấy hết thảy thông qua giấc mơ của mình, hoặc đúng hơn là thông qua góc nhìn của một người khác. Bất kể là loại nào thì anh đều không thể khống chế bản thân mình trong mộng.

Anh nhìn thấy ánh mắt phần nộ của mình, anh biết, mỗi khi mình có ánh mắt ấy là lúc anh muốn ra tay làm gì đó, có lẽ bọn họ là cùng một người, Đường Diễn hiểu rõ từng động tác và ý nghĩ của người này.

Trong mộng, anh thậm chí còn không tự mình xuất hiện, là thư kí Kiều đi tới phòng hóa trang của La Thiển. Cô ấy nhìn La Thiển, ánh mắt rất lạnh lùng, cô ấy nói với La Thiển rằng, cô bị đoàn phim này loại ra rồi.

"... Có đôi khi, em cảm thấy nhỏ bé chẳng có gì là sai lầm hết. Nhưng mà, không thể không thừa nhận, loại nhỏ bé này sẽ khiến cuộc sống của em rất gian nan..." Dáng vẻ khi nói câu này của La Thiến đột nhiên xuất hiện trong đầu Đường Diễn.

Còn La Thiến trong mộng thì đang nổi điên lên, cô nói không thể nào, cô không tin, không tin Đường Diễn sẽ vô tình với mình như vậy, nhất định là có gì đó hiểu lầm.

La Thiến chạy tới bãi đỗ xe đợi Đường Diễn hơn 4 tiếng, kết quả là nhìn thấy Đường Diễn và Lâm Phi cùng nhau đi tới, cô như bị điên tiến lên cầu xin. Đường Diễn nhú mày, anh không cần phải ra tay, bảo vệ nhìn thấy đã chạy lên đuổi cô đi, La Thiến bị họ quăng xuống đất, trông rất chật vật, cô vừa khóc vừa nói, Lâm Phi là đồ tiểu tam.

Đối với La Thiến, Lâm Phi đúng là tiểu tam. Khi Đường Diễn và La Thiến vẫn còn đang trong mối quan hệ thì anh đã bắt đầu ở bên Lâm Phi. Còn đối với Đường Diễn, đây chỉ là sự kết thúc của một vụ mua bán, và bắt đầu một vụ mua bán khác.

La Thiến thật sự tập trung vào tình cảm này, trước khi chia tay với cô, bạn trai cô đã bắt đầu quen người mới, thế nên đối với La Thiến thì Lâm Phi chính xác là tiểu tam.

Đường Diễn nhú mày nhìn một màn này này trong mộng, anh cảm thấy lạ lẫm với chính mình, cũng cảm thấy La Thiến quá xa lạ.

Nhưng, cô chính là La Thiến, mặc dù chỉ ở trong mơ. Và, bản thân anh hình như đã quá... lạnh lùng với cô rồi.

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên Đường Diễn phát hiện, biểu cảm của La Thiến đã thay đổi, cô sợ hãi nhìn 2 người trước mặt, vừa đứng dậy lui về phía sau vừa thề rằng: Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi sẽ không bao giờ làm phiền hai người nữa.

Đường Diễn không biết được rằng, đây chính là La Thiến mà anh quen thuộc, lần đầu tiên La Thiến có thể khống chế thân thể mình ở trong mộng.

La Thiến quá sợ hãi, khi cô phát hiện ra mình có thể khống chế nữ phụ La Thiến, ý nghĩ đầu tiên là muốn ngay lập tức rời xa nam nữ chính, nếu thế thì bọn họ sẽ không gây tổn thương cho cô nữa. Nhưng vì sao, vì sao lại để cô có thể khống chế nữ phụ La Thiến ở thời điểm này, khi mà mọi thứ đều đã quá muộn? Vào lúc này, cô còn có thể làm gì được chứ?

Biểu cảm sợ hãi tột cùng của cô khiến Đường Diễn nhìn mà đau đớn từng cơn. Cho dù chỉ là mộng nhưng anh có thể cảm nhận được, cô đang sợ anh! Ánh mắt đó của cô cho thấy cô cực kì, cực kì sợ anh!

Anh ở trong mộng tốt cuộc là người như thế nào? Tại sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh rõ ràng rất đau lòng La Thiến, nhưng anh trong mộng thì lại chỉ thị thư kí Kiều làm hại cô.

La Thiến bị sa thải, bất kì công ty nào muốn mời cô đều bị Đường thị cảnh cáo. Dù vẫn có 1-2 công ty vì đã kí hợp đồng với La Thiến, hơn nữa còn quay được gần xong bộ phim nên không để ý tới lời cảnh cáo của Đường thị, vẫn tiếp tục để La Thiến quay phim, Đường Diễn sau đó đã nhờ Đường Hình, khiến phim của cô quay xong nhưng mãi mãi không thể chiếu. Vung tiền quay phim nhưng không được chiếu, ai còn dám tìm cô quay phim nữa?

Đường Diễn thấy cảnh cô cứ nhận công việc gì là đều sẽ bị chính tay anh bóp chết, nhìn thấy cảnh cô cùng đường mặt lộ, phải đi nhặt rác sống qua ngày. Cô không dám tiếp tục liên lạc với người nhà, một mình ở lại thủ đô, mỗi ngày đều dựa vào mấy tệ mót rác mà trôi qua.

Đường Diễn giãy dụa, anh muốn khống chế bản thân mình trong mộng, nhưng đều thật bại.

La Thiến càng ngày càng lồi thoi lệch thếch, càng ngày càng gầy, cô không còn tâm trạng tới quấy rầy anh và Lâm Phỉ nữa. Bởi vì, cô phải tốn rất nhiều thời gian để sinh tồn, đúng vậy, không phải sinh sống, mà là sinh tồn.

Một người còn thể hèn mọn tới mức nào?

Đường Diễn cảm thấy có lẽ chính là như thế này! La Thiến từ trên cao ngã xuống, cùng đường đến mức không cả có nước sạch để uống mỗi ngày, dưới thời tiết 39 độ của Bắc Kinh, cô ngồi dưới ánh nắng mặt trời nóng bức, chờ mọi người uống xong chai nước khoáng.

Đường Diễn cảm thấy, đây đã là chuyện thảm nhất rồi. Cho đến khi, anh nhìn thấy cô bị người ta mang đi.

Cảnh trong mộng bỗng lâm vào mảnh tối, anh không nhìn thấy La Thiến bị tổn thương như thế nào, anh chỉ nghe được giọng nói cầu xin của cô, cô nói cô không dám nữa, cô gào khóc, cuối cùng thanh âm đó dần dần suy yếu.

Đường Diễn bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, hình ảnh cuối cùng anh nhìn thấy là một La Thiến bắn thiu với thân dưới đầy máu, và một đôi chân dị dạng.

Đồng thời tỉnh dậy khỏi giấc mộng còn có La Thiến, giấc mộng kia chân thật tới mức giống như cô đã từng được trải nghiệm, từng trải qua, từng bị tổn thương, bị đánh đập.

La Thiến chết lặng, cô còn chưa kịp lấy lại tinh thần sau cơn ác mộng thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô có chút sợ hãi lui lại, cô quả nhiên vẫn còn quá bất cẩn, bởi vì Đường Diễn dịu dàng, bởi vì cô chưa từng trải qua những chuyện kia, thế nên cho dù sợ hãi cô vẫn ở bên anh.

Nếu lúc trước cô có thể tự mình trải nghiệm những chuyện này thì một năm qua cô nhất định sẽ không dây dưa với Đường Diễn.

Cuối cùng, Đường Diễn tự đẩy cửa đi vào, La Thiển quả nhiên đã tỉnh, ánh mắt cô lúc này giống hệt khi ở trong giấc mộng!

Ngay lúc này Đường Diễn đã nhận ra, anh và La Thiển mơ cùng một giấc mơ, hoặc đúng hơn, là anh tiến vào... giấc mơ của La Thiển.

SPOIL: Ai không thích thì bỏ qua nha

Hai người không nói gì thêm, không nói hẹn ước, cũng không nói làm lành, chỉ là một câu thoại đơn giản như thế, nhưng lại nói lên suy nghĩ bằng lòng thử ở bên nhau của La Thiển.

Phúc lợi:

Thấy 2k likes với ae khó qua nên tôi thay bằng cái khác nhé!

Tổng lượng vote của cả truyện được 11k votes tôi up thêm chương nha! Tổng lượng vote là tất cả các vote của các chương cộng lại, nên nếu ai chưa vote các chương khác thì vote nha <3

À tâm sự chút: Mn đừng giục chương nhé! Vì hôm nào tôi cũng up 1 chương ấy. Nếu có phúc lợi thì tôi sẽ nói, và nếu đủ yêu cầu thì tôi sẽ up thêm lên cho mn đọc.

Tôi xin phép từ giờ sẽ ko rep các những bình luận mang tính chất giục chương, trừ khi đủ phúc lợi =)), nếu thấy đủ yêu cầu rồi mà tôi chưa kịp check thì các cô cứ cmt or nhắn tin bảo tôi nhé!

Love all!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 82

Chương 82

Edit: Tiểu Vũ

"Thiến Thiến!" Đường Diên nhẹ giọng gọi.

La Thiến hơi run, cúi đầu: "Em không mở cửa."

Đường Diên miễn cưỡng cười một tiếng: "Em cũng không khóa cửa!"

"Ừm!" La Thiến đáp.

Nếu như tất cả mọi chuyện trên đời đều đã được định sẵn, vậy thì đây chính là cửa sau mà ông trời mở ra cho Đường Diên: bởi vì tâm trạng bất an nên hôm nay La Thiến không khóa cửa.

Đường Diên xoay người lại đóng cửa rồi đi tới bên giường, anh ngồi xuống trước mặt cô, vươn tay xoa xoa đầu cô, nói: "Đêm nay, tôi ngủ đây nhé!"

La Thiến lắc đầu, Đường Diên có lỗi nói: "Xin lỗi em."

La Thiến còn không kịp biết anh có lỗi gì thì Đường Diên đã ôm cô nằm xuống, đắp chăn đi ngủ.

Xin lỗi, vì đã làm trái ước muốn của em.

La Thiến sợ, Đường Diên cũng sợ.

Anh ôm chặt La Thiến, nhẹ giọng nói: "Ngủ đi! Tôi ở đây rồi."

Cô nằm trong ngực anh, sao anh có thể tổn thương cô được? Đó chẳng qua chỉ là mơ thôi. Ánh mắt anh chợt lạnh đi, cũng sẽ không cho phép người khác tổn thương cô.

La Thiến biết, tất cả những chuyện cô vừa mơ thấy đều là chuyện mà nữ phụ La Thiến từng trải qua, trong đó, cô ấy là một nữ phụ ác độc muốn chia rẽ nam nữ chính, nhưng... kết cục đó quá thảm thiết, cũng quá đau đớn.

Đó không phải là mơ, đó là tương lai. Cô đã từng chỉ có những kí ức mơ hồ, đúng hơn thì là cảm giác của người đứng xem, nhưng đêm nay, giấc mơ này đã khiến cô trải nghiệm được cảm giác đau đớn một cách chân thực nhất.

Ngày hôm sau, khi La Thiến tỉnh lại vẫn còn có chút mơ hồ, Đường Diễm cũng bởi vì đêm qua ngủ không ngon mà lộ ra tinh thần không tốt. Hai người đồng thời đi ra khỏi phòng ngủ, quần áo trên người thì có chút không chỉnh tề, tổ hợp này khiến La Diễm đang nấu cơm kinh ngạc không thốt nên lời.

Cái bát cầm trong tay còn không giữ được, rơi thẳng xuống đất, vỡ tan tành.

Dường như là bị bừng tỉnh bởi âm thanh này, La Thiến nhìn La Diễm, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Chị làm sao vậy?"

Ánh mắt La Diễm đảo qua đảo lại giữa hai người, hỏi: "Làm lành rồi?"

La Thiến quay đầu nhìn Đường Diễm, Đường Diễm gật đầu nói: "Vâng."

La Thiến rất muốn trợn trừng mắt với anh, nhưng tinh thần uế oải không cho phép cô thực hiện được hành động này.

Ăn sáng xong, La Diễm đưa Vệ Ngọc Đào đi học rồi tới quán đi làm. La Diễm học tập rất nhanh và nghiêm túc, bây giờ chị ấy đã có thể tự mình quản lý mà không cần đến La Thiến rồi. Bình thường chị đều ngồi sau quầy thu ngân, chỉ cần khách không gây chuyện thì chị cũng không cần phải đi ra giải quyết.

Trong nhà chỉ còn lại La Thiến và Đường Diễm, tình cảnh trong mơ vẫn còn rõ mồn một trước mắt, La Thiến sợ Đường Diễm, sợ Phùng Nhất Khê, và sợ nhất là những thủ đoạn của Thẩm Bối Bối.

Sau khi cô đi, vốn dĩ nên cắt đứt tất cả các mối quan hệ với bọn họ, thế nhưng Đường Diễm cứ luôn chạy tới dây dưa, Lâm Phi thì chẳng biết đang nghĩ gì, còn Thẩm Bối Bối? Có phải cô ta sắp chuẩn bị ra tay với cô? La Thiến không ngừng suy nghĩ những chuyện này nên không khỏi có chút thất thần.

Đường Diễm nhìn thấy La Thiến uế oải thì cũng không tới làm phiền cô. La Thiến vô thức vớ lấy cái điều khiển rồi bật TV, không có chủ ý xem kênh nào nên cô chuyển hết kênh này tới kênh nọ, trong lòng đang thầm suy nghĩ nên khuyên Đường Diễm trở về thế nào.

Sau đó cô nhìn thấy kênh thời sự của địa phương đang chiếu một bản tin, giữa ngày hè nóng nực, có một số người hảo tâm phát nước khoáng miễn phí cho công nhân vệ sinh, La Thiến không tự chủ được mà dừng lại ở kênh này.

La Thiến xem mình chính là những người công nhân vệ sinh đó, nhất thời có chút bi thương lan ra khắp người.

Đường Diễm là chủ của một công ty khoa học kỹ thuật, anh không tin tưởng chuyện ma quỷ gì đó. Những giấc mơ đêm qua lại phá vỡ suy nghĩ

này của anh. Anh không xác định được những cảnh trong mơ là thật hay giả, nhưng mà, trong mơ, anh quả thực giống như lời La Thiến nói hôm qua, anh đã... bắt nạt cô.

Đường Diễm không muốn giấu bí mật này cả đời, điều anh muốn là gì, anh vẫn luôn rõ ràng. Anh cũng không muốn La Thiến trốn tránh, trời cao chỉ điểm cho anh không phải để anh lùi bước.

Và anh, cũng sẽ không cho phép La Thiến lùi bước. Xem TV, ngăn người? La Thiến, em có thể trốn tránh cả đời sao?

Đường Diễm hỏi La Thiến: "Giấc mơ đêm qua... chính là nguyên nhân?"

"Ý anh là gì?" La Thiến nhú mày nhìn Đường Diễm, cô không hiểu ý của anh lắm.

Đường Diễm tới gần cô, nói nhẹ: "Em nói tôi bắt nạt em, là bắt nạt như trong giấc mơ sao? Chặn đường sinh sống của em, bức em phải đi ăn xin?"

La Thiến trừng lớn hai mắt, Đường Diễm thấy thế thì càng chắc chắn với suy đoán trong lòng mình.

Đường Diễm cười khố, nói: "Người trong mơ không phải anh! Tôi chưa từng nghĩ tới việc chặn đường kiếm sống của bất cứ ai, đặc biệt là em... Tôi thích như vậy, làm sao nữa được?"

La Thiến nhìn anh, cúi đầu nói nhỏ: "Sau khi anh thích Lâm Phỉ, thì những chuyện đó sẽ là sự thật!"

Đường Diễm hít sâu một hơi, nói: "Nếu như tôi thích cô ta thì tại sao phải chờ tới tận bây giờ? Lâm Phỉ đã lấy lòng tôi rất nhiều lần, nhưng em thấy tôi đã chấp nhận lần nào chưa? Với cả, cái gì gọi là sự thật? Chuyện tôi chưa từng làm thì tại sao lại là sự thật?"

La Thiến cũng không truy cứu vấn đề này nữa, chỉ nói: "Nhưng mà đối với em thì nó chính là sự thật. Đường Diễn... anh nhìn thấy cái gì?"

Đường Diễn nói sơ qua những gì mình thấy, La Thiến mím chặt môi, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Cô có thể mơ thấy là do có nguyên nhân nào đó, dù sao thì cô cũng là người xuyên không.

Nhưng, tại sao Đường Diễn lại mơ thấy được? Anh vốn dĩ chính là nam chính của cuốn tiểu thuyết này, bản thân anh đáng lẽ ra phải mang theo ánh hào quang của nam chính chứ, tại sao lại vô duyên vô cớ mơ thấy những chuyện này? Rốt cuộc là kịch bản kia có đi tiếp không vậy?

"La Thiến, em cho rằng chuyện trong mơ là thật à?" Đường Diễn cảm thấy nên dẫn dắt La Thiến từng bước một.

"Tương lai như vậy mà anh hỏi em có xem là thật không? Đường Diễn, tương lai như vậy, anh cảm thấy em dám thử sao?" Nếu cả hai đều đã thấy thì cũng tốt thôi, cô sẽ nhân cơ hội này thuyết phục Đường Diễn trở về.

"Chuyện còn chưa xảy ra, làm sao mà em biết nó nhất định sẽ như thế?" Đường Diễn hỏi lại.

"Trong hiện thực, em đã gặp được Lâm Phi, gặp được Phùng Nhất Khê, gặp được anh, những chuyện này còn chưa đủ sao?" La Thiến nửa thật nửa giả đáp lại.

"Thôi được, cứ coi như giấc mơ đó là điềm báo trước tương lai đi, nhưng em thử tính toán thời gian một chút xem, có rất nhiều chuyện không xảy ra dù đã qua thời gian rồi, em nói tôi nghe xem nào, em đã gặp những chuyện nào giống như trong mơ?" Đường Diễn nhú mày.

La Thiến: "... Anh nói cũng đúng, thế nhưng, có thể đó là kết quả mà cô đã cố gắng? Liên quan gì tới anh chứ?

Đường Diễn nói tiếp: "Với cả, mấy ngày trước, Phùng Nhất Khê còn gửi lời hỏi thăm em đây, anh ta không có quan hệ gì với Lâm Phỉ hết. Những chuyện trong mơ không thể xảy ra được, tôi cũng sẽ không để nó xảy ra." Anh nắm chặt tay, gân xanh trên trán cũng nổi lên hết, bởi vì nghĩ tới dáng vẻ sinh tồn khốn khổ của La Thiến trong mơ, còn cả dáng vẻ cả người đầy máu của cô nữa.

La Thiến tiếp tục im lặng, cô không thể hiểu nổi, tại sao kịch bản lại biến thành như bây giờ? Chỉ còn vài ngày nữa là tới Quốc Khánh rồi thế mà Lâm Phỉ và Đường Diễn vẫn chưa kí kết hợp đồng tình nhân, Đường Diễn lại còn chạy tới đây muốn nối lại tiền duyên với cô nữa. Phùng Nhất Khê thì không quần quýt lấy nữ chính, bạch nguyệt quang trở về nước trước 2 năm, biết Đường Diễn thích cô mà vẫn chưa chạy tới chinh cô?

Mặc dù lúc trước cô đã biết kịch bản hơi khác rồi, nhưng để chắc chắn cô vẫn hành động theo suy nghĩ của mình, thời gian vừa tới là xách vali rời đi.

Đường Diễn thấy có như đang có điều suy nghĩ, liền thả ra một quả bom không lồ: "Với cả, Thiến Thiến, em có nghĩ tới chuyện này không?"

La Thiến: "? ? ?"

Đường Diễn mỉm cười nhìn cô: "Những chuyện trong mơ kia, nếu như em lẻ loi một mình thì rất có thể sẽ giẫm lên vết xe đổ. Chuyện gì xảy ra thì sẽ phải xảy ra thôi, không phải em muốn tránh là có thể tránh. Huống chi, nếu như đó thật sự là tương lai thì sao có thể dễ dàng tránh được? Nhưng, nếu có tôi ở bên thì tôi sẽ không để những chuyện đó xảy ra với em đâu."

La Thiến sửng sốt: "! ! !" Cái quái gì thế này?

"Bất kể là mơ hay thực, tôi đều có thể thay em chống đỡ." Anh ngồi xuống bên cạnh La Thiến, nhẹ giọng nói: "Thiến Thiến, tôi có năng lực, thế nên tôi dám bảo đảm với em. Hơn nữa, em có đủ lòng tin rằng mình có thể tránh khỏi những chuyện trong mơ sau khi rời khỏi tôi không? Dù cho hiện tại em không cần phải lo ăn lo uống!"

La Thiến bị mạch suy nghĩ của Đường Diễn đánh cho không kịp trở tay, cô mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn Đường Diễn, nói: "Sao, sao lại không tránh khỏi? Với cả... với cả... em... em có chút loạn, em đi ngủ một giấc đã." La Thiến nhất thời không phản bác được, đầu óc cũng choáng váng hết cả lên, thế là cô đứng dậy muốn trở về phòng.

Đường Diễn cũng không ép cô: "Đi đi! Đêm qua em ngủ không đủ, đi vào ngủ thêm một giấc đi. Từ từ suy nghĩ, tôi không vội."

Sau đó, La Thiến vừa nghi hoặc vừa đau đầu trở về phòng ngủ, Đường Diễn nhìn theo bóng lưng của La Thiến, sắc mặt dần dần lạnh đi.

Giấc mơ kia...

Đường Diễn híp mắt, nếu như, tất cả đều là thật, vậy thì rời khỏi anh và Phùng Nhất Khê đúng là cách làm đúng đắn. Chỉ cần cô không mơ giấc mơ kia, thì sau khi cô rời đi, cả anh và Phùng Nhất Khê đều không có cách nào đi tìm cô gây chuyện.

Thế nhưng, bây giờ chuyện đã không do La Thiến quyết định nữa rồi, Đường Diễn vuốt ve chiếc đồng hồ trên cổ tay phải.

Cô bỏ ra 1 năm, thân mật gần gũi với anh, khiến anh quên đi hết thảm họa phòng bị, rồi giao ra cả trái tim. Cho dù tàn nhẫn, anh cũng sẽ không để La Thiến rời đi. Huống chi, Đường Diễn có tự tin, chỉ có ở bên cạnh anh, La Thiến mới an toàn nhất.

Đường Diễn nhắm mắt, chậm rãi tiếp nhận câu chuyện không khoa học này, anh tin tưởng hay không không quan trọng, quan trọng là La Thiến tin, và anh sẽ khiến cô nhận ra, tất cả chỉ là mơ mà thôi. Dù không phải mơ, thì cũng chỉ có anh mới có thể bảo vệ cô an toàn.

Chuyện khó khăn hơn và bi thảm hơn La Thiến cũng đều đã trải qua. Bởi vì đã trải qua, nên cô biết, khi đối mặt với kết cục không thể nào thay đổi được thì hoặc là tiếp nhận một cách tiêu cực, hoặc là tiếp nhận một cách lạc quan.

Lạc quan? Cũng không dễ dàng, giống như La Thiến đã từng nói, bởi vì quá nhiều gánh nặng, cô không thể không học cách lãng quên, quên đi để tiếp tục sống, quên đi để tiếp tục cười. Trừ cái đó ra, cô không thể làm gì nữa cả, giống như cuộc sống kiếp trước của cô, cho đến lúc tận cùng của sinh mệnh, cô cũng chỉ có thể cười mà chấp nhận, không thay đổi được gì hết. Mặc dù lạc quan nhưng bất kể cuộc sống hay sinh mệnh của cô đều vẫn đau khổ và tổn thương như cũ.

Chỉ có điều, sau khi La Thiến học được kỹ năng nhìn đời một cách lạc quan thì cuộc sống của cô đã vui vẻ hơn một chút.

Hết thảy những chuyện bất công đời trước, La Thiến dù có phải trải qua nhưng cô cũng chỉ cần 1 ngày là có thể khiến bản thân chấp nhận. Bây giờ, khi nhìn thấy nửa đời sau thê thảm của nữ phụ La Thiến, cô cũng chỉ mất... 3 ngày để tiêu hóa!

Cho nên, 3 ngày sau, vào buổi trưa, khi La Thiến mở cửa phòng ngủ ra thì nhìn thấy Đường Diễn đang nghiêm túc dọn cơm.

"Anh đi mua cơm à?" La Thiến đã có thể tự nhiên nói chuyện với anh rồi.

Đường Diễn im lặng gật đầu, La Thiến thấy anh thừa nhận thì hỏi: "Mua ở đâu đấy?"

"Nhà hàng trong quảng trường Ích Hồng." Đường Diễn nói.

La Thiến nhìn một bàn đồ ăn anh bày ra, hỏi: "Sao anh lại mua toàn đồ cay thế này?"

Đường Diễn vẫn mặt không đổi sắc bày cơm, giọng nói có chút không được tự nhiên: "Nhà hàng kia tên là Em gái cay!"

La Thiến cẩn thận nhớ lại, hình như đúng là có một nhà hàng tên thế thật, bật cười ra tiếng, nói: "Sao anh lại vào cửa hàng đó mua thế?"

"Trước cửa hàng đó có treo một bảng quảng cáo, trên đó viết Đồ ăn ngon xua đuổi nắng nóng mùa hè." Đường Diễn thở dài.

La Thiến bật cười ha ha ha, nói: "Bảng quảng cáo đó đã treo được mấy tháng rồi, nếu không phải thời tiết quá nóng thì chẳng ai bằng lòng vào đó ăn cơm đâu. Khách hỏi tại sao lại cay như thế thì họ trả lời, lấy độc trị độc!"

Vốn dĩ Đường Diễn còn đang buồn bực vì bị lừa nhưng thấy La Thiến tươi cười rục rờ thì tâm trạng anh cũng tốt hơn: "Ăn đi! Không phải em thích ăn cay sao?"

La Thiến vừa vào phòng bếp vừa nói: "Cứ là đồ ngon thì em đều thích, không quan trọng cay hay không! Để em nấu cho anh bát mì!"

"Không cần đâu, lúc đi ngang qua tiệm cơm Tây tôi đã gọi một suất mì Ý mang về rồi!"

La Thiến thấy anh quả thực đã chuẩn bị đồ ăn khác thì mới qua đó ngồi xuống ăn cơm.

Mặc dù giấc mơ hôm trước đã ảnh hưởng rất lớn tới cô, nhưng trên người La Thiến có một loại chức năng gọi là tự điều hòa cảm xúc, cơ mà có

như thế thì bình thường cũng sẽ bị dọa mất mấy hôm. Nhưng những lời Đường Diễn đã có hiệu quả, kịch bản đã thay đổi, những chuyện xảy ra trong mơ chưa có một chuyện nào thành hiện thực hết. Huống chi, sự cam đoan của Đường Diễn lại là điều khiến La Thiến an tâm nhất.

Nghĩ tới điều này, khi La Thiến gặp một miếng thịt bò lên thì có chút vô thức nhìn về phía Đường Diễn, sau đó mỉm cười. Đường Diễn thấy cô nhìn mình, thấy hai mắt cô cong lên vì cười, thấy khóe miệng xinh đẹp của cô khẽ nhếch lên, anh cũng không nhịn được mà mỉm cười, nói: "Ăn đi!"

"Ừm!" La Thiến đáp.

Hai người không nói gì thêm, không nói hẹn ước, cũng không nói làm lành, chỉ là một câu thoại đơn giản như thế, nhưng lại nói lên suy nghĩ bằng lòng thử ở bên nhau của La Thiến.

PS: hình như tôi gõ nhầm số 4 thành số 1, nếu không thì tại sao lại nhanh như vậy? ? ?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 83

Chương 83

Edit: Tiểu Vũ vẫn đang chăm chỉ tập thể dục

Bộ phim La Thiến tham gia diễn xuất, vai tiên nữ đó, dự kiến công chiếu vào dịp Quốc Khánh, La Thiến còn nhận được 2 vé xem phim từ đạo diễn Giang nữa.

Cô còn rất khó hiểu hỏi đạo diễn Giang: "Ơ, bộ phim mới quay được mấy tháng thôi mà?"

Đạo diễn Giang cúp điện thoại ngay và luôn, một câu cũng không muốn nói với La Thiến nữa.

La Thiến mông lung hỏi Đường Diễn: "Ông ấy làm sao thế?"

Đường Diễn ngồi ở sofa đọc báo, không ngẩng đầu lên, nói: "Nó vốn là phim bóng ngô (*), kĩ xảo và hiệu ứng chắc cũng chỉ thuộc dạng 5 xu mà thôi, quay nhanh để có thể tranh suất chiếu vào Quốc Khánh. Hiện tại có hiểu gì chưa?"

(*) Phim bóng ngô (t chưa tìm được từ thuần Việt để thay thế), là kiểu phim không có giá trị dinh dưỡng lắm, nó không mang những ý nghĩa về triết lý nhân văn các kiểu mà giống phim thương mại ý.

La Thiến à à à nói: "Thẹn quá hóa giận đây mà!"

Đường Diễn cười, xoa xoa đầu cô: "Không phải, là bị em hỏi thẳng quá nên tức giận thôi! Không cúp điện thoại thì em nghĩ ông ấy sẽ trả lời như thế nào?"

La Thiến: "...". Có lý, cũng không thể nói: Ừm thì, bộ phim nay tôi quay đại ấy mà.

Tôn chỉ từ trước tới nay của La Thiến chính là, có tiện nghi mà không chiếm thì đúng là đồ ngu, hơn nữa thân là một nghệ sĩ tham gia diễn xuất cô vốn dĩ cũng phải tới ủng hộ, bây giờ lại được tặng không 2 chiếc vé, tội gì mà không đi?

Mặc dù quan hệ của hai người vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng mấy ngày nay ở chung với nhau cũng không tệ, ngoại trừ việc không ngủ chung một phòng.

La Thiến không vì chuyện trong mơ mà đối xử hờ hững lạnh nhạt với Đường Diễn, thật ra thì sau khi ở chung với nhau hơn 1 năm, hình tượng của Đường Diễn lúc đó đã ăn sâu vào máu cô rồi. Bạn cảm thấy anh ấy lạnh lùng và vô tình? Không phải đâu, người ta như thế đơn giản là bởi vì mặt đơ đấy. Bạn cho rằng anh ấy khó hầu hạ? Cũng không phải đâu, người ta chỉ cần có đồ ngọt là ok hết. Bạn cảm thấy tính tình anh ấy không tốt? Thế nhưng, anh ấy rất dễ dỗ mà!...

Bởi vì những điều trên, thế nên mặc dù Đường Diễn trong mơ lạnh lùng vô tình, khó hầu hạ, tính tình không tốt, lòng dạ hẹp hòi... nhưng La Thiến cũng không đánh đồng hai người là một, cô cảm thấy Đường Diễn bây giờ mới là Đường Diễn chân thực. Đây cũng chính là lý do tại sao cô lại sợ Thẩm Bối Bối hơn Đường Diễn.

Cho nên, khi Đường Diễn nói muốn bắt đầu lại, La Thiến không đồng ý nhưng cũng không cự tuyệt. Dù sao, Đường Diễn cũng nói một câu rất

đúng, mấy người Thẩm Bối Bối không thể gây tổn thương cho cô ở trước mặt Đường Diễn được.

Ngày phim chiếu, mới sáng sớm cô đã lôi kéo Đường Diễn rời giường: "Nhanh lên nhanh lên, phim sắp chiếu rồi."

Đường Diễn thuận theo sức lực của cô đứng dậy rời giường nhưng trong lòng thì đang thầm mắng đạo diễn Giang đến chết. Không phải La Thiển chỉ hơi hỏi thẳng một chút thôi sao? Thế mà ông ta lại ghi thù, gửi tới cho La Thiển 2 vé xem phim vào lúc 9 giờ sáng tại rạp chiếu phim trong quảng trường Ích Hồng.

Trời vừa sáng La Thiển đã tỉnh dậy chuẩn bị, còn mở cửa xông thẳng vào phòng Đường Diễn gọi anh rời giường. Trước kia, Đường Diễn không hề có thói quen nằm ỳ trên giường như thế này, nhưng, từ sau khi ở chung với La Thiển thì có rồi.

Mới 7 giờ sáng đã bị La Thiển kéo dậy, hai mắt Đường Diễn nhìn cô lạnh như băng, đáng tiếc là La Thiển đã miễn dịch với cái này lâu rồi, cô không thèm để ý tới hai mắt đang phóng điện của anh, vừa lôi kéo vừa nói: "Rời giường đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng, làm xong thì có khi còn muộn nữa đấy! Chúng ta phải nhanh lên."

Rất nhiều fan hâm mộ tranh giành nhau suất chiếu đầu tiên vào đêm ngày 30 tháng 9, La Thiển cũng muốn tranh, đây là bộ phim điện ảnh của cô đấy, nhưng cô tranh không được, thế nên đành phải xem suất đầu tiên vào buổi sáng vậy!

Đường Diễn giao toàn quyền quyết định công ty cho mẹ, từ ngày chạy xuống đây đến giờ, ngay cả làm việc từ xa anh cũng không làm mà chỉ tập trung toàn bộ tinh thần vào việc lừa gạt La Thiển quay về.

Ừm? Lừa gạt? Đường Diễn ngẫm lại, không phải, anh không phải loại người như vậy, anh đây là đang muốn theo đuổi cô.

Ăn xong bữa sáng, lúc chuẩn bị ra khỏi cửa đã là 8 rưỡi, đây còn là La Thiến dùng hết sức lực để đẩy Đường Diễn đi đấy, cô mà không đẩy thì chắc anh còn phải lè mề thêm nửa tiếng nữa mất.

"Tất cả là tại anh ăn chậm." La Thiến phàn nàn.

Đường Diễn quay đầu nhìn cô, chờ cô đi giày xong thì kéo tay cô: "Sẽ tới kịp."

Quả đúng như lời Đường Diễn nói, lúc hai người tới nơi thì phim còn chưa bắt đầu chiếu, thậm chí người đến xem cũng không nhiều lắm, chắc do đây là suất chiếu đầu của buổi sáng. Đa số đều là fan hâm mộ, La Thiến đeo khẩu trang, kéo tay Đường Diễn đi vào phòng chiếu.

Sau khi ngồi xuống vị trí của mình thì hàng ghế sau của La Thiến cũng có một nhóm khoảng 7-8 thanh thiếu niên đi vào, chắc là đi cùng nhau. La Thiến nhìn thoáng qua liền rút đầu về, cô không thích nhất chính là mấy kiểu thanh niên lêu lổng như thế này.

Thật ra nếu tính tình tốt thì La Thiến vẫn rất thích, nhưng mấy người đằng sau thì không phải loại này mà là kiểu lưu manh cho rằng mình là trung tâm của vụ trụ ấy. Cô đã từng phải ăn đau vì mấy thành phần như thế, vì vậy từ đó tới giờ, cứ tránh được thì cô đều tránh.

Đường Diễn trông thấy cô sợ hãi thì bật cười, lâu lắm rồi anh không được nhìn thấy dáng vẻ này của La Thiến. Từ khi La Thiến tới thành phố An Vũ, dường như là cảm thấy mình có chút sự nghiệp rồi nên bình thường cô đều ngẩng đầu ưỡn ngực, khi nói chuyện cũng mang theo chút kiêu ngạo.

"Sao thế?" Đường Diễn tới gần hỏi.

La Thiến hơi liếc mắt về phía sau rồi nói: "Em cảm thấy sau lưng đang có một đám người gây chuyện."

Đường Diễm xoa xoa cằm cô, nói: "Không sao, tôi có thể đánh."

"Đm đôi cầu nam nữ này!" Đường Diễm vừa dứt lời thì sau lưng truyền tới một tiếng nói, "Phim còn chưa bắt đầu mà đã dựa sát vào nhau tình chàng ý thiếp rồi!"

La Thiến nháy nháy mắt, Đường Diễm nhú mày nhìn La Thiến, ý tứ chính là, tùy em.

La Thiến quả nhiên là loại hiệp yếu sợ mạnh, hiện tại cô có Đường Diễm là chỗ dựa, hơn nữa còn đang đeo cả khẩu trang nữa! Thế nên cô liền quay người nói với mấy người phía sau: "Liên quan mẹ gì đến chúng mày!" Oa! Sảng khoái quá đi mất, có loại cảm giác trời sụp nhưng vẫn không chết vậy. Lần đầu tiên dám khiêu chiến với loại người này, La Thiến không nhịn được mà thầm sung sướng trong lòng.

Mấy người phía sau hình như không ngờ tới chuyện La Thiến dám cãi lại, ỷ đông người, mấy thanh niên choai choai đứng bật dậy: "Muốn ăn đòn à?"

Câu nói này khiến bị dọa, cô cúi đầu điên cuồng chớp mắt phát tín hiệu cho Đường Diễm, anh có đánh được không? Có đánh được không? ... Nếu không được... nếu không được thì em sẽ nhận sai, sẽ xin lỗi bọn họ!

Đường Diễm vừa tức vừa buồn cười, em chọc người ta rồi mới hỏi tôi có đánh được không, tôi mà không được thì phải làm sao bây giờ?

Đường Diễm kéo La Thiến ngồi xuống, ghé vào tai cô nói nhỏ: "Tôi đồng ý thu nhận em cũng chỉ vì muốn cống hiến một phần sức lực cho chủ nghĩa xã hội thôi đấy!" Loại phụ nữ ngu ngốc này, giữ lại gây họa cho anh là đủ rồi, không cần phải thả ra để đi gây họa cho người khác đâu.

La Thiến: "... " Cái quỷ gì đây? Sao đột nhiên lại nói đến chuyện này vậy?

Mấy người đằng sau thấy dáng vẻ của Đường Diễn thì cho rằng anh sợ hãi, đang muốn nói thêm gì đó thì bị ánh mắt của Đường Diễn lạnh lẽo quét tới.

Mấy thanh niên choai choai lập tức sững sờ, Đường Diễn vừa cời cúc ở ống tay áo vừa chậm rãi nói với La Thiển: "Yên tâm đi, dù có 30 người thì tôi cũng có thể đối phó." Nhất là loại không biết tí võ nào như này, càng dễ giải quyết hơn.

Mấy cậu thanh niên nghe thấy thì tỏ ra kinh ngạc, nhìn nhau cười nhạo một tiếng rồi dẫn Đường Diễn đi ra ngoài. Thanh niên 17-18 tuổi là thời điểm sôi nổi nhất và cũng thích đi gây chuyện nhất.

Đường Diễn và La Thiển làm gì chọc tới bọn họ à? Thật ra thì chuyện chẳng có gì, bình thường bọn họ đi đâu cũng nhiều người, cũng thích khiêu khích người khác một vài câu, chỉ cần là người hơi biết điều thì sẽ đều không tranh cãi lại với bọn họ. Hôm nay bọn họ chủ động gây chuyện như vậy, một là do cảm xúc của tuổi tác chi phối, hai là muốn thể hiện trước mặt mấy cô bạn gái.

Còn Đường Diễn thì sao? Bởi vì hôm qua có người trong nhóm chat nói rằng, đàn ông mà thể hiện sự dũng cảm của bản thân trước mặt bạn gái thì sẽ khiến người ấy ngưỡng mộ vô cùng, Đường Diễn ghi tạc trong lòng, thế nên cho dù hôm nay La Thiển không gây chuyện thì anh cũng muốn khiến bọn nhóc con đằng sau biết được một đạo lý: nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. (*)

(*) ý là, người giỏi thì sẽ có người giỏi hơn, trời cao thì cũng sẽ có trời cao hơn ấy.

Sau đó, ... sau đó thì bọn họ để La Thiển và hai cô gái kia ở lại, Đường Diễn còn cời áo khoác đưa cho La Thiển cầm.

La Thiến ôm áo khoác của anh, nhìn anh đi ra ngoài, cảm thấy rất chi là khó hiểu và kỳ lạ, trong tiểu thuyết không có nói đến chuyện nam chính sẽ đi đánh nhau mà!

Càng đáng sợ hơn chính là, chưa đầy 20 phút sau Đường Diễn đã quay trở lại rồi. Phải biết rằng, 20 phút này còn bao gồm cả việc bọn họ đi xuống tầng rồi lại đi lên tầng nữa đấy! Thế nên, thời gian mà Đường Diễn choảng nhau với đám loai choai kia còn không đến 5 phút.

Đường Diễn hiếm khi làm anh hùng được một lần, trong lòng anh lúc này đang rất đặc ý, anh cảm thấy việc này có thể khiến độ hảo cảm của La Thiến đối với anh tăng lên không ít đâu. Chắc chắn lúc này cô đang rất lo lắng, quay đầu ngóng ra cửa đợi anh trở về.

Gần mực thì đen gần đèn thì rạng, các cụ nói cấm có sai. Đường Diễn chưa từng có thói quen ảo tưởng, chẳng qua, ngẫu ngốc với La Thiến một thời gian thì cũng sẽ bị suy nghĩ ngớ ngẩn này của cô ảnh hưởng thôi.

Tất cả suy nghĩ trong đầu của anh lúc này đều là, La Thiến mà trông thấy anh trở lại thì nhất định sẽ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lúc về tới vị trí ghế ngồi lúc trước, mặc dù đèn trong phòng chiếu phim đã bị tắt hết nhưng ánh sáng hắt ra từ màn chiếu vẫn đủ để anh có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng lúc này, La Thiến đang ôm bịch bắp rang bơ trên đùi, vừa xem phim vừa nhét bông ngô vào miệng. Ngay cả khi bên cạnh có người cô cũng không chú ý tới, một khắc này, tất cả ảo tưởng trong đầu Đường Diễn lúc trước đã tan tành mây khói.

Đường Diễn: "... Ăn ngon không?"

La Thiến không cả nhận ra điều gì, thấy có người hỏi thì gật đầu đáp: "Ngon."

Nói xong, cô mới hơi ngớ ra, quay đầu sang nhìn thì trông thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đường Diễn, nhỏ giọng hỏi một câu: "Anh... trở về rồi à?" Chuyện này không khoa học tí nào! Nhanh như vậy á? La Thiến chỉ còn biết câm nín, ngay cả vẻ mặt lo lắng cũng không kịp làm.

Đường Diễn cầm lấy bạch bông ngô trong tay cô, hỏi: "Em tự tin như thế là do tôi quá lợi hại, hay là, trong lòng em, địa vị của tôi thấp đến mức ngay cả lo lắng cho tôi em cũng không bằng lòng?"

La Thiến yếu ớt cầm cốc nước lên uống một ngụm rồi nói: "Đương nhiên là bởi vì anh lợi hại rồi!" Vầng hào quang của nam chính cơ mà! Dù Đường Diễn không có võ thì cũng sẽ cân được hết, hơn nữa hậu quả của mấy người đó nhất định là sẽ thảm tới mức không nỡ nhìn thẳng.

Hai cô bé sau lưng La Thiến thấy 6 người bạn vẫn chưa trở về thì sợ hãi, muốn hỏi thăm tình hình từ Đường Diễn nhưng cuối cùng vẫn ngậm chặt miệng, đồng thời nắm tay nhau len lén chạy trốn.

La Thiến thấy 2 cô bé đằng sau vội vã chạy ra ngoài thì thở ra một hơi, ây da, cái cảm giác không cần sợ hãi gì cả thật là sáng khoái mà!

Lúc này, trên màn hình lớn vừa khéo chiếu tới cảnh diễn của La Thiến, trong nháy mắt, cả rạp chiếu phim đều có chút âm ỉ, có thể thấy được hiệu quả ra sân của La Thiến vẫn tương đối tốt.

La Thiến vô cùng đắc ý, hỏi Đường Diễn: "Xinh không?" Ngay cả Triệu Vũ Lâm cũng nói tạo hình này của cô cực kỳ xinh đẹp.

Đường Diễn nhìn thấy tạo hình này thì liền nhớ tới ngày hôm hôm đó, anh đứng bên ngoài phòng hóa trang của cô và nghe thấy cô nói chỉ tặng anh bánh sinh nhật làm quà. Thế là anh bật thốt: "Chẳng qua chỉ là một bắp cải trắng khá lớn trong một đồng cải trắng mà thôi!"

Đối với chuyện Đường Diễm và Lâm Phi có thể yêu nhau trong truyện, La Thiến cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, bởi vì cái đức hạnh này của anh ngoài cô ra thì còn có ma nào mà chịu được.

Thế là, La Thiến vô cùng lạnh lùng nói: "Vậy anh có nhận xét gì về bắp cải trắng này?"

Giọng nói của Đường Diễm mang theo chút tươi cười: "Đương nhiên là muốn nuốt vào bụng rồi, tuy rằng chỉ là cải trắng, nhưng nhìn qua thì cũng rất ngon miệng đấy!"

La Thiến nhìn anh, sắc mặt lúc này mới tốt hơn một chút: "Đường tổng này! Anh càng ngày càng biết nói chuyện đấy!"

Đường Diễm vươn tay qua nắm môi cô, ý tứ rất rõ ràng, em ngậm miệng lại xem phim đi!

Lúc hai người đi ra khỏi rạp chiếu phim, có bạn học gọi tới thông báo về việc họp lớp, sau khi La Thiến nói rằng mình sẽ tới tham dự thì thẳng tay cúp điện thoại.

Đường Diễm nhìn cô, hỏi: "Họp gì đấy?"

La Thiến cười lạnh: "Họp lớp cấp 3."

"Em sao vậy?" Đường Diễm nhú mày.

Kể từ khi Đường Diễm biết chuyện trong mơ, La Thiến cũng không giấu diếm anh chuyện gì nữa: "Trong mơ em cũng tham gia buổi họp lớp này, những người này trước đó luôn nịnh em, mỗi lần đi họp đều ăn nói ngọt sớt nhưng thật ra đều ngầm châm chọc em. Sau khi bị anh đá, em cũng đi họp lớp, lúc này thì họ đã quang minh chính đại mà châm chọc nói đùa em, thế nên, sắp tới em muốn ăn mặc thật xinh đẹp để tới đó."

"Lấy lại danh dự?" Đường Diễn hỏi, thật ra điều anh muốn hỏi hơn chính là, vậy em còn tới đó làm gì?

"Đúng, thua người chứ không thua trận!" La Thiến đánh thép nói, cô muốn lấy lại danh dự cho nữ phụ.

Đường Diễn im lặng một hồi, nói: "Mặc dù theo lời em nói thì họ không tốt thật, nhưng mà, tôi muốn nhắc lại em một chuyện, tiền đề cho việc em muốn lấy lại danh dự không hề tồn tại đâu!"

Cô có mười mấy căn nhà, có một cửa hàng hơn 200 mét vuông, còn có một người theo đuổi ưu tú như anh, tuy rằng đã giải nghệ nhưng gần đây vẫn có rất nhiều người tới mời cô quay quảng cáo. Nói thật, mặc dù trong lòng anh người thành công không phải giống kiểu của La Thiến, nhưng anh vẫn biết, đối với đa số người thì cô đã được xem như người thành công rồi.

Loại người này, không thể coi là thảm được, và cả chuyện bị châm chọc một cách quang minh chính đại cũng chưa hề xảy ra, thế thì cô muốn lấy lại danh dự làm gì?

La Thiến khoát tay, dáng vẻ kiểu như anh không hiểu đâu, nói: "Không không không, bọn họ nghĩ rằng em giải nghệ thì sẽ sống rất chật vật, nếu không thì cần gì gọi em tới tham gia một cách tích cực như thế? Anh không hiểu đâu, ha ha... Người muốn chế giễu em vẫn còn, người muốn nhìn em thảm thương vẫn còn, và cả người muốn bao nuôi em cũng vẫn còn." La Thiến lòng đầy căm phẫn nói, cô muốn đi vả mặt, vả mặt, vả mặt bọn họ.

"Cái gì?" Đường Diễn sững sờ, giận dữ nói: "Đi họp lớp mà còn có người muốn bao nuôi em?"

La Thiến trịnh trọng gật đầu: "Đúng vậy, rất ghê tởm đúng không?"

Đường Diễm nhìn con đường đông đúc ngoài kia, vô cùng lạnh lùng nói: "Đâu chỉ là ghê tởm?"

Hai người hiếm khi cùng chung mối thù.

Buổi họp lớp được tổ chức tại khách sạn ngay cạnh quảng trường Ích Hồng, đây là khách sạn mới xây lớn nhất thành phố An Vũ, phí một đêm ít nhất là 1 vạn rưỡi.

Người đứng ra tổ chức buổi họp lớp này là lớp trưởng lớp cấp 3 của cô. Còn người mời khách lại là một người khác, gia cảnh vốn dĩ cũng không tệ, về sau còn đầu tư thành công mấy hạng mục thế nên việc làm ăn càng ngày càng phát đạt.

Trường học muốn kêu gọi quyên góp đều chưa từng quên liên hệ với anh ta, La Thiến vẫn còn nhớ rõ anh ta tên là Đồng Hải. Trước kia lúc còn đi học, phong thái của anh ta rất đứng đắn và nghiêm chỉnh, lại là người hào phóng nên không thích nữ sinh yêu thích. Hai năm trước, khi La Thiến tham gia họp lớp liền phát hiện Đồng Hải đứng đắn ngày xưa đã trở nên béo mập, bụng bia ngạo nghễ ưỡn lên, thậm chí còn thích dùng tiền nện người.

Đời trước, lúc nữ phụ La Thiến tới tham gia họp lớp, Đồng Hải liền muốn bao nuôi cô ấy, lúc đó nguyên chủ vừa chia tay với Đường Diễm, cô ấy cảm thấy mình đã theo Đường Diễm 2 năm, có lẽ vẫn còn cơ hội tiếp tục thế nên đương nhiên là chương mắt Đồng Hải. Cô ấy cũng không phải người dịu dàng hiền lành gì, lúc từ chối còn sỉ nhục Đồng Hải mấy lời.

Cái gì mà cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga? Rồi không biết quay về soi gương à?...

Tóm lại, nữ phụ La Thiến chửi bởi rất vui sướng, Đồng Hải cũng không chịu yếu thế, anh ta mắng nào là đồ xe buýt rồi lăng lơ dê tiện các kiểu!...

Hai người ngoài đều chửi rất hăng say, cũng đều bị đối phương chửi rất khó chịu. Các bạn học hầu như đều muốn bỏ đỡ nịnh hót Đồng Hải nên nhảy vào nói giúp, nữ phụ La Thiến ngay cả một người để cáo trạng cũng không có, cô ấy mang theo một bụng tức giận rời đi trong sự không vui.

La Thiến cảm thấy, nữ phụ La Thiến tuy rằng không đúng nhưng mấy người kia cũng quá quá quắt rồi, cô muốn thử đi nhìn xem, rốt cuộc là bọn họ muốn làm gì cô?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 84

Chương 84

Edit: Bây giờ tôi hít bụng vào là thấy cơ rồi nhé, ahihi =))

Nữ phụ La Thiến không được may mắn như cô, cô ấy từ đầu tới cuối đều chưa hề nổi tiếng.

Trước khi được Đường Diễn bao nuôi, nguyên chủ cũng từng đi họp lớp vài lần, quần áo mặc trên người lúc đó đương nhiên chỉ là đồ phổ thông. Dù sao khi ấy cô cũng chỉ là một diễn viên chuyên đóng vai phụ mờ nhạt và tiền kiếm được thì đều gửi hết về nhà.

Đối với Lâm Phi, nữ phụ La Thiến chẳng phải người tốt lành gì, nhưng đối với người thân, cô ấy lại thật sự hết lòng hết dạ.

Đi tham gia họp lớp, mặc dù bạn bè biết cô ấy là diễn viên nhưng vì xuất hiện rất ít trên TV nên cũng chỉ coi cô ấy như người làm công bình thường.

Có một số bạn nữ trong lớp đã kết hôn sinh con, mặc dù cuộc sống không gặp khó khăn gì nhưng có lẽ là cảm thấy cuộc sống hôn nhân rất mệt mỏi hoặc bị chèn ép khi đi làm nên khí sắc không được tốt lắm. Còn La Thiến vốn dĩ đã xinh đẹp, nay lại là diễn viên nên dù có mặc đồ bình thường cũng hơn hẳn các bạn nữ khác trong lớp.

Từ trước tới nay nữ phụ La Thiến đều là người rất sĩ diện, khi cuộc sống thuận lợi tốt đẹp cô ấy nhất định sẽ tới trước mặt mọi người khoe

khoang rằng mình sống tốt thế nào vui vẻ ra sao, khiến những người bạn học nữ kia tuy rằng ngoài miệng tăng bốc cô nhưng bên trong lại âm thầm mỉa mai châm biếm.

Về sau, nữ phụ La Thiến được Đường Diễn bao nuôi nên khi tới họp lớp ăn mặc rất cao cấp, người khác thấy thế thì cũng không dám nói gì nữa. Sau khi bị Đường Diễn đá, La Thiến suy sụp từ trong ra ngoài, mặc dù quần áo và trang sức cao cấp vẫn còn đó, lại cộng thêm trang điểm làm tóc một phen nhưng bọn họ vẫn có thể nhận ra sự tiêu tụy thông qua sắc mặt cô.

Thế là bọn họ liền quang minh chính đại chế giễu cô, Đồng Hải cũng biết cuộc sống gần đây La Thiến không được tốt lắm nên mới có thể đưa ra yêu cầu bao nuôi cô, nhưng không nghĩ tới hai người lại vì chuyện này mà rùm beng hết cả lên.

Còn hiện tại, tất cả mọi người đều biết La Thiến từng rất nổi tiếng, trên TV bây giờ vẫn còn đang chiếu quảng cáo chocolate của cô và Lạc Thiên. Trên máy tính và điện thoại cũng nhất định sẽ có, được hợp tác với ngôi sao nổi tiếng hạng A Lạc Thiên là điều mà ai ai cũng phải hâm mộ.

Huống chi, tạp chí được phát hành vào Giáng sinh năm ngoái của cô bán rất chạy, mặc dù bây giờ đã không tái bản nữa nhưng hầu như người thân của bọn họ ai cũng có 1-2 cuốn để trong nhà. Lại thêm bộ phim điện ảnh đang được công chiếu của đạo diễn Giang nữa, phải nói là dù đã giải nghệ nhưng danh khí vẫn cực kỳ tốt.

Mặc dù trên TV chỉ có một quảng cáo chocolate nhưng bù lại, trên internet có rất nhiều quảng cáo của cô, chỉ cần mở điện thoại lên là thấy.

Năm ngoái, ngay cả suy nghĩ mời cô tham gia họp lớp bọn họ cũng không có, thứ nhất là lúc đó cô đang rất nổi tiếng, sợ cô tới sẽ xem thường bọn họ. Thứ hai là do tính cách của La Thiến, không hot mà còn có thể

chém gió đến tận trời, bây giờ hot thật thì không biết cô ấy sẽ chém tới mức nào nữa?

Nhưng đến năm nay, mọi người lại nghe nói cô giải nghệ rồi. Đồng Hải bỏ chút công sức đi tìm hiểu sau đó biết được cô đã đắc tội với một người không tầm thường, bị người đó đuổi khỏi giới giải trí.

Tin này vừa tung ra đã khiến hội lớp xôn xao, minh tinh duy nhất trong lớp ngã ngựa rồi, mau mau gọi tới để an ủi nào.

Thật ra, mặc dù nói là hợp lớp cấp 3 nhưng người tới cũng không nhiều, đa số đều là những người có quan hệ tốt từ lúc đi học. Vì chơi với nhau nên khi tốt nghiệp vẫn thường liên lạc, thỉnh thoảng rảnh rỗi đều sẽ tụ họp một lần.

Mà La Thiến thì chẳng thân thiết với ai cả, bình thường cũng không hay liên lạc với bọn họ, huống chi hồi đó La Thiến còn xinh đẹp, khiến rất nhiều người túm năm tùm ba chỉ chỉ trỏ trỏ cô.

Bây giờ tụ họp lại, mấy người bạn học nữ kia tiếp tục ngồi gần nhau tám chuyện xem tại sao La Thiến lại đắc tội với người ta.

Bên này đang tám rất náo nhiệt thì bên kia, cửa mở ra, La Thiến mặc một mẫu váy mới, mái tóc xoắn dài buông xõa trước ngực, tay xách theo một chiếc túi nhỏ, vẻ mặt rất chi là kiêu ngạo tiến vào.

Mọi người trong phòng nhìn mà ngây người, sao nói con nhỏ này bị đuổi khỏi giới giải trí cơ mà, nhìn nó tươi vui hăm hở chưa kìa?

La Thiến là người tới muộn nhất, chủ yếu là do Đường Diễn cứ bắt cô phải ăn mặc thế này thế kia, còn yêu cầu cô phải nhớ kĩ giá tiền của mỗi món anh mua cho cô hôm nay. Đầu óc cô hơi choáng, nhớ lâu nên mới tới muộn.

"La Thiến! Cậu tới rồi! Vào đây ngồi đi!" Đồng Hải là người mời khách, vừa nhìn thấy La Thiến tới liền hăng hái tiến lên, rất có phong phạm của người chủ tiệc.

Hai mắt anh ta nhìn La Thiến đang phát sáng như đèn pha ô tô luôn.

La Thiến dè dặt gật đầu, nhận thấy chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Đồng Hải thì hơi nhú mào, nhưng vẫn lịch sự quá đó ngồi xuống.

"Gần đây thế nào rồi?" Đồng Hải cho rằng La Thiến bây giờ đang phùng má giả làm người mập, thế nên khi La Thiến ngồi xuống thì rút cho cô chén rượu rồi hỏi.

La Thiến khoát khoát tay, ra vẻ khiêm tốn cực kỳ nói: "Không tốt lắm, không tốt lắm, gần đây tớ rất bận!"

"Bận gì thế?" Những người khác cũng rất hăng hái hỏi.

"Là do việc mở quán ấy, các cậu không xem Weibo sao? Hầy, mở quán thật sự rất bận luôn, bạn bè trong showbiz của tớ khá đông, họ gửi hoa tới nhiều đến mức tớ không biết đặt ở đâu nữa. Mà đây cũng phải việc khó khăn nhất, việc đầu đầu hơn nữa chính là bọn họ cứ muốn tới quán của tớ xem thế nào, tớ sợ fan của bọn họ tới gây chuyện nên nhất quyết không cho bọn họ tới." Điều này La Thiến cũng không nói điều, mặc dù có đôi khi cô khiến người ta ghét cực kỳ, ví dụ như lúc này chẳng hạn, mấy người bạn cấp 3 hận không thể xông lên nghiền chết cô, nhưng khi thật lòng chơi với ai thì lại được rất nhiều người yêu quý.

Cho nên dù đã giải nghệ nhưng đa số bạn bè trong giới cũng không hề cắt đứt liên lạc với cô, đợt vừa rồi đúng là mấy người muốn xuống cổ vũ thật nhưng La Thiến đều bảo không cần phiền phức thế, việc làm ăn trong tiệm bây giờ rất tốt, không cần bọn họ phải tới PR hộ đâu. Việc này khiến mấy người đó rất tức giận, cúp điện thoại ngay và luôn, 3 ngày sau cũng không muốn để ý tới cô.

Tuyên truyền quảng cáo miễn phí cho cô, có loại đải ngộ này chứng tỏ La Thiển là một người rất đặc biệt.

Đối với những người cô không thích, tôn chỉ của La Thiển là, nếu có thể khiến mấy người tức chết thì tôi sẽ không để mấy người sống đâu. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cô sẽ không bị bọn họ đập chết.

Bây giờ La Thiển đã mặc kệ Lâm Phỉ và bạch nguyệt quang rồi, trời cao hoàng đế xa, hơn nữa lại có Đường Diễm bảo vệ cô, cô không thêm sợ nhé.

Thế nên đối với mấy người bạn rơm này, cô càng không thêm để ý, mấy người muốn chọc tức tôi á, không có cửa đâu, nhìn xem tôi chọc tức mấy người đây này.

Những người kia nghe La Thiển nói vậy thì tỏ ra rất khinh thường, chủ yếu là những lời này quá mạnh miệng rồi, không giống như đang nói thật tẹo nào.

Chắc trong lòng họ còn đang cười thầm ý! Mặc dù ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng chắc chắn đang rất hả hê cho rằng La Thiển sống không tốt, nếu không thì sao phải nói mấy lời như thế?

Đồng Hải cũng chỉ cười cười: "Là tớ thất lễ rồi, cậu không nói cho tớ biết chứ nếu biết thì nhất định tớ sẽ đưa tới 2 lẵng hoa lớn, đủ khiến cậu giữ thể diện!"

"Ồ, các cậu thật sự không lên Weibo xem à?" Việc La Thiển mở tiệm đúng là không có mấy người biết, nếu không thì người tới tìm cô đã không chỉ có bố mẹ La mà còn có cả bà nội La nữa rồi. Con trai thứ tư của nhà bác cả cô vẫn đang kệt tiền cưới vợ đấy!

Nhưng, có không ít fan hâm mộ chụp ảnh đăng lên mà, thật ra đây cũng là do La Thiển nghĩ sai.

Cô cũng giải nghệ bao lâu rồi? Nhân khí đã giảm thì không nói làm gì, lúc mở tiệm đúng là có fan tới nhưng cũng thật sự không hot lên được mấy, dù có hot thì cũng chỉ được vài tiếng thôi. Làm gì có ai rảnh rỗi ngồi ôm điện thoại 24/24 giờ canh hot search đâu đúng không?

Việc cô từng hot đúng là không có mấy người biết.

Mấy người trong phòng nghe La Thiến hỏi cũng chỉ cười cười, La Thiến hậm hực ngậm miệng, không thể lên mặt nhờ sự nghiệp khiến La Thiến có chút buồn bực khó chịu.

Đồng Hải thấy thế thì có chút buồn cười, vác cái bụng lớn quay sang hỏi: "La Thiến, cậu thích ăn cái gì? Cứ chọn thoải mái nhé!"

"Đồng tổng, cậu chọn đi!" La Thiến đưa menu cho anh ta.

Những người khác cười nói: "Chúng tớ đều đã gọi rồi, Đồng tổng tài lực vô biên, mỗi người đều có thể gọi món mình thích."

Mọi người nhìn nọt Đồng Hải cũng không phải chỉ đơn thuần là do anh ta có tiền, mà bởi vì khi bọn họ có việc cần giúp đỡ, nếu làm được thì Đồng Hải đều ra tay giúp đỡ. Sự nghiệp của Đồng Hải tuy rằng không quá lớn nhưng mấy năm gần đây làm ăn không tệ, thời điểm phát đạt nhất cũng kiếm được mấy chục triệu tệ.

Nhưng người làm kinh doanh thì đều phải mời nhau ăn chơi, gần đây anh ta có ý định gây dựng quan hệ với phó chủ tịch thành phố An Vũ để kiếm được vài hợp đồng tốt cho năm sau nên số tiền vung ra cũng không nhỏ.

Một năm có thể dư lại mấy chục triệu cũng là không dễ dàng.

Bao nuôi tiểu minh tinh là chuyện không có khả năng, nhưng bao nuôi một người phụ nữ thì vẫn thừa sức. La Thiến hiện tại cũng coi như nửa

minh tinh, Đồng Hải luôn tâm niệm có thể bao được một tiểu minh tinh nên rất lúc này rất ân cần với La Thiến.

La Thiến cầm menu mở ra xem, bạn học nữ ngồi đối diện La Thiến mở miệng hỏi: "Chiếc váy này cậu mặc rất đẹp!"

La Thiến gật đầu qua loa, tâm tư của cô đã đặt trên menu hết rồi, không rảnh quan tâm chuyện khác. Mặc dù La Thiến có tiền nhưng cô sẽ không tới nơi có mức tiêu phí ít nhất là 1 vạn rưỡi để ăn cơm đâu.

Cho nên, đây là lần đầu tiên La Thiến tới nơi này. Oa, oa, mấy món ăn trên menu trông ngon thật đấy! La Thiến ngay lập tức quăng những lời Đường Diễn dặn dò ra sau đầu, bắt đầu tập trung gọi món mình yêu thích, người ta nói gì cũng không chú tâm nghe.

Ngay từ khi đi học bạn nữ kia và La Thiến đã không hợp nhau rồi, theo như trong tiểu thuyết thì chính là Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung (*) vậy, hai người đều rất xinh đẹp nhưng La Thiến đẹp theo kiểu thanh thuần tinh khiết còn bạn nữ kia thiên về kiểu yêu diễm quyến rũ, một núi không thể chứa hai hồ, hơn nữa về học tập hai người lại càng khác biệt, một người là học tra còn một người là học bá, lại càng ghét nhau hơn.

(*) Một câu ẩn dụ được lấy từ tác phẩm Thiên long bát bộ của Kim Dung, Kiều Phong và Mộ Dung Phục là 2 anh hùng gần tương đương nhau, nhưng lại không ưa nhau. Từ đó người ta lấy câu ẩn dụ này để nói về 2 người nổi danh trong một lĩnh vực nào đó.

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, La Thiến bỏ học lên Bắc làm việc, bạn nữ kia thi đỗ đại học trọng điểm, ra trường và vừa đi làm được 1-2 năm, hiện tại đang trong thời gian bị áp bức và chèn ép trong công ty.

Thấy La Thiến ăn mặc xinh đẹp, lại nghĩ tới mình như một culi chạy vạy ở trong công ty thì cảm thấy có chút không công bằng. Chiếc váy kia cô

đã thấy trên tạp chí, tận mười mấy vạn một chiếc lặn! La Thiến đã giải nghệ rồi, lấy đâu ra tiền mà mua quần áo hàng hiệu như thế này?

"À, buổi chiều tối vừa mưa." La Thiến không quan tâm trả lời.

"Bao nhiêu tiền đấy?" Người kia hỏi tiếp.

"Chắc 12 vạn?" La Thiến không rõ lắm, đây là thành quả của Đường Diễm sau khi dẫn cô đi một vòng trung tâm thương mại cả buổi chiều này, anh còn hăng máu hơn cô nhiều, tuy rằng trên mặt vẫn không có cảm xúc như cũ nhưng La Thiến vẫn có thể nhìn ra.

Câu trả lời của La Thiến khiến Đồng Hải sửng sốt, anh ta cũng từng bao nuôi phụ nữ, mua quần áo mấy ngàn cho tình nhân là điều bình thường, còn nếu lâu lâu mua được 2-3 vạn thì có thể nói khoác với người khác một hồi lâu!

Quần áo trên 10 vạn thì khỏi cần nói, một năm anh ta kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Mua quần áo như thế không phải muốn mạng của anh ta sao?

Anh ta lúc này vẫn không biết rằng, đây chính là điều mà Đường Diễm muốn nói cho anh ta biết, bao nuôi? Chú mày nuôi nổi sao? Nuôi nổi sao? Chú mày biết một năm ông đây tốn bao nhiêu tiền để nuôi cô ấy không? Biết đồng hồ trên tay cô ấy bao nhiêu tiền không? Biết sợi dây chuyền trên cổ cô ấy bao nhiêu tiền không? Biết chi phí trang điểm làm tóc hôm nay của cô ấy hết bao nhiêu không?

Nghe nói có người muốn bao nuôi La Thiến, Đường Diễm tức muốn chết, càng tức hơn chính là, khi La Thiến nói chuyện này xong thì chẳng coi người muốn bao nuôi cô ra gì, cô bực có một tí liền thôi, chính tính cách này đã khiến Đường Diễm càng tức hơn.

Cái kiểu không để ý đấy của em là gì hả? Tôi nhất định sẽ cho Đồng Hải biết, La Thiến em khó nuôi đến thế nào.

Kết quả, anh ở ngoài đại sảnh đợi nửa giờ mới trông thấy người phục vụ mang mấy món ăn đơn giản vào phòng. Anh lôi kéo người phục vụ hỏi han một chút, các món đó đều không đắt lắm, là do cô gái vừa vào gọi.

Đường Diển tức đến mức móc điện thoại ra gọi ngay cho La Thiến hỏi tội: "Không phải tôi bảo em gọi đồ đắt sao?" Mục tiêu ngày hôm nay của anh là muốn Đồng Hải mất mặt, cứ gọi thật đắt thật nhiều vào, dù sao thì anh cũng định trả tiền, nhưng trước lúc anh trả tiền thì phải khiến cho Đồng Hải sợ đến xanh mặt mới được.

La Thiến vô tội đáp: "Nhưng em không thích ăn mấy món đó! Em chỉ thích ăn mấy món này thôi."

Đường Diển: "...". Có một người bạn gái không cùng chung mối thù với bạn thật là mệt mỏi mà.

Cơ mà anh trai này, hình như anh quên rồi thì phải, bây giờ anh vẫn đang trong giai đoạn theo đuổi đấy, người ta vẫn chưa phải bạn gái chính thức của anh đâu!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 85

Chương 85

Edit: Suýt thì quên không đăng truyện =))

Hành vi vừa rồi của Đường Diễn được gọi là gì? Dùng lời của La Thiển thì chính là, Đường ngây thơ, thỉnh thoảng bệnh động kinh của anh sẽ phát tác một chút.

Về sau, La Thiển phát hiện ra, cứ việc gì đụng đến cô là thỉnh thoảng Đường Diễn lại biến thành Đường ngây thơ, cả nhà anh đôi khi đều sẽ biến thành Đường ngây thơ.

Đường Diễn đương nhiên sẽ không thừa nhận mình ngây thơ, anh cho rằng hành vi của mình chỉ đơn thuần là trút giận. Nhất là với những người có ý xấu với La Thiển, cho nên, Đường Diễn bực mình cúp điện thoại.

Thấy điện thoại bị đối phương ngắt, La Thiển kì quái liếc nhìn điện thoại, mặc dù buổi chiều Đường Diễn đã dặn dò cô gọi món đắt, nhưng mà, những món đắt đỏ kia cô không muốn ăn mà!

La Thiển cảm thấy, mặc dù muốn cô trút giận thật nhưng bọn họ chẳng ai tới làm khó dễ cô cả, khiến cô cũng không biết trút giận kiểu gì nữa! Nếu đã không biết thì thôi cứ ăn cơm trước đã!

Đồng Hải thấy La Thiển cúp điện thoại, hỏi: "Ai vậy?"

La Thiến nhìn hăn, nghĩ tới con người mập mạp này có ý nghĩ muốn bao nuôi mình, thế là nói: "Bạn trai tớ!"

Vẻ mặt Đồng Hải cứng lại, nói: "Cậu có bạn trai?"

La Thiến cười ha ha ha: "Tớ có bạn trai kỳ lạ lắm sao? Các cậu đều có vợ có chồng hết rồi đấy."

Đồng Hải ghen hòng, đúng là hăn có vợ thật, nhưng bên ngoài cũng bao nuôi 2 cô tình nhân nữa, điển hình của loại đàn ông tam thê tứ thiếp.

"Bạn trai cậu muốn kiểm tra cậu à?" Bạn học vừa hỏi giá tiền chiếc váy lại hỏi tiếp.

La Thiến lục lọi trong đồng kí ức của nữ phụ La Thiến một hồi mới tìm ra tên của vị bạn học này, Ngải Nguyệt Lan.

La Thiến cười nói: "Không, bạn trai tớ lo lắng cho tớ, đang đợi ở bên ngoài đấy!"

Ngải Nguyệt Lan nghe trong thì thầm ghen ghét trong lòng, cô ta cũng có bạn trai, nhưng bạn trai cô ta mỗi ngày về nhà ngoại trừ chơi game thì chính là chơi game, cái gì cũng không làm.

Nhìn bạn trai nhà người ta kìa, tốt biết bao, nhưng Ngải Nguyệt Lan lại ngẫm lại, La Thiến đã giải nghệ rồi, bạn trai chắc cũng chẳng khá khẩm gì đâu.

Thế là cô ta bèn nói: "Gọi bạn trai của cậu tới đây, ra mắt chút!"

Những người khác cũng phụ họa theo, La Thiến ngượng ngùng cười nói: "Chắc không ổn đâu! Dù sao đây cũng là hộp lớp mà."

Mọi người nhanh chóng nói không sao cả, thật ra lần hộp lớp này còn có mấy người mang theo con đi đấy!

La Thiến liền cười nói: "Vây được rồi!"

Cô gọi điện thoại cho Đường Diễm, Đường Diễm liền đi vào, nhất thời, người trong phòng ngây người hết lượt.

Người này... cũng quá đẹp trai rồi!

La Thiến cảm thấy, trút giận thế này là được rồi! Đúng thời điểm lôi Đường Diễm lên sàn một chút, và cho bọn họ sừng mặt.

Đường Diễm cũng không để ý tới bọn họ, anh nhìn thoáng qua Đồng tổng bên người La Thiến, thầm so sánh mình và người ta một chút, trong lòng liền thoải mái hơn rất nhiều.

"Chào anh chào anh! Phục vụ, lấy thêm một chiếc ghế nhé, ngồi bên này ngồi bên này!" Đồng Hải nói, trong lòng hẩn hiên nhiên cũng có chút tính toán, người bạn trai này của La Thiến vừa nhìn liền biết không phải người bình thường. Hẩn kinh doanh nhiều năm, năng lực gì có thể không có chứ năng lực nhìn người thì tuyệt đối phải có, kiểu người này, không đi lấy lòng thì cũng tuyệt đối không được đi đắc tội.

Đường Diễm ngồi xuống bên cạnh La Thiến, bắt tay với Đồng Hải, nói: "Chào cậu!"

Mấy người ngồi xuống, Đồng Hải lại đưa menu tới cho Đường Diễm, nói: "Anh xem xem muốn ăn cái gì, cứ gọi thoải mái nhé."

Đường Diễm khoát tay nói: "Không cần đâu, vừa rồi tôi ở bên ngoài đã gọi thêm một chút rồi, vốn nghĩ rằng Thiến Thiến đi họp lớp nên muốn tặng chút tâm ý."

Đồng Hải cười ha ha nói Đường Diễm khách khí rồi, chờ đồ ăn được mang tới, hẩn liền không cười nổi nữa.

Đường Diễn cả thầy chỉ gọi thêm 2 món, một món là Phật Nhảy Tường, còn một món khác là Nấm trắng truffles. Hai món này đều phải đặt trước mới có, nguyên nhân cần đặt trước cũng rất đơn giản, chính là giá cả quá đắt.

Không đặt trước thì sẽ không gọi được, dù sao Phật Nhảy Tường cũng phải làm mất ít nhất một ngày, giá của nó là 980 tệ 1 người. Chỉ 1 món Phật Nhảy Tường mà Đường Diễn đã chỉ ra hơn 3 vạn, so với cả bàn ăn ngày hôm nay hẳn mời còn đắt hơn. Huống chi ngoài Phật Nhảy Tường thì còn có nấm truffles, giá của nó là hơn 3000 tệ, ừm, 1 người.

Hai món bày trên bàn lúc này, ít nhất phải mất mười mấy vạn.

Không riêng Đồng Hải, tất cả những người khác cũng đều sợ ngây người.

Đồng Hải miễn cưỡng cười cười: "Anh quá khách khí rồi, ha ha ha ha... Tôi vốn cũng muốn gọi mấy món này, nhưng nghe nói phải đặt trước thế nên mới không gọi được."

Vẻ mặt của Đường Diễn vẫn đơ như cũ, nhưng đã muốn thể hiện thì phải thể hiện đến cùng, anh nói: "Đúng vậy! Đây là do những phòng khác gọi, lần đầu tiên đưa Thiến Thiến tới đây nên muốn tiêu bao nhiêu tiền cũng không sao. Tôi đành mặt dày đi thương lượng với người ta, người ta cũng dễ nói chuyện, biết tâm sự của tôi thì cũng đồng ý bán lại."

Loại khách sạn cao cấp này, phí tiêu ít nhất cũng là 1 vạn rưỡi, những người phú quý giàu sang cũng rất hay tới đây ăn cơm, Đường Diễn có thể mua lại đồ trên tay bọn họ, hiển nhiên không phải dùng tiền, mà là dùng thể diện.

Vì muốn làm mất mặt Đồng Hải, Đường Diễn cũng liều mạng hết mình.

La Thiến nhìn hai món Phật Nhảy Tường và nấm truffles không thích ăn trước mặt, âm thầm bĩu môi khinh bỉ, đồ ngây thơ!

Có một màn này của Đường Diễn, làm gì còn ai dám nói La Thiến cái gì nữa, đành phải mời rượu thôi!

Mọi người bên này chúc mừng cô một chút, bên kia nịnh nọt cô một hồi, dù tửu lượng của La Thiến có tốt đến mấy thì cũng không chịu được, huống chi là tửu lượng nát bét của cô, uống được 2 chén là say.

Đồng Hải cũng chẳng dám mon men có ý nghĩ gì với La Thiến nữa. Tại sao ư? Nhìn bạn trai nhà người ta gọi đồ ăn, tâm tư gì của hắn cũng bay mất sạch rồi, ngay cả mặt mũi bị mất mà cũng không dám ghi hận.

Không phải hắn không trả nổi mười mấy vạn, nhưng 1 bữa cơm mà mười mấy vạn, không phải, người ta không gọi một bữa mà chỉ gọi 2 món thôi. Nếu Đồng Hải mà cũng ăn chơi như vậy thì thu nhập 1 năm của hắn sẽ bay sạch.

Đường Diễn thành công giảm đập tình địch xuống đất, tâm tình rất tốt, cơm nước xong xuôi liền theo La Thiến trở về.

La Thiến uống say, không yên tĩnh giống như Đường Diễn, cô rất ầm ĩ.

Cô chỉ vào Đường Diễn hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Đường Diễn sững sờ, nhìn cô vì say khướt mà đỏ bừng mặt, liền qua loa đáp: "Tôi tới đón em."

"Sao anh lại to gan như vậy? Nếu như bị Ultraman phát hiện thì phải làm sao bây giờ?" La Thiến òa khóc, sờ sờ đầu Đường Diễn, nói: "Tiểu quái thú đáng thương, sao mày lại lớn thế này?"

Đường Diễm: "...". Có chút bó tay với cô luôn rồi, Đường Diễm hỏi: "Tôi là tiểu quái thú, thế em là gì?"

La Thiển nghiêm túc, nhìn ra ngoài cửa xe, nói: "Em là người bảo vệ trái đất, ừm, bảo vệ trái đất được hòa bình."

Lời này của cô không những chọc cười Đường Diễm mà còn khiến lái xe đằng trước bật cười. Đường Diễm quét mắt nhìn anh ta một cái, tiếp tục hỏi La Thiển: "Em đã làm gì để bảo vệ Trái đất?"

La Thiển ngây người, híp mắt nhìn Đường Diễm, nói: "Em làm rất nhiều! Nhưng, bây giờ em không nghĩ ra, anh đợi em ngẫm lại chút nhé!" La Thiển nói xong liền chăm chú suy nghĩ, nghĩ lấy nghĩ để, nghĩ đông nghĩ tây rồi ngoẹo đầu ngủ luôn.

Đường Diễm điều chỉnh tư thế của cô, có chút bất đắc dĩ nói: "Dù là say hay tỉnh thì biện pháp trốn tránh vấn đề đều y hệt nhau."

Lái xe cười không ngớt, hỏi: "Bạn gái anh à?"

Đường Diễm gật đầu, lái xe lại hỏi tiếp: "Rất dễ thương, chuẩn bị bao giờ người kết hôn?"

Đường Diễm ngẩn người, nghĩ nghĩ rồi nói: "Sắp rồi!" Nói xong, trên mặt cũng xuất hiện ý cười.

Sau khi La Thiển say rồi ngủ thì không hề tỉnh dậy, Đường Diễm phải bế cô về nhà trọ. Vừa về đến phòng, La Thiển lại tỉnh, hỏi Đường Diễm: "Đây là đâu?"

Đường Diễm nói: "Nhà em!"

La Thiển cười ha ha hi hi he he: "Anh nói dối, đây không hề giống nhà em."

"Vậy nhà em trông thế nào?" Đường Diễm mở tủ quần áo tìm quần áo cho cô thay, không quay đầu lại mà hỏi.

"Nhà em chỉ lớn bằng này thôi!" La Thiến giơ tay miêu tả, sau đó lại nhào lên giường khóc lóc: "Ngay cả giường cũng là của chủ nhà, không có ban công, bếp thì ở tận ngoài hành lang cơ. Đáng thương quá đi! Hu hu hu hu..."

Đường Diễm quay đầu nhìn cô khóc lóc thương tâm, đáp lại một câu: "Vậy thì đúng là đáng thương thật!"

La Thiến bỗng nhiên đứng dậy nhìn anh nói: "Sao anh lại nói như vậy chứ! Mặc dù em đáng thương nhưng anh cũng không thể nói em đáng thương, em đều đáng thương như thế rồi mà anh còn nói em đáng thương, vậy thì chẳng phát em thật sự rất rất đáng thương sao?"

Đường Diễm bị câu hỏi với en nờ chữ đáng thương của cô làm cho choáng váng, thầm bội phục cô say như vậy rồi mà vẫn có thể nói liền thoảng được, kéo cô nói: "Được được được, tôi không nói. Đi vào tắm rửa đi!"

La Thiến lại dáo dác nhìn quanh nhà tắm, vẩy vẩy tay với Đường Diễm, Đường Diễm hiểu kỳ tới gần. La Thiến nhỏ giọng nói: "Sao phòng tắm này lại lớn như thế?"

Đường Diễm thấy La Thiến vẫn đang chìm trong tình cảnh ở nhà thuê nhỏ bé, liền thuận theo ý cô nói: "Dùng tạm của hàng xóm, thừa dịp bọn họ chưa trở về, nhanh nhanh tắm đi!"

"a a a a, thế thì đúng là phải nhanh mới được. Nhưng mà, tại sao phòng tắm của nhà hàng xóm lại lớn hơn nhà em?" La Thiến dù vội đi tắm nhưng cũng không quên hỏi.

Đường Diễm mở nước nóng cho cô, nói: "Tại vì bọn họ được Ultraman sửa cho."

La Thiến hâm mộ: "Bọn họ thật may mắn."

Chờ Đường Diễm dùng hết sức lực nhét La Thiến vào trong chăn thì La Thiến lại không cho Đường Diễm đi.

"Anh đừng đi! Anh đi rồi bị quái thú tới đánh thì phải làm sao?"

Đường Diễm câm nín: "Không phải có Ultraman sao?"

La Thiến chỉ vào trần nhà, nói: "Nó bay mất rồi."

"Tôi không phải tiểu quái thú nữa à?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến bình tĩnh nhìn anh: "Anh không phải! Tiểu quái thú không cao như thế này đâu!"

La Thiến vui vẻ nhào lên ôm Đường Diễm, nói: "Cùng ngủ đi, cùng ngủ đi!"

Định lực của Đường Diễm vốn dĩ không tệ, nhưng người nào đó cứ nhào tới ôm ấp, rồi còn nũng nịu hôn hôn anh nữa. Huống chi, từ khi chia tay với La Thiến đến nay anh đều thủ thân như ngọc, hình như đúng là đã lâu không làm rồi?

La Thiến còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa, kết quả, Đường Diễm không kiềm chế nữa, quay đầu phản công...

Lúc La Thiến tỉnh lại còn không phản ứng ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đầu rất đau.

Sau đó mới phát hiện ra Đường Diễm đang ngủ bên cạnh, cuối cùng, ký ức đêm qua như thủy triều vọt tới. Không giống như Đường Diễm sẽ mất

trí nhớ sau khi say, La Thiến nhớ rõ từng chi tiết một, lập tức kêu than một tiếng rồi nằm lại giường.

Đường Diễn không mở mắt, chỉ hơi nhếch khóe miệng lên, xoay người ôm cô tiếp tục ngủ.

La Thiến khóc không ra nước mắt, muốn lên án anh nhưng lại nhận ra mình mới là người câu dẫn, nhất thời buồn bực không thôi, buồn bực được một lúc thì lại cảm thấy buồn ngủ, thế là nhắm mắt đi ngủ...

"Em ngủ thật đấy à?" Đường Diễn một tay chống đầu, một tay bóp mũi La Thiến.

La Thiến mở mắt, nhìn Đường Diễn rồi nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Em mắng anh anh có chịu không?"

Đường Diễn quả nhiên nói: "Sao em có thể mắng anh được, chúng ta vốn chính là bạn trai bạn gái mà, hơn nữa, hôm qua em còn rất nhiệt tình đấy."

Nếu La Thiến không nhớ rõ việc đêm qua thì cũng thôi đi, đằng này cô không những nhớ mà còn nhớ rõ từng chi tiết nữa cơ, nhất thời chỉ có thể che mặt nói: "Em uống say mà, sao có thể xem là thật chứ?"

Đường Diễn hôn cô: "Dù sao thì đều là em bắt đầu trước, kết quả cũng ngủ rồi, từ nay về sau quan hệ của chúng ta xem như đã khôi phục lại!"

La Thiến trừng lớn mắt: "Thế này cũng được á?"

"Em còn muốn quỵt nợ hả?" Đường Diễn lạnh mặt nói: "Tôi là người làm ăn đấy."

La Thiến: "...". Liên quan quái gì tới việc anh là người làm ăn? !

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 86

Chương 86

Edit: Tiểu Vũ đã giảm được 1kg, chỉ còn 43kg thôi nè ahihi

Nếu Đường Diễn thật sự muốn đấu võ mồm thì La Thiến không hề có hi vọng thắng được, và sự thật đúng là như thế.

La Thiến không nói được hai câu đã bị Đường Diễn chặn họng.

Trong lòng cô thật ra cũng không phản cảm, một năm này, Đường Diễn rất tốt với cô, nếu bảo hoàn toàn không có cảm giác gì thì chính là giả dối.

Mặc dù đã buông xuống chấp niệm nhưng La Thiến cứ có cảm giác là lạ thế nào ấy, cô đã loại bỏ 2 nhân vật lớn là nữ chính và bạch nguyệt quang từ lúc nào nhỉ? Hiện tại trong lòng cô đang có chút không chân thực.

Kết quả, La Thiến còn chưa bắt đầu tự điều hòa cảm xúc thì liền nghe thấy tiếng gõ cửa, đồng thời truyền đến tiếng của mẹ La: "Thiến Thiến, dậy chưa con?"

La Thiến sững sờ, mẹ La không ở thành phố An Vũ, nhà trong thôn đã xây xong nên bố mẹ cô đã về đó ở chứ không ở đây.

Bởi vì lúc trước tới đã biết chỗ ở của con gái nên lần này hai vợ chồng ông bà trực tiếp tới đây, nhưng lúc vào thì phát hiện La Thiến vẫn còn đang ngủ.

Mẹ La bèn tới gõ cửa, đã sắp 9 giờ rồi, La Diễm đã chuẩn bị đến tiệm.

La Thiến nhanh chóng trả lời: "Dậy rồi ạ, mẹ đợi con chút con mặc quần áo."

"Nhanh lên, sắp 9 giờ rồi đấy, dậy còn ăn sáng."

La Thiến cảm thấy may mắn vì hôm qua có khóa cửa, cô nhanh chóng bò dậy làm công tác cá nhân. Khi hai người cùng đi ra khỏi phòng ngủ, bố mẹ La đang ngồi trên sofa kinh ngạc đến tròn tròn mắt.

"Đường Diễm à?" Bố cô ấp úng hỏi.

Đường Diễm mấp má môi: "Bác trai, bác gái."

Mẹ La tới giờ vẫn chưa kịp phản ứng, bà nhìn La Thiến một chút, rồi lại nhìn Đường Diễm một chút, cuối cùng khó khăn mở miệng hỏi: "Hai đứa... làm lành rồi?"

Đường Diễm gật đầu nói: "Vâng ạ."

Mẹ La nở nụ cười, nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

La Thiến bèn hỏi mẹ: "Mẹ, bố mẹ tới đây làm gì vậy ạ? Sao trước khi tới không gọi điện thoại cho con?"

Mẹ La há miệng định nói nhưng lại nhắm mắt ngậm miệng lại luôn. Bà tới là muốn nói chuyện xem mắt của La Thiến, La Thiến đã xem mắt nhiều người như vậy rồi mà không coi trọng ai cả. Đối tượng xem mắt cuối cùng còn gọi tới mắng vốn mà một trận, bà mỗi cũng gọi tới phàn nàn.

Mẹ La lo lắng trong lòng, muốn gọi điện thoại tới hỏi nhưng lại sợ nói qua điện thoại không được rõ ràng mà La Thiến có thể sẽ không muốn nghe. Thế là bà và chồng dọn dẹp nhà cửa, nhờ người qua trông rồi dắt nhau chạy tới đây.

Tối làm gì? Đương nhiên là muốn làm công tác tư tưởng cho La Thiến rồi, nhưng mà hiện tại thì hình như không cần thiết nữa.

Bố La thừa dịp La Thiến đi rửa mặt liền hỏi Đường Diễm: "Tiểu Đường này! Cháu và La Thiến dự định thế nào?"

Đường Diễm mang chút ý cười, nói: "Cháu muốn lập gia đình với La Thiến ạ."

Câu nói này khiến bố La yên tâm, khiến mẹ La tươi cười: "Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt." Hai ông bà biết gia thế Đường Diễm rất tốt, lúc La Thiến nói hai người chia tay, ông bà liền cho rằng lý do liên quan tới chuyện này. Bây giờ, có lời cam đoan này của Đường Diễm, hai ông bà rất vui vẻ, còn nếu chỉ là chơi bời thôi thì bọn họ tình nguyện để La Thiến tìm một người mới.

Thế nên, sau khi Đường Diễm nói ra lời kia, hai người liền rất nhiệt tình với anh.

Thật ra, từ tối hôm qua, khi tài xế hỏi anh bao giờ kết hôn thì Đường Diễm đã có ý định này rồi.

Anh thích La Thiến, mặc dù không phải tình đã sâu ngày từ đầu, nhưng nó đã dần tích lại trong hơn 1 năm qua. Từng hành động của La Thiến đều hấp dẫn anh, anh thích vẻ mặt tính toán chi li của cô, thích tính cách dần dần ngốc ngốc của cô, cũng thích dáng vẻ vô tâm với mọi chuyện của cô nữa.

Đương nhiên, việc anh yêu thích nhất chính là chỉ có cô mới biết anh thích đồ ngọt, chỉ có cô mới nghĩ tất cả biện pháp đưa đồ ngọt cho anh ăn, anh rất thích nhìn đôi mắt chớp chớp đầy tình nghịch khi nghĩ cách để anh ăn đồ ngọt của cô.

Đây có lẽ đều là những việc khiến anh bắt đầu thích La Thiến, anh không rõ chính xác là từ khi nào, nhưng anh cũng cần biết. Tính cách của anh chính là không để bản thân phải chịu thiệt, cho nên ngay cả khi chưa rõ mình có yêu thích cô hay không anh cũng vẫn luôn làm những việc anh muốn làm.

Có lẽ chính vì bởi quá buông thả chính mình mà tình cảm của anh đã lên men quá nhanh, nhanh đến mức anh không kịp nhận ra.

Anh nhìn thấy một mặt khác của cô, không phải đối với cái gì cô cũng thản nhiên bình tĩnh, thảnh thơi cô sẽ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ đối với cuộc sống. Anh nhìn thấy cuộc sống khác của cô, không phải tiểu minh tinh xinh đẹp ở thủ đô hoa lệ, mà là một cô gái nông thôn có cuộc sống gia đình khó khăn, phải chăm sóc em trai, phải bảo vệ bố mẹ yếu đuối.

Anh cũng biết cô sẽ chống nạnh chửi nhau với những người trong thôn để bảo vệ lí lẽ của mình.

Đường Diễn không nhú mày ghét bỏ chuyện này, người anh nhìn thấy là cô, người anh cần tiếp nhận cũng chính là cô, là toàn bộ con người cô.

Đó là lúc Đường Diễn bắt đầu yêu La Thiến, từ đó trở đi, anh liền biết, tình yêu thật sự của mình bắt đầu rồi.

Về sau, anh và La Thiến ở bên nhau đón năm mới, đi chơi Valentine, cùng nhau tổ chức sinh nhật. Điều anh suy nghĩ thực ra rất đơn giản, chính là có thể mang tới cho cô càng ngày càng nhiều những kỉ ức đẹp đẽ.

Thấm Bối Bối trở về là lúc Đường Diễn trịnh trọng tạm biệt quá khứ của mình, cũng nhờ vậy mà anh càng rõ ràng hơn người anh cần là ai.

Cho nên, khi bố mẹ La Thiến hỏi anh câu đó, Đường Diễn trả lời một cách rất chắc chắn, anh thích thời gian cùng nhau sinh sống với La Thiến.

Chỉ đơn giản vậy thôi, đơn giản đến mức chỉ cần vui vẻ là được rồi.

Lúc La Thiến đi ra, nhìn vẻ mặt cười tươi như hoa của bố mẹ liền quay sang nhìn Đường Diễm một chút, Đường Diễm đang nháu mày nhìn cô.

La Thiến: "... " Chắc không phải nói xấu mình đâu nhỉ?

Nếu biết La Thiến nghĩ thế thì Đường Diễm có bao nhiêu máu cũng không đủ nôn mất. Bởi vì, mạch não của cô luôn luôn nằm ngoài phạm vi anh có thể hiểu, đường nào lúc trước và lúc sau không thể nào nối liền được.

Trước khi bọn họ từ phòng ngủ đi ra La Diễm đã tới quán cafe rồi, bữa sáng chị đã làm xong và đặt trên bàn, Đường Diễm nói thêm vài câu với bố mẹ La rồi cũng xin phép đi rửa mặt.

Bố La bèn đi tới hỏi: "Thiến Thiến, con với Tiểu Đường lúc nào đi đăng kí kết hôn?"

La Thiến sững người, hỏi: "Đăng kí kết hôn? Nói sau đi ạ!"

Mẹ La lập tức tiếp lời: "Sao lại nói sau? Con cũng 24 rồi đấy! Nửa năm nữa là 25 rồi, sau 25 thì 30 nhanh lắm, cũng không thể đợi tới 30 mới sinh em bé được đúng không?"

La Thiến khoát khoát tay: "Chuyện tương lai để sau rồi tính đi mẹ, với cả, kết hôn cũng không phải chuyện của mình con, đâu thể nói kết liền kết được."

Mẹ La lại nhanh chóng nói: "Vừa nãy bố mẹ đã hỏi qua Tiểu Đường rồi, thằng bé nói nó kết hôn lúc nào cũng được, chủ yếu là xem con thôi."

La Thiến sững sờ, hỏi: "Anh ấy thật sự nói như vậy?"

Mẹ La gật đầu một cách chắc nịch, nói: "Đúng vậy!"

La Thiến nhất thời ngây ngẩn cả người, mặc dù cô biết Đường Diễm đuổi theo tới đây là vì có tình cảm với cô, thậm chí anh còn xử lý nữ chính và mối tình đầu rất gọn gàng nữa, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới Đường Diễm lại có suy nghĩ cả đời với cô.

La Thiến ngạc nhiên tới mức trầm lặng, cô không nói gì nữa. Đường Diễm ở trong phòng ngủ nghe ngóng động tĩnh bên ngoài cũng im lặng, anh im lặng là vì không biết tại sao La Thiến lại không nói gì.

Buổi tối, Đường Diễm gửi cho anh trai mình một tin nhắn: "Anh nói xem, tại sao một người phụ nữ khi biết anh muốn cưới cô ấy nhưng cô ấy lại không có phản ứng gì?"

Đường Hình rep lại một cách thần tốc: "Tại vì không muốn gả cho chú mày đó!"

Đường Diễm: "...". Ngay lập tức kéo anh trai vào black list.

Chỉ là Đường Diễm sẽ không dễ dàng bỏ qua thế đâu, mặc dù anh và Đường Diễm giống nhau, đều có gương mặt đơ điển hình.

Nhưng, không thể phủ nhận, anh trai mặt đơ này vô cùng hóng hớt chuyện của em trai, cơ mà, tận sâu trong nội tâm mình, Đường Hình lại cho rằng hành động này của anh chính là muốn quan tâm em trai.

Cho nên, ngay sau khi Đường Diễm nhận điện thoại anh liền hỏi: "Có phải chú mày cầu hôn bị từ chối rồi không?" Một chút kiêng dè cố kỵ cũng không có.

Đường Diễm: "...". Anh trầm mặc 3 giây, sau đó hỏi anh trai: "Hai người vẫn còn đang chuẩn bị mang thai sao?"

Đường Hình: "...".

Hai anh em tổn thương lẫn nhau xong thì đều phần hận cúp điện thoại.

La Thiến ngồi xuống giường vừa xoa đầu vừa hỏi anh: "Hôm nay anh sao thế? Cả ngày đều rất im lặng."

Đường Diễm rất lạnh lùng đáp: "Nóng."

La Thiến cái hiểu cái không, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục lau đầu, trong lòng thì đang thầm khó hiểu, suốt ngày ngồi trong phòng điều hòa, chỗ nào khiến anh nóng hả?

Hai ngày sau, mẹ Đường cũng gọi điện thoại hỏi thăm Đường Diễm: "Nghe anh trai con nói, con cầu hôn bị từ chối à?"

Đường Diễm hừ lạnh: "Không có chuyện đấy đâu mẹ."

Trong giọng nói lạnh băng của mẹ mình, Đường Diễm nghe thấy chút gì đó như là cười trên nỗi đau khổ của người khác: "À ra thế! Nếu mà không được thì về sớm một chút đi, mẹ tiễn cử người khác cho con."

"Chào mẹ." Đường Diễm cúp điện thoại luôn.

Sau khi nhận được 2 cú đánh liên tiếp từ gia đình, Đường Diễm càng quyết tâm hơn trong việc mang La Thiến trở về.

Một người đàn ông có vợ đang nháo muốn ly hôn và một người phụ nữ tùy thời có thể ly hôn với chồng mình, Đường Diễm không biết hai người này lấy đâu ra tự tin để đến cười nhạo anh nữa?

Quán cafe Buổi Chiều của La Thiến làm ăn rất tốt, giá cả không đắt lắm, sản phẩm lại rất vừa miệng, tòa nhà văn phòng gần đó ngày nào cũng đặt rất nhiều đơn.

Từ khi La Diễm tiếp nhận quán, La Thiến liền có chút nhàn rỗi. Sau khi cả việc cho thuê nhà cũng đã giải quyết xong, La Thiến liền nghĩ, có

phải cô nên kiếm chuyện gì đó làm thêm không nhỉ?

Đúng lúc này, trên Weibo có người mời cô quay quảng cáo.

La Thiến bèn đồng ý luôn. Weibo của La Thiến lúc này mặc dù không có sự tương tác cao như lúc còn đang nổi, nhưng fan hâm mộ của cô vẫn còn đó, mời cô quay quảng cáo thì vẫn hơn so với hot girl mạng.

Đường Diễn thấy cứ ần ần gõ gõ điện thoại không ngừng liên hỏi: "Em làm gì đây?"

La Thiến không ngẩng đầu lên mà trả lời luôn: "Có người mời em quay quảng cáo nè!"

Đường Diễn vui vẻ, hỏi: "Em chuẩn bị quay lại giới giải trí à?" Thế là muốn về Bắc Kinh rồi?

La Thiến lắc đầu: "Không đâu! Ngành giải trí quá mệt mỏi, em quyết định làm một hot girl mạng thôi, thế này cũng có thể kiếm tiền."

Đường Diễn nhếch miệng khinh bỉ: "Em làm gì mà mệt thế? Kiểu làm việc ba ngày hai bữa lại đòi nghỉ như em mà vẫn mệt hả?"

La Thiến kêu lên một tiếng, đứng dậy nói: "Anh cho rằng làm việc mấy ngày nghỉ ngơi mấy này là thoải mái ý hả? Em nói cho anh biết, lúc em làm việc tinh thần rất mệt mỏi, không phải kiểu mệt mỏi về thân thể như mấy anh đâu, thế nên anh không thể hiểu được." La Thiến làm ra dáng vẻ ôm tim như Tây Thi. (*)

(*) Đây là một câu ẩn dụ, ý chỉ bệnh của mấy người đẹp ấy, lúc nào cũng muốn tỏ ra yếu đuối để được giúp đỡ. Cái này trích từ thời sử thời Xuân Thu, hồi đó ở nước Việt có 1 mỹ nữ tên là Tây Thi, dáng người thon thả, môi hồng răng trắng, hết sức xinh đẹp, bởi vì có bệnh tim nên thương xuyên cau mày ôm tim, nhìn vô cùng quyến rũ động lòng người. Hàng xóm

của Tây Thi là Đông Thi thấy thế thì cũng bắt chước làm như vậy, nhưng do mặt xấu nên trông càng xấu hơn, mọi người thấy thế đều tránh như tránh tà.

Đường Diễn thiếu chút nữa là trợn trừng mắt, nói: "Chúng tôi cũng không phải công nhân bê gạch, chúng tôi không nhưng thân thể mệt mỏi mà tinh thần cũng mệt mỏi, thậm chí cả đầu óc cũng rất mệt mỏi."

La Thiến sững sờ: "Sao em thấy lời anh của anh cứ giống như đang chửi người vậy?"

Đường Diễn bật cười, xoa xoa đầu cô, nói: "Không có công việc nào là thoải mái nhẹ nhàng cả."

La Thiến giơ tay chữ V lên với anh: "Thế nhưng em có tiền mà!" Cô đi lại một vòng rồi nói: "Hiện tại mỗi tháng em đều có thu nhập gần 10 vạn, việc làm ăn trong quán cafe của em rất tốt đấy!"

Mặc dù Đường Diễn muốn cưới La Thiến thật, nhưng lúc này anh cũng rất muốn đánh La Thiến một trận, sao mấy lời thiếu đòn này mà cô có thể nói ra khỏi miệng được nhỉ?

La Thiến ngồi xuống sofa, nhìn Đường Diễn, cười nói: "Ha ha ha ha, em có tiền như vậy thì tại sao còn phải đi làm nữa chứ?" Sau đó cô nằm vật xuống ghế, ôm gối nói: "Em muốn mãi mãi như thế này, nằm dài đến chết luôn! Ha ha ha ha ha ha..."

Đường Diễn: "..."

Suy nghĩ này đúng là rất tốt, nhưng mà, cũng rất muốn ăn đòn.

"Làm cho tốt quảng cáo vừa mới nhận đi!" Đường Diễn thật lòng khuyên một câu, nếu không chẳng may đột nhiên có một ngày cô biến

thành một con cá muối phơi khô trên ghế sofa thì anh cũng không biết giúp thế nào đâu!

La Thiến khoát khoát tay nói: "Bên đó nhờ em hỗ trợ tuyên truyền loại cafe mới, em quay video rồi up lên Weibo là ok ngay ý mà!"

Đường Diễn nhếch mép, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: "À, thế sao? Vậy thì chúc em thuận lợi."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 87

Chương 87

Edit: Nhiều bài tập thật sự, đến thể chất trường cũng hông có tha =))

Về sau, khi nhớ lại nụ cười lúc này của Đường Diễm, La Thiển mới biết được nó có ác ý đến mức nào.

La Thiển quay đến vài lần cũng không được bên kia duyệt, cô uống cafe đến mức sắp nôn rồi cũng không thấy giám đốc bên kia nói một câu: cô vất vả rồi.

Buổi tối về nhà, La Thiển liền phàn nàn với Đường Diễm: "Bây giờ các công ty quảng cáo bắt bẻ thật sự! Uống cafe thôi mà lại còn phải uống có sáng tạo, có tư thế, có hấp dẫn, có cảm giác? Đây rồi cuộc là muốn thế nào?"

Cũng là một ông chủ, Đường Diễm biết thừa sẽ có kết quả này, anh kéo cô nằm xuống giường, nói: "Không sao, mai quay lại là xong ấy mà. Bây giờ chúng ta đi nghỉ ngơi trước đi!"

Sau khi La Thiển điều hòa cảm xúc thành công liền có thêm một loại kỹ năng, đó chính là có chút dung tục. Cô nháy nháy mắt với Đường Diễm, nói: "Muốn sao?"

Đường Diễm: "...". Có dự cảm bất thường...

La Thiến đẩy anh ra, vui vẻ mà nhảy một đoạn tảo biển (*), nói: "Kinh nguyệt của em đến rồi nè! A ha ha ha ha ha..."

(*) Cái đoạn nhảy tảo biển này một thời hot vô cùng trên tiktok đó các nàng, uốn uốn éo éo ý =))

Đường Diễn: "... " Trông dần thế không biết!

La Thiến cho rằng, dù sao bọn họ cũng chính thức yêu nhau rồi, thế nên cũng chẳng cần phải ngại ngùng gì!

Đường Diễn lúc ấy đã nói, em vẫn nên ngưng ngưng một chút đi!

La Thiến đáp trả: "Em cũng muốn ngưng ngưng lắm chứ! Nhưng chẳng biết ai đột nhiên từ lão hán đẩy xe chuyển phất sang nhiều loại tư thế như vậy, em là bị ai dạy xấu hả?"

Đường Diễn gõ đầu cô: "Vậy em học tốt qua ha? Cái gì mà lão hán đẩy xe, chỉ là ngực chạm lưng thôi."

La Thiến chỉ anh, nói: "Anh xem anh xem, anh nói chuyện không biết dè dặt gì hết, thế mà còn trách em học nhanh?"

Tóm lại, đây coi như thú vui khuê phòng của hai người bọn họ, kỹ thuật trên giường cũng có thể âm ỹ hết một hồi. Đường Diễn sau đó cảm thấy mấy lời này quá mức dung tục, không muốn nói chuyện với cô nữa, thế là liền kéo cô lên giường, dùng hành động thực tế ngăn chặn mấy lời bậy bạ của cô.

Bởi vì đến kinh nguyệt nên La Thiến hưng phấn cực kỳ, Đường Diễn nhìn cô rồi lạnh lùng cười: "Thời gian hành kinh không thể uống cafe đâu!"

La Thiến: "... " Vậy quảng cáo của cô thì sao?

Ngày hôm sau, sau khi bị Đường Diễm chấm dứt cả một đêm, lúc ngồi vào bàn ăn sáng La Thiển liền bất mãn nhìn Đường Diễm: "Anh không phải trở về đi làm à? Công ty phá sản thật thì phải làm sao?"

Đường Diễm ho một tiếng, nhìn cô nói: "Em chỉ cần bớt chú ý tới nó thôi thì nó sẽ không thể phá sản được đâu, với cả tôi có mời người tới quản lý giúp rồi!"

"Ai vậy?" La Thiển tò mò hỏi.

Đường Diễm qua loa: "Em đã gặp qua một lần rồi."

La Thiển nhờ lại một chút, nói: "Người em gặp qua một lần nhiều lắm, nhất là dạo gần đây."

Đường Diễm tái mặt, gặp một lần, lại còn là dạo gần đây, ngoại trừ xem mắt thì còn có thể là ai? Nhất định phải phê bình cô một chút, Đường Diễm dùng đũa gõ gõ bát nói: "Hành vi đi xem mắt này của em, tôi cảm thấy cực kỳ không ổn!"

La Thiển mông lung nhìn anh, nói: "Làm gì có gì không ổn! Nam chưa cưới nữ chưa gả, xem mắt là chuyện quá bình thường! Chẳng lẽ anh chưa từng đi xem mắt bao giờ?"

Đường Diễm ưỡn ngực, rất kiêu ngạo nói: "Tôi chưa từng đi xem mắt, kết hôn thì đương nhiên phải tìm một người mình yêu rồi sống với nhau đến hết đời."

La Thiển khinh bỉ nhìn anh: "Anh đúng là không đi xem mắt thật, chỉ là việc anh làm cũng chẳng khác gì xem mắt đâu! Ai ya, không biết Tiêu Vĩnh Thanh dạo này thế nào nhỉ? Nhìn gương mặt của cô ấy mà xem, xinh cực kỳ ấy!"

Đường Diễm lại tái mặt, không phản bác lại được, chỉ có thể nhàn nhạt đáp lại cô: "Ăn cơm của em đi!"

La Thiến ghen hòng, nhưng vẫn thì thầm nói: "Tổng giám đốc cơ đấy! Nói không lại người ta thì liền chuyển sang chuyện khác."

Đường Diễm nhìn cô, nói: "Em nói cái gì đấy?"

La Thiến nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: "A a a, người mà anh vừa nói em gặp một lần ấy, là ai thế?"

Sự chột dạ của Đường Diễm đều sự tức giận làm bay biến hết rồi, nói: "Có nhớ lần gặp mẹ tôi ở quán cafe không?"

La Thiến mở to mắt, gật đầu nói: "Nhớ chứ, nhớ chứ." Cô cười một tiếng: "Này nhé, mẹ anh trông trẻ thật sự luôn!"

Đường Diễm: "...". Dù sao thì anh đã quá tường tận năng lực bắt trọng điểm của La Thiến rồi, chỉ đành phải nói: "Mẹ tôi là người tương đối thẳng thắn, nhưng cũng không phải xấu xa gì đâu."

La Thiến khoát khoát tay, nói: "Không sao không sao, em biết mà, huống chi, việc này có quan hệ gì tới em đâu?"

Đường Diễm bị La Thiến chẹn hòng, mãi lâu sau mới đáp: "Về sau có thể là mẹ chồng em đấy!"

Mạch não của La Thiến hơi ngừng, nhìn Đường Diễm rồi ấp úng nói: "A, đúng nhỉ! Ồ, nhưng mà, chúng ta... cũng không nhất định sẽ kết hôn đâu. Anh có biết hiện nay đang rất phổ biến một loại hình thức kết hôn, gọi là chỉ ở chung không kết hôn không?"

Đường Diễm bị dáng vẻ sợ sệt của cô chọc cười, nhưng trên mặt thì vẫn tỏ ra lạnh lùng, nói: "Không kết hôn mà ở chung là phạm pháp."

La Thiến chần kinh: "Anh mà lại đi nói mấy lời này?" Anh đã ở chung mà không kết hôn bao nhiêu lần rồi hả? Nếu mà nó phạm pháp thật thì anh phải đi tù mấy lần rồi?

Nhìn vẻ mặt của La Thiến, Đường Diễm biết thừa cô đang thầm nói mấy lời anh không thích nghe trong lòng, anh hơi nhếch miệng, nói tiếp: "Đang thầm mắng tôi trong lòng à?"

La Thiến chột dạ cúi đầu nhìn bát cơm: "Em là loại người đó sao?"

Đường Diễm cũng không trêu cô nữa, hai người ăn sáng xong liền dọn dẹp qua, sau đó La Thiến nói muốn tới quán cafe nhìn xem một chút, Đường Diễm đương nhiên là bám theo sau.

Việc làm ăn của quán cafe Buổi Chiều không tệ, tất cả các phương diện như trang trí, địa điểm, phục vụ, đồ ăn, giá cả đều rất tốt, kết hợp với hiệu ứng minh tinh của La Thiến nữa thì đa số mọi người đều bằng lòng tới xem rồi ăn thử uống thử chút gì đó. Do vậy, La Thiến chẳng hề lo sẽ bị lỗ vốn.

La Thiến dẫn Đường Diễm đi tới quán cafe, nhìn thấy bên trong gần như đã full khách thì vung tay ra chỉ chỉ: "Nhìn thấy không? Giang sơn của trẫm đây."

Đường Diễm hết nói nổi: "Giang sơn như thế này thì có hơi nhỏ rồi!"

La Thiến nguýt anh một cái: "Nhỏ thì sao? Nhỏ nhưng vẫn kiếm được tiền nhé!"

Đường Diễm xoa xoa đầu cô, im lặng: "Ừm."

La Thiến có chút ghét bỏ anh, xoay người đi tới phòng bếp, bên trong có rất nhiều đồ ngọt, La Thiến hào phóng nói: "Muốn ăn không?"

Đường Diễm không nói gì, La Thiển nghĩ nghĩ rồi đổi cách nói: "Anh nếm thử mấy miếng bánh nhé? Ăn rồi cho em chút ý kiến!"

Thế là, hai người mang theo đĩa bánh mà mình thích đi tìm một chỗ ngồi vắng vẻ, bắt đầu ăn món tráng miệng sau bữa sáng.

La Diễm mang đồ uống nóng tới cho La Thiển: "Không được uống đồ lạnh!"

Chờ La Diễm đi khỏi, Đường Diễm nhìn theo bóng lưng của chị rồi nói: "Gần đây dáng đi của chị cả tốt hơn trước rất nhiều!"

La Thiển gật đầu: "Em đưa chị ấy đi khám, thời gian qua quá lâu rồi, khả năng trị khỏi gần như là không có. Nhưng mà, chăm chỉ luyện tập thì cũng có thể khôi phục ít nhiều. Chị em cũng rất kiên cường..." La Thiển chống cằm, nhìn theo bóng lưng La Diễm, nói: "Chị ấy thích cuộc sống bây giờ, cũng không muốn dáng đi ảnh hưởng tới cuộc sống, nên mỗi ngày ngoại trừ đi làm và đưa đón Đào Đào đi học, chị ấy đều tới bệnh viện tập phục hồi chức năng, bình thường cũng luôn nghe theo lời khuyên của bác sĩ mà đi lại. Mãi gần đây mới có chút hiệu quả đấy, nếu là em thì em không có nghị lực này đâu."

Đường Diễm mỉm cười gõ đầu cô: "Vì mua nhà mà nỗ lực kiếm tiền, nghị lực của em cũng cực kỳ tốt." Dưới tình huống biết trước tương lai như thế mà còn bằng lòng ở lại bên anh một năm, nghị lực này của cô có thể xem là rất mạnh đấy!

La Thiển cười khoát tay: "Anh nghĩ nhiều rồi, mặc dù kiếm tiền đúng là mục đích của em thật, nhưng không phải là mục đích quan trọng và trực tiếp nhất!"

Đường Diễm hỏi: "Vậy thì vì cái gì?"

Lúc này La Thiến mới nói: "Bởi vì tiền phí vi phạm hợp đồng đó, 400 vạn lận! Em làm gì có tiền mà hủy hợp đồng!" Cô cười hì hì: "Thế nên đành phải kiếm tiền, mà đã kiếm thì phải kiếm nhiều một chút. Kiếm đủ nhiều thì tương lai cũng sẽ tốt hơn!"

Đường Diễn: "... Anh trầm mặc một hồi, sau đó mở miệng nói: "Nếu lúc đó em nói với tôi chuyện này, thì tôi sẽ trả giúp em tiền phí vi phạm hợp đồng."

La Thiến: "... Thế thì rất cảm ơn anh!" Ai biết lúc đó anh có giúp hay không? Nhìn mấy chuyện tương lai anh làm đi, tuyệt tình đến mức nào chứ!

La Thiến cúi đầu nghĩ nghĩ gì đó rồi nói: "Nếu như lúc đó biết anh sẽ giúp, thì em vẫn sẽ kiếm thêm một chút!" La Thiến cười ha ha nói: "Bởi vì rời đi mà không có tiền thì không dễ sống đâu!"

La Thiến tự nghĩ tự vui một hồi, sau đó cảm thấy hạnh phúc dạt dào. Bây giờ cuộc sống của cô rất tốt, chẳng những có hạnh phúc mà còn có sức mạnh. Cô rút cuộc cũng không cần phải kiếm tiền từ chỗ Đường Diễn nữa rồi, đây cũng chính là cơ sở bình đẳng trong chuyện tình cảm của hai người.

Đường Diễn vừa uống ca cao vừa hí hí mắt, mặc dù là mùa hè nhưng uống ca cao nóng cũng không tệ lắm.

Đường Diễn đặt ly ca cao xuống, hỏi La Thiến: "Không định quay lại showbiz nữa?"

La Thiến gật đầu, cô cúi đầu cắt một miếng bánh nhỏ, hạnh phúc cho miệng nhai nhai. Ở đây hạnh phúc biết nhường nào?

Đường Diễn chuyển phương hướng, lơ đãng hỏi: "Có muốn mở một quán cafe Buổi Chiều ở thủ đô không?"

La Thiến sững sờ, nói: "Thủ đô nhiều quán cafe như vậy, mà quán nào quán nấy đều rất nổi tiếng nữa chứ. Em chạy tới góp vui thì không phải đang tự đi tìm chết sao?"

Đường Diễn sờ sờ quai cổ, giọng nói có chút hờ hững: "Em còn nhớ quảng trường em mua áo ngủ cho tôi không?"

La Thiến nhìn anh với ánh mắt không thể tin nổi: "Anh vẫn còn găm chuyện này à?"

Đường Diễn mắng cô: "Sao tôi lại găm chuyện này? Tôi chỉ đang nói với em về vị trí của nó mà thôi." Đường Diễn sợ La Thiến không biết tên của quảng trường đó nên mới nói như vậy. Nhưng nghĩ kỹ lại thì đúng là lời này còn có ý khác, anh không khỏi tự trách bản thân vì bị La Thiến gây ảnh hưởng.

La Thiến bĩu môi: "Vậy sao anh không nói thẳng là quảng trường Thụy Tuyên?"

Đường Diễn: "... A, hóa ra nó tên là Thụy Tuyên à?" Đường Diễn lạnh lùng nhìn cô.

La Thiến: "... Thôi ok! Anh nói tiếp đi!"

Đường Diễn nói tiếp: "Ở đó tôi có một cửa tiệm, em có thể tới nhìn xem, tiền thuê cửa hàng tôi không lấy, coi như là nhập cổ phần, thế nào?"

Giọng nói của La Thiến nâng cao hơn một tông: "Anh thế mà muốn thu tiền thuê của em?" Sao bảo theo đuổi cô cơ mà? Đây chính là thái độ sau khi theo đuổi được sao?

Đường Diễn: "... Tôi không thu thì lại sợ em cảm thấy tôi khinh thường em."

La Thiến ghét bỏ nói: "Cúng đúng, hiện tại em cũng là bà chủ mà. Mặc dù chỉ là một bà chủ nhỏ, nhưng em không thể ăn chặn của người ta được. Thôi anh cứ thu đi!"

Nói thì nói vậy nhưng La Thiến vẫn đau lòng vô cùng. Đường Diễn nhìn thấy mà vừa bực vừa buồn cười, anh đúng là sợ cô mất hứng nên mới nói như vậy. Đến lúc đó cho dù việc làm ăn trong tiệm có tốt hay không thì Đường Diễn còn có thể tham chút ít lợi nhuận này của cô sao?

Bởi vậy nên giọng nói của Đường Diễn lúc này có chút bất đắc dĩ: "Tôi cũng không nói sẽ thu tiền của em, đã bảo là nhập cổ phần rồi mà? Kiếm được tiền thì chia cho tôi một chút, không kiếm được thì thôi. Cũng không cần quá để tâm đâu..."

Có lời này của anh, La Thiến lại tiếp tục vui vẻ, có kinh nghiệm mở tiệm một lần rồi nên sau khi Đường Diễn nói tới việc về kinh đô mở thêm tiệm nữa thì cô cũng dần dần bắt chuyện theo anh. Đường Diễn bày mưu tính kế cho cô, ở thủ đô, Đường Diễn có thể phát huy năng lực của bản thân hơn là ở đây, có thể giúp cô làm không ít chuyện đâu.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, hai tiếng sau, Đường Diễn hớn hờ hỏi cô: "Vậy em định lúc nào thì về thủ đô?"

La Thiến sững sờ, nói: "Em không đi đâu, tiệm ở đây còn phải để La Diễm quản, em tới kinh đô thì lại phải trông tiệm một mình rồi!"

Lười chết em đi, Đường Diễn suýt chút nữa thì phun máu: "Không đi thì em nói lâu với tôi như vậy làm gì?"

La Thiến vuốt vuốt tóc, cười nói: "Không phải là do nhất thời không nhịn được sao? Em cũng cảm thấy mở tiệm ở kinh đô rất tốt!"

Đường Diễn cười lạnh: "Hôm nay em mà là khách hàng của tôi thì nhất định tôi sẽ DIỆT em!" Cho dù là bạn gái thì anh cũng không nhịn

được, nói tận 2 tiếng đồng hồ, kết quả là bị người ta đùa giỡn?

La Thiến thở dài: "Em chỉ là cảm thấy, tới kinh đô rất mạo hiểm! Anh cũng biết mà, tương lai của em ấy! Em mà tới kinh đô thì có khác gì đưa dê vào miệng cọp đâu, đúng không?"

Đường Diễn gật đầu qua loa, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn anh xử lý Phùng Nhất Khê và Lâm Phi sao?

Vậy thì chẳng phải anh mới là người đầu tiên cần xử lý à? Đường Diễn dù chết cũng không thừa nhận người ra tay với La Thiến trong mơ là mình, con người khốn nạn trong mơ kia sao có thể là một người nội hàm như anh được.

Đường Diễn lại bắt đầu sa vào suy nghĩ, làm thế nào mới có thể lừa La Thiến về thủ đô.

Mà La Thiến ngồi đối diện thì lại ăn uống hết sức vui vẻ...

SPOIL: sắp đến chương La Thiến có em bé rồi ahihi

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 88

Chương 88

Edit: FB đủ 2k likes nên tôi ngoi lên trả phúc lợi đây

Đường Diễn phát hiện La Thiển không hề dễ lừa, nhìn qua thì trông dần dần, nói chuyện thì cũng rất hào hứng đấy, nhưng quay lưng một cái là không quan tâm cái gì hết!

Đường Diễn hiện tại cực kỳ nghi ngờ về năng lực của bản thân, thế nên anh quyết định đi cầu cứu viện trợ.

Đương nhiên, người đầu tiên bị loại khỏi danh sách xin viện trợ chính là anh trai của anh, với cái kiểu cảm xúc bị vợ ngược thường xuyên và tôn chỉ lấy nỗi đau của em trai làm niềm vui thì Đường Diễn không bao giờ muốn nói chuyện này cho anh ấy biết.

Bạn thân của Đường Diễn không nhiều lắm, đến tận bây giờ còn tụ tập chơi bời thì cũng chỉ có 3 người, Hàn Văn Hiên, Lữ Khải và Khổng Diệc Nhân.

Đường Diễn mở Wechat, nhấn vào group hỏi: Làm sao để lừa một người tới kinh đô?

Mấy người trong nhóm vừa đọc được tin nhắn liền chấn kinh, tất cả bọn họ đều gửi tới icon với biểu cảm không thể tin được.

Đường Diễn cố gắng nhẫn nhịn không lên cơn, chờ các anh em cây khế cho ý kiến.

Hàn Văn Hiên là người đầu tiên hoàn hồn, kêu lên: Đường ca ei, ông bị làm sao đấy?

Lữ Khải cũng gửi tin nhắn tới: ...

Không Diệc Nhân ngu ngơ nhất, trực tiếp hỏi: Ông muốn lừa ai đấy?

Bản thân Đường Diễn đã hết cách, thế nên anh ôm tâm tình một cây làm chẳng nên non ba cây chụm lại nên hòn núi cao rồi kể hết một lượt chuyện của La Thiển ra.

Không nghĩ tới, tin nhắn anh nhận được đều là:

Hàn Văn Hiên: ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha

Lữ Khải: ha ha ha ha ha ha

Ngay cả Khổng Lỗ Nhân cũng: Ha ha ha ha ha ha ha

Đường Diễn: ...

Sau khi cười nhạo xong, 3 người anh em cây khế mới bắt đầu hiển kế.

Hàn Văn Hiên giỏi nhất là không đáng tin, từ trước tới nay cậu ta đều là thành phần quấy rối, lần này cũng không ngoại lệ: Đường tổng, cứ dùng tiền mà đập, trước đây không phải đều thế sao?

Đường Diễn khinh thường rep lại: Thiển Thiển nhà tôi hiện tại không thiếu tiền.

Hàn Văn Hiên gửi tới icon ngậy người: Thế thì phải có tiền tới mức nào chứ? Trước mặt Đường tổng mà dám nói không thiếu tiền?

Đường Diễn có thể không biết ngại mà nói ra sao? Chẳng lẽ nói Thiến Thiến nhà tôi có 16 căn nhà cho thuê và một cửa hàng hơn 200 mét vuông?

Số tài sản này trong giới của bọn họ thì ngay cả nhà giàu mới nổi cũng không được tính, nhưng La Thiến thì lại rất thỏa mãn, nó đã đủ để có thể khiến cô sống một đời vô ưu vô lo rồi. Đối với La Thiến thì đây chính là không thiếu tiền, cứ nghĩ tới chuyện này là Đường Diễn lại thấy hối hận vì lúc đó đã giúp cô đầu tư cổ phiếu.

Không thể ngờ được, chính mình lại là người tự đào hố cho mình.

Khi đó anh chỉ cho rằng La Thiến thích mấy thứ tầm thường này, mà anh thì lại cảm thấy mình nghèo tới nỗi chỉ còn lại năng lực kiếm tiền, cô yêu tiền, anh biết kiếm tiền, xứng đôi vừa lứa quá đi chứ!

Cầm hơn 20 triệu tệ đầu tư, một chút áp lực tâm lý anh cũng không có. Nếu có lỗ thì anh bỏ tiền túi ra cho cô là được.

Còn nếu mà kiếm được thì anh có thể nâng lên thành số chẵn. Vì mặt mũi, anh không chỉ dùng số tiền của La Thiến mà còn quăng thêm chút tiền của bản thân vào nữa, từ hơn 20 triệu tệ biến thành hơn 90 triệu. Đường Diễn tự nhận, công lao trong quá trình này của anh là không thể bỏ qua.

Lúc La Thiến tới đòi tiền, anh đưa thẻ cho cô mà mừng thầm trong lòng, vốn định xem cô kinh ngạc thế nào, vui sướng ra sao, ngưỡng mộ chừng nào nhưng đời không như mơ, cô không hề kinh ngạc chút nào, chỉ nói câu cảm ơn rồi vui mừng khắp khởi nhận thẻ rời đi.

Đường Diễn cảm thấy, đó đã là rất thảm rồi. Nhưng không, điều thảm hơn còn ở phía sau cơ, cô nhóc này nhận tiền xong liền quay người bỏ chạy?

Đường Diễn lúc ấy khó hiểu vô cùng. Cô nói cái gì ý nhỉ? Gì mà anh có người khác rồi đá cô, sau đó cô đành phải ôm tiền về quê mua nhà mở

tiệm. Nhưng thực tế thì cuộc sống của cô vui tươi thoải mái vô cùng, anh không tìm tới cô cũng chẳng suy sụp hay sa sút tí tẹo tinh thần nào cả.

Nhưng, việc khiến Đường Diễn buồn bực nhất chính là, dù La Thiến yêu tiền thật nhưng lại chỉ yêu tới một mức độ nào đó mà thôi. Vì kiếm được chút tiền quảng cáo và cổ phiếu mà cô có thể vui vẻ tới mấy ngày, cơ mà không phải cứ nhiều tiền là cô vui, trình độ yêu tiền của La Thiến nông cạn hơn Đường Diễn từng nghĩ rất nhiều.

Sau khi có được 100 triệu tệ thì người ta đã thỏa mãn vô cùng rồi, chẳng cần thêm nữa đâu, dùng tiền đập thì có ích gì?

Sau khi La Thiến có được 100 triệu thì cô chẳng thèm khao khát 2-300 trăm triệu nữa, cô yêu tiền chỉ vì nó có thể giúp cuộc sống của cô tốt đẹp hơn, chứ không phải yêu tiền để dùng mãi không hết.

Cho nên, chủ ý rẽ rách kia của Hàn Văn Hiên đã bị Đường Diễn cho một dấu X, Hàn Văn Hiên thấy thế còn mắng Đường Diễn thanh cao.

Lữ Khải tương đối bình thường, cậu ta nói: Nếu hai người đã có tình ý với nhau thì dùng tình ý để lừa về thôi? À, không phải, là dùng tình cảm để dỗ cô trở về!

Đường Diễn lại phiền muộn, anh có tình ý thật, La Thiến nhìn qua cũng rất có ý, nhưng đáng tiếc, chút tình ý đó so với tương lai trong mơ kia thì chẳng là gì hết.

Đường Diễn nói với cô, đừng sợ, tôi có quyền thế có năng lực.

La Thiến chỉ trả lời một câu: "Đáng tiếc, tiểu quỷ khó phòng (*)."

(*) Trích trong câu tục ngữ "Diêm Vương dễ chơi, tiểu quỷ khó phòng", ý là chơi ngoài sáng thì dễ nhưng bị đâm trong tối thì không biết đẳng nào cả.

Đường Diễn nhenh nhong, cố nói: "Không đâu, tôi cam đoan sẽ bảo vệ an toàn tuyệt đối cho em."

La Thiến cười lạnh: "Anh không thấy thấy giấc mơ kia sao? Trong đó em có thể đè Lâm Phi xuống đất để đánh đấy!" Lâm Phi có anh che chở mà vẫn bị em bắt nạt kia kìa. Thế nên có thể thấy được, dù là có anh bảo vệ thì em cũng chưa chắc sẽ được an toàn tuyệt đối.

Đường Diễn: "..."

Đường Diễn còn có thể nói thế nào được nữa? Đm cái giấc mơ không đâu kia! Bất kể là chuyện Lâm Phi bị hãm hại hay chuyện anh qua loa không bảo vệ cô ta thì đều không phải chuyện do anh làm. Với cả, La Thiến cũng không suy nghĩ kĩ càng, một năm cô gây chuyện với Lâm Phi kia Đường Diễn cũng chỉ coi Lâm Phi là tình nhân mà thôi, thế nên đương nhiên là sẽ không bảo vệ quá mức rồi.

Đường Diễn lại hỏi: "Vậy chẳng lẽ em muốn ở đây cả đời sao?"

La Thiến liền nói: "Em đã ở đây 20 năm rồi, chẳng lẽ còn không ở được thêm 80 năm sao?"

Không phải là cô không thích anh, chỉ là sâu trong lòng cô vẫn luôn có một điểm kiêng kỵ đó, mặc dù biết Lâm Phi và Thẩm Bối Bối đã được Đường Diễn xử lý rồi nhưng La Thiến vẫn luôn cảm thấy, rời xa kinh đô mới mới là việc cô nên làm.

Sau khi Đường Diễn gửi tiếp một dấu X cho Lữ Khải, con người thành thật Khổng Diệc Nhân gửi tin nhắn tới.

Cậu ta nói: Nếu vợ cậu mang thai thì chẳng phải sẽ về cùng cậu sao?

Đường Diễn sững sờ, mang thai? Anh chưa từng nghĩ tới chuyện con cái, nhưng khi nghe Khổng Diệc Nhân nhắc tới thì anh lập tức tưởng tượng

ra dáng vẻ mang bầu của La Thiến. Trong tim vậy mà có chút động lòng, mang thai? Anh cũng hơn 30 tuổi rồi, nên làm bố rồi!

Nhưng Đường Diễn vẫn vô cùng chính trực từ chối: Tôi và cô ấy đang yêu nhau đấy! Con cái là chuyện đại sự cả đời, phải được Thiến Thiến đồng ý mới được.

Nhất thời, group chat không một tiếng động, Lữ Khải dứt khoát nói thẳng: Này, cậu còn chưa kết hôn đâu đấy!

Hàn Văn Hiên tiếp: Kết hôn ghê gớm lắm chắc!

Đường Diễn không nhận được biện pháp hữu dụng nào liền mặc kệ mấy người đó.

Cuối cùng, La Thiến quyết định quay quảng cáo tại quán cafe, làm một bài ca yêu thích cafe xx vô cùng.

Công ty quảng cáo nhận được sản phẩm rất cuộc cũng hài lòng, rất nhanh soạn bài lên bài trên Weibo, La Thiến phối hợp share nó về Weibo của mình.

Ngay sau đó, không ít nhan cầu xuất hiện, rót nước dãi vì vẻ đẹp của La Thiến, đồng thời cũng hứa hẹn: Mua mua mua, nhất định sẽ mua.

Công ty quảng cáo hình như cũng không ngờ tới, La Thiến dù đã giải nghệ nhưng hiệu ứng vẫn rất tốt. Tuy không thể nói ai ai cũng biết tới nhãn hiệu này, nhưng độ chú ý thì đúng là tăng lên rất nhiều! ! !

1 tuần trôi qua mà lượng tiêu thụ vẫn không ngừng tăng, bên nhân hàng thanh toán hợp đồng mấy chục vạn cho La Thiến mà vẫn cảm thấy quá rẻ, thế là lại quyết định cho cô thêm 1 chiếc lì xì 2 vạn tệ nữa tỏ lòng cảm ơn.

La Thiến vui sướng nhận lấy, sau đó quay sang cho Đường Diễm xem: "Anh nhìn đi, nhìn đi, em kiếm được tiền đây này!"

Đường Diễm rất thích dáng vẻ vui sướng này của cô, thuận miệng khen: "Rất giỏi."

La Thiến nhận lì xì xong thì liền nghĩ tới chuyện tăng tiền lương cho La Diễm, từ 5000 tệ lên 8000 tệ. Bây giờ việc trong quán đều do La Diễm quản lý, không phải La Thiến hẹp hòi với chị mình là mà nếu cô cho quá nhiều thì chị sẽ cảm thấy không thoải mái, tốt nhất vẫn là tăng dần dần.

La Diễm được tăng lương thì rất thỏa mãn, làm việc cũng càng ngày càng tận tâm.

Đường Diễm rất thích gia đình La Thiến, mặc dù bố mẹ cô tính cách hơi yếu ớt một chút nhưng lại rất thương yêu con cái.

La Diễm và La Tuần đều không phải người lười biếng, những ai từng giúp đỡ mình họ đều ghi nhớ trong lòng, cũng cố gắng báo đáp hết mình. Đối với chuyện của nhà họ La, Đường Diễm cũng rất bằng lòng giúp đỡ.

Thế là anh bèn đề nghị chuyện thực tập sang năm của La Tuấn. Trường đại học của La Tuấn dạy theo chế độ 3 năm, thế nên tháng 6 sang năm đã phải chọn đơn vị đi thực tập rồi.

La Tuấn học thiết kế, nhưng bởi điều kiện dạy học của trường hạn chế nên những gì La Tuấn học được cũng không nhiều. Cậu chỉ biết sử dụng vài phần mềm đồ họa cơ bản, các cách phối màu và kết hợp cũng chỉ tạm mà thôi.

So với những trường đại học dạy chuyên sâu khác thì đương nhiên không bằng, nhưng ngành thiết kế này có chút khác biệt! Học nhiều chưa chắc đã giỏi, ngành này quan trọng ở cái kinh nghiệm thực tế và tính sáng tạo.

Có nhiều kiến thức tới đâu mà không áp dụng được vào thực tế thì cũng không ổn, La Tuấn chỉ cần có một sự phụ dẫn dắt giỏi thì có khi còn vượt qua những sinh viên của mấy trường đại học danh tiếng.

La Thiến nghe xong thì có chút do dự: "Em định để La Tuấn thi nghiên cứu sinh."

Đường Diễn nói: "Cũng không phải không được, thời gian học của nghiên cứu sinh ở trường vốn không nhiều, nếu lúc nào muốn đi thì chẳng lẽ công ty tôi lại làm khó dễ nó sao? Chẳng qua, thiết kế mà chỉ học lý thuyết không học thực hành thì cũng vô ích mà thôi. Đương nhiên, phần lớn ngành nghề đều như thế."

La Thiến ngẩng đầu nhìn ảnh, khó xử nói: "Em muốn hỏi ý kiến La Tuấn một chút!"

Đường Diễn ngoài mặt thì gật đầu, nhưng trong lòng lại đang nổi bão lên cơn. Em có biết là có bao nhiêu người muốn vào công ty tôi không? Hà? Bao nhiêu người đổ xô đi học thạc sĩ tiến sĩ còn không phải vì muốn vào công ty tôi?

Mà thôi, mạch não của La Thiến bị chập mà! Đường Diễn thở dài.

Sắp vào tháng 11, thời tiết bắt đầu lạnh hơn.

Bà nội La cuối cùng cũng biết La Thiến mở quán, cặp chân kia thoát cái đã tới cửa tiệm của La Thiến.

Khi nhìn thấy một cửa hàng lớn được trang trí lộng lẫy cùng với các nhân viên phục vụ mặc quần áo đồng phục chỉnh tề và cả La Diễm đang ngồi tại quầy thu ngân, bà nội La chỉ biết cảm thán, ôi trời ơi, La Thiến phát tài rồi!

La Thiến giấu diếm chuyện mua nhà, không nói cho bố mẹ vì sợ sẽ hù dọa hai người, La Tuấn và La Diễm cũng chỉ biết chút ít mà thôi. Thế nên bà nội đương nhiên cũng không thể nào biết được, chỉ biết La Thiến bây giờ đang làm bà chủ nhỏ, nhưng chỉ riêng việc này đã đủ khiến bà giật mình.

La Diễm nhìn thấy bà nội tới liền nhú mào, chị đã xử lý không ít những trường hợp khách hàng quấy rối rồi.

Bây giờ nhìn thấy bà nội, tuy rằng trong lòng không thích nhưng cũng không trốn tránh. Chỉ đưa bà tới văn phòng của bên trong, sau đó đi gọi La Thiến tới.

La Thiến tới rất nhanh, rầm rầm rầm phi tới, cô vẫn nhớ kỹ chuyện ông chủ trước bị chủ nợ quấy rối nên mới phá sản.

Bà nội La nhìn thấy La Thiến liền cười đắc ý: "Hiện tại hình như cháu không thể nói mình không có tiền được nữa rồi?"

La Thiến cũng cười tươi, nói: "Cháu có tiền mà! Thế thì sao ạ?"

Bà nội La: ...

La Thiến nhìn bà: "La Phương Lan bảo bà tới ạ?"

"Đó là bác dậu cháu đấy!"

La Thiến khoát khoát tay nói: "Bà không cần nói với cháu mấy điều này đâu. Bà đến vì chuyện gì thì trong lòng bà rõ nhất, nói cho cùng thì cũng chỉ vì tiền mà thôi. Bà lừa bố cháu còn chưa đủ hay sao mà còn tới đây lừa cả con bố cháu nữa? Bà thật sự coi cháu là quả hồng mềm để bóp à? Gặp chuyện không vui, dù có phải đập tiêm thì cháu cũng sẽ không cho nhà bác cả vay một đồng nào đâu. Về sau mọi người cũng không cần gặp

mặt nhau nữa, coi như cả đời đều không qua lại với nhau đi, cháu đón bố mẹ cháu tới đây ở, chẳng lẽ cháu còn không nuôi nổi bố mẹ cháu?"

Bà nội La thở dài: "Bà không vay tiền, cháu nói xem cái tiệm này của cháu có giá bao nhiêu?"

La Thiến nói: "Rất đáng tiền đấy ạ! Cháu hiện tại có tiền, nhưng mà cháu không cho vay đâu. Hi hi.. "

Bà nội La: "... Cháu không cho vay thì bà còn có thể làm gì cháu à?"

Bà nội La đến nói vài câu liền rời đi, trước lúc đi còn không quên dặn cô bảo bố cô về thăm bà.

La Thiến tiễn bà nội xong thì ngồi uống cafe với Đường Diễn: "... Bà nội em thật sự càng ngày càng biết điều, phân rõ đúng sai phải trái."

Biểu cảm của Đường Diễn lúc đó thật sự không thể nào miêu tả được, ranh giới của con người đúng là có thể dần dần thay đổi.

PS: Tối vẫn còn 1 chương nhé!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 89

Chương 89

Edit: Tiểu Vũ

Ngay cả bà nội La cũng tới rồi thì những người khác trong La gia có thể không biết sao?

Chuyện này là không thể, nhưng mà, sau khi sự nghiệp của La Thiến thành công thì có chút không giống với người bình thường. Người ta sau khi phát đạt thì sẽ rất coi trọng mặt mũi thể diện.

Nhưng La Thiến thì không như thế! Sau khi sự nghiệp thành công và có chỗ dựa vững chắc thì cô càng thêm không sợ trời không sợ đất. Mặt mũi thể diện gì đó cô trước kia cô đã chẳng quan tâm rồi thì bây giờ lại càng không quan tâm hơn.

La Thiến vừa uống cafe vừa thong dong nhìn Đường Diễn, vẻ mặt mang theo chút ý cười của bậc đế vương: "Ngồi đợi cực phẩm thân thích tới chơi."

Đường Diễn: "...". Có đôi khi anh thật sự không hiểu nổi lối suy nghĩ của La Thiến.

"Này này, em nói cho anh biết nhé, sắp tới bác dâu của em sẽ tới tìm em vay tiền đấy. Anh đoán xem bác ấy sẽ vay bao nhiêu?" La Thiến chuyển sang hình tượng tổng giám đốc rồi hỏi Đường Diễn.

Đường Diễm: "... Ừm, bao nhiêu?" Đường Diễm nghiêm túc phối hợp. La Thiến thỉnh thoảng sẽ lên cơn động kinh, những lúc đó anh cũng sẽ phối hợp với cô chút ít.

"Ít nhất là từng này." La Thiến xòe bàn tay ra, vậy vậy.

Đường Diễm hỏi: "Tôi thấy em đang rất vui vẻ đấy!"

La Thiến cười ha ha nói: "Đúng đó đúng đó! Anh nghĩ mà xem, bọn họ tới tìm em vay tiền, em nói em có tiền đấy, nhưng mà em không cho vay! Có phải rất sung sướng đúng không? Có phải không? Phải không?"

Đường Diễm: "... Cũng tạm!"

La Thiến giơ ngón trỏ ra lắc lắc trước mặt Đường Diễm: "Anh không hiểu, anh không hiểu được đâu. Trước kia nhà em không có tiền, có việc rất rất gấp cần dùng tiền nên tới tìm họ vay, họ có tiền mà không cho mượn, lúc đó em cảm thấy cực kỳ phản hận."

Đường Diễm: "À!" Tôi cũng không muốn hiểu đâu.

Với tâm tình hưng phấn, La Thiến cứ ngồi đó hết chờ rồi lại đợi bà con thân thích tới thăm, nhưng kết quả thì lại đợi được... 3 anh em cây khế của Đường Diễm.

La Thiến: "..."

Khi đó đã là đầu tháng 12, thời tiết bắt đầu trở lạnh.

Năm nay La Thiến có chút sợ lạnh, vừa mới đầu đông đã bao mình thành quả bóng luôn rồi.

Vẻ mặt của Đường Diễm lúc đó hết sức kinh hãi, thế là anh cực kỳ vô tình đâm cho cô 1 dao: "Hình như em béo ra thì phải?"

La Thiến liên tục cười lạnh: "Anh đừng có nghĩ như vậy, thể chất này của em không dễ béo đâu." Giọng điệu kiêu ngạo vô cùng, nói xong còn xoay xoay một vòng. Mặc dù mặc rất nhiều, nhưng với gương mặt đỏ của cô thì dù mặc nhiều bao nhiêu cũng chỉ cảm thấy đáng yêu mà thôi.

Đường Diễn chỉ có thể trấn an: "Đúng đúng đúng, em nói đúng, ra ngoài ăn cơm nhé?" Không muốn tranh luận về chủ đề mà La Thiến kiêu ngạo, Đường Diễn quyết định nói lảng sang chuyện khác.

La Thiến: "... Đi!"

Mặc dù hai người đã khôi phục quan hệ người yêu, nhưng La Thiến dù sống dù chết cũng không muốn rời nơi này, Đường Diễn vì vậy cũng chỉ biết ở lại theo cô. Cuộc sống dạo gần đây của hai người khá giống như khi còn ở kinh đô, lúc nhàn rỗi thì cùng nhau đi hẹn hò, thời tiết quá nóng thì ở nhà bật điều hòa, thời tiết lạnh thì tới quán cafe ngồi chơi, mỗi tháng còn theo chân La Thiến đi thu tiền nhà, ngày tháng trôi qua rất hài hòa hạnh phúc.

Ngoại trừ việc Đường Diễn không nhận điện thoại của mẹ và việc La Thiến không đợi được chuyến viếng thăm của bác dậu.

Lúc Hàn Văn Hiên, Lữ Khải và Khổng Diệc Nhân đi vào thì trông thấy Đường Diễn đang ngồi sau quầy thu ngân trông tiệt.

Cho nên, dù biểu cảm ngoài mặt của 3 người bọn họ khiếp sợ đến thế nào thì cũng không thể miêu tả được hết cảm xúc thật sự trong lòng bọn họ.

Nhất là Hàn Văn Hiên, bởi vì cậu ta là người tăng động nhất trong 3 người nên biểu cảm cũng phong phú và kịch liệt nhất.

Cậu ta nhìn Đường Diễn, cười tới mức chảy cả nước mắt: "Ôi mẹ ơi Đường ca của tôi! Cậu đây là... đang làm gì đấy?" Hàn Văn Hiên nói xong

thì tiếp tục cười: "ha ha ha ha ha ha ha ha... ", không hề nề tình anh em chút nào.

Lữ Khải tương đối thận trọng, cậu ta vẫn luôn giữ vẻ mặt thản nhiên, nhất thời trông chẳng khác gì biểu cảm mặt đờ thường ngày của Đường Diễm cả. Nhưng hết cách rồi, nếu không kéo căng mặt như thế thì cậu ta sợ bản thân sẽ không nhịn được cười. OMG, Đường tổng sang sảnh cool ngầu của anh ta biến thành tiểu đệ trông tiêm rồi?

Khổng Diệc Nhân cũng cười, tuy rằng không có ý chế giễu nhưng lại rất sung sướng: "Ừây, ừây, ừây, sao cậu lại ở chỗ này? Làm thêm sao?"

Cũng không thể trách 3 người bọn họ cười mấy thằng điên được, bởi vì trước khi tới đây bọn họ không hề tìm hiểu về tình hình gần đây của Đường Diễm và La Thiến. Bọn họ tới đây đơn giản chỉ vì tin nhắn Đường Diễm gửi tới trong group, muốn chạy tới đây xem anh bị hành như thế nào.

Bọn họ chỉ biết La Thiến ở gần quảng trường Ích Hồng chứ không biết rõ địa chỉ nơi ở, thế nên 3 người quyết định tìm cửa hàng nào đó ngồi tạm rồi gọi điện cho Đường Diễm.

Lúc ấy, Khổng Diệc Nhân liền nói: Nhìn kia, bên kia có quán cafe, chúng ta qua bên đó đi!

3 người bọn họ không chú ý tới La Thiến, cho nên cũng không biết Buổi Chiều chính là quán cafe La Thiến mở, bọn họ vào đây chỉ đơn thuần là vì muốn ngồi nghỉ một chút, nhấp nháp ly cafe, sau đó gọi Đường Diễm ra để cười nhạo chế giễu anh một chút, thế là bọn họ đã có thể vui vẻ sung sướng mà quay trở về kinh đô rồi!

Rảnh rồi? Không sai, bọn họ đúng là rảnh rồi sinh nông nổi đấy!

Kết quả, vừa bước chân vào cửa quán thì đã trông thấy Đường Diễm mặt đen ngồi sau quầy thu ngân.

Sự chấn động này không khác gì bị ném một viên gạch vào đầu cả, quá con mẹ nó kích thích rồi.

Đường Diễn hiển nhiên là không chào đón bọn họ, anh liếc mắt nhìn rồi hỏi: "Tối làm gì?"

Lữ Khải vẫn cố gắng nghiêm mặt, chân thành nói: "Thăm cậu đó!"

Đường Diễn đáp lại một cách vô tình: "Thăm xong chưa? Xong rồi thì biến đi!"

Hàn Văn Hiên cuối cùng cũng cười xong, gõ gõ mặt quày, nói: "Ày, sao lại nói thế chứ! Bọn tôi là khách đó! Khách hàng đó có biết không? Khách hàng là Thượng Đế, nhanh chóng xếp bàn cho bọn tôi đi!"

Khổng Diệc Nhân tươi cười gật đầu phụ họa, Đường Diễn lạnh lùng nhìn bọn họ một hồi rồi mới nói với cửa hàng trưởng bên ngoài: "Dẫn 3 thằng đàn này vào trong!"

Cửa hàng trưởng nghe xong thì ngây người, cái gì cơ? Sao anh lại nói khách như vậy?

Cơ mà 3 vị khách đàn kia thì hoàn toàn không để ý, còn cười hì hì đi theo sau cửa hàng trưởng nữa cơ.

Đường Diễn buồn bực vô cùng!

Đây là lần đầu tiên anh trông tiệm, hôm nay La Thiến dẫn La Diễm tới cục thuế có việc, trong tiệm không có người trông nên La Diễm không yên lòng.

Không sai, là La Diễm chứ không phải La Thiến, chị quan tâm cửa hàng hơn La Thiến nhiều, nhất là vấn đề tiền nong, không có người trong

nhà trông coi thì La Diễm cảm thấy lo lắng vô vùng. Cho nên, lần đầu tiên chị lấy thân phận chị cả hi vọng Đường Diễm có thể tới trông tiệm giúp.

Đường Diễm không quá tình nguyện, từ nhỏ tới lớn anh còn chưa làm mấy việc này bao giờ đâu, gì mà chào khách đón khách cơ chứ!

Trông tiệm khi kinh doanh và khi xây dựng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Muốn mở miệng từ chối nhưng lại bị ánh mắt đong đầy hi vọng của hai chị em ngăn cản, thế là anh đành phải cắn răng đồng ý.

Cưới vợ dễ lắm sao? Không hề dễ tẹo nào đâu nhé, quan hệ giữa anh và La Thiên hiện tại thật ra rất mong manh. Anh cũng biết điều này nên anh vẫn luôn cố gắng biểu hiện thật tốt, đồng thời nghĩ cách lừa... à không, nghĩ cách mang cô về Bắc Kinh.

Chuyển cảnh sang 3 người bên kia, họ được đưa tới một bàn gần cửa sổ rất đẹp.

Nhân viên phục vụ là một em gái 18-19 tuổi, cô bé mỉm cười hỏi 3 người: "Các anh muốn dùng gì ạ?"

Hàn Văn Hiên khoát khoát tay, nói: "Không cần không cần, lát nữa chúng tôi sẽ tự gọi người chọn món."

Em gái phục vụ không hiểu gì, nhìn 3 người đàn ông trước mắt một lúc rồi mới do dự rời đi.

Chờ em gái phục vụ đi khỏi, Hàn Văn Hiên liền vẫy tay gọi người đứng sau quầy: "Này này này, tiểu đệ bên quầy bar ới, tới đây ghi món cho bọn tôi nào!"

Đường Diễm liếc cậu ta một cái, không thêm để ý.

Khách hàng trong tiệm đều quay đầu nhìn Hàn Văn Hiên, Hàn Văn Hiên không để ý mà cười nói: "Tiểu đệ! Tiểu đệ ơi!"

Trông thấy Đường Diễn như lão tăng nhập thiền, Lữ Khải nháy nháy mắt ra hiệu với Hàn Văn Hiên.

Hàn Văn Hiên lập tức đổi giọng gọi: "Này, sao lại không để ý tới tôi thế? Gọi ông chủ của mấy người ra đây! Không có ông chủ thì bà chủ cũng được!"

Gân xanh trên trán Đường Diễn bắt đầu hiện lên, hết nhịn rồi nhẫn, cuối cùng tức giận bùng bùng đi tới trước mặt 3 tên đàn kia, cười lạnh hỏi: "Muốn uống gì?"

Hàn Văn Hiên không sợ chết nói: "Đây là quán cafe, không uống cafe thì còn có thể uống gì?"

Đường Diễn không thể nhịn được nữa, mở miệng mắng người: "Có phải cậu muốn chết không?"

Hàn Văn Hiên run người: "Thái độ phục vụ của cậu kiểu gì vậy? Tôi gọi bà chủ đây nhé!"

Đường Diễn cười nhạo một tiếng: "Cô ấy không có ở quán!"

Hàn Văn Hiên: "..."

Lữ Khải nhìn Hàn Văn Hiên một chút rồi quay sang nói với Đường Diễn: "Đường tổng này, cậu đúng là không dễ dàng mà! Lúc nào chị dâu về Bắc Kinh?"

Đường Diễn ghen hòng, anh có thể nói là vẫn chưa giải quyết được sao? Đường Diễn sĩ diện như thế, đương nhiên là sẽ không thừa nhận rồi.

Anh lạnh nhạt nói: "Bọn tôi đang rất tốt! Lúc nào thích thì sẽ về."

Lữ Khải nghe nhạc đoán chương trình, thế này là vẫn chưa giải quyết được rồi! Trong lòng cậu ta có chút kinh ngạc, Đường Diễn nhà bọn họ, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn tiền có tiền, thế mà đến giờ vẫn chưa xử lý được người ta?

Đường Diễn mặc kệ 3 thằng bạn, quay đầu bảo nhân viên phục vụ vừa đi ngang qua pha cho bọn họ 3 ly cafe bất kỳ.

3 người vừa uống cafe vừa cười nhạo Đường Diễn một phen, không bao lâu sau, La Thiến và La Diễm cũng trở về,

Lữ Khải nhanh chóng vẫy tay với La Thiến và La Diễm: "Chị dâu, chị dâu, bên này bên này!"

La Thiến nghe tiếng gọi quay sang liền nhìn thấy 4 người đàn ông ngồi gần cửa sổ, chắc tại vì cả 4 người đều rất đẹp trai nên xung quang chiếc bàn đó như được phát sáng lên vậy, nhìn phát thấy ngay.

La Thiến dẫn La Diễm đi qua, mỉm cười chào hỏi 3 người: "Chào các anh, sao mọi người lại tới đây? Muốn ăn gì thì cứ gọi thoải mái nhé! Em mời!"

Hàn Văn Hiên rất nể mặt: "Cảm ơn chị dâu nhé! Vậy bọn anh không khách khi nữa." Hàn Văn Hiên sau đó đứng là gọi thêm không ít món.

La Thiến vô cùng hiếu khách bảo nhân viên phục vụ làm nhanh một chút, sau đó giới thiệu La Diễm và 3 người với nhau. Ba người rất thân thiện với La Diễm, dù sao thì Đường Diễn chạy tới đây là để kết hôn mà! Về sau, La Thiến chính là chị dâu của bọn họ, và La Diễm thì đương nhiên sẽ là chị gái của chị dâu rồi!

Đó chính là thông gia, thông gia đó, đương nhiên là phải nịnh bợ thật tốt rồi! Mặc dù bọn họ chạy tới để xem trò cười của Đường Diễn, nhưng cũng không muốn liên lụy tới anh em đâu.

La Thiến mỉm cười nói với 3 người: "Các anh ngồi đây nhé! Muốn ăn muốn uống thêm gì thì cứ việc gọi, em với chị đi vào xem qua sổ sách một chút rồi ra nhé!"

Ba người phất phất tay với cô, chỉ có Đường Diễm nghĩ nghĩ gì đó rồi giữ chặt tay La Thiến lại: "Em đợi một chút!"

La Thiến nháy nháy mắt, bảo La Diễm đi vào trước, còn mình thì lại ngồi xuống bên người Đường Diễm, Đường Diễm nói tiếp: "Em đưa tay cho Lữ Khải đi."

La Thiến: "? ? ?"

Đường Diễm có chút lo lắng nói với Lữ Khải: "Mấy ngày nay cô ấy khẩu vị của cô ấy không được tốt, cậu xem một chút xem thế nào?"

Lữ Khải: ... Chút chuyện nhỏ này mà cũng bắt cậu ta xem ấy hả? Đi ra tiệm thuốc mà mua men tiêu hóa đi!

Dù nghĩ như vậy nhưng Lữ Khải vẫn xem mạch cho La Thiến, sau đó thì vẻ mặt nghiêm túc hơn không ít.

Vẻ mặt này khiến La Thiến bị dọa sợ, cô đời trước chính là như vậy, mới đầu chỉ cảm thấy hơi không thoải mái, tới bệnh viện khám thì vẻ mặt của bác sĩ cũng như thế này, sau đó... liền không có lối thoát.

Khóe môi của La Thiến không khỏi run rẩy: "Em thế nào?"

Lữ Khải sững sờ, nói: "Có vẻ không sao?"

La Thiến: "... Không sao, không sao thì vẻ mặt của anh lúc này là gì?"

Lữ Khải cười một tiếng, nói: "À, là vẫn chưa chắc lắm, em đưa tay đây anh xem lại một chút."

Thế là, La Thiến lại thả lỏng nắm tay, đưa tới trước mặt Lữ Khải. Lần này, biểu cảm của Lữ Khải còn nghiêm trọng hơn lần trước nhiều.

Trong đầu La Thiến nổ bùng một tiếng, cô sắp khóc tới nơi rồi: "Rốt cuộc là em bị làm sao? Anh cứ nói thẳng ra đi!"

Lữ Khải mỉm cười nói: "Không sao hết, chỉ là em mang thai thôi, em bắt mạch lâu là để xem thai nhi được bao lâu rồi!"

La Thiến thở phào nhẹ nhõm: "À, à, à, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!" Chỉ cần không phải bệnh nan y thì đều tốt hết.

Lúc này, đến phiên Đường Diễn mộng lung: ???

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 90

Chương 90

Edit: Tiểu Vũ không thích kiểm tra vấn đáp đâu :((

Ngây người mất một lúc La Thiến mới phản ứng được: "Anh vừa nói em làm sao cơ?"

Lữ Khải cười nói: "Mang thai, hơn 1 tháng."

La Thiến sững sờ: "Bắt mạch mà cũng biết bao lâu á hả?" Thần y!

Lúc này La Thiến vẫn còn chưa biết, Lữ Khải là Trung y thế gia, cậu ta kế thừa sự nghiệp của gia đình, ở trong giới Trung y cũng coi như một chuyên gia.

Lữ Khải cười gật đầu, La Thiến bây giờ mới hoàn hồn, hỏi: "Không phải, trọng điểm là em có rồi? Của ai vậy?"

Hàn Văn Hiên: "...". Sặc, cảm giác mình đã biết chuyện không nên biết.

Lữ Khải: "...". Câu hỏi này của em, có chút khùng bố thật đấy!

Khổng Diệc Nhân: "...". Đỉnh đầu lão Đường xanh lét cả rồi!

Hiện tại ngay cả suy nghĩ muốn bóp chết La Thiến Đường Diễn cũng có, anh gầm nhẹ: "Em nói linh tinh gì đấy."

La Thiến bây giờ mới nhận ra câu hỏi vừa rồi của mình để khiến người khác hiểu lầm, liền giải thích: "Nhưng mà, chúng ta đều làm biện pháp mà!"

Lữ Khải mỉm cười, nói: "Chị dâu, không có nhãn hiệu BCS nào dám khẳng định hiệu quả tránh thai là 100% đâu."

La Thiến sững sờ, nói: "À, là thế sao?" Đối với cái đồ chơi BCS này, La Thiến đúng là không hiểu lắm, từ trước tới nay đều là Đường Diễn tự đi mua, tự dùng và tự vứt.

La Thiến rất ngại khi phải đối diện với cái đồ chơi này, cô không muốn nhìn nó đâu!

Sau khi nghĩ một hồi, La Thiến đột nhiên quay đầu sang hỏi Đường Diễn: "Không phải anh mua hàng rẻ tiền đấy chứ?"

Cho dù BCS không có hiệu quả 100% nhưng chắc chắn cũng sẽ không thấp! Đường Diễn mua đồ giảm giá?

Khi Lữ Khải nói La Thiến mang thai, Đường Diễn đã kinh ngạc rất lâu, trong lòng anh có một sự kích động lâu rồi mới thấy, nhưng một câu "Của ai?" kia khiến tâm trạng anh đang từ thiên đường rơi thẳng xuống đáy vực. Nháy mắt đó, anh ngây ngẩn cả người, còn thật sự cho rằng đứa bé này không phải con của mình. Nhưng nghĩ kỹ lại thì anh mới nhận ra, với cái tính tình từng tưng kia của cô thì nói gì mà chả được.

Khó khăn lắm mới khiến cô bình tĩnh lại, anh đang muốn tiếp tục sự kích động bị ngắt quãng ban nãy thì La Thiến lại hắt thêm một xô nước, dập tắt đi ngọn lửa vừa mới cháy trong lòng anh.

Đường Diễn mắng: "Em nghĩ tôi sẽ giống em à?"

"Nhưng anh nghĩ mà xem, anh mới mua được mấy cái chứ? Thế mà đã trúng thưởng rồi? Nói thật đi, có phải anh mua đồ giảm giá không? BCS mà anh có thể mua loại giảm giá sao?" La Thiến chất vấn.

Đường Diễn: "... Loại hàng này không có giảm giá đâu." Nhắc tới giảm giá là anh lại nhớ đến bộ áo ngủ cô mua cho ở Bắc Kinh, chắc giờ này nó vẫn treo trong tủ quần áo thì phải?

Lữ Khải cười khố: "Hai người về nhà đóng cửa nói chuyện này thì hình như tốt hơn đấy?"

La Thiến đỏ mặt: "Thật ngại quá, xin lỗi mấy anh ạ!" Bây giờ cô mới phát hiện ra điều không ổn, giơ tay che mặt nói: "Dạo gần đây ở chung với Đường Diễn nhiều quá, da mặt có chút dày hơn trước."

Đường Diễn thiếu chút nữa là phun máu, thầm than: Quả thực là oan vô cùng.

La Thiến đứng dậy nói: "Các anh trò chuyện đi nhé, em đi vào trước đây." Cô đứng dậy chuẩn bị đi, nghĩ nghĩ gì đó lại quay lại hỏi Đường Diễn: "Chắc là anh không mua trên Taobao đâu nhỉ?"

Đường Diễn hết cách, anh lạnh nhạt nói: "Em có thể để anh vui vẻ một cách bình thường được không?"

La Thiến vẫy tay rời đi, Đường Diễn hiện tại kích động không nổi nữa rồi, anh nhìn theo bóng lưng La Thiến, tâm tình hết sức phức tạp.

Lữ Khải cố gắng nhịn cười, vỗ vỗ vai Đường Diễn, nói: "Tôi hiểu, tôi hiểu."

Đường Diễn muốn tiếp tục duy trì sự kích động khi biết tin mình được làm bố, nhưng nhìn 3 thằng đàn trước mặt thì anh chẳng còn muốn kích với động cái gì hết.

Cuối cùng thì bầu không khí cũng trở về trạng thái bình thường, mấy người Hàn Văn Hiên lúc này mới bắt tay bắt chân chúc mừng Đường Diễn lên chức bố.

Trên mặt Đường Diễn cũng xuất hiện nụ cười, khóe miệng hơi giương lên, trong lòng tràn đầy cảm xúc nhưng trong đầu lại chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Mình được làm bố rồi? !

Đến tận lúc này, Đường Diễn mới có được tâm trạng kích động của một người đàn ông bình thường khi biết tin mình sắp được làm bố.

Đúng lúc này, La Thiến cũng chạy từ bên trong ra, ngồi xuống bên cạnh Đường Diễn, vẻ mặt không thể tin được hỏi: "Đường Diễn, em mang thai rồi?"

Sóng lớn cao mấy chục mét trong lòng Đường Diễn sụp đổ trong nháy mắt, trở về tâm trạng bình tĩnh thường thấy.

Cô lại muốn nói cái gì? Bây giờ mới hỏi câu này, là bởi vì đến tận lúc này cô mới phản ứng được?

Mặc dù Đường Diễn vẫn luôn biết La Thiến thần kinh thô, nhưng không ngờ nó lại thô đến mức này.

"Ừm." Đường Diễn đáp.

La Thiến nhìn anh: "Sao em lại mang thai?"

Đường Diễn: "..."

La Thiến lẩm bẩm: "Mình mang thai, mình thế mà lại mang thai? Mình phải làm mẹ rồi?"

Đường Diễn rất vui vì cuối cùng La Thiến cũng bắt đúng kên, anh bắt đầu kích động, đưa tay vỗ vỗ đầu La Thiến, đang muốn nói gì đó thì đột

nhiên La Thiến lại lên tiếng: "Thật sự không thể tin nổi, người mỗi ngày muốn nhìn thấy Đường tổng và Lâm Phỉ yêu đương thắm thiết thế mà lại mang thai đứa con của Đường tổng?" La Thiến che mặt: "Kích thích quá đi!"

Đường Diễn: "... Ừm, La Thiến vĩnh viễn sẽ không bắt được đúng kênh đâu! Mà thôi, dù sao thì đây mới chính là La Thiến.

3 ông anh em của Đường Diễn chứng kiến toàn bộ quá trình thay đổi cảm xúc của cặp đôi lạ đời này, từ đầu vô mồm tới bình tĩnh thản nhiên, rồi đến kích động vui vẻ.

Đôi bố mẹ mới lên chức này có quá trình cảm xúc khấn hấn người bình thường, sau một hồi náo loạn thì cuối cùng cũng đã chính thức tiếp nhận sự thật "La Thiến mang thai" !

Tuy Đường Diễn mặt đơ và không hay cười, nhưng lúc này ý cười đã xuất hiện trên gương mặt anh, đôi mắt cũng sáng lấp lánh.

Vài ngày sau, sau khi đưa tiễn 3 người anh em, Đường Diễn vòng qua vòng lại quanh người La Thiến, nhận ra tay chân mặt mũi của cô vẫn gầy tong teo thì liền nói: "Chúng ta đi bệnh viện đi!"

Mới đầu, La Thiến muốn mua que thử thai về thử lại xem đúng không nhưng sau khi ngâm lại thì cảm thấy vẫn nên tới bệnh viện xét nghiệm thì tốt hơn, thế nên cô liền đi theo Đường Diễn tới bệnh viện.

Đến bệnh viện, bác sĩ bảo cô đi siêu âm, kết quả trả về là một tấm ảnh màu nho nhỏ, tấm ảnh đầu tiên trong cuộc đời của bé cưng.

Cảm xúc trong lòng cô lúc này rất hỗn loạn, nhưng cũng đã chính thức tiếp nhận rồi. Cô vậy mà sửa cả kịch bản luôn rồi!!! Cô đang mang thai bé cưng của nam chính...

Đưa tay vuốt ve tấm ảnh nhỏ, nụ cười trên mặt La Thiển dần nở rộ: "Đường Diễm, em làm mẹ rồi."

Đường Diễm thấy cô dựa vào thành ghế, vẻ mặt nghiêm túc nhìn bức ảnh siêu âm thì cũng không ngăn nổi ý cười, anh nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Đường Diễm lên chức bố thì đương nhiên phải báo cáo với bố mẹ Đường, nhưng trước khi báo với bố mẹ thì.

Đường Diễm quyết định gọi điện khoe khoang với anh trai mình trước, mặc dù chuyện này rất vô nhân đạo, nhưng ai bảo Đường Hình đã từng chế nhạo anh một anh cực kỳ tàn ác chứ, cho nên, Đường Diễm vẫn rất yên tâm thoải mái gọi điện cho anh trai mình.

Vừa nhận máy đã nghe thấy giọng nói có chút hưng phấn hơn bình thường của anh trai: "Anh cũng đang muốn gọi cho cậu đây."

Đường Diễm đang rất kiêu ngạo! Anh lên chức bố cơ mà! Hiện tại anh cảm thấy toàn thế giới cũng chỉ có mình là ghê gớm nhất. Rất nhanh thôi anh sẽ có bé cưng của mình!

Thế nên anh không thèm chấp anh trai, vô cùng bình tĩnh hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Thân là anh em ruột thịt, cho dù cách điện thoại thì Đường Hình vẫn nghe ra giọng điệu của em trai hôm nay hơi khác, thế nên anh cũng hỏi: "Mà cậu tìm anh cho chuyện gì?"

Đường Diễm cười ha ha, nói: "Chuyện tốt."

Đường Hình cũng cười, nói tiếp: "Anh cũng có chuyện tốt muốn nói với cậu!"

Đường Diễn liền nói: "Chuyện của em là chuyện cực tốt."

Đường Hình không cam lòng yếu thế: "Tuyệt đối không thể tốt hơn của anh được!"

Đường Diễn cau mày, lạnh giọng nói: "Anh cứ phải chấp nhất từng tí một với em như thế à?"

Đường Hình đáp: "Bây giờ không phải! Anh thật sự có chuyện tốt muốn nói!"

Hai anh em cứ anh một câu em một câu, vài phút sau, cuối cùng cả hai người đều biết chuyện tốt của đối phương là gì.

Đường Diễn lúc ấy cực kỳ không thể tin được mà nói: "Bạch Nhụy mang thai?"

Đường Hình cũng giật mình hỏi lại: "La Thiến có rồi?"

Đường Diễn liền hỏi: "Không phải hai người đã chuẩn bị mang thai rất nhiều năm rồi sao?" Sao cứ phải đợi tới năm nay mới có thể?

Đường Hình cũng buồn bực: "Không phải cậu vẫn chưa theo đuổi được người ta à? Thế mà đã mang thai rồi?" Cứ phải tranh sự chú ý với vợ anh là thế nào?

Hai người đều cảm thấy phiền muộn vì sự chú ý của vợ mình bị cướp mất. Hỏi han một hồi mới phát hiện, hóa ra cả hai người đều là mang thai ngoài ý muốn. Và cũng đều là do BCS không hiệu quả!

Nhất thời, cả hai anh em nhà họ Đường đều rơi vào trầm lặng.

Đường Diễn nói: "Thôi để em điện cho mẹ báo tin La Thiến mang thai trước nhé!"

Đường Hình không phục: "Phải để chị dâu cậu nói trước chứ, mẹ cũng đã chờ nhiều năm như vậy rồi!"

Đường Diễn: "... Anh đã cưới người ta được bao nhiêu năm rồi, còn em thì chưa cả kết hôn đâu! Để La Thiển có chút cảm giác tồn tại đi, anh là anh cả mà chút độ lượng ấy cũng không có sao?"

Đường Hình: "Cậu không thấy chị dâu cậu phải nhẫn nhịn bao nhiêu năm à? Từ khi cưới tới giờ có lúc nào mẹ ôn hòa với cô ấy đâu, khó khăn lắm mới hết khổ, cậu làm em trai mà không biết kính nhường sao?"

Đời sau của Đường gia còn chưa sinh ra đời, ai là người báo tin vui đầu tiên có ý nghĩa rất quan trọng đối với Đường gia! Sinh mệnh đầu tiên của thế hệ sau, chẳng những có vị trí đặc biệt trong cấp bậc mà còn có vị trí đặc biệt trong lòng các trưởng bối, quan trọng hơn chính là, người mẹ của sinh mệnh đó cũng có thể sẽ được Đường gia chấp nhận ngay lập tức.

Đã có vợ thì anh em gì tầm này. Độ lượng? Kính nhường?

Vút! Vút hết!

Cho nên, khi mẹ Đường đang lim dim buồn ngủ dưới hơi ấm của điều hòa trong văn phòng tổng giám đốc Đường thị thì nhận được hai tin nhắn của hai thằng con trai.

Nội dung như sau:

"Mẹ, bạn gái con mang thai rồi."

"Mẹ, vợ con mang thai rồi."

Mẹ Đường: "... " Nhất thời, bà hưng phấn không nổi.

Mấy năm nay mẹ Đường rất hi vọng có cháu, nhưng khi đồng thời nhận được 2 tin nhắn thì phản ứng đầu tiên lại là: Hai thằng lừa gạt.

Dù sao thì Đường Hình cũng chuẩn bị mang thai tận 10 năm rồi! Mẹ Đường đã từng tìm hiểu, bây giờ người trẻ trong xã hội đều chạy theo xu hướng DINK (*).

(*) DINK: double in come, no kids. Tức là những người không muốn có con á.

Chờ đợi quá lâu nên bà sắp buông xuôi rồi, thế mà đột nhiên lại nhận được tin con trai cả không theo xu hướng DINK nữa? Con trai út chưa cưới mà đã có bầu?

Trong vòng 1 ngày, từ trên trời rơi xuống 2 cái bánh? Có thể tin được không?

Cho nên, mẹ Đường liền gửi cho 2 thằng con 1 tin nhắn với cùng nội dung như sau: "10 tháng sau, mẹ muốn nhìn thấy cháu của mẹ."

Hai anh em sinh đôi cũng rất tâm linh tương thông mà rep lại một tin nhắn với cùng nội dung: "Đường phu nhân, không cần tới 10 tháng đâu! 9 tháng sau là mẹ có thể nhìn thấy cháu trai hoặc cháu gái của mẹ rồi!"

"Hửm?" Mẹ Đường nhìn điện thoại mà ngây ngẩn cả người, hai anh em này hôm nay nghiêm túc thế!

Bà trầm ngâm một hồi rồi gọi điện bảo thư kí Kiều vào phòng, sau đó tỏ ra rất nghiêm túc nói với thư kí Kiều: "Sếp của cháu mang thai rồi!" Nghĩ nghĩ lại, cảm thấy không đúng lắm thì liền đổi cách nói: "Bạn gái của sếp cháu mang thai rồi."

Thư kí Kiều cũng rất nghiêm túc gật gật đầu nhưng trong lòng thì sóng đánh cuồn cuộn, thể hiện một nội tâm rất chi là phong phú.

Mẹ Đường trầm mặc, thư kí Kiều không nhin nổi sự tò mò mà gào thét trong lòng: Sau đó thì sao ạ? Sau đó thì sao bác ơi? Bác nói nhanh lên đi!

Mẹ Đường thấy thư kí Kiều không hiểu ý mình thì bèn nói thẳng: "Cháu có muốn gọi điện chúc mừng nó một tiếng không?"

"Được ạ!" Thư kí Kiều không hỏi gì, chỉ trả lời một câu rất dứt khoát.

Cô ấy đứng tại chỗ móc điện thoại ra gọi cho Đường Diễm, khi đầu bên kia nhận máy thì nói: "Đường tổng, tôi nghe nói La tiểu thư mang thai, chúc mừng anh lên chức bố nhé!"

Chờ hai người nói chuyện xong, tắt máy hẳn hoi rồi mẹ Đường mới hỏi: "Nó nói thế nào?"

Thư kí Kiều liền thuật lại: "Hình như Đường tổng đang ở bệnh viện, anh ấy nói anh ấy đang đưa La tiểu thư đi kiểm tra thân thể. Em bé rất khỏe mạnh, hiện tại đã được 1 tháng 20 ngày, vẫn còn chưa biết là bé trai hay bé gái."

Mẹ Đường nghe xong thì chấn kinh, con trai út của bà hình như lên chức bố thật rồi? Vậy chẳng phải bà cũng sẽ được lên chức bà nội hay sao?

PS: đang nghĩ xem có phúc lợi gì để đăng không, cơ mà chưa nghĩ ra nên thôi =))

Để mai ngày kia nghĩ ra đăng sau vậy =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 91

Chương 91

Edit: Tôi có cảm giác mắt mình tăng mấy độ rồi =))

Sau đó, mẹ Đường đọc lại tin nhắn của con trai cả, trầm tư một hồi rồi gửi tin nhắn hỏi: "Chọn được ngày hoàng đạo rồi à?"

Đường Hình hoàn toàn không để ý tới lời trêu chọc của mẹ, dù sao thì anh cũng được làm bố rồi! Anh có thể tha thứ cho lời châm chọc của mẹ, vui vẻ nói: "Vâng, năm nay rất thích hợp sinh em bé!"

Kế thừa hoàng vị à? ! Còn chọn ngày hoàng đạo nữa cơ đấy! Mẹ Đường thầm khinh bỉ con trai cả một hồi rồi hỏi: "Mấy tháng rồi?"

Anh trai Đường ngốc nghếch đáp: "Con không biết nữa! Bọn con cũng vừa mới biết thôi!"

Vừa biết?

Mẹ Đường vui vẻ gọi điện thoại cho con trai cả! Bên kia vừa nhận bà liền hỏi: "Vợ con thế nào rồi?"

Đường Hình: "...". Yên lặng quay đầu nhìn cô vợ vẫn còn đang đắm chìm trong thế giới 'không thể nào, không thể có chuyện đó được', anh cảm thấy mình vừa nhận được một đao của mẹ, thanh máu ngay lập tức giảm đi một nửa.

Còn chưa biết trả lời thế nào thì mẹ anh lại nói: "Biết mang thai mà sao không đi bệnh viện kiểm tra thế? Em trai con hôm nay vừa đưa bạn gái đi bệnh viện xong đấy, con thử nhìn lại mình đi."

Đường Hình: "... " Lại một đao nữa, vợ anh không thể tiếp nhận được sự thật này, nên không muốn đi bệnh viện, tránh việc lại bị đả kích thêm lần nữa.

"Nhanh chóng đưa vợ đi kiểm tra đi." Mẹ Đường có chút ha hê nói.

Đường Hình lạnh nhạt trả lời: "Chờ bọn con chọn được ngày hoàng đạo đã mẹ nhé!" Sau đó cúp điện thoại luôn.

Mẹ Đường: "... " Ngày hoàng đạo chết tiệt.

Quay trở lại khung cảnh ở bệnh viện thành phố An Vũ, La Thiến cầm kết quả siêu âm đi theo Đường Diễn ra khỏi cổng bệnh viện.

La Thiến nhìn chiếc xe Đường Diễn mới mua, nói: "Anh mua xe để làm gì đấy?"

Đường Diễn tỏ ra rất đương nhiên: "Để đưa em tới bệnh viện kiểm tra đó, không có xe thì làm sao mà đưa được?" Trước đó anh đều ở trong nhà La Thiến, biến thành một cái đuôi thật sự của cô, cô đi đâu anh đi đấy, mà La Thiến thì ngoài tới quán cafe và đi thu tiền nhà cũng chẳng đi đâu cả. Tới quán cafe và đi thu tiền nhà chỉ mất có 10 phút đi bộ nên xe ô tô hoàn toàn không có tác dụng nhưng bây giờ thì đã khác rồi!

La Thiến nhà anh mang thai đấy! Bọn họ phải đi bệnh viện, phải đi mua đồ dùng cho em bé, còn phải đi hóng mát đi ăn uống các thứ nữa! Không có xe thì làm sao mà đi được?

Chiều hôm qua Đường Diễn và mấy người Hàn Văn Hiên tới cửa hàng 4S để mua xe, tiêu chí mua xe của anh rất đơn giản, chính là phải ổn định,

ổn định nhất có thể.

4 người vừa vào cửa là nhân viên bán hàng đã biết đây là mấy chú heo cần làm thịt, thế nên rất hưng phấn tranh nhau tới tiếp.

Đường Diễn lúc ấy nói: "Dáng xe, màu sắc và các loại chức năng gì đó có thể không tốt, nhưng nhất định phải chắc chắn và ổn định, chắc chắn và ổn định đó anh có biết không?"

Khi Đường Diễn chuẩn bị dùng 8000 chữ để giải thích từ ổn định thì nhân viên bán hàng đành phải gật đầu lia lịa để biểu thị mình đã hiểu rồi. Không có cơ hội giải thích, Đường Diễn rất không yên tâm: "Có thật là anh đã hiểu rồi không?"

Lữ Khải đứng cạnh không chịu được nữa: "Cậu yên tâm đi, người ta chuyên bán xe, chắc chắn là hiểu hơn cậu!"

Đường Diễn nhú mào quay đầu nhìn cậu ta, cuối cùng mới miễn cưỡng tiếp nhận sự thật nhân viên đã hiểu rồi. Khi nhân viên bán hàng giới thiệu xe, Đường Diễn vẫn không ngừng bổ sung: "Nhất định phải thoải mái dễ chịu, phải an toàn."

Sau đó, nhân viên bán hàng giới thiệu cho anh mẫu xe đắt nhất trong cửa hàng, nói: "Tiên sinh, tiền nào của nấy! Chiếc xe này không những đáp ứng đủ các yêu cầu của anh mà các chức năng khác cũng rất tuyệt vời đó ạ."

Đường Diễn nhú mào nhìn chiếc xe bóng loáng như kiểu nhà giàu mới nổi trước mặt, hỏi: "Xe này ổn?"

Nhân viên bán hàng lập tức chỉ vào một chỗ nói: Có thiết bị giảm xóc tân tiến nhất bla bla, trang bị túi khí cao cấp nhất bla bla, rất phù hợp với những người hay phải đi lại trên đường gập ghềnh bla bla...

Đường Diễm nghe xong còn tưởng đây là xe cứu thương, thế là rất sáng khoái quét thẻ.

"Mua!" Đường Diễm chỉ nói một chữ nhưng khiến nhân viên bán hàng vui sướng không thôi!

La Thiến ngồi lên xe, cũng rất vui vẻ hỏi: "Xe này bao nhiêu tiền?"

Đường Diễm thỏa mãn sờ sờ con xe: "Cũng khá rẻ, chỉ khoảng 780 vạn thôi."

(*) À vâng, có 26 tỷ tiền Việt thôi ấy mà =))

Sắc mặt của La Thiến trong nháy mắt liền cứng đờ: "Xe dùng tạm thời mà anh lại mua đắt như vậy?"

Đường Diễm tươi cười nhìn cô, bao dung vô điều kiện hành vi "cố tình gây sự" của La Thiến! Anh đã lên mạng tìm hiểu rồi, phụ nữ có thai cảm xúc thường không ổn định, thân làm chồng, anh đương nhiên là phải bao dung!

"Không đắt, ngồi xe này rất thoải mái!"

"Có thể không thoải mái sao? Ngồi trên một đồng tiền đấy!" La Thiến buồn bực nói.

Đường Diễm tỏ vẻ em muốn nói sao cũng được, muốn buồn nôn thế nào cũng không sao, kết quả thành công khiến La Thiến trải nghiệm cảm giác nôn nghén lần đầu tiên.

Đường Diễm: "...". Con xe 780 vạn mới mua, thế mà lại khiến vợ anh say xe!

La Thiến xoa xoa bụng, nói: "Em hơi mệt, em ngủ một lúc đây!"

Đường Diễm yên lặng điều chỉnh ghế xuống thấp cho cô, La Thiến quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của mọi người, chỉ mới nhắm mắt 1 giây đã ngủ. Đường Diễm mỉm cười nhìn cô, anh vặn nhỏ âm thanh trên xe xuống, dùng tốc độ của một con rùa lái về tới chung cư đằng sau quảng trường Ích Hồng.

Đường Diễm dừng xe, nhìn La Thiến vẫn đang ngủ rất say, nhẹ nhàng vươn tay vén tóc trên mặt cô ra sau tai.

"Thiến Thiến?" Đường Diễm nhẹ giọng gọi một tiếng, nhưng La Thiến vẫn yên lặng ngủ say.

Đường Diễm xuống xe, đi sang bên ghế phụ mở cửa, do đột nhiên có hơi lạnh tiến vào nên La Thiến nhú mào rồi tỉnh lại.

Thấy Đường Diễm đang đứng cạnh cửa xe, La Thiến hơi ngậy ra, Đường Diễm đưa tay tới trước mặt cô, nói: "Đến nhà rồi!"

Một khắc này, La Thiến nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Đường Diễm.

Cô sững sốt một hồi lâu mới mở miệng nói: "Đường Diễm, nếu anh thật sự muốn đứa bé này, thì cả đời này chỉ có thể là em thôi!"

Câu này của La Thiến không đầu không đuôi nhưng Đường Diễm nghe cái là hiểu, trong lòng anh khẽ động, biểu cảm trên mặt càng thêm kiên định,

Anh cúi người, duy trì khoảng cách 10 cm giữa hai người, nói: "Cầu còn không được!"

La Thiến cười một tiếng, nắm chặt lấy tay anh rồi bước xuống xe. Trên thế giới này hình như có một câu---- mẹ là người phụ nữ mạnh mẽ nhất!

Nếu như đã giải quyết được tất cả mọi người và thay đổi được kịch bản thì cô bằng lòng, vì đứa bé này mà bước tiếp.

Buổi tối, Đường Diễm gửi tin nhắn cho anh trai: "Đường Hình! Vợ em bắt đầu cân nhắc chuyện về Bắc Kinh rồi đấy!" Ngay cả từ anh cũng không gọi.

Đường Hình nghiêng rắng, gõ từng chữ từng chữ trả lời: "Vậy thì mừng thay cho cậu!"

"Chị dâu thế nào rồi?"

Đường Diễm vốn dĩ muốn tiếp tục hỏi xem anh mình đã đưa Bạch Nhụy đi kiểm tra chưa, kết quả phát hiện ra, anh bị... block rồi.

Đường Diễm mượn điện thoại của La Thiển, gọi điện thoại cho anh mình, vừa có người nhận liền hỏi: "Đưa chị dâu đi khám chưa? Có muốn em dạy anh... "

Nhìn điện thoại bị cúp giữa chừng, Đường Diễm rất bình tĩnh trả điện thoại cho La Thiển.

Thấy dáng vẻ này của anh, La Thiển tò mò: "Anh hà tất gì phải làm thế chứ?"

Đường Diễm không trả lời, nhưng mà, anh nhớ kỹ mấy lời Đường Hình đã từng kích đều anh. Quân tử báo thù, mười năm không muộn!

"Đúng rồi, vợ anh trai anh cũng mang thai à?" La Thiển hỏi.

Đường Diễm nói: "Bạch Nhụy? Ừm, không hơn kém em bao nhiêu ngày đâu."

La Thiển không nhớ rõ những chuyện liên quan tới Đường Hình trong tiểu thuyết, đối với cô thì người Đường gia đều rất thần bí. Trong truyện,

chỉ có mỗi mẹ Đường ra mặt ngăn chặn tình yêu của nam nữ chính rồi bị độc giả điên cuồng mắng chửi mà thôi, những người khác thì không nói đến mấy.

Còn cô, cũng chỉ mới gặp qua mẹ Đường.

Nhất thời, La Thiến cảm khái nói: "Ày! Mẹ anh dễ nói chuyện thật ấy, lúc bảo em rời đi cũng chẳng uy hiếp gì cả."

Đường Diễm: "... " Đó là bởi vì em đi quá nhanh.

"Chỉ là bà ấy ra chiêu không như bình thường cho lắm!" La Thiến đáng tiếc nói.

Đường Diễm hỏi: "Ra chiêu gì cơ?"

La Thiến đứng dậy, rút một tờ giấy trắng nắm tới trước mặt Đường Diễm, nói: "Cho cô 500 vạn, rời khỏi con trai tôi!" Giọng nói kia, ánh mắt kia, đúng là y hệt mấy bà mẹ chồng hào môn.

Đường Diễm: "... "

La Thiến đáng tiếc nói: "Hãy! Mẹ anh chẳng ném chi phiếu cho em gì cả, trước đó em đã từng nghĩ tới chuyện này, nếu mẹ anh có ném thì chắc mệnh giá cũng phải 1000-2000 vạn!"

Đường Diễm: "... Tiền rơi từ trên trời xuống à?" Mở miệng là muốn 1-2000 vạn.

La Thiến trừng anh: "Anh cảm thấy mình rất rẻ sao? Giá trị con người anh cũng phải tầm 1-2000 vạn chứ, đúng không?"

Nói đến đây, La Thiến lại vui vẻ: "Dù nói thế nào thì mẹ anh cũng khiến công ty hủy hợp đồng với em... Còn cho em 300 vạn phí hủy hợp đồng, nếu em mà chủ động nói chuyện hủy hợp đồng thì phải bồi thường

400 vạn cho họ đấy, tính ra em được lãi tận 700 vạn lận. Ngẫm lại thì như vậy cũng rất tốt! À, thế là anh có giá 700 vạn đó!"

Đường Diễn mắng: "Cái gì gọi là anh có giá 700 vạn, anh chỉ đáng giá chút ấy thôi sao? Với cả, cái gì gọi là không uy hiếp, công việc của em bị bà ấy phong tỏa hết rồi đấy!"

La Thiến khoát khoát tay: "Đây mà là uy hiếp gì chứ, đối với em uy hiếp phải là cho người tới đánh cơ! Với cả, giá trị 700 vạn có gì không tốt? Kiểu người như anh mà bị bọn buôn người bắt đem bán thì cũng chỉ được 3-4 vạn thôi."

Đường Diễn giận: "Em so sánh cái kiểu gì đấy?"

"Mẹ anh cho em tiền nhiều hơn giá bọn buôn người cho nhiều lắm đấy!" La Thiến cười hi hi: "700 vạn không ít đâu, đừng buồn."

Buồn cái rắm ấy!

Đường Diễn nói: "Em mà còn như vậy nữa ra anh đánh đấy!"

La Thiến lập tức nhập vai người phụ nữ đáng thương: "Có con đúng là khác trước, còn chưa kết hôn mà đã muốn bạo lực gia đình rồi. Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không khuất phục trước thế lực tàn ác đâu, tuyệt đối không!"

Đường Diễn: "... " Ok, em vui là được rồi.

Lúc mẹ Đường gọi điện thoại cho Đường Diễn hỏi thăm tình hình, Đường Diễn liền hỏi tới chuyện chi phiếu.

"Lúc đó mẹ đi ngăn cản bọn con yêu nhau, tại sao lại không cho La Thiến chi phiếu? Mẹ làm thế chẳng đúng tiêu chuẩn gì cả!"

Tiêu chuẩn? Tại sao con trai tôi lại biến thành người như thế này?

Mẹ Đường mờ mịt vài giây, sau đó nói: "Mẹ có mang chi phiếu, nhưng chưa kịp lấy ra. Con bé đó đi nhanh quá."

Đường Diễm: "... Cô ấy cười tên lừa đi sao?"

Mẹ Đường không nhẫn được nữa: "Con có ý gì hả? Muốn nói cái gì?"

Đường Diễm bèn hỏi: "Mẹ chuẩn bị chi phiếu bao nhiêu tiền?"

Mẹ Đường ngây người, tuy không hiểu câu hỏi của con trai nhưng vẫn ăn ngay nói thật: "200 vạn."

Đường Diễm cười lạnh một tiếng: "Trong lòng mẹ con chỉ đáng giá 200 vạn thôi sao? Mẹ đúng là mẹ ruột mà!"

Mẹ Đường: "? ? ?" Nó rốt cuộc có biết ai đang điều hành công ty giúp nó không?

Đường Diễm nói tiếp: "Đừng nói với La Thiến chuyện mẹ có chuẩn bị chi phiếu, hoặc là chuyện mẹ chuẩn bị chi phiếu 200 vạn!"

Mẹ Đường không hiểu: "Tại sao?" Về sau con bé chính là con dâu bà, nếu con bé hỏi bà thì sao?

Đường Diễm cười lạnh, đáp: "Chút tiền ấy của mẹ có gì hay mà nói với người ta?"

Mẹ Đường: "? ? ?"

Đường Diễm cúp điện thoại, La Thiến từ phòng tắm ra thấy sắc mặt anh xám xịt thì hỏi: "Sao thế?"

Đường Diễm nói: "Không sao, vừa nói chuyện với mẹ!"

La Thiến càng không hiểu: "Nói chuyện với mẹ thì tại sao mặt mũi anh lại xám xịt thế kia?"

Đường Diển nói: "Anh vừa học được một câu ở trên mạng: Những bà mẹ trên đời này đúng là y hệt nhau!" (*)

(*) câu gốc là 同一个世界, 同一个妈妈 tôi gg tìm hiểu thì thấy đây là một câu nói đùa mà con cái thường dùng để bày tỏ nỗi lòng khi không thể giao lưu được với bố mẹ. Kiểu như mẹ các mày cũng thế đúng không? Mẹ tao gói 1 cái bánh mà không gói nên hồn, còn mắng tao gói xấu nữa? Mọi người sẽ cùng nhảy vào cảm thán, ừ đúng mẹ tao cũng như thế =)), kiểu kiểu vậy.

La Thiến nghe mà chẳng hiểu gì hết, đành "ừm" qua loa. Gần đây Đường tổng nhà cô bắt đầu khiến người khác khó hiểu ghê ấy.

La Thiến hoàn toàn chưa từng nghĩ tới, cô không những thay đổi kịch bản mà còn thay đổi hoàn toàn và triệt để tính cách của Đường tổng. Thân là người có tiền, từ nhỏ tới lớn anh chẳng bao giờ phải suy nghĩ quá nhiều về giá trị của đồng tiền thì giờ đây, anh đã phải so đo từng chút với đồng tiền rồi!

Phúc lợi tới đây: tổng lượt vote Wattpad được 20k nhé =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 92

Chương 92

Edit: Tôi đang lười dịch truyện vì mãi xem phim =)))

Khi biết tin La Thiến mang thai, biểu cảm của La Diễm cực kỳ vi diệu.

Chị lôi kéo La Thiến lại gần rồi nhỏ giọng hỏi: "Em còn chưa kết hôn mà đã mang thai, ý Đường Diễm như thế nào?"

La Thiến sững sờ, nói: "Vui vẻ đó!"

La Diễm rầu buồn bực, nói: "Vui vẻ là đương nhiên rồi, thế nhưng có bầu trước khi cưới, nhà bọn họ có... "

La Diễm nói đến đây thì do dự, La Thiến liền hỏi: "Có làm sao?"

La Diễm vụng trộm nhìn bên ngoài một chút, sau đó mới nói: "Đến lúc đó chuyện sính lễ sẽ như thế nào?"

"Hả?" La Thiến ngây người, hỏi: "Sính lễ á?" Sau khi trở thành người có tiền, La Thiến chưa từng nghĩ tới việc này.

"Chuyện này sao!" La Thiến hỏi: "Sính lễ bao nhiêu thì ổn hả chị?"

La Diễm lại ngó nghiêng xung quang rồi mới nhỏ giọng nói: "Hiện tại ít nhất phải 20 vạn, còn bình thường thì phải 30 vạn đấy!"

"Như thế... " La Thiến nuốt mấy chữ định nói trở về, chỉ lăm bắm đủ mình nghe: "Có phải là quá xem thường Đường tổng rồi không?"

"Em nói gì cơ?" La Diễm hỏi.

La Thiến khoát khoát tay nói: "Không có gì, không có gì, đến lúc đó em đòi Đường tổng 30 vạn là được ý mà!"

La Diễm lại do dự: "Có phải như thế nhiều quá không? 30 vạn là theo tập tục ở đây của chúng ta, Đường Diễm là người kinh đô, nó có thể tiếp nhận không? Haiz, thật ra không phải chúng ta thèm muốn gì 30 vạn đâu, bản thân em bây giờ có rất nhiều tiền mà! Chỉ là, hai em cũng có con rồi, bây giờ chuyện kết hôn là chuyện quan trọng nhất."

La Diễm khó xử: "Nếu không muốn thì sợ em gả qua đó bị người ta xem thường, còn nếu muốn..., giờ em đang có thai, mở miệng đòi tiền có phải sẽ bị bên đó uy hiếp không? Sau đó thì trở thành bà mẹ đơn thân?"

La Thiến khiếp sợ nhìn chị gái, vấn đề này vô cùng thực tế, cô hít sâu một hơi rồi nói: "Chị không phải lo lắng, kết hôn hay không còn phải xem tâm tình của em đấy!" Dám lảng tránh tiền sính lễ với cô, cô thu dọn hành lý bỏ đi luôn.

Do đang đắm chìm trong ảo tưởng quá mức nên cô vẫn chưa nghĩ ra một điều, Đường Diễm sẽ vì 30 vạn con con ấy mà lảng tránh với cô sao?

La Thiến tức giận, nói với La Diễm: "Chị yên tâm đi, em bây giờ có tiền, em có thể nuôi bé cưng 1 mình."

Đường Diễm đi ngang qua: "... " Nghe xong câu nói này của La Thiến, Đường Diễm cảm thấy toàn bộ thế giới này đều không ổn.

"Hai người đang nói gì đấy?" Đường Diễm nhanh chóng cắt đứt cuộc nói chuyện của hai chị em, nếu còn để 2 người tiếp tục thì không biết La

Thiến sẽ suy nghĩ tới phương diện kỳ quái nào nữa.

La Diễm nghe thấy giọng nói của Đường Diễm thì giật nảy mình, đôi mắt đảo loạn bốn phía, rõ ràng là biểu cảm của người đang chột dạ.

Thấy phản ứng của La Diễm, trong lòng Đường Diễm hơi động, thật sự có liên quan tới anh à? Đường Diễm bắt đầu suy nghĩ xem hai ngày này mình đã làm những gì?

Ừm, anh đối xử rất khách khí với La Diễm, còn với La Thiến thì quan tâm có thừa!

Không hút thuốc, không rượu chè, buổi tối cũng không ra ngoài chơi bời, đúng chuẩn một người bạn trai và một người em rể ba tốt mà!

"Không... không nói gì cả!" La Thiến cũng chột dạ.

Đường Diễm không thích để mấy chuyện này trong lòng, nhớ đâu sau này đột nhiên La Thiến lại chạy mất mà anh còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì sao.

Cho nên, buổi tối, Đường Diễm gài bẫy La Thiến, muốn biết trưa nay hai chị em cô đã nói chuyện mờ ám gì.

Chút tâm cơ của La Thiến hoàn toàn không phải đối thủ của Đường Diễm.

Đường Diễm lấy tâm tư cẩn thận nghiêm túc khi kí hợp đồng vài tỷ để đối phó với La Thiến.

Chờ tới khi moi hết nội dung cuộc trò chuyện, anh lại cảm thấy mông lung vô cùng: "Em vừa mới nói cái gì?"

La Thiến đã bị anh gài bẫy moi hết thông tin rồi nên cũng chẳng sợ gì, cứ thế nói thẳng: "Cũng không có gì! Chỉ là chị em lo lắng gia đình anh sẽ

không cho nhà em tiền sính lễ vì em mang thai trước khi cưới."

Đường Diễm: "..."

La Thiến bất mãn nói: "Chuyện này không thể trách chị em suy nghĩ nhiều! Quả thật là có những người như thế đấy! Bởi vì nhà gái mang thai nên nhà trai liền muốn được không con dâu. Nhà gái mà đồng ý không nhận tiền thì mẹ chồng lại đi khắp nơi nói rằng con dâu không cần tiền."

Đường Diễm: "... " Anh quả thật không hiểu nổi thế giới của em.

Đường Diễm không muốn hiểu mấy chuyện loạn xì ngầu này, anh chỉ muốn biết tiền sính lễ là bao nhiêu mà khiến mấy người này lo lắng được mất tới như vậy, thế nên anh hỏi: "Chị em muốn sính lễ bao nhiêu?"

Đường Diễm đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, tất cả đều bởi vì La Thiến đang cười như được mùa khiến anh có dự cảm không tốt. La Thiến cười đã đời rồi mới lại gần Đường Diễm nhỏ giọng nói: "Chị em muốn nhiều lắm."

Thấy La Thiến duỗi ra 3 ngón tay, Đường Diễm liền nghĩ: 300 triệu? 3 tỷ?

(*) 3 tỷ tệ là khoảng hơn 10000 tỷ tiền Việt =)))

La Thiến trả lời bằng chất giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu: "30 vạn đấy!"

Đường Diễm: "... " Con mẹ nó, hai chị em em muốn dùng 30 vạn để đá tôi? Tôi có thể tăng thêm 10 lần mà không thèm chớp mắt đấy.

"ha ha ha ha ha ha ha... " La Thiến lặn lộn trên giường há miệng cười to, cười xong thì liếc mắt đưa tình với Đường Diễm, hỏi: "Thế nào? Có phải 1 tháng rưỡi tiền lương của em không? Rất nhiều đấy nhé."

Đến lúc này Đường Diễm mới biết mình bị La Thiển đùa giỡn, anh bắt đắ dĩ nhào tới ôm cô rồi thở dài, nói: "Em biết rõ anh... "

"Tổng tài đại nhân, anh cho rằng ai cũng giống như anh sao? 30 vạn là rất nhiều đấy anh trai à." Thật ra, nếu nhà trai không có tiền thì nhà gái cũng chỉ muốn 10 vạn thôi. Chẳng qua, điều kiện của Đường Diễm rõ ràng không tệ, nếu muốn ít thì người khác sẽ nói nhà trai không coi trọng nhà gái.

Đường Diễm lại cười, nói: "Nói như vậy, anh chỉ cần bỏ ra 30 vạn là chúng ta liền kết hôn?"

La Thiển lạnh lùng nói: "Đây là hai việc khác nhau! Kết hôn là chuyện của 2 người mà! Em phải xem mình có thể sống tốt sống khỏe ở nhà anh hay không đã."

Đường Diễm: "...". Sao bảo nói xong tiền sính lễ là kết hôn cơ mà?

Đường Diễm hết cách với La Thiển, anh không muốn ép buộc cô, nếu như cô muốn ở lại đây cũng không sao, điều khó khăn nhất chắc là làm sao để chuyển trọng tâm công ty tới đây.

Chắc có lẽ Đường Diễm quá mức thành tâm nên ông trời đã cử bố mẹ La Thiển tới để... bức hôn.

La Diễm nghe La Thiển nói có thể nuôi con một mình thì bị dọa sợ! Ngay tối hôm đó liền gọi điện cho bố mẹ ở quê, ngày hôm sau, bố mẹ La liền khăn gói chạy tới thành phố.

La Thiển vẫn đang mặc quần áo ngủ, vẻ mặt lơ đãng nhìn bố mẹ.

"Sao bố mẹ tới sớm vậy ạ? Có chuyện gì sao?"

Mẹ La lo lắng nhìn chăm chăm bụng dưới của La Thiến, hỏi: "Mẹ nghe chị con nói, con có rồi?"

La Thiến ngây người, trả lời: "Vâng!"

Mẹ La buồn bã nói: "Sao còn lại không hiểu chuyện như vậy chứ? Còn chưa kết hôn mà!"

La Thiến xoa xoa mặt: "Ngoài ý muốn ạ, ngoài ý muốn ạ."

Bố La cũng rất lo lắng: "Thiến Thiến! Đường Diễn có thái độ gì với chuyện này?"

La Thiến dè dặt trả lời: "Hay là, bố hỏi thẳng anh ấy nhé?" Về Bắc Kinh? Đúng vậy, chuyện đã đến nước này thì đành phải trở về thôi, con của cô nhưng cũng là huyết mạch của Đường gia, không thể không về được. Trừ phi... Đường Diễn không nhận, nếu thế thì La Thiến có thể chạy trốn với tốc độ tên lửa luôn.

Cho nên, tấm chân tình của Đường Diễn, để bố cô nhìn thấy cũng tốt.

Đường Diễn bị gọi tới nói chuyện thì cảm thấy vui vẻ cực kỳ!

Có thể nói chuyện thì tức là có tiến triển rồi! Đường Diễn chuẩn bị 120% tâm lý để nghênh đón các loại câu hỏi từ bố La Thiến.

Kết quả, bố La chỉ hỏi đúng một câu: "Cháu có muốn kết hôn với La Thiến không?"

Đường Diễn gật đầu: "Đương nhiên là muốn ạ."

Bố La thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Thấy bố La không hỏi gì nữa, Đường Diễn đành phải hỏi: "Còn có vấn đề gì cần hỏi nữa không ạ?"

Bố La cười nói: "Chuyện còn lại chỉ là chuyện giữa người lớn với nhau thôi. Chú sẽ nói chuyện với người nhà cháu, mấy đứa trẻ các cháu không cần quan tâm đâu."

What! Đường Diễn thật sự muốn kêu ra tiếng, cái gì mà đứa trẻ cơ?

Anh đường đường là nam nhi 30, đầu đội trời chân đạp đất, không có cái gì là Đường tổng anh không thể giải quyết.

"Chuyện giữa cháu và Thiến Thiến, cháu có thể làm chủ chú ạ."

Bố La lắc đầu: "Cháu không hiểu, Thiến Thiến gả đi, không chỉ là gả cho cháu mà con bé còn phải sống với người nhà cháu nữa."

Đường Diễn nói tiếp: "Cháu với Thiến Thiến sẽ sống cuộc sống riêng của hai người, không ở chung với bố mẹ cháu đâu!" Nhà bọn anh không có yêu cầu phải sống chung với trưởng bối, dù sao thì bố mẹ anh đều là người thích tự do.

Bố La thiếu chút nữa là cảm động rơi nước mắt, nhưng cũng vẫn rất kiên quyết: "Thiến Thiến nhà chú lấy chồng xa, chú muốn gặp mặt ông bà thông gia một chút. Gả xa như vậy, cũng không biết con bé có quen hay không, thân làm bố mẹ, cô chú cũng chỉ có chút tâm nguyện này. Thiến Thiến có thể sống tốt là cô chú thỏa mãn rồi. Thế nhưng, dù sao cũng là gả xa, nhớ đâu có lúc đau buồn tổn thương muốn tìm người nói chuyện nhưng lại cãi nhau với cháu thì sao, lúc đó nó chỉ có thể một mình trốn bên ngoài. Bởi vì quá xa, nên... không thể trở về nhà mẹ đẻ được!"

Đường Diễn lặng yên nghe hết, sau đó nói: "Cháu sẽ cố gắng làm thật tốt."

Bố La rơi lệ gật đầu cười, Đường Diễn nói tiếp: "Cháu sẽ bảo bố mẹ cháu xuống đây gặp cô chú ạ!"

Bố La hài lòng, mẹ La cũng rất cao hứng. Gặp mặt ông bà thông gia một chút, cũng xem thái độ của họ như thế nào. Còn việc lấy chồng xa? Điều này đã tránh không khỏi rồi, may mà La Tuấn đang học ở Bắc Kinh, về sau liền để nó cắm rễ ở đó, vậy cũng coi như... là nhà mẹ đẻ của La Thiển rồi.

Buổi tối, Đường Diển gọi điện thoại cho mẹ mình, nhưng mẹ Đường rất có cá tính mà tắt máy không nghe!

Thằng nhóc chết tiệt! Mẹ gọi cho mày bao nhiêu cuộc mà mày không thèm nghe, bây giờ lại muốn tìm mẹ? Cứ đợi đấy!

Đường Diển mặt không thay đổi gọi điện cho bố, bố Đường nhận điện thoại, ngay cả "Alo" đều không nói, chỉ im lặng chờ xem đối phương sẽ nói gì.

Đường Diển hiển nhiên đã quen thuộc với điều này, đầu bên vừa nhận máy anh đã mở miệng: "Bố! Con muốn kết hôn."

Một tin tức bùng nổ như vậy, đổi thành những ông bố khác thì khẳng định là đã chửi ầm lên hoặc là vui vẻ khen ngợi con trai mình.

Nhưng phản ứng của bố Đường là gì?

Đường Diển thấy bên kia vẫn tiếp tục im lặng, cho dù anh và bố anh đều là kẻ 8 lạng người nửa cân thì cũng không nhịn được hỏi: "Bố có còn nghe không đấy?"

"Còn."

"Thế bố nói gì đi!"

"..." Bố Đường tiếp tục im lặng.

"Con cúp nhé." Đường Diển nói.

"Đừng." Bố Đường ngăn cản, sau đó suy nghĩ rồi nói: "Bố chỉ đang tự hỏi... ừm... nên nói thế nào thì tốt."

"Bố muốn nói cái gì? Chỉ cần tỏ thái độ là được rồi." Đường Diễm đáp.

Bố Đường liền nói: "Bố là một người bố rất tiến bộ!"

Đường Diễm: "...". Bố có ý gì thế? ? ?

Bố Đường nói tiếp: "Con không cần phụng tử thành hôn đâu."

Đường Diễm giận: "Có mà bố phụng tử thành hôn ấy, con đây là cha bằng tử quý đó. Nhờ đứa bé mà thượng vị!" Stop, anh vừa mới nói cái gì cơ? Đường Diễm suyt nửa thì nghẹn chết vì trí thông minh của bản thân, đây rõ ràng là bị La Thiển lây bệnh mà.

Chiêu thức hại người của La Thiển rất độc, Đường Diễm có cảm giác mình trúng độc quá nặng rồi.

Bố Đường: "...". Tút tut tut, cúp điện thoại luôn.

Đường Diễm nhìn điện thoại bị cúp, đang suy nghĩ xem có nên gọi lại giải thích hay không thì đã thấy bố anh gọi lại.

Đường Diễm trầm nghĩ, bố ruột có khác!

Vừa nhận máy đã nghe thấy bố Đường nói: "Bố bảo này, vừa rồi có người giả mạo con gọi điện cho bố đấy!"

Đường Diễm: "...". Bố là bố ruột, nhưng con trai thì chưa chắc đã là con trai ruột đâu.

PS: Có món bánh gì dùng lò nướng mà ngon ngon, dễ làm ko nhĩ các nàng?

Mai chủ nhật tôi muốn nghịch tí =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 93

Chương 93

Edit: Tiểu Vũ trả phúc lợi 20k votes nhé =)))

"Bố có thể đừng đùa nữa được không?" Đường Diễm bất đắc dĩ hỏi.

Bố anh cười cười, nói: "Rất thú vị mà!" Nếu như không phải đã tan làm thì cấp dưới của ông sẽ phải trợn mắt há miệng khi nhìn thấy vẻ mặt này của ông!

Đường Diễm hết cách, đành nói: "Người nhà La Thiển muốn gặp bố mẹ một lần."

Bố Đường đáp: "Đúng là nên gặp."

"Lúc nào bố mẹ tới?" Đường Diễm hỏi.

"Bố mẹ lúc nào cũng có thể, là nhà trai thì nên nghe theo ý nhà gái. Bên đó muốn gặp lúc nào thì bố mẹ gặp lúc đấy!" Nói xong, liền cúp điện thoại.

Tuy nói ít nhưng đó chính là sự cam đoan của bố anh. Đường Diễm đã có thể không phải lo lắng tới chuyện, mẹ anh ghi thù việc anh không nghe điện thoại của bà mà không xuống gặp thông gia nữa rồi. Mặc dù bình thường bố Đường rất lặng im, không hay lên tiếng trong gia đình nhưng mỗi khi có chuyện lớn thì ông đều biết phải làm như thế nào. Trong lòng ông đã quyết thì sẽ không cho phép người khác làm hỏng.

Lúc ấy, sau khi Bạch Nhụy và Đường Hình đăng ký kết hôn, mẹ Đường đang muốn bộc phát thì bố Đường đã nhanh một bước xông tới đánh Đường Hình một trận. Sau đó dẫn Đường Hình tới Bạch gia xin lỗi và tiếp nhận mọi yêu cầu của Bạch gia.

Bố Đường thân là người tòng quân, cũng là người theo nghiệp chính trị thế nên trong lòng ông luôn có một loại trách nhiệm. Nhưng ông cũng không cứng nhắc trong việc giải quyết, dù sao thì ông cũng chỉ là một người bố. Hai đứa trẻ yêu nhau, giấy chứng nhận kết hôn cũng có rồi, như vậy thì phần trách nhiệm này Đường Hình bắt buộc phải gánh. Dù cho khi đó, Đường Hình và Bạch Nhụy cũng đều chỉ là những chàng trai cô gái 22 tuổi. (*)

(*) bên Trung quy định, nam 22 nữ 20 mới đủ tuổi kết hôn.

Có lời cam đoan của bố, Đường Diễn liền yên tâm.

Ngày hôm sau, lúc ăn cơm Đường Diễn bèn nói chuyện này với bố mẹ La.

Đúng vậy, bố mẹ La đêm qua ở lại đây, 3 phòng ngủ 1 phòng khách, đủ dùng. Từ lúc được thăng cấp lên làm bạn trai, Đường Diễn đã không cần mặt mũi chạy tới ở cùng với La Thiển rồi, huống chi bây giờ còn được thăng thêm một cấp nữa, làm sao có thể chuyển ra ngoài được!

Dọn dẹp căn phòng trước đó Đường Diễn ở một chút là bố mẹ La có thể thoải mái vào ở.

"Người nhà cháu nói thế nào?" Bố La hỏi.

Đường Diễn mỉm cười nói: "Bố cháu nói, mọi chuyện nghe theo ý của cô chú ạ. Cô chú cứ chọn thời gian rồi cháu thông báo với họ là được."

Bố La nghe vậy thì yên tâm hơn không ít, ông cảm thấy người Đường gia rất văn minh lịch sự.

Ông thầm nghĩ trong lòng, nhà bọn họ đã lịch sự như thế thì La gia cũng không thể không biết điều được. Tiền sính lễ sẽ không muốn quá nhiều, không để Đường gia xem thường Thiến Thiến, cũng không thể khiến Đường gia cảm thấy khó xử.

Đường gia mà khó xử thì về sau có lẽ sẽ làm khó con gái mình mất.

Bố La tính toán rất vui vẻ, Đường gia coi trọng con gái ông, con gái ông hiện tại cũng đã mang thai rồi, chỉ có thiếu một hôn lễ nữa thôi!

Sau khi cân nhắc, ông liền nói: "Để chú xem sắp tới có ngày tốt nào không, việc này rất cần ngày tốt, bố mẹ cháu có bận vào lúc nào không?"

Đường Diễm nghĩ nghĩ rồi nói: "Mẹ cháu lúc nào cũng được, còn bố cháu thì... có rảnh."

Bố La: "? ? ?" Bố cháu làm gì vậy? Cảm giác từ rảnh cháu nói rất gian nan.

"Nếu như bố cháu bận thì chúng ta chọn thời gian ông ấy rảnh?" Mẹ La hỏi Đường Diễm, mặc dù muốn nhìn thấy thành ý của Đường gia, thế nhưng cũng không thể được nước lẩn tới. Tuy rằng lần đầu gặp mặt nên chọn ngày tốt nhưng cũng phải xem người ta có rảnh hay không nữa.

Đường Diễm liền nói: "Không sao đâu ạ, bố cháu bảo cứ theo ý của cô chú."

Mẹ La thầm vui trong lòng, cũng không nó gì nữa.

Từ trước tới nay, La Thiến chưa từng biết nôn nghén lại khó chịu như vậy, cô không thể ăn được bất cứ loại thức ăn mặn nào.

Đường Diễn tay trái xách một con gà tay phải cầm một con vịt, anh đứng nhìn La Thiến đang quỳ rạp trong nhà vệ sinh, vẻ mặt vô cùng khó xử. Mọi người đều nói phụ nữ có thai thì phải ăn nhiều đồ bổ, nếu không thì em bé sẽ không đủ dinh dưỡng, thế nhưng dạo gần đây La Thiến chỉ ăn được... rau xanh thôi.

La Thiến quay đầu nhìn hết gà lại vịt trên tay Đường Diễn, cả người đều cảm thấy khó chịu, cô trừng mắt: "Phong phạm tổng giám đốc của anh đâu rồi? Sao anh có thể đi chợ mua thức ăn được chứ?" Còn mua 2 con to dùng như thế?

Đường Diễn rất vô tội: "Không phải em dẫn anh đi sao?" Còn thường xuyên bảo anh đi mua đồ ăn nữa.

La Thiến đương nhiên không nhận: "Anh là tổng giám đốc lạnh lùng kiêu ngạo, mau đem 2 con gà vịt kia đi."

"Con nói gì vậy? Tiểu Đường về rồi sao? Gà vịt rất tốt! Nhìn thế này là biết rất có chất rồi!" Mẹ La đi ra, đánh gãy hy vọng muốn sống của La Thiến đồng thời vô cùng dịu dàng khen ngợi Đường Diễn.

Chờ tới khi mẹ La rời đi, La Thiến vịn khung cửa đứng dậy, lên án nhìn Đường Diễn, bắt đầu nhập vai người phụ nữ có bầu đáng thương: "Tôi biết, tôi biết mà. Đối với đàn ông các anh thì phụ nữ chúng tôi chỉ là công cụ sinh con mà thôi."

Lau lau mấy giọt nước mắt không hề tồn tại trên mặt, La Thiến nói tiếp: "Là tôi đã đánh giá mình quá cao, anh chỉ muốn đứa bé, mà tôi cũng chỉ là vật phẩm kèm theo. Tôi hiểu rồi, tôi không phải người phụ nữ không biết điều, tôi hiểu... "

La Thiến khóc lóc hai tiếng liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng đúng tiêu chuẩn tổng giám đốc của ai đó: "Thiến Thiến, kỹ năng diễn xuất của em tiến bộ rồi."

La Thiến: "... " Quay đầu nhìn anh, sau đó hỏi: "Sau đó thì sao?"

Khi Đường tổng EQ thấp chuẩn bị tự tìm đường chết thì đã nghe thấy một câu hỏi làm thức tỉnh mong muốn sống sót của anh, thế là ngay lập tức chuyển giọng: "Lần sau anh sẽ mua rau."

La Thiến mỉm cười: "Em thích cải trắng."

"Được." Đường Diễn đồng ý vô điều kiện.

Tâm trạng La Thiến rất tốt! Gần đây trên bàn ăn chỉ thấy món mặn không thấy món rau khiến phụ nữ có thai chỉ muốn ăn rau là La Thiến khổ không thể tả. Đường Diễn lâm vào tình huống khó xử, nên làm khó bé cưng hay làm khó La Thiến? Cuối cùng, quyết định của Đường Diễn là tạm thời làm khó bé cưng.

Đường Diễn ngâm đẳng suýt cay, vụng trộm ăn hộ không ít đồ bổ của La Thiến.

Cho nên...

Cho nên, khi Đường Diễn đi đón máy bay, bố mẹ Đường và Đường Hình đi ra nhìn thấy Đường Diễn thì câu đầu tiên bố Đường hỏi chính là "Sao bố cảm thấy mày béo hơn nhỉ?"

Đường Diễn: "... " Hừ, quả nhiên không phải con ruột, cái gì mà sinh đôi chứ, 8 phần là nhặt được.

Đường Hình cũng lạnh lùng nhìn anh: "Anh cũng thấy béo."

Đường Diễn: "... Vợ anh đâu?"

Đường Hình: "... " Thanh máu giảm đi một nửa, nhưng vẫn không chịu thua: "Anh đưa cô ấy về ngoại ăn Tết rồi!"

Đường Diễm cười lạnh: "Ăn Tết Dương á?"

Ngày lễ của người Trung Quốc, phần lớn đều là ngày lễ truyền thống có từ hơn ngàn năm trước như Tết Âm lịch, Tết Thanh Minh, Tết Trùng Cửu, Tết Trung Thu. Còn mấy ngày lễ như Dương lịch, Lao Động, Quốc Khánh thì chẳng ai cố ý về nhà ăn Tết cả.

Cho nên, khi Đường Hình nói đưa vợ về ngoại ăn Tết thì Đường Diễm liền biết ông anh của mình đang chém gió. Cmn, làm gì có ai cố ý về ngoại ăn tết Dương chứ? Dương nhiên, trở về chơi lại là một chuyện khác.

Đường Hình có chết cũng không thừa nhận: "Ừm!"

Đường Diễm lười để ý tới anh trai, hai anh em sau khi lại một lần nữa tổn thương nhau thì liền vui vẻ trở về nhà trọ của La Thiến.

Bố mẹ La biết hôm nay bố mẹ Đường tới thì mới sáng ra đã đi mua rất nhiều thức ăn, nào thịt nào vịt nào gà nào cá khiến mức độ nôn nghén của La Thiến càng thêm trầm trọng. Cô cực kỳ ghét bỏ mấy món bố mẹ mình nấu hôm này.

Bởi vì mang thai nên La Thiến được tự động thăng cấp thành Thái hậu, thế nên sau nôn nghén vì phải ngửi quá nhiều mùi dầu mỡ, cô đã được phê chuẩn cho vào phòng ngủ nằm.

Lúc 4 người Đường gia tới, bố mẹ La Thiến chỉ còn biết ngây người ra nhìn, bố Đường mẹ Đường, Đường Hình Đường Diễm đều mặt đơ giống hệt nhau.

Bốn người với bốn biểu cảm giống hệt nhau, lại thêm ngoại hình cũng khá tương tự khiến bố mẹ La nhất thời quên cả chào hỏi.

Cuối cùng, vẫn là Đường Diễm mở miệng trước: "Chú La, đây là bố cháu, đây là mẹ cháu, còn đây là anh trai cháu."

"Chào ông chào bà, chào cháu, mau vào nhà ngồi đi." Bố La hoàn hồn, mỉm cười chào hỏi nhưng trong lòng lại đang thầm nghĩ, sao cứ có cảm giác không dễ ở chung vậy nhỉ?

Chẳng lẽ... đây là ra oai phủ đầu?

Sau khi ông tưởng tượng một hồi thì cười nói: "Không cần cời giày, không cần cời giày đâu. Chắc mọi người chưa ăn cơm đúng không?"

Bốn người cùng lúc cời giày, tiến vào phòng khách, đặt hành lý xuống, bố Đường nhìn bố La, sau đó... im lặng.

Bố La: "..."

Mặc dù mọi người thường nói im lặng là vàng thế nhưng bố La không tiếp nhận được kiểu im lặng này đâu. Ông có chút lo lắng hỏi: "Ông thông gia... đây là?"

Bố Đường bỗng nhiên cúi người, sau đó mới nói: "Con trai tôi quả thật có chút thất lễ, thân làm bố, tôi cảm thấy rất xấu hổ, cũng vô cùng áy náy. Chuyện hôn lễ, nhà chúng tôi đều rất thành tâm thành ý. Ông thông gia có yêu cầu gì thì cứ nói thẳng, tôi tuyệt đối không có ý kiến gì."

Bố La hết sức cảm động, lôi kéo bọn họ ngồi xuống ăn cơm, lúc này La Thiến cũng từ trong phòng đi ra.

Lúc La Thiến đi ra cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc, bởi vì, cô trông thấy... tận 4 Đường Diễn lận! Thần kỳ thật đấy!

Hai mắt La Thiến phát sáng ngồi xuống đối diện Đường Diễn, nhìn một nhà 4 người Đường gia trước mặt, sau đó cực kỳ hưng phấn chào hỏi: "Cháu chào hai bác ạ, cháu là La Thiến, hai bác có thể gọi cháu là Thiến Thiến."

La Thiến không bị trúng huyết cười như Bạch Nhụy, dù sao cô cũng từng là một diễn viên, cũng có chút kỹ năng diễn xuất. Huống chi, đời trước cô làm phục vụ nhiều năm như vậy, cũng biết cách che giấu cảm xúc.

Nhưng cảm xúc của cô thì vẫn vô cùng hưng phấn, cô đỏ mặt nói: "Mọi người giống nhau thật đấy ạ, vừa nhìn là biết người một nhà!"

Bố mẹ Đường nhìn nhau, gật đầu nói: "Di truyền."

La Thiến cười cười: "Lợi hại thật luôn!"

Bố Đường gật đầu, lấy một chiếc hộp từ trong ngực ra, sau đó là đến mẹ Đường, bà cũng lấy một chiếc hộp từ trong túi xách ra, cuối cùng là đến Đường Hình.

Toàn bộ quá trình, giống như mà giao dịch ma túy trên phim vậy, bịch bịch, 3 cái hộp theo thứ tự được lấy ra.

"Đây là?" Bố La có chút bị dọa, hỏi.

Bố Đường vừa cầm hộp vừa nói: "Tôi nghe nói lần đầu tiên gặp mặt phải có chút lễ gặp mặt."

Bố La lập tức nói: "Vẫn còn chưa nói đến chuyện này mà!"

Bố Đường nhìn ông, nói: "Không sao, coi như gộp chung lại."

Bố La thầm mắng trong lòng: Mẹ nó, cái gì mà gộp chung hả!

Sau đó, bố Đường mở hộp ra, là một chiếc dây chuyền vàng. Mẹ Đường cũng mở hộp, là một chiếc vòng tay vàng. Đường Hình cũng mở cái hộp của mình, là một chiếc nhẫn vàng.

Bố La: "..."

Bố La nhìn dây chuyền vàng của bố Đường mà ngây ngời, không rõ lắm hỏi: "Dây chuyền này của ông nặng bao nhiêu vậy?"

Bố Đường ngẩng đầu nhìn ông, thản nhiên nói: "1 cân!" (*)

(*) 1 cân TQ = 0.5 kg, 1 chỉ vàng = 3.75 g, tức là 0,5 kg = 13,33 cây vàng, theo giá vàng hôm nay thì là có giá khoảng 650 triệu tiền Việt á á =))

Bố La: "..."

Bố Đường nói: "Tôi có hỏi qua, lễ gặp mặt mà tặng vàng thì tương đối tốt. Mới đầu tôi định mua mấy cân nhưng sợ nặng quá con bé đeo không nổi."

Bố La: "... Ông nghĩ chu đáo quá."

Sau đó ông nhìn về phía mẹ Đường, mẹ Đường hiểu ông ấy đang hỏi mình nên nói: "Cái vòng tay này của tôi 1 cân 1 lạng." Bố Đường liếc mắt nhìn bà một cái.

La Thiến nghĩ: Mua thêm mấy cái vòng tay kiểu này nữa là cô có thể tập thể dục thay tã được rồi.

Dưới ánh mắt của bố mẹ La, Đường Hình nói: "Cô chú yên tâm, chiếc nhẫn này của cháu có nửa cân thôi, cháu không thể vượt mặt bố mẹ cháu được. Với cả, nếu như nặng hơn thì ngón tay của La Thiến sẽ không uốn được mất."

"Không anh ơi, hiện tại nếu có đeo chiếc nhẫn này của anh thì em cũng không thể uốn cong ngón tay được đâu." Thật ra La Thiến muốn nói là, chiếc nhẫn này của anh có cần giống đồ bảo vệ ngón tay đến thế không, anh nhất định phải bắt người ta đeo cái này để cong ngón tay sao? Đừng có dọa người khác có được không?

Bố mẹ La nhìn xong lễ gặp mặt thì choáng váng tập thể, lễ gặp mặt của nhà mấy người còn nhiều hơn cả tiền sảnh lễ, mấy người bảo chúng tôi phải nói chuyện tiếp với mấy người kiểu gì đây?

PS: tối nay vẫn có chương nha

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 94

Chương 94

Edit: Hôm nay Vũ làm bánh flan nhé =))

Đường Diễm có chút bất ngờ nhìn 3 người một chút, hỏi: "Ai nói với mọi người là đưa vàng đấy ạ?"

Bố Đường quay đầu liếc anh, thản nhiên nói: "Bạch gia."

Đường Diễm: "...". À đúng rồi, đây chính là phong thái của Bạch gia mà.

Mấy hôm trước, khi cùng con trai cả đưa con dâu về Bạch gia, bố Bạch hỏi bố Đường: "Ông thông gia định đi đâu vậy?"

Bố Đường kiêu ngạo trả lời: "Đường Diễm tìm được vợ rồi, tôi đi bên đó bàn chuyện." Lời nói này giống như kiểu chuẩn bị đi nói chuyện làm ăn vậy.

Bố Bạch nghe xong, cười đến mức khuôn mặt béo mập phát sáng cả lên, nói: "Chúc mừng, chúc mừng nhà ông nhé! À ông thông gia định chuẩn bị quà gì?"

Bố Đường ngậy người: "Quà?"

Bố Bạch liền nói: "Quà gặp mặt, quà gặp mặt đó! Lần thứ nhất gặp mặt bắt buộc phải có lễ gặp mặt."

Bố Đường rút tập chi phiếu, viết con số 200 vạn lên, sau đó xé ra nhét vào trong lì xì, hỏi: "Thế này có thể chứ?"

Bố Bạch choáng váng toàn tập, nói: "Có thể thì đương nhiên là có thể, nhưng mà đưa thẳng tiền có phải hơi thô tục rồi không?"

"Vậy chúng ta nên tặng gì?" Bố Đường khiêm tốn xin chỉ bảo.

Bố Bạch lập tức cười nói: "Vàng đó! Vàng tốt, vàng rất tốt! Mà nhà con dâu út cuả ông thế nào?"

Bố Đường nói: "Bình thường!"

"Thế thì lại càng phải tặng vàng!" Bố Bạch nắm chặt tay, khẳng định nói.

Bố Đường trầm ngâm một lát, sau đó bèn dẫn theo mẹ Đường tới cửa hàng trang sức, Đường Hình đương nhiên cũng đi theo. Sau khi bố Đường hỏi giá vàng thì cảm thấy tặng một cái dây chuyền không thì không đủ thể hiện thành ý của Đường gia, ngay cả 10 vạn còn chưa tới thì sao có mặt mũi đi tặng.

Bố Đường lúc ấy liền suy nghĩ, hay là mua mấy cân? Chủ cửa hàng thấy khách sộp thì vui vẻ vô cùng, nhưng bố Đường lại tự lẩm bẩm: Đeo dây chuyền... mấy cân có phải quá nặng không?

Trong lúc bố Đường đang do dự, chủ cửa hàng cũng lo lắng không yên.

Mặc dù cuối cùng không bán được mấy cân vàng nhưng khi đưa tiền gia đình mặt đơ này tâm tình chủ cửa hàng vẫn vô cùng vui sướng.

Quay về cuộc gặp mặt đầu tiên giữa hai gia đình Đường - La, sau khi nhìn 3 chiếc hộp một hồi, bố La cuối cùng cũng tìm thấy được âm thanh

vừa bị mất.

Bố La thu hồi vẻ chấn kinh, thay vào đó là chút tâm tình phức tạp: "Lễ này có phải quá nặng rồi không? Chỉ là lễ gặp mặt thôi, tặng chút tiền là được rồi!"

Bố Đường nhíu mày nghĩ nghĩ, sau đó rút chi phiếu ra đưa cho La Thiến, nói: "Lễ gặp mặt." Còn đựng bằng lì xì, có thể thấy được, ông có sự chuẩn bị từ trước.

La Thiến không đưa đẩy từ chối mà nhận lấy luôn, bố La cúi đầu nhìn qua, mặc dù chưa từng thấy chi phiếu nhưng ông cũng biết có cái này. Đếm đếm, phát hiện có không ít số không, liền hỏi La Thiến: "Bao nhiêu tiền?"

La Thiến thuận miệng nói: "200" Đối với Đường gia, 200 vạn quả thực không nhiều.

Bố mẹ La nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng bình thường được chút rồi, thế này bọn họ mới có thể trò chuyện thoải mái được.

Đường Diễm: "... Vì sao mỗi lần đều là 200 vạn?" Mẹ Đường đuổi người cũng là 200 vạn, lễ gặp mặt của bố Đường bây giờ cũng là 200 vạn.

Bố La nhất thời không kịp phản ứng, bố Đường nhìn Đường Diễm một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía trước, lãnh đạm nói: "Thuận tay."

Bố La lúc này mới nhận ra, bỗng nhiên nhìn về tờ chi phiếu kia, cẩn thận đếm kỹ, đúng là 200 vạn thật.

Ngay lập tức, bố La choáng váng, quay đầu nhìn mẹ La, mẹ La cũng đang choáng, quay đầu nhìn La Thiến.

La Thiến ngẩng đầu nhìn trời, ơ hóa ra cô vẫn chưa nói cho bố mẹ biết chuyện Đường Diễm rất giàu sao? Không biết bây giờ nói ra họ có thể tiếp

nhận được không nhỉ?

Bố Đường cảm thấy chuyện lễ gặp mặt đã xong thế nên liền nói đến chuyện chính. Ông hỏi bố La: "Không biết ông bà thông gia định sắp xếp chuyện sắp tới như thế nào?"

Tất cả những lời định nói của bố La đều đang kẹt tại yết hầu, nói cũng không được mà không nói cũng không được.

Cuối cùng, chỉ có thể run rẩy lên tiếng: "Không biết ông bà thông gia muốn đưa tiền sính lễ thế nào?" Ông cảm thấy hơi xấu hổ nếu nói thẳng ông chỉ cần 15 vạn tệ tiền sính lễ.

Bố Đường nhú mào, sao lại ném vấn đề này lại chỗ tôi rồi? Muốn ông quyết định cũng không phải không được, chỉ là sợ đối phương cảm thấy mình không đủ thành ý.

Cho nên, bố Đường vô cùng cá tính hỏi lại: "Ông thông gia cảm thấy thế nào?"

Bố La duỗi 3 ngón tay ra rồi hỏi: "Từng này có thể chứ?" 15 vạn không mở miệng được, vậy thì 30 vạn vậy! Hoàn toàn không vì chuyện quà gặp mặt mà có ý thêm 2 số 0.

Bố Đường nhìn thấy 3 ngón tay của bố La thì mãi không trả lời lại, trong lòng thì đang thầm oán: Ghét nhất là phải đoán! 3 ngón tay đến cùng là có ý gì? 300 triệu hay là 3 tỷ? Cho tôi một câu trả lời chắc chắn không được sao?

Bố La thấy bố Đường mặt không thay đổi nhìn mình chăm chăm thì thầm nghĩ, có phải mình muốn hơi nhiều rồi không? Nhưng quà gặp mặt họ cho nhiều như vậy, 30 vạn có thật sự nhiều không? Bố La không biết nên đành dè dặt hỏi: "Có phải hơi nhiều không?"

Bố Đường lập tức trả lời: "Không, không nhiều, cũng nên thế."

Bố La thở phào, cười nói: "Đúng vậy đúng vậy, ở nơi này của chúng tôi, 30 vạn tiền sính lễ đối với những gia đình có điều kiện một chút không tính là ít, nhưng cũng không tính là nhiều. Huống chi, chúng tôi cũng không phải những người lòng tham không đáy, tiền sính lễ nhà anh đưa chúng tôi sẽ đều để La Thiên mang về nhà bên đó."

Bố Đường đột nhiên ngậy ngần cả người, 30 vạn? Ông quay ngoắt đầu đi nhìn Đường Diễn.

Từ góc nhìn của Đường Diễn, anh trông thấy cả 3 người bố Đường mẹ Đường và Đường Hình đều đồng thời quay mặt sang đây.

Anh chỉ có thể vô tội nói: "Chuyện này không liên quan tới con."

Bố La: "? ? ?"

Bố Đường nhìn bố La, hỏi: "Ông thông gia muốn 30 vạn, có phải... quá ít rồi không?" Chuyện này quan hệ trực tiếp tới mặt mũi của Đường gia đấy! Về sau ra ngoài người ta hỏi: Tiền sính lễ ông cho con dâu út bao nhiêu?

Đáp: 30 vạn?

Người ta khẳng định sẽ: ha ha ha ha ha ha ha ha, ông cho người ta tiền mua kẹo que sao?

Bố Đường còn chưa nghĩ xong thì bố La đã khoát tay, nói: "Không ít, không ít, chúng tôi cảm thấy 30 vạn đã là nhiều rồi. Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt!"

Bố Đường nhú mày hỏi: "Hay là... thêm chút đi?" Chúng tôi có thể thêm 1 số 0, 2 số 0, hoặc thậm chí 3 số 0. Tóm lại, làm ơn đừng chỉ 30 vạn!

Nội tâm bố Đường đều tuân lệ rờng rờng, nhưng trên mặt thì vẫn bình tĩnh không một gợn sóng.

Bố La khó xử nghĩ, đây là đã thử mình sao? Nếu ông thật sự tăng thêm thì nhất định người ta sẽ nói bố mẹ La Thiến không tốt. Trong thôn đều như vậy, đây chỉ là lời khách khí mà thôi.

Thế là, ông cực kỳ chính nghĩa nói: "Không cần, thật sự không cần. Lễ gặp mặt đã nhiều như vậy rồi thì tiền sính lễ cũng không cần tốn kém nữa đâu."

Bố Đường cũng cảm thấy khó xử, làm sao bây giờ? Ông thông gia muốn tiền sính lễ như muốn tiền lẻ vậy, ông cảm thấy ngại đưa quá đi.

Bố Đường mặt không cảm xúc quay đầu nhìn La Thiến: "Cháu cảm thấy thêm một chút thì thế nào?" Nghe nói con dâu út từng ngây người ở Bắc Kinh khá lâu, hẳn là rất có kiến thức, nhất định sẽ cảm thấy 30 vạn là ít.

La Thiến tỏ ra không sao hết, nói: "Cháu cảm thấy cứ theo ý của bố cháu đi ạ!" Trong lòng thì lại đang cười nghiêng ngả, ây da, hai người này hình như bị điên rồi! Rốt cuộc thì ai mới là bố ruột của cô đây?

Bố Đường: ".." Con dâu à, con thế này thì sẽ không có bạn chơi với đâu.

Chuyện sính lễ, bố Đường không thể thắng được bố La, cuối cùng đành chốt giá 30 vạn. Còn bố La thì từ đầu tới cuối vẫn không biết được Đường gia đến cùng giàu có đến mức nào.

Yêu cầu duy nhất của bố La chính là, hôn lễ có thể tổ chức tại Bắc Kinh, nhưng vẫn cần làm mấy mâm cơm ở đây để bà con họ hàng La gia tới chung vui.

Bố Đường liền nói: "Việc này đúng là nên làm, vậy thì coi như chúng ta tổ chức lễ đính hôn ở đây đi! Còn hôn lễ ở Bắc Kinh thì tôi sẽ phụ trách việc đón mọi người tới đưa mọi người về."

Tương đối trùng hợp chính là, lễ đính hôn của Đường Diễm và La Thiến được tổ chức ngay sau lễ đính hôn của con trai thứ tư nhà bác cả La 2 ngày.

Nghe nói bố mẹ chồng La Thiến tới, bác cả La đương nhiên cũng mời bọn họ tới dự.

Lần đầu tiên Đường gia tham dự lễ đính hôn bình dân, bọn họ đều cảm thấy vô cùng thú vị. Đường gia và La gia hợp lại vừa vặn đủ 1 bàn, lễ đính hôn rất long trọng, cô dâu xinh đẹp còn La lão tứ đẹp trai.

La Phượng Lan mặc sườn xám màu đỏ đi tới bàn của Đường gia và La gia điều võ giương oai tần nửa tiếng. Cô con dâu này của bà ta mặc dù muốn có nhà có xe trong thành phố nhưng đồ cưới của người ta cũng là 2 cửa hàng ở tại 2 khu vực sầm uất nhất trong thành phố đấy!

4 thành viên Đường gia sau khi trải qua nửa giờ bị tàn phá thì sắc mặt đều đen xì.

Con mẹ nó, bà già này là ai vậy?

La Thiến trở về bèn nói với Đường Diễm: "Đường tổng, chúng ta không thể thua người ta được. Mặc dù chỉ là một bữa tiệc rượu nho nhỏ nhưng cũng thể hiện sự coi trọng mà nhà trai giành cho nhà gái đó, anh cảm thấy thế nào?"

Đường Diễm nhìn cô, mở miệng: "Anh cảm thấy không cần... " Nói đến đây thì va phải ánh mắt của La Thiến, Đường Diễm nhanh chóng quả quyết chuyển lời: "Đương nhiên không thể thua được, lễ đính hôn của chúng ta nhất định phải long trọng hơn của anh ta."

Sau đó Đường Diễn đi tìm bố Đường, anh nói: "Bố này, con cảm thấy lễ đính hôn của bọn họ hình như có ý muốn đề đầu cưới cổ bọn con. Con cảm thấy nếu cứ để thế thì chúng ta thật sự mất hết mặt mũi, chúng ta hẳn phải vượt qua bọn họ. Bố cảm thấy thế nào?"

Bố Đường yên lặng nhìn anh hai giây, sau đó nói: "Bố đã từng dạy mày, đứng ở vị trí khác nhau thì phải có trách nhiệm khác nhau. Bố mẹ cho mày cuộc sống cầm y ngọc thực từ nhỏ tới lớn không phải để mày lấy ra làm vốn liếng khoe khoang với người ta."

Sau đó, giọng nói của bố Đường hơi thay đổi một chút, nhưng vẻ mặt thì vẫn là không biểu cảm như cũ: "Nhưng mà, bọn họ đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc ăn uống của chúng ta ngày hôm qua, đây là tội ác tày trời. Bố tự cảm thấy chúng ta thua người chứ không thua trận."

Thế là, hai ngày sau, đám người đi tham dự lễ đính hôn của Đường Diễn và La Thiển đã lĩnh hội được cái gì gọi là thổ hào (*).

(*) Những người cực kỳ cực kỳ giàu có.

Buổi tiệc ngày ấy, thảm đỏ trước cửa khách sạn trải dài tới tít mù tắp, lẵng hoa hai bên thì đều treo vàng thỏi.

Trọng điểm ở đây chính là, bên cạnh bộ đồ ăn của mỗi vị khách đều có 1 miếng vàng nặng 50g (*), sáng loáng, đây chính là quà tặng đó!

(*) không biết tác giả có viết quá không nữa, nhưng 50g vàng là hơn 1 cây đó, quy ra tiền Việt thì chắc khoảng 64 triệu. À mà còn tùy giá vàng nữa, giá vàng mấy hôm nay đang cao đến nỗi ra cũng cao, không biết lúc tác giả viết truyện có cao không nữa. Và lễ đính hôn thường không mời nhiều khách đâu, nên với độ giàu của Đường gia thì đương nhiên chi được =))

Lễ đính hôn tràn ngập hương vị vàng, sau một ngày cũng kết thúc trong sự ước ao ghen tị của tất cả mọi người.

Bố Đường hài lòng cười một tiếng, nhìn Đường Diễm hỏi: "Thế nào? Có mặt mũi chưa?"

Đường Diễm: "..."

Vì được tặng vàng nên việc La Thiển có chồng giàu đã khắc sâu trong lòng mỗi vị khách.

Sau khi cơm nước xong, nhìn một loạt Bentley đỗ trước cửa khách sạn để đưa khách về, bố Đường lại quay đầu hỏi Đường Diễm: "Đủ thể diện rồi nhỉ?"

Đường Diễm: "..."

Tiền khách xong, Đường Diễm phát hiện trên TV đang đưa tin về lễ đính hôn ngập vàng của mình, đang thầm nghĩ sao lại lên nhanh thế thì đằng sau anh, bố Đường lại hỏi: "Thể diện thế này đã được chưa?"

Đường Diễm: "... Bố chơi đủ chưa?"

Bố Đường nở một nụ cười, nói: "Bố là một người bố hiền từ mà."

Đường Diễm: "... Con có bảo bố làm đến bước này đâu, tin tức kia là cái quỷ gì?" Dù là đánh mặt người ta thì cũng có đánh như bố sao?

Bố Đường: "Thông báo với quần chúng nhân dân, có gì không tốt?"

Đường Diễm: "Vậy thì còn cảm ơn bố quá!"

Bố Đường liền nói: "Không phải mày yêu cầu bố làm thế sao?"

Đường Diễm nén giận nói: "Con chỉ muốn bố làm cho con cái cổng vòm ở cửa ra vào sang chảnh một chút, các món ăn đưa lên trông đắt tiền một chút rồi mời thêm một MC nào đó về dẫn chương trình thôi, chỉ cần thế thôi là có thể vượt qua nhà bác dậu của cô ấy rồi! ! !"

Bố Đường thất thần nhìn anh vài giây, sau đó nhàn nhạt nói: "Quá nông cạn." Bạch thông gia bảo ông làm như thế mà? Nội tâm bố Đường lại đang âm thầm rơi lệ.

Ngày hôm sau, lúc bố La tỉnh dậy thì đã nhìn thấy bố Đường đang ngồi trên bàn ăn đọc báo, thầy ông ra còn ngẩng đầu nhìn ông một chút.

Bố La lên tiếng chào hỏi, bố Đường lại ngẩng đầu nhìn ông rồi hỏi: "Tiệc rượu hôm qua tôi tổ chức thế nào?" Bạch gia nói, bọn họ đều thích vàng. Thế nhưng, con trai út và người La gia dường như đều rất không hài lòng!

Bố La mỉm cười, nói không nên lời, tiệc rượu này, so với tiền sính lễ còn nhiều hơn! Đúng là bệnh thần kinh mà!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 95

Chương 95

Edit: Tiểu Vũ đang tủi thân, bánh tôi làm ko ai ăn. Chả nể mặt nhau gì cả ấy :((

Nhận được nụ cười miễn cưỡng của thông gia, bố Đường bắt đầu nghĩ lại. Ừm, có phải có chỗ nào ông làm chưa tốt? La thông gia ngại nói ra?

Buổi tối, bố Đường gọi điện cho Bạch thông gia, Bạch thông gia vừa nhận liền cao hứng hỏi: "Ông thông gia hả, thế nào rồi? La thông gia có phải rất là vui mừng không?"

Bố Đường liền nói: "Hình như có."

"Vậy là tốt rồi, ha ha ha ha ha... Lúc nào ông trở về đây?" Bố Bạch cười to.

Bố Đường suy nghĩ rồi nói: "Nhanh thôi."

"Thế được, lúc nào về nhớ báo với tôi một tiếng nhé, tôi đưa Nhụy Nhụy về bên đó. Nhụy Nhụy đang có dự cảm là bé trai đấy!" Bố Bạch nói đến chuyện này thì lại càng cao hứng.

Bố Đường không cảm thấy có gì vui mừng hết, dù là bé trai hay bé gái thì ông cũng không quan tâm, chỉ cần là con cháu Đường gia là được.

"Thật sao? Vậy là tốt rồi."

"Đúng đó đúng đó, thế vậy thôi nhé! À trở về nhớ báo với tôi một tiếng ông thông gia nhé, tôi sẽ đích thân xuống bếp nấu một bàn đồ ăn." Nói xong liền cúp điện thoại, bây giờ bố Đường mới nhận ra mình còn chưa kịp nói gì, Bạch thông gia vẫn hấp tấp như cũ, nhưng ông cũng không định gọi lại.

Ngày hôm sau, bố Đường nói chuyện về Bắc Kinh với bố La.

Bố La cũng biết bọn họ không thể ở đây lâu được, liền nói: "Ông sắp phải đi sao? Tới đây lâu như vậy mà tôi vẫn chưa kịp đưa ông bà thông gia đi thăm thú xung quanh."

Bố Đường khoát tay nói: "Không sao, về sau còn có cơ hội."

Bố La liền hỏi ông: "Vậy lúc nào thì xuất phát?"

Bố Đường rút điện thoại, nhìn tin nhắn trên đó, nói: "Chắc là... càng nhanh càng tốt!"

Bố La: "? ? ?"

Bố La liền nhìn điện thoại của bố Đường, nhẹ giọng hỏi: "Ông chủ... giục ông sao?"

Bố Đường lắc đầu, cất điện thoại vào trong túi, vô cùng thâm trầm nói: "Cấp dưới giục."

Bố La: "? ? ?" Hả? Cái quý gì vậy?

Bố La xoay người đi tìm La Thiến, hỏi cô: "Đường gia phải về rồi, con có muốn về cùng không?"

La Thiến ôm bụng nói: "Con đang nôn nghén."

Bố La liền hỏi: "Nhịn một chút liền qua, con cứ về đó với Đường Diễm trước đi! Bố mẹ đã bàn bạc xong hết rồi, hôn lễ sẽ được tổ chức vào tháng Giêng, thời gian rất gấp. Các con về đó còn phải đi chụp ảnh cưới rồi chuẩn bị phòng cưới nữa. Bố và mẹ con cũng phải chuẩn bị một vài chuyện, sẽ lên đó sau."

Ông xoa xoa đầu La Thiến, nói: "Thiến Thiến phải lập gia đình rồi!"

Nhịn một hồi, cuối cùng bố La vẫn đỏ mắt nói: "Về sau không thể tùy hứng, sống ở nhà người khác thì thỉnh thoảng cũng phải chịu thiệt một chút. Đừng thường xuyên cãi nhau với Đường Diễm, tình cảm vợ chồng dù nhiều nhưng nếu suốt ngày tranh cãi cũng sẽ sớm hết thôi. Đời này, con theo bố đã phải chịu khổ rồi. Bố vô dụng, không những không thể để con ăn no mặc ấm mà còn khiến con phải rời nhà kiếm tiền từ sớm. Bây giờ, con sắp phải lấy chồng, bố mẹ cái gì cũng không giúp được, nhưng Thiến Thiến này, con hãy nhớ kỹ, dù có xa thì nơi này vẫn mãi mãi là nhà của con. Cho nên, đừng sợ nhé!"

La Thiến cúi đầu ôm lấy bụng, ở nơi bố La không nhìn thấy, lặng lẽ rơi nước mắt. Cô có cảm động, nhưng những giọt nước mắt này không phải của cô, mà là ý thức cuối cùng của cơ thể này. Trong chớp mắt, La Thiến đột nhiên hiểu ra nguyện vọng lớn nhất của nữ phụ La Thiến khi cho cô thừa kế cơ thể này là gì. Có lẽ... chính là hi vọng người thân của cô ấy có thể an khang cả đời!

Bố La tiếp tục xoa đầu La Thiến, thờ dài rồi nói: "Các con đều lớn hết cả rồi. Thiến Thiến này, lúc chị con gả chồng, bố không nỡ để chị con gả xa, sợ nó bị bắt nạt nên đã tìm mối gần nhà cho nó, nhưng dù thế chị con cũng không được hạnh phúc. Hiện tại, bố gả con xa như vậy, chỉ hi vọng Đường gia về sau có thể làm được như đúng những gì họ thể hiện mấy ngày nay."

Nhìn theo bóng lưng rời đi của bố La, La Thiến lau đi những giọt nước mắt giàn giụa, nhẹ giọng nói: "Bố yêu cô ấy như thế, có biết... cô ấy đã rời đi rồi không?" Hi vọng cả đời này bố mẹ đều không biết! Hãy để con cất giấu bí mật này vĩnh viễn!

Trong một cuốn tiểu thuyết, có rất nhiều bi kịch mà người đọc không thể biết hết được, bởi vì nó chỉ tập trung vào nhân vật chính. Đời trước, La gia không thấy được cảnh con gái phát đạt, cũng không biết con gái mình có người yêu, nhận tiền con gái gửi về hàng tháng đều cho rằng cô ra Bắc làm việc như ngàn vạn người khác.

Sống ở Bắc Kinh không hề dễ dàng, một người chỉ đóng vai quần chúng thì đương nhiên sẽ phải chịu mọi gian nan khổ cực.

Sau khi La Thiến mất tích, phải chăng bố mẹ La đã lên thủ đô tìm cô ấy? Phải chăng họ đã đi khắp đất nước rộng lớn này để tìm con gái? Cuối cùng, khi gặp lại, có phải họ sẽ chỉ nhìn thấy một thi thể với đầy tổn thương?

Bố mẹ La lúc đó đã nghĩ gì? La Tuấn và La Diễm thì sao? Bọn họ có biết, cô ấy đã từng phải trải qua những gì không?

Cuộc điện thoại của cảnh sát kia, đã mang tới cho gia đình bé nhỏ này sự đau thương đến nhường nào? Trong cuốn tiểu thuyết kia, một câu cũng không được nhắc tới. La Thiến không biết, cô không thể nào tìm được trong truyện, cũng không thể nhìn thấy trong kí ức của nguyên chủ.

Cuối cùng, La Thiến vẫn quyết định trở về Bắc Kinh cùng Đường gia. Nếu đã quyết định ở bên nhau, vậy thì cô sẽ không trốn tránh.

Bố Đường cho người đặt vé.

La Thiến nói rõ sự tình trong quán cho La Diễm, cũng tăng lương cho chị lên 12k tệ một tháng. Cô nhờ bố mẹ La đi thu tiền nhà hộ, tới lúc này,

bố mẹ La mới biết được La Thiến có nhiều nhà như vậy.

Ngày hôm sau, bố mẹ La tiễn La Thiến và Đường gia tới sân bay, cả đường đều mờ lung không rõ.

Trông thấy dáng vẻ lâng lâng như trên mây của hai vị thông gia, bố Đường đành kéo tay bố La nói: "Vài ngày nữa tôi sẽ cho người tới đón mọi người đến Bắc Kinh."

Đầu óc bố La trống rỗng, chỉ biết gật đầu đáp lại.

Bố Đường quay người rời đi, nói với Đường Diễn bên cạnh: "Ông bà thông gia này rất tốt."

Đường Diễn nhú mày: "Sao bố lại nói thế?"

Bố Đường ngoảnh đầu lại nhìn bố La một chút, thu hồi tầm mắt rồi nói: "Con người ông ấy rất thành thực, cũng rất có thành ý. Kinh nghiệm xã hội có lẽ không nhiều nhưng vẫn có sự hiểu biết. Hôn nhân tuy là của hai cá nhân nhưng lại là chuyện của hai gia đình. Nếu bố mẹ hai bên có chút lợi dụng tính toán thì có khả năng sẽ hủy đi cả cuộc hôn nhân. Kinh nghiệm nhân sinh của bố vợ con, là lấy hạnh phúc của con gái làm tiền đề, điều này cũng đã định, ông ấy sẽ không có dã tâm quá lớn."

Bố Đường vừa đi vừa nói: "Thật may mắn, hai thằng con trai của bố đều tìm được người không tệ. Về sau cô gắng sống cho thật tốt, đừng giống anh trai con, có mỗi một khúc mắc mà 10 năm trời vẫn không giải quyết được." Nói đến việc này, giọng điệu của bố Đường liền chuyển sang trạng thái khinh thường.

Đường Diễn đáp: "Con đương nhiên sẽ sống tốt." Anh xoay người lại, đứng trước cửa lên máy bay gọi: "Thiến Thiến, nên lên máy bay rồi."

La Thiến đáp một tiếng, nhìn thấy bố mẹ mình vẫn đang chìm trong sự kinh ngạc vì biết con gái có nhiều tiền, cô liền cười nói: "Bố, con quên nói với mọi người. Có lẽ bố mẹ đã nhìn ra, gia cảnh nhà Đường Diễm không tệ, nhưng con nghĩ, hai người có lẽ đã có chút hiểu sai về... mức độ không tệ."

Bố La nhìn cô chăm chăm: "Không tệ đến mức nào?" Bố La cảm thấy, mấy ngày nay mình đã chịu đủ chuyện kinh hãi rồi, bất kể là chuyện của thông gia hay chuyện của con gái.

La Thiến cười nói: "Có lẽ chính là, chỗ tài sản của con chỉ là chút tiền tiêu vặt của bọn họ mà thôi!" Nếu như, nguyện vọng của cô là chuyện này, thì tôi nghĩ, tôi có thể làm được.

Bố mẹ La vẫy tay chào, chờ tới khi không còn nhìn thấy người nữa thì họ mới bỏ tay xuống quay người ra khỏi sân bay. Đến tận lúc ngồi lên xe cũng chưa tiếp nhận được sự thật, con gái họ thật sự được gả và hào môn à?

La Thiến cảm thấy có gì đó là lạ, hình như có ai đó cứ luôn nhìn chăm chăm vào cô, La Thiến nhìn xung quanh một lần nhưng không thể xác định được người nhìn mình là ai.

"Sao thế?" Đường Diễm thấy La Thiến không yên lòng thì hỏi.

La Thiến lắc đầu, nói: "Có lẽ là em hơi nhạy cảm, cứ luôn có cảm giác ai đó đang nhìn mình."

Đường Diễm đang muốn an ủi vài câu thì đột nhiên nghe thấy La Thiến vui vẻ nói với tiếp viên hàng không: "Xin chào, làm ơn cho tôi một cốc nước nóng, nước mà phụ nữ có thai có thể uống ấy."

Đường Diễm: "... Em hết lo lắng rồi sao?

La Thiến quay đầu nhìn anh, hỏi: "Anh có muốn uống không?"

Đường Diễm lắc đầu, La Thiến nhìn mấy người Đường gia ngồi đằng trước, cười như một tên trộm: "À à à... em hiểu!"

Sau đó La Thiến lại gọi: "Thật xin lỗi, làm ơn cho chúng tôi 5 phần nước uống nóng nhé." La Thiến chỉ chỉ mấy người Đường gia, nói: "Mỗi người một phần."

Đường Diễm: "..."

La Thiến cười nói: "Thế nào?"

Sau khi nước uống được mang lên, Đường Diễm thở dài một hơi, cũng không khách khí nữa, cùng La Thiến hí mắt nhấp nháp.

Bố Đường nhìn ly cafe nóng trước mặt, quay đầu hỏi mẹ Đường đang uống: "Uống được không?"

Mẹ Đường liếc ông một cái, cúi đầu tiếp tục uống. Bố Đường cũng bưng lên uống một ngụm, sau đó nói với mẹ Đường: "Không tệ."

Mẹ Đường mắng: "Ông chưa từng uống sao? Cũng không phải phim truyền hình, đừng có tưởng mình là Hoàng đế xuất cung."

Thuận lợi nhìn thấy mẹ Đường xù lông, bố Đường rất vừa lòng thỏa ý, cảm thán nói: "Rất lâu rồi không được uống cafe nóng."

Mẹ Đường im lặng, hỏi: "Bao lâu?"

Bố Đường nghĩ nghĩ: "2 -3 ngày."

Mẹ Đường: "... " Thế nên bà thật sự rất không ưa con người này.

Về sau, cho dù bố Đường có nói gì đi nữa thì mẹ Đường cũng không thèm trả lời ông, bố Đường chỉ có thể lấy điện thoại ra chơi Tetris (*) giết thời gian.

(*) trò xếp hình đó =)))

4 giờ bay cũng không lâu lắm. Lúc đến đại sảnh sân bay, bố Đường quay đầu với tần suất 100% để tìm được cấp dưới tới đón mình.

La Thiến bèn nói với Đường Diễn: "Em đi vệ sinh chút nhé! Anh cầm túi giúp em đi!"

Đường Diễn nhận lấy túi, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt lấp lánh: "Em nhanh lên đây."

"Ừm." La Thiến gật đầu.

Sau đó... La Thiến mất tích.

Đường Diễn không ngờ, La Thiến có thể mất tích ngay trong đại sảnh sân bay. Anh kéo vali, ôm túi xách của La Thiến, đứng im một chỗ chờ La Thiến tận nửa tiếng mà không thấy cô trở lại.

Trong nháy mắt, Đường Diễn từ một tổng tài bá đạo biến thành một ông chồng trung khuyến, sau đó thì biến thành ông chồng đáng thương bị vợ bỏ lại. Nhìn dáng vẻ thê lương này của anh, mọi người đều tự động tưởng tượng có thêm làn gió lạnh đìu hiu thổi qua phía sau anh. (*)

(*) Ở trong mấy phim hoạt hình ý, khi có cảnh thê lương thường có mấy ngọn gió đằng sau =)))

"Gọi điện thoại." Bố Đường nhăn mày đi tới.

Đường Diễn nhìn điện thoại nói: "Gọi không được."

"Đi xem camera giám sát!" Bố Đường dù có muốn hại con thế nào đi nữa thì cũng rất nhện bén trong chuyện này.

Trong lòng Đường Diễn đập mạnh một cái, anh lo lắng nhất chính là chuyện này, sợ nhất cũng là chuyện bố anh vừa nói. Chỉ cần bố anh không nói thì anh cũng chỉ cho rằng La Thiển đang lạc đường mà thôi.

Sau khi quản lý sân bay biết được việc này thì dẫn bọn họ tới phòng an ninh.

"Là vợ của vị nào vậy?" Quản lý hỏi, bố Đường ngoảnh đầu nhìn Đường Diễn.

Quản lý liền nói với Đường Diễn: "Mời anh ngồi bên này!" Sân bay nhiều người ra ra vào vào, đương nhiên phải cần người thân thiết nhất nhận mặt rồi.

Hôm nay La Thiển mặc áo lông đỏ rực, rất dễ nhận. Không lâu sau, Đường Diễn đã nhìn thấy La Thiển ôm lấy cánh tay của một người đàn ông đi ra từ cửa số 3.

Trong nháy mắt, phòng giám sát đột nhiên lặng ngắt như tờ, quản lý nhanh chóng quay lại nhìn Đường Diễn, sau đó nuốt nước bọt, lờ đờ hỏi: "Vị này là phu nhân sao?"

Đường Diễn trầm mặc một hồi, trả lời một cách khẳng định: "Đúng thế." Trên mặt không có bất cứ cảm xúc nào, cũng không để lộ ra chút biểu cảm nào, quản lý cực kỳ nghi ngờ người này đang cố gắng chịu đựng.

Vụng trộm liếc nhìn 3 người phía sau một chút, 3 người này cũng là mặt không cảm xúc. Đến lúc này, quản lý đã không còn muốn hóng hớt gì nữa rồi, anh ta cảm thấy 4 người này có thể diệt khẩu mình tùy nơi tùy lúc.

Quản lý nhỏ giọng hỏi: "Có muốn... báo cảnh sát không?"

Bố Đường nhìn anh ta một cái rồi quay đầu hỏi Đường Diễn: "Có quen không?"

Đường Diễm nhìn người đàn ông kia: "Con không biết, nhưng... còn tin tưởng Thiên Thiên."

"Con dựa vào đâu mà tin tưởng?" Bố Đường hỏi.

Đường Diễm cười khổ: "Cho dù tình cảm không giữ được cô ấy thì con nghĩ đứa bé có thể. Không có chuyện cô ấy không để ý tới đứa bé trong bụng đâu, và cũng sẽ không lựa chọn thời điểm này để rời đi."

"Con có thể nghĩ được như vậy, rất tốt." Bố Đường nói: "Người đàn ông kia, bố biết."

"..." Đường Diễm yên lặng quay đầu nhìn bố mình, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Bớt gài bẫy con trai nhà mình một lần rất khó sao?"

Bố Đường: "Theo quán tính mà thôi." Đúng là theo quán tính thật, nhưng mà, tình huống hiện tại có thể không được lạc quan cho lắm đâu.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 96

Chương 96

Edit: Hôm nay chả có gì để nói =))

Mặc dù suy nghĩ không trốn tránh là thật, suy nghĩ sẽ vì con mà đối mặt cũng là thật.

Nhưng, ngay ngày đầu tiên trở về đã bị cường chế kéo vào kịch bản hình như có chút hơi quá mức thì phải? Mẹ nó, phải có tôi chút thời gian chuẩn bị tâm sinh lý đã chứ! ! !

La Thiến ngồi bên cạnh người đàn ông, cười một cách cứng ngắc.

"Cô đang nghĩ gì đấy?" Người đàn ông ngồi bên cạnh vừa sờ chiếc vòng ngọc bên tay trái vừa hỏi. Người này trông rất trẻ, chỉ khoảng 20 tuổi, trên mặt đeo một chiếc kính gọng kim loại, gương mặt thanh tú như một sinh viên chưa ra ngoài xã hội, lúc này trên người hắn ta khoác một chiếc áo lông màu đen.

La Thiến quay đầu nhìn hắn, nói: "Không nghĩ gì hết, tôi chỉ đang chóng mặt thôi, hiện tại tôi đang mang thai, thân thể rất yếu ớt cũng rất dễ sinh bệnh, có thể... bảo anh trai phía trước lái xe chậm lại một chút được không?"

Người đàn ông cười khê: "Tôi bây giờ vẫn đang trong phạm vi truy bắt của Đường gia, trong 12 giờ tới không thể rời khỏi Bắc Kinh..." Người

đàn ông vuốt ve mấy sợi tóc của La Thiến, nhẹ giọng hỏi: "Còn có thể rời đi sao?"

La Thiến cũng cười theo hai tiếng, mở miệng thương lượng: "Đã như vậy thì, hay là... anh thả tôi đi?"

"Cô thử nói xem?" Người đàn ông vẫn mang chút ý cười, nhìn La Thiến hỏi.

La Thiến lại cười ha ha nói: "Tôi nói đùa thôi, nói đùa thôi."

"Cô bây giờ rất khác đấy." Người đàn ông nâng cằm La Thiến lên, nhìn chăm chú một hồi rồi nói: "Chắc là gãy chân với không gãy chân vẫn có sự khác biệt!"

Trong lòng La Thiến đập một tiếng, liên tục khoát tay lắc đầu nói: "Giống nhau mà, vẫn giống nhau mà." Thấy tâm trạng người đàn ông khá tốt, chắc là chỉ đùa với cô thôi, thế là La Thiến lại lân lê hỏi: "Thấm Bối Bối bảo anh tới sao?"

"Cũng gần như thế!" Người đàn ông dựa lưng về phía sau, vất chéo chân.

La Thiến nhìn thoáng quá đằng trước, người đàn ông liền kéo tấm che lên, quay sang hỏi La Thiến: "Muốn nói gì?"

La Thiến nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng nói: "Thật ra, anh cũng trùng sinh thì hẳn phải biết, Thấm Bối Bối không hề yêu anh!"

Người đàn ông bật cười, nhưng ánh mắt thì lạnh đi, hắn nhìn La Thiến, nói: "Lá gan cũng lớn hơn kiếp trước nhiều đấy. Không yêu? Cô cho rằng... tôi vẫn yêu cô ta?" Hắn dùng sức giật tóc La Thiến, nói: "Hình như cô chưa rõ lắm về tình cảnh của mình thì phải."

La Thiến kêu lên một tiếng, nhanh chóng bảo vệ mái tóc của mình: "Tôi rõ rồi, rõ rồi, tôi đương nhiên là phải rõ. Có phải anh muốn đòi tiền không? Tôi gọi điện thoại cho bọn họ nhé? Hiện tại tôi rất đáng giá đấy."

Người đàn ông cầm nín một lúc mới nói: "... Tôi không thiếu tiền."

"Tôi cũng nghĩ thế, vừa nhìn đã biết anh không giống người thiếu tiền rồi. Thế nên là, anh xem, nếu không thì, anh thả tôi ra, sau đó tôi sẽ cút xa thật xa nhé, anh thấy sao?" La Thiến tiếp tục thương lượng.

Người đàn ông cảm thấy bó tay: "Sống lại một đời, cái miệng này của cô hình như tiến hóa hơn rất nhiều? Nói cái gì đấy? Tôi bắt cô thì đương nhiên là có việc liên quan tới cô, sao có thể thả được?"

La Thiến muốn khóc: "Liên quan gì tới tôi chứ? Đời trước, tôi chẳng hề làm gì mà vẫn có kết cục như vậy. Đời này tôi cũng chẳng làm gì cả mà! Chẳng lẽ là do tôi theo đuổi Đường Diên sao? Không phải đâu! Là anh ấy muốn ở bên tôi mà! Thế này cũng trách tôi sao?"

"Im miệng!"

La Thiến hức một tiếng, sau đó lập tức im lặng. Trong tiểu thuyết, đây là một nhân vật hoàn toàn không thua kém gì Phùng Nhất Khê đâu.

"Tôi chỉ cần biết, bây giờ cô là nhược điểm của Đường Diên là đủ rồi."

"Trương Tích Minh." La Thiến gọi hắc, người đàn ông tên là Trương Tích Minh quay đầu nhìn cô. La Thiến nhẹ giọng hỏi: "Tôi có thể ~ nói hai câu không?"

"Nói đi!" Tính kiên nhẫn của Trương Tích Minh rõ ràng không tệ.

La Thiến liền nói: "Chuyện đời trước đều đã qua rồi, anh tội gì phải tiếp tục hơn thua ở đời này chứ?"

La Thiến không biết câu nói này của mình đắc tội hấn chỗ nào, chỉ thấy Trương Tích Minh kéo mạnh tóc cô rồi lạnh lùng hỏi: "Cô cảm thấy tôi không thắng được anh ta?"

"Không phải không phải, nhưng mà, anh thắng thì thế nào?" La Thiến hỏi.

Trương Tích Minh cười lạnh nói: "Không thế nào hết, chỉ là tôi sẽ vui."

OK! Anh vui là được. La Thiến buông tha việc giãy dụa, im lặng như hến ngồi đó.

La Thiến im lặng thì Trương Tích Minh lại bắt đầu nói chuyện: "Tôi cũng rất tò mò, cô làm thế nào để giành được Đường Diễn từ trong tay Lâm Phi thế? Có năng lực như vậy sao đời trước lại lưu lạc tới mức đó?"

La Thiến rất muốn đánh người, nhưng cân nhắc đến thực lực 2 bên thì đành từ bỏ. Sau đó đáp: "Tôi không làm gì hết, tôi cũng đang chờ anh ấy với Lâm Phi yêu đương thăm thiết đấy! Không tin anh đi tìm hiểu mà xem, đời này tôi thật sự không làm gì hết! Với cả, anh đã từng thấy người nào ngu ngơ mà câu dẫn thành công chưa?" La Thiến nghiêng người qua hỏi: "Anh nhìn tôi xem, muốn cái gì cũng đều không có. Vừa nhìn liền biết không có giá trị rồi, đúng không?"

Trương Tích Minh cười lạnh một tiếng: "Đúng là không có đầu óc thật, nếu như lúc ở sân bay cô lớn tiếng kêu lên thì tôi sẽ không có cơ hội mang cô đi đâu."

La Thiến lẳng lẳng cúi đầu nhưng trong lòng lại âm thầm chửi thề: CMN lớn tiếng kêu, ĐM, lúc ấy anh đang cầm súng dí vào eo tôi đấy đại ca

ạ! Lúc anh nói câu này thì có thể bỏ súng ra không? Mặc dù về sau cô đã biết, cái súng đó hóa ra chỉ là một cái chày cán bột, bà nó chứ!

Trương Tích Minh nghịch nghịch chấy cán bột trong tay, dường như biết La Thiến đang nghĩ gì, hắc cười nói: "Lúc thấy tôi trong nhà vệ sinh thì sợ tới mức quỳ xuống. Hiện tại sao lại có tinh thần thế, đang thăm chửi tôi đúng không?"

"Không đâu!" La Thiến khoát tay nói: "Tôi không phải loại người như vậy, tôi rất chính trực đấy, từ nhỏ tôi đã là đội viên của đội thiếu niên tiên phong, 3 lần được giấy khen học sinh 3 tốt, 1 lần được chứng nhận cán bộ ưu tú. Giáo viên nói rồi, chúng ta phải trước sau như một!"

Trương Tích Minh hừ một tiếng, kéo tấm che xuống, nói với người đằng trước: "Đến chỗ của Thẩm Bối Bối."

La Thiến ghen ngào giữ chặt tay Trương Tích Minh: "Đại ca à, anh tin tôi đi."

Trương Tích Minh rút tay ra: "Yên tâm, tôi sẽ không để cô ta ra tay với cô đâu! Dù sao thì... chúng ta cũng đến từ cùng một nơi mà, đúng không?" Giọng nói của Trương Tích Minh mang theo ý cười, nhưng lời nói ra thì không流露 tình chút nào.

Mà lúc này, Đường Diễn đã tỉnh táo hơn không ít, bố Đường bắt đầu nói về Trương Tích Minh.

"Bố hẳn là đại ca xã hội của một tỉnh nào đó vào những năm 70 của Trung Quốc, sau khi nhà nước ra một loạt các chính sách xử lý dân xã hội, bố hẳn liền chạy ra nước ngoài. Sau đó, ông ta lại bắt đầu phát triển đường dây của mình ở nước ngoài, bây giờ tất cả mọi việc trong nhà đều giao cho con trai thừa kế. Dạo gần đây, con trai của ông ta liên tiếp gặp gỡ một số người trong nước, bên ta đang theo dõi gắt gao từng hành động của bọn họ,

thế nên mới nhận ra." Bố Đường giải thích một cách đơn giản, đơn giản tới mức Đường Diễm nghe xong vẫn không biết hắc ta tên gì.

"Cho nên, anh ta rất giỏi?" Đường Diễm hỏi.

Bố Đường ngẩng đầu nghĩ nghĩ: "Không biết."

Đường Diễm nhìn một chút rồi hỏi: "Vậy bố biết cái gì?"

"Tên cậu ta là Trương Tích Minh, theo những thông tin thu thập được thì đáng lẽ ra cậu ta sẽ không xuất hiện sớm như vậy." Bố Đường nhíu mày, ông không nói cho Đường Diễm biết, trên tay người này đã từng dính máu. Lúc trước ông từng nói tình huống không lạc quan là bởi vì, trong mắt Trương Tích Minh không hề có sự trói buộc về mặt đạo đức.

"Bố vẫn không hiểu, tại sao hắc lại muốn bắt La Thiển?" Bố Đường nói, đây là điểm ông rất hoài nghi. Vụ án truy bắt Trương Tích Minh không phải do ông xử lý mà là do một đội trinh sát hình sự đang thi hành. Nhưng ông là người ra chỉ thị xuống, vì thế vụ án này có lẽ đã qua tay khá nhiều người rồi. Thế nên hắc sẽ không nhắm tới ông, vì Trương Tích Minh không đần, hắc phải biết, đặc tội với Đường gia lúc này không phải một sự lựa chọn tốt.

Đường Diễm cũng cảm thấy mơ hồ, La Thiển chưa từng đặc tội với ai, cho dù là có thì cũng tuyệt đối không đến mức phải bắt cóc kiểu này.

Nhưng, nếu là đời trước, hoặc trong giấc mộng kia thì đúng là có một người. Đó chính là Lâm Phi.

"Bố, chuyện của Thiển Thiển, tất cả phải nhờ bố rồi." Trước khi đi, Đường Diễm cực kỳ nghiêm túc nói với bố mình.

Bố Đường không làm gì hết, chỉ híp mắt nói: "Con bé là người Đường gia, đương nhiên sẽ được Đường gia che chở." Sau đó liền lên xe rời đi.

Đường Diễm nhìn theo chiếc ô tô, yên lặng nói: "La Thiến, em cũng đừng có nói năng dần độn đấy!"

Lúc này La Thiến có nói năng dần độn không?

Cô tham sống sợ chết như thế nên đương nhiên không dám nói vớ vẩn rồi. Nhưng mà, sau khi Trương Tích Minh cam đoan không giết cô, cô liền bắt đầu không yên phận.

"Này, bang phái của các anh bình thường hay làm gì?" Thừa dịp Trương Tích Minh đi tìm Thẩm Bối Bối, La Thiến lân lê nói chuyện phiếm với anh trai lái xe phía trước.

Anh trai lái xe: "... Không làm gì cả!"

"Thế thì nhàm chán tới cỡ nào chứ? Các anh nhiều người, biết chơi đấu địa chủ không?" La Thiến làm động tác miêu tả tiền, nói tiếp: "Có cược gì không? À mà! Các anh chơi thua có phải sẽ xông lên đánh người không?"

"Cô có tin tôi sẽ đánh cô ngay bây giờ không?" Người kia không nhin được nữa.

La Thiến đắc ý cười: "Đại ca anh nói rồi! Không thể đụng đến tôi, ha ha ha... Anh cũng không thể đánh tôi đâu! Nếu anh đánh thì tẹo nữa tôi sẽ mạch đại ca anh."

Người kia trợn mắt nhìn La Thiến một chút, quay đầu tiếp tục nhìn về phía trước.

La Thiến lại nhào tới nói: "Anh cứ nhìn phía trước làm gì? Có gì đáng xem à? Đại ca anh rốt cuộc bao nhiêu tuổi đấy? Tôi cảm thấy mới 20 thôi!"

Người kia cười lạnh: "Cô đừng có nói anh ấy 20 trước mặt anh ấy, anh ấy sẽ làm thịt cô đấy."

"A, số tuổi là nhược điểm của anh ta sao? Nhưng mà tôi thấy anh ta chẳng già chút nào? Làm lão đại mà không giá thì, chắc, cũng rất phiền." La Thiển tặc lưỡi nói.

Người kia không muốn nói chuyện với La Thiển nữa. Lúc mới bắt, cả người cô ta run như cây sậy, bảo làm gì là làm cái đó. Anh ta cho rằng, chỉ cần hô lớn một tiếng là có thể dọa La Thiển lăn đùng ngả ngửa trên mặt đất, còn mồm miệng thì sùi đầy bọt mép.

Thực tế cũng đúng là như vậy, tùy tiện uy hiếp vài câu liền tự động đi theo bọn họ, vô dụng đến mức dùng chày cán bột thay súng mà cũng không biết. Đại ca mặc dù đã nói không động đến cô ta nhưng tình cảnh lúc này là như thế nào? Cô ta có thể động não suy nghĩ được không vậy? Có thể sợ hãi một chút được không?

Bọn họ rất hung dữ đó, ok? Tưởng tôi nói chơi à? Có tin tôi nổ súng bắt chết cô không?

"Này, anh chơi đấu địa chủ giỏi không? Giọng nói trong trẻo của La Thiển vang lên bên tai anh ta.

Haiz, người đàn ông thở dài: "Không được giỏi lắm."

"Vậy chúng ta chơi đi! Trương Tích Minh chắc là không về sớm đâu, anh trai ngồi ghế phụ cũng tới chơi nhé! 3 người chúng ta vừa đủ luôn."

Từ chỗ Thẩm Bối Bối đi ra, tâm tình Trương Tích Minh tương đối vui vẻ. Hắn không phải người tốt, nhưng đời trước hắn thật sự rất tốt với Thẩm Bối Bối, thế mà cuối cùng cô ta lại quay ngược lại đâm hắn một dao. Vì cô ta mà hắn đối nghịch với Đường gia, kết quả là cô ta trở tay liền bán hắn đi, hại hắn ôm hận mà chết.

Đời này, Trương Tích Minh sẽ không lưu luyện Thầm Bối Bối nữa, nhưng không ảnh hưởng tới việc hắn có được cô ta.

Khóe miệng Trương Tích Minh gượng lên nụ cười xấu xa. Vừa mở cửa xe hắn đã nhìn thấy La Thiển ném bài rồi mắng: "Có phải hai người chơi gian không? 2 người mà có tận 6 bài nổ, coi tôi là đồ đàn à?"

"Lừa đồ đàn nhà cô đấy!" Trương Tích Minh nhìn thấy một thủ hạ của hắn mặt không biểu cảm nói ra câu này.

Sau đó, Trương Tích Minh lại nhìn thấy một tên thủ hạ khác nói: "Mẹ nó, với cái trình độ chơi bài này của cô thì đánh cái rắm ấy! Từ nhỏ tới lớn, từ già tới trẻ đều có thể đập cô sắp mặt."

Trương Tích Minh: "..."

Tiểu Vũ có lời muốn nói: Giới thiệu truyện cho tôi đọc đi các ae =))

Tôi định review nhanh mấy list truyện. Ae muốn list nào trước? Quân nhân? Nữ truy? Huyền huyền? Hay gì? =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 97

Chương 97

Edit: Tiểu Vũ đang đọc truyện, mỗi truyện đọc được mấy chương =))

"Đánh người không đánh mặt, nói người không nói khuyết điểm, hai anh có thể mắng tôi, nhưng không thể nói tôi chơi bài không tốt." La Thiến mắng.

Trương Tích Minh trông thấy thuộc hạ Trình Hải Phong của mình cười lạnh: "Không tốt? Dùng 2 từ này để nói về trình độ chơi bài của cô chính là đang vũ nhục chúng nó đấy!"

Một tên thuộc hạ khác là Tùng Khang cũng nói: "Lúc nên đi thì không đi, lúc nên nổ thì không nổ, nói cô không biết chơi vẫn còn là đang khen cô đấy."

La Thiến hoàn toàn câm lặng, cô thật sự chơi tệ đến mức đó sao?

Thấy bọn họ nhao nhao xong, Trương Tích Minh mới lên tiếng: "Mấy người có nhớ chúng ta đang chạy trốn không?"

Bài trong tay Trình Hải Phong và Tùng Khang rơi thẳng xuống sàn xe, hai người đồng thời đứng dậy nói: "Lão đại."

Trương Tích Minh nhìn chăm chăm hai người, sau đó nói: "Trí thông minh của hai người đâu rồi?"

Trình Hải Phong: "..."

Tùng Khang: "..."

La Thiến: "... " Có ý gì đây?

"Thôi, Hải Phong tiếp tục lái xe, Tùng Khang lên phía trước ngồi đi." Sau khi lên xe, Trương Tích Minh đuổi hai tên thuộc hạ đi, sau đó kéo tấm màn ngăn cách lên, nhìn La Thiến nói: "Cô không sợ chết rồi?"

La Thiến rụt cổ: "Vẫn sợ!"

"Thế mà vẫn còn tâm trạng đấu địa chủ?"

La Thiến lại rụt cổ: "Anh đi lâu quá."

Trương Tích Minh không còn gì để nói, là một thành phần phản xã hội, hẳn cho rằng khi mở cửa xe sẽ trông thấy La Thiến đang run rẩy vì sợ, sẽ thấy một tên thuộc hạ đang hút thuốc và tên còn lại đang nhìn ra bên ngoài canh chừng.

Nhưng trên thực tế, điều mà hẳn nhìn thấy chính là 3 người này đang ngồi trong xe chơi đấu địa chủ, cũng vì chơi mà âm ỉ ngu xuân với nhau,

"Thẩm Bối Bối thế nào?" La Thiến dè dặt hỏi sang chuyện khác.

Trương Tích Minh hừ một tiếng, nói: "Cô còn rảnh để quan tâm?"

La Thiến thề thốt: "Quan tâm, quan tâm chứ. Ủm, vậy tôi có thể hỏi một chút không?"

Trương Tích Minh dùng ánh mắt ra hiệu: Nói đi!

La Thiến liền hỏi: "Vấn đề này đã theo tôi 2 đời rồi. Đời trước, tôi làm chuyện xấu, bị Đường tổng trừng phạt là điều đương nhiên, tôi không có gì để nói cả, dù sao chuyện đạo thiết kế cũng rất mất uy tín trong ngành. Sự trừng phạt của Đường Diễn là khiến tôi không thể kiếm được việc làm, coi

như đã trút giận thay Lâm Phi rồi. Nhưng Lâm Phi thấy thế còn chưa đủ, tìm người đánh gãy hai chân tôi, việc này có chút quá đáng đúng không? Tôi đã phải trả một cái giá rất lớn rồi mà.

Mà thôi, coi như là cô ta muốn tự mình trả thù đi, ok, tôi hiểu. Sau khi chân bị gãy, ngay cả việc đi nhặt ve chai tôi cũng không làm được, chỉ có thể ăn xin sống qua ngày. Tôi cho rằng đó đã là bị bức đến đường cùng rồi, nhưng tôi không thể hiểu nổi, tại sao dưới tình huống như vậy mà Thẩm Bối Bối vẫn muốn ra tay với tôi? Phái người bức tôi phải gả cho một tên cờ bạc, việc này là anh làm nên tôi nghĩ, anh nhất định sẽ biết nguyên nhân."

Trương Tích Minh dựa lưng vào ghế, cười nói: "Tại sao á? Rất đơn giản thôi!"

La Thiến vênh tai lên, nghe một cách nghiêm túc. Chuyện này, La Thiến không hiểu, nguyên chủ cũng không hiểu.

Bởi vì, cả cô và nữ phụ đều chưa từng gặp mặt Thẩm Bối Bối. Cô ta và Thẩm Bối Bối khác nhau, cô từng có xung đột với Lâm Phi nhưng với Thẩm Bối Bối thì chưa từng!

Sau đó, La Thiến nghe thấy Trương Tích Minh nói ra một đáp án không thể tưởng tượng nổi: "Bởi vì, cô ta không động được tới Lâm Phi đó!"

"Hả?" La Thiến dường như không nghe rõ, hỏi lại: "Anh nói gì cơ?"

"Cô ta không đụng được tới Lâm Phi! Khi Đường Diễn thật lòng muốn bảo vệ Lâm Phi, thì sẽ không có ai dám đụng tới cô ta đâu." Trương Tích Minh thản nhiên trả lời.

La Thiến cười lạnh, xoay eo rồi nói: "Thế, tại sao bây giờ tôi lại ở đây?"

Trương Tích Minh: "... " Có lý, nhất thời hẳn không có cách nào phản bác được.

La Thiến tiếp tục cười lạnh: "Gì mà không động được, nói thẳng ra là không dám đi. Nhưng dù là thế thì tại sao lại là tôi? Người qua lại với Đường Diễn không phải chỉ có một mình tôi!"

"Có lẽ là bởi vì cô khiến người khác chú ý mắt nhất! Thích thể hiện nhất, cũng là người đi theo Đường Diễn lâu nhất, đồng thời cũng là người tình của Đường Diễn ngay trước Lâm Phi. Cho nên cô ta muốn cô gặp bất hạnh, dù sao thì cô ta cũng chẳng có cơ hội với Đường Diễn nữa."

La Thiến choáng váng, hỏi: "Cô ta là biến thái sao?"

Trương Tích Minh cười cười: "Có lẽ thế!"

La Thiến không mơ tới Trương Tích Minh và Thẩm Bối Bối, cho nên, người đầu tiên Đường Diễn nghĩ tới là Lâm Phi.

Lúc anh tới công ty, Lâm Phi đã đợi sẵn ở văn phòng.

Đường Diễn mở cửa vào văn phòng của mình, thần sắc lãnh đạm của anh khiến Lâm Phi đắng chát trong lòng, nhưng cô ta khôi phục lại rất nhanh.

"Đường tổng, anh trở về rồi!" Lâm Phi đứng dậy bắt tay với Đường Diễn.

Đường Diễn lạnh nhạt đáp một tiếng, sau đó bảo Lâm Phi ngồi xuống, anh quan sát cẩn thận mỗi một biểu cảm trên mặt Lâm Phi, sau đó mở miệng hỏi: "Sao cô biết hôm nay tôi trở về?"

Lâm Phi mất tự nhiên bẻ bẻ ngón tay, nói: "Tôi biết qua thư kí Kiều, trước đó anh đầu tư vào khu chung cư của bố tôi, bây giờ đã có chuyển biến

rồi. Tôi tới báo cáo với anh, tiền anh bỏ vào đó giờ đã lãi được khá nhiều."

Đường Diễn nhú mày, trong lòng có chút khó chịu. Trong giấc mơ của La Thiển, anh và Lâm Phỉ là người yêu, một đôi tình nhân phải trải qua nhiều sóng gió.

Còn bây giờ, vẫn là người đó, nhưng cảm giác đã khác hoàn toàn.

"Cô biết La Thiển trở về cùng tôi không?" Đường Diễn tiếp tục hỏi.

Lâm Phỉ ngây người, nói: "La tiểu thư sao? Nghe nói cô ấy mở quán cafe ở thành phố An Vũ, hôm nay cô ấy cũng trở lại rồi sao?"

Đường Diễn cảm thấy biểu cảm lúc này của cô ta không giống giả vờ, trong lòng anh hơi hoảng, nếu như không phải Lâm Phỉ, thì sẽ là ai? La Thiển còn đắc tội với ai nữa? Đắc tội đến mức khiến cô bị bắt cóc?

"Đường tổng!" Lâm Phỉ thấy Đường Diễn ngây người liền gọi anh.

Đường Diễn liếc nhìn cô ta, cuối cùng nhắm hai mắt lại, nói: "Cô biết người nào tên là Trương Tích Minh không?"

Lâm Phỉ sửng sốt nhìn anh, lắc đầu nói: "Không biết."

Đường Diễn nhận được đáp án, liền phất tay, nói với Lâm Phỉ: "Ra ngoài đi!"

Nhận được câu nói của anh, Lâm Phỉ choáng váng hồi lâu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Đường Diễn cũng vừa nhận ra, kia chỉ là giấc mơ của La Thiển mà thôi. Cho dù đó thật sự đã từng xảy ra ở đời trước thì đời này Lâm Phỉ cũng đã không còn kí ức nữa rồi, thế nên, trong kí ức hiện tại của Lâm Phỉ, La Thiển chưa từng đắc tội với cô ta. Lâm Phỉ không có lý do gì để ra tay với La Thiển cả, anh nên sớm nghĩ ra mới phải, Đường Diễn lấy tay che mắt.

La Thiến, bây giờ... em đang ở đâu?

Lúc này...

"Ăn ngon không?" Trương Tích Minh cúi đầu nhìn La Thiến đang ăn uống một cách hùng hổ.

La Thiến gật đầu, vừa ăn vừa nói: "Rất ngon, rất ngon."

"Cô ăn nhiều thật đấy!" Trương Tích Minh cười nói.

La Thiến khựng lại, ôm bụng nói: "Tôi bây giờ đang là một người ăn cho hai người... Vẫn bình thường mà?"

Trương Tích Minh châm chọc: "Theo như tôi biết thì hiện tại trong bụng cô vẫn chỉ là phôi thai mà thôi."

La Thiến trừng mắt, không thể tin nổi nói: "Cái này mà anh cũng biết?"

Trương Tích Minh cười đắc ý, đang muốn nói gì đó thì chợt nhận ra chuyện này chả có gì đáng kiêu ngạo cả, thế là lại ngậm miệng không nói gì. Anh coi như đã biết, đời này Đường Diễn coi trọng La Thiến vì cái gì rồi.

Hắn chỉ mất tập trung một chút mà thiếu chút nữa đã đi theo ý nghĩ của cô. Nếu như không phải hắn luôn tự nhắc nhở trong lòng thì đã sớm chạy theo lối suy nghĩ của cô rồi. Cho nên, hắn vô cùng hoài nghi, sợ dĩ Đường Diễn thích La Thiến là bởi vì anh ta đã bị La Thiến đưa tới một thế giới kỳ quái nào đó, nơi mà trí thông minh hoàn toàn không được online. Chỉ có điều này mới có thể giải thích được lý do tại sao kiếp trước không yêu mà kiếp này lại yêu!

Vì thế, Trương Tích Minh ngẩng đầu nhìn cô một chút, nói: "Không có việc gì thì bớt nói lại."

La Thiến: "... " Đây lại là chiêu gì nữa?

La Thiến đổi đề tài, nói: "Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Không phải chúng ta đang muốn dụ Đường Diên ra sao?"

Trương Tích Minh: "... Là tôi muốn dụ, là tôi. Liên quan gì tới cô hả? Với cả, đây là lời mà người làm vợ nên nói sao?"

"Tôi bị bắt cóc, anh ấy đương nhiên là phải tới rồi! Nếu không thì ai sẽ cứu tôi?" La Thiến nói chuyện một cách đương nhiên, anh ấy là nam chính đấy! Anh ấy mà tới thì chẳng cần phải làm gì hết! Chỉ cần ánh hào quang của nam chính là có thể đánh bại hết tất cả những người xấu, huống chi, anh ấy còn có cả hai tay nữa!

"Cô không thể tự nghĩ cách trốn thoát à?" Trương Tích Minh đã chuẩn bị xong tâm lý La Thiến chạy trốn, thế nhưng, La Thiến lại ngoan ngoãn một cách không chịu được.

"Tôi đúng là có nghĩ tới! Nhưng mà, nếu tôi bị bắt lại sau khi chạy trốn thì sao?"

"Đánh gãy chân." Trương Tích Minh trả lời vô cùng quả quyết.

Đấy, vì thế mà cô mới ngoan như vậy đấy. Trong tiểu thuyết, Trương Tích Minh cũng chính là một người như vậy! Bị bắt trở về rồi nói vài lời cảnh cáo à? Thật xin lỗi, không có chuyện ấy ở đây đâu nhé, Trương Tích Minh là người không bình thường, đến cơ hội cảnh cáo hắn cũng không cho đâu, trực tiếp đánh gãy chân người ta rồi kiểu, nhìn xem, không chạy được nữa rồi đúng không?

"Cho nên tôi mới ngoan đó!" Tính thức thời của La Thiển được phát huy một cách triệt để.

Trương Tích Minh: "... Rất tốt!"

"Anh ăn cái này không?" La Thiển gấp một miếng xiu mại lên hỏi. Đây là cái cuối cùng rồi, xiu mại của nhà hàng này không tệ chút nào.

"Không ăn."

"Ồm!" La Thiển ngoàm một tiếng, ăn sạch miếng xiu mại cuối cùng.

Trương Tích Mịch không ngừng gõ ngón trỏ xuống mặt bàn, trong lòng thầm nghĩ: "Luôn có cảm giác có chỗ nào không đúng lắm!"

Nếu như Đường Diễm có mặt ở đây thì anh sẽ nói cho hẳn biết: Ý thức tự giác của người làm con tin không đủ mạnh, thái độ đối đãi với con tin của anh cũng có chút lệch lạc.

Trương Tích Minh đang vô thức đi trên con đường chạy theo mạch suy nghĩ của La Thiển.

Mà lúc này, bố Đường đọc tài liệu được gửi tới, hỏi lại bên kia: "Cậu xác định?"

Cấp dưới cúi đầu, nói: "Dựa theo báo cáo được đưa tới, không sai được."

Bố Đường nhìn tài liệu trước mặt, xem đến một hình ảnh thì trong lòng đã rõ ràng chân tướng. Khi ở phòng an ninh xem camera giám sát, ông đúng là có suy nghĩ trêu chọc con trai. Nhưng, cũng là muốn nhìn xem sự tín nhiệm mà con trai giành cho con dâu.

Bởi vì, nếu chỉ nhìn vài hình ảnh qua camera giám sát mà đã có suy nghĩ không tin tưởng nhau thì cuộc sống sau này làm sao mà sống tiếp

được. Hôn nhân sắp tới của con trai út có lẽ cũng sẽ lặp lại sự bi kịch của con trai cả mà thôi.

Nhưng, bố Đường cũng biết Thẩm Bối Bối tương đối đặc biệt trong lòng Đường Diển. Một tháng tự sa đọa kia của con trai, bố Đường nhìn thấy mà không đau lòng sao? Chuyện này là không có khả năng. Thế nên, ông không thể tha thứ cho sự không từ mà biệt của Thẩm Bối Bối được.

Tuy rằng bây giờ Đường Diển đã buông được khúc mắc Thẩm Bối Bối, cũng một lòng muốn chung với trọn đời với La Thiển, nhưng, liệu nó có thể tiếp nhận nguyên nhân vợ mình mất tích là do Thẩm Bối Bối được không?

Bố Đường xoay xoay chiếc bút trong tay, sau đó rất vui vẻ gửi kết quả điều tra cho con trai. Yêu thương thăm thiết đến chết không rời gì đó, để xem có bao nhiêu thú vị?

Đường Diển vừa nhận được mail, liền gọi điện cho bố mình: "Kết quả này của bố có phải làm giả không đấy?"

"Lúc La Thiển trở về, bố sẽ truyền đạt lại y nguyên câu nói này cho con bé nghe." Giọng nói của bố Đường rất lạnh lùng.

Đường Diển im lặng: "Con chỉ hỏi như vậy thôi, không phải còn không tin Thẩm Bối Bối sẽ làm ra chuyện này. Mà là còn không tin bố!"

"Chuyện lớn như vậy bố mày có thể làm giả sao?" Bố Đường tức giận nói.

"Bố có thể đấy." Đường Diển không chút do dự đáp lại.

"Vậy thì mày tự nghĩ cách tìm vợ đi!" Mày có ngon thì mày tìm đi, bố Đường thầm chửi thẳng con.

Đường Diễn co được dãn được, mặt không cảm xúc nói: "Con sai rồi."

Không phải anh không tìm được, mà là sẽ mất nhiều thời gian hơn bố Đường. Anh hiện tại, chỉ muốn nhìn thấy La Thiển sớm nhất có thể!

Về phần Thẩm Bối Bối? Đường Diễn cảm thấy, anh cần phải đi nhìn qua một chút rồi.

Anh vốn cho rằng, sau lần nói chuyện thẳng thắn kia, hai người đã có thể xem nhau như những người bạn có khoảng cách xa nhất. Không nghĩ tới, hiện tại lại xảy ra chuyện này.

Cũng có một chuyện mà anh không thể ngờ tới, đó chính là, ngay lại lúc này, ở một nơi nào đó trong Bắc Kinh, La Thiển đang thương lượng với đám lưu manh: "Hay là... chúng ta chơi mạt chược đi?"

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 98

Chương 98

Edit: Ra ngoài đường một lúc mà rét run người

Biểu cảm trên mặt Trương Tích Minh ngay lập tức cứng đờ, hẳn luôn là người mang ý cười trên mặt, thế mà lúc này lại không thể cười nổi. Hắn nhìn La Thiến, nói: "Cô có tin tôi đánh cô không?"

La Thiến nhanh chóng ngồi xuống, nhìn Trương Tích Minh một chút rồi hỏi: "Anh còn đánh phụ nữ hả?"

Trương Tích Minh phát hiện ra La Thiến thật sự rất muốn ăn đòn. Hiện tại hẳn cực kỳ muốn gọi điện thoại hỏi Đường Diễm: Ê, người anh em, bình thường ông với vợ ông sống với nhau kiểu gì thế? Dạy tôi một chút đi, nếu không thì tôi không nhịn được mà đánh người đâu.

Dưới đôi mắt trợn trừng của Trương Tích Minh, La Thiến đành oan ức ngậm miệng lại, nhưng trước khi ngậm cô vẫn không cam lòng nói thêm một câu: "4 người chơi mạt chược là vừa đẹp mà!"

Trương Tích Minh mắng: "4 người đều chơi mạt chược thì ai lái xe?"

La Thiến cười: "Vậy chúng ta chơi đấu địa chủ đi!"

Trương Tích Minh ngăn người. Gì cơ? Ừm, cũng hợp lý phết. Lắc đầu, giật tóc La Thiến nói: "Im lặng, nếu không tôi đánh gãy một bên chân của cô đấy."

La Thiến hoảng sợ che bụng: "Nếu thế thì bé cưng sẽ không chịu nổi đâu, tôi cũng không muốn sống nữa. Anh chỉ có thi thể của tôi thì làm sao dụ Đường Diễn ra được?"

Trương Tích Minh liền nói: "Vậy cô có thể tỏ ra sợ hãi một chút được không? Im lặng làm con tin rất khó sao?"

La Thiến nuốt vài ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói: "Tôi đã sợ đến mức này rồi, còn phải sợ đến mức nào nữa? Tôi vốn dĩ chính là con tin mà!"

Nếu như có người hỏi, chuyện hối hận nhất hiện tại của Trương Tích Minh là gì thì hẳn sẽ trả lời ngay lập tức, đó chính là nói về mức độ an toàn của La Thiến cho cô ta biết. Để bây giờ đây, cô ta từ một con chim cú biến thành một con chim sẻ.

Hắn không nên nói cho La Thiến biết, trước khi trả thù được Đường Diễn thì hẳn sẽ không động tới cô. Những chuyện này, đều không nên nói.

Lúc ở sân bay, La Thiến quá khẩn trương, bởi vì hắn nhìn cô chăm chăm. Có hai nguyên nhân khiến hắn nhìn cô như thế, một là hắn hoài nghi La Thiến cũng trùng sinh giống hắn, cho nên dù không có tầng quan hệ với Đường Diễn thì hắn cũng sẽ tới gặp La Thiến.

Lý do thứ hai chính là, hắn muốn báo thù Đường Diễn, mà La Thiến thì lại là một mồi câu rất tuyệt.

Lúc hắn bước vào nhà vệ sinh cũng là lúc La Thiến bước ra. Cô vừa nhìn thấy Trương Tích Minh thì hai chân liền không có sức, lập tức quỵ xuống đất, khiến mắt hóng hớt của mọi người từ bốn phương tám hướng đồng loạt bắn về phía này.

Mới đầu, Trương Tích Minh chỉ định lén lút bắt La Thiến đi mà thôi, nhưng ai ngờ lại thành ra cơ sự này.

Cho nên, chỉ trong chớp mắt đó, hắn liền xác định được một chuyện, La Thiến cũng trùng sinh, việc cô ta nhận ra hắn là chứng cứ chắc chắn nhất.

Nhưng cũng có một vấn đề, đó chính là La Thiến sợ hắn, rất sợ. Cả người run rẩy lấy bầy bị hắn xách lên xe.

Trương Tích Minh rất không muốn xảy ra chuyện, chưa dự được Đường Diên ra mà đã phải nhận lấy sự công kích điên cuồng từ anh, thế nên khi trông thấy La Thiến sắp bị mình dọa chết hắn đã rất "sáng suốt" lên tiếng: Hey cô em, đừng có sợ! Người tôi muốn đối phó là chồng cô chứ không phải cô, hiện tại cô rất quan trọng đấy! Là con mồi duy nhất, tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt. Cô và bé cưng trong bụng cô đều sẽ an toàn cho tới khi chồng cô xuất hiện! Hai người mà xảy ra chuyện thì tôi sẽ rất phiền phức!

Sau đó, La Thiến liền... biến thành dáng vẻ như bây giờ, hắn hung dữ thì cô ta sẽ sợ hãi, còn hắn yên lặng thì cô ta liền lấn tới. Trương Tích Minh cũng hết cách, thậm chí, ok giờ cô muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói, miễn là đừng ảnh hưởng tới tôi nhắm mắt dưỡng thần.

La Thiến nhìn Trương Tích Minh nhắm mắt dưỡng thần, dè dặt hỏi: "Hay là, anh cho tôi mượn điện thoại của anh chơi nhé?"

Trương Tích Minh thò tay vào túi quần, định móc điện thoại ra thì bỗng nhiên tỉnh táo, gõ đầu La Thiến một cái rồi mắng: "Cô nghĩ cái gì đấy?"

La Thiến ôm đầu kêu đau, trả lời: "Tôi chỉ muốn chơi game thôi mà, anh đừng có hẹp hòi thế chứ."

"Cô cầm điện thoại của tôi rồi gọi điện cầu cứu thì phải làm sao?" Trương Tích Minh hỏi.

La Thiến sững sờ: "A, còn có thể cầu cứu nữa á? Sao anh có thể nghĩ tôi như vậy chứ? Sự tin tưởng cơ bản nhất giữa người với người đâu hả?"

Trương Tích Minh chặc lưỡi một tiếng, đưa tay lên nói: "Không có cái đấy đâu. Sắp vào cao tốc rồi đấy, cô biết phải làm gì rồi chứ?"

"Yên tâm đi." La Thiến khoát tay nói: "Tôi sẽ phối hợp một cách tuyệt đối, không la không hét không giầy dựa không gây chuyện, sẽ làm một con người ba tốt đạt tiêu chuẩn. Anh có thể dừng dí cái thứ không biết là súng hay là chày cán bột vào eo tôi được không? Tôi sợ lắm đó."

Rất nhanh liền đến lượt bọn họ, Trình Hải Phong mở cửa định trả tiền thì phát hiện không thấy tiền đâu. Lúc này mới nhớ ra, vừa nãy chơi bài anh ta đã thua sạch dưới tay Tùng Khang rồi, Tùng Khang mỉm cười đưa tiền cho anh ta mới có thể thuận lợi đi qua.

Nhìn đuôi xe đã đi xa, nhân viên thu phí gọi điện thoại cho cấp trên.

5 giờ chiều, xe của Đường Diễm dừng trước cửa biệt thự của Thẩm Bối Bối. Biệt thự này mới được Thẩm Bối Bối mua, nằm ở bên ngoài Ngũ Hoàn.

Người mở cửa là bảo mẫu của nhà họ Thẩm. Người bảo mẫu này đã làm việc gần 30 năm ở Thẩm gia, cũng là người đã nhìn Thẩm Bối Bối trưởng thành, một lòng xem cô ta như con gái mình. Bà ấy chứng kiến Thẩm Bối Bối và Đường Diễm quen nhau, yêu nhau rồi chia tay nhau. Khi hai người bọn họ chia tay, bà ấy còn lo lắng gấp gáp hơn cả bố mẹ Thẩm. Bây giờ, nhìn thấy Đường Diễm, trong lòng bà không có sự vui vẻ mà chỉ có sự chột dạ.

Có thể thấy được, chuyện La Thiến mất tích, người bảo mẫu này có biết ít nhiều.

"Thẩm Bối Bối đâu?"

"Nhị thiếu, tiểu thư ở trên tầng. Để tôi đi gọi cô ấy, cậu ngồi đi."

Đường Diễn đẩy bà ấy ra, trực tiếp đi lên tầng. Thẩm Bối Bối đã nghe thấy tiếng nói, cô ta ngồi trong phòng, chờ đến khi Đường Diễn đi vào thì còn cười một tiếng, nói: "Sao lại tới đây thế?"

Đường Diễn nhắm mắt hỏi: "Chuyện La Thiển mất tích liên quan tới cô?"

Thẩm Bối Bối tỏ ra kinh ngạc, hỏi: "Sao lại như thế? La Thiển mất tích sao? Vì sao lại mất tích?"

Đường Diễn nhìn Thẩm Bối Bối một hồi, bước nhanh tới phía trước bắt lấy tay cô ta, lạnh lùng nói: "Thẩm Bối Bối, hình như cô vẫn chưa rõ Đường gia chúng tôi làm gì nhĩ. Tôi quả thật là một thương nhân, nhưng cô đừng quên, tôi không chỉ là một thương nhân đâu. Có vài chuyện, cô đã làm thì không thể lừa được tôi. Nếu không có chứng cứ xác thực, thì tại sao tôi phải tới đây?"

Thẩm Bối Bối nhếch miệng, hất tay anh ra, nói: "Chứng cứ? Người nhà anh đều là người quyền cao chức trọng, muốn buộc tội ai đó thì chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?"

Đường Diễn cười lạnh: "Cô không nghĩ tới mình, thì cũng nên nghĩ tới bố mẹ cô. Nhà cô hiện tại đã xuống dốc rồi, chỉ cần tôi động tay một chút là có thể xử lý sạch."

"Anh dám." Thẩm Bối Bối lớn tiếng.

"Sao tôi lại không dám? Cô cảm thấy mấy người bạn nước ngoài của cô có thể giúp cô? Hay là cô cứ thử chút đi."

Thẩm Bối Bối hung hăng trừng mắt nhìn Đường Diễn, hỏi: "Đến cùng thì anh muốn thế nào?"

"Trương Tích Minh muốn đi đâu?" Đường Diễn hỏi, bây giờ chỉ có thể đuổi kịp Trương Tích Minh thì mới có thể cam đoan sự an toàn cho La Thiển.

Thẩm Bối Bối cúi đầu, ném đi vẻ mặt giả vờ lúc đầu.

"Tôi không biết." Thẩm Bối Bối nhỏ giọng nói, cô ta nín lấy Đường Diễn, hỏi: "Anh thật sự sẽ ra tay với Thẩm gia sao? Anh đã quên chúng ta từng yêu nhau rồi? 3 năm cấp 3, chúng ta ngày ngày ở bên nhau, lúc đó anh đối xử với em tốt đến vậy cơ mà? Những chuyện này... đều không đáng ư?"

Đường Diễn chậm rãi gạt tay cô ta ra, nhìn đối phương một hồi lâu mới mở miệng: "La Thiển là vợ của tôi, chỉ vền vện điều này đã đủ để tôi bỏ qua tất cả mọi chuyện."

Đường Diễn quay người rời đi. Không nhận được thông tin liên quan tới Trương Tích Minh cũng không làm anh sốt ruột. Anh lấy điện thoại ra, bố Đường quả nhiên đã gửi mail tới, biển Hồng (*). Trương Tích Minh rất cuộc muốn làm gì?

(*) một địa danh hư cấu nhé, tôi gg baidu các kiểu mà hông ra

"Đường tổng." Thư kí Kiều chờ ở cổng, mở cửa xe cho Đường Diễn rồi hỏi: "Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Đường Diễn cúi đầu nhìn điện thoại, bình tĩnh mở miệng: "Biển Hồng."

Trong chiếc xe đang trên cao tốc tiến về biển Hồng của Trương Tích Minh, một loạt các bài hát đang được ai đó hát lên.

"La la la, la la la, tôi là một người bán báo yêu nghề, trời còn chưa sáng đã thức dậy đi rao báo, vừa đi vừa nói, tin tức hôm nay rất chính xác,

7 đồng tiền 2 tờ báo, la la la, la la la... " La Thiến vừa lắc lư vừa hát, không hề nhìn thấy gân xanh trên trán Trương Tích Minh đã bắt đầu nổi lên.

Suy nghĩ trong lòng Trương Tích Minh lúc ấy chính là, cố nhin một chút liền qua, sau đó tiếp tục nghe La Thiến hát đến câu: "La la la, la la la, tôi là con tin nhỏ vừa bị bắt, chưa cả ăn no đã phải lên đường, vừa đi vừa đói. Hiện tại bụng tôi đang réo ục ục ục, một chút cơm mà bọn cướp cũng không muốn mua cho. La la la, la la la..." "

"Không phải chúng ta vừa ăn xong sao?" Trương Tích Minh quát.

La Thiến tiếp tục hát: "La la la, la la la, người ta là phụ nữ có thai mà! Cho dù vừa ăn thì cũng qua một lúc rồi, hiện tại đang rất đói, bụng đang kêu ục ục ục này..." "

"Ngậm miệng!" Trương Tích Minh lạnh giọng quát.

La Thiến ngậm miệng ngay tức khắc, Trương Tích Minh nhin một chút rồi hỏi: "Bình thường cô ở cùng Đường Diễn cũng như thế này sao?"

"Chính xác!" La Thiến đáp.

Trương Tích Minh tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, hết nhin rồi nhẫn hỏi tiếp: "Đường Diễn bị ai đó xuyên đến chiếm xác à?" Con mẹ nó, thế này mà anh ta cũng có thể nhin à?

La Thiến yếu ớt đáp: "Không phải đâu! Mà bây giờ chúng ta đi biển Hồng sao?" La Thiến nhìn thấy biển chỉ đường trên cao tốc rồi hỏi.

Trương Tích Minh gật đầu, sau đó lại nghe thấy La Thiến bắt đầu la la la, la la la, Trương Tích Minh cười lạnh nói: "Cô mà tiếp tục hát 'Bài ca bán báo' nữa là tôi cắt lưỡi đấy."

La Thiến không thể tin được nhìn hân: "Anh cũng biết bài này là 'Bài hát bán báo' á?"

(*) Bài hát đó đây, đoạn đầu chị hát theo lời, còn đến đoạn ăn là chế nhé =))

<https://youtu.be/KupEozaswbG>

Trương Tích Minh cười đắc ý, sau đó liền nghe thấy La Thiến chuyển bài: "Tôi giống như một ngọn cỏ biển cỏ biển cỏ biển, lắc lư theo làn sóng... "

(*) Bài Điệu múa Cỏ biển, search youtube là có. Đây nè. Trong bài hát dịch là cỏ biển, nhưng tôi thấy để là hải cỏ biển hay hơn =))

<https://youtu.be/6nLdlWBxEPO>

Trương Tích Minh quay đầu nhìn La Thiến, ánh mắt bắn tới vô cùng không tốt, nhưng dù lửa giận có lớn đến đâu thì cũng đánh tan tác dưới câu nói tiếp theo của La Thiến.

La Thiến hỏi: "Anh biết bài này tên gì không?"

Trương Tích Minh: "..."

Sau khi xe của Trương Tích Minh ra khỏi đường cao tốc thì chạy thẳng một mạch về phía biển Hồng. Kế hoạch của hân rất đơn giản, hân muốn Đường Diễn tự mình tới biển Hồng, sau đó hân sẽ có biện pháp chôn vùi Đường Diễn xuống biển cả.

Hân cho rằng kế hoạch của mình đã gần như hoàn mỹ, đồng thời cũng đã đi được 99 bước rồi, hiện tại chỉ còn thiếu duy nhất một việc là gọi điện thoại cho Đường Diễn mà thôi.

Sau đó, hắn nhìn thấy La Thiến kinh ngạc chỉ về phía trước, nói: "Nhìn kìa nhìn kìa, đó là cái gì?"

Trương Tích Minh theo tầm mắt của cô nhìn sang thì thấy con đường đi tới biển Hồng đã bị ngăn lại, trên tấm biển thông báo viết rằng vì lý do thời tiết nên sẽ đóng cửa tuyến đường đi tới biển Hồng, người dân địa phương và du khách chú ý quay xe rời đi.

Vẻ mặt của Trương Tích Minh lúc này kiêu: "Mẹ nó, chơi tao à?"

La Thiến há mồm kêu to: "Chúng ta đổi chỗ đi! Hắn là còn có biển Xanh biển Đen nữa nhỉ?"

Trương Tích Minh nhìn cô một chút, cảm xúc ngổn ngang xuống xe rồi đóng cửa lại, đi tới chỗ cảnh sát giao thông ở phía trước.

La Thiến vui vẻ nói: "Bị mình kích thích rồi." Sau đó há miệng cười to.

Tùng Khang ngồi phía trước cũng cười: "Làm rất tốt, bớt đi được không ít chuyện!"

Trình Hải Phong: "? ? ?"

La Thiến: "? ? ?"

Sau đó, La Thiến nhìn thấy Tùng Khang vung tay lên, chỉ với 2-3 động tác đơn giản đã chế ngự được Trình Hải Phong.

Trình Hải Phong không thể tin được mà chửi: "Tên phản đồ khốn kiếp."

Tùng Khang mỉm cười: "Quá khen rồi." Sau đó, Tùng Khang quay đầu lại nhìn La Thiến, dưới ánh mắt ngạc nhiên của cô, anh ta nói: "Chị dâu này, cách chị làm con tin khiến em thật lòng kính sợ đấy!"

"Hả?" La Thiến ngu ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hình như, cả đoạn đường vừa rồi, mình, băng đản bắt cóc và... nội ứng cùng đi với nhau?

"Chị dâu, sao bây giờ chị không nói chuyện?" Tùng Khang cười nói.

La Thiến ngây ngốc hỏi: "Thế... Trương Tích Minh?"

Tùng Khang cười nói: "Không có gì, còn có những người khác nữa mà!"

La Thiến đưa mắt ra bên ngoài, cô nhìn thấy bố Đường bước xuống từ chiếc xe cảnh sát giao thông, tay vịn vào tay nắm cửa, ống tay áo chỉnh tề không nếp nhăn. Ông đứng đó nhìn về phía bên này, ánh mắt lạnh lùng mà sâu xa.

La Thiến: Cứ có cảm giác, ông bố này... hình như đã đoạt mất cơ hội lên sàn của con trai nam chính rồi thì phải?

PS: Trường học cơ quan công ty mọi người đã có lịch đi học đi làm lại chưa???

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 99

Chương 99

Edit: Tiểu Vũ ở nhà quen rồi, không muốn đi học nữa =))

La Thiến wow một tiếng, nói: "Bố mình thật sự quá đẹp trai rồi!"

Tùng Khang cười nói: "Đường lão tiên sinh trước kia là bộ đội đặc chủng, thân thủ của ông ấy cực kỳ tốt!"

La Thiến bội phục nhìn về phía trước, dùng sức gật đầu: "Ừm ừm!"
Nhìn một hồi lại bắt đầu hỏi: "À mà? Chồng tôi đâu?"

Trương Tích Minh nhìn thấy bố Đường xuống xe thì biểu cảm trên mặt kiểu "Thôi chết mẹ rồi".

Bố Đường nhìn Trương Tích Minh, giọng nói lãnh đạm: "Vất vả rồi."

Trương Tích Minh hiểu ý ngay lập tức, ý của câu này là: Cảm ơn cậu vì đã chăm sóc con dâu tôi.

Nhất thời, hân ức chế tới mức tí nữa là nôn ra máu, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, cười lạnh châm chọc: "Không hổ là người làm quan! Đến con dâu của mình cũng có thể lấy ra làm mồi nhử."

Bố Đường cúi đầu, xoa xoa tay, không thèm nhìn Trương Tích Minh, nói: "Chờ cậu vào tù rồi nghĩ tiếp mấy chuyện này đi!"

Khi La Thiến nhìn bố chồng bên ngoài bằng hai mắt sáng lấp lánh thì cửa sổ xe bị ai đó gõ vài lần, cơ mà cô hoàn toàn không chú ý tới. Mãi tới khi lại có thêm hai tiếng vang nữa thì La Thiến mới quay đầu lại, sau đó liền nhìn thấy Đường Diễn, anh đang dùng ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn cô.

La Thiến ngây người, cười ha ha ha rồi hạ cửa sổ xe xuống: "Anh tới rồi?"

"Anh mà không tới thì em còn định nhìn tới khi nào?" Đường Diễn hỏi một cách chua xót.

La Thiến chợt dạ nói: "Em nói bố rất đẹp trai là đang khen bố anh đấy, không phải bố em đâu!"

Đường Diễn không thèm để ý tới cô nữa, quay sang nói với Tùng Khang vừa xuống xe: "Cảm ơn cậu, vất vả rồi."

Tùng Khang bắt tay Đường Diễn, nói: "Có vất vả gì đâu, đội trưởng vốn dĩ cũng đã định thu lưới rồi. Nhưng Trương Tích Minh vẫn chưa có hành động trái pháp luật nào ở trong nước hết, dù bọn em bắt cũng không thể xét xử. Anh ta bắt cóc chị dâu là một cái cớ rất tốt để có thể bắt anh ta."

Đường Diễn hỏi: "Biết lý do Trương Tích Minh bắt cóc cô ấy không?"

Tùng Khang trả lời: "Chỉ biết là muốn đối phó với Đường tổng anh, nhưng anh ta không nói tại sao lại đối phó anh." Sau đó, Tùng Khang quay đầu nhìn La Thiến một chút, nói với Đường tổng: "Hành động diễn ra thuận lợi là nhờ có chị dâu đấy."

Đường Diễn lập tức có dự cảm không tốt, nhưng anh vẫn mở miệng hỏi: "Sao lại nói thế?"

"Sau khi rời khỏi sân bay, em vẫn luôn không có cơ hội đưa tin cho đội. Sau đó, việc chị dâu muốn đấu địa chủ đã vừa khéo kiếm cho em một cái cớ. Nhân lúc đi mua bài, em đã để lại tin tức liên quan tới Thẩm Bối Bối. Lúc qua trạm thu phí vào đường cao tốc, em đã viết nơi đến lên trên tiền đưa cho nhân viên. Điều này có thể xảy ra là do em đã thắng hết tiền của Trình Hải Phong. Cho nên, đoạn đường này, chị dâu đã giúp chúng ta bớt được không ít chuyện." Giọng nói của Tùng Khang mang theo ý cười.

Đường Diễn chỉ nghe mấy lời miêu tả của Tùng Khanh đã có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó, quay đầu mắng: "Em bị bắt cóc mà còn có tâm trạng đấu địa chủ?" Anh cũng câm nín với cô luôn.

La Thiến vô tội nói: "Trương Tích Minh nói rằng sẽ đảm bảo an toàn tuyệt đối cho em, với cả, nếu như thật sự gặp nguy hiểm thì cũng nên tranh thủ thời gian vui vẻ một chút chứ, để chết cho đỡ thảm."

Đường Diễn: "... Đầu em chứa những cái gì đấy?"

Trương Tích Minh bị vây bắt ở đằng trước nghe được mấy người này nói chuyện thì bức mình: "Mấy người xem như tôi không tồn tại à?"

Bố Đường vừa khéo đi ngang qua, nghe thấy thế bèn nói: "Con cá sắp chết thì còn sợ cái gì?"

La Thiến cũng mở cửa xe đi xuống, nói với bố Đường: "Bố, con cảm ơn bố nhé! Phiền bố phải chạy tới đây."

Bố Đường lạnh nhạt đáp: "Đều là người Đường gia."

Bố Đường nói xong bèn quay đầu nhìn Đường Diễn: "Đi hỏi đi, xem tại sao cậu ta lại muốn đổi phỏ con?"

Đường Diễn nhìn La Thiến một chút, La Thiến chợt dạ quay đầu đi chỗ khác. Đường Diễn chỉ mới nói vài ba câu với Trương Tích Minh đã trở

lại, bố Đường hỏi thì Đường Diễn bảo Trương Tích Minh không nói.

Câu trả lời này khiến bố Đường có chút bức bối, ông kéo dài thời gian áp giải Trương Tích Minh là vì muốn biết lý do hẳn muốn hại Đường Diễn, chạy theo quân tiên phong tới đây cũng chỉ bởi vì lo lắng cho Đường Diễn.

Trương Tích Minh không nói nguyên nhân thì đây chính là câu đố không có đáp án, điều này khiến bố Đường rất không yên lòng.

Đường Diễn rất bình tĩnh, anh nói với bố mình: "Không có việc gì đâu bố, chẳng qua là một vài việc nhỏ thôi, kiểu gì con cũng sẽ biết được. Con đưa Thiến Thiến trở về trước đây."

Bố Đường gật đầu, trước khi La Thiến đi theo Đường Diễn, ông nói với cô: "Về sau nhớ mang theo chút tiền mặt bên người, thế thì sẽ không đói bụng."

La Thiến nghe xong liền run chân, xấu hổ cười cười với bố Đường rồi kéo Đường Diễn nhanh chóng rời đi.

Lên xe Đường Diễn, anh hỏi cô: "Câu kia của bố có ý gì?"

La Thiến lý lẽ đầy mình, nói: "Sao anh ngốc thế, lớp người cao tuổi như bố đương nhiên là không quen dùng điện thoại trả tiền mà thích dùng tiền mặt hơn, bố cảm thấy nó an toàn, thế nên liền dặn dò con cháu làm như thế."

Đường Diễn im lặng nhìn cô rồi nói: "Nói thật."

La Thiến bèn kể lại chuyện mình ca hát quấy rối Trương Tích Minh, Đường Diễn nghe xong cười lạnh: "Thế mà em vẫn còn sống cơ đấy, biết Trương Tích Minh là ai không?"

La Thiến vui vẻ nói: "Đương nhiên là biết! Có chút thể lực ở nước ngoài!"

Đường Diễn bó tay chấm com: "Nếu biết thì em không cảm thấy, mình làm thế sẽ bị anh ta giết à?"

La Thiến khoát khoát tay: "Mục tiêu của hắn không phải em, nếu muốn ra tay với em thì đã ra tay ngay từ đầu rồi."

Đường Diễn cười, hỏi: "Vậy mục tiêu của hắn là ai?"

"Anh đó!"

"À! Anh hả? Tại sao lại là anh? Anh còn chẳng biết hắn!" Giọng điệu của Đường Diễn rất thản nhiên.

La Thiến quả nhiên chúng chiêu: "Bởi vì đời trước..." Cô bỗng nhiên im bặt, ngẩng đầu nhìn Đường Diễn, khóe miệng không biết nên khép hay nên há.

Trên mặt Đường Diễn có chút ý cười, thản nhiên nói: "Tiếp tục!"

"Ầy... không có gì để tiếp tục cả ấy!" La Thiến quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người toát ra vẻ 'em cũng không biết gì hết'.

Đường Diễn vừa khởi động xe vừa nói: "La Thiến, anh không phải người ngu. Qua hành vi của Trương Tích Minh và mấy lời em vừa nói, anh đã đoán được rồi. Việc này, có liên quan tới giấc mơ kia? La Thiến, ngoại trừ việc khiến em không tìm được việc làm, anh còn làm cái gì khác không?"

La Thiến cúi đầu, lắc lắc ngón tay: "Không có!"

"Vậy tại sao em không thể nói với anh?"

"Không phải không thể nói với anh, mà là, mà là không muốn nói... Cũng chẳng phải ký ức vui sướng gì." Mấy ngón tay của La Thiến bị cô vặn đi xoắn lại không biết bao nhiêu lần.

Đường Diễm cũng không nói gì nữa, lái thẳng xe về Đường gia. Mẹ Đường và Đường Hình đang chờ ở phòng khách, thấy cửa bị Đường Diễm mở ra thì hai người đồng thời đứng dậy ra đón.

Đang muốn hỏi hai câu thì trông thấy Đường Diễm lạnh lùng vào nhà. Mẹ Đường nhanh chóng ngậm chặt miệng, Đường Hình cũng ngay lập tức xoay chân chuyển hướng đi vào nhà bếp, hoàn toàn không còn chút nhiệt tình ra đón như lúc nãy. Hai người này làm như chỉ đi ngang qua vậy.

La Thiến trợn mắt nhìn dáng vẻ "không liên quan tới tôi" của mẹ chồng và anh chồng thì cảm thán... đây là người một nhà sao? Tương lai sau này của cô chắc sẽ khó khăn khổ sở lắm đây, hu hu hu.

Đây là lần đầu tiên La Thiến tới Đường gia, nhìn cái gì cũng thấy xa lạ vô cùng, nhưng cũng rất thú vị. Cơ mà, lúc này, cô hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức, bởi vì Đường Diễm đã kéo cô lên thẳng tầng hai, mở cửa, vào phòng, đóng cửa và ấn cô ngồi lên giường.

Đường Diễm khoanh tay trước ngực: "Nói đi! Phần sau của giấc mơ kia." Đường Diễm lại chuyển giọng, nói: "Hoặc đúng hơn, là kiếp trước của em."

La Thiến mấp máy môi, nói: "Không phải em không muốn nói, chỉ là, anh nghe xong có thể không tức giận không?"

Đường Diễm hỏi: "Cái gì?"

"Đằng sau cũng không có chuyện gì mấy! Chỉ là em lấy chồng thôi!"

Đường Diễn ngáy người, trong nháy mắt, trong lòng anh như bị ai đó đổ vào ít nhất 100 bình giấm chua. Anh không có trí nhớ của kiếp trước, mặc dù giấc mơ kia đã khiến anh biết mình và Lâm Phi sau đó có kết hôn. Nhưng, anh chẳng có chút cảm giác gì về mấy chuyện này hết, thậm chí anh còn không biết, đó là thật hay giả.

Đối với Đường Diễn, chỉ có hiện tại mới là chân thực. Nhưng, khi biết chuyện La Thiến từng có người đàn ông khác, phản ứng đầu tiên của anh lại là ghen tị.

"Em nói cái gì? ? ?" Đường Diễn thậm chí còn không khống chế được âm lượng của giọng nói.

La Thiến chống nạnh: "Cái gì là cái gì, là lấy chồng chứ còn cái gì! Cũng chẳng phải được gả cho người tốt lành gì, mà anh ý, còn sống với Lâm Phi hạnh phúc vui vẻ lắm đấy."

Đường Diễn bị cô chặn họng, chỉ có thể tủi thân hỏi: "Thế... em có nhớ tới hần không?"

La Thiến sững sờ, nụ cười trên mặt trở nên hung ác, nhưng giọng nói thì ngọt ngào vô cùng: "Nhớ chứ, đương nhiên là nhớ rồi. Nhớ tới mức muốn xé tim cào phổi anh ta, hừ hừ... "

Đường Diễn: "... " Rốt cuộc là nhớ hay không nhớ đây?

La Thiến thở dài, nói tiếp: "Anh muốn biết lý do tại sao Trương Tích Minh lại muốn đụng tới anh?"

Đường Diễn gật đầu, La Thiến bèn nói: "Trương Tích Minh cũng trùng sinh, đúng, chính là điều anh đang nghĩ. Kiếp trước, Trương Tích Minh cũng mắt mù giống anh vậy, chẳng hiểu tại sao lại thâm tình tuyệt đối với Thẩm Bối Bối. Thẩm Bối Bối sau khi về như một mù điên vậy. Cô ta sợ anh trả thù nên không dám động tới Lâm Phi, chỉ có thể tới tìm em trút

giận. Đến đời này thì hình như không sợ anh nữa, lại tiếp tục lôi em ra trút giận. Mặc kệ là có sợ anh hay không, cũng mặc kệ em có quan hệ gì với anh hay không, dường như cứ là em thì cô ta lao vào thì phải? Đúng là một con mụ điên."

Đường Diễn nhìn cô, La Thiến hỏi: "Em nói cô ta như vậy, anh tức giận sao?"

Đường Diễn hỏi cô: "Kiếp trước, cô ta làm cái gì?"

"Anh hỏi chuyện này làm gì?" La Thiến liếc anh.

Đường Diễn nhắm mắt lại, nói: "Giấc mơ kia, anh chưa từng hỏi em cận kề là bởi vì anh đang muốn trốn tránh. Anh vốn cho rằng, sau khi bị đánh gãy hai chân, cuộc sống mưu sinh của em sẽ gian nan hơn rất nhiều. Anh chưa từng nghĩ tới, sau chuyện đó lại có cả chuyện của Thẩm Bối Bối nữa."

La Thiến bèn nói: "Ừm, Thẩm Bối Bối bảo Trương Tích Minh dùng người nhà uy hiếp em, sau đó bắt em gả cho một tên cờ bạc."

Đường Diễn nắm chặt hai tay, hỏi: "Sau đó thì sao?" Anh giống như muốn tự ngược.

"Sau đó? Sau đó thì bị đánh chết thôi." Giọng nói của La Thiến rất tỉnh táo và bình thản, tựa như cô đang nói về chuyện của người khác.

"Anh biết rồi." Đường Diễn mở cửa ra ngoài.

La Thiến chớp chớp mắt nhìn theo bóng lưng của Đường Diễn, khó hiểu nghĩ: Cho nên, anh hỏi nhiều như vậy là để đi ra ngoài sao? Anh có ý gì đây?

La Thiến ra khỏi phòng, đi xuống dưới tầng, nhìn thấy mẹ Đường thì hoàn toàn không cảm thấy mất tự nhiên, cô nhìn bà chào hỏi: "Mẹ, con trở về rồi này!"

Mẹ Đường: "...". Mấy lời định hỏi chuyện ngay lập tức chết từ trong trứng nước.

La Thiến nhìn xung quanh một vòng rồi hỏi: "Đường Diễn đâu hả mẹ?"

"Ra ngoài rồi, hai đứa cãi nhau à?" Đường Hình nhanh chóng tiếp lời.

La Thiến lắc đầu: "Không có mà! Bọn em chỉ nói chuyện mấy câu."

Mẹ Đường lúc này mới mở miệng hỏi: "Con không bị thương chứ?"

La Thiến lắc đầu, mẹ Đường liền nói: "Ừm, có chỗ nào không thoải mái thì cứ nói."

La Thiến gật gật đầu. Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, Đường Hình đứng dậy đi mở cửa, bên ngoài là bố vợ và bà xã của Đường Hình, bố vợ anh lớn giọng nói: "Con rể ơi! Bố mang vợ con đến trả cho con này."

Đường Hình thấy cô vợ nhà mình có chút không vui, im lặng một lúc rồi hỏi: Bố, bố lại mắng vợ còn à?"

Bố Bạch liền nói: "Không mắng nó mấy câu thì nó không chịu về đây đâu!"

Đường Hình lập tức ngậm miệng, ân cần nói: "Bố vào nhà đi! Con bảo cô Trương làm mấy món bố thích ăn."

Bố Bạch kéo Bạch Nhụy đi vào nhà, La Thiến vừa hay đi tới, trông thấy Bạch Nhụy thì cười nói: "Oa! Mỹ nữ này."

Đường Hình: Ê em dâu, đùa giỡn vợ anh à.

Bạch Nhụy cũng cười trả lời: "Em cũng rất xinh đẹp."

La Thiến nhìn thấy khí chất trời sinh của Bạch Nhụy thì trong lòng gợn sóng, người chị dâu này của cô có vẻ đã từng phải chịu đựng không ít chuyện bất công đây.

Bởi vì chuyện này, nụ cười của La Thiến càng thêm thân thiện dễ mến, cô nói: "Chào chị dâu, em là em dâu chị nè!"

Mẹ đã dặn rồi, phải sống tốt với chị dâu, không được cãi nhau và gây chuyện. Mình phải làm bạn tốt của chị dâu mới được!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 100

Chương 100

Edit: Tiểu Vũ

Sau đó, Đường Hình phát hiện, vợ anh bị em dâu dắt đi chơi mất rồi, nhưng trọng điểm là, họ cho anh ra rìa.

Đường Hình không thể chịu đựng được, móc điện thoại gọi cho em trai: "Bao giờ cậu về?"

Đường Diễn khó hiểu đáp: "Em có đi ra ngoài đâu."

Đường Hình: "? ? ? Anh nhìn thấy cậu mở cửa ra ngoài mà."

Đường Diễn thở dài: "Em đang ở sân sau, chỗ cây si ấy."

(*) Cây si, hay một số nơi gọi là cây gừa. Chỗ tôi hay gọi là si hơn, quả nhỏ nhỏ đẹp lắm, cây to mát dã man. Rất thích hợp chụp ảnh sống ảo he he.

Đường Hình ngạc nhiên hỏi: "Em ở sân sau làm gì?"

Đường Diễn trả lời một cách sâu xa: "Tập thở." Nếu không thì anh không biết nên nói gì làm gì nữa? Muốn an ủi cô, nhưng chính anh lại là một trong những người tổn thương cô, ngay cả tư cách nói vài câu anh cũng không có. Anh không thể tưởng tượng được, tại sao sau khi bị đánh gãy hai chân rồi mà vẫn có người làm ra những chuyện ác độc đến thế với cô? Cả đời sau đó, cô đã sống tiếp thế nào?

Đường Hình: "? !" Tập... thờ? Tập thờ là cái quỷ gì vậy?

Tóm lại, cuối cùng Đường Hình vẫn gọi Đường Diễn vào trong nhà, anh chỉ chỉ đôi chị em dâu đang ngồi trên ghế sofa, rồi quay sang nhìn Đường Diễn: "Cậu xem đi."

Đường Diễn nhìn hồi lâu mà vẫn không nhìn ra có chỗ nào không ổn: "Sao?"

"Có phải quan hệ của hai người đó quá tốt rồi không?"

"Được thế thì tốt chứ sao!" Đường Diễn uể oải đáp.

Vừa nói xong, Đường Diễn liền nghe thấy giọng nói trong trẻo đầy tinh thần của La Thiến: "Chị liếc nhìn em một cái đi."

Đường Diễn: "? ? ?"

Sau đó Đường Diễn lại nghe thấy La Thiến cười lớn: "Oa ~ có cảm giác bị điện giật."

Đường Diễn: "! ! !" Anh quay đầu lại, trông thấy La Thiến đang xoa xoa hai tay mình, sau đó cô hưng phấn nói: "Chị lại nhìn em một cái nữa đi."

Bạch Nhụy cực kỳ nể mặt, quay sang nháy nháy mắt với La Thiến. Ngay lập tức, La Thiến run rẩy nói: "Wow ~ thật sự là bị điện giật đó, chơi vui quá đi!"

Đường Diễn: "... " Tôi ở sân sau tự kiểm điểm về những chuyện mà mình chưa từng làm, buồn bức khổ sở đến mức muốn sống muốn chết, còn em thì sao? CMN, em ở trong này đùa nghịch với chị dâu? Mà cái trò kia là cái trò quái gì thế?

La Thiến bổ nhào qua ôm lấy Bạch Nhụy: "Chị dâu, mắt chị đẹp thật đấy!"

Đường Hình: "! ! !" Ai cho em ôm vợ anh hả? Hình tượng người đàn ông lạnh lùng của Đường Diễn sắp không giữ được nữa rồi.

Bạch Nhụy cũng vòng tay ôm La Thiến: "Mắt em cũng rất đẹp."

Bố Bạch ngồi một bên nhìn hai chị em dâu nhà họ Đường vui đùa, vẻ mặt vô cùng hiền hòa. Bàn bè của con gái ông không nhiều, bây giờ tự nhiên lại có thêm một người bạn nữa khiến ông cảm thấy hết sức vui mừng.

Tại sao ông phải đưa con gái về đây? Từ xưa tới nay, chuyện mẹ chồng con dâu và chị em dâu bất hòa đều là chuyện thường tình, thế nên khi nghe nói con dâu út nhà họ Đường trở về Bắc Kinh thì ông lập tức xách đồ đưa con gái quay về. Nếu để lâu không về thì nhờ đâu nhà họ Đường sẽ bị cô con dâu út này lấy lòng hết thì sao? Với tính cách của con gái ông thì nhất định sẽ phải chịu thiệt.

Ngay trong ngày La Thiến tới Bắc Kinh, bố Bạch đã lôi kéo Bạch Nhụy trở về Đường gia. Không ngờ, cô dâu mới này lại thoải mái thân thiện như thế, thái độ làm người cũng khá tốt. Nhìn hai người chơi đùa với nhau, bố Bạch vô cùng hài lòng.

Thế là, bố Bạch vén tay áo, ông muốn hối lộ La Thiến một chút: "Cháu vừa tới đây, để bác xuống bếp làm cho cháu vài món chúc mừng nhé. Cháu có muốn ăn cái gì không?"

La Thiến ôm Bạch Nhụy, ngẩng đầu lên hỏi: "Chị dâu, chị muốn ăn gì?"

Bạch Nhụy được La Thiến ôm thì rất vui, rất muốn làm bạn với La Thiến. Thế nên Bạch Nhụy nhìn La Thiến nói: "Em muốn ăn gì? Bố chị nấu ăn rất giỏi, cứ ăn cơm bố chị nấu thì chị sẽ không bị nôn nghén."

La Thiến: "! ! !" La Thiến buông Bạch Nhụy, xoa xoa bụng rồi quay đầu nói với Đường Diễm: "Đường Diễm Đường Diễm, cả ngày hôm nay em đều không nôn nghén! Wow, Trương Tích Minh giỏi thật đấy, em bị hăm dọa một lúc liền hết nôn luôn." La Thiến đã ăn rau xanh một tháng, cũng đã nôn nghén tròn một tháng, cảm giác thật sự không dễ chịu chút nào.

Đường Diễm vẫn không nói gì, bố Bạch bèn nói: "Ày, không thể như thế được! Để bác nấu cho cháu một bát canh cá nhé, xua đuổi sự sợ hãi đi!"

Đường Diễm: "... " Canh cá thì có liên quan gì tới sợ hãi vậy?

Đường Hình: "... " Cái này có hiệu quả à?

Mẹ Đường: "... "

"Được ạ! Vậy phiền bác rồi! Để cháu tới giúp bác nhé!" La Thiến cũng vén tay áo lên, nói: "Cháu nấu cơm cũng rất giỏi đấy."

Đường Diễm ngăn cô lại, nói: "Em yên lặng chút đi! Trong bụng em còn có một sinh mệnh đấy, không thể cầm dao đâu!"

Bố Bạch: "Đúng rồi! Sao có thể để cháu giúp được! Có Đường Hình giúp là được rồi!"

Đường Diễm nói tiếp: "Nhà cháu có giúp việc bác ơ!"

"Không cần đâu, Đường Hình rất biết nấu đấy!" Bố Bạch khoát khoát tay rồi kéo Đường Hình đi.

Mẹ Đường: "... "

La Thiến nhìn theo bóng lưng của bố Bạch rồi nói: "Bác thông gia... thật nhiệt tình!"

Bạch Nhụy đỏ mặt nói: "Tính bố chị từ xưa đã thế, nhưng ông không có ý xấu đâu!"

"Tính cách này của bố chị rất tốt!" La Thiến xoa xoa đầu Bạch Nhụy, nghĩ nghĩ nói: "Chị dâu, chị chơi bài giỏi không?"

Bạch Nhụy xấu hổ lắc đầu, La Thiến lập tức nói: "Thế chúng ta chơi bài đi! Đây chính là cầu nối tình cảm tốt nhất đấy."

Bạch Nhụy lại ngượng ngùng gật đầu, La Thiến quay đầu gọi mẹ Đường nghiêm túc bên cạnh: "Mẹ ơi, mẹ chơi cùng bọn con nhé?"

Mẹ Đường nghĩ nghĩ, hiếm khi được trao đổi tình cảm với hai nàng dâu, thôi thì cứ tham gia vậy! Huống chi, con dâu út mới vào cửa, cho con bé chút mặt mũi!

Đường Diễm nghe thấy lời đề nghị của La Thiến thì chỉ đột nhiên không biết nên nói gì.

Quả nhiên, chỉ mới được một lúc, Đường Diễm đã nghe thấy La Thiến gào lên: "Chị dâu, chị chơi kiểu này mà còn nói chơi bài không giỏi á."

Bạch Nhụy liền nói: "Vừa nãy chị nói không giỏi là trình độ chơi bài, còn vận may thì khá tốt."

"Khá cái gì, là quá tốt ấy chứ." La Thiến buồn bực nói, một lát sau cô lại thét lên: "Mẹ, sao mẹ lại tính bài? Đây chính là gian lận."

Mẹ Đường cá giận: "Mẹ dùng trí nhớ của mình để nhớ bài, sao có thể nói là gian lận được."

La Thiến đau khổ nói: "Mẹ thế này thì những người trí nhớ kém sao mà chịu nổi."

Mẹ Đường không tiếp lời này mà hỏi: "Đến cùng là con còn thừa những lá nào? Sao chẳng thấy ra gì thế?"

La Thiến ngượng ngùng cười: "Con còn thừa 3 4 5 6 8."

Mẹ Đường: "! ! !" Kinh ngạc, mắng: "Con giữ mấy lá này lại để làm gì?"

La Thiến tủi thân: "Thì tại vì con không có cơ hội ra bài đó chứ sao?"

Mẹ Đường im lặng nói: "Sao mẹ lại cùng nhóm với con được chứ."

Bố Đường vừa trở về liền nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời cũng không biết nên tỏ ra biểu cảm gì cho hợp. Buổi sáng vừa mới bị bắt cóc, trên đường bắt cóc thì rủ rê người ta chơi đấu địa chủ, bây giờ về đến nhà rồi mà vẫn còn có thể tiếp tục chơi? Tính cách này của con dâu út, đúng là rất tốt, rất tốt, giống như Bạch thông gia vậy.

"A, bố về rồi." La Thiến nhanh chóng chạy ra đón.

Mẹ Đường không nhịn được: "Đánh không được thì vẫn đánh chứ, sao có thể dứt khoát ném bài đi như thế?"

Bạch Nhụy không hề cảm thấy không vui vì bị La Thiến bỏ bài, nói: "Không sao đâu mẹ, Thiến Thiến đã thua rất nhiều rồi."

Đường Diễm thanh toán tiền xong thì yên lặng đi ra ngoài, bố Đường đưa áo khoác cho người giúp việc xong thì nói với La Thiến: "Hôm nay không bị dọa chứ? Xin lỗi con, ngày đầu tiên tới Đường gia lại xảy ra chuyện như vậy!"

La Thiến lắc đầu nói: "Không có việc gì đâu bố, Trương Tích Minh rất tốt với con!"

Bố Đường không trả lời, ông đã biết đại khái mọi chuyện từ Tùng Khang rồi, ngoại trừ lúc ban đầu sợ hãi ra thì gần như đều rất bình tĩnh.

Sau đó ông hỏi Đường Diễm: "Ngày mai con muốn gặp Trương Tích Minh?"

Đường Diễm gật đầu, bố Đường bèn nói: "Có thể, bố đã dặn dò rồi. Hiện tại vẫn chưa định được tội danh của cậu ta, nếu mà mời được luật sư giỏi thì có khả năng sẽ trắng án, nhưng dù thế thì vẫn đầy đủ chứng cứ để cấm cậu ta nhập cảnh vào Trung Quốc."

Đường Diễm gật đầu hỏi: "Thẩm Bối Bối thì sao?"

"Cô ta lên kế hoạch bắt cóc người thì đương nhiên sẽ chạy không thoát. Chẳng qua, tội danh của cô ta là gì thì cần nhìn xem tội của Trương Tích Minh!"

Đến lúc ăn cơm, bố Đường phát hiện ra, cái gọi là tranh đấu gay gắt có lẽ chẳng tồn tại trong Đường gia đâu, con dâu út quan tâm con dâu cả còn hơn cả Đường Diễm kìa kìa.

Bố Đường: "...". Con trai ông thật là đáng thương, thế nhưng, tại sao ông lại cảm thấy rất vui nhỉ?

"Chị dâu, ăn nhiều một chút nè."

"Thiến Thiến cũng ăn nhiều một chút đi. Mà em gọi chị là Bạch Nhụy được rồi!"

"Oa! Chị đáng yêu thật đó!" La Thiến kéo tay Bạch Nhụy: "Nhụy Nhụy, ngày mai chúng ta đi mua quần áo cho bé cưng đi!"

Đường Diễm: "À, ngày kia anh đi gặp Trương Tích Minh cũng được, ngày mai để anh đưa em đi!"

"Không cần, không cần đâu. Nhụy Nhụy đi với em là được rồi!"

Đường Diễm: "..."

Đường Hình ghét bỏ nhìn em trai nhà mình, im lặng nói: Thật vô dụng.

Bố Đường: "Ừm?" Thật ra là vẫn có chuyện đấu tranh gay gắt đấy.

Trương Tích Minh không nghĩ tới Đường Diễm sẽ đến tìm hân. Sau khi được đưa tới một căn phòng và nhìn thấy Đường Diễm, Trương Tích Minh có chút bất ngờ. Hân cho rằng, người tới sẽ là La Thiển.

"Không ngờ anh lại tới." Bây giờ Trương Tích Minh vẫn chưa bị định tội, theo lý thì không thể có người tới thăm.

Bây giờ hân đang ở trong một phòng riêng, không phải phòng điều tra bị khóa, cũng không có camera hay thiết bị ghi âm.

Cho nên, Đường Diễm không hề cố kỵ, anh hỏi: "Tôi muốn biết, chuyện của La Thiển, đời trước."

Trương Tích Minh nhíu mày, nói: "La Thiển nói với anh? Tình yêu đúng là làm cho người ta trở nên ngu xuẩn."

"Tôi đoán được, chút công phu của cô ấy chỉ có thể lừa người ngoài được thôi." Đường Diễm không nói La Thiển nói với mình, cũng không nói tới giấc mơ kia.

Trương Tích Minh có vẻ không tin, hân hỏi: "Anh hỏi cái này làm gì? Anh cũng đâu có đoạn ký ức kia, đối với anh mà nói thì mấy chuyện đó chỉ là chuyện xưa mà thôi."

Đường Diễm nắm chặt tay, nói: "Nếu nó thật sự chỉ là chuyện xưa, vậy thì chẳng còn gì tốt bằng. Nhưng mà, cả anh và tôi đều biết, đây không phải

là chuyện xưa, tôi muốn biết, đời trước La Thiến... đã xảy ra những chuyện gì?"

"Vấn đề này, điều tôi biết nhất định không thể rõ bằng bản thân cô ấy được, sao anh không hỏi cô ấy?" Trương Tích Minh dựa vào thành ghế, lấy mắt kính xuống lau.

"Vết thương... sẽ lại đau thêm lần nữa. Chuyện này chẳng phải quá tàn nhẫn sao?" Đường Diễn cúi đầu, giọng nói có chút u ám. Anh vừa nhớ tới câu nói kia của La Thiến: Bị đánh chết! Chỉ một câu nói mà khiến tim anh đau đớn không chịu nổi, ký ức bị thương đến vậy mà cô lại có thể nói ra một cách thờ ơ như thế.

Cô đã phải chịu đựng đến mức nào mới có thể nói ra câu đó một cách thờ ơ như vậy? Ngoại trừ bản thân cô thì chẳng ai hiểu rõ được.

Anh chợt nhớ tới lời cô từng nói trên máy bay: Một người phải chịu quá nhiều đau khổ nếu không khiến bản thân nghĩ thoáng hơn, thì làm sao có thể tiếp tục đi về phía trước?

Trương Tích Minh đeo kính lên, bình tĩnh nói: "Thảm, rất thảm. Tôi biết không nhiều lắm, khi đó, Thẩm Bối Bối bảo tôi ra tay thì cô ấy đã phải sống nhờ ăn xin rồi. Tôi có thói quen điều tra rõ thân thế của người ta rồi mới ra tay, để tránh tình trạng đắc tội với những người không nên đắc tội. Cho nên, tôi đã điều tra La Thiến, ngoại trừ một đời cực khổ thì không còn từ nào khác để hình dung."

Đường Diễn thở ra một hơi, hỏi: "Đã như vậy, sao anh còn ra tay được?"

Trương Tích Minh cười, nói: "Đường Diễn! Người đầu tiên ra tay với cô ấy là anh đấy! Cô ấy đổi bản thiết kế của người anh yêu, vu khống Lâm Phi đạo thiết kế. Trong nghề thiết kế, tội danh này có thể tương đương với án tử! Cho nên, anh đã chặn hết tất cả đường lui của cô ấy. Vì báo thù cho

Lâm Phi, anh không những trục xuất cô ấy ra khỏi ngành giải trí mà còn chặn tất cả các công việc bình thường khác. Anh cũng chẳng lương thiện hơn chúng tôi là bao đâu!"

Những chuyện này, Đường Diễn đều đã nhìn thấy ở trong mơ, Trương Tích Minh nói tiếp: "Đối với mấy người chúng ta thì cô ấy chẳng qua chỉ là con kiến hôi. Anh đã gặp qua người nào để ý tới cảm xúc và sự công bằng của con kiến chưa? Nếu anh xem cô ấy là người, thì sau khi buộc cô ấy rời khỏi giới giải trí, anh nên thu tay lại mới đúng. Nhưng thực tế là anh đã ép cô ấy tới mức phải đi nhật phế liệu, trong mắt anh, cô ấy chính là một con kiến hôi. Kiến hôi đắc tội anh thì đương nhiên là phải trả giá, và cái giá phải trả là bao nhiêu? Có thể là gấp đôi, gấp 3, gấp 4 hoặc thậm chí phải dùng cả đời để trả, ai sẽ để ý chứ? Anh sao?"

Trương Tích Minh cười nhạt: "Đường Diễn, đời trước, đến tận khi La Thiển chết... anh cũng không biết."

Tiểu Vũ: Đọc chương này cảm thấy sao sao, bởi vì La Thiển đời trước có phải La Thiển bây giờ đâu =)))

Thật sự thì Đường Diễn chẳng làm gì có lỗi với La Thiển hết, anh chỉ có lỗi với nguyên chủ thôi. Thế nên thấy anh dẫn vật mà thương ghê =))

Phúc lợi: tổng lượng vote được 26k votes nha.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 101

Chương 101

Edit: Tiểu Vũ

"Sao, hiện tại yêu người ta rồi, định tính sổ với bọn tôi à? Nếu thế thì tất cả mọi người đều nợ cô ấy bao gồm cả anh, anh còn mặt dày ở bên người ta nữa hả?"

Đường Diễn nắm chặt tay, hỏi: "Tại sao Phùng Nhất Khê lại đánh gãy chân cô ấy?" Trong giấc mơ kia, anh chỉ nhìn thấy những hình ảnh có liên quan tới anh và La Thiển mà thôi, liên quan tới những người khác anh đều không biết.

Trương Tích Minh quả nhiên biết việc này, nói: "Khéo ghê, người mà Phùng Nhất Khê thuê đánh La Thiển vừa hay có quen biết với một tên thuộc hạ của tôi, thế nên tôi cũng biết chút ít. Thật ra cũng có liên quan tới vụ tráo bản thiết kế của Lâm Phi thôi. Suýt nữa thân bại danh liệt trong giới, lại bị người yêu tổn thương rồi bỏ đi, Lâm Phi đương nhiên là khóc lóc thương tâm cực kỳ. Phùng Nhất Khê trông thấy thì nổi giận! Đàn ông mà, nghe nói người phụ nữ mình thích bị bắt nạt thì chút tức giận kia vẫn phải có chứ.

Huống chi, về sau Lâm Phi lại trở về với anh, cơn tức của Phùng Nhất Khê đành phải chuyển hết lên người La Thiển. Lúc bọn họ chuẩn bị ra tay với La Thiển thì trùng hợp thay, Lâm Phi gọi điện thoại tới. Tên thuộc hạ kia của tôi nói: La Thiển nghe thấy giọng nói của Lâm Phi thì cầu xin cô ta rất lâu, nhưng mà Lâm Phi lại chẳng nói gì mà ngắt điện thoại luôn."

Trương Tích Minh sờ sờ cằm, nói: "Phải chăng Lâm Phi không ngờ tới Phùng Nhất Khê lại hung ác như vậy?"

Đường Diễn cười lạnh: "Tôi đã trút giận thay cô ta, thì việc này cũng nên dừng lại ở đó. Bất kể thế nào thì cô ta cũng không nên để Phùng Nhất Khê làm ra loại chuyện độc ác như vậy." Sau khi nói xong, Đường Diễn tiếp tục hỏi: "Còn Thẩm Bối Bối thì sao? Lúc cô ta trở về, La Thiển đã rơi vào cảnh không có việc làm và chân không thể đi được khoảng 1 năm rồi, tại sao cô ta còn phải đi tìm La Thiển?"

Trương Tích Minh nhìn Đường Diễn, giấu cợt: "Chắc La Thiển đã nói với anh lý do rồi nhỉ? Đúng đó, không sai đâu, lý do của cô ta đúng là như vậy đấy. Thẩm Bối Bối ngứa mắt La Thiển, cho nên mới làm những chuyện này."

Ánh mắt Đường Diễn như có gai: "Ngứa mắt?"

Trương Tích Minh cười ha ha: "Bây giờ mới biết bạn gái trước của mình tồi tệ à? Cô ta còn tồi tệ hơn những gì anh đang nghĩ rất nhiều đấy."

Lúc ra khỏi trại tạm giam, mặt Đường Diễn tối sầm lại. Không chỉ vì tất cả những chuyện Trương Tích Minh nói với anh, mà còn vì hết thảy sự trào phúng của anh ta.

Chân gãy vẫn có thể hồi phục được, nhưng điều kiện lúc đó của La Thiển không cho phép cô được trị liệu một cách tốt nhất, bởi vì, cô không tiền. Cô cũng không dám báo với người nhà, bởi vì dù có báo thì người nhà cũng không thể gánh vác được tình trạng đó của cô.

Bị Phùng Nhất Khê ném ở ven đường, La Thiển may mắn gặp được người tốt bụng đưa cô tới bệnh viện. Nhưng cô không có tiền chữa bệnh, chỉ có thể dựa vào số trợ cấp ít ỏi từ một số tổ chức từ thiện, cho nên, kết quả tàn tật của cô đã được định từ lúc đó.

Lúc rời khỏi bệnh viện, cô ngồi trên xe lăn mà bệnh viện tặng cho mình.

Cô thậm chí còn không thể đi nhặt phế liệu được nữa, bởi vì ngồi trên xe lăn rất bất tiện. Số phế liệu cô nhặt được hoàn toàn không đủ cho cô sống qua ngày.

Cuộc sống của cô khổ sở vô cùng, đến mức mà, ngay cả dừng khí đi hạn một người cũng không có. Hoặc đúng hơn, cô không có đủ sức lực và tinh thần để đi làm loại chuyện đó.

Không có cách nào để đi lại, ngay cả việc sống sót cũng đã dùng hết toàn bộ sức lực thì làm sao La Thiến có thể nghĩ tới việc yêu hạn rồi báo thù? Bởi vì biết là không thể, nên cô vẫn luôn cố gắng, cố gắng không ngừng nghỉ để sống sót.

Cho tới 1 năm sau, cô gặp được Trương Tích Minh. Khi ấy La Thiến đã chết lặng rồi, cô thậm chí còn đang chờ một ngày, mình chết ở một góc nào đó. Thế nên cô chẳng sợ hãi gì trước yêu cầu của Trương Tích Minh cả, hưởng chi, Thảm Bối Bối còn lấy người nhà cô uy hiếp.

Cô chỉ là không nghĩ tới, cuộc sống sau đó của mình còn tồi tệ hơn rất nhiều.

Người đàn ông kia cờ bạc rượu chè, hơn nữa còn có khuynh hướng bạo lực gia đình. Người đàn ông mà Thảm Bối Bối chọn, đương nhiên là sẽ chẳng tốt đẹp gì cả.

Ngày nào La Thiến cũng phải chịu đựng bạo lực gia đình, cuối cùng cũng đã đi tới điểm cuối của cuộc đời.

Sau khi lấy chồng, cô vẫn đói bụng như trước, vẫn phải ra ngoài mưu sinh kiếm sống.

Thậm chí, cho tới khi chết, cô vẫn không được ăn no.

"... Em cảm thấy nhỏ bé chẳng có gì là sai lầm hết. Nhưng mà, không thể không thừa nhận, loại nhỏ bé này sẽ khiến cuộc sống của em rất gian nan..." Câu nói của La Thiến lại lần nữa vang lên trong đầu anh, Đường Diễn không thể tưởng tượng nổi, cô đã dùng tâm trạng thế nào để nói ra câu này.

Kiến hôi!

Trong lòng Đường Diễn chợt gợn sóng, sao có thể hình dung một người với con kiến được?

La Thiến nói mua quần áo thì đúng là mua quần áo thật.

Cô và Bạch Nhụy nắm tay nhau, lắc lư lắc lư đi tới cửa.

Vừa định mở ra thì đột nhiên có một người đàn ông mặc vest đen đeo găng tay trắng ngăn lại.

Người đàn ông hơi cúi người, rất lễ phép và khiêm tốn, nói: "Đại thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân, phu nhân bảo tôi chở mọi người ra ngoài."

La Thiến chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Bạch Nhụy: "Nhụy Nhụy, đây là lái xe nhà chúng ta sao?"

Bạch Nhụy hiển nhiên quen thuộc với người này, liền cười gật đầu. La Thiến che mặt: "Nhà chúng ta chẳng những có tiền mà còn có khí thế nữa!"

Thế là, La Thiến lôi kéo Bạch Nhụy, rất không khách khí chui vào trong xe.

Trên đường, La Thiến hỏi Bạch Nhụy: "Chúng ta đi đâu mua quần áo bây giờ?"

Bạch Nhụy nghĩ nghĩ, nở nụ cười dịu dàng nói: "Đi quảng trường Thụy Tuyên đi! Đồ ở nơi đó tương đối an toàn, với cả có rất nhiều loại, chúng ta không cần phải chạy đi chạy lại cũng mua được đồ mình cần."

"Được, vậy thì đi quảng trường Thụy Tuyên đi!" La Thiến gật đầu đồng ý.

La Thiến vừa xuống xe đã nhìn thấy Đường Hình. Cô ngoan ngoãn chào hỏi: "Anh cả, hôm nay anh không phải đi làm sao?"

Đường Hình nhìn La Thiến, nói: "Anh xin nghỉ."

La Thiến ngây người: "Làm việc trong chính phủ mà còn có thể tùy tiện xin nghỉ hả?"

"Đúng đó! Anh mau đi làm đi! Em với La Thiến đi mua là được rồi!" Bạch Nhụy từ xe bước xuống, trông thấy Đường Hình đứng đó thì liếc nhìn lái xe một chút.

Đường Hình khẳng khẳng đòi đi theo Bạch Nhụy, Bạch Nhụy thấy thế cũng không từ chối, cô nắm lấy tay La Thiến rồi đi lên phía trước.

Đường Hình không hề nghĩ tới, có một ngày, tình địch của anh không phải một người nào đó đột nhiên nhảy ra, không phải bố mẹ vợ, cũng không phải bé cưng sắp ra đời, mà lại là vợ của em trai mình?

Điên mất thôi!

Đường Hình nhìn hai con người yêu thương lẫn nhau ở phía trước, chỉ có thể lẳng lặng cun cút theo sau.

Lúc Đường Diễn gọi tới, Đường Hình chỉ muốn cãi nhau với thằng em sinh đôi này, nhưng lại không biết nên cãi kiểu gì?

"Anh đang đi cùng mấy người La Thiến sao?"

Đường Hình đáp: "Ừm, anh đang đi cùng Bạch Nhụy."

Đường Diễn liền hỏi: "Các anh ở đâu?"

Đường Hình nói: "Chú đoán xem!"

Đường Diễn: "..."

"Thụy Tuyên, đến đây nhanh lên, nếu không thì mua xong đi về bây giờ." Lần đầu tiên mua quần áo cho bé cưng, đương nhiên phải để anh và Bạch Nhụy cùng nhau mua chứ. Đường Hình trầm ngâm đợi em trai đến, em trai cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, phóng tới rất nhanh.

Đường Diễn nhìn thấy Đường Hình chật vật theo sau thì tỏ ra khinh bỉ anh trai một chút.

Sau đó đi lên kéo La Thiến: "Thiến Thiến, đi ăn cơm đi!"

"Ăn cơm?" La Thiến quay người nhìn anh, sau đó nở một nụ cười vô cùng rục rờ với Bạch Nhụy: "Nhụy Nhụy, chúng ta đi ăn cơm đi!"

Đường Diễn: "... Ừm, chị dâu cũng đi cùng nhé!"

Bạch Nhụy nhìn La Thiến, lại nhìn Đường Diễn, nở nụ cười, nói: "Không cần đâu! Chị với Đường Hình cũng đi ăn mà!"

Cuối cùng cũng được nhớ tới, Đường Hình rất vui vẻ vẫy đuôi chạy tới.

"Em muốn ăn gì?" Nhìn anh trai chị dâu rời đi, Đường Diễn quay đầu hỏi La Thiến.

La Thiến nghĩ nghĩ rồi nói: "Em muốn ăn cay! Lạnh quá đi, ăn cay có thể ấm người."

Đường Diễm nhìn cô, nở nụ cười, giống như nụ cười mà La Thiển đã từng nhìn thấy, một nụ cười rất rực rỡ. Đường Diễm nói: "Ừm, vậy chúng ta đi ăn cay!"

Anh nắm tay La Thiển đi tìm quán lẩu gần đây nhất, cầm menu và bút rồi hỏi: "Em thích ăn gì?"

La Thiển vui vẻ nói: "Cải cúc, cải thảo, cải bó xôi... "

Đường Diễm ngậy người một chút rồi nhanh chóng ngăn cản cô, nói: "Em muốn ăn thịt gì?"

La Thiển lại vui vẻ gọi: "Lợn, bò, dê, cá... "

"Được rồi, anh biết rồi." Đường Diễm đặt bút xuống, tiếp tục hỏi: "Hải sản thì sao?"

"Ốc hương, sò biển, tôm sú, hào... "

Đường Diễm gật đầu, lần này ngay cả menu anh cũng đặt xuống, hỏi: "Thịt viên nữa?"

La Thiển gật đầu, giọng nói trong trẻo: "Bò viên, mực viên, tôm viên, viên mọc (*)... "

(*) cái viên tròn tròn trong bún mọc ấy =))

Đường Diễm nở nụ cười, nói với La Thiển: "Em đợi một chút." Sau đó gọi: "Phục vụ."

Anh vừa dứt lời thì có một nhân viên mặc đồng phục đi tới, là một thiếu nữ 17-18 tuổi. Cô bé nhìn Đường Diễm, mỉm cười hỏi: "Quý khách muốn chọn món sao ạ?"

Đường Diễm gật đầu, hỏi: "Trong này có những món gì phụ nữ có thai không thể ăn?"

Cô bé liền chỉ mấy món, Đường Diễm nhìn qua rồi đưa menu cho nhân viên, nói: "Ngoại trừ mấy món phụ nữ có thai không ăn được, thì mang tất cả các món khác lên, mỗi món một phần."

Cô bé nhân viên: "... Dạ, anh nói là, mỗi món một phần?"

Đường Diễm gật đầu, lại hỏi: "Ở đây có nước ép trái cây không?"

Thấy thiếu nữ lắc đầu, Đường Diễm vẫn nói: "Nhờ người ra ngoài mua hộ tôi nhé, viết vào hóa đơn rồi chút nữa thanh toán một thể."

Cô bé nhân viên bèn hỏi: "Anh chị muốn uống nước ép gì ạ?"

Đường Diễm quay đầu nhìn La Thiến, La Thiến cười một tiếng, Đường Diễm liền hỏi: "Em cũng muốn mỗi loại một phần?"

La Thiến thu hồi trò đùa của mình: "Thôi không cần đâu, cho em nước cam là được rồi!"

Sau khi cô bé nhân viên rời đi, La Thiến mới nhìn Đường Diễm hỏi: "Hôm nay anh với Trương Tích Minh nói với nhau những gì đấy? Em thấy tâm trạng của anh không tốt lắm!"

Đường Diễm nhìn chăm chăm cô, cuối cùng vẫn quyết định nói ra: "La Thiến, tại sao em lại băng lòng ở bên anh?"

La Thiến một tay chống cằm, một tay vẽ vẽ vòng tròn lên bàn: "Bởi vì anh nói, chỉ có anh mới có thể bảo vệ em đó! Với cả, bây giờ em đang mang thai mà!"

"Kiếp trước, em có từng hận anh không?"

La Thiến lắc đầu nói: "Không biết, em quên rồi." Đây cũng là điều mà La Thiến không hiểu nhất, trong đầu cô có tất cả những ký ức và cảm xúc về người khác của nguyên chủ. Khi nhìn thấy Phùng Nhất Khê và Trương Tích Minh, thân thể này sẽ tự động sợ hãi.

Nhưng mà, lần đầu tiên nhìn thấy Đường Diễn, La Thiến không hề có loại phản ứng này. Khi nhìn thấy Lâm Phi, cảm xúc lưu lại trong thân thể là không thích. Khi nhìn thấy Thẩm Bối Bối, ý thức của cơ thể này là sợ hãi. Còn lúc nhìn thấy mẹ Đường thì cảm xúc lại là sợ sệt nhút nhát.

Duy chỉ với Đường Diễn là thân thể này không để lại bất cứ ý thức và cảm xúc nào. Cho nên, La Thiến cũng không biết, cô ấy đến cùng có hận anh hay không!

Đường Diễn tiếp tục hỏi: "Cả đời này, anh chỉ muốn vui vẻ sống bên em, em có tin không?"

La Thiến gật đầu: "Tin." Đường Diễn thân là nam chính, từ đầu tới giờ đều được gán mác 1vs1, đời trước anh có thể trung trinh một lòng với Lâm Phi thì đời này cũng có thể chung thủy với cô. Phẩm chất này có lẽ đã ngấm vào linh hồn của anh rồi.

Cho nên, La Thiến tin tưởng, rằng Đường Diễn thật lòng muốn ở bên cô cả đời này.

Đường Diễn thở ra một hơi: "Anh càng biết nhiều thì trong lòng càng không thoải mái. Anh hận, hận bọn họ, cũng hận chính mình. Nếu như, nếu như, thế nhưng anh biết, trên đời này không có nếu như. Anh không phải người thích đi xoắn xuýt mấy chuyện này, cũng sẽ không tin tưởng những chuyện không có trong trí nhớ của bản thân. Nhưng mà bởi vì có em, cho nên anh không thể không đi tìm hiểu, cũng không thể không tự trách mình. Em có hiểu không?"

La Thiến gật đầu, hỏi Đường Diễm: "Nếu như, hai năm trước em đã chết rồi. Vậy thì anh có cho rằng những chuyện này không liên quan gì tới bọn anh không?"

Hồ hấp của Đường Diễm như ngưng lại, cau mày nói: "Sao lại có kiểu tự nguyện rửa mình thế."

"Nếu như 2 năm trước, sau khi sống lại, em cảm thấy không có hi vọng vào tương lai, cho nên lựa chọn rời đi. Anh cảm thấy, đây là trách nhiệm của ai?"

La Thiến cười: "Lời này của em không phải có ý bắt anh phụ trách chuyện kiếp trước đâu. Thật ra, trong mắt em, anh hiện tại và anh kiếp trước không phải cùng một người. Em bằng lòng ở bên anh, là bởi vì, em tình nguyện cảm giác của mình dành cho anh, cũng tin tưởng rằng anh sẽ không làm những chuyện kia. Nhưng mà, những chuyện mà anh không thể tưởng tượng nổi, những chuyện mà anh chỉ cho rằng là một giấc mơ, nó thật sự đã từng xảy ra trên một người nào đó. Em chỉ hi vọng anh có thể hiểu được điều này."

Nếu như, Đường Diễm, nếu như có một ngày, anh gặp được em của kiếp trước. Dù cho, anh không làm gì hết, nhưng có thể nói một câu xin lỗi được không? Em luôn cảm thấy, em của kiếp trước, có lẽ vẫn luôn chờ... câu nói này."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 102

Chương 102

Edit: Tiểu Vũ đang xem hospital platlist, hay cực ae ạ =))

Đường Diễn vừa mới cầm lấy một quyển menu khác lên thì lại buông xuống, anh khó hiểu hỏi: "La Thiến, câu nói của em, khiến anh cảm thấy, em không phải La Thiến. Em đang lấy lại sự công bằng cho cô ấy?"

La Thiến mỉm cười: "Em là cô ấy, cô ấy cũng là em. Bọn em... đều là người giống nhau." Không phải cùng một người, nhưng mà, bọn họ giống nhau. Điều hèn mọn như thế, đều bất hạnh đến vậy, đều phải cố gắng hết sức vì cuộc sống, và cũng đều không ngăn được vận mệnh. Sinh ra không được chào đón, cuộc sống không được yên vui no đủ, ngay cả khi chết cũng như một hạt bụi, không có người nào biết tới.

"Ăn đi! Chuyện em nói anh đồng ý. Nếu như, anh có thể đứng trước mặt cô ấy, anh sẽ xin lỗi." Đường Diễn nói. Anh cũng không đi bắt bẻ cách dùng chữ ngữ của La Thiến nữa.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ bê đồ ăn lên, sau đó lại có một nhân viên nam khác bê một cốc nước trái cây đi tới, cậu ta hỏi Đường Diễn: "Tiên sinh có muốn dùng bia hay rượu không ạ?"

Đường Diễn nhìn bụng La Thiến một chút, nói: "Vợ của tôi đang mang thai."

Nhân viên phục vụ: "? ? ?"

La Thiến che miệng cười: "Ý anh ấy là anh ấy không thể uống rượu bia."

Nhân viên phục vụ gặt đầu rời đi, La Thiến cúi đầu điên cuồng càn quét đồ ăn, còn vừa ăn vừa nói: "Đường Diễm, cái này ngon này, cái này cũng ngon nữa. Oa oa! Cái này cũng rất ngon, ơ, đây là cái gì vậy? Thơm quá, em thích nhất là ăn cải cúc, trông nó xanh chưa kìa!"

Đường Diễm: "Đừng nói xanh."

La Thiến: "... Anh bị nhiều người cảm sùng lắm hả? Đến mức bây giờ ngay cả xanh cũng không nghe được?"

Đường Diễm tức muốn ói máu: "Anh chưa bị ai cảm sùng cả, nhưng mà cứ nghe em nói xanh là anh lại cảm thấy không thoải mái."

La Thiến khinh bỉ anh: "Anh đây là đang phân biệt đối xử! Còn không cho phép em nói xanh!"

Đường Diễm nói lảng sang chuyện khác: "Hôm nay mua quần áo chưa?"

La Thiến lắc đầu, nói: "Em với chị dâu đi khắp nơi nhưng chị ấy chẳng thích cái gì cả. Em cảm thấy chị ấy đang không tập trung, thế nên cũng chẳng xem được cái gì."

Đường Diễm gặt đầu, La Thiến liền hỏi: "Không phải em hóng hớt đâu! Em chỉ đơn thuần có chút tò mò thôi."

Đường Diễm im lặng, hai khái niệm này khác nhau ở đâu?

La Thiến hỏi: "Chị dâu làm sao thế?"

Đường Diễm cân nhắc rồi nói: "Chị ấy với anh cả có chút chuyện, vài lời không thể nói rõ được. Nhưng mà, việc này là Đường Hình không đúng,

cho nên, anh ấy đáng đời."

La Thiến hỏi: "À! Vậy tại sao lại còn ở bên nhau?"

Đường Diễn nhất thời không biết nên nói gì, anh suy tư thật lâu mới nói: "Bố anh có chút quyền thế."

(*) từ gốc ở đây là tham chính, nghĩa là có quyền tham dự vào những công việc chính trị quan trọng.

Bây giờ La Thiến đã có thể nghe một hiểu mười rồi, cho nên, cô nói tiếp: "Ừ, chẳng lẽ anh cả ép buộc chị dâu?"

Đường Diễn ngây người, nói: "Cũng... không đến mức ấy, hai người họ xem như là tự nguyện đi!"

La Thiến lại nghe 1 hiểu 20: "Thế thì là trao đổi rồi. Trao đổi lợi ích à?"

Đường Diễn không gì để nói nữa, anh hỏi: "Em có thuật đọc tâm à? Cái này cũng có thể hiểu là sao?"

La Thiến a một tiếng, nói: "Thật sự? Đường gia các anh thật quá đáng mà! Anh trai như vậy, mà em trai cũng thế."

Đường Diễn che miệng của cô: "Nói chuyện phải dùng não chứ."

La Thiến nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Anh với mẹ anh ai chơi bài giỏi hơn?"

Đường Diễn: "? ? ?" Tốc độ chuyển chủ đề nhanh hơn chớp. Đường Diễn cúi đầu cười nhẹ, nói: "Thôi vậy, em cứ thế này là tốt nhất."

"Đường Diễn, buổi chiều chúng mình đi mua quần áo đi!"

Đường Diễn mỉm cười, gật đầu: "Ừm!"

Đường Diễm cảm thấy, kiếp trước kiếp này, giấc mơ giấc mộng gì đó, hết thảy đều là do anh nghĩ nhiều mà thôi. Nhưng mà, anh không thể không nghĩ nhiều, thậm chí còn vì cô mà hận chính mình. Bất kể một kiếp kia có phải là cô hay không, anh đều sẽ vì La Thiến của hiện tại mà áy náy với La Thiến của kiếp trước.

May mắn chính là, La Thiến vẫn ở nơi này, cô sẽ khóc, sẽ cười, sẽ pha trò và sẽ yêu anh. Ngoài cửa sổ tuyết trắng rơi ngập tràn, nhưng trong lòng anh lúc này lại ấm áp hơn bao giờ hết.

Ấm áp á? ? ?

"Đẹp không?" La Thiến xoay người hỏi.

Đường Diễm vẫn mặt đờ như cũ, anh nhìn rất lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: "Mua quần áo của em?"

La Thiến gật đầu: "Đúng vậy! Anh bây giờ chỉ thích con không thích em sao?" La Thiến ném quần áo xuống đất, bắt đầu nhập vai một người phụ nữ bị người yêu vứt bỏ.

Nhân viên bán hàng đứng sau lưng La Thiến tròn mắt nhìn La Thiến vứt quần áo xuống đất, đang muốn đi lên nhắc nhở thì La Thiến lại cúi xuống nhặt lên, nói: "Anh xem, quần rồi này, chúng ta mua đi!"

Đường Diễm: "... Ừm, mua!"

Hai người từ cửa hàng đi ra thì vừa khéo gặp được Đường Hình và Bạch Nhụy. La Thiến vẫy tay, hỏi: "Chị mua quần áo của em bé chưa?"

Bạch Nhụy lắc đầu, La Thiến nói: "Vậy chúng ta đi mua đi!"

Bốn người liền đi tới một cửa hàng dành cho mẹ và bé, vừa nhìn thấy cửa hàng đó, ánh mắt cả bốn người đều đồng loạt sáng lên. La Thiến và

Bạch Nhụy liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên cùng bật cười, sau đó liền vào trong xem.

"Đường Diễm, Đường Diễm, mau đến nhìn xem này, bộ quần áo này trông thế nào? Trông thế nào?"

Đường Diễm nghi hoặc hỏi: "Trông thế nào?"

"Bé tí xiu ấy!"

Đường Diễm: "... Đương nhiên rồi." Đây là cửa hàng mẹ và bé mà!

La Thiển quay sang thảo luận với Bạch Nhụy xem nên mua bộ nào. Đường Diễm và Đường Hình nhìn hai cô vợ vui vẻ bay khắp cửa hàng thì đành đến khu vực nghỉ ngơi ngồi xuống.

"Bạch Nhụy không sao chứ?" Đường Diễm hỏi.

Đường Hình gật gật đầu, Đường Diễm hỏi: "Chuyện này còn chưa qua sao?"

Đường Hình cúi đầu, nói: "Qua rồi."

Đường Diễm gật đầu, nói: "Qua thì tốt rồi, nếu không hai người định giữ cả một đời sao?"

Đường Hình cười, anh nhìn về phía xa xa, nói: "Hôm nay, cô ấy cho anh cái này." Đường Hình lấy một con hạc từ trong túi vest ra.

Đường Diễm vươn tay muốn cầm nhưng Đường Hình nhanh chóng tránh đi, nói: "Làm gì đấy? Hồng thì làm sao bây giờ?"

Đường Diễm yên lặng nhìn anh, nói: "Tay em là kéo à?"

Đường Hình vẫn rất cẩn thận cất con hạc đi, hoàn toàn không có ý cho Đường Diễm xem: "Cái này là bảo bối đấy! Chú đừng có mà đụng lung tung, nếu hỏng thì phải làm sao?"

Đường Diễm không thèm nhìn anh nữa, nói: "Con hạc này là biểu hiện của việc đã giải quyết xong?"

"Ừm!" Đường Hình lấy điện thoại ra, chụp khoảng 100 tấm ảnh cho con hạc, sau đó nói: "Từ sau việc kia, cô ấy chưa từng tặng hạc cho anh." Giọng nói của Đường Hình rất trầm, anh nhẹ nhàng vuốt ve con hạc giấy, nói: "12 năm qua, đây là lần đầu tiên cô ấy tặng hạc giấy cho anh."

Đường Diễm vỗ vỗ vai anh: "Hết khổ rồi, chúc mừng nhé!"

Đường Hình lại nhìn về phía Bách Nhụy, nhẹ nhàng ừm một tiếng.

Mà bên này, sau khi mua xong quần áo, hai anh em nhà họ Đường rất tự giác đi lên trả tiền xách đồ.

Về đến nhà, bố Đường đang ở trong phòng khách chờ bọn họ, ông hỏi La Thiển: "Nhà con có bao nhiêu người tới?"

La Thiển nói: "Việc này con phải hỏi bố mẹ con một chút ạ."

Bố Đường đồng ý, quay đầu hỏi Đường Diễm: "Con định mời bao nhiêu bạn bè?"

Đường Diễm nhìn bố cảnh giác: "Bố đừng có mà làm loạn đấy!"

Bố Đường lườm anh: "Phí lời, lần này bố mời bạn bè của mày như mời bạn bè của bố luôn."

Đường Diễm: "... Bố còn như thế nữa là con tức giận đấy." Bạn bè của con mà giống bạn bè của bố à?

Bố Đường lập tức quay đầu đi hỏi Đường Hình: "Con có bao nhiêu bạn tới?"

Đường Diễm: "...". Không thêm để ý tới con, bố hơi bị quá đáng rồi đấy!

Đây không phải lần đầu tiên bố Đường tổ chức hôn lễ, cho nên tương đối lưu loát, ông cầm bút bắt đầu ghi đại khái số lượng khách mời, mẹ Đường ngồi cạnh cũng đang tính toán mấy chuyện ăn uống quà mừng. La Thiển nhìn mà cảm thán, cô cho rằng, Đường gia sẽ vung tay sai khiến người khác làm những chuyện này.

Sau đó Đường Diễm nói cho cô biết, chuyện này đúng là có thể giao cho những người khác. Nhưng, có một số chuyện của anh em bọn họ, bố mẹ Đường đều sẽ đích thân làm.

La Thiển lúc này mới hiểu, cô nói: "Em không ngờ đấy! Gia đình hào môn mà bố mẹ anh vẫn có thể làm được những việc này."

Hình như Đường Diễm nhớ tới cái gì đó, nói: "Anh cũng không ngờ."

Nhìn thấy biểu cảm vừa tức vừa bất lực của Đường Diễm khiến La Thiển cảm thấy rất tò mò.

Ngày Thăm Bối Bối hẹn gặp La Thiển là vào ngày thứ 7 sau khi cô trở lại Bắc Kinh.

La Thiển không từ chối, cô tỉ mỉ ăn mặc một phen, sau đó xách túi ra cửa.

Nơi Thăm Bối Bối hẹn là một quán cafe ở gần công ty Đường Diễm. Lúc La Thiển đi vào còn đánh giá bình phẩm một lượt.

Sau đó... cô lấy điện thoại ra gọi cho Đường Diễm: "Đường Diễm, không phải anh nói sẽ mở cho em một quán cafe ở Bắc Kinh à?"

"... Đại nhân, bây giờ ngài đang mang thai đấy, có phải ngài nên chờ tới khi sinh con xong không?" Đường Diễm đã miễn dịch với kiểu đột nhiên gọi điện thoại rồi nói linh tinh của La Thiển rồi. Thậm chí, anh còn có thể nói đùa giỡn lại vài câu.

La Thiển cảm thấy anh nói rất hợp lý, thế là gật đầu nói: "Có lý."

Sau đó cô ngắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn một vòng quanh quán, trông thấy Thẩm Bối Bối ngồi gần bên cửa sổ. Nhiệt độ bên trong tiệm rất vừa phải, La Thiển cởi áo khoác, ngồi xuống đối diện Thẩm Bối Bối, hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Ánh mắt của Thẩm Bối Bối rất không tốt: "Là cô bảo Đường Diễm nhắm vào tôi?"

La Thiển mỉm cười: "Không phải." Ủây, Đường Diễm làm thật à? Thật sự báo thù cho La Thiển?

Thẩm Bối Bối không tin, hỏi: "Nếu như không phải cô thì tại sao Đường Diễm lại nhắm vào tôi?"

"Tại sao lại không? Tôi không bảo anh ấy nhắm vào cô, không cần thiết! Bây giờ tôi là người Đường gia, muốn chơi ai thì tôi có thể tự làm!" La Thiển phát huy cụm từ cáo mượn oai hùm một cách vô cùng tinh tế.

Thẩm Bối Bối nắm chặt tay, nói: "Cô chẳng qua chỉ là một đồ chơi... "

La Thiển cắt lời Thẩm Bối Bối, sờ sờ bụng nói: "Tôi đang mang thai đấy!"

Thẩm Bối Bối ghen lời, nhưng vẫn cố nói: "Làm dâu hào môn dễ thế sao?"

La Thiến cười ha ha: "Bố mẹ chồng rất thích tôi đó!"

Thẩm Bối Bối nhắm mắt, mãi lâu sau mới cứng nhắc nói: "Cô có thể bảo Đường Diễn thu tay lại không? Dù sao cô cũng không có việc gì."

La Thiến liền gọi điện cho Đường Diễn: "Anh ra tay với Thẩm Bối Bối à?"

Đường Diễn đang họp thì nhận được cuộc gọi này, anh không nghĩ lâu mà thừa nhận luôn: "Ừm." Anh đi ra khỏi phòng họp, đứng ở hành lang nói: "Anh không thừa nhận người đẩy em tới bước đường cùng ở kiếp trước là anh, là anh không dám. La Thiến, anh quả nhiên vẫn không thể cho qua được, Thẩm Bối Bối ra tay với em, đây là chuyện ở kiếp này, anh biết rõ ràng nó đã xảy ra, anh thấy được và cũng cảm nhận được. Ở lúc em không nhìn thấy, đến suy nghĩ muốn xé xác cô ta ra anh cũng có. Tội danh của Trương Tích Minh vẫn chưa định thế nên cô ta cũng vẫn chưa phải chịu tội, nhưng mà, Thẩm gia nhất định phải trả một cái giá đắt.

Còn Thẩm Bối Bối, cô ta cũng phải rời khỏi Bắc Kinh, nếu đã điên thì không thể để cô ta ở đây được nữa. Dù sao, chúng ta cũng sắp có con rồi, không thể để nó gặp nguy hiểm. Rời khỏi đây, cuộc sống của cô ta tốt hay xấu, bệnh tật hay khỏe mạnh thì đều là chuyện của cô ta. La Thiến... " Đường Diễn cúi đầu, nhìn con đường tập nấp xe cô bên dưới, nhẹ giọng nói: "Anh quả nhiên vẫn là người kia."

Cảm xúc lúc này của Đường Diễn, vừa đau buồn vừa khổ sở. Anh không thể không thừa nhận, chuyện đời trước là chuyện mà anh có thể làm ra. Giống như hiện tại, nếu bảo anh không làm gì thì anh làm không được, chỉ khác là anh sẽ cố gắng kìm chế. Suy cho cùng, từ đầu tới cuối, bọn họ đều là một người.

Tất cả những cảm xúc chùng chất trong lòng Đường Diễn, nhờ câu nói tiếp theo của La Thiển mà bay biến hết.

La Thiển nói: "Đường Diễn, anh làm rất tốt!"

Mặc dù Thầm Bối Bối không nghe thấy bất cứ câu nói nào của Đường Diễn, thế nhưng, chỉ cần một câu nói cuối cùng của La Thiển cũng đủ khiến biểu cảm trên mặt Thầm Bối Bối vỡ tan.

Thầm Bối Bối: "..."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 103

Chương 103

Edit: Tôi lại đi xem Quân vương bất diệt =))

"La Thiến! ! !" Thăm Bối Bối hoảng sợ kêu lên.

La Thiến mỉm cười nhìn cô ta: "Cô nói đi."

Thăm Bối Bối hung ác nói: "Cô cho là tôi không có cách nào để xử cô? Nói cho cô biết, thủ đoạn của tôi không chỉ có thế này đâu."

La Thiến cẩn thận đặt tách cafe xuống bàn, nói: "Chị à, chị lại quên rồi, em nhắc lại một lần nữa nhé! Bây giờ em đang được Đường gia che chở đấy, lúc chị ra tay với em, có nghĩ tới hậu quả không?"

Thăm Bối Bối tức đến cắn răng nghiến lợi, cô ta chưa từng thấy người nào dè tiện hơn La Thiến.

La Thiến nhìn Thăm Bối Bối: "Tôi quả thật chỉ là một nhân vật nhỏ bé, nhưng mà đáng tiếc, việc cô rời đi đã cho tôi cơ hội leo lên cành cao Đường gia đấy." La Thiến nở một nụ cười rạng rỡ: "Cảm thấy tôi khó ưa? Thấy tôi đáng ghét? Nếu mà cảm thấy thế thì quá tốt rồi. Bởi vì tôi chính là loại người đó đấy! Có cách nào đâu?"

"Tôi sẽ đi nói với Đường Diễn, anh ấy nhất định vẫn chưa biết bộ mặt thật của cô!" Thăm Bối Bối đột nhiên đứng lên, chỉ tay vào mặt La Thiến lớn tiếng quát.

La Thiến lại bắt đầu nhập vai lên sàn, cô ôm lấy mình: "Sợ quá, sợ quá!"

Thẩm Bối Bối: "...". Rốt cuộc Đường Diển thích cô ta ở điểm gì vậy?

"Đồ đàn bà chanh chua đánh đá." Thẩm Bối Bối nhìn La Thiến rồi nói. La Thiến ngẩng đầu cười to, uốn éo đứng dậy: "Hừ, tôi đúng là chanh chua đấy, sao nào? Cô có thể làm gì?"

Thẩm Bối Bối cảm thấy đến tìm La Thiến và nhờ cô ta khuyên Đường Diển là một sai lầm nghiêm trọng, còn chẳng bằng cô ta tự mình đi tìm anh!

"Cô đừng có đắc ý sớm quá, tôi có thể sẽ không bị định tội đâu." Thẩm Bối Bối đắc ý.

La Thiến nở một nụ cười sâu xa: "À, cô xác định?"

"Cô có ý gì?" Trong lòng Thẩm Bối Bối có dự cảm không tốt.

La Thiến cười nói: "Không có gì! Nếu như cô không có việc gì nữa thì tôi đi trước nhé."

La Thiến xoay người rời đi. Cô có một phỏng đoán: Ngay cả Đường Diển mà Trương Tích Minh còn không buông tha thì hẳn có thể bỏ qua cho Thẩm Bối Bối sao?

Hiển nhiên là không thể.

Với tính cách của Trương Tích Minh, hẳn nhất định sẽ khiến Thẩm Bối Bối phải trả giá đắt vì chuyện kiếp trước.

Hai ngày sau, Đường Diển nói với La Thiến, Trương Tích Minh nhận tội rồi.

La Thiến lúc ấy rất kinh ngạc: "Không phải chứ! Vì khiến Thẩm Bối Bối bị bắt mà anh ta nhận tội á?"

Đường Diễn lắc đầu nói: "Mặc dù nhận tội, nhưng hãn đồ mọi trách nhiệm lên đầu Thẩm Bối Bối. Hãn nói mình chẳng biết gì cả, hãn chỉ là một thanh niên bị Thẩm Bối Bối lừa gạt đến mức lầm đường lạc lối mà thôi."

La Thiến: "..."

Về sau, nghe nói Trương Tích Minh đã được đón đi, hãn có quốc tịch nước ngoài, dù có phạm tội thì cũng là quốc gia của hãn định tội. Còn Thẩm Bối Bối, nghe nói là bị đưa đi bóc lột rồi.

Thẩm gia vốn đã bắt đầu xuống dốc, nay vì muốn cứu Thẩm Bối Bối ra mà gần như táng gia bại sản. Đường Diễn không nhân cơ hội chèn ép, anh chỉ là không đưa tay giúp đỡ mà thôi.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Thẩm gia đã hoàn toàn sụp đổ. Tuy họ là thư hương thế gia, không chú tâm phát triển kinh doanh, nhưng công ty cũng đã thành lập rất nhiều năm, thế mà giờ đây, nói đổ là đổ.

Khi bố mẹ Thẩm tìm tới, mái tóc hai người đã bạc trắng. Bọn họ ngồi trên ghế sofa, lưng còng xuống vì phải gánh quá nhiều trách nhiệm.

Khi nhìn thấy Đường Diễn đi từ trên tầng xuống, ánh mắt bọn họ sáng lên.

Trong lòng Đường Diễn có chút nao nã, anh ngồi xuống đối diện bố mẹ Thẩm, nói: "Cháu biết nguyên nhân hai cô chú tới đây, cháu không muốn hai người phải khúm núm cầu xin một chuyện không có kết quả. Thế nên, hai người hãy về đi! Chuyện của Thẩm Bối Bối, cháu sẽ không giúp. Cô ấy mà không liên quan tới chuyện này thì cũng sẽ không bị định tội. Chuyện về sau cháu sẽ không nhúng tay, hãy giao tất cả cho pháp luật."

Nhưng, có một điều mà mọi người cần biết, bất kể Thẩm Bối Bối có phải ngồi tù hay không thì sau khi ra ngoài, cô ta nhất định phải rời khỏi thủ đô. Đây là ranh giới cuối cùng của cháu. Hành vi của cô ấy đã uy hiếp tới sự an toàn của gia đình cháu. Về điểm này, cháu hy vọng hai cô chú có thể hiểu. Cháu chỉ có thể nói tới đây thôi, mời hai cô chú về ạ!"

Bố mẹ Thẩm cuối cùng cũng chỉ có thể chán nản rời khỏi Đường gia.

Sau khi ở tại Đường gia nửa tháng, La Thiến theo bố mẹ La trở về căn hộ chung cư lúc trước.

Lúc ấy, bố mẹ La vừa xuống tới nhà ga Bắc Kinh, hai người gọi điện thoại cho La Thiến.

La Thiến vừa nhận điện thoại liền nghe thấy giọng nói yếu ớt của bố La: "Thiến Thiến, bố và mẹ con đang ở nhà ga."

La Thiến thiếu chút nữa phun canh ra ngoài: "Sao bố mẹ tới mà không nói với con tiếng nào?"

Bố La rầu rĩ nói: "Bố nghĩ rằng tới đây có thể đi tìm con."

La Thiến liền hỏi: "Bố mẹ bị lạc đường ạ? Chị không đi với bố mẹ sao?"

"Diễm Diễm nói chờ lúc con kết hôn mới lên, nó bận rộn nhiều việc. Bố và mẹ con không có việc gì nên lên trước!"

La Thiến thở dài hỏi: "Bố mẹ đang ở đâu để con đi đón."

Bố La hỏi: "Bố mẹ đang ở ga tàu cao tốc, con ở đâu?"

La Thiến nghe xong bèn ra ngoài, trong nhà lúc này chỉ có cô và Bạch Nhụy, mẹ Đường và Đường Diễm tới Đường thị bàn giao công việc, bố

Đường và Đường Hình bình thường đều phải đi làm. Cho nên, trong nhà chỉ có hai người phụ nữ có thai.

Vừa nghe thấy La Thiến phải ra ngoài đón người, Bạch Nhụy liền muốn đi theo. Mấy ngày nay quan hệ của hai người rất tốt, chơi với nhau rất vui.

Sau khi đón được bố mẹ La, 4 người cùng ngồi trên xe trở về Đường gia.

Đến Đường gia, bố mẹ La ngay lập tức choáng váng.

"Thiến Thiến! Đường gia giàu thật đấy!" Bố La ngây người nói.

La Thiến gật đầu, dẫn hai người đi vào bên trong nhà. Không lâu sau đó, La Thiến xách valy rồi đưa bố mẹ La về căn chung cư của cô.

Buổi tối, khi Đường Diễm về nhà thì bị choáng, tại sao mới đi làm một lúc thôi mà đã không thấy vợ rồi? ? ?

Mấy ngày sau, giai đoạn chuẩn bị cho hôn lễ bắt đầu được triển khai, từ chụp ảnh cưới tới in thiệp mời, mỗi ngày đều có rất nhiều việc phải làm.

Về sau, Đường Diễm nói cho La Thiến biết, Thẩm Bối Bối bị kết tội thông đồng bắt cóc người. Thẩm gia dùng một khoản tiền lớn thuê luật sư, cuối cùng cũng giúp Thẩm Bối Bối nhẹ tội đi được một chút.

Nhưng, mặc dù thế thì cô ta vẫn phải chịu mức phạt 5 năm tù (*), điều này khiến Thẩm Bối Bối triệt để sụp đổ.

(*) Tôi có search luật của Việt Nam, phát hiện ra bên mình cũng phạt tầm này =))

Cô ta chưa từng nghĩ tới, mình sẽ phải chịu phạt khi đối phó với người khác.

La Thiến vừa dọn dẹp hộp cơm vừa nghe Đường Diễm kể những chuyện này. Đã rất lâu rồi La Thiến không tới phòng làm việc của Đường Diễm, đây là lần đầu tiên sau gần 1 năm.

"Em vừa nhìn thấy Lâm Phi ở bên ngoài." La Thiến nói.

Đường Diễm ừm một tiếng, đợi La Thiến dọn xong mới nói tiếp: "Anh không làm gì cô ta cả, chỉ là hủy bỏ việc hợp tác thôi."

La Thiến ngây người, hỏi: "Là bởi vì chuyện trong mơ sao?"

Đường Diễm không thể hiện cảm xúc trên mặt, anh gõ gõ bàn, cuối cùng vẫn nói ra: "Xem như là thế đi!"

Nghĩ một lúc, anh lại nói: "Không nói những chuyện khác, chỉ riêng chuyện cô ta từng hại em đã đủ khắc một vết trong lòng anh rồi. Anh sẽ không đi chèn ép cô ta, nhưng không thể tiếp tục hợp tác được."

La Thiến sờ sờ cằm, sau đó rất vui sướng nói: "Em hoàn toàn không có ý kiến!" La Thiến nằm úp sấp lên bàn làm việc của anh, vươn tay bóp bóp mặt anh: "Diễm Diễm."

Đường Diễm: "..."

"Anh có thể buông những chuyện kia được rồi, đừng cố suy nghĩ về nó nữa. Hiện tại anh hoàn toàn có tư cách để sống một cuộc sống mới!" La Thiến gõ gõ đầu Đường Diễm: "Được rồi, được rồi, để những chuyện không thoải mái bay đi hết nào!"

La Thiến cười rạng rỡ: "Xong, đã bay hết!"

Tâm trạng Đường Diễm vui vẻ hẳn lên, anh cười: "Ừm."

"Buổi tối anh muốn ăn gì?" La Thiến hỏi.

Đường Diễm đứng trước mặt La Thiến, nhất thời, anh nhớ tới tình cảnh 2 năm trước, khi anh còn chưa yêu cô, cô cũng chưa yêu anh.

Hai người lúc đó chỉ bởi vì lợi ích mà qua lại, cô sẽ vì một vài chuyện mà mang theo bánh ngọt tới lấy lòng anh. Nụ cười của cô lúc đó đáng yêu đến mức khiến lòng anh rung động.

Bây giờ, bọn họ đã không giống trước, cô không cần phải lấy lòng anh, anh cũng không còn cao quý hơn người nữa.

Bọn họ là hai người bình đẳng, liên quan tới nhau và yêu thương lẫn nhau. Cuối cùng... bọn họ đã có thể dắt tay nhau vào lễ đường và về sau, bọn họ sẽ có gia đình của mình, có những đứa con của mình.

Bắt đầu từ đây, bọn họ sẽ ở bên nhau cả đời...

Đường Diễm kéo La Thiến qua, đang muốn ôm hôn thắm thiết thì phát hiện thư kí Kiều đang đứng ngoài cửa với vẻ mặt cực kỳ mất tự nhiên.

Biểu cảm của Đường Diễm cũng đơ lại trong nháy mắt, dự vọng sống sót khiến thư kí Kiều nhanh chóng mở miệng giải thích: "Vừa rồi tôi có gõ cửa, thật đấy."

"Chuyện gì?" Cái gì gọi là đã bắt được thì cứ làm tới thôi? Tình hình bây giờ của Đường Diễm chính là như vậy. Anh dứt khoát ôm chặt La Thiến không buông, còn đưa tay xuống bụng cô xoa xoa.

Đáng tiếc rằng, La Thiến không được mặt dày như Đường Diễm! Cô không chịu được ánh mắt kỳ lạ của người khác, cho nên, cô giãy ra khỏi vòng tay của Đường Diễm rồi đứng dậy.

Cô nhìn Đường Diễm, nhập vai và lên sân diễn: "Em không thể ngờ được, anh lại là một tổng giám đốc như vậy!" Sau đó, cô 'khóc lóc thảm thiết' chạy khỏi văn phòng.

Đường Diễm: "... Em vui là được rồi.

Thư kí Kiều: "... Rốt cuộc mình cũng có thể báo cáo hân hoan rồi.

Sau khi đi dạo một vòng trong công ty, La Thiến quả nhiên lại gặp được Lâm Phỉ. Bây giờ cô đã không giống ngày xưa, không cần phải lo lắng sợ hãi, trốn đông trốn tây nữa.

"La tiểu thư." Lâm Phỉ nở một nụ cười tiêu chuẩn với La Thiến.

La Thiến cũng cười, nói: "Lâm tiểu thư."

Lâm Phỉ vươn tay: "Nghe nói cô sắp kết hôn, chúc mừng nhé."

La Thiến cũng bắt tay cô ta: "Cảm ơn cô."

"Có thể nói chuyện với cô một lúc không?" Lâm Phỉ hỏi.

La Thiến cười nói: "Ok."

Lâm Phỉ liền dẫn La Thiến tới một nơi, nói: "Ngại quá, chỉ có thể mời cô tới đây uống cafe."

La Thiến cười cười: "Không sao đâu, tôi cũng mở một quán cafe mà."

Lâm Phỉ ngăn người, nói: "Chúc mừng cô, không nghĩ tới, sau khi rời khỏi giới giải trí cô lại sống tốt như vậy."

"Con người phải sống cả đời mà, tất nhiên là sẽ hi vọng mình có thể sống ngày một tốt hơn. Không biết Lâm tiểu thư muốn nói chuyện gì với tôi?"

Lâm Phỉ sờ sờ viền cổ, nói: "Mấy ngày trước, Đường tổng đột nhiên rút vốn. Không biết cô có biết chuyện này không?"

La Thiến hỏi: "Theo tôi được biết, dù hiện tại anh ấy có rút vốn thì cũng không ảnh hưởng tới hạng mục nhà cô lắm, đúng không?"

Lâm Phi gật đầu, La Thiến mỉm cười: "Thế thì rút vốn với không rút vốn có ảnh hưởng gì đâu?"

"Đầu tư vào hạng mục này, không những không lỗ mà còn có thể kiếm..."

"Lâm tiểu thư." La Thiến cắt lời, nhìn Lâm Phi với ánh mắt lạnh nhạt: "Chuyện của Đường Diên, anh ấy muốn làm thế nào thì làm thế đó. Nếu như, cô muốn nói chuyện công việc, vậy thì hãy gặp mặt trực tiếp anh ấy để nói. Đừng nói gì với tôi cả, tôi sẽ không tham dự vào chuyện công việc của anh ấy. Nói thẳng ra thì chính là, tôi trình độ thấp, mới tốt nghiệp cấp 3 thôi nên mấy chuyện hợp đồng đầu tư của mấy người tôi nghe không hiểu, cũng sẽ không đi tìm hiểu."

Còn nếu như, cô muốn nói chuyện riêng với tôi, vậy thì ngại quá, tôi tự nhận mình không quen biết gì với cô cả. Không biết giữa chúng ta có gì hay để nói?"

Lâm Phi cười cười: "Lần đầu tiên tôi thấy có một người kiêu ngạo vì mình có trình độ thấp."

La Thiến đứng dậy, cầm túi, nói: "Tôi không cho rằng đây là kiêu ngạo, nhưng tôi cũng không cảm thấy phải xấu hổ về nó. Cô nghĩ rằng tôi không thể kiêu ngạo vì chuyện này, đó là bởi vì, trong lòng cô khinh thường loại người như chúng tôi. Cho nên, cô cảm thấy, kiểu người như chúng tôi ngay cả tư cách kiêu ngạo cũng đều không có."

Lâm Phi: "..."

"Lâm tiểu thư, cuộc sống bây giờ bình đẳng rồi. Cảm ơn cafe của cô, tôi xin phép đi trước."

Lâm Phỉ chạy theo: "Đường tổng rút vốn, là bởi vì cô sao? Bởi vì cô không thích tôi?"

La Thiến quay đầu, cười một cách kiêu diễm: "Người không thích cô không phải tôi." Là Đường Diễm!

Lâm Phỉ dường như hiểu được sự ám chỉ của La Thiến, cô ta sững người ngay lập tức.

Còn La Thiến thì mỉm cười xoay người rời đi.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 104

Chương 104

Edit: Tiểu Vũ xinh gái ahihi =))

"La tiểu thư, cô có thể yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành các yêu cầu của cô." Người đàn ông đối diện nở nụ cười rất chuyên nghiệp, không hề cảm thấy khó chịu vì mối yêu cầu khó nhằn của La Thiến.

La Thiến kinh ngạc, hỏi: "Chủ đề tươi sáng, nội dung rõ ràng, hình ảnh chất lượng, phóng cách mới mẻ, tràn ngập tình yêu, đầy đủ hạnh phúc, tiến tới chủ nghĩa hiện thực, tất cả những yêu cầu này, anh đều có thể làm được?"

Người đàn ông vẫn mang theo một nụ cười chuyên nghiệp: "Đúng vậy."

La Thiến vỗ tay nói: "Không tầm thường, rất lợi hại, thảo nào mà anh có thể tự mở phòng làm việc."

"Nếu đã như vậy, La tiểu thư có bằng lòng chụp hình ở studio của chúng tôi không?" Người đàn ông cười hỏi.

La Thiến gật đầu: "Bằng lòng, rất bằng lòng. Người ta nói tiền nào của nấy không sai mà."

Đường Diễn ngồi bên cạnh nhìn cô, hỏi: "Chơi có vui không?"

"Vui!" La Thiến nói: "Mấy tiệm chụp ảnh cưới kiểu này toàn bắt nạt mấy cặp vợ chồng mới thôi, em phải đùa nghịch một tí thì mới cảm thấy dễ chịu được."

Đường Diễm xoa xoa đầu cô, nói: "Ừm, rất tốt." Sau đó mặt không cảm xúc nhìn người đàn ông đối diện: "Tôi nghe nói chỗ anh có concept chụp ảnh cưới kiểu câu chuyện rất hay, chúng tôi muốn chụp theo concept đó. Còn một điều nữa, hôn lễ của chúng tôi sắp tới rồi thế nên cần chụp ảnh nhanh một chút."

Đối với yêu cầu này của Đường Diễm, thợ chụp ảnh đã gặp quá nhiều rồi, anh ta bảo đảm: "Chúng tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành case này." Sau đó anh ta nhìn đôi vợ chồng sắp cưới, hỏi: "Nếu hai người đã chọn concept câu chuyện, vậy thì, hai người có thể kể cho chúng tôi nghe câu chuyện của hai người được không? Chỉ cần đơn giản thôi, dù sao thì ảnh chụp cũng không thể mô tả lại chi tiết từng câu chuyện được."

La Thiến liền hỏi Đường Diễm: "Có phải bắt đầu từ hộp động... ưm... "

Đường Diễm nhanh chóng che miệng cô lại: "Bắt đầu từ lúc em đưa cơm cho anh."

La Thiến vỗ tay Đường Diễm: "Nói thì nói, sao phải che miệng em? Khụ, chuyện là như thế này. Có một ngày, tôi muốn đưa cơm cho anh ấy, thế là tôi liền tới công ty đưa cơm!" La Thiến che mặt: "Sau đó chúng tôi liền hạnh phúc vui vẻ ở bên nhau!"

Thợ chụp ảnh: "..."

Đường Diễm: "..."

Nhìn thấy ánh mắt quái dị của thợ chụp ảnh, Đường Diễm đành phải cắn răng nói: "Em im miệng lại đi! Không nhớ chuyện chúng ta bắt đầu từ hộp đựng cơm in hình mèo máy à?"

La Thiến quay phắt lại nhìn anh: "Anh biết mèo máy á?"

Đường Diễn cầm nín: "Anh cũng từng là trẻ con đấy."

"Ừầy, anh có cả thời gian xem phim hoạt hình và đọc truyện tranh cơ á? Không phải mấy người như anh lúc nào cũng phải học hết cái này đến cái nọ à? Học xong còn phải mở công ty rồi đi du lịch các kiểu?"

Đường Diễn: "... Em suy nghĩ quá nhiều rồi." Sau đó anh dẫn La Thiến ra phía ngoài xem ảnh mẫu, lựa chọn một phong cách rồi nói đại khái vài chuyện đã xảy ra cho thợ chụp ảnh nghe.

Bởi vì thời gian rất gấp, thế nên bọn họ bắt đầu chụp vào ngay ngày hôm sau.

Thợ chụp ảnh tên là Lăng Uy, rất có danh tiếng ở thủ đô. Bởi vì rất có cá tính, thái độ làm người cũng không tệ, thế nên công việc làm ăn của anh ta cũng rất phát đạt.

Đường Diễn là người đàn ông độc thân hoàng kim nổi tiếng trong giới nhà giàu kinh đô. Khi tin tức anh chuẩn bị kết hôn được truyền ra, tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, sau đó không ít người giới thiệu studio chụp ảnh cưới cho anh. Cuối cùng studio Hàn Văn Hiên giới thiệu đã lọt vào mắt xanh của Đường Diễn, lý do chủ yếu khiến Đường Diễn coi trọng studio này là vì một câu nói của Hàn Văn Hiên: "Có việc này chắc cậu không biết, những cặp vợ chồng mà anh ta từng chụp sau này đều sống rất hạnh phúc, tình cảm phải gọi là siêu tốt."

Đường Diễn lúc ấy mặt không cảm xúc nhìn anh ta, sau đó lạnh giọng nói: "Là một người hiện đại, đừng có mê tín như thế." Nói xong còn cảm thấy chưa đủ, lại bổ sung thêm một câu: "Thật mất mặt."

Sau đó, ngay buổi tối cùng ngày, người đàn ông tên Đường Diễn đã gọi điện thoại cho vợ mình là La Thiến để thông báo về việc đi chụp ảnh

cười. Sáng hôm sau, hai vợ chồng lái xe tới studio của Lăng Uy.

Đường Diễn đương nhiên sẽ không thừa nhận mình tin chuyện kia, thế nhưng bằng một cách vô tình, anh thả ra mấy lời mà Hàn Văn Hiên từng nói.

La Thiến nghe xong thì không thêm để ý tới anh, nhưng khi nhìn được bảng giá thì cô quay phắt lại nói với Đường Diễn: "Với cái giá này thì tình cảm có thể không tốt sao? Tình cảm không tốt mà dẫn nhau tới đây phung phí?"

Đường Diễn: "..."

Chuyển về hiện tại, Đường Diễn có một chấp niệm gì đó với chuyện La Thiến mang cơm cho mình, mặc dù La Thiến không muốn chụp nhưng Đường Diễn vẫn rất cố chấp.

Cho nên, La Thiến không thể không xách theo cái cặp lồng cơm hình Doraemon để chuẩn bị tái hiện lại tình cảnh lúc đó. Lăng Uy chụp ảnh rất có phong cách, anh ta sẽ không bắt ép các cặp đôi làm theo ý mình mà muốn bọn họ tự do thể hiện hơn.

Anh ta thích giữ lại những khoảnh khắc hạnh phúc tự nhiên này, nếu chỉ làm theo từng bước máy móc thì chẳng mấy chốc con người ta sẽ chán ghét việc chụp ảnh. Bởi vì, ngoại trừ thay đổi đối tượng chụp ra chỉ chẳng có gì thay đổi cả, vẫn một kiểu cười, vẫn một kiểu tạo dáng, ngày qua ngày năm qua năm, dần dần sẽ khiến người ra có cảm giác buồn nôn khi nhìn thấy máy ảnh.

Nhưng, anh ta không thể ngờ được, cặp đôi trước mắt này lại khiến anh ta phải chủ động chỉ bảo từng bước.

"Chú rể cười nào."

"Cười lên."

"Cười."

"Chú rể?"

Lăng Uy đã đánh giá thấp người đàn ông độc thân hoàng kinh nổi danh này rồi, mặc cho anh ta kêu gào đến rách họng thì Đường Diễn vẫn bất động như tượng vậy.

Lăng Uy: "..."

La Thiến cũng bắt đầu cảm thấy đáng thương thay, cô an ủi anh ta: "Đừng nản, không có việc gì đâu, ngay cả tôi cũng có đôi khi 3 ngày mới thấy anh ấy cười đấy."

Lăng Uy: "... " Cảm ơn nhé!

Nghe thấy La Thiến nói như vậy, Đường Diễn tức đến bật cười, nói: "Câu này của em có ý gì vậy? Anh sinh ra đã thế rồi, không đâu đi cười mới là kỳ lạ."

La Thiến dỗi: "Vâng, toàn thế giới đều có lỗi với anh! Chỉ còn bọn em rảnh rồi không có việc gì mới cười hi hi ha ha thôi."

Đường Diễn liền nói: "Em biết thì tốt."

"Này!" La Thiến ném hộp cơm, chỉ tay mắng Đường Diễn: "Ai cho anh cái gan đẩy hủ, to phết nhỉ?"

"Không phải em vừa cho sao?" Đường Diễn cười nhìn cô.

La Thiến vén tay áo lên, nói: "Đường Diễn, anh muốn đánh nhau có phải không?"

Đường Diễm liền hỏi: "Em xác định?"

La Thiến sững sờ, run run tay chỉ anh: "Anh, anh, anh... "

Đường Diễm nói tiếp: "La Thiến, anh không đánh trả, nhưng mà... em có thể đánh tới không?"

La Thiến lại sững sờ, nhớ tới công phu quyền cước của Đường Diễm không tệ, thế là cô đổi giọng ngay lập tức: "Anh còn định tránh em?"

Đường Diễm tiến lên che miệng cô: "Em suy nghĩ ít thôi! Anh đứng im cho em đánh còn sợ em động thai đấy."

Hai người không coi ai ra gì đứng đó đấu khẩu với nhau một hồi. Sau đó, Lăng Uy đột nhiên cười nói: "Chụp xong rồi, chụp xong rồi."

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của hai vợ chồng, Lăng Uy cười nói: "Chụp ảnh cưới vốn dĩ là một loại nghệ thuật, câu chuyện của hai người cũng cần phải do hai người viết nên, vì vậy hành động tự nhiên chính là tư liệu sống tốt nhất."

Vừa rồi anh ta thiếu chút nữa thì bị tức chết, gào đến rất cổ mà chú rể vẫn không thềm có tí cảm xúc vui tươi nào, còn đâu là chụp ảnh cưới nữa? Ai mà không biết còn tưởng rằng đang tổ chức đại hội cổ đông đấy! Hơn nữa còn là một đại hội cổ đông đầy sóng gió! Bộ ảnh cưới này mà tung ra thì không phải đập nát thanh danh của anh ta sao?

May là, tình yêu có thể khiến một người đàn ông độc thân hoàng kim 30 tuổi quyết định kết hôn đều là tình yêu đích thực. Trước mặt cô dâu, vị tổng giám đốc lạnh lùng này đã không còn lạnh lùng nữa, còn cô dâu trước mặt chú rể thì cũng tự nhiên và dịu dàng hơn nhiều. Khi nói chuyện với nhau, nụ cười đều thường trực trên môi đôi vợ chồng sắp cưới này.

Đường Diễn muốn theo concept câu chuyện thế nên họ phải chụp rất nhiều, mấy ngày nay hai người đều đi theo Lăng Uy chụp ảnh.

Từ văn phòng làm việc tới khoang hạng nhất trên máy bay, từ khi ngồi uống cafe với nhau tới khi tay trong tay đi xem phim, từ lúc ngồi ven sông xem pháo hoa tới lúc ăn bữa cơm lãng mạn trong nhà hàng Pháp, thậm chí còn có cả những hình ảnh hai người sống chung với nhau trong căn hộ chung cư của La Thiến. Đường Diễn đều bảo Lăng Uy chụp hết.

Vài ngày sau, La Thiến mệt lả nhìn Đường Diễn hỏi: "Cuối cùng thì anh bảo Lăng Uy chụp bao nhiêu vậy?"

Đường Diễn mỉm cười, nói: "Cũng chỉ gần 100 bức thôi, em có muốn thêm không?"

La Thiến bùng nổ: "Cái gì mà gần 100 bức? Chỗ đó mà là 100 à? Em phải chụp tới nghìn bức rồi."

Đường Diễn đặt tay lên vai La Thiến, nghiêm túc nói: "Thiến Thiến, 1000 bức ảnh kia có rửa cả ra không?"

"Đương nhiên là không." Mặc dù La Thiến chưa từng kết hôn, nhưng mà chuyện này cô vẫn biết.

Đường Diễn liền nói: "Đấy, thế nên chúng ta cứ chụp nhiều một chút, về sau còn xem lại, đúng không?"

La Thiến bị dao động, suy tư một chút rồi nói: "Cũng đúng!"

Ừm... đáng yêu quá đi. Đường Diễn vừa nghĩ liền kéo La Thiến ôm vào ngực.

La Thiến: "..."

Cuối cùng, khi La Thiến chuẩn bị chọn ảnh để rửa trong trong mấy nghìn tấm ảnh thì một câu nói của Đường Diễn đã ngay lập tức knock out cô.

"Rửa hết."

La Thiến: "...". Cô quay đầu liếc Đường Diễn: "Trước đó anh có nói thế đâu!"

Đường Diễn ôm cô, khẽ hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô rồi nói: "Thiến Thiến, em phải nhớ rằng, chúng ta có rất nhiều tiền."

Câu nói như vậy, khiến La Thiến không thể phản bác được.

"2352 tấm, không kịp rửa đâu!" Lãng Uy thiếu chút nữa là quỳ luôn.

"Không cần gấp, chỉ cần một bộ ảnh cưới để trang trí trong lễ kết hôn thôi, những tấm còn lại thì rửa sau cũng được." Về sau có thể nhìn thấy rất nhiều ảnh chụp của La Thiến, sẽ không thiếu tấm nào hết cả. Chụp luôn một thể chứ để lần sau mà chụp thêm thì La Thiến nhất định sẽ không đồng ý đâu.

Lúc bà nội La nhận được thiệp cưới thì có chút ghét bỏ nói với con trai: "Trước đó đã làm một lần rồi mà lần này lại làm nữa!"

"Mẹ, đó là lễ đính hôn, lần này mới là kết hôn." Bác cả La nói.

Bà nội La thở dài: "Nha đầu La Thiến, trước kia rất là đánh đá, khóc lóc om sòm các kiểu, ai động đến nhà nó một chút là nó đáp trả ngay. Mới 18 tuổi đầu mà dám một thân một mình rời nhà tới kinh đô. Mẹ vốn nghĩ rằng, bất cứ người nào trong La gia cũng có thể có tiền đồ ngoại trừ nó. Cái tính chanh chua đánh đá kia mà ra ngoài xã hội thì sẽ không lăn lộn được lâu đâu."

Bà nội La vẫy vẫy chiếc thiệp trong tay: "Kết quả, người ta thế mà câu được con rể rùa vàng. Mỗi người tự có số mệnh của mình, ghen tị không được, hâm mộ cũng không được."

La Giai Giai nghe thấy thì không thoải mái, nói: "Ai biết cuộc hôn nhân này có thể kéo dài bao lâu? Hiện tại anh ta kết hôn với chị ấy, ngày mai liền có thể chơi bời với một đồng người khác!"

Bà nội La gõ đầu La Giai Giai: "Con nhóc này, con bé La Thiến giờ đã bay lên cành cao rồi. Dù sau này có ly hôn thì nó có thể thua thiệt sao? Có nhìn thấy cửa hàng kia của con bé chưa? Ở trung tâm thành phố! Hơn 200 mét vuông lận đấy! Con đấy, về sau bớt lắc lư trước mặt con bé đi."

La Giai Giai được nghỉ học nên về nhà, vừa về tới nhà thì toàn thôn đều đang bàn tán về tiền đồ của La Thiến. Lần trước chị ấy đính hôn cô không về được vì bận học, thế nhưng mẹ cô cũng quay video gửi cho cô xem.

Đối tượng đính hôn vẫn là người đàn ông ở trong chung cư lúc trước. Cô ta vẫn luôn cho rằng đó là một thanh niên nghèo rớt vũng trời, kết quả là bị vả mặt bôm bốp. Người ta tặng vàng trong lễ đính hôn kia kìa! Chỉ đi ăn một bữa mà cả nhà cô ta mang về được gần 10 vạn! Mấy anh trai chị dâu của cô ta còn hối hận vì không mang con theo, hối hận đến mấy tuần không thôi.

Lễ đính hôn kia, không có mấy trăm vạn thì sao có thể tổ chức được. Bạn trai chị ấy đến cùng là có bao nhiêu tiền?

La Giai Giai hâm mộ cực kỳ!

"Thế chúng ta có đi không?" Anh họ La hỏi.

La Phượng Lan lập tức nói: "Đi chứ, tại sao lại không đi? 1 người 1 vạn 3 lận! Đấy mới chỉ là lễ đính hôn thôi! Lễ kết hôn chắc phải tặng 2 vạn

6 nhĩ?"

Lúc này La Phượng Lan vẫn còn không biết, ở kinh đô, người bố Đường muốn mời không chỉ có mỗi La gia, mà còn có rất nhiều chiến hữu và đồng nghiệp của ông nữa.

Tặng vàng? Ông đang ngại mình quá trọng sạch, muốn nhận thêm tội à?

Bà nội La cũng nhập hội: "Đi đi, tất cả đều đi, để xem gia đình La Thiến gả như thế nào!"

La Phượng Lan thầm nói: "Gả tốt thì thế nào? Con gái hương ngoại, lần trước tìm nó vay tiền nó chẳng cho vay đồng nào hết. Đó là tiền để lo việc cưới cho anh họ nó đấy!"

Bà nội La trợn mắt mắng: "Chị nó bị thương mày cũng có cho nó mượn đâu, đây là tình huống cấp cứu đấy!"

"Mẹ, có phải bây giờ mẹ thấy chú hai có tiền nên muốn chạy theo nhà họ?" La Phượng Lan không vui nói.

Bà nội La đáp: "Không có chuyện đó!" Bà nội La hiểu rõ, chuyện tới nhà con trai thứ hai là không thể nào. Ở bên này, con trai thứ 2 vẫn đưa tiền cho bà dưỡng lão, huống chi bà cũng đã làm những chuyện khiến nó không muốn quan tâm bà nữa rồi.

Người không có đồng nào thì nhìn đời cũng sẽ rõ hơn. À, không phải là không có đồng nào, bà mới được tặng một miếng vàng, có giá hơn 1 vạn lạng! Bà không phải là người không xu dính túi đâu.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 105

Chương 105

Edit: Tiểu Vũ

"Bà ơi, bên này bên này." La Giai Giai vẫy vẫy vé máy bay trong tay, gọi bà nội La đang ngồi trong khu vực nghỉ ngơi.

Một nhóm 25 người của La gia bắt đầu đi tới cửa lên máy bay, xếp hàng check vé. Bà nội La cầm vé máy bay, trong lòng hết sức kích động. Bà vẫn chưa được đi máy bay lần nào, đây là lần đầu tiên. Năm ngoái được đi tàu cao tốc đã khiến bà mở rộng tầm mắt lắm rồi.

Là nhóm lao động đầu tiên của nước Trung Quốc mới thành lập, bà nội La chưa từng rời khỏi quê hương của mình. Cả đời đều bận rộn, bà không giống những người trẻ tuổi được đi đây đi đó, được chứng kiến những cảnh tượng hoành tráng đẹp đẽ.

Khi còn bé, bà phải ở trong nhà giúp đỡ bố mẹ, lớn lên thì lấy chồng rồi giúp chồng sinh con đẻ cái làm việc đồng áng, về sau con lớn thì lại giúp con dựng vợ gả chồng chăm cháu, cháu lớn thì tiếp tục giúp nó nấu cơm chăm con. Ở nông thôn, gần như tất cả phụ nữ đều sẽ trải qua một đời như vậy, nếu may mắn được con cháu hiếu thuận thì về già sẽ được dưỡng lão nghỉ ngơi.

Còn nếu không may mắn, chờ đến khi hết sức lao động thì sẽ bị con cháu ghét bỏ, cuối cùng ngay cả chết đi như thế nào cũng sẽ phải xem con cháu còn bao nhiêu lương tâm.

Khi còn ở nhà với bố mẹ, bà nội La luôn là người làm nhiều nhất, ăn ít nhất. Bố mẹ thiên vị anh trai, ngay cả vài vốc hời môn của bà cũng bị bố mẹ mang cho anh trai làm tiền sinh lễ cưới vợ.

Tới lúc lấy chồng, nhờ tay chân nhanh nhẹn khỏe mạnh nên khá được bố mẹ chồng xem trọng. Sau khi bố mẹ chồng mất, bà liền trở thành người có tiếng nói nhất trong La gia.

Sau khi chồng mất, bà nội La một lòng hướng về con trai cả. Từ xưa tới nay, truyền thống con trai cả nuôi bố mẹ già đã trở thành truyền thống rồi, thế nên bà có thiên vị con trai cả hơn một chút. Con trai thứ 3 là út, do đó cũng rất được bà quan tâm.

Còn con trai thứ hai, bởi vì quá thẳng thắn trung thực, không biết làm nũng, không biết nói lời dễ nghe, nên không được bà nội La chú ý tới. Khi đó trong nhà rất nghèo, ai còn dư sức để đi quan tâm một người suốt ngày lăm lè không vui chứ.

Cứ như vậy, lão nhị dần dần trở thành người không được yêu thích nhất trong nhà. Lão nhị cũng không bởi vì chuyện này mà phấn đấu cố gắng, không có tiền đồ chính là không có tiền đồ.

Về sau cưới vợ sinh con, cuộc sống của lão nhị còn khó khăn hơn cả cuộc sống của bà nội La, thế nên làm sao có thể nuôi thêm cả bà?

Bà nội La càng quyết tâm quyết chí đi theo con trai cả. Là con trai đầu nên cái gì lão đại cũng được hưởng đầu. Cưới vợ sinh con, ra ngoài làm việc kiếm tiền, cộng với sự giúp đỡ của bà nội La nên con trai cả trở thành người đầu tiên xây nhà trong La gia.

Con trai thứ 3 mặc dù nhỏ nhất nhưng cũng có tiền đồ nhất. Bởi vì lúc chú sinh ra, gia đình đã khá giả hơn cho nên chú là người duy nhất trong nhà được đi học. Không dám nói là đại phú đại quý thế nhưng không bao

giờ phải lo lắng chuyện ăn mặc. Việc kinh doanh tuy rằng không lớn nhưng thu nhập mỗi tháng vẫn có khoảng 1-2 vạn.

Nhà con út khá giả là thế, nhưng bà nội La chưa từng có suy nghĩ sẽ đến ở với nhà con út. Bà rất rõ ràng, bây giờ con dâu út có thể hiếu thuận với bà nhưng nếu sống chung thì có thể sẽ không như thế. Không giống như con dâu cả, nó và bà đều là người nông thôn, tính cách và suy nghĩ đều rất giống nhau.

Con dâu cả mặc dù không thật lòng thật dạ cho lắm, nhưng cũng tuyệt đối không dám đối xử tệ bạc với bà.

La Giai Giai cùng mấy anh chị em trong nhà đều rất vui vẻ soát vé lên máy bay. Bà nội La được chú út dìu đi theo, tiếp viên hàng không nhìn thoáng qua vé của bà nội La rồi nói: "Bà ơi, chỗ của bà ở bên này cơ ạ!"

Bà nội La hả một tiếng: "Sao tôi lại không giống bọn họ?"

Tiếp viên hàng không cười nói: "Vé của bà là khoang hạng nhất, không giống khoang phổ thông ạ, cháu dẫn bà tới chỗ của bà nhé?"

La Giai Giai đi đằng trước đột nhiên quay đầu nói: "Bà nội, bà được ngồi khoang hạng nhất ạ? Cháu với bà đi xem một chút đi!"

Tiếp viên hàng không cũng không nói gì, với khách ở khoang hạng nhất, bọn họ đều sẽ chiều lòng khách hơn một chút. Cô ấy dẫn bà nội La rời đi trong ánh mắt hâm mộ của toàn thể người nhà họ La. Tới khoang hạng nhất, bà nội La còn chưa nói gì mà La Giai Giai đã kêu lên: "Oa! Ở đây rộng thật!"

Bà nội La ngay cả khoang phổ thông còn chưa từng ngồi, vừa rời đi qua khoang phổ thông bà thấy ghế rất rộng rãi đó chứ.

Nhân viên hàng không đưa bà nội La tới một vị trí, nói: "Cháu giúp bà cất hành lý nhé!"

Bà nội La làm gì có hành lý gì, chỉ có một chiếc túi mà thôi, để xem lúc ăn cưới có gì có thể mang về thì nhét vào.

Tiếp viên hàng không nhận lấy túi rồi cất lên trên, sau đó nói với bà nội La: "Khi máy bay chuẩn bị cất cánh, bà hãy thắt dây an toàn vào nhé, chờ tới khi máy bay đã ổn định thì bà có thể tháo dây an toàn ra. Nếu như bà chưa biết, vậy thì có thể nhấn nút này, sẽ có người tới giúp bà. Hành khách của khoang hạng nhất được phục vụ đồ ăn miễn phí, bất cứ khi nào bà cần cái gì thì đều có thể gọi chúng cháu. Cái ghế này có thể điều chỉnh thành giường, nếu bà muốn ngủ thì hãy gọi chúng cháu, sẽ có nhân viên tới đưa chăn cho bà..." Tiếp viên hàng không vốn dĩ chỉ cần nói qua qua, thế nhưng thấy vị khách này có chút bối ngỡ, lại là người già, nên cô ấy nói kỹ hơn một chút.

Bà nội La nghe xong thì cảm thấy rất tốt, tâm trạng vô cùng vui vẻ. La Giai Giai đứng đó hâm mộ: "Ở đây thật tốt! Vì sao chúng cháu phải ngồi khoang phổ thông?"

Tiếp viên hàng không liền cười nói: "Khoang hạng nhất cả thầy chỉ có 8 ghế. Đoàn của em nhiều người như vậy nên dù có muốn cũng không đủ chỗ đâu!"

La Giai Giai không nói gì thêm, đứng đó nhìn bà nội La một lúc liền bị tiếp viên hàng không gọi đi. Bà nội La cũng không rõ vị trí này tốt đến mức nào, thế nhưng, nhìn cháu gái hâm mộ khiến bà có chút đắc ý.

Hành trình bay kéo dài hơn 4 tiếng. Khi hạ cánh, tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi.

La Giai Giai dẫn cả nhà đi tới nơi lấy hành lý, sau đó đi ra ngoài đại sảnh. Vừa ra ngoài đã thấy có người giơ cao tấm bảng ghi chữ "La gia".

La Giai Giai: "... " Hình như hơi ngắn gọn quá thì phải? Mà, cái chữ kia, không phải do La Thiến viết đấy chứ?

Đấy, thế nên mới nói, hai người này là chị em họ cũng có chút lý do cả đấy. Hai chữ này đúng là do La Thiến vung bút viết nên.

Sau khi đón được gia đình họ La, nhân viên được giao nhiệm vụ nhanh chóng đưa họ tới khách sạn.

Nơi ở của La gia là một dãy phòng bình dân, nhưng bởi vì nó thuộc khách sạn cao cấp nên dù bình dân thì cũng có chút bình dân cao cấp.

Nơi ở của bà nội La thì khác biệt hoàn toàn, chỉ cần có mắt thì đều nhận ra.

Đi vào trong nhìn xem một chút, cách trang trí và nội thất đều khiến người ta phải trợn tròn mắt. Đương nhiên, La Giai Giai theo tới xem cùng cũng chỉ hận không thể đổi phòng với bà nội, cơ mà cô ta không dám lên tiếng.

La Phượng Lan thì không suy nghĩ nhiều như con gái! Bà ta với bà nội La đã tùy tiện quen rồi, thế nên liền nói: "Mẹ, buổi tối con với mẹ ngủ chung nhé!"

Phòng này vô cùng lớn, ngoại trừ chiếc giường xa hoa 2 m ở trong phòng ngủ thì chiếc sofa đặt ngoài phòng khách cũng có thể nằm ngủ. Trong tủ lạnh có đầy đồ ăn và đồ uống, La Phượng Lan hận không thể gói hết đem về.

Bà nội La trợn mắt nhìn con dâu: "Con với lão đại có phòng của mình, đừng có nói mấy lời này, thật mất mặt."

"Mẹ, nếu con ở đây thì buổi tối có thể chăm sóc mẹ mà! Trời tối, đi vệ sinh sẽ có chút bất tiện, đúng không?"

Quản lý cười nói: "Phòng này được trang bị hệ thống đèn âm thanh, bác chỉ cần nói bật đèn thì đèn sẽ tự động sáng ạ. Bởi vì lo phòng tối không nhìn thấy nên khách sạn chúng cháu đã lắp để phục vụ khách."

La Phượng Lan: "... Ừm, phòng này một đêm bao nhiêu tiền?"

Quản lý cười nói: "7886."

Bà nội La: "... Ôi trời ơi!

Cùng lúc đó, La Thiến và Đường Diễm đang ở trong bệnh viện làm thủ tục khám thai. Trong lúc chờ đợi, La Thiến nói: "Gần đây bà nội em hiểu rõ sự đời hơn không ít, không còn quá đáng như xưa nữa. Không biết lúc này nhìn phòng khách sạn bà sẽ có tâm trạng gì nhỉ?"

Đường Diễm: "... Chắc là, rất vui vẻ!"

La Thiến cười một tiếng: "Ha ha, nhất định rồi, nếu là em thì em cũng sẽ vui vẻ. Nếu không phải bà ấy từng nuôi bố em khôn lớn thì em sẽ không cho bà ấy đãi ngộ tốt thế đâu! Hầy, con người ấy mà! Khi làm chuyện gì cũng nên để cho mình một con đường lui, sau này cũng sẽ dễ nói chuyện hơn. Đáng tiếc, có cái cọc chết là huyết thống, không thể không mời một nhà bác cả."

Đường Diễm không quan tâm lắm, nói: "Nếu đã nhất định phải mời, vậy thì cứ chiêu đãi cho tốt, dù sao cũng được chút thanh danh, không lỗ đâu. Nội trong 2 ngày tới tất cả thân thích sẽ đến đủ, khách sạn bên kia đang dọn phòng cho họ. Bà ngoại em ngày mai cũng tới đấy, em có muốn tới gặp không?"

"Đi chứ, tại sao lại không đi? Lúc trước chạy lên Bắc, nhờ chút tiền bà ngoại cho em mới có thể sinh sống được trong giai đoạn đầu."

Đường Diễm ừm, nói: "Vậy ngày mai chúng ta cùng đi!"

"Số 142, La Thiến." Tiếng loa thông báo vang lên.

La Thiến đứng dậy đi vào, Đường Diễm chờ ở bên ngoài, trong lòng có chút khẩn trương. Không lâu sau đó, La Thiến đi ra, cô cầm trong tay mấy tờ giấy, nói: "Phải đi lấy máu, còn cả siêu âm nữa."

"Có muốn gọi Lữ Khải không?" Đường Diễm thấy có nhiều cái cần làm liền nghĩ tới việc đi cửa sau của anh bạn thân. Dù sao thì từ sáng tới giờ, anh đã phải xếp hàng hơn 2 tiếng rồi.

La Thiến yên lặng liếc anh một lúc, nói: "Anh không hiểu gì hết, em chưa từng được trải nghiệm tâm trạng xếp hàng chờ đợi của người mẹ, thế nên bây giờ em muốn làm điều này."

Đường Diễm rất muốn nói: Hình như em cũng chưa từng được trải nghiệm cảm giác có đặc quyền nhỉ?

Nhưng anh biết, có đôi khi La Thiến sẽ lên cơn một chút, nhưng lúc ấy cô sẽ muốn trải nghiệm một số việc kỳ quái, thôi thì tùy cô vậy!

Kết quả, sau khi mất nửa tiếng xếp hàng lấy máu và 1 tiếng chờ đợi siêu âm trong vô vọng, La Thiến đi tới nhìn con số của mình và số của người vừa được gọi, cách xa nhau cả một đoạn dài thật dài.

Cô mỉm cười nhìn Đường Diễm, nói: "Diễm Diễm, số điện thoại của Lữ Khải là gì?"

Đường Diễm: "... Không phải em muốn được trải nghiệm tâm tình chờ đợi này sao?"

"Ừm, em đã trải nghiệm đủ rồi!" La Thiến vỗ vỗ ngực, nói: "Quá đủ, quá đủ rồi."

Đường Diễm: "... Để anh xem nó tan làm chưa."

Rất nhanh sau, Lữ Khải mặc áo blouse trắng phi tới.

"Chị dâu, sao chị tới mà không nói!" Lữ Khải nhìn thấy La Thiến liền mỉm cười rồi bắt mạch cho cô.

La Thiến cười cười: "Thì tại vì không muốn quấy rầy anh làm việc đó mà!"

Lữ Khải nhanh chóng tiếp: "Quấy rầy gì chứ, em cứ đến là anh có thời gian."

Đường Diễn không chịu được cắt lời: "Cô ấy là vợ tôi chứ có phải vợ cậu đâu, cậu ngọt sớt như thế để làm gì?"

Lữ Khải mỉm cười: "Tôi vui đó! Tôi từng cảm thấy cậu sẽ độc thân cả đời, không ngờ cũng có ngày thấy cậu được gả đi!"

La Thiến lập tức cười ha ha ha ha: "Đúng vậy, đúng vậy! Chỉ có em bằng lòng lấy anh ấy rồi!"

Đường Diễn: "... " Hai tên ngu xuẩn.

Sau khi đùa giỡn vài câu, Lữ Khải liền dẫn La Thiến đi siêu âm. Được chen hàng tận mấy chục người, La Thiến kêu ngạo vô cùng.

"Diễn Diễn! Vừa rồi em đã trải em được cả hai cảm giác, hiện tại em tổng kết được như sau, có tiền tốt thật đấy! Có người quen thích thật đấy! Cái cửa sau này, quá sáng khoái, quá thoải mái luôn." La Thiến vừa nói vừa vui.

Đường Diễn liền nói: "Thế ban đầu sao em còn giày vò như vậy? Lãng phí mấy tiếng lận!"

Trước đó Đường Diễn đã phải xếp hàng 40 phút để lấy số, sau đó lại xếp hàng hơn 1 tiếng để được gọi vào khám. Nếu không phải La Thiến

muốn trải nghiệm cảm giác chờ đợi này thì Đường Diễm đã muốn phá bệnh viện rồi. Đây mà gọi là bệnh viện à? Nếu bị thương chảy máu còn phải xếp hàng kiểu này thì thăng thiên luôn rồi còn đâu, chữa bệnh cái quái gì nữa!

La Thiến che mặt nói: "Em chỉ muốn nhìn xem tư thế xếp hàng oai hùng của chồng em thôi mà!"

Đường Diễm: "... Thế đẹp trai không?"

"Ha ha ha ha ha ha... " La Thiến cười to: "Đẹp trai! Cả một hàng có mỗi anh là đàn ông thì đương nhiên phải đẹp trai rồi, không muốn đẹp trai cũng không được."

Đường Diễm: "... Ừm, vui không?"

La Thiến gật đầu: "Vui!"

Đường Diễm liền nói: "Lần sau anh lại tới xếp hàng cho em nhé!"

La Thiến ôm cánh tay Đường Diễm, nói: "Diễm Diễm nhà em ngoan quá đi tốt quá đi! Nhưng mà không cần nữa đâu! Chúng ta có Khải Khải rồi, về sau bảo anh ấy giúp đỡ chút, dù sao cũng là bố nuôi mà!"

Đường Diễm cá giận: "Ai muốn cậu ta làm bố nuôi?"

La Thiến lại cười: "Bố nuôi rất tốt mà! Về sau đến khám đều không phải xếp hàng!"

Đường Diễm mắng: "Em nói gì đấy? Con của anh chẳng lẽ chỉ đáng giá chen hàng thôi sao? Không muốn xếp hàng thì anh có đây cách! Với cả, Khải Khải gì cơ? Gọi là Lữ Khải Lữ Khải!"

La Thiến ừ ừ à à gật đầu, nhưng vừa ngoảnh đi cái là quên hết sạch những gì vừa nghe.

"Tít ~~~ tít ~~~ tít... " Đang vui vẻ thì đột nhiên trong đầu cô vang lên âm thanh máy móc kỳ lạ nào đó, chỉ vang lên trong nháy mắt liền biến mất.

La Thiến ngây người, cô nghe lại một cách cẩn thận, nhưng không nghe thấy gì nữa. Nhất thời, cô không rõ âm thanh đó vang lên trong đầu cô hay là do tai cô nghe thấy.

La Thiến nghiêng đầu, vẻ mặt vô cùng ngơ ngác, gì đó? Ảo giác à?

"La Thiến, lên xe nào!" Đường Diễn hạ kính xuống gọi.

La Thiến à một tiếng, mở cửa xe ngồi vào trong.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 106

Chương 106

Edit: Chúc mừng ngày 45 năm ngày Giải phóng niềm Nam, thống nhất Đất nước =)))

Bà ngoại Dịch là một bà lão hơn 80 tuổi, tóc hoa râm, mặc một chiếc áo khoác thời Thanh màu xanh. Dịch gia có rất ít người tới, chỉ có ông bà ngoại La Thiến và gia đình của cậu.

"Bà ngoại!" La Thiến đứng tại cửa gọi.

Bà ngoại Dịch quay đầu nhìn lại, nhanh chóng nhìn thấy La Thiến trong đám người. Khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà xuất hiện nụ cười vui vẻ, cậu Dịch dẫn theo vợ hai hai đứa con đẩy vali theo sau.

Bà ngoại nhìn Đường Diễm một chút, nói: "Đây là Đường Diễm phải không!"

La Thiến gật đầu, Đường Diễm rất lễ phép, nói: "Cháu chào bà ạ."

Bà ngoại liền cười nói: "Ngoan lắm, ngoan lắm."

Thư kí Kiều đứng sau lưng Đường Diễm đi tới nhận lấy xe đẩy hành lý trong tay cậu Dịch, lái xe cũng nhanh chóng chạy lên giúp đỡ. Dịch gia có vẻ rất kinh ngạc khi nhận được đãi ngộ này. Chỉ là đẩy hành lý mà còn có người làm hộ, nhất thời có chút không kịp thích ứng.

La Thiến ôm lấy cánh tay bà ngoại, nói: "Bà ngoại, chúng ta đi thôi!"

Bà ngoại cười gật đầu, lại nhìn Đường Diễm nói: "Trông chừng Thiến Thiến cẩn thận nhé!"

Đường Diễm gật đầu: "Vâng ạ."

Đón được người, Đường Diễm liền đưa Dịch gia tới khách sạn. Đến cổng, bà ngoại Dịch nhìn Đường Diễm cười nói: "Cháu dẫn nhà cậu lên trước nhé, bà muốn nói vài lời với Thiến Thiến, được không?"

Đường Diễm cho rằng bà ngoại muốn dặn dò La Thiến vài điều trước khi kết hôn nên cũng không nghĩ nhiều. Sau khi Đường Diễm dẫn gia đình cậu Dịch rời đi, bà ngoại kéo La Thiến tìm chỗ vắng vẻ ngồi xuống, hỏi: "Cháu không phải Thiến Thiến đúng không?"

Ngay lập tức, La Thiến kinh ngạc nhìn bà ngoại, cảm giác bí mật mình chôn giấu lâu ngày bị lật ra thật sự rất bất ngờ. Dù sao thì cô cũng giấu lâu như vậy rồi, chẳng ai phát hiện ra cả.

Đường Diễm đương nhiên không nhìn ra, bởi vì lúc trước anh có để ý tới La Thiến đâu, anh mà nhận ra thì mới là kỳ lạ. Trong công việc cũng chẳng ai thật sự quan tâm tới cô, thế nên không phát hiện ra sự khác biệt. Dù có nhận ra cô hơi khác thì cũng sẽ không ai nghĩ tới chuyện xuyên không thần kỳ này mà chỉ nghĩ cô chịu ảnh hưởng hoặc kích thích gì đó thôi.

Người duy nhất có thể nhận rõ cô thay đổi chính là người nhà. Nhưng bởi vì cô đã rời nhà lên Bắc khá lâu, nên họ cũng chỉ nghĩ mấy năm bốn ba này đã khiến tính cách cô có chút khác đi.

Vì chưa từng có ai hoài nghi thân phận của mình nên La Thiến cũng có chút bất ngờ, cô từng suy nghĩ, liệu có phải bởi vì nguyên chủ thấy cô khá giống cô ấy nên mới chọn cô không?

Bây giờ, khi nghe bà ngoại Dịch chỉ với một câu đã nói ra điểm mấu chốt, trong lòng La Thiến lại không có chút hoảng hốt nào, dường như phải thế này mới có logic vậy.

Bà ngoại Dịch cười nói: "Cháu đừng sợ, Dịch gia từng là thầy đoán mệnh, à, cũng chỉ là lừa gạt người ta lấy chút tiền sinh sống thôi. Việc này của cháu, trước đó Thiến Thiến đã từng nói qua với bà."

La Thiến sửng sốt, cô có chút không hiểu, bà ngoại Dịch lại nói tiếp: "Lúc đó con bé đột nhiên gọi điện thoại tới, nhờ bà chăm sóc bố mẹ nó. Vì thế bà đoán ra được một chút."

Lúc này La Thiến mới tìm lại được giọng nói của mình: "Bà ngoại, chỉ với mấy câu mà bà đã nhận ra, bà giỏi quá đi!"

Bà ngoại Dịch cười khố nói: "Dịch gia trước kia cũng không phải nhà quá giàu có nhưng cũng đủ ăn đủ mặc. Khi nhà nước mới thành lập, Dịch gia đứng mũi chịu sào, là một trong ba thế lực bị nhà nước diệt trừ. Số người trong Dịch gia dần dần giảm xuống, mẹ Thiến Thiến đã ra đời trong hoàn cảnh đó."

Sau khi gả cho bố La Thiến, bà không dám liên lạc với mẹ La Thiến nữa, chỉ sợ sẽ liên lụy đến con gái. Về sau, mặc dù đã có thể liên lạc, nhưng cũng không giúp đỡ được gì nhiều, dù sao nhà cậu Dịch tới giờ vẫn còn đang làm ruộng. Mãi hơn 30 tuổi cậu mới lấy được vợ, bây giờ tuổi đã lớn mà hai đứa con vẫn còn đang đi học.

Bà ngoại Dịch và La Thiến chính thức liên quan tới nhau là vì trước khi lên Bắc Kinh, La Thiến đã mặt dày tới nhà bà ngoại vay tiền.

Bà ngoại Dịch tính cho cô ấy một quẻ, quẻ đại hung, tiền này bà không thể cho mượn. Nhưng La Thiến quá quật cường, quật cường tới mức khiến bà ngoại Dịch hiểu rằng, vận mệnh không phải cứ muốn tránh là tránh được, cho nên, bà vét hết tất cả vốn liếng mình có đưa cho La Thiến.

"Bà không có cách nào ngăn cản con bé, chỉ có thể nghĩ biện pháp cải mệnh cho nó. Thế nhưng, đã là vận mệnh thì làm sao mà thoát được. Bản lĩnh của Dịch gia, bà không học được bao nhiêu cả, chỉ có thể dặn dò con bé, nếu nhận ra chỗ nào không ổn thì phải quay về ngay. Mặc dù bà biết, ngay cả khi nhận ra có chỗ nào không ổn thì con bé cũng sẽ không trở về."

La Thiến nghe xong liền trừng lớn mắt, cô vẫn tưởng rằng đây là truyện ngôn tình hiện đại, thế nhưng nó thực chất lại là một quyển ngôn tình huyền huyền. Kích thích quá đi!

"Bởi vì thế mà bà nhận ra cháu không phải La Thiến sao ạ?"

Bà ngoại Dịch cười, nói: "Không phải chỉ có thế, bà không giỏi như vậy đâu. Ngoại trừ cuộc điện thoại nhờ chăm sóc bố mẹ ra thì bà còn nhìn thấy vận mệnh của cháu. Khác hẳn số mệnh lúc trước của Thiến Thiến, mệnh của cháu bây giờ là giàu sang phú quý. Chính vì điều này bà mới có thể kết luận cháu không phải Thiến Thiến. Hơn nữa, mệnh của cháu còn ảnh hưởng tới mệnh của Thiến Thiến, bà vừa tính lại cho nó, kết quả cũng là mệnh phú quý, ngoài ra còn có 2 người con trai. Có thể thấy, mệnh của hai cháu ảnh hưởng lẫn nhau."

Bà ngoại Dịch kéo tay La Thiến nói: "Nhớ sống cho tốt, cháu là con bé, mà con bé cũng chính là cháu. Hai đứa đã thay đổi số mệnh cho nhau, điều này rất tốt, rất tốt."

La Thiến mỉm cười, lắc lắc tay bà ngoại, nói: "Bà ơi, bà có thể tính cho đứa bé trong bụng cháu một quẻ không?"

Bà ngoại cười lắc đầu: "Biết càng nhiều càng không tốt. Cứ như vậy thôi, cứ như vậy thôi."

Lúc Đường Diễm tìm tới nơi thì trông thấy hai bà cháu đáng nói chuyện rất vui vẻ. Bà ngoại Dịch quay đầu nhìn Đường Diễm, sau đó lại quay lại nói với La Thiến: "Cháu biết hiệu ứng bướm bướm không?"

La Thiến kinh ngạc nói: "Bà ngoại, bà đu trend thật đấy! Cả hiệu ứng bướm bướm mà bà cũng biết."

Bà ngoại Dịch: "Ha ha ha ha ha ha... "

Nhìn bà ngoại tươi cười rời đi, Đường Diễm mông lung quay lại hỏi La Thiến: "Bà ngoại sao thế? Anh thấy bà có vẻ rất vui."

La Thiến liền nói: "Không sao đâu, chắc là bị kích thích khi thấy gà biến thành phượng hoàng ấy mà!"

Đường Diễm: "... Con phượng hoàng kia, không phải đang nói em chứ?"

La Thiến xoay một vòng trước mặt anh, nháy nháy mắt nói: "Không phải sao?"

Đường Diễm không chịu nổi, nói: "Hình như mặt em càng ngày càng dày thì phải?"

La Thiến vui vẻ: "Ừ đó, em vui là được!" Sau đó hai mắt cô sáng lên, vẫy vẫy ai đó phía sau Đường Diễm rồi hét: "Bà nội ơi! Bà nội của con ơi!"

Đường Diễm: "..."

Bà nội La: "..."

La Thiến kéo tay Đường Diễm cùng đi qua, nhìn bà nội nói: "Bà ơi, bà muốn đi đâu vậy ạ?"

Bà muốn xuống đi thăm thú xung quanh một chút. Mặc dù hôm qua bà đã tới nhưng còn mấy ngày nữa lễ kết hôn mới tổ chức. Hôm nay, bà muốn La Giai Giai dẫn bà đi tham quan mấy địa điểm du lịch ở Kinh đô.

Không nghĩ tới, vừa xuống tới đại sảnh đã nhìn thấy La Thiến và Đường Diễn. Đã thế con bé La Thiến này sao lại mặt dày thế nhỉ, gọi lớn gọi bé không thấy mặt mặt sao?

Bà nội La im lặng một lúc rồi nói: "Bà bảo Giai Giai đưa bà đi chơi. Ai như mày, bà tới đây một ngày rồi mà chẳng thấy bóng dáng mày đâu, đi đón bà ngoại thì chăm chỉ quá cơ."

La Thiến vui vẻ gật đầu, nói: "Đương nhiên là chăm chỉ rồi! Lúc cháu tới Bắc Kinh, vé tàu hỏa là bà ngoại mua giúp cháu chứ có phải bà đâu. Thế mà bà đi máy bay cháu còn đặt cho bà vé hạng nhất đấy! Bà có vui không?"

"Có cái gì mà vui? Bà sống 7-80 năm rồi, có cái gì chưa từng thấy qua? Lẽ nào bà lại bị hoa mắt chỉ vì chút tiền kia của máy?"

"Oa!" La Thiến hoảng sợ trừng lớn hai mắt, cô nói: "Nếu bà đã nói thế, vậy thì cháu đổi phòng khách sạn cho bà nhé!"

"Con nha đầu chết tiệt này, muốn bà mày tức chết có đúng không?" Bà nội La không nhịn được.

La Thiến nhanh chóng kéo Đường Diễn đi mất, không quay đầu lại mà chỉ vẫy vẫy tay, nói: "Đúng đó bà ơi ~~~!"

Bà nội La: "..."

Sau khi gặp được bà nội và bà ngoại của La Thiến, ông bà nội ngoại của Đường Diễn cũng đã trở về kịp lúc trước khi hôn lễ diễn ra.

Lúc Đường Diễn đưa La Thiến đi gặp ông bà nội của mình, La Thiến vô cùng vui vẻ, chẳng có chút khẩn trương lo lắng của người sắp làm dâu tẹo nào. Ông bà Đường rất thân thiện, hoàn toàn không giống trong suy nghĩ của La Thiến. Trong suy nghĩ của cô, ông bà Đường có lẽ cũng là hai

Đường Diễn, kết quả, hai ông bà lại là hai người già có biểu cảm khuôn mặt rất bình thường.

Bà nội Đường rất có khí chất, cao quý thanh lịch, có chút giống tiểu thư khuê các thời dân quốc, khi bà cười lên trông rất dịu dàng. Còn ông nội Đường hơi nghiêm túc một chút, nhưng đối xử với La Thiến rất hiền lành tốt bụng.

Cả buổi gặp mặt La Thiến đều khiến hai ông bà rất vui. Cô vinh dự nhận được danh hiệu máy làm vui vẻ do toàn thể Đường gia nhất trí tán thành.

Lúc ra về, ông nội Đường nhìn La Thiến nói: "Chăm sóc bản thân thật tốt nhé, sau khi đứa bé ra đời, cháu cứ nuông chiều nó một chút cũng không sao. Nhà chúng ta nuôi được, cũng chiều được. Tốt nhất là một đứa bé giống như cháu vậy, rất tốt, rất tốt, ha ha ha ha..."

Mặc dù ông nội Đường đang cười, nhưng ánh mắt của ông khi nhìn bố Đường có mang theo chút áy náy, mặc dù ông che giấu rất nhanh.

La Thiến không hỏi, cô chỉ cười gật đầu đồng ý với ông.

Ngày hôm sau, La Thiến được đưa đi gặp ông bà ngoại Hứa. Ông ngoại Hứa giống mẹ Đường, đều là kiểu mặt đơ, còn bà ngoại Hứa thì lại là một bà lão rất vui tươi cởi mở. Hai ông bà đều rất thích La Thiến, tặng cô lễ gặp mặt rồi còn dẫn cô đi gặp không ít người trong Hứa gia nữa. Nhận được rất nhiều quà gặp mặt, La Thiến cảm thấy rất rất vui, các vị trưởng bối trong Hứa gia cũng rất niềm nở.

Khi chia tay, mọi người còn lưu luyến không rời. Đường Diễn kéo La Thiến lên xe, nói: "Hôm nay em có vẻ rất vui nhỉ!"

La Thiến cười to nhìn rất nhiều quà trong tay, nói: "Diễn Diễn, em có nhiều tiền như vậy thì tại sao phải kết hôn?"

Đường Diễm: "... " Trong nháy mắt, anh chợt nhớ tới số tiền mình liều sống liều chết đầu tư cho cô, cũng nhớ tới chuyện cô cầm được tiền liền phui mờ rồi đi.

Đường Diễm run tay, nói: "Em đừng có mà biến mất trong lễ kết hôn đấy!"

La Thiến đảo mắt, nói: "Ý của anh là, ngoài ngày tổ chức hôn lễ thì những ngày khác có thể?"

Đường Diễm trừng mắt mắng: "Em xuyên tạc quá rồi đấy! Loại chuyện này em đừng có đùa."

La Thiến dựa vào cửa sổ, yếu ớt nói: "Diễm Diễm, anh biết không? Em thích nhất là đọc tiểu thuyết!"

Đường Diễm: "? ? ?"

La Thiến: "Hơn nữa còn là thể loại ôm bụng bầu biến mất, mấy năm sau, nam chính đang trên đường đi làm thì đột nhiên gặp được một bé con có ngoại hình rất giống mình. Đứa nhỏ đó là một thiên tài, nam chính vừa nhìn thấy liền rất thích, nhờ bé con đó, nam chính gặp lại nữ chính, Sau đó, anh ta phát hiện, hóa ra... bé con đó chính là con của anh ta! ! !"

La Thiến nhìn Đường Diễm, hai mắt sáng lên: "Rất thú vị đúng không? Rất có cảm giác đúng không? Đúng không?"

Đường Diễm che mặt cô lại: "Hoàn toàn không có chút cảm giác nào hết, em vứt ngay mấy cái suy nghĩ dở hơi này ra khỏi đầu cho anh. Dù bố có là thiên tài tới mấy thì con cũng không thể chỉ kế thừa của mỗi mình bố được."

La Thiến: "! ! ! Ý anh là em cản trở?"

Đường Diễm không nhin được bật cười: "Cần cù bù thông minh, bất kể con có thông minh hay ngốc nghếch thì anh đều không chê!"

La Thiển thiết chút nữa thì nhào qua cản anh, may mà anh đang lái xe, cô sợ chết nên không dám, chỉ dám hét lên: "Anh chê em ngốc? Có gan thì anh đừng cười em nữa! ! !"

Đường Diễm lại cười: "Anh chê em ngốc thật, nhưng anh lại vẫn muốn cười em. Với lại, anh có cái đó(*) hay không... " Đường Diễm liếc mắt nhìn bụng La Thiển một cái: "Em hẳn phải biết chứ!"

(*) chỗ này anh Đường chơi chữ nhé, từ có gan 有种 còn có nghĩa khác là có tinh trùng có giống loại =)))

La Thiển: "... " Bị Đường Diễm đánh bại, La Thiển chỉ có thể yếu ớt dựa vào cửa sổ, nói: "Anh đã không còn là Đường tổng mà em biết nữa rồi, anh đã thay đổi rồi Đường tổng ạ."

Edit 2: bởi vì hôm nay là 30/4 nên có 2 chương nhé! Tối tôi đăng tiếp chương nữa nha!

Cơ mà nhớ vote và comment đẩy nhé các tình yêu! Đừng để tôi cô đơn :((

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 107

Chương 107

Edit: Tiểu Vũ

Cuối cùng thì ngày cưới cũng đến, hay gọi cách khác thì chính là ngày tốt.

Bầu trời bắt đầu có mưa lất phất, La Thiến dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nói với Đường Diễm: "Ngày anh chọn tốt thật đấy!"

Đường Diễm không biết nói gì, dù sao, cũng chẳng có ai thích ngày cưới của mình lại mưa cả.

Nhưng Đường Diễm vẫn giải thích: "Ngày hôm nay đúng là ngày tốt, làm gì có ai quyết định cứ là ngày tốt thì không thể mưa đâu."

La Thiến quay điện thoại về phía bầu trời bên ngoài, nói: "Anh nhìn đi, nhìn mà xem, trời tối đen luôn rồi."

Đường Diễm nghiêm mặt, nói: "Trời mưa thì tối là đúng rồi. Đây là chuyện bình thường."

La Thiến bật cười: "Ha ha, Đường tổng, bây giờ chắc ly do gì anh cũng có thể lôi ra để nói nhỉ."

Đường tổng trong video cười cười: "Ừm, anh cảm thấy nếu hôm nay mình không giải thích thì về sau La tiểu thư sẽ luôn luôn nhắc tới chuyện này."

La Thiến cười rức rở: "Đường tổng xem thường em quá rồi, dù cho anh có giải thích thì em vẫn sẽ nhắc tới thôi. Bởi vì, thật sự không thể chịu nổi ấy. Tại sao anh lại chọn hôm nay hả? Em có cảm giác... mưa càng ngày càng lớn!"

Đường Diễn muốn cúp máy: "Tóm lại là em trang điểm nhanh lên, anh sắp đến rồi đấy. Cứ thế nhé!" Anh không muốn nghe La Thiến nói nữa, nói nói một hồi rồi chẳng may cô phun ra một câu kiểu 'Hay là... chúng ta đổi ngày kết hôn đi!' thì anh điên luôn đấy!

La Thiến bĩu môi, cô sẽ không như thế đâu nhé! Dù cô có muốn đổi ngày kết hôn thật thì cũng phải nhận được sự đồng ý của hai bên trường bối rồi mới đổi! Huống chi, thiệp mời đã phát rồi, rất nhiều khách đang trên đường tới đấy!

Thợ trang điểm là do Không Diệc Nhân giới thiệu. Không Diệc Nhân nghe nói Hàn Văn Hiên và Lữ Khải đã giúp đỡ cho hôn lễ của Đường Diễn rất nhiều, nhất thời anh ta cảm thấy áy náy vì chưa giúp được bạn cái gì. Thế nên, anh ta trưng dụng đội ngũ trang điểm của chị mình, kêu họ tới đây giúp đỡ La Thiến.

Đội ngũ quay phim chụp ảnh thì vẫn là đội cũ, do Lăng Uy chỉ đạo.

8 giờ sáng, công việc trang điểm cho La Thiến kết thúc. Bởi vì có tiền, nên cô không cần tới studio mà trang điểm ngay tại nhà. Vì vậy, đến tận bây giờ cô vẫn chưa được gặp Đường Diễn, nghe nói bên anh đang trang trí xe hoa, chẳng biết đã xong chưa.

Mẹ La tranh thủ thời gian vào hỏi: "Đường Diễn sắp đến chưa?"

La Thiến nói: "Để con gửi tin nhắn hỏi xem." Nói rồi cô cầm điện thoại nhắn tin cho anh, nói rằng mình đã trang điểm xong xuôi rồi.

Đường Diễn chỉ trả lời lại bằng một từ, tốt.

Suy tư một lúc, La Thiến quyết định quay một đoạn video ngắn đăng lên Weibo. Cô quay một cách rất tùy ý, lấy luôn bối cảnh trong phòng, giơ tay chữ V hướng camera trước của điện thoại rồi nói: "Chào mọi người, tôi là La Thiến. Sau khi rời khỏi giới giải trí một thời gian, tôi đã quyết định lấy chồng! Muốn biết chú rể là ai không?" La Thiến quay điện thoại một vòng quanh phòng, sau đó lại trở về quay mặt mình: "Không biết đúng không? he he he... Chúc tất cả mọi người có thể gả cho hạnh phúc nhé! Bai bai!"

La Thiến vẫy tay rồi ấn ngừng quay, sau đó đăng lên Weibo luôn, ngay cả filter gì gì đó còn chẳng bật.

Nhất thời, Weibo lại nổ tung.

"Mẹ nó, nữ thần à, cô có biết thế này rất là quá đáng không!"

"Chuẩn rồi! Cô không muốn nói chú rể là ai thì cứ không nói thôi, sao phải hỏi chúng tôi như thế hả?"

"Khiến lòng người tò mò nhưng lại không công bố đáp án, quá vô đạo đức đấy nữ thần ạ!"

Bình luận nhanh chóng lên tới mấy nghìn, La Thiến xoa xoa cằm, ừm ~ mình vẫn có chút danh tiếng!

Cửa bỗng nhiên bị ai đồ đẩy ra, Triệu Vũ Lâm tức giận đi vào nói: "Trước khi chị đăng Weibo có thể nhắc em trước không? Có thể không? Đang yên đang lành chị làm cái gì đó?"

La Thiến cười he he nói: "Chuyện vui mà! Thế nên muốn nói cho mọi người, để họ chúc mừng chị á!"

"Vậy thì chị cũng nên nói với em một tiếng chứ!" Triệu Vũ Lâm muốn điên rồi.

La Thiến cười ha ha ha ha: "Không sao đâu, không sao đâu. Cho mọi người chút niềm vui bất ngờ ấy mà! Không sao, không sao!"

Triệu Vũ Lâm: "... "Chị có thể nghĩ thoáng như thế là em mừng rồi.

9 giờ đúng, bên ngoài truyền tới những âm thanh ồn ào. Chị em họ hàng của La gia cùng hai đứa bé của Dịch gia và một số bạn bè thân thiết của La Thiến nhanh chóng chạy vào phòng, đóng cửa.

La Giai Giai cười to: "Tới rồi, tới rồi!"

Rất nhanh, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. La Giai Giai vừa hé cửa ra thăm dò vừa dặn mấy anh em họ đứng lên chặn cửa, đừng để người bên ngoài có cơ hội đẩy cửa xông vào. Cô vừa ngó đầu ra thì đã nhìn thấy một người đàn ông mặc vest đen mỉm cười thân thiện.

Đẹp quá đi! La Giai Giai cảm thán trong lòng.

Lữ Khải mỉm cười hỏi: "Tiểu thư xinh đẹp ời, có thể mở cửa cho chúng tôi được không?"

La Giai Giai bị nụ cười của mỹ nam mê hoặc, thiếu chút nữa thì đầu hàng mở cửa, may mà có Triệu Vũ Lâm tỉnh táo ngăn lại, nói: "Anh gì ời, lấy sắc dụ người như thế là không được đâu! Làm gì có chuyện dễ dàng mở cửa như vậy."

Lữ Khải cười một tiếng, hỏi: "Vậy cô muốn cái gì?"

Triệu Vũ Lâm liền nói: "Anh chờ nhé! Chúng tôi thương lượng một chút!" Triệu Vũ Lâm đóng cửa, quay đầu đếm số người.

Nhà bác cả của La Thiến gần như vào hết, chỉ có mấy người kết hôn có con là không vào thôi, La Giai Giai, mấy đứa cháu, vợ mới cưới của anh họ thứ 4, tổng cộng là 9 người.

Nhà chú út và nhà cô cả tổng cộng có 4 người, cộng thêm La Diễm, Đào Đào và La Tuấn, La gia cả thầy có 15 người.

Dịch gia người ít, chỉ có mỗi hai đứa bé con cậu La. Tính thêm cả bạn bè của La Thiến nữa, đếm tới đếm lui cũng có khoảng hơn 20 người.

Triệu Vũ Lâm líu lười, lại mở hé cửa, không được tự tin lắm hỏi: "Mỗi người một cây Trung Hoa (*) và một lì xì, anh thấy có được không?"

(*) Thuốc lá đó ae, giống ở Việt Nam vậy, lúc nào cưới cũng phải có mấy cây thuốc, hăng gì thì tùy nhà chọn. Còn TQ thì có tập tục là Trung Hoa cho lễ cưới nhé =))

Hàn Văn Hiên nhanh chóng tiến lên: "Đồng ý luôn người đẹp ơi!" Anh còn tưởng khó khăn thế nào, không ngờ lại dễ dàng như thế. Đúng là bạn của La Thiến.

Hàn Văn Hiên ôm thùng tới, nói: "Nào nào nào, mỗi người một cây Trung Hoa." Chỉ có một thùng này thôi á? Không đâu. Ông đây chuẩn bị tận mấy thùng lận.

Khổng Diệc Nhân cũng lấy ra một cái túi màu đỏ, bên trong có một đồng lì xì: "Mỗi người một lì xì, tới nào tới nào tới nào." Cả một túi to lì xì thế kia, số tiền chắc chắn không nhỏ,

La Thiến: "...". Mẹ nó, mấy người chỉ có từng ấy niềm vui thôi sao? Mấy người làm mất mặt tôi rồi đấy!

Thế là, nhờ sự hộ tống của hơn 10 ông bạn, Đường Diễm thuận lợi tiến vào phòng cô dâu. Toàn bộ hành trình ngay cả 10 phút còn chưa tới, vượt quá dự liệu của nhà trai luôn.

Mặc dù mẹ La cũng đã dặn dò nhà gái là đừng làm khó nhà trai quá, nhưng tình hình thực tế cũng quá sức tưởng tượng rồi. Ngay cả việc cò kè

mặc cả cũng chẳng có tác dụng gì với đồng đồ mà nhà trai mang tới, thật sự là...

Triệu Vũ Lâm nhìn cây Trung Hoa và lì xì 1 vạn tệ tiền mặt trong tay, nhất thời đứng im như tượng đá.

Ầy, quên mất, La Thiến nhà cô gả vào hào môn mà. Hừ hừ, đưa ra yêu cầu có 1 cây Trung Hoa hình như còn xem thường nhà trai thì phải...

Hôm nay Đường Diễm mặc vest màu trắng. Anh rất hiếm khi mặc quần áo màu trắng, không phải vì không hợp mà là anh không thích. Màu trắng rất hợp với anh, so với sự trầm ổn của màu đen thì quần áo màu trắng khiến anh trẻ ra rất nhiều.

Anh vừa vào cửa đã nhìn thấy La Thiến quay đầu về phía mình.

Váy cưới La Thiến mặc ngày hôm nay là do Đường Diễm tự mình tìm nhà thiết kế. Bởi vì thời gian khá gấp, thế nên chiếc váy cưới này đã được làm đêm làm ngày để cô dâu kịp mặc trong lễ cưới. Giống hệt như trong suy nghĩ của anh, La Thiến mặc chiếc váy cưới này vô cùng xinh đẹp, như một cô tiên hạ phàm vậy.

La Thiến vốn đã đẹp, nhưng kiểu trang điểm ăn mặc của ngày hôm nay khiến vẻ đẹp đó vươn lên tới cực hạn.

Đường Diễm nghĩ, cũng không phải do trang điểm đâu. Có lẽ chỉ bởi vì, ngày hôm nay, cô đã mang một thân phận khác so với quá khứ, thân phận này khiến anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Đường ca nhìn cô dâu tới ngây người luôn rồi này!" Bạn bè của Đường Diễm cười nhạo anh.

Đường Diễm nhìn nhàn nhạt liếc bọn họ một cái, quay đầu nhìn La Thiến, ừm một tiếng rồi nói: "Hôm nay cô ấy rất đẹp."

Lữ Khải đẩy anh: "Đi lên nói với chị dâu đi."

Đường Diễm bước lên một bước, La Thiến đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Nhiều người như vậy, anh nói gì đó!"

Triệu Vũ Lâm ho một tiếng, nói: "Tìm giày của cô dâu đi nào! Tìm được thì mới có thể đón cô dâu đi!"

Đường Diễm nhắc vạt váy của La Thiến lên nhìn thử, quả nhiên chỉ có một chiếc giày cao gót màu trắng.

Phản ứng đầu tiên của Đường Diễm là: "La Thiến, em không sợ giày cao gót nữa à?"

La Thiến ngây người, mắng: "Anh đừng rửa em! Hôm nay là ngày lành đấy."

Đường Diễm thừa lúc mọi người không chú ý, vươn tay sờ sờ bàn chân không của cô, nói: "Em đi giày đế bằng anh cũng không chê đâu!"

Mấy người đứng sau ồn ào: "Đường ca không đơn giản nhé! Hóa ra không phải là không biết nói lời đường mật."

Hàn Văn Hiên hô to: "Hôn đi hôn đi hôn đi!"

Mấy người xung quanh thấy thế cũng hô theo, nhất thời ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Đường Diễm không kìm nổi nụ cười trên mặt, anh chậm rãi tới gần La Thiến, nói: "Đây là do người ta yêu cầu!"

Nói xong, môi anh tìm môi La Thiến hôn xuống, sau đó nghiêm mặt nói với mấy người đứng sau: "Không được âm ỉ nữa, chị dâu mấy người sẽ xấu hổ."

Anh em: CMN xấu hổ, cậu được lợi rồi thì đổ lỗi cho chúng tôi đấy à!

La Thiến che mặt: "Oa oa oa oa... người ta ngại quá đi!"

Thế là, Đường Diễm càng thêm nghiêm túc nhìn mấy người đằng sau, ánh mắt anh như đang khẳng định: Đấy, nhìn xem, chị dâu xấu hổ rồi kìa.

Mọi người: "... Ờ, ok, hai người đi mà chơi với nhau đi!

Triệu Vũ Lâm câm nín: "Mấy người... không định tìm giày à?"

Hàn Văn Hiên: "À ~ tìm đây tìm đây!"

Thế là, bọn họ không thèm để ý tới Đường Diễm nữa mà bắt đầu cắm đầu đi tìm giày. Đường Diễm thuận lý thành chương ngồi đó tình chàng ý thiếp với La Thiến, hoàn toàn mặc kệ anh em của mình bận rộn.

"Sáng dậy sớm quá à?"

La Thiến đáp: "Không sớm! Trang điểm tại nhà nên 6 giờ hơn em mới dậy. Nếu phải đến studio thì hơn 4 giờ đã phải dậy rồi."

Đường Diễm nói: "VẬY là tốt rồi, con có làm khó em không?"

La Thiến lắc đầu: "Không đâu!"

...

Lữ Khải cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa: "Đường tổng! Có phải cậu nên tìm giày rồi không?" Sau đó ghé vào tai anh nhỏ giọng nói: "Đừng trúng mỹ nhân kế! Nếu cậu còn như vậy nữa thì không ôm được vợ về nhà đâu."

Đường Diễm ngây người, sau đó nhanh chóng lên tinh thần, quét mắt nhìn La Thiến một lượt từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài.

La Thiến ngẩng đầu huyết sáo, hoàn toàn tỏ ra chẳng liên quan gì tới mình hết.

Đường Diễm: "...". Cho nên, thật sự là anh vừa trúng mỹ nhân kế?

Đường Diễm lặng lẽ nhìn La Thiến, sau đó đưa tay vén váy La Thiến, La Thiến che váy hô to: "Lừa manh!"

Đường Diễm cười một tiếng, nói: "Vợ ời."

La Thiến: "...".

Sau khi lấy được giày từ trong váy của La Thiến, Đường Diễm đi vào chân cho cô, quay đầu hỏi Triệu Vũ Lâm: "Thế này được rồi chứ?"

La Tuấn liền nhảy ra nói: "Được cái gì mà được, chị gái em được cả nhà yêu thương mà lớn lên, sau này đi theo anh rồi, anh có thể cam đoan sẽ mang tới hạnh phúc cho chị ấy không?"

Đây là đang muốn nhà trai đưa ra lời hứa hẹn. Lúc này, bố mẹ La cũng đi tới cửa, La Diễm cũng bước tới nhìn anh.

Đường Diễm: "...". Cảm giác đột nhiên bị tập kích, nhưng mà, Đường Diễm trước đó đã học hỏi anh em rồi.

Anh nhìn bố mẹ La, trịnh trọng nói: "Bố mẹ, con sẽ đối xử tốt với Thiến Thiến."

Lữ Khải: ... Tôi bảo cậu lên mạng search văn mẫu, đây là văn mẫu mà cậu search được?

Hàn Văn Hiên: Để thư kí Kiều viết hộ cũng được mà!

Khổng Diệc Nhân: Ông bạn này, ông quá thẳng thắn rồi đấy.

La Thiến che miệng cười: "Đường tổng hứa hẹn đơn giản dễ hiểu quá."

Đường Diễm nói: "Anh suy nghĩ cả một đêm, ngoại trừ cái này, anh không nghĩ ra mình phải hứa hẹn cái gì. Thiến Thiến, đối tốt với em không phải chính là lời hứa hẹn tốt nhất sao?"

La Thiến nhìn bố mẹ mình, mẹ La tươi cười nói: "Đúng vậy, thế này là đủ rồi."

Thế là, dưới viên đạn bọc đường của mình, Đường Diễm thuận lợi qua cửa. Bà ngoại Dịch bê hai bát mì tới, nói với Đường Diễm: "Hai quả trứng gà, ăn một quả giữ lại một quả, cả hai đứa đều phải ăn. Ăn nhanh đi!"

Đường Diễm và La Thiến nghe lời bắt đầu ăn. Sau khi ăn xong, hai người đứng dậy bái biệt bố mẹ La.

Bố La che ô đỏ, dìu La Thiến ra đến tận xe hoa của Đường Diễm.

"Tít ~ tít ~ " Trong đầu lại vang lên âm thánh của máy móc, La Thiến ngẩn người.

"Thiến Thiến, phải hạnh phúc con nhé! Và hãy nhớ rằng, bố mẹ vĩnh viễn ở sau lưng con." Giọng nói của bố La vang lên.

Thiến Thiến không kịp suy nghĩ xem âm thanh trong đầu là gì, cô quay đầu nhìn bố mình. Từ sau khi La Diễm bị tật ở chân, bố La chưa từng khóc, thế mà lúc này hai mắt ông lại rưng rưng.

La Thiến mỉm cười nói: "Bố, con nhất định sẽ hạnh phúc."

La Thiến quay người muốn lên xe, nhưng có lẽ bị ý thức của nguyên chủ chi phối, La Thiến bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu, cô xoay người lại ôm lấy bố La, lời nói cũng tự nhiên bật thốt: "Bố, con yêu bố!"

Sau câu nói này, nước mắt của La Thiến cũng chảy xuống.

Bước lên xe, cô vẫy tay rồi nói: "Lát nữa gặp lại bố nhé!"

Bố La: "...". Nước mắt chuẩn bị rơi xuống bị ông cố gắng nén lại. Nghĩ đến chuyện chỉ lát nữa là được gặp con gái, sự thương cảm trong lòng ông cũng vơi bớt.

Mà lúc này, trên xe hoa, Đường Diễm xoa xoa bụng của La Thiến, nói: "Thôi đừng sinh con gái."

La Thiến đẩy tay anh ra, 'thương tâm gần chết' nói: "Em không ngờ anh lại là loại người như vậy đấy." Đôi mắt ngập nước của cô như đang lên án anh: "Đừng có mà trọng nam khinh nữ."

Đường Diễm tủi thân nói: "Anh chỉ là không nữ mà thôi..."

La Thiến nhú mày: "Cái gì?"

Đường Diễm nghiêng răng nghiêng lợi: "Ai dám lấy con gái anh! ! !"
Anh đánh gãy chân người ấy.

La Thiến: "... Nếu như thật sự không có ai dám lấy con gái của anh, vậy thì em sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với anh ngay và luôn."

Đường Diễm: "..."

Lữ Khải ngồi trước lái xe: "...". Bất đắc dĩ quay đầu nhìn hai vợ chồng đằng sau, nói: "Hai người có thể dừng vì chuyện của 20-30 năm sau mà cãi nhau được không? Hôm nay là ngày kết hôn của hai người đấy!"

La Thiến ừm một tiếng. Căn hộ chung cư của La Thiến cách nhà tân hôn của bọn họ chỉ có nửa tiếng đi xe. Nhưng đội xe đón dâu phải đi qua biệt thự ở vùng ngoại ô của bố mẹ Đường Diễm trước, bởi vì con dâu mới cưới phải kính trà bố mẹ chồng.

Cho nên, hôn phòng ngày hôm nay của bọn họ được trang trí ở biệt thự Đường gia cho tiện đường. Đường gia mặc dù không nhiều người, nhưng họ hàng thân thích thì cũng không ít, sau khi xuống xe, La Thiến được Đường Diễm ôm.

La Thiến nhỏ giọng hỏi anh: "Em có nặng không?"

Đường Diễm thành thật: "Rất nặng."

La Thiến hừ hừ hai tiếng: "Thế à!"

Đường Diễm bật cười, cúi đầu đụng trán cô, nói: "Đùa em chút thôi!"

Phòng cưới bên này cũng đã được chuẩn bị xong, đang bị anh em họ hàng của Đường Diễm trấn giữ. Lúc này, đến phiên nhà gái dự dõ mở cửa. Người mở cửa là một cô gái rất đẹp.

Cô ấy nhìn Triệu Vũ Lâm rồi nói: "Em ơi, gọi anh họ của chị tới nhé, hoặc là bạn của anh họ chị."

Triệu Vũ Lâm không hiểu lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn lui xuống một bên.

Sau đó, Triệu Vũ Lâm đã được chứng kiến thế nào mới gọi là gõ cửa phòng cưới theo phong cách của Đường gia rồi. CMN, chỉ vì mở cửa thôi mà mấy người tặng cả xa xỉ phẩm rồi siêu xe? ĐM, thế vừa rồi mấy thứ chúng tôi muốn chẳng phải chỉ là kẹo que 5 đồng thôi à?

La Thiến trốn trong ngực Đường Diễm bật cười. Đến tận lúc này cô mới biết, hóa ra gõ cửa là phải làm như vậy.

La Thiến cười nói: "Bà nội mà biết thì nhất định sẽ cảm thấy thiệt muốn chết cho mà xem."

Đường Diễm cũng cười: "Bà ấy sẽ biết, dù sao thì người nhà em cũng có mấy người theo tới."

La Thiến tiếp lời: "Vậy thì em yên tâm rồi."

Đường Diễm: "..."

"Tít ~ Tít ~ nạp pin hoàn tất, hệ thống 404 bắt đầu khởi động lại... tạch..." Sau đó, âm thanh trong đầu La Thiến lại mất đi, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

La Thiến: "..."

Mặt mũi La Thiến tái mét cả rồi, CMN, cái gì trong đầu cô vậy?

Edit 2: Mai có nên 2 chương nữa không nhỉ?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 108

Chương 108

Edit: Tiểu Vũ

Trong khi La Thiến thất thần với tiếng nói trong đầu thì mấy người bên kia đã đàm phán xong, cửa cuối cùng cũng đã mở.

Đường Diễn bế La Thiến đi vào, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, lúc này anh mới nhận ra sắc mặt cô không được tốt lắm.

Đường Diễn nhíu mày, hỏi: "Em sao thế? Sao sắc mặt kém quá vậy?"

La Thiến ngẩng đầu lên nhìn anh, ngập ngừng hồi lâu mới nhả ra hai chữ: "Em buồn đi vệ sinh."

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, cô đứng bật dậy chạy tới nhà vệ sinh. Bởi vì không phải lần đầu tiên tới đây, thế nên cô chạy một mạch đi mà không cần hỏi ai hết.

Đường Diễn ngậy người, Bạch Nhụy chớp chớp đôi mắt phượng, hỏi: "Em ấy, không cần người cùng vào giúp đỡ thay quần áo sao?"

Đường Diễn: "..."

Vừa rời khỏi tầm mắt của mọi người, La Thiến ở trong nhà vệ sinh nhỏ giọng kêu: "Hệ thống? Hệ thống?"

Nhưng, đáp lại cô chỉ là sự yên lặng kéo dài, La Thiến chột nghĩ, hình như gọi bằng miệng không được thì phải? Thế là, cô chuyển sang thầm gọi trong đầu: Hệ thống? Thống thống? Hệ hệ?

Lại là một đợt im lặng, La Thiến nghiêm mặt nghĩ: CMN, rốt cuộc thằng cha này có ý gì đây?

La Thiến đá cửa nhà vệ sinh, mắng: "Có gan thì đừng bao giờ ra nữa! Đồ hệ thống vô dụng."

"Tít ~ tít ~ " Trong đầu lại vang lên âm thanh quen thuộc, nhưng vẫn chỉ trong chớp mắt liền im ắng. La Thiến thậm chí cảm nhận được nó đang rất sốt ruột, tựa như nó đang rất rất muốn lên tiếng, nhưng vật lộn mãi mà vẫn thất bại.

La Thiến: "... " Tiếp tục cố gắng đi anh bạn!

Sau khi thử hết các cách mà anh chàng hệ thống vẫn không trả lời, La Thiến mở cửa đi ra.

Sau đó, cô nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn mình chằm chằm. La Thiến suy tư một chút rồi gõ đầu mình, vô cùng "đáng yêu" cười nói: "À, vừa rồi bên trong chật quá, không có chỗ quay người nên em đá phải cửa ấy mà."

Đường Diễm: "... Em chắc chắn?"

La Thiến: "... " Quên bà nó rồi, nhà vệ sinh của Đường gia cực kỳ rộng!

"Tiểu Bảo tới lăn giường, Tiểu Bảo tới lăn giường." Một giọng nữ sang sảng vang lên, đánh gãy bầu không khí xấu hổ lúc này.

Một người phụ nữ ôm một bé trai đi tới, sau đó đặt thẳng bé lên giường cho nó lăn qua lăn lại, quay đầu cười với La Thiến: "Sớm sinh quý tử nhé cô dâu mới!"

La Thiến ngượng ngùng cười một tiếng, Bạch Nhụy tiến lên nói: "Nên đi kính trà rồi Thiến Thiến."

Đường Diễn nắm tay La Thiến đi ra ngoài, bố mẹ Đường đã ngồi ngay ngắn trên ghế đợi bọn họ. Đường Diễn và La Thiến quỳ xuống, có người đưa hai chén trà cho cô. La Thiến dâng trà lên, mở miệng: "Con mời bố, con mời mẹ." Mặc dù không phải lần đầu tiên gọi bố mẹ, nhưng đây vẫn được xem là lần chính thức đổi cách gọi trước toàn thể anh em bạn bè. Bố mẹ Đường lấy đồ mình đã chuẩn bị ra, là một túi tài liệu gì đó, cô không biết bên trong có cái gì. Nhưng mà, đồ của Đường gia không thể so với các nhà bình thường, huống chi là vật được mang ra ngày hôm nay, về cơ bản thì sẽ rất rất có giá trị.

Sau khi kính trà xong, Đường Diễn lại đưa La Thiến về phòng cưới. Bạn bè và một số người thân của La Thiến cũng đi cùng. Đường Diễn vừa đưa La Thiến về phòng liền bị bố Đường gọi đi có việc.

La Thiến ngồi trong phòng, lúc thì nói giỡn mấy câu với Triệu Vũ Lâm, lúc thì cười đùa với mấy người bạn trong giới giải trí, lúc lại hỏi đến việc học tập của hai anh em Dịch gia, còn phải thỉnh thoảng quay sang nói chuyện với mấy anh em La gia, để họ đỡ cảm thấy bị vắng vẻ.

Nhất thời, La Thiến cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, thế là cô rất không biết điều nói: "Chúng ta chơi bài đi!"

Khi Đường Diễn bưng bát canh tới cho cô lấp bụng thì đã nhìn thấy cảnh tượng, cô dâu của anh vén váy cưới gào lên: "Mấy người ác quá vậy? Hôm nay tôi là cô dâu đấy, không thể nhường tôi một chút sao?"

Mấy người chơi bài của La Thiến đều là bạn bè thân thiết trong giới giải trí, cho nên, tiền đánh cược khá nhiều. Một anh chị em họ của cô không có gan tham gia, chỉ có thể đứng bên ngoài hóng chuyện.

Đường Diễn đặt canh xuống, sau đó nghe thấy Triệu Vũ Lâm bất đắc dĩ nói: "Em cũng muốn nhường chị lắm! Nhưng mà trong tay chị chỉ còn mỗi quân 3, em nhường thế nào được?"

Đường Diễn khựng lại, nhắm chặt mắt, rất muốn qua đó lôi La Thiến dậy rồi mắng, em có thể bắt đầu đi được không?

La Thiến sững sờ, nhìn Triệu Vũ Lâm nói: "Làm sao chị ngờ được trong tay em còn lá Joker chứ? Nếu như em không nổ chị thì chị đã có thể hết bài rồi!"

Triệu Vũ Lâm thiếu chút nữa điên lên, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn nói: "Địa chủ, em và Mai Mai là nông dân, hai người bọn em đối đầu với chị mà, sao lại không được nổ chị?"

La Thiến kêu lên: "Thiệt quá đi, buồn quá đi! Vừa rồi thiếu chút nữa thì đã có thể cho mấy người Xuân Thiên được rồi. Nếu như em nổ sớm hơn thì chị cũng sẽ không thua."

Triệu Vũ Lâm cười nói: "Làm gì có ai nổ ngay từ đầu! Nổ mà sai thì gấp đôi tiền phạt đấy! Nhìn thấy chị còn mỗi một lá em mới dám nổ."

Đường Diễn cầm lấy lá bài cuối cùng trên tay La Thiến, nói: "Nếu em ra con này ngay từ đầu thì sẽ không thua."

"Em chỉ muốn Xuân Thiên một lần thôi mà." La Thiến tủi thân nói. (*)

(*) Một cái thuật ngữ nổ, Xuân Thiên là ở trong trò chơi đấu địa chủ nhé! Bên mình hồng có trò này nên chẳng biết giải thích sao cho mọi người hiểu. Trò này cần ít nhất 3 người để chơi, chơi bằng bài tây mà chúng ta

hay chơi phỏm tiến lên ấy. Nhưng chúng ta chơi thì sẽ bỏ đi 2 lá joker, còn đầu địa chủ lấy cả 2 lá này, tức là 54 lá, joker cũng là lá bài cao nhất. Bài được chia cho 3 người, địa chủ sẽ có nhiều hơn 3 lá. Ai hết bài trước thì người đó thắng. Mỗi ván sẽ có 1 địa chủ và 2 nông dân. 2 nông dân 1 phe nhé. Và mỗi lần ra lá joker thì gọi là nổ ấy, chặn đúng thì sẽ được gấp đôi tiền, còn sai thì phạt. Còn cả chặn tứ quý cũng được gấp đôi tiền. Xuân Thiên hình như là chặn tứ quý thì phải. Đây là chơi 3 người, còn chơi 4 người thì cần 2 bộ bài, chơi càng nhiều người thì càng cần nhiều bộ =))

Cái này tôi đi tìm trên baidu, chẳng biết đúng hay sai nữa, ai biết bảo tôi nhé. Cảm ơn trước nhaaa

Đường Diễn bảo mọi người ra ngoài ăn cơm, còn anh ở phòng cho La Thiến uống canh: "Có muốn ăn gì không? Anh ra ngoài lấy cho."

La Thiến lắc đầu, Đường Diễn liền ở trong phòng với cô, nói: "Lát nữa anh sẽ bảo người ta đưa thức ăn vào, em có muốn nghỉ một lúc không?"

La Thiến chỉ chỉ tóc của mình, nói: "Hồng tóc mất!"

Đường Diễn nhìn qua, kéo La Thiến vào ngực mình, cười nói: "Ngủ đi! Hồng thì bảo bọn họ làm lại lần nữa."

Mưa ngoài trời bắt đầu lớn dần, sau đó, những bông tuyết trắng xóa cũng đáp xuống. Giống như một đại lễ rửa tội, dùng sự trắng tinh và lãnh lẽo để gột rửa thế giới này.

Ngoài trời hiện tại rất lạnh, thế nhưng, bên trong căn phòng này lại vô cùng ấm áp. Hai con người dựa sát vào nhau, trong thời gian đặc biệt nhất của đời người, ngủ một giấc ngon lành.

Lúc Đường Hình đi tới thì nhìn thấy cảnh tượng hạnh phúc này. Đường Diễn đang ôm La Thiến trong ngực ngủ say sưa dưới trời đông

tuyệt giá, hai người cùng mặc đồ trắng, dường như tách biệt so với mọi thứ xung quanh, dường như trên thế giới này thì có hai người bọn họ là hạnh phúc nhất.

Trên mặt Đường Diễm có nét cười phảng phất, còn La Thiển thì vô cùng bình yên, có lẽ với cô, Đường Diễm chính là cảng tránh gió an toàn nhất của đời mình.

Đường Hình nhẹ nhàng đóng cửa lại, anh đứng bên ngoài một hồi, trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười hạnh phúc. Có thể chứng kiến hôn lễ ngày hôm nay, có thể nhìn thấy Đường Diễm hạnh phúc đến vậy, thật tốt.

Đường Hình quay người rời đi, anh vẫn nhớ như in ngày đó, ngày mà Thẩm Bối Bối rời đi. Khi đó, bộ dạng của Đường Diễm lúc xuất hiện trước mặt anh thật sự rất tệ, anh không muốn nhìn thấy bộ dạng đó của em trai thêm một lần nào nữa, cho nên, có thể có hôn lễ ngày hôm nay, thật sự rất tuyệt.

Hai người tỉnh dậy nhờ cuộc điện thoại của bố Đường, ông vô cùng lạnh lùng hỏi: "Định ngủ tới lúc nào? Không muốn đi đăng ký kết hôn đúng không?"

Thế là, Đường Diễm nhanh chóng cúp máy, nhìn thoáng qua thời gian, sau đó lôi kéo La Thiển dậy rửa sáng đầu tóc vẩy áo. La Thiển không khỏi phàn nàn: "Không phải nhà anh có đặc quyền sao? Không thể nhờ họ đưa tới à?"

Đường Diễm gõ trán La Thiển, nói: "Cho em cái cửa sau là em tít mắt lên! Định không làm gì luôn đấy à? Nhanh lên, thay váy cưới đi, anh chờ em dưới tầng."

La Thiển mặc một chiếc sườn xám màu đỏ, chậm rãi đi xuống tầng.

Đường Diễm nhìn La Thiến lên xe, cười nói: "Em đi giày đế bằng thật à?"

"Không phải anh nói sẽ không chê sao?"

Đường Diễm gật đầu, nói: "Đi giày đế bằng đi! Em đang có bầu đấy, đi giày cao gót quá dọa người."

La Thiến lầm bầm: "Không phải cả hành trình anh đều ôm em sao?"

Đường Diễm liền nói: "Vâng, đúng vậy! Đại nhân à, ngài đã mang sổ hộ khẩu chưa?"

La Thiến: "..."

Đường Diễm: "... Em không nói tiếng nào là có ý gì?"

La Thiến: "... Thật ra ấy, không nhất định phải đi đăng kí ngày hôm nay đâu, chúng ta... đổi ngày khác nhé?"

Đường Diễm: "..."

Đường Diễm im lặng lấy điện thoại ra gọi cho Đường Hình. Sau khi trải qua sự châm chọc khiêu khích của anh trai, Đường Diễm tiếp tục lái xe đưa La Thiến tới địa điểm đăng ký kết hôn, đồng thời chờ Đường Hình mang sổ hộ khẩu tới.

4 giờ 15 phút chiều, Đường Diễm và La Thiến vội vàng tới khách sạn. Sau khi thay quần áo xong xuôi, khách khứa cũng vừa lúc đến đủ. Nhất thời, trong đại sảnh, thân thích của hai bên khác nhau rõ rệt.

Bên nhà trai thì hầu như đều yên lặng nghiêm túc, còn bên nhà gái thì ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Thấy sự khác nhau rõ ràng như vậy mà bố Đường vẫn rất bình tĩnh. Cả đời này của ông chắc là sẽ không có cơ hội được nhìn thấy một hôn lễ hài hòa đâu hai bên đâu. Dù sao thì ông cũng chỉ có hai thằng con trai, mà cả hai thằng thì đều kết hôn rồi.

Trong tiếng nhạc, Đường Diễn nhìn theo từng bước chân của bố La và La Thiến đi tới, trong lòng lúc này có vô vàn cảm xúc.

Khoảnh khắc nhận lấy tay của La Thiến từ tay bố La, nội tâm của Đường Diễn thỏa mãn vô cùng. Thấy bố La rơi lệ, Đường Diễn chợt hiểu ra, hôn lễ chính là một chuyện vừa hạnh phúc lại vừa tàn nhẫn.

Một người phụ nữ, từ gia đình của người đàn ông này tới gia đình của người đàn ông khác. Một người mất đi, một người có được, một người buồn, một người vui.

MC của đám cưới ngày hôm nay vẫn là MC từng dẫn trong hôn lễ của Đường Hình. Anh ta đã không còn ôm hi vọng gì với mắt nhìn phụ nữ của Đường gia nữa rồi.

Giống như mọi hôn lễ bình thường khác, hôn lễ của Đường Diễn và La Thiến cũng có khâu tắt đèn xem video.

Bắt đầu từ khi La Thiến xuất hiện ở cửa phòng làm việc, sau đó là một vài hình ảnh bọn họ sống chung với nhau, tiếp đến là hai bóng lưng ngồi bên bờ sofa xem bắn pháo hoa. Mỗi một tấm hình đều là một câu chuyện, một câu chuyện đều chứa đầy sự ngọt ngào và hạnh phúc. Nó khiến cho tất cả mọi người đang ngồi đây đều cảm thấy xúc động.

"Nếu như, khi đó anh không cho em lên, em có tới nữa không?" Nhìn hộp cơm Doraemon trên màn hình lớn, Đường Diễn hỏi. Đây là sự bắt đầu cho hạnh phúc của anh và La Thiến.

La Thiến nghĩ một lúc, sau đó quay sang nhìn anh, cười nói: "Chắc là sẽ không tới nữa đâu!" Cô không phải một người kiên cường, nếu con đường đó không đi được, vậy thì cô sẽ đổi đường khác để đi. Nếu như, không thể thân thiết với Đường Diễn, thế thì cô đành nhận mỗi tháng 20 vạn thôi! Một năm là 240 vạn, gấp tận 8 lần so với số tiền 30 vạn cô tích góp cả một đời trước đó.

Thế là quá đủ rồi, kẻ có tiền sống cuộc sống của kẻ có tiền, kẻ có ít tiền thì sống cuộc sống của kẻ có ít tiền, dù sao cũng không chết được.

Đường Diễn kéo tay La Thiến nói: "Thật sao?"

"Ừm!"

Đường Diễn lại cười, nụ cười này khiến sự lạnh lùng trên mặt anh bay biến hết, anh nói: "Đáng tiếc, không có nếu như." Em bây giờ đang ở đây, bên cạnh anh, đó chính là duyên phận của chúng ta, là hiện thực của chúng ta.

La Thiến lườm anh, kiêu ngạo nói: "Ừm, em câu được chàng rể rùa vàng." Cô ưỡn ngực cong hông nói: "Về sau có thể nằm đó há miệng chờ ăn!"

Đường Diễn cười ra tiếng, cúi đầu cọ cọ trán cô, nói: "Ừm."

La Thiến che đầu: "Bị anh làm hỏng lớp trang điểm rồi."

"Dù có trang điểm hay không thì cũng không khác gì nhau!" Đường Diễn rất bình tĩnh.

La Thiến đầu tiên là sửng sốt, sau đó là nhìn Đường Diễn nói: "Đường tổng, trình độ dẻo miệng của anh tăng level rồi!" Không còn kiểu nói năng muồn đăm như lúc trước nữa!

La Thiến che miệng cười: "Đường tổng nhà chúng ta sắp lên Vương giả rồi."

Đường Diễn quay đầu nhìn lên màn hình lớn, trên đó đang chiếu tới hình hai người ngồi sát nhau bên bờ sông.

"La Thiến, có thể gặp em... thật tốt! Về sau, anh bằng lòng làm tất cả, để mang tới hạnh phúc cho em và con." Câu nói này Đường Diễn không nhìn La Thiến để nói, anh vừa nhìn ảnh chụp trên màn hình lớn vừa nghiêm túc nói ra.

Nhưng mà, La Thiến vẫn nghe ra được, sự kiên định trong câu nói ấy.

Sau khi chiếu hết các hình ảnh, MC đọc diễn văn chúc mừng đôi vợ chồng. Dưới sự chứng kiến của người thân bạn bè hai bên, Đường Diễn và La Thiến trao nhẫn cho nhau. Chiếc nhẫn vô cùng đơn giản, chỉ là hai chiếc bạch kim, ngay cả kim cương đều không có.

La Thiến nói: "Kim cương? Đừng đừng! Ngày thường em hay nghịch ngợm, nhờ đâu đeo vào rồi rơi mất thì sao? Với cả đeo trên tay cũng không yên lòng, cứ đơn giản là được rồi! Hai chiếc vòng kim cô, vừa vặn mỗi người một cái."

Đường Diễn liền bảo người ta thiết kế hai chiếc nhẫn bạch kim, hoa văn đơn giản thôi, không cần phải trang trí thêm đá hay kim cương gì lên.

Ừm, đúng là vòng kim cô mà! Buộc chặt hai người lại với nhau? Đường Diễn tự nghĩ tự vui, đối với chuyện suy nghĩ lung tung của mình, Đường Diễn bây giờ đã thoải mái thừa nhận bị lây của La Thiến rồi.

"Thiến Thiến, đi ăn cơm đi!" Đường Diễn quay đầu nhìn La Thiến, vẫy tay với cô, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc.

La Thiến đang muốn đưa tay cho anh nắm thì đột nhiên khựng lại, lúc này, cô thật sự nghe thấy một âm thanh kiểu robot vang lên trong đầu.

"Chào cô kí chủ, tôi là hệ thống hướng dẫn cô, 404."

"..."

"Kí chủ? Kí chủ? Sao cô không nói gì?"

"Anh bảo tôi phải nói cái gì?"

Hệ thống vui vẻ nói: "Nói cái gì cũng được hết!"

Đồng thời, Đường Diễm cũng trả lời: "Anh có bảo em nói gì đâu?"

La Thiến: "..." CMN, cậu tới đây làm gì?

"À, à, à... Tôi tới để hướng dẫn cô đi đến con đường tương lai hạnh phúc, tôi là hệ thống 404, về sau chúng ta hãy quan tâm giúp đỡ nhau nhiều hơn nhé."

Edit 2: giữ đúng lời hứa 2 chương nhé!

Quốc tế lao động nên tôi lao động năng suất =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 109

Chương 109

Edit: Tiểu Vũ

La Thiến đặt tay mình vào trong tay Đường Diễn, suy nghĩ trong đầu là: Cậu chờ đấy! Tối nay tôi tìm cậu nói chuyện.

404 sung sướng nói: "Ok ok! What? Kí chủ, cô đang mang thai à?"

La Thiến cắn răng nghiêng lợi: CMN, cậu ném tôi là ném một phát 2 năm, bây giờ cậu còn có mặt mũi hỏi tôi mang thai à á?

404 khựng lại, nó cẩn thận hỏi: "2 năm thật à?"

La Thiến liền hỏi: Cậu nói thử xem?

Ngay lập tức, 404 câm như hến. Sau khi 404 yên lặng, La Thiến cuối cùng cũng có thể ăn xong được bữa cơm này.

Buổi tối, sau khi ăn uống và chào khách xong, La Thiến quay trở lại phòng cưới của mình. Lúc này cô mới phát hiện ra, ày, cô quên mất chuyện náo động phòng rồi.

Mặc dù bạn bè của Đường Diễn đều là đại thiếu gia nhà XX, thế nhưng loại chuyện náo động phòng này thì đúng là không hề phân cao thấp sang hèn.

La Thiến kinh ngạc đến ngây người nhìn quả táo được buộc vào dây, Lữ Khải cười híp mắt nói: "Bắt đầu từ trò đơn giản nhất của tôi đi! Ăn quả đồng tâm, quan trọng là vui vẻ! Mỗi người ăn một miếng, một đời một kiếp một đôi! Nào nào nào!"

Lữ Khải cực kỳ không có hình tượng vác cái ghế tới, sau đó đứng lên, bắt đầu kêu gọi Đường Diễn.

Đường Diễn không có ý kiến gì với chuyện này, anh kéo La Thiến cùng tới gặm. Độ khó đúng là không cao, nhưng mà La Thiến vẫn không thể nào gặm được. Đường Diễn cắn nó cố định lại, để La Thiến tới cắn.

Vượt qua cửa ải quả đồng tâm một cách thuận lợi, tiếp đến là một cửa ải khác của Khổng Diệc Nhân. Anh ta mang mấy cái nên tới, nói: "Trò này của tôi tên là thối nển, đương nhiên, phải che mắt các anh em ạ."

Đường Diễn nhú mày, nhưng vẫn không phản đối, anh giúp La Thiến đeo bịt mắt lên, sau đó cũng tự che mắt mình. Khi Khổng Diệc Nhân hô "1, 2, 3, thối", Đường Diễn liền nhẹ nhàng thối một hơi, còn La Thiến thì không khách khí tí nào, trò này cô biết mà!

Cô hít sâu một hơi, sau đó thối mạnh một cái. Thối xong, cô giật bịt mắt xuống, Đường Diễn lúc này đã là Đường Diễn đầu bạc trắng.

La Thiến: "..."

Mọi người xung quanh thi nhau cười ha ha, Khổng Diệc Nhân cũng nói: "Nến biến thành phấn trắng! Đây cũng là lời chúc của tôi, chúc hai người sống với nhau tới đầu bạc răng long nhé!"

La Thiến nhìn Đường Diễn cười lấy lòng. Đường Diễn đã đoán được sẽ không đơn giản chỉ là thối nển đâu, thế nên anh thối rất nhẹ, do đó trên mặt La Thiến cũng chỉ có một chút bột trắng mà thôi. Còn Đường Diễn thì...

Đường Diễm lắc lắc đầu, sau đó đưa tay xoa mạnh đầu La Thiến: "Ngốc quá."

La Thiến cũng xoa xoa đầu, không thèm quan tâm xem nó có loạn hay không, nói: "Sao anh không nói với em một tiếng!"

Đường Diễm cười, gõ trán cô một cái: "Hơn 10 cặp mắt nhìn chăm chăm kia kìa! Em không biết tự suy nghĩ sao?" Đây là não động phòng đấy! Sao có chuyện dễ qua thế được.

Hàn Văn Hiên tiếp bước, lấy dụng cụ ra, nói: "Là thế này, ban đầu tôi định chuẩn bị trò chống đẩy, nhưng lão Lữ lại bảo tôi đổi trò khác. Thế nên tôi quyết định chọn trò mới, chính là bowling! Chắc Đường tổng không có ý kiến gì đâu nhỉ!"

Đường Diễm đương nhiên biết bowling trong ý Hàn Văn Hiên là gì, anh lạnh mặt nhìn cậu ta, nói: "Cậu để chị dâu cậu chơi?" ĐM, cậu có biết cô ấy không đáng tin tới mức nào không?

Hàn Văn Hiên nhanh chóng trốn ra sau lưng Lữ Khải, nói: "Đừng giận mà! Hôm nay cậu là chú rể, chú rể đấy!"

Đường Diễm ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Tôi không giận, nhưng mà, cậu cứ đợi tới lúc cậu kết hôn đi!"

La Thiến hiểu kì: "Bowling gì cơ?"

Hàn Văn Hiên nhanh chóng kéo Đường Diễm ngồi xuống đất: "Đặt chai rượu ở trước mặt Đường ca, như thế này này."

Sau đó La Thiến trơ mắt nhìn Đường Diễm ngồi dưới đất, còn mấy cái chai thì đặt ở giữa hai chân anh.

Hàn Văn Hiên nói tiếp: "Chị dâu ơi, luật thế này nhé! Chị dùng quả táo thay bóng bowling, một lần ném phải trúng ít nhất một chai rượu, nếu không trúng thì lại thêm một chai nữa được đặt vào."

La Thiến không thể tin nổi nhìn Hàn Văn Hiên: "Anh... "

Đường Diễn thấy sắc mặt của La Thiến thì trong lòng có chút thoải mái, Thiến Thiến nhà anh cuối cùng cũng hiểu chuyện rồi.

Sau đó, anh nghe thấy La Thiến nói: "Anh làm em sợ muốn chết, em cứ tưởng rằng sẽ phải dùng bóng bowling thật cơ!"

Khi La Thiến nói câu này, tất cả đàn ông xung quanh đều vô thức khép chặt hai chân, chị dâu ơi, nếu mà thế thật thì... quá độc ác rồi.

Đường Diễn tối sầm mặt, nói: "Làm sao có thể."

La Thiến cười ha ha ha: "Thì náo động phòng mà! Em còn tưởng rằng bọn họ cái gì cũng dám làm!"

Hàn Văn Hiên: Cái này bọn anh không dám đâu, Đường tổng sẽ giết anh đấy.

"Thế... chị dâu này, đổi táo thành bưởi cho em nhé?"

Đường Diễn mắng: "Cậu với cô ấy gây chuyện gì đấy?"

La Thiến cầm quả táo nói: "Đúng đấy, anh ấy là chồng em, có phải chồng anh đâu mà anh thương, anh quá là độc ác đấy. Chồng ơi, xem em này."

Đường Diễn: "..."

Đường Diễn cứ như vậy, trơ mắt nhìn La Thiến không ngừng ném táo, ném trúng bỏ chai, không trúng thêm một chai, lặp đi lặp lại tần mấy vòng.

Cuối cùng, Đường Diễn không chịu được nữa đứng dậy: "Đổi trò khác đi."

La Thiến mở to đôi mắt ngây thơ của mình, chớp chớp mắt nói: "Em, em không đập vào anh mà!" Rõ ràng cô đều cố ý tránh chỗ đó.

Đường Diễn vuốt má cô, nói: "Vợ ạ! Cho dù tinh thần của anh có mạnh tới đâu thì cũng không chịu nổi sự kinh hãi kéo dài này đâu!" Một hai phút còn đỡ, đằng này thì, CMN, em ném mười mấy phút rồi đấy, ai nhìn thấy cũng phải kinh hồn bạt vía đó!

La Thiến thất vọng ồm một tiếng, nói: "Em vẫn tin rằng, chỉ cần cho em thêm chút thời gian là em có thể giải quyết hết đồng chai kia."

Đường Diễn liếc Hàn Văn Hiên: "Hai ngày nữa, anh sẽ bảo Hàn Văn Hiên tới cho em luyện tập."

Hàn Văn Hiên nhanh chân bỏ chạy. Mấy trò sau cũng khá đơn giản, nhưng yêu cầu thì cũng rất nhiều. La Thiến nhận xét đám bạn của Đường Diễn: "Bạn bè của anh thật sự quá sắc (*) rồi."

(*) sắc này là trong sắc sạch sủng ấy =))

Đường Diễn: "..."

Yêu cầu cuối cùng của buổi náo động phòng hôm nay chính là, chú rể và cô dâu phải hôn nhau 3 phút, mà còn phải là kiểu hôn sâu hôn lưỡi cơ.

Sau khi kết thúc, Đường Diễn mất hết kiên nhẫn tổng cổ đám bạn ra khỏi phòng. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại Đường Diễn và La Thiến, hai người nhìn căn phòng hỗn loạn rồi cùng bật cười nhìn nhau, căn phòng này... chính là nhà của chúng ta.

Sau khi La Thiến tắm xong liền gọi Đường Diễn đi tắm.

Lúc này La Thiến mới có thời gian dựa vào giường, nói: "404, ra đây."

"Chít chít!" 404 đáp lời.

La Thiến: "... Ai bảo cậu chít chít hả, La Thiến hết cách: "Nói đi! Xảy ra chuyện gì?"

404 lắp bắp nói: "Là thế này, lúc đầu tôi đón cô tới đây ấy, là muốn đi theo bảo vệ cô. Dù sao, thế giới ngoài kia cũng rất nguy hiểm. Các tình tiết có thể thay đổi hoàn toàn chỉ bằng một câu một chữ của tác giả, cho nên, các kí chủ đều có hệ thống giúp đỡ."

"Ừm, sau đó thì sao? Cậu đi đâu rồi?"

404 giải thích: "Ờ thì, tôi là hệ thống mới mà, mặc dù là một hệ thống rất tốt, rất có trách nhiệm, rất có tinh thần giúp đỡ kí chủ đi tới con đường hạnh phúc... "

"Nói vào chuyện chính đi."

404: "... Thì là, lúc tôi đi đón cô, năng lượng tiêu hao hết. Cho nên... tôi phải trở về trung tâm nạp điện một chút, thật sự chỉ là một chút thôi, thật... "

"Một chút này, thế mà lại là 2 năm trời, đúng là không dễ dàng!" La Thiến nhớ lại sự bất an mơ hồ của mình lúc mình mới tới liền cười lạnh.

404 áy náy cúi đầu nói: "Xin lỗi cô! ! Kí chủ, tôi không phải một hệ thống tốt, tôi đã bỏ rơi kí chủ."

La Thiến bị nó khóc đến đau đầu, hỏi: "Sao cậu khởi động mất thời gian lâu vậy?"

404 lại đỏ mặt: "Đây là lần đầu tiên tôi làm nhiệm vụ, có chút không được quen cho lắm. Nhưng mà cô yên tâm, tôi là một hệ thống rất mạnh,

rất có năng lực. Mặc dù chưa quen nhưng hôm nay tôi đã thành công kết nối được với kí chủ rồi nè."

La Thiến: "..."

404 thấy La Thiến im lặng, bèn dè dặt nói: "Kí chủ, tôi rất có ích đấy, cô đừng khiếu nại tôi mà!"

Hai mắt La Thiến sáng lên, vui vẻ hỏi: "Còn có thể khiếu nại cơ à?"

404: "..."

Thấy 404 sợ tới mức phát khóc, La Thiến mới khoát khoát tay: "Thôi thôi, nói xem nào, cậu giúp đỡ tôi kiểu gì?"

404 nhanh chóng lấy lại tinh thần: "Là thế này, cô là kí chủ tôi chọn được ở thế giới thực. Hệ thống của bọn tôi rất tốt, kí chủ được chọn có cơ hội sống lại một lần. Cơ hội đó chính là tiến vào thế giới này, đầu thai thành một người khác, nhưng người đó yêu cầu cô phải hoàn thành được tâm nguyện của cô ấy, chỉ có như thế cô mới có thể chân chính tồn tại ở thế giới này. Nếu không, cô sẽ bị nguyên chủ đá ra.

Nhưng mà, kí chủ, cô đừng lo lắng. Tôi đã tới đây rồi, tôi sẽ cùng cô hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ, sau đó, giúp cô có một cuộc sống hạnh phúc tới hết đời. Tôi chính là một hệ thống tốt đẹp như vậy đấy, à à à, đúng rồi, tôi còn có bàn tay vàng nữa, có thể thực hiện một nguyện vọng của cô, tôi rất có ích, thế nên, cô đừng khiếu nại tôi nhé... "

404 ghen ngào nói.

La Thiến chợt nhớ ra, lúc cô mới tới đây, nguyên chủ đúng là đã nói: "Nhất... phải... anh... " La Thiến bèn hỏi hệ thống: "Nguyên chủ lúc đó đã nói gì?"

404 chớp chớp đôi mắt không tồn tại, nói: "À.. ờm... Tôi đi đón cô, năng lượng tiêu hao quá nhiều, thế nên, tôi cũng không rõ cô ấy nói gì. Thôi để tôi liên hệ với cô ấy cho! Cô chờ một chút nhé."

La Thiến: "...". Hóa ra cậu chả biết cái quái gì à? Nguyên chủ phải bất hạnh tới cỡ nào mới có thể ký thác nguyện vọng cuối cùng lên người cậu cơ chứ.

Không bao lâu sau, La Thiến nghe thấy giọng nói dễ nghe vang lên trong đầu: "Chào cô."

La Thiến ngây người, sau đó ngồi thẳng dậy: "Chào cô."

Giọng nói của nguyên chủ rất êm tai, còn có chút ý cười nữa: "Cảm ơn cô rất nhiều vì đã tới giúp tôi."

"Cô đã gặp 404, vậy thì tại sao không lựa chọn bắt đầu lại?" Đây là vấn đề mà La Thiến luôn tò mò.

Người kia liền nói: "Bởi vì tôi cũng là người được chọn, cũng phải giúp người ta hoàn thành tâm nguyện. Đối với tôi mà nói, thân thể La Thiến đã qua đời rồi. Tôi không thể trở lại nữa, giống như cô không thể về lại thế giới của mình vậy. 404 chẳng qua muốn giúp tôi mà thôi, cậu ta cho tôi một đặc quyền, đó chính là cơ hội liên hệ với người nhà trước khi rời đi."

La Thiến ồ một tiếng, sau đó nghe thấy người kia nói tiếp: "Chắc là do làm trái quy định nên lượng điện mới tiêu hao nhanh như vậy, thật sự rất xin lỗi cô."

La Thiến lắc đầu, cô nhẹ giọng hỏi: "Vậy nguyện vọng của cô là gì? Nếu như là trả thù Đường Diễn, vậy thì thật sự xin lỗi, tôi không thể làm, cũng làm không được."

Nguyên chủ cười nói: "Không, cô đã hoàn thành nguyện vọng của tôi rồi. Vất vả cho cô quá."

404: "..."

La Thiến: "..."

La Thiến nghĩ nghĩ, đôi môi run rẩy hỏi: "Nguyện vọng của cô không lẽ là..."

"Ừm, lúc ấy tôi nói là 'nhất định phải gả cho anh ấy'."

La Thiến: "... Cô, sao cô lại muốn như thế haaa! ! ! Nếu tôi mà là cô thì tôi sẽ bóp chết anh ấy, gả cái quái gì?"

Nguyên chủ cười nói: "Thế nhưng, vận mệnh của tôi không thể thay đổi được, chỉ có gả cho anh ấy mới có thể thay đổi, mới có thể bảo vệ người nhà. Dù anh ấy không yêu tôi, nhưng chỉ cần tôi là vợ anh ấy, hoặc đã từng là vợ, thì anh ấy đều sẽ che chở tôi." Nguyên chủ nghĩ một lát, cười nói: "La Thiến, khi một người hèn mọn đến mức ngay cả cuộc sống của chính mình cũng không thể nắm giữ, vậy thì chỉ còn một cách duy nhất, đó chính là tìm một người thật mạnh mẽ để bảo vệ mình. Tôi chính là kiểu người như vậy, ngoại trừ Đường Diễm, không ai có thể bảo vệ được tôi."

Cho nên, chỉ cần được Đường gia che chở, bọn họ liền không dám động tới cô. Chỉ cần cô còn sống, cô sẽ không để người nhà của mình phải chịu cảnh lưu lạc tứ xứ.

"La Thiến, nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là tình cảnh như bây giờ, người nhà tôi có người bảo vệ, tôi có thể sống hạnh phúc cả về vật chất và tinh thần suốt quãng đời còn lại. Cô đã làm được rồi, cho nên, cô đã hoàn thành tâm nguyện của tôi. Tôi bằng lòng tặng thân thể của mình cho cô, người nhà của tôi, từ nay về sau xin nhờ cô!"

Giọng nói của nguyên chủ dần dần biến mất khỏi đầu cô, tựa như ánh sáng duy nhất đã biến mất trong màn đêm tối tăm.

La Thiến: ".. Cậu vừa mới cậu tới đây để làm gì cơ?"

404: "... Kí chủ, cô nghe tôi nói... "

"À, phải rồi, cậu còn còn bàn tay vàng đúng không?" La Thiến hỏi.

Giọng nói của 404 nhỏ hơn rất nhiều: "Bàn tay vàng... bàn tay vàng chỉ có thể dùng trước khi nhiệm vụ hoàn thành mà thôi. Cô... "

"Thế thì tôi cần cậu để làm gì? ? ?" La Thiến tức giận nói.

404: "..."

"Em cảm thấy sao?" Đường Diễn đứng ở cửa nhà tắm, lạnh lùng nhìn cô.

La Thiến: "... Em có thể giải thích."

Đường Diễn ngồi xuống bên giường: "Em nói đi, anh nghe."

La Thiến vắn vắn ngón tay, xoay xoay người, ngồi vào trong lòng Đường Diễn, nói: "Diễn Diễn, em phát hiện ra, em càng ngày càng yêu anh."

Vẻ mặt nghiêm túc của Đường Diễn không giữ được nữa, mỉm cười hôn cô: "Anh cũng thế."

Không biết bắt đầu từ khi nào, cũng không biết nó đã trở nên sâu sắc ra sao? Dù anh có dùng hết sức lực để yêu, để bảo vệ thì anh cũng không biết tình cảm của mình đối với La Thiến thâm sâu nhường nào.

Mà biết với không biết thì có sao đâu? Đường Diễm chỉ biết rằng, đời này, hai người sẽ sống với nhau thật hạnh phúc, sẽ sống với nhau cho tới khi đầu bạc răng long.

La Thiển cười híp mắt lại thành hình trăng khuyết, cuộc đời có nhiều việc ngoài ý muốn đến vậy, thế mà cô lại có thể gặp được chuyện ngoài ý muốn tốt nhất thế gian.

Edit 2: Các ae ạ, đừng ai nghĩ tôi già lắm lắm nên để mấy ông bạn của Đường Diễm gọi La Thiển bằng chị dâu rồi xưng anh-em nhé, tôi đang chưa biết sửa sao cho hợp lý nên cố tình để thế đấy. Bên TQ mà trong hội bạn bè ai lấy vợ trước thì người vợ đó đều được gọi là tẩu tử aka chị dâu, hoặc người chồng là lão đại trong cái nhóm đó thì vợ cũng là chị dâu. Đường Diễm vừa lấy vợ đầu vừa là lão đại (mn hay gọi Đường Diễm là Đường ca đấy) nên bạn bè gọi La Thiển là chị dâu. Cơ mà gọi bằng chị thì lại cứ sao sao ấy, bởi vì bạn của Đường Diễm toàn ngoài 30 thôi.

Edit 3: và chương này coi như chương hoàn chính văn đó! Phần còn lại là một số ngoại truyện về con cái của Đường Diễm La Thiển, về bố mẹ Đường, về Đường Hình Bạch Nhụy.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 110

Chương 110: Sinh bé cưng

Edit: Tiểu Vũ

Thư kí Kiều cầm theo một xấp tài liệu, gõ cửa phòng làm việc, hỏi: "Đường tổng, đây là tài liệu mà quản lý các bộ phận trình lên, anh xem luôn bây giờ hay để chiều xem?"

Đường Diễn nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: "Buổi chiều mang tới cho tôi nhé."

Đường Diễn vừa dứt lời đã thấy La Thiến xách theo hộp cơm đi tới, đang muốn khen cô vài câu thì chợt liếc được cái hộp cơm hình chú bé người máy Astro Boy. (*)

(*) Bé người máy đây nhé!

Đường Diễn: "... Sao lại đổi hộp cơm?"

La Thiến nhìn Astro Boy trong tay, nói: "Diễn Diễn, hôm nay em đi dạo rồi mua được đấy. Anh không thấy nó rất đẹp sao?"

"Đẹp? Ừ, đẹp." Đường Diễn miễn cưỡng nói: "Nhưng mà, có cần thiết phải mua không?"

La Thiến lập tức nói: "Không cần! Nhưng mà em có tiền đó! Em muốn mua thật nhiều hộp đựng cơm, trong nhà hiện tại mới chỉ có Maruko

với Totoro thôi. Sau này em sẽ thay hộp cơm mỗi ngày cho anh, có thấy ra đáng nhà giàu không?" La Thiến che mặt, vui vẻ nói.

Đường Diễm nhìn thấy cái bụng to của La Thiến, không nỡ đả kích cô, chỉ có thể nói: "Ừm, có."

La Thiến ngồi xuống đối diện Đường Diễm, nói với thư kí Kiều: "Lâm Lâm, chị vẫn chưa nghỉ trưa à?" Sau đó La Thiến nhìn đồng hồ đeo tay một chút: "Đã 12 giờ trưa rồi mà còn không thể đi ăn cơm. Lâm Lâm, chị thật là đáng thương, muộn thế này rồi mà ông chủ vẫn chưa cho nghỉ đi ăn cơm."

Đường Diễm: "...". Anh là loại người này sao? Không phải chỉ là ngẫu nhiên tăng cả thôi sao? Một tháng anh trả lương cho người ta mấy vạn tệ đấy đại tỷ à.

Đường Diễm không nói gì mà phát phát tay, nói với thư kí Kiều: "Cô đi trước đi!"

Thư kí Kiều chào tạm biệt Đường Diễm và nói lời cảm ơn với La Thiến, sau đó đi ra ngoài.

La Thiến chống cằm nói: "Thư kí Kiều còn chưa kết hôn phải không?"

"Ừm." Đường Diễm mở hộp cơm của mình ra chuẩn bị ăn. Từ sau khi kết hôn với La Thiến, đãi ngộ của anh đã xuống cấp nhanh chóng. Cơm lúc có lúc không thì thôi không tính, điều quan trọng muốn nói ở đây chính là sau khi có cơm thì anh lại phải tự mình bày ra, ăn xong phải tự mình đi rửa. Đương nhiên, Đường Diễm cũng không có ý kiến gì về việc này.

La Thiến lại nói với Đường Diễm: "Bệnh viện đặt xong chưa Diễm Diễm?"

Đường Diễm vừa gắp sườn chua ngọt vừa gật đầu, La Thiến bèn nói: "Vây chiều nay chúng ta đi đi!"

Đường Diễm thờ ơ nói: "Có thể." Anh vốn cũng định đưa cô vào viện trước mấy ngày, dù sao thì cũng không biết chắc chắn cô sẽ sinh vào ngày nào.

La Thiến đứng dậy đi tới tủ lạnh trong phòng lấy kem, vừa ăn vừa nói: "Buổi chiều mấy giờ đi thế?"

Đường Diễm vừa ăn cơm vừa nói: "Để xem đã! Chiều nay anh có một cuộc họp, sau đó 3 giờ phải đi gặp khách hàng. Chắc là 4 giờ sẽ xong, nếu không kịp đi mai đi nhé!"

La Thiến liền nói: "Không được đâu! Buổi chiều nhất định phải đi."

Đường Diễm nghĩ: Thiến Thiến nhà anh bắt đầu học được chiêu cố tình gây sự rồi à? Mới mẻ quá cơ!

Sau đó Đường Diễm nghe thấy một câu nói kinh thiên động địa từ La Thiến: "Em đã thấy máu rồi."

"Khụ!" Đường Diễm cầm đũa, trừng lớn hai mắt nhìn La Thiến. Nhưng không phát ra được tiếng nào bởi vì anh đang bị sặc, thậm chí mặt còn đỏ bừng hết cả lên.

La Thiến nhìn anh, đi đến phía sau đập lưng cho anh, rất "đau lòng" nói: "Ây da, anh bị làm sao vậy?"

Đường Diễm khó khăn lắm mới có thể nói chuyện, giọng nói nghẹn lại: "Em thấy máu?"

"Đúng vậy đó!" La Thiến "ưu thương" nói: "Bụng em đang vừa đau vừa xót, khó chịu cực kỳ ấy!"

Đường Diễm: "Vợ ơi, loại chuyện này ấy, chúng ta có thể nói sớm một chút được không?"

La Thiến đáp: "Được chứ! Không phải em đang nói với anh sao?"

Đường Diễm: "... Anh biết rồi, đi thôi!"

Đường Diễm đứng dậy, mặt không cảm xúc lấy điện thoại gọi cho thư kí Kiều. Vừa mới đến cửa nhà hàng Nhật Bản thì nhận được điện thoại của boss, tâm trạng thư kí Kiều xuống đáy ngay lập tức, kiểu này là lại không được nghỉ trưa rồi.

Kết quả, vừa nhận máy thì nghe thấy Đường tổng vội vàng nói: "Hủy cuộc họp buổi nay, cũng từ chối việc gặp khách hàng cho tôi nhé. La Thiến sắp sinh rồi, bảo bệnh viện sắp xếp đi, tôi sẽ đưa La Thiến tới đó luôn. Cô tới biệt thự ngoại ô của Đường gia, bảo họ hầm canh sâm rồi mang tới bệnh viện..."

Sau khi nghe Đường Diễm dặn dò xong, thư kí Kiều bình tĩnh xoay người đi ra khỏi nhà hàng Nhật Bản, đứng ở ven đường vừa bắt taxi vừa sắp xếp lại các việc cần làm.

Khi Đường Diễm lạnh mặt đưa La Thiến tới bệnh viện, La Thiến còn rất có tâm trạng nói đùa với Đường Diễm,

"Diễm Diễm ơi! Ngày kia chính là ngày sinh dự tính, bé con nhà chúng ta ra đúng giờ thật đấy!"

Đường Diễm vẫn lạnh mắt lái xe, hoàn toàn không để ý tới La Thiến. Đến cửa bệnh viện, Lữ Khải nhận được tin đã tự mình ra cổng đón người,

Bởi vì đang trong giờ nghỉ trưa nên bệnh viện cũng không có nhiều người lắm. La Thiến vừa xuống xe đã được đỡ lên xe giường đẩy, lúc nằm lên đó La Thiến còn nói với Đường Diễm: "Em có thể đi mà! Nước ối của em vẫn chưa vỡ đâu!"

Đường Diễm đưa tay giữ mặt cô, nói: "Tổ tông ơi, em yên lặng chút đi!"

La Thiến bị anh giữ nên đành im lặng, cô nằm thẳng nhìn lên trần nhà. Lữ Khải đi bên cạnh hỏi La Thiến: "Chị dâu bắt đầu đau từ lúc nào?"

La Thiến nghĩ nghĩ rồi nói: "Khoảng 6 giờ sáng."

Lữ Khải: "... Em không nghe bác sĩ dặn sao, cảm thấy đau là tới bệnh viện luôn ấy?"

La Thiến liền nói: "Em đã tìm hiểu rồi, em vẫn đang đau không theo quy luật, thế nên vẫn chưa sinh được đâu!"

Đường Diễm đưa La Thiến vào phòng bệnh VIP, mời nhân viên y tế tới chăm sóc, sau đó đi ra ngoài phòng bệnh gọi điện thoại. Sau khi thông báo cho bố mẹ Đường và bố mẹ La xong, anh mở cửa vào phòng chăm nom La Thiến.

Y tá rất có trách nhiệm, hỏi La Thiến vài câu hỏi, sau đó kiểm tra tổng thể một lượt: "Miệng tử cung vẫn chưa mở, không cần gấp gáp quá đâu, trước tiên chúng ta đi làm siêu âm nhé. Trước khi có triệu chứng đau từng cơn thì nên ăn nhiều một chút để lấy sức khi sinh. Buồn đi vệ sinh thì cũng nên đi luôn, đừng cô nhịn nhé... "

Y tá dặn dò rất nhiều, La Thiến nghe mà đau hết cả đầu, may mà anh chàng người nhà bệnh nhân đứng bên cạnh rất tỉnh táo, còn ghi chép lại từng cái từng cái một. Sau đó Đường Diễm lo lắng hỏi: "Cô ấy khoảng bao lâu nữa thì sinh?"

Nếu là bình thường, y tá nhất định sẽ trợn mắt khinh thường, nhưng mà, đây là bệnh nhân VIP đấy, còn có quan hệ rất tốt với chủ nhiệm Lữ nữa. Thế nên, y tá chỉ có thể ôn hòa giải thích: "Cái này thì còn tùy tình huống của mỗi người, người nào tử cung mở nhanh thì sẽ sinh nhanh thôi."

Còn người nào tử cung mở chậm thì có khi phải đau tới vài ngày mới có thể sinh."

La Thiến đột nhiên kêu lên: "Em cảm thấy đau quá nè chị y tá ơi!"

Y tá: "..."

Đường Diễm: "... Chị đừng để ý tới cô ấy, vừa căng thẳng là liền nổi điên." Đường Diễm nói với y tá, sau đó lại hỏi: "Hiện tại cô ấy đau thế này thì có thể siêu âm không?"

Y tá rất kiên nhẫn đối với cặp bố mẹ tân thủ này, tự mình đưa hai người đi siêu âm rồi lại đưa trở về phòng bệnh.

Mới đầu La Thiến còn có tâm trạng nói chuyện với Đường Diễm, nhưng chỉ nói được vài câu thì cô bắt đầu cảm thấy đau hơn, từng cơn từng cơn.

La Thiến mặt trắng bệch, nói: "Diễm Diễm, hình như lại đau hơn rồi."

Đường Diễm: "... Em cố nhịn một chút nhé!" Đường Diễm tay chân luống cuống, anh cũng không biết hiện tại mình nên làm gì nữa.

La Thiến cắn môi dưới, nói: "Em, em, em... có thể nhịn được." Sau đó thì không nói tiếng nào, cắn răng nghiền lợi nhẫn nhịn, cuối cùng cũng vượt qua được cơn đau đầu tiên.

Đường Diễm có chút lo lắng hỏi: "Em sao rồi? Rất đau hả?"

La Thiến giơ tay chữ V với anh: "Vẫn bình thường." Thư kí Kiều nhanh chóng đưa cô giúp việc của Đường gia tới, không chỉ mang theo canh sâm mà còn có bánh bột dễ tiêu hóa. Đường Diễm tiếp nhận đồ ăn, bón cho La Thiến ăn một đồng lớn. Một lúc sau, có y tá tới nói chuẩn bị đưa sản phụ vào phòng chờ sinh.

Đường Diễm đặt phòng VIP thế nên các dịch vụ chăm sóc đều cực kỳ chu đáo và tận tình, nhưng mà, anh vẫn tự mình chăm sóc cô, đẩy cô đi, cho cô ăn, trò chuyện với cô.

Ban đầu, khi vẫn còn chịu đựng được những cơn đau, La Thiến vẫn nói chuyện với Đường Diễm: "Diễm Diễm, em phát hiện sự đau đớn khi sinh con cũng bình thường thôi, chỉ cần đau thế này mấy tiếng là có thể sinh sao?"

Động tác của y tá khựng lại, không biết nói gì nhìn La Thiến, sau đó quyết định lựa chọn ngậm miệng.

Đường Diễm không hiểu về chuyện này, liền nói: "Ừm."

Sau đó, đến khoảng 2 giờ chiều, khi y tá ra ra vào vào kiểm tra thì đợt đau đớn tiếp theo đã tới.

Mới ban đầu La Thiến vẫn còn cố gắng chịu đựng được, nhưng sau đó thì không thể chịu được nữa: "Đường Diễm! ! ! Đau quá! Không được, thế này thì không sinh được đâu! Em không sinh nữa đâu."

Cô không kêu Đường Diễm đã hoang mang rối loạn rồi, cô vừa kêu lên cái là Đường Diễm chỉ còn biết đi lại xung quanh phòng mà thôi.

"Thiến Thiến, nhịn một chút nhé! Rất nhanh sẽ qua thôi." Đường Diễm nói.

Một chút này chính là hơn nửa tiếng, La Thiến cảm thấy một ngày dài như một năm vậy, cô nắm lấy tay Đường Diễm, nói: "Chúng ta không sinh nữa nhé! Loại đau này sao có thể chịu đựng được chứ?"

Đường Diễm gật đầu: "Không sinh không sinh." Thế nhưng mà, em bé sắp ra rồi, sao có thể nói không sinh liền không sinh?

Y tá hỏi: "Nếu không thì tiêm giảm đau nhé!"

La Thiến nhìn cô ấy, nói: "Được đấy được đấy, nếu thế thì lúc đau sẽ không cảm nhận được đau nữa."

Thế là, La Thiến tội nghiệp nhìn về phía Đường Diễn, Đường Diễn lập tức gật đầu: "Tiêm." Anh sờ sờ cái trán đầy mồ hôi của La Thiến, nói nhẹ: "Xin lỗi em."

La Thiến lắc đầu. Y tá chạy đi tìm bác sĩ, bảo Đường Diễn ký tên, sau đó đẩy La Thiến vào phòng tiêm.

Hai người tựa như Bạch Tố Trinh và Hứa Tiến đứng trước tháp Lô Phong vậy, chỉ có thể đứng nhìn nhau từ xa, đáng thương vô cùng. Đường Diễn đau lòng suy nghĩ, không biết La Thiến ở trong có đau đớn sợ hãi gì không?

Sau đó, anh nhìn thấy La Thiến sung sướng được đẩy từ bên trong đi ra.

Đường Diễn: "..."

La Thiến nở nụ cười: "Diễn Diễn, thật sự hết đau rồi này!"

"Ừm, vậy là tốt rồi." Đường Diễn ngơ ngác nhìn La Thiến rút điện thoại ra nghịch, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Lúc bố mẹ Đường vội vàng trở về đã là xế chiều, còn bố mẹ La thì đã đến từ sớm. Cuối cùng, dưới sự đau đớn từng cơn cuối cùng, La Thiến được đẩy vào trong phòng sinh. Không lâu sau, y tá đi ra thông báo: "Người nhà của bệnh nhân La Thiến đâu ạ?"

Đường Diễn và các bậc phụ huynh vây đến, y tá liền nói: "Bé gái, sinh vào lúc 7 giờ 15 phút tối, nặng 3,4kg."

Đường Diễm và hai bên bố mẹ liên tục gật đầu cảm ơn, sau đó vui vẻ chờ đợi em bé và La Thiến ra ngoài. Bố Đường và mẹ Đường thì khá khoa trương, hai ông bà nước mắt tuôn đầy mặt, nói: "Đường gia cuối cùng cũng có con gái rồi."

Bố mẹ La còn đang lo lắng việc La Thiến sinh bé gái có thể sẽ khiến Đường gia không hài lòng. Kết quả, hai ông bà lại trông thấy 3 khuôn mặt không cảm xúc giống hệt nhau của Đường gia bỗng nhiên đồng thời cười ngốc nghếch.

Bố La: "..."

Mẹ La: "... Ông bà thông gia này, con gái rất tốt."

Bố Đường gật đầu rất dứt khoát: "Con gái tốt, con gái tốt."

Lúc La Thiến được đẩy ra hoàn toàn không giống lúc đẩy vào, cô lúc này mệt lả tới mức chỉ có thể liếc mắt nhìn Đường Diễm một chút.

Đường Diễm tiếp nhận xe lăn trong tay y tá, vừa đẩy cô đi vừa nói: "Em vất vả rồi, Thiến Thiến."

La Thiến nhìn Đường Diễm, yếu ớt hỏi: "Anh nhìn con chưa?"

Nghe cô hỏi, đột nhiên trong lòng anh dâng lên một dự vọng sống sót cực mạnh, anh nói: "Chưa."

La Thiến gật đầu, nhìn xe lăn nói: "Sinh con mệt mỏi quá!"

Đường Diễm vui vẻ nói: "Chúng ta có con của chính mình rồi." Đường Diễm đang muốn quay đầu khoe khoang với bố Đường một chút thì đã thấy bố Đường cúp điện thoại nói: "Bố với mẹ con đi qua xem chị dâu con một chút, nó cũng sắp sinh rồi."

Đường Diễm: "... Trùng hợp quá." Đường Hình đúng là bám sát nút mà! Không thể để con gái em có đủ cảm giác tồn tại rồi mới sinh sao?

Cuối cùng, một năm này, Đường gia nghênh đón một bé gái và một bé trai.

Bé gái là một bé con rất dễ thương với khuôn mặt nghiêm túc, cô bé luôn trừng mắt nhìn người đối diện.

Bé trai thì lại có gương mặt giống hệt bé gái, nếu không nhìn bên dưới thì ai ai cũng cho rằng đây chính là một bé gái.

Đường Diễm hi vọng mọi người có thể gọi con mình là Đường công chúa, còn Đường Hình thì lại đặt tên cho con mình là Đường hoàng tử.

Sau khi bị hai cô vợ nhất trí phản đối, lời đề nghị trẻ con của hai đấng ông chồng đã chết từ trong trứng nước.

Còn bố mẹ Đường thì phải đối mặt với phiền não cực kỳ lớn khi có hai đứa cháu loạn giới tính. Bọn họ rất muốn có một cô cháu gái đáng yêu dễ thương, thế nhưng, cháu gái của bọn họ thì nhìn như một bé trai, còn cháu trai thì lại hệt như một bé gái. Ủm, thế rốt cuộc là bọn họ nên chơi với cháu gái hay là chơi với cháu trai đây?

Đây là một vấn đề rất chi là nghiêm túc.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 111

Chương 111: Nuôi con

Edit: Tiểu Vũ

Hôm nay Đường Diễm tan làm sớm, lúc về tới nhà thì trông thấy bảo mẫu nhà mình đang ra ngoài mua thức ăn.

Đường Diễm hỏi: "Phu nhân đâu?"

Bảo mẫu liền nói: "Đang... cho em bé ăn ạ!"

Đường Diễm nghe thấy bảo mẫu trả lời một cách ngập ngừng thì cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà anh cũng không đi truy hỏi. Mở cửa vào nhà liền nhìn thấy La Thiển đang ngồi trên sofa làm gì đó, hình như đang cho con ăn thật.

Trong tiếng trong kinh thiên động địa cho con gái, Đường Diễm hỏi: "Thiến Thiến, em đang làm gì đấy?"

La Thiển ngẩng đầu nói: "Cho con ăn đó."

Đường Diễm đặt cặp công văn sang một bên, hỏi: "Sao con bé khóc quá vậy?"

La Thiển liền đáp: "Con gái đáng thương của mẹ, để mẹ cho con uống sữa nhé." Sau đó, bé con yên lặng ngay lập tức, uống sữa ực ực ực.

Đường Diễm: "? ? ? Cho nên, vừa rồi em đang làm cái gì?"

La Thiến nói: "Em chỉ là muốn nhìn xem, nếu như con bé nhìn thấy mà không được uống thì sẽ thế nào?"

Đường Diển: "!!! Em ngay cả con gái mình cũng không tha." Đường Diển đau lòng nhìn con gái, con bé giống như con sóc bị bắt nạt vậy, lấm lét lấm lét uống sữa, càng nhìn càng thấy mềm lòng.

La Thiến vô tình nói: "Em có làm gì đâu, ai bảo con bé xấu như vậy, mặt mũi thì đen sì. Em rất muốn đổi với nhà chị dâu."

Đường Diển cảm thấy anh trai mình chắc là cũng có suy nghĩ này, dù sao thì anh ấy cũng từng đi lính mà.

Đường Hồ Lô trắng trắng mềm mềm, vô cùng xinh xắn dễ thương, nếu thằng bé mà là con gái thì Đường Hình chắc chắn sẽ sủng nó lên tận trời. Đáng tiếc, Đường Hồ Lô lại là bé trai, thế nên bây giờ Đường Hình chỉ hận không thể đổi Đường Hồ Lô lấy Đường Tâm Đan nhà anh.

Hừ, Đường Tâm Đan nhà anh tuy rằng hơi đen, không thích cười mà thích trêu người ta, thế nhưng bé con vẫn là một bé gái hàng thật giá thật, mạnh hơn anh trai anh nhiều.

Từ sau khi Đường công chúa và Đường hoàng tử bị pass, La Thiến và Bạch Nhụy liền tự mình đặt nhũ danh có họ Đường cho hai bé cưng. Kết quả là, Đường Tâm Đan và Đường Hồ Lô ra đời.

Đường Hồ Lô nhà Đường Hình, từ khi sinh ra đã trắng trắng tròn tròn, lông mi vừa dài vừa cong, hai mắt to tròn, cái miệng anh đào chúm chím nhìn cực kỳ đáng yêu. Nhờ khuôn miệng xinh xắn này mà dù không cười thì bé con vẫn trông như đang tủm tỉm vậy. Khi thằng bé khóc lên thì hai mắt to tròn rưng rưng, đáng yêu tới nỗi mà bạn hận không thể đưa toàn bộ thế giới cho thằng bé.

Dù đáng yêu là thế nhưng Đường Hình lại buồn phiền cực kỳ, hồi bé đáng yêu thì còn được nhưng lớn lên rồi thì phải làm sao bây giờ?

Đường Tâm Đản nhà Đường Diễn, lúc lọt lòng là một cô bé với làn da đỏ ửng và đôi mắt một mí, bởi vì vừa bơi từ trong nước ối ra nên lông mi lông mày nhạt tới mức nhìn không thấy, bộ phận đẹp nhất lúc đó chính là khuôn miệng nhỏ nhắn xinh xắn. Thế nhưng, kết hợp với gương mặt đơ di truyền thì lại khiến người ta có cảm giác không giận mà uy. Buồn phiền hơn chính là, con nhóc này không thích cười chút nào, dù là nụ cười sinh lí trong lúc ngủ cũng ít hơn so với Đường Hồ Lô rất nhiều. Đường Diễn buồn rầu cực kỳ! Thân là con gái, vì sao Đường Tâm Đản nhà anh lại có ngoại hình "man" hơn cả thằng nhóc nhà Đường Hình vậy?

Cho con ăn xong, La Thiến bắt đầu trao đổi ánh mắt với bé con nhà mình. Đường Tâm Đản giống như bị say sữa vậy, con bé ngồi đó ngẩn người cả buổi, một lúc lâu sau, nó mới tròng mắt lên nhìn La Thiến.

La Thiến: "Con làm gì đấy? Muốn đánh nhau phải không?"

Đường Diễn: "... Vợ ơi, con bé chỉ đang nhìn em thôi."

La Thiến hôn Đường Tâm Đản một cái, gọi: "Đường tổng!"

Rất lâu rồi không thấy vợ gọi mình là Đường tổng, Đường Diễn đang muốn ới thì nhìn thấy La Thiến đối diện với Đường Tâm Đản, gọi to: "Đường tổng! Đường tổng! Trả lời mẹ một tiếng đi Đường tổng!"

Đường Diễn: "..."

La Thiến quay người Đường Tâm Đản ra cho Đường Diễn xem: "Anh nhìn con bé đi, có phải rất có khí thế của tổng giám đốc không? Anh may mắn nhé, có người nổi nghiệp rồi!" Sau đó lại xoay người bé cưng lại: "Đường tổng, con nhìn gì đấy? Đường tổng, mẹ cho uống chút nước nhé?"

Đường Diễm: "... Nhũ danh hình như chỉ cần một cái là đủ rồi?"

La Thiến cười nói: "Vậy thì coi như đây là biệt hiệu đi! Tiểu Đường tổng của nhà chúng ta, đáng yêu quá đi mất!"

Đường Diễm đưa tay muốn ôm, La Thiến liền đưa bé con cho anh. Mới đầu La Thiến cũng chẳng cảm thấy gì, nhưng nhìn Đường Diễm và Đường Tâm Đan trong lòng anh một hồi, bỗng nhiên cô ngã ra ghế rồi bật cười.

"Ôi, buồn cười quá, cười đau hết cả bụng luôn, sao con gái anh lại giống anh thế nhỉ, giống từ ngoại hình tới khí chất luôn!"

Đường Diễm: "...". Đây rõ ràng là một việc rất vui vẻ rất hạnh phúc, nhưng tại sao qua miệng của La Thiến thì anh lại cảm thấy có chút gì đó không dễ chịu nhỉ?

Đường Diễm đành phải giải thích thay con gái cưng: "Mới được 2-3 tháng thôi mà, tầm này trẻ con không biết cười là chuyện bình thường. Sau 3 tháng thì sẽ bắt đầu cười thôi, Đường Tâm Đan của chúng ta về sau cũng sẽ cười."

La Thiến à à à nói: "Rồi rồi, cái này em biết rồi, cơ mà loại gen di truyền này ấy, ai mà biết được!"

Đường Diễm rất tủi thân: "Gen của Đường gia không phải như vậy."

La Thiến vuốt vuốt cằm, điều này hình như đúng thật, gen của Đường Tâm Đan hình như là được kế thừa từ gia tộc nhà họ Hứa của mẹ Đường.

La Thiến đương nhiên sẽ không chê bé con nhà mình, thậm chí cô còn cảm thấy bé con nhà cô là bé con đáng yêu nhất thế giới luôn! Thế là, cô an ủi: "Diễm Diễm đừng buồn, về sau Đường Tâm Đan lớn hơn, em sẽ kể chuyện cười cho con bé nghe mỗi ngày. Con bé rồi sẽ thành một tiểu công chúa thích cười ngay thôi, em cam đoan đấy."

Đường Diễn gật đầu: "Ừm, con bé sẽ như thế."

Sau khi Đường Tâm Đan lớn lên, mỗi khi nhớ lại chuyện ngày hôm nay, Đường Diễn đều cảm thấy hối hận vô cùng. Mấy người có thể tưởng tượng được tình cảnh Đường Tâm Đan dùng gương mặt nghiêm túc để kể chuyện cười cho mọi người nghe là như thế nào không? Đúng vậy, đó chính là thú vui thường ngày trong cuộc sống của Đường Tâm Đan, điều quan trọng ở đây chính là, sau khi kể xong, tất cả mọi người đều cười, chỉ trừ con bé.

** ** *

Khi bố Đường tới thăm Đường Tâm Đan có mang theo chút dầu cá của nước ngoài, ông nói với La Thiến: "Nghe nói trẻ con cần bổ sung cái này, bố liền nhờ bạn bè ở nước ngoài mang về cho một ít."

La Thiến vui vẻ nhận lấy: "Con cảm bố ạ!"

Bố Đường đi thẳng tới phòng khách thăm Đường Tâm Đan thì gặp phải Đường Diễn đang ôm con bé. Bố Đường nghiêm túc ngồi xuống ghế sofa, sau đó nhìn Đường Diễn: "Cho bố bế."

Đường Diễn có chút do dự: "Bố biết bế không?"

Bố Đường: "... Khi mày còn bé bố bế mày suốt đấy."

La Thiến đi ngang qua nghe thấy liền nói với Đường Diễn: "Bố lâu lâu mới tới chơi, anh làm cái gì đấy? Nhanh lên, đưa cho bố bế một lúc!" Sau đó lại nhỏ giọng trách: "Nếu không, anh cho rằng bố anh tới đây làm gì?"

Đường Diễn đành phải đưa Đường Tâm Đan cho bố Đường, bố Đường vừa tiếp được hai chân của Đường Tâm Đan thì mắc kẹt.

Bầu không khí chợt yên tĩnh, ông lẳng lặng nhìn thẳng con út, nó cũng đang nghiêm túc nhìn ông, sau đó không ngừng căn dặn: "Bố nhẹ thôi đấy! Cổ cổ, phải đỡ cổ chứ. Bên này, bên này... bố, rốt cuộc là bố có biết bế không?"

Bố Đường: "... Mày không buông tay thì bố đỡ cổ kiểu gì! ! !"

Đường Diễm vẫn không yên lòng, đúng lúc này, La Thiến từ trong bếp đi ra, nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái trong phòng khách liền hỏi: "Bố, sao hôm nay bố bế ít vậy?" Bình thường ông tới đều bế rất lâu mà!

Bố Đường tủi thân nhìn La Thiến, nói: "Bố còn chưa được bế!"

La Thiến: "..."

Nhìn bố Đường một chút, rồi lại nhìn Đường Diễm một chút, La Thiến thở dài rồi nói: "Đường Diễm, anh phải làm tới mức đấy à? Đưa con cho bố bế nhanh!"

Đường Diễm lúc này mới thành thật đưa Đường Tâm Đan cho bố Đường, sau đó vòng qua vòng lại quanh người bố Đường, dường như bố Đường chuẩn bị ném Đường Tâm Đan đi vậy.

Bố Đường bực mình: "Tránh xa bố ra, thằng con bất hiếu."

Đường Diễm ngẩng đầu nhìn ông một lúc, dùng câu nói La Thiến hay nói: "Bố đã không còn yêu con nữa rồi?"

Bố Đường: "... Mày học ở đâu ra đấy?"

Đường Diễm ngẩng đầu suy nghĩ một lúc, nói: "Mưa dầm thấm đất bố ạ."

Bố Đường nhìn La Thiến, sau đó cảm thán: "May là anh trai mày không giống mày."

Đường Diễn: "..."

** ** *

Vài ngày sau, khi Đường Diễn về nhà thì lại trông thấy bảo mẫu nhà mình đi ra ngoài.

Bảo mẫu thấy Đường Diễn liền nói: "Tiên sinh, hôm nay chúng ta ăn trứng xào hành tây nhé!"

Đường Diễn: "? ? ?"

Mặc dù Đường Diễn không hiểu câu nói này có ý gì nhưng anh vẫn gật đầu.

Chờ bảo mẫu rời đi, Đường Diễn vẫn như anh da đen với mấy dấu chấm hỏi (*) mở cửa đi vào nhà. Vừa bước chân vào trong nhà liền nghe thấy tiếng hét kinh thiên động địa của La Thiến trong phòng ngủ.

(*) cái meme anh da đen với mấy dấu chấm hỏi ấy các ae ạ =))

"Hành tây, hành tây, hành tây."

Đường Diễn: "...". Cho nên, đây là lý do để tối nay ăn trứng xào hành tây?

Đường Diễn đi vào phòng ngủ, nhìn thấy La Thiến lúc thì ôm con xoay xoay, lúc lại hôn hôn, lúc thì vùi mặt vào người con hít lấy hít để.

Miệng vẫn đang lớn tiếng kêu gào: "Hành tây, hành tây, hành tây."

Đường Diễn: "... Khụ, Thiến Thiến."

La Thiến quay đầu lại nhìn Đường Diễn, chỉ trong nháy mắt, cô bắt đầu nhập vai lên sàn diễn, hai mắt chứa đầy lệ, nói: "Diễn Diễn, anh nhìn

xem, con gái của anh bây giờ giống hệt hành tây rồi, chúng ta sẽ không có Tiểu Đường tổng nữa."

Nói xong liền xoay mặt Đường Tâm Đan cho Đường Diễn nhìn. Sau khi nhìn từ đầu tới cuối từ trong ra ngoài tận 2 phút đồng hồ, Đường Diễn vẫn chỉ đành từ bỏ: "Anh cảm thấy con bé chẳng khác hôm qua chút nào."

La Thiến trừng mắt: "Sao lại không khác? Anh nhìn tóc con bé đi, có phải giống hệt đầu củ hành không?"

Đầu củ hành đây =)), là 1 bộ icon rất nổi tiếng

La Thiến vừa dỉnh độ ở đâu về à?

Nhưng mà, sau khi nghe xong lời giải thích của La Thiến, Đường Diễn cẩn thận nhìn lại Đường Tâm Đan một hồi, cuối cùng nhận ra, quả đầu của con gái anh đúng là giống hệt củ hành tây.

Đường Diễn: "..."

La Thiến sờ sờ đầu bé con, nói: "Em quyết định, về sau em sẽ không gọi con bé là Đường tổng nữa. Từ giờ trở đi, con bé có một biệt hiệu mới, đó chính là Hành Tây. Hành Tây thật sự đáng yêu quá đi, Hành Tây ơi..."

Không lâu sau đó, Đường Diễn được chứng kiến cảnh nàng dâu của mình ôm con gái đứng dậy, lắc lắc hông hát vang bài----- Bài ca vẫy hành!! (*)

(*) Bài đó đây =))) nghe nhạc quen dã man. Tên là tôi dịch từ tiếng Trung ra nhé, chứ chắc không phải tên chuẩn =))

https://youtu.be/QwZ_VKBTjWo

La hiển hát xong liền quay qua hỏi Đường Diễn: "Anh biết bài này tên là gì không?"

Đường Diễm: "... Bài ca vầy hành."

La Thiến: "... Cái này mà anh cũng biết á?" Sau đó, La Thiến lại quay đầu hát tiếp, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện tại sao Đường Diễm lại biết Bài ca vầy hành.

Sau khi La Thiến hát chán, cô mới có chút lo lắng hỏi Đường Diễm: "Tóc của con gái em từ này về sau đều sẽ thế này sao? Nó sẽ không mọc được tóc dài à?"

Đường Diễm nói: "Không đâu, sẽ không có chuyện này. Con bé sẽ trở thành một tiểu công chúa xinh đẹp." Đường Diễm luôn cho rằng con gái mình là một cô công chúa, dù ngoại hình hiện tại có như thế nào đi nữa thì về sau nó cũng sẽ trở thành một cô công chúa khiến người khác phải kinh diễm.

La Thiến liền nói: "Hãy, anh không hiểu, không phải bất cứ bé gái xấu nào cũng đều có thể ca bài ca nông nô được đâu."

Đường Diễm tức giận nói: "Con gái anh không xấu!"

La Thiến vui vẻ nói tiếp: "Nhưng mà thôi, không sao, nhà chúng ta có tiền mà, chuẩn bị nhiều đồ cưới một chút là có thể gả đi thôi."

Đường Diễm: "... Đệt mợ!

** ** *

Hôm nay la Thiến muốn đưa Đường Tâm Đan tới nhà Bạch Nhụy chơi. Hai anh em Đường gia đều mua nhà ở trong trung tâm thành phố, hơn nữa cũng đều ở gần khu vực quảng trường Thụy Tuyên.

Lúc ấy mua nhà là hai gia đình cùng mua, chủ yếu là bởi vì cảm thấy môi trường xung quanh đây rất tốt, rất tiện lợi. Hai anh em nhà họ Đường

đều có biệt thự ở vùng ngoại ô, nhưng do khoảng cách khá xa, đi lại không được tiện lắm nên không hay ở bên đó, chỉ những lúc nào nghỉ ngơi dài ngày mới tới thôi.

Hôm nay, La Thiến muốn đi dạo quảng trường với Bạch Nhụy, vì thế cô bế Đường Tâm Đan tới nhà Bạch Nhụy rồi cùng đi.

Bạch Nhụy cũng đã chuẩn bị xong, chị rất thích mặc váy trắng, hôm nay cũng không ngoại lệ. Mở cửa nhìn thấy La Thiến, Bạch Nhụy cười dịu dàng nói: "Vào uống nước trước đã nhé!"

La Thiến "ok!" rồi đi vào nhà. Sau đó cô trông thấy Đường Hồ Lô béo béo trắng trắng nằm đó, trên người mặc một bộ vest nhỏ màu hồng. Tim La Thiến mềm đi, hai mắt như biến thành hình trái tim: "Đáng yêu quá đi!"

Bạch Nhụy che miệng cười: "Chị sợ mọi người cứ xem nó là bé gái, thế nên hôm nay mặc vest cho nó, thế này thì không ai bảo là bé gái rồi!"

La Thiến nhìn Đường Hồ Lô, sau đó lại nhìn Bạch Nhụy, La Thiến cảm thấy không nên đánh vỡ ảo tưởng của Bạch Nhụy, thế nên đành nói: "À! Hóa ra là thế!"

Chị dâu ạ, với ngoại hình của con trai chị ấy, đừng nói tới việc mặc vest, cho dù không mặc gì thì người ta cũng nghi ngờ cái phía dưới của con chị là đồ giả đấy.

Bạch Nhụy cảm thấy rất hài lòng, nói: "Vậy chúng ta đi thôi!"

La Thiến "Yep ~~~" một tiếng, sau đó bế Đường Tâm Đan ra cửa.

Bạch Nhụy và La Thiến cùng đẩy xe trẻ em, họ bảo lái xe của Đường gia đưa họ tới ngoài quảng trường. Hai người phụ nữ xinh đẹp và hai bé con đáng yêu xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Thế là, khi La Thiến và Bạch Nhụy đi dạo khắp nơi thì đều nghe thấy mọi người khen ngợi: "Nhìn kìa, bé trai và bé gái kia đáng yêu quá đi mất!"

"Đúng đó! Muốn ôm về nhà quá đi!"

"Đôi mắt vừa to vừa sáng!"

"..." Dưới những lời khen ngợi, La Thiến và Bạch Nhụy kiêu ngạo ngẩng cao đầu, mũi cũng vênh cả lên trời luôn.

Sau đó, hai người nghe thấy có người hỏi: "Ơ, tại sao lại cho bé gái mặc vest thế kia? Cơ mà cũng không sao, em bé trắng trẻo đáng yêu thế kia thì mặc gì cũng đẹp ấy!"

La Thiến: "..."

Bạch Nhụy: "... Em dâu này, lần sau... em cho con gái em mặc váy đi nhé!"

La Thiến nhìn trang phục hòa thượng của con gái mình, vuốt vuốt cằm nghĩ, chị dâu ời, con của chị giống con gái và con của em giống con trai chẳng liên quan gì đến nhau hết ấy! Cho dù con gái em có mặc váy ballet thì cũng không thể thay đổi chuyện con trai chị giống hệt một bé gái đâu!

Edit 1: Đường Tâm Đản có nghĩa là trứng lòng đào

Đường Hồ Lô có nghĩa là kẹo hồ lô ấy hoặc mút táo =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 112

Chương 112: Nhật ký trưởng thành của bé cưng

Edit: Tiểu Vũ

Khi Đường Tâm Đan tròn 1 tuổi, bố Đường nói rằng phải làm thật lớn. Kết quả là, độ rầm rộ của tiệc đầy năm không hề kém so với hôn lễ của Đường Diễn và La Thiển năm đó. Anh em bạn bè thân thích tổng lại cũng phải tới 1-200 bàn, chỉ còn thiếu việc giăng băng rôn thông báo với toàn thể giới rằng: Đường gia chúng tôi có con gái rồi!

Đường gia mời tất cả anh em họ hàng của La gia tới, một người cũng không thiếu. Bà nội La trông thấy mức độ rầm rộ của tiệc đầy năm thì nói thầm với con trai cả: "Một con nhóc đầy tuổi thôi mà làm phô trương tới mức này, ôi trời ời!"

Bác cả La chỉ có thể cười ha ha, bây giờ, ông và em trai càng lúc càng khác biệt. Cho dù họ có làm phô trương tới mức nào thì ông cũng hậm mộ không nổi.

4 thằng con trai nhà ông cộng lại cũng chẳng bằng một đứa con gái nhà người ta. Gả vào nhà tốt thì đời này còn cần phấn đấu làm gì nữa?

Bà nội La thì lại cảm thấy có chút tự hào. La gia cả một đời kiếm ăn nhờ đất, vậy mà có thể kết thông gia với quan lớn ở thủ đô, haizz, đời này coi như cũng đáng. Lão già ấy mà biết thì chắc cũng sẽ rất vui, hầy, không ngờ tới, người tăng thể diện cho La gia lại là một nhà lão nhị, hơn nữa còn là cô con gái thứ hai chứ không phải con trai.

Đường gia chuẩn bị khoảng 100 đồ vật cho Đường Tâm Đản chọn vật đoán tương lai. Tất cả các đồ vật đều được đặt trên một cái bàn tròn vải đỏ dài khoảng 7-8 m. Sau đó, Đường Diễn ôm Đường Tâm Đản đặt lên bàn, dặn dò: "Con yêu, nhớ chọn tiền nhé."

Đường Tâm Đản quay đầu nhìn Đường Diễn một chút, lại quay đầu nhìn La Thiến đang làm động tác cổ lên. Con bé ngơ ngác nhìn một đồng đồ trước mặt, ở giữa cái bàn là một xấp tiền 100 tệ.

Đường Tâm Đản đi thẳng tới chỗ để tiền, sau đó nhìn chăm chăm xấp tiền lâu thật lâu, cuối cùng con bé vươn tay cầm lấy thanh súng đồ chơi ngay bên cạnh xấp tiền một cách cực kỳ chính xác.

La Thiến: "! ! !" Ông trời ơi, ông để con gái con cầm cái gì kia? La Thiến nắm lấy tay Đường Diễn, hoảng sợ: "Em dạy con bé nhận mặt tiền tận 1 tháng trời đấy! ! !"

Đường Diễn "Thế, vì sao em phải dạy con bé nhận mặt tiền?"

La Thiến nhận mệnh, nói: "Nhận tiền có gì không tốt, ít nhất thì nó có thể đảm bảo chất lượng cuộc sống!"

Đường Diễn nhìn mấy người Đường gia xung quanh, sau đó nói với La Thiến: "Em không tin tưởng anh đến thế à?"

La Thiến lắc đầu nói: "Không không không, tiền của bố chỉ là tiền của bố, nhờ đâu tiêu hết thì phải làm sao? Con bé phải biết kiếm tiền bằng năng lực của bản thân."

La Thiến nói xong câu này cũng là lúc Đường Tâm Đản cầm thêm hai đồ vật nữa, ngoại trừ súng đồ chơi ban đầu thì bây giờ, trên tay con bé có thêm 1 chiếc máy tính mini và một cây dao nhỏ. Bởi vì hai tay đã không ôm thêm được vật nào nữa, Đường Tâm Đản liền quay trở về, lúc đi ngang qua xấp tiền, con bé hơi ngừng lại.

La Thiến căng thẳng nắm chặt tay, trong lòng nghĩ: Lên đi con! Đường Tâm Đản, cầm đi!

Đường Tâm Đản nhìn xấp tiền kia một lúc, sau đó con bé tỏ ra cảm xúc ghét bỏ, nó đuổi chân đá bay xấp tiền ra ngoài.

La Thiến: "..."

Đường Diễm: "... Anh cảm thấy, nếu như em không dạy nó thì có khả năng nó sẽ lấy tiền."

La Thiến: "Anh đừng nói nữa ~ !"

Bố Đường cười to, rất hài lòng cúi xuống ôm Đường Tâm Đản.

Vì để không có sự bất công giữa hai đứa cháu, bố Đường quyết định vẫn tổ chức tiệc đầy năm cho Đường Hồ Lô vào ngày hôm sau.

Công đoạn chọn đồ vật đoán tương lai đương nhiên là không thể thiếu, bố Đường cũng rất thương Đường Hồ Lô, dù sao thì Đường Hồ Lô còn gái tính hơn Đường Tâm Đản nhiều.

Cho nên, mức độ rầm rộ cũng chẳng kém Đường Tâm Đản. Bạch Nhụy cũng có yêu cầu đối với Đường Hồ Lô, yêu cầu này cũng không khác lắm so với yêu cầu của Đường Hình. Khi đặt Đường Hồ Lô xuống bàn, Đường Hình nói: "Chọn đồ hôm qua chị con chọn nhé."

Bởi vì chưa biết đi như Đường Tâm Đản, Đường Hồ Lô chỉ có thể bò. Cậu bé rất nghe lời bố, bò thẳng tới chỗ đặt súng, sau đó ngồi xuống, bắt chiếc động tác ngày hôm qua của Đường Tâm Đản, đá bay chiếc súng xuống đất.

Cậu bé quay đầu nhe hàm răng chỉ có vài cái với Đường Hình và Bạch Nhụy sau đó tiếp tục bò về phía trước. Cuối cùng cậu chàng chọn được một

bông hoa hồng và một chiếc lược ngay bên cạnh bông hoa hồng, xoay người bò lại chỗ bố mẹ.

Đường Hình: "..."

Bạch Nhụy: "..."

Đường Hình an ủi Bạch Nhụy: "Vợ ơi, không sao đâu, trẻ con thì đều thích mấy đồ chơi xinh đẹp mà."

Bạch Nhụy thương tâm gần chết: "Sao nó có thể không cố gắng như thế?" Vừa rồi lúc cô ôm nó vào đây, không ai nghĩ nó là nhân vật chính của ngày hôm nay hết. Bạch Nhụy nhìn Đường Hồ Lô, hỏi: "Sao con lại lắt mấy thứ này?"

Đường Hồ Lô chớp chớp mắt, ngồi trên bàn giơ đồ vật trong tay lên, vui vẻ kêu a a a.

Tim Bạch Nhụy ngay lập tức mềm đi, chị ôm Đường Hồ Lô lên: "Con muốn lấy cái gì thì lấy cái đó đi, chúng ta về sau dựa vào bố con vậy!"

Đường Hình: "... Anh rất sẵn lòng." Thằng nhóc thối.

Về sau, khi Đường Tâm Đan đã đi lại được vững vàng, La Thiển bắt đầu ngừng việc mặc bỉm cho con bé.

Thế là, Đường Tâm Đan đã thành công biết tới chuyện tè ra quần.

Lần đầu tiên Đường Tâm Đan tè ra quần, con bé không hề biết đang xảy ra chuyện gì, nó ngây ngốc nhìn chiếc quần ẩm ướt rồi hỏi: "Mẹ ơi, quần chết rồi?"

Lần đầu tiên La Thiển nhìn thấy Đường Tâm Đan tè ra quần, cô đã cười nhạo con bé lâu thật lâu, điều này đã để lại bóng ma tâm lý nghiêm trọng trong lòng Đường Tâm Đan bé nhỏ.

Đến mức mà, khi tè ra quần lần thứ hai, con bé sợ tới mức khóc toáng lên.

Lâu sau đó, Đường Tâm Đan đã biết xử lý bản thân khi tè ra quần.

Con bé sẽ tự mình chạy đi thay quần rồi mang quần bẩn tới nơi để máy giặt. Dù chiều cao có mấy chục cm thôi nhưng lần nào con bé cũng sẽ ném quần thành công vào trong chiếc máy giặt cao gấp mấy lần mình.

Sau đó, nó sẽ chạy về phòng ngủ sửa sang lại giường chiếu, cuối cùng, đặt gối đầu lên chỗ vừa tè ra. Xong hết thấy mọi chuyện, nó sẽ nở một cười hài lòng.

Ừm, như thế này thì sẽ không ai biết mình tè dầm hết!

Đường Hồ Lô thì tương đối đơn giản, cậu bé mà tè dầm thì sẽ cởi quần ra, vứt xuống đất, sau đó chạy tới trước tủ quần áo, mở ra và chui vào trong.

Cậu bé không giống Đường Tâm Đan, dù tìm quần thì cũng phải tìm tới mười mấy phút. Nhất định phải tìm được cái mà cậu cảm thấy đẹp nhất thích nhất. Vì thế mà một ngày cậu còn có thể tè dầm tới mấy lần lận.

Bắt đầu từ khi biết bò, tủ quần áo là nơi cậu bé thường ở nhất. Còn từ khi biết đi, một ngày cậu bé có thể thay tới 3 bộ quần áo nếu không bị người lớn phát hiện. Khi tóc chỉ mới mọc được vài sợi đã biết cầm lược chải đầu rồi.

Sau đó, khi Đường Tâm Đan và Đường Hồ Lô lớn hơn một chút nữa, hai đứa nhỏ bắt đầu biết xem phim hoạt hình,

Đường Tâm Đan thích xem Đại hiệp Lợn GG Bond, còn Đường Hồ Lô thì thích xem Chú gấu Bonnie. Mỗi khi bố Đường gọi hai nhà trở về thì hai đứa bé nhất định sẽ đấm nhau toí bời để tranh TV.

Đường Tâm Đan khá thông minh, thế nên, mỗi lần con bé đều là giả vờ khóc đầu tiên, dùng mánh khóe đáng thương để được sự đồng tình của người lớn.

Nhưng nhiều lần thì thành nhàm, La Thiến mặc kệ con bé. Không ngờ tới, kịch bản sau đó đã bị đảo ngược, sau khi Đường Tâm Đan phát hiện khóc cũng vô dụng thì người khóc liền biến thành Đường Hồ Lô.

La Thiến và Bạch Nhụy ở trong phòng bếp nghe thấy tiếng khóc, mới đầu thì là của Đường Tâm Đan, La Thiến mắng: "Đường Tâm Đan, nếu con mà còn gây sự nữa là mẹ ném con ra ngoài đấy."

Tiếng khóc của Đường Tâm Đan dừng lại, một lát sau, người khóc chuyển thành Đường Hồ Lô.

Bạch Nhụy sững sờ, sau đó nói: "Đường Hồ Lô, con vào đây mẹ xem nào." Bởi vì hai người đang nấu ăn, nhất thời không đi được nên cũng không quá để ý.

Không ngờ Đường Hồ Lô lại khóc mãi không ngừng, La Thiến và Bạch Nhụy chỉ có thể cất thức ăn đi rồi ra ngoài xem thế nào. Bước ra ngoài là một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi đập vào mắt, Đường Tâm Đan một tay cầm kem ăn, một tay nắm tóc Đường Hồ Lô, còn chân thì giẫm lên lưng Đường Hồ Lô.

Bởi vì bị túm tóc chặt quá nên Đường Hồ Lô không thể cử động được, cậu bé duy trì tư thế nằm úp sấp gào khóc.

La Thiến: "..."

Bạch Nhụy: "..."

La Thiến kinh hãi kêu lên: "Con nhóc mất nết kia, con đang làm cái gì đấy?"

Bạch Nhụy cũng hoảng hốt: "Con trai, con... quá yếu rồi."

Đường Hồ Lô nghe xong thì càng khóc dữ hơn, Đường Tâm Đản cũng liếc mắt nhìn La Thiển, nói: "Con không khóc, không thể ném con. Nó khóc, ném nó."

Thế là, tiếng khóc của Đường Hồ Lô lại tăng lên 1 cấp.

Tới khi mẹ Đường mua sắm trở về và bố Đường tan làm về nhà thì đã nhìn thấy Đường Tâm Đản và Đường Hồ Lô úp mặt vào tường tự kiểm điểm.

Bố Đường đau lòng xoa đầu Đường Tâm Đản, hỏi: "Sao lại bị thế này?"

Đường Tâm Đản liền nói: "Mẹ phạt con đứng, nói con đánh Đường Hồ Lô là không đúng."

Bố Đường: "À... đúng là không đúng thật."

Sau đó bố Đường lại thương tâm xoa đầu Đường Hồ Lô hỏi: "Con bị đánh mà sao vẫn phải đứng thế này?"

Đường Hồ Lô nức nở nói: "Mẹ nói con vô dụng vì không đánh lại được con gái, phải phạt."

Bố Đường: "À... cũng đúng thật."

Bố Đường nhìn Đường Tâm Đản mặc váy và Đường Hồ Lô mặc vest, ông cảm thấy rối rắm cực kỳ. Muốn cháu gái khó thế sao, sao lại đưa có một nửa thế này. Thế là, bố Đường lơ đãng hỏi dò: "Hai đứa có muốn đổi quần áo cho nhau không?"

Đường Hình nhanh chóng ngăn cản: "Không muốn." Bước lên bế con trai bỏ đi.

Đường Diễm xoa xoa cằm, nói: "Con không có ý kiến, dù sao thì con gái con mặc cái gì cũng đều xinh hết."

Đường Hình: "Móa!"

Qua chuyện này, La Thiển phát hiện ra con gái của mình quá nóng nảy, thế là, cô quyết định thực hiện việc mà mình đã nói lúc trước, kể chuyện cười cho con gái nghe. Vừa giúp cơ mặt của con gái được giãn ra vừa khiến tính cách của nó vui tươi hơn.

Sau đó, cuộc sống thường ngày của Đường Tâm Đan và Đường Hồ Lô trở nên như sau.

Đường Tâm Đan nghiêm túc nhìn Đường Hồ Lô rồi nói: "Kể truyện cười cho em nghe nhé, mẹ chị nói, có một công nhân muốn tố cáo với quản lý lao động, công nhân nói: Tôi đi sớm về khuya để đào 10 mét giếng, thế nhưng không nhận được tiền công!"

Quản lý lao động hỏi hần: Có phải chất lượng cái giếng đó không đạt chuẩn?

Công nhân đáp: Không phải, tôi vừa nhìn lại bản thiết kế, người ta yêu cầu tôi làm ống khói."

Đường Tâm Đan kể xong, mặt không cảm xúc nhìn Đường Hồ Lô, hỏi: "Thế nào? Buồn cười không?"

Đường Hồ Lô còn quá nhỏ, phải lớn hơn một chút mới có thể hiểu cơ. Hiện tại cậu bé nghe như kiểu nước đổ lá khoai, thế nên đương nhiên không cảm thấy buồn cười, vì vậy, cậu chàng vô cùng thành thật lắc đầu.

Đường Tâm Đan nhú mày nhìn Đường Hồ Lô, hồi lâu sau, cô bé túm tóc cậu bé, rồi hỏi lại: "Buồn cười không?"

Đường Hồ Lô ngoác miệng khóc: "Hu hu hu hu... buồn cười."

Đường Tâm Đan nói: "Chị cũng thấy buồn cười. Nếu như em cũng cảm thấy thế, vậy thì chị lại kể cho em nghe một truyện nữa nhé?"

Đường Hồ Lô tủi thân gật đầu: "Vâng."

Thế là, Đường Tâm Đan lại tiếp tục nghiêm túc kể chuyện cười cho Đường Hồ Lô nghe, Đường Hồ Lô cũng rất nể mặt mà cười ha ha ha ha.

Đường Tâm Đan rất hài lòng, xoay người bỏ đi.

Đường Tâm Đan không hề nghĩ tới, trong quá trình hình thành tính cách của Đường Hồ Lô, cô bé đã chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng. Ít nhất thì, sau khi Đường Hồ Lô lớn lên, tự cảm thấy rằng tuổi thơ của mình đã bị Đường Tâm Đan tàn phá, đến mức nó hình thành nên con người thích drama thích diễn trò của cậu hiện tại.

Tối đó, khi về nhà mình, Đường Tâm Đan nói với mẹ mình: "Mẹ ơi, con thấy mẹ kể truyện cười rất hay, mẹ lại kể cho con nghe nữa đi!"

La Thiến cảm thấy rất kỳ lạ: "Nhưng mà, mẹ kể cho con con có cười đâu?"

Đường Tâm Đan bịa đặt không chớp mắt: "Con cười ở trong lòng, hôm nay con kể truyện cười cho Đường Hồ Lô nghe, nó cũng cảm thấy rất buồn cười."

La Thiến xoa xoa đầu Đường Tâm Đan, vui mừng nói: "Biết chia sẻ niềm vui với người khác, đây là một chuyện rất tuyệt vời. Tối nay mẹ kể cho con thêm 2 truyện nhé!"

Đường Tâm Đan nhếch miệng, hài lòng gật đầu: "Vâng vâng!" Ngày mai, mình sẽ lại đi tìm Đường Hồ Lô chơi. Mẹ đã nói rồi, chị em họ hàng là

phải qua lại nhiều với nhau. Ừm, đúng thế!

Tiểu Vũ: Khổ thân Đường Hồ Lô quá đi =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 113

Chương 113: Nhật ký trưởng thành của bé cưng

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ đã ăn quá nhiều mặn, bây giờ cứ có cảm giác chua chua trong bụng =)))

Đường Tâm Đan và Đường Hồ Lô dần lớn, năm nay đã bắt đầu vào tiểu học.

Vì muốn Đường Tâm Đan nhìn dịu dàng, điềm đạm hơn một chút mà La Thiển đã để tóc dài cho con bé từ năm 3 tuổi.

Đường Tâm Đan mới 6 tuổi nhưng đã có một mái tóc dài tới eo, vừa đen vừa đẹp, cực kỳ hợp với làn da trắng nõn của cô bé. Đường Diễn có được một cô công chúa như ý nguyện, chỉ tiếc rằng, cô công chúa của anh lại là một cô công chúa vừa nghiêm túc vừa thích kể truyện cười.

Bởi vì Đường Diễn và Đường Hình ở cùng một khu, hơn nữa hai đứa trẻ cũng chỉ sinh cách nhau một ngày, thế nên không thể tránh khỏi việc học cùng trường cùng cấp với nhau, bất hạnh hơn nữa chính là bọn họ còn học chung lớp.

Ngày đi nhập học, Đường Tâm Đan nắm tay La Thiển và Đường Diễn cùng tới trường. Trường tiểu học này mới xây được 2 năm, diện tích rất lớn, vị trí cũng cực kỳ đặc địa, nằm trong khu vực tắc đất tắc vàng giữa lòng thành phố, ngay phía sau quảng trường Thụy Tuyên.

Tiểu khu của Đường Diển và Đường Hình cách trường rất gần, trường học cũng chỉ tuyển những học sinh trong khu vực quanh đó. Đúng vậy, đây chính là một trường tiểu học quý tộc nổi tiếng. Mới vào lớp 1 thôi nhưng đã có đồng phục theo mùa rất đẹp, và cả những môn học nghệ thuật mà học sinh yêu thích.

La Thiến học tiểu học ở ngay trong thôn, cách nhà nửa giờ đi bộ. Lúc cô học, ngoại trừ một tòa nhà dạy học ra thì chẳng có gì, đến cả tường vây xung quanh cũng không có. Sân vận động là một mảnh đất, không được lát gạch hay gì cả, lúc chơi đùa hay tập thể dục thì bụi bay tứ tung.

Các môn học tạo hứng thú gì gì đó cũng hoàn toàn không có, bọn cô học đúng như những gì bộ giáo dục yêu cầu. Buổi sáng 3 tiết, buổi chiều 3 tiết, ngoại trừ Văn, Toán, Thể Dục, Mỹ Thuật, Đạo Đức thì chẳng được học thêm môn nào khác. Nhưng lúc đi học rồi mới biết, bọn cô ngoài học Văn thì chính là học Toán, Mỹ Thuật Thể Dục cũng có được học quái đâu. Từ lúc bắt đầu đi học tới khi nghỉ học đi làm, cô chưa từng được mặc đồng phục đi học.

Quay trở lại cuộc sống của bạn nhỏ Đường Tâm Đan.

Sau khi báo tên với giáo viên, Đường Tâm Đan được phát một đồng quần áo, Xuân Hạ Thu Đông mỗi mùa 2 bộ, bộ nào bộ nấy đều đẹp kinh hồn.

La Thiến sờ sờ đồng phục, nói: "Trẻ con bây giờ hạnh phúc thật đấy!"

Đường Tâm Đan rất ghét bỏ đồng quần áo đó, nhưng nhìn biểu cảm của mẫu thân đại nhân thì con bé quyết định lựa chọn im lặng. Mặc dù Đường Tâm Đan có một ông bố luôn yêu thương con bé như một cô công chúa, nhưng mà, ông bố đó sẽ không để yên cho con bé nếu con bé dám làm mẹ buồn đâu.

La Thiến vui vẻ hỏi Đường Tâm Đan: "Thế nào, Đường Tâm Đan, con có thích không?"

Đường Tâm Đan nhú mày nhìn La Thiến, đang suy nghĩ xem nên nói thật hay nói dối, hai mắt của mẫu thân đại nhân bây giờ... ừm... Nếu như mình nói không đẹp thì có lẽ hậu quả sẽ không được tốt lắm đâu.

Cho nên, Đường Tâm Đan rất nghiêm túc gật đầu, nói với La Thiến: "Đẹp ạ, con thích."

Từ nhỏ Đường Tâm Đan đã thích tỏ ra nghiêm túc, bất kể cô nói gì thì biểu cảm của con bé cũng chẳng bao giờ thay đổi. Huấn gchi IQ của La Thiến còn không được cao lắm, dùng lời của Đường Diễn thì là, trí thông minh của con gái bây giờ đã ngang ngửa với vợ rồi. Đường Tâm Đan hiện tại đã có thể nhìn biểu cảm đoán tâm lý của mẹ một cách trơn tru rồi, hoàn toàn không giống Đường Hồ Lô, thằng bé có thể lúc cười lúc khóc chỉ để đối phó với các bậc phụ huynh.

Nhận đồng phục xong, Đường Diễn và La Thiến đưa Đường Tâm Đan ra ngoài thì nhìn thấy Bạch Nhụy lắc lắc cái móng dắt Đường Hồ Lô tới nơi đăng kí.

Đường Hồ Lô nhìn thấy Đường Tâm Đan thì khựng lại một chút, nhưng ngay sau đó, thằng bé nở nụ cười cực tươi chào hỏi Đường Tâm Đan: "Chị ơi." Giọng nói nhu thuận vô cùng, khiến người nghe cảm thấy dễ chịu không thôi.

Đường Tâm Đan liếc Đường Hồ Lô, rất hài lòng với biểu hiện của thằng bé, mở miệng nói: Đường Hồ Lô, chị chờ em."

Đường Hồ Lô suýt chút nữa thì không giữ nổi nụ cười, nhưng mà dù sao thì cũng đã phải chịu được 6 năm, thằng bé vẫn có một chút sức mạnh. Cho nên, cậu bé cười càng thêm tươi, nói: "Vâng ~ !" Sau đó quay sang nói

với Bạch Nhụy: "Mẹ ơi, nhanh lên, chúng mình nộp tiền xong thì cùng chị về nhà nào."

Bạch Nhụy liền kéo Đường Hình tới, Đường Hình cười lạnh nhìn con trai nhà mình, anh tất nhiên là biết thái độ thật sự của thằng bé đối với Đường Tâm Đan. Nhưng mà, anh cảm thấy rất vui khi con trai mình phải ăn quả đắng. Ai bảo lúc nó ở nhà thường xuyên đào hố anh, bây giờ phải ăn chút đau khổ từ Đường Tâm Đan cũng là chuyện nên làm mà.

Đường Diễm nói: "Cùng ăn cơm trưa nhé?"

Đường Hình bình tĩnh gật đầu: "Ừm."

"Chị dâu ới!" La Thiến vui vẻ gọi.

Bạch Nhụy đáp: "Ừ, em dâu." Sau đó che miệng cười.

Thế là, một nhà La Thiến đứng ở bên ngoài chờ một nhà Bạch Nhụy. La Thiến rảnh rỗi bèn nói chuyện phiếm với Đường Diễm: "Nếu biết hôm nay anh chị ấy cũng tới thì bọn mình cùng nhau đi có phải tốt không."

Đường Diễm gật đầu nhưng trong lòng lại nghĩ, anh không muốn đi chung với anh trai đâu.

Không lâu sau, một nhà 3 người Bạch Nhụy cùng đi ra, thấy quần áo trên tay Bạch Nhụy, La Thiến cẩn thận nói: "Chị xem đồng phục chưa?"

Bạch Nhụy lắc đầu nói: "Bọn em đang chờ mà, chị làm gì có thời gian xem, về nhà xem cũng được."

"Ầy... " La Thiến liền đề nghị: "Em cảm thấy, bây giờ chị nên xem luôn thì hơn."

Bạch Nhụy sững sờ, có chút dự cảm không tốt, chị mở túi quần áo ra xem, quả nhiên nhìn thấy đồng phục dành cho nữ. Chị thiếu chút nữa thì

bật khóc: "Con trai chị không giống con gái chút nào."

Đường hình lập tức gật đầu phụ họa: "Không giống đâu."

Đường Hồ Lô chẳng thèm để ý xem quần áo của mình là của nữ hay của nam, cậu lấy chiếc lược luôn mang theo mình ra, chải chải chút tóc trên trán, sau đó chờ mẹ cậu đi đổi đồng phục nam về cho cậu.

Đường Tâm Đan đi tới nắm tay Đường Hồ Lô, nói: "Hồ Lô, chị kể truyện cười cho em nghe nhé!"

Đường Hồ Lô đang chải đầu thì khựng lại ngay lập tức, nhưng rất nhanh, cậu lại khôi phục vẻ mặt cười tươi, nói: "Vâng ạ ~ ! Em thích nhất là nghe chị kể truyện cười."

Đường Tâm Đan mỉm cười, xoa xoa đầu cậu: "Ngoan."

Trước khi rời đi, Đường Hồ Lô nhìn thoáng qua các bạn học tới đăng kí ngày hôm nay rồi nở một nụ cười cực kỳ sâu xa, Đường Hình vượt cằm, không biết con trai anh lại có ý định quỷ quái gì nhỉ.

Khi bắt đầu chính thức đi học, vì rất lùn nên Đường Hồ Lô được xếp ngồi bàn đầu. Đường Tâm Đan cao hơn Đường Hồ Lô khá nhiều nên phải ngồi sau, cô bé rất buồn vì không thể ngồi cùng bàn với Đường Hồ Lô.

Đường Hồ Lô cũng tỏ ra ánh mắt cực kỳ thương tâm, sau đó quay đầu lại thì liền vui vẻ chơi đùa với bạn cùng bàn mới.

Đường Tâm Đan vừa không thích nói chuyện vừa lạnh lùng, bạn cùng bàn nói chuyện với Đường Tâm Đan, con bé ngoài gật đầu thì chính là lắc đầu, hoặc nếu nói thì cũng chỉ nói mấy từ đơn giản như "Ừ" "Phải" "Không phải". Thế nên, bạn cùng bàn không thích nói chuyện với Đường Tâm Đan nữa.

Không giống Đường Hồ Lô giao tiếp rộng, Đường Tâm Đản lần đầu tiên phải đối mặt với điều phiền phức, cô bé... không có bạn.

Ngày đầu tiên đi học, Đường Tâm Đản trở về nhà với vẻ mặt mơ màng. Cô bé đã quen tự mình giải quyết chuyện của mình, vì thế cô bé không kể với ai về điều phiền phức ngày đầu đi học. Cô bé tự mình suy tư một buổi tối, nhưng đến ngày hôm sau, mọi thứ vẫn đâu đó đóng đậy, kế hoạch kết bạn lại thật bại.

Mấy ngày liên tiếp đều như vậy, cho tới khi Đường Hồ Lô nói với cô: "Chị ơi ~ , chị thế này không được đâu! Nếu chị không cười được, vậy thì chị phải nói nhiều lên!"

Đường Tâm Đản hỏi: "Nói cái gì?"

"Không phải chị thích kể truyện cười sao? Chị có thể kể cho mọi người cùng nghe mà! Nhớ nhé, kể xong phải cho mọi người chút bánh hoặc kẹo. Thế này thì mọi người liền biết chị là một người rất biết nói chuyện, cũng rất dịu dàng."

Đường Tâm Đản trừng lớn mắt: "Như vậy sao?"

Đường Hồ Lô khẳng định nói: "Cứ tin em đi, chị nhất định có thể làm được."

Thế là, tối về nhà, Đường Tâm Đản nói với La Thiển rằng muốn mang chút bánh kẹo tới trường. La Thiển không phản đối, cô bắt đầu đi chuẩn bị cho con gái rất nhiều bánh kẹo.

Đường Tâm Đản mang theo bánh kẹo tới trường, sau đó cô bé ngồi đợi bạn cùng bạn tới. Đường Tâm Đản len lén nhìn bạn cùng bạn thật lâu rồi mới mở miệng hỏi: "Ô Gia Thiển, tớ kể truyện cười cho cậu nghe nhé?"

Tô Giai Thiển mới bị Đường Tâm Đản nhìn tới mức rùng mình, bây giờ cuối cùng cũng nghe thấy Đường Tâm Đản nói chuyện, cô bé lập tức gật đầu: "Được! Cậu kể đi."

Thế là, Đường Tâm Đản rất nghiêm túc kể chuyện: "Người bố gọi con trai tới mắng: Hôm nay hàng xóm Trương gia rất không vui, ông ấy nói, bởi vì một đám của con mà con trai ông ta bị hỏng mắt. Con nói đó là ngoài ý muốn, thật không?"

Con trai trả lời: Đường nhiên là thật ạ, con vốn dĩ muốn đám hỏng mũi của hân ta cơ."

Kể xong, Đường Tâm Đản nhìn Tô Giai Thiển, hỏi: "Buồn cười không?"

Tô Giai Thiển suy nghĩ một lúc lâu mới bật cười ha ha ha: "Có, buồn cười quá đi, truyện này buồn cười quá mà."

Đường Tâm Đản cũng hé miệng cười, sau đó cô bé đưa bánh cho Tô Giai Thiển, nói: "Đây là mẹ tớ làm, cho cậu ăn này."

Tô Giai Thiển đưa tay nhận: "Cảm ơn cậu nhé, cậu thật sự là một người tốt."

Đường Tâm Đản hơi đỏ mặt, hỏi: "Chúng mình là bạn tốt rồi?"

Tô Giai Thiển lập tức nói: "Đương nhiên rồi! Chúng mình là bạn tốt mà! Lát nữa tớ đưa cậu đi làm quen với mấy người bạn của tớ nhé."

Đường Tâm Đản cúi đầu nói: "Được, để tớ chuẩn bị thật nhiều bánh kéo mang theo."

Tô Giai Thiển phát hiện, Đường Tâm Đản tuy nhìn nghiêm túc nhưng lại là một bé gái rất tốt. Vì vậy, sau khi tan học, Tô Giai Thiển đưa Đường

Tâm Đan tới gặp mấy người bạn của mình.

Bắt đầu từ đó, Đường Tâm Đan cũng đã có nhóm bạn của mình. Bình thường cô bé không thích nói chuyện, chỉ có những lúc kể truyện cười thì mọi người mới có thể nghe được một đoạn dài từ miệng cô bé, thế nhưng, nhân duyên của Đường Tâm Đan vẫn cực kỳ tốt.

Chỉ có một điều không tốt chính là, không phải truyện cười nào của Đường Tâm Đan cũng buồn cười. Tuy rằng nếu mọi người không cười cô bé cũng sẽ không áp dụng biện pháp như với Đường Hồ Lô, thế nhưng, tâm trạng của cô bé sẽ sa sút cả ngày hôm đó.

Người trong lớp lúc ấy sẽ dùng ánh mắt khiển trách để nhìn người nghe chuyện, nghe chuyện của người ta mà còn không cười á? Cậu có phải là người nữa không? Quá đáng quá rồi đấy, nhìn Đường Hân đi, thương tâm tới mức không muốn nói chuyện nữa rồi.

Sau sau đó, cứ mỗi khi Đường Tâm Đan kể chuyện thì đều có thể thấy được một tràng cười. Dù cô bé không cười nhưng trong lòng thì cực kỳ vui vẻ.

Người vui vẻ nhất không ai khác ngoài Đường Hồ Lô, nhẵn nhụi chịu được lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể chuyển dời hứng thú của chị gái sang người khác. Thật sự không hề dễ dàng!

Cứ như vậy, kiếp sống học tập của Đường Tâm Đan và Đường Hồ Lô chính thức bắt đầu.

Đường Tâm Đan từ nhỏ đã thông minh, thành tích học tập của cô bé chưa từng thấp hơn 99 điểm. Đường Hồ Lô thì vừa vặn ngược lại, từ lúc bắt đầu đi học tới giờ, chưa từng có bài kiểm tra nào của cậu cao hơn 33 điểm.

Thế nhưng hai người vẫn cùng lên cấp 2 rồi cấp 3. Đường Tâm Đan trở thành một mỹ nhân với mái tóc dài đen nhánh, khí chất dịu dàng được

thừa kế từ La Thiến, còn vẻ mặt nghiêm túc thì lại y sì Đường Diễn. Thế nên, Đường Tâm Đản là vinh dự trở thành mỹ nhân cao ngạo lạnh lùng bậc nhất trường cấp 3, hơn nữa, còn là một mỹ nhân thiên tài.

Còn Đường Hồ Lô, từ sau khi lên cấp 3, cậu bé ngày nào giờ đã là một chàng lùn có gương mặt thiên sứ. Tóc ngắn bay bay, ngoại hình dễ thương cùng với chiều cao 1m6 đã khiến cậu trở thành một nam sinh lùn nhất trường, đương nhiên, cũng là nam sinh đáng yêu nhất, học tập vất vả nhất.

Cuộc sống cấp 3 đặc sắc đã chính thức mở ra với hai người, mà điều đặc sắc đầu tiên đã xảy ra vào một hôm tan học trở về nhà. Hôm ấy, hai chị em nhà họ Đường bị một đám thanh niên lêu lổng chặn lại ở trong con hẻm nhỏ.

Mỹ nhân cao gầy Đường Tâm Đản với khí chất cao quý lãnh diễm đang đứng cảm đối mặt với đám người trước mặt, còn cậu chàng xinh xắn lạnh lợi hồn nhiên ngây thơ Đường Hồ Lô thì đang như một chú chim nón nép run rẩy nép sau người Đường Tâm Đản.

"Hello mỹ nữ, nghe nói theo đuổi em rất khó?"

Một anh chàng tóc nhuộm đỏ tung tẩy con dao quân sự trong tay mở miệng hỏi một cách khá lưu manh.

Đường Tâm Đản: "... " Theo đuổi? Chuyện này xảy ra khi nào?

Đường Hồ Lô: "... " Sặc, dám theo đuổi chị mình á? Chắc là không biết tới sự lợi hại của chú út rồi.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 114

Chương 113: Nhật ký trưởng thành của bé cưng

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

Thanh niên tóc đỏ cắt mái thấy hai người không nói lời nào thì cười cười: "Sao không nói gì?"

Đường Tâm Đan quay đầu lại nhìn Đường Hồ Lô, sau đó lại xoay người nhìn tóc đỏ cắt mái, hỏi: "Nói cái gì được?"

Thanh niên tóc đỏ cắt mái: "...". Ông đây làm sao mà biết được hai người muốn nói gì, chẳng lẽ cần ông đây dạy hai người nói: "Chúng tôi sợ quá" à?

Đường Tâm Đan giơ tay nhìn đồng hồ, nói: "Tôi sắp muộn giờ học thêm rồi, mấy người có thể tránh ra không?"

Thanh niên tóc đỏ cắt mái tức giận: "Cô đang xem thường tôi?"

Đường Tâm Đan nhú mày nhìn hắn: "Tôi không biết anh, sao phải xem thường anh?"

"Vậy thì đi uống với mấy anh một chén nào." Người thanh niên nói.

Đường Tâm Đan lại nhìn đồng hồ: "Không kịp rồi, tôi phải tới lớp luyện thi vào lúc 6 giờ."

"Ha ha, hay là em thử nói xem em tới đó học cái gì đi? Bọn anh dạy em." Tóc đỏ vén tay áo lên nói.

Đường Tâm Đan bình thản liếc nhìn hăn rồi nói: "Mấy anh không biết dạy đâu."

"Làm sao lại không biết? Đừng thấy bọn anh thế này mà cho rằng bọn anh là học sinh kém chứ! Anh bảo em này, thành tích thi đại học của bọn anh có thể hù chết em đấy."

Đường Tâm Đan đành phải nói: "Em tới lớp học mua ballet."

Tóc đỏ: "..."

Mấy thanh niên đứng sau anh ta cũng bật cười, nói với tóc đỏ: "Lão đại, hay là anh múa thử một đoạn cho cô bé xem đi!"

Thấy một đám người ồn ào trêu đùa nhau, Đường Tâm Đan rảnh rỗi đếm đếm, cả thầy có 7 người, cũng là 7 màu tóc, đỏ cam vàng lục lam chàm tím đủ cả. Đột nhiên Đường Tâm Đan cảm thấy rất thú vị, thế là cô nói với mấy người đó: "Nếu như, các anh thật sự muốn chơi cùng tôi, vậy thì chơi!"

Đám thanh niên: "? ? ?"

Đường Tâm Đan cởi balo đặt xuống đất, sau đó lấy một bàn cờ tướng ra nói: "Đánh cược nhé! Nếu mấy anh thắng thì tôi sẽ đi uống với mấy anh."

Đường Hồ Lô đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Chị ơi, chúng ta phải về nhà."

Đường Hồ Lô vừa dứt lời thì một thanh niên tóc xanh dương xông lên túm lấy Đường Hồ Lô: "Nói cái gì đấy? Thắng lùn này, biến sang một bên."

Đường Hồ Lô bị quăng qua một bên, cậu chàng bị đau nên lăn chũm chực khóc: "Đau quá." Xoa xoa cánh tay bị va vào tường rồi lẳng lặng trốn sang một bên xem bọn họ đánh cược.

Tóc xanh dương: "...". Mẹ nó, tí nữa thì rung động luôn rồi, sao cái tên ẻo lả kia lại đáng yêu thế nhờ?

Mấy anh em hồ lô này đúng như lời mà tóc đỏ nói, tất cả đều là dân học giỏi.

Ít nhất thì khi Đường Tâm Đan nói muốn chơi cờ tướng đã có một thanh niên nhanh nhẹn đứng ra: "Ngại quá, tôi chính là quán quân giải cờ tướng thanh thiếu niên lần thứ 23 đấy mỹ nữ ạ. Xem ra hôm nay em thật sự phải đi uống với bọn anh rồi."

"Ồ?" Đường Tâm Đan để balo qua một bên, ngồi bệt xuống mở bàn cờ, sau đó nói với tóc xanh lá: "Mời!"

Tóc xanh lá tràn đầy tự tin ngồi đối diện Đường Tâm Đan, bởi vì cảm thấy ván này mình thắng chắc rồi nên liền nói với Đường Tâm Đan: "Em đi trước đi!"

Đường Tâm Đan cũng không từ chối, đi trước hay đi sau đối với cô chẳng có gì khác nhau. Thế là, cô duỗi bàn tay trắng muốt, cầm lên một quân cờ, bắt đầu khởi xướng tiến công.

Tóc xanh lá thấy vậy, cười khinh thường một tiếng, hóa ra là người mới à!

Sau đó, anh ta cũng bắt đầu đi, chặn nước cờ vừa rồi của Đường Tâm Đan.

Hai bên đi mã dí tốt, pháo tượng liên miên, giằng co nhau một hồi lâu. 10 phút sau, tóc xanh lá nhận ra Đường Tâm Đan không hề đơn giản, tuy

rằng còn trẻ nhưng cách chơi cờ không hề non nớt, các nước cờ đều vô cùng sắc bén, thật thật giả giả, không thể phân biệt.

Dần dần, tóc xanh lá cũng bắt đầu nghiêm túc, trên trán cũng bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Cuối cùng, sau 25 phút, tóc xanh lá run rẩy dừng tay, anh ta nhìn Đường Tâm Đan hồi lâu mới mở miệng: "Tôi thua."

Đường Tâm Đan dường như rất hài lòng vì có thể tìm được một bạn chơi cờ vừa ý, cô hơi hơi mỉm cười, nói: "Cảm ơn vì đã chỉ bảo."

Tóc xanh lá không cam lòng, hỏi: "Em từng học chơi cờ chuyên nghiệp à?"

Đường Tâm Đan vừa dọn cờ vừa nói: "Năm trước, ông ngoại tới thăm tôi, ông buồn chán nên ra ngoài tìm người chơi cờ. Tôi đi theo ông chơi, cảm thấy rất thú vị nên học ông ngoại một chút. Nhưng mà từ đó tới nay tôi mới chỉ chơi với ông thôi, vẫn chưa biết chơi cờ chân chính là như thế nào, cho nên luôn muốn tìm người thử một chút."

Tóc xanh lá thiếu chút nữa thì quỳ xuống, không nói tới cô lợi hại đến mức nào, chỉ mỗi chuyện mới năm năm mà Đường Tâm Đan đã luyện được tới trình độ hôm nay thì đã có thể coi là một thiên tài rồi. Ít nhất, trí thông minh của cô tuyệt đối không thấp, có thể nhìn thấy bước cuối cùng từ nước đi đầu tiên, thiên phú này khiến người ta hâm mộ cực kỳ.

Tóc xanh lá bởi vì thiên phú không tốt nên mới không đi theo con đường kỳ thủ chuyên nghiệp.

Đường Hồ Lô nhàm chán dựa vào tường, hai tay đặt sau lưng, tuy mỉm cười với tóc xanh lá nhưng trong lòng lại nghĩ: Tên nhóc kia, trí thông minh của chị tôi đã sớm vượt qua người thường từ lâu rồi, chắc chắn, muốn so trí thông minh với chị ấy? Không phải là muốn tìm chết à?

Tóc xanh dương thấy tóc xanh lá thua thì đẩy anh ta ra, nói: "So toán đi, nếu em thua thì phải theo bọn anh."

"Toán?" Sau khi dọn cờ xong, Đường Tâm Đản nhìn về phía tóc xanh lam, nghĩ nghĩ một chút liền đồng ý: "So."

Tóc xanh dương quyết định ra một đề bài cực khó mà thầy giáo cho bọn họ làm hôm qua. Không phải cô rất lợi hại sao? Không phải IQ rất cao sao? Tôi không tin cô chưa học mà cũng có thể làm được.

Tóc xanh dương mượn bút và vở của Đường Tâm Đản, viết đề bài ra rồi đưa cho Đường Tâm Đản.

Còn cổ tình trêu chọc hỏi: "Xem có hiểu không đấy?"

Đường Tâm Đản nhìn Tóc Xanh Dương một cách kỳ quái, sau đó cầm lấy bút, vạch vạch vài dòng ra đáp án. Lúc đưa bút và vở cho anh ta thì còn nói: "Bài này là một bài toán khó nổi tiếng không có lời giải trong giới toán học, thế nhưng 2 năm trước đã được một sinh viên tên là Liễu Hưng Hoa giải được rồi. Dù học đại học nhưng chắc là chưa dạy tới đây đâu, anh có thể nghĩ tới chuyện dùng bài này để thách đố, cũng không tệ lắm."

Đường Tâm Đản hiếm khi khen ai, thế nhưng lời khen này lại khiến Tóc Xanh Dương xanh mặt. ĐM, ai mà biết được đây là bài toán khó của thế giới chứ? Ông thầy chết tiệt, đề khó như thế mà cũng dám viết lên bảng cho sinh viên làm, thảo nào ông đây nghĩ cả một đêm mà vẫn không nghĩ ra. Cơ mà, con nhóc này là yêu quái à? Bài khó như thế sao nó biết làm vậy?

"Sao em lại biết làm?" Tóc Xanh Dương hỏi.

Đường Tâm Đản mặt không cảm xúc trả lời: "Từ nhỏ em đã thích những thứ liên quan tới con số, đặc biệt là Toán và máy tính, thế nên đã nghiên cứu khá nhiều."

Tóc Đỏ nghe xong thì thầm tính toán, không thể so những thứ liên quan tới số với con bé này được, phải so các khác. Tóc Đỏ cũng có một món nghề, đó chính là viết chữ bằng bút lông. Cho nên, anh ta lập tức chen vào nói: "So bút lông, so bút lông."

Đường Hồ Lô đứng ở một bên che miệng cười, hình như bọn họ đã quên chuyện ban đầu là gì rồi thì phải? Lúc này ai nấy đều chỉ muốn thắng chị cậu. Hầy, làm thiên tài thật là phiền mà, không giống mình, ngốc nghếch một chút nhưng cuộc sống đơn giản hơn bao nhiêu.

Đường Tâm Đan nhú mào, nói: "So bút lông? Nhưng mà bút lông của tôi ở nhà hết rồi."

Tóc Đỏ đang định nói gì đó thì lại thấy Đường Tâm Đan nói tiếp: "Thôi so chữ đi, đã vài năm tôi không động tới mấy cái bút lông kia rồi. Tôi chưa từng viết lại sau khi học được cách viết."

"Mấy cái?" Tóc Đỏ ngây người, có rất nhiều bút lông sao?

Đường Tâm Đan liền nói: "Ông nội tôi hi vọng tôi có thể biết được văn hóa Trung Quốc, thế nên từ nhỏ đã dạy tôi luyện chữ, tôi tất nhiên là có một bộ bút lông rồi."

Tóc Đỏ: "...". Con mẹ nó, rốt cuộc là có cái gì cô không biết không?

Tóc Tím liền nói: "Thế này không được! Cái gì bọn mình biết cô ta cũng biết, cái gì bọn mình không biết cô ta cũng biết luôn. Bọn mình nhận tiền của người ta rồi đấy, phải dạy dỗ cô ta một trận."

"Dạy dỗ tôi?" Đường Tâm Đan đeo balo lên, nhìn mấy anh em hồ lô trước mặt rồi hỏi.

Đường Tâm Đan đi tới trước mặt Tóc Đỏ: "Tôi có chút không vui rồi đấy. Nói đi, ai bảo mấy người tới dạy dỗ bọn tôi?"

Đường Hồ Lô lập tức nói chêm vào: "Chị ơi, sao chị lại túm cả em vào? Rõ ràng chẳng liên quan gì tới em cả."

Tóc Đỏ liền nói: "Hừ, ai bảo mấy người cao ngạo như vậy, ngăn cản việc của người khác. Tôi nói cho cô biết, tôi có đai đen Judo đấy."

Mấy người sau lưng Tóc Đỏ cũng bắt đầu xắn tay áo. Thiên tài thì sao chứ? Bị đánh thì cũng phải kêu đau thôi. Mỹ nữa thì thế nào? Tôi đánh tới mức bố mẹ cô cũng không nhận ra cô luôn.

"Xem ra, mấy người không quá bằng lòng nói cho tôi biết." Đường Tâm Đan lại tháo balo đặt xuống đất, nói: "Tôi không thích bị người khác hăm hại sau lưng, con người tôi khá ưng phong cách thẳng thắn. Cho nên, hôm nay, tôi nhất định phải biết được ai dám hăm hại tôi."

Tóc Đỏ cười khẩy một tiếng, sau đó liền bị Đường Tâm Đan ném một cái qua vai. Ánh mắt lạnh lẽo của Đường Tâm Đan quét tới mấy người khác, nói: "Hỏi lại một lần nữa, là ai?"

Quanh người Đường Tâm Đan giống như không gió mà bay, dọa cho 6 người kia ngây dại ngay lập tức. Chủ yếu là do cú ném qua vai kia quá mức gọn gàng linh hoạt. Tóc Đỏ là người có trình độ đấm đá cao nhất nhóm thế mà lại bị hạ đo ván một cách không thể tưởng tượng nổi. Có thể thấy được, Đường Tâm Đan thực sự sẽ làm như những gì cô nói, ngày hôm nay, cô nhất định phải biết được ai là người hăm hại cô.

Tóc Xanh La muốn khóc luôn rồi, đời mờ chứ, rốt cuộc là ai nhờ bọn họ làm chuyện này? Con mẹ nó, ai mà dám dạy dỗ loại quái vật này hả? Chết mất thôi, tiến không được mà lui cũng không xong, chạy trốn thì mất mặt quá đi!

Trong nhóm 7 người, Tóc Vàng là người nhát gan nhất, anh ta nắc lên một tiếng nói: "Bọn tôi cũng không biết! Người đó chuyển tiền cho chúng

tôi qua mạng, nói là muốn dạy dỗ mỹ nhân Đường Sóc của lớp 10-1 trường Tam Trung."

"Hả?" Bước chân của Đường Tâm Đan khựng lại, hỏi: "Đường Sóc? Ở, tôi không phải Đường Sóc, tôi là Đường Hân." Dứt lời, Đường Tâm Đan cúi xuống đeo balo lên, nói: "Là hiểu lầm thôi, không phải nhắm vào tôi thì mấy người đi đi!"

Ngay lập tức, 7 mái tóc cầu vồng choáng váng: "Cô không phải Đường Sóc á? Nhưng chúng tôi hỏi qua rồi, cô chính là hoa khôi của lớp 10-1 mà! Chúng tôi hỏi Đường Sóc, bọn họ cũng chỉ cô!"

"Hoa khôi?" Đường Tâm Đan vẫn tỏ ra nghi hoặc: "Tôi không biết, tôi cũng không quen hoa khôi lớp. Tôi tên là Đường Hân, Đường Sóc là cậu ta kia." Đường Tâm Đan chỉ chỉ Đường Hồ Lô đang định len lén bỏ đi.

Đường Hồ Lô: "... " Chị không thể giả vờ không biết em được à?

7 người đồng loạt xoay người nhìn cậu nhóc xinh xắn đáng yêu, ngây thơ hồn nhiên kia. Lúc này cậu ta đang như con chim non bị mất tổ, trứng lớn hai con mắt vô tội nhìn bọn hắn. Tóc Đỏ vịn eo đứng dậy, mắng: "Cậu là Đường Sóc thì tại sao không nói sớm hả? Xem chúng ta là trò cười có đúng không?"

Đường Hồ Lô: "... Các anh cũng có nói tìm tôi đâu? Vừa mở miệng là bảo khó theo đuổi, tôi nghĩ thế nào cũng cảm thấy mấy anh tìm chị tôi."

Đường Tâm Đan vuốt vuốt cằm, nói: "Không phải gần đây hoa khôi trường đang theo đuổi em à? Em còn luôn miệng từ chối người ta nữa. Có phải là chuyện này không?"

Đường Hồ Lô: "... Hình như có chuyện thế thật?"

Anh em hồ lô: "...". Một thằng lùn như thế mà hoa khôi trường cũng thích?

Sau khi nhận ra người cần dạy dỗ là Đường Hồ Lô, Tóc Tím lập tức trở nên có khí thế hơn hẳn, vươn tay chỉ mặt Đường Hồ Lô: "Được lắm! Dám gạt mầy ông đây, để ông dạy dỗ mày một chút, đồ ẻo lả này."

"Đồ ẻo lả?" Đường Hồ Lô ngây người, sau đó, vẻ mặt của cậu chàng thay đổi trong chớp mắt. Cậu nhảy vọt tới trước mặt Tóc Tím, đưa tay túm tóc rồi đạp anh ta xuống dưới đất, cuối cùng đã giẫm chân lên ngực anh chàng.

Đường Hồ Lô lúc này, làm gì có chút đáng yêu với yếu đuối nào nữa. Từ góc nhìn của Tóc Tím, chỉ thấy nụ cười lạnh và hai mắt như băng tuyết mùa đông cùng với khí chất hết ác ma của cậu.

Đường Hồ Lô vừa dùng sức giẫm ngực Tóc Tím vừa nói: "Thằng ranh này, vừa rồi mày gọi tao là gì cơ?"

Tóc Tím không thể nói ra lời, ngực bị ép tới nỗi chỉ có thể thở hổn hển. Đường Hồ Lô nói tiếp: "Mày có thể nói tao thấp, có thể nói tao xinh đẹp, cũng có thể nói tao vô dụng. Nhưng mà, mày không thể nói tao ẺO LẢ, hiểu không?"

Tóc Tím vẫn không thốt nên lời, nhưng anh ta biết gật đầu! Thế là anh ta điên cuồng gật đầu, tận lúc này Đường Hồ Lô mới buông chân ra, nở một nụ cười như thiên sứ: "Ngại quá, nhất thời không khống chế được tính tình."

Anh em hồ lô: "...". Tôi sẽ không tiếp tục tin tưởng thiên sứ nữa đâu.

"Đường Hồ Lô, về nhà nào!" Ở đầu ngõ truyền tới tiếng gọi của Đường Tâm Đan.

"Vâng ~ ! Chị ơi, em tới đây, chờ em một chút." Đường Hồ Lô nhanh chóng đeo balo rồi đuổi theo.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 115

Chương 115: Quá trình trưởng thành của bố Đường 1

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

Bố Đường không phải trời sinh đã mặt đơ. Khi còn bé, ông cũng là một thằng nhóc khiến cho người ta phải đau đầu nhức óc, hồi đó, ông tên là Đường Minh Tuyền, chứ không phải phải Đường lão như bây giờ.

Bố Đường là đứa bé duy nhất của Đường gia thời đó, bố ông là tộc trưởng gia tộc Đường Quốc Tân, còn mẹ ông là Thiện Chi Viện, cũng là một mỹ nhân tới từ gia tộc quân chính*.

*quân chính: quân sự và chính trị.

Năm đó, vừa qua tiết thu phân, nàng dâu Thiện Chi Viện của Đường gia cảm thấy bụng dưới đau từng cơn. Trải qua cơn đau 3 ngày 2 đêm, cuối cùng cũng sinh được một bé trai không khóc cũng không mở mắt.

Nhất thời, tất cả mọi người đều bị dọa sợ, may mà sau đó đứa bé cũng khỏe mạnh vượt qua. Tận lúc này, Đường Quốc Tuyền mới đặt cho con trai mình cái tên: Đường Minh Tuyền.

Lúc mới ra đời, Đường Minh Tuyền vẫn là một con khỉ ốm, tất cả mọi người đều cho rằng cậu bé rồi cũng sẽ chết yếu. Thế nhưng, đứa bé này lại khỏe mạnh lớn lên một cách bình thường.

Trong mắt Đường Diễn, Đường Minh Tuyền chính là một lão già anh tuấn sắc sảo, nhưng Đường Diễn không biết rằng, trước khi Đường Minh Tuyền 16 tuổi, ông vẫn sở hữu một gương mặt cực kỳ trẻ con. Bởi vậy, có thể thấy được, gen của Đường Hồ Lô thật ra là được thừa kế từ ông nội Đường Minh Tuyền.

Trước 1 tuổi, bé con Đường Minh Tuyền rất yếu ớt và khó nuôi, lúc nào cũng chỉ chực chờ sinh bệnh. Thế nên, trong một năm đó, Đường Quốc Tân đã dành hết sức lực và tinh thần của mình để chăm con. Kết quả, sau khi Đường Minh Tuyền được 2 tuổi thì liền biến thân thành một thằng nhóc nghịch ngợm phá phách không thể chịu nổi.

Khi Đường Minh Tuyền tròn 1 tuổi thì vẫn chưa biết đi mà chỉ biết bò. Chuyện đầu tiên cậu bé làm khi biết bò chính là bò tới chiếc giường nệm hoa và ngọc trai nhỏ để cạy chúng ra.

Lúc Đường Quốc Tân phát hiện ra thì chiếc giường ông mới mua được 1 năm đã hoàn toàn thay đổi. Cứ nghĩ tới số tiền bỏ ra để mua giường là Đường Quốc Tân lại dâng trào suy nghĩ muốn đánh chết con trai, ông không ngừng nói với bản thân, đó là con trai ruột, con trai ruột.

Về sau, khi bắt đầu biết đi, cậu bé rất hay lén lút tới phòng bếp lôi rổ trứng gà ra nghịch. Khi Đường Quốc Tân về nhà thì đã nhìn thấy bảo mẫu nhà mình đang quét dọn khắp nơi, vừa nghe đã biết có liên quan tới thằng con trai nghịch ngợm kia.

Đường Quốc Tân đang muốn phát hỏa, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của con trai thì lại nhịn được, sau đó dẫn con trai đi rửa tay rửa chân cho sạch sẽ. Kết quả, thằng nhóc kia có đi không có về, Đường Quốc Tân đợi hồi lâu cũng không đợi được nên đành đứng dậy đi tìm. Vừa bước vào trong nhà tắm thì đã nhìn thấy Đường Minh Tuyền dùng cục xà bông tạo ra một chậu bong bóng, hơn nữa, còn vung vẩy nước ra khắp sàn nhà.

Đường Quốc Tân: "... Thằng ranh kia, hôm nay mày mà không lau dọn nhà tắm sạch sẽ thì khỏi cần ăn cơm tối."

Đường Quốc Tân để lại câu nói này rồi rời đi. Tới giờ cơm tối mà con trai vẫn chưa có mặt ở bàn ăn, Đường Quốc Tân mới bảo bà xã Thiện Chi Viện đi xem một chút. Thiện Chi Viện đứng dậy đi tìm con trai, lúc trở về thì chần chừ do dự mãi không nói.

Đường Quốc Tân ngay lập tức có dự cảm không tốt, hỏi hỏi một chút thì thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu. Con của ông lấy bộ quần áo mà ông định mặc để đi dự tiệc ra làm rě lau, lúc này vẫn còn đang lau sàn trong phòng tắm trên tầng!

Đường Quốc Tân cầm theo cây gậy lên nhà, Đường Minh Tuyên thấy bố lên thì nhanh chóng nằm dài ra sàn, vừa lăn vừa khóc: "Đau quá! Đau quá! Mẹ ơi cứu con, mẹ ơi cứu con."

Tiếng khóc của cậu bé khiến Thiện Chi Viện đau lòng vô cùng, chạy lên nhà thì đã thấy con trai cả người ước sưng, hai mắt sưng đỏ, bà tức giận mắng chồng: "Không phải chỉ là bộ quần áo rách thôi sao! Bảo thợ may may cho ông vài bộ nữa là được rồi, sao lại đánh con thành ra thế này?" Nói xong liền bế Đường Minh Tuyên đi.

Đường Quốc Tân cầm cây gậy đứng ở cửa phòng tắm mà mông lung, mẹ nó, ông đây còn chưa đánh nó đâu!

Về sau, khi Đường Minh Tuyên đã đi lại vững vàng, Đường Quốc Tân liền mời giáo viên tới nhà dạy học cho con, Thiện Chi Viện cũng không phản đối quyết định này của chồng. Thế nhưng, giáo viên mới tới được 2 ngày liền bị chọc giận tới mức đập cửa bỏ đi,

Đường Quốc Tân cười lạnh: "Được lắm! Con cứ cố mà chơi đi! Bố cũng rất muốn xem, con có thể chơi tới mức nào?"

Không lâu sau, Đường Minh Tuyền đã cho Đường Quốc Tân biết đáp án của câu hỏi trên.

Lúc ông đi làm về, Thiện Chi Viện cười đón: "Hôm nay em làm một bàn đồ ăn, đều là món anh thích hết đấy. Mấy ngày nay anh vất vả rồi, em còn may cho anh bộ quần áo mới, tẹo nữa thử xem có vừa không nhé!"

Đường Quốc Tân: "... Sao hôm nay em tốt vậy?"

Thiện Chi Viện đập ông một cái: "Anh nói gì đó!" Còn liếc mắt đưa tình với ông, xấu hổ nói: "Chúng ta là vợ chồng, em không tốt với anh thì tốt với ai?"

Đường Quốc Tân bấy giờ mới gật đầu, ôm ấp Thiện Chi Viện một lúc rồi ngồi vào bàn ăn cơm. Đường Minh Tuyền hôm nay cũng ngoan ngoãn một cách bất ngờ, cậu chàng tự mình ăn cơm, đến một hạt cơm cũng không rơi ra ngoài.

Cậu nhìn Đường Quốc Tân một chút, sau đó gấp cho ông cái đùi gà, nói: "Bố ơi, bố đi làm vất vả, bố ăn đùi gà đi."

Đường Quốc Tân cảm động cực kỳ! Xoa xoa đầu Đường Minh Tuyền, nói: "Con ngoan, bố không vất vả, hai mẹ con con có thể ăn no mặc ấm thì bố làm gì cũng đáng giá."

Đột nhiên cảm thấy vợ hiền tử hiếu, Đường Quốc Tân hạnh phúc vô cùng. Tối đó, ông với Thiện Chi Viện còn anh anh em em em một hồi, mãi tới khi Đường Quốc Tân thỏa mãn mới thôi.

Kết quả, ngày hôm sau ông đã biết tại sao hai mẹ con nhà này lại ngoan ngoãn thế rồi! Mẹ nó, thẳng nhóc mất nết kia dùng bút màu vẽ hoa lên hai bình sứ thanh hoa bảo bối của ông.

Đây chính là đáp án mà Đường Minh Tuyền muốn nói với ông, Đường Minh Tuyền không tự tìm đường chết, nó chỉ khiến hai bình sứ thanh hoa của ông tìm đường chết mà thôi.

Đường Quốc Tân: "..."

Khi Đường Quốc Tân cầm gậy đi tìm Đường Minh Tuyền, Thiện Chi Viện đã ôm Đường Minh Tuyền trốn vào một góc trong nhà, kêu khóc: "Anh làm gì đấy? Thân thể con trai vốn đã không tốt rồi mà anh còn đánh con? Anh đánh chết em luôn đi, dù sao thì em cũng chỉ có một đứa con trai là nó, nó mà chết thì em cũng không sống được. Không phải chỉ là 2 bình sứ thanh hoa thôi sao! Dù nó đáng tiền thật, nhưng chẳng lẽ còn đáng tiền hơn hai người bọn em sao?"

Đường Quốc Tân: "... Đây là chuyện tiền nong à?"

Thiện Chi Viện lập tức mắng: "Không phải chuyện tiền nong? Nếu không phải thì anh lại đi mua 2 cái mới đi, đánh con trai làm gì?"

Đường Quốc Tân câm nín: "Anh còn chưa đánh đâu!"

Thiện Chi Viện tiếp lời ngay: "Có thể để anh đánh sao? Nó còn nhỏ như thế." Thiện Chi Viện kéo cánh tay Đường Minh Tuyền, nói: "Anh xem cánh tay của con đi, còn nhỏ hơn cả cây gậy, sao anh có thể nhẫn tâm như thế?"

Đường Quốc Tân muốn đánh không được, không đánh cũng chẳng xong. Cứ nhớ tới đôi bình sứ thanh hoa kia là lòng ông đau như đang rỉ máu, nhưng nhìn Thiện Chi Viện thì lại nhớ tới cảnh ân ái đêm qua, cuối cùng chẳng nói được câu nào.

Cuối cùng, Đường Quốc Tân chỉ có thể cắn răng nghiền lợi nuốt xuống cục tức này, để cho hung thủ vẫn có thể sống ung dung nhón nhờ ngoài vòng pháp luật.

Lúc 5 tuổi, Đường Quốc Tân cho Đường Minh Tuyền đi học sớm, Thiện Chi Viện ngay cả lý do để ngăn cản cũng không có.

Bởi vì hôm qua, Đường Minh Tuyền vừa phá hỏng thành ghế của chiếc ghế cổ trong thư phòng. Lúc Đường Quốc Tân nhìn thấy chiếc ghế hỏng kia thì còn hoài nghi cuộc sống, đây không phải ghế của ông, đây là ghế mà Đường Minh Tuyền vừa tha từ nơi nào đó về.

Tóm lại là, vì chuyện này mà Thiện Chi Viện không có cách nào ngăn cản được chuyện Đường Quốc Tân tống Đường Minh Tuyền đi học.

Ban đầu, chuyện học tập quả thực đã di dời lực chú ý của Đường Minh Tuyền, điều này khiến Đường Quốc Tân rất vui vẻ.

Thế nhưng, Đường Quốc Tân không thể ngờ rằng, IQ bình thường của mình kết hợp với IQ bình bình thường của vợ lại có thể sinh được một đứa con trai có IQ cao chót vót. Kiến thức của tiểu học quá dễ dàng đối với Đường Minh Tuyền, cho nên, cậu nhóc lại có tinh lực chơi đùa với bố cậu.

Trừ chuyện chọc bố ra thì chuyện Đường Minh Tuyền thích làm nhất chính là ngửa tay xin tiền bố. Dù chỉ xin được 1 mao 2 mao thì cậu nhóc cũng có thể vui vẻ chạy ra ngoài, mua chút kẹo đường hoặc kẹo cao su để ăn, tiền thừa còn lại thì chạy đi tìm bạn bè chơi.

Lúc chơi xong trở về thì nhỡ bã kẹo cao su trên con đường mà Đường Quốc Tân bắt buộc phải đi qua khi về nhà. Quả nhiên, lúc đang làm bài tập trong phòng, cậu nhóc nghe thấy tiếng quát mắng giận giữ của Đường Quốc Tân, Đường Minh Tuyền vừa nghe vừa cười tí mắt làm bài.

Đường Minh Tuyền chẳng những có gương mặt của trẻ con mà còn có thân hình dáng người nhỏ xíu. Thế nhưng cái đầu bé tẹo ấy lại chứa đựng sự thông minh bất ngờ. Đường Quốc Tân luôn lấy cái đó làm niềm kiêu ngạo, ông hi vọng rằng trong tương lai, con trai có thể kế nghiệp mình.

Tuy nhiên thì vẫn có rất rất nhiều lúc ông muốn đánh chết nó, lý do thì muôn hình vạn trạng.

Con trai ông chơi bắn bi có thể làm tắc ống nước, người phải thông ống không ai khác ngoài ông.

Con trai ông muốn chơi đập ảnh, thế là nó liền vào phòng ông lấy giấy để làm, thế nhưng đám giấy đó đều là tài liệu của ông. Chờ tới khi ông tìm tới thì cũng bị nó cắt lanh tanh bành. May mắn chính là, con của ông rất thông minh, nó chơi đập ảnh chẳng bao giờ thua, thắng về được một đồng giấy báo.

Nó đánh người khác què chân gãy xương nhưng người phải mua quà xin lỗi lại là ông, đã thế còn bị người ta trợn mắt mắng vốn.

Nói tóm lại, sự tích của con trai ông nhiều vô số kể, nói mãi không hết.

Về sau, khi đất nước bắt đầu chiếu phim hoạt hình, con trai ông đột nhiên yên tĩnh lạ thường. Đường Quốc Tân lúc ấy hạnh phúc tới nỗi chỉ thiếu nước thắp hương bái Phật.

Kết quả, sự hạnh phúc này chẳng được lâu, Đường Quốc Tân sau đó đã phải đón nhận một sự đả kích cực lớn từ Đường Minh Tuyền. Dừng từ ngữ hiện đại bây giờ thì, con trai ông mắc bệnh trẻ trâu.

Ngày ấy, ông tan làm về nhà như thường lệ, nhưng đón ông thì lại là một bất ngờ kinh hồn. Con trai ông trùm chấn, nhảy từ trên cầu thang tầng 2 xuống, hô: "Vết thương, chính là huân chương của nam tử hán!"

Đường Quốc Thiên hoảng sợ tới nỗi tròng mắt lòi hết cả ngoài, ông dùng tốc độ nhanh nhất để đỡ lấy con trai.

Sau khi hai người ngã xuống đất, Đường Quốc Thiển mới véo tai cậu nhóc, mắng: "Con làm cái gì thế hả? Nghịch cái trò gì đây? Hả! ! !"

Đường Minh Tuyền há mồm khóc: "Mẹ ời, mẹ ời, bố đánh con này!"

"Nhảy lâu thì không sợ mà sợ bố đánh cái gì?" Tim của Đường Quốc Tân đến bây giờ vẫn còn đập thành thịch, việc muốn làm nhất bây giờ chính là treo ngược thằng nhóc nghịch ngợm này lên để đánh.

Đường Minh Tuyền không phục: "Con đang muốn tạo vết thương lên trên người."

Đường Quốc Tân xoay người cầm lấy Gậy Như Ý của ông, nói: "Thế để bố cho mày vài vết thương, như ý nguyện luôn nhé."

Đường Minh Tuyền lập tức nói: "Hai việc này khác nhau mà bố? Seiya* nói, huân chương của nam tử hán là phải lưu lại khi chiến đấu."

*Seiya: nhân vật hư cấu trong truyện và phim, siêu nhân á =))

Đường Quốc Tân cười lạnh nói: "Chờ bố đánh mày một trận xong thì cũng là lúc cuộc chiến đấu kết thúc. Lúc mày nhảy xuống thì đang chiến đấu với ai thế?" Đường Quốc Tân vừa nói vừa phết một gậy vào hông Đường Minh Tuyền: "Với không khí hay với mặt đất?"

Đường Minh Tuyền túm quần chạy đi tìm mẹ, cái chấn sau lưng theo gió bay bay. Thế nhưng, đời không như là mơ, khi nghe Đường Quốc Tân thuật lại việc nhảy lâu ban nãy, Thiện Chi Viện vớ ngay một cành liễu quất lấy quất để Đường Minh Tuyền, khiến cậu nhóc đau đến mức kêu cha gọi mẹ, trên người hiện đầy vết thương.

Đáng tiếc, cho dù bị đánh một trận nhớ đời thì cậu nhóc vẫn vinh quang bước lên con đường trẻ trâu không lối về.

Từ đó về sau, mỗi khi Đường Quốc Tân đi làm về thì đều sẽ nhìn thấy Đường Minh Tuyên hét lên với không khí: "Thiên Mã Lưu Tinh Quyền*."

*Thiên Mã Lưu Tinh Quyền: một tuyệt kỹ của Seiya =)))

Sau đó lại hoảng hốt nhìn không khí nói: "Không ngờ người cũng thật lợi hại, tiếp chiêu Thiên Mã Tuệ Tinh Quyền của ta đây!"

Sau đó, Đường Quốc Tân tiếp tục nhìn thấy thằng con trai ngốc nhà mình che ngực, kinh ngạc nói: "Sao người lại không có việc gì, phụt!"

Đường Quốc Tân nghĩ, tiếng phụt kia chắc là muốn thể hiện mình phun máu. Ông cảm thấy hơi lạ, mới đánh có 2 chiêu thôi mà tại sao thằng con ông lại phun máu được nhỉ, quân địch đến cùng đã làm gì nó vậy?

Đường Minh Tuyên hô to một tiếng: "Thiên Mã Lượn Tròn! ! !"

Nhờ tiếng hét thất thanh này, mạch suy nghĩ của Đường Quốc Tân bị cắt đứt, sau đó ông nhìn thấy con trai mình quỳ một chân xuống, đưa tay ôm ngực.

Đường Quốc Tân nghĩ, chắc là thằng nhóc này bị đánh bại rồi. Nhưng không, ngay sau đó, ông đã nhìn thấy thằng con của mình đứng dậy, tung là đại chiêu, hét lớn: "Quang Tốc Lưu Tinh Quyền!"

Phòng khách cuối cùng cũng yên tĩnh, Đường Quốc Tân tò mò, thế địch đã bị đánh chết chưa? Đường Minh Tuyên đột nhiên cười to: "Ha ha ha ha, người cuối cùng cũng không phải đối thủ của ta."

Đường Quốc Tân: Ừm, đánh chết rồi.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 116

Chương 116: Quá trình trưởng thành của bố Đường 2

Chuyên ngữ: Tiểu Vũ

Khi Đường Minh Tuyền được 9 tuổi, cậu đã học xong tất cả các kiến thức của tiểu học. Bởi vì mấy cái được dạy trên trường quá nhàm chán, thế nên cậu bé rất hay vào thư phòng của bố mình để đọc sách. Đến lúc này, Đường Quốc Tân mới biết chỉ số IQ của con cao nhường nào.

Ông xin của bạn bè một bộ sách cấp 2 rồi mang về cho Thiện Chi Viện dạy con. Thiện Chi Viện mới đầu cũng không nghĩ con mình thông minh quá mức, kết quả dạy dỗ một hồi thì phát hiện ra, con trai mình chẳng những hiểu hết tất cả những gì mình dạy mà còn có thể học một biết ba. Thằng nhóc này còn biết nhiều hơn cả mẹ rồi.

Thiện Chi Viện bị hù dọa, buổi tối liền hỏi Đường Quốc Tân: "Con mình làm sao vậy? Hồi bé em cũng có thấy nó ăn nhiều hơn người ta cái gì đâu."

Đường Quốc Tân bèn nói: "Chắc là đột biến gen rồi!" Thiện Chi Viện vẫn lo lắng: "Có phải nó bị tổn thương não không? Những người xung quanh sẽ không coi nó là yêu quái chứ?"

Đường Quốc Tân mắng: "Bây giờ là thời nào rồi, bọn họ còn tưởng đang ở thập niên 60 chắc! Hiện tại chúng ta đã có luật cho mấy cái đó rồi, huống chi con trai anh thông minh thì có làm sao? Còn không định cho người ta thông minh à?"

Thiện Chi Viên lúc này mới yên tâm, nói: "Hầy, những năm đó thật sự là bắt không ít người. Em không cần con mình phải thành công hay có tiền đồ, em chỉ cần nó có thể khỏe mạnh hạnh phúc mà lớn lên thôi."

Sau đó, Đường Quốc Tân ngỏ lời với trường học, xin cho Đường Minh Tuyền nhảy lớp. Sau khi làm xong hai bài kiểm tra, Đường Minh Tuyền mới 10 tuổi đã được nhảy lên học lớp 9. Nhất thời, trong con ngõ gần nhà, Đường Minh Tuyền đã trở thành một thiên tài người người ngưỡng mộ.

Câu cửa miệng của người dân xóm này bây giờ chính là: "Con trai của Đường Quốc Tấn ấy, mới 10 tuổi mà đã học lớp 9 rồi!"

Khi Đường Minh Tuyền vác balo đi học thì đều có thể nghe thấy tiếng mắng của nhà người khác: "Sao mà con ngốc thể này, con nhìn Đường Minh Tuyền đi, người ta không cần bố mẹ phải dạy cũng thi được điểm tối đa, còn con thì sao? Mẹ dạy mày tới cạn nước bọt mà chỉ được có 62 với 25? Mẹ đánh chết mày... "

Đứa nhỏ vừa khóc vừa gào lên: "Bố mẹ nó sinh cho nó một cái đầu thông minh, mẹ có sinh cho con đâu."

Đường Minh Tuyền: "..."

Khi được lên cấp 2 trước thời hạn, Đường Minh Tuyền cảm thấy rất mới lạ. Lúc rời đi còn lưu luyến chia tay với các bạn trong lớp tiểu học.

Đương nhiên, nghi lễ chia tay của bọn họ không phải ôm nhau khóc lóc mà là hai bên ôm quyền, nói một câu: "Huynh đệ, lần này từ biệt, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại."

Đường Minh Tuyền cũng ôm quyền, nói: "Huynh đài xin cứ yên tâm, lần này tiểu đệ đi, nhất định sẽ khiến lớp 4-3 của chúng ta được vẻ vang."

Những người khác liền nói: "Đi đường nhớ cẩn thận, lương khô đã mang đủ chưa?"

Đường Minh Tuyền đáp: "Gia phụ gia mẫu đã chuẩn bị hết rồi."

"Nếu thế thì chúng ta cũng an tâm."

Nói xong mấy câu này, mấy đứa bé cuối cùng cũng không nhịn được mà ôm nhau khóc lớn một trận. Đường Quốc Tân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đây mới là cách thức tạm biệt đúng chuẩn này, vừa rồi là cái quỷ gì?

Ôm tâm trạng mới mẻ, Đường Minh Tuyền chuyển tới trường cấp 2 để học. Vừa bước vào lớp, cậu bé đã bị choáng ngợp bởi những học sinh 14-15 tuổi, lớn hơn thằng nhóc 10 tuổi là cậu nhiều.

Bởi vì còn nhỏ nên giáo viên xếp cho cậu ngồi bàn đầu tiên dãy giữa. Chẳng mấy chốc sẽ tới kì thi vào cấp 3, mọi người trong lớp đều rất chăm chỉ học tập, chẳng ai thừa tình lực đi quan tâm một học sinh chuyển trường cả.

Nhưng, học sinh chuyển trường lần này lại chỉ là một thằng nhóc 10 tuổi! Đường Minh Tuyền vừa tới nên cảm thấy rất tò mò với môi trường xung quanh, cộng thêm bản tính hiếu động của trẻ con, thế nên cậu luôn nhìn trước ngó sau, xoay đi xoay lại, lúc lên lớp cũng không tập trung nghe giảng.

Thời đại đó, có thể đi học là một cơ hội hiếm có, cũng là cơ hội duy nhất để đổi đời. Cái gọi là cá chép vượt long môn, chính là để nói tới thời kỳ này. Nhìn thấy một thằng nhóc suốt ngày thất thần, không chăm chỉ học tập, mọi người trong lớp chẳng ai coi cậu ra gì.

Đường Minh Tuyền muốn kết bạn để chơi, mục tiêu đầu tiên là bạn cùng bàn. Bạn cùng bàn của cậu là một nữ sinh rất đẹp, so với các bạn nữ

trong lớp thì không được cao lắm, nhưng dù gì cũng cao hơn Đường Minh Tuyền 10 tuổi.

Đường Minh Tuyền viết một tờ giấy nhỏ thay cho lời chào hỏi, cô bạn nhận được nhưng chẳng thèm đáp lại. Một là, do Đường Minh Tuyền quá nhỏ; hai là, sắp thi rồi, không có thời gian.

Mới đầu, mọi người cho rằng Đường Minh Tuyền chỉ là một đứa trẻ thiên tài có thể nhảy lớp mà thôi, đều là người, có thể hơn kém nhau bao nhiêu chứ?

Sau đó, kết quả của lần thi tháng đầu tiên đã hung hăng vả mặt toàn bộ học sinh trong lớp. Đường Minh Tuyền gần như đạt điểm tuyệt đối tất cả các môn, vinh dự leo lên ngai vàng của lớp. Ngay cả giáo viên cũng rất bất ngờ khi thấy thành tích này của Đường Minh Tuyền thì tâm trạng của cả lớp thế nào không cần nghĩ cũng biết. Đen sì như đít nồi luôn! Phải biết rằng, thời đó nhà nước mới khôi phục lại chế độ thi đại học, rất nhiều sinh viên có tuổi tác khá lớn.

So sánh qua qua là đã thấy sự chênh lệch rõ ràng tới mức nào. Hơn nữa, tỉ lệ đỗ đại học hồi đó rất thấp, chính điển hình cho việc 1 người đầu vạn người, không hề thua kém chuyện thi công chức bây giờ đâu.

Đường Minh Tuyền dần dần phát hiện ra, các bạn trong lớp càng ngày càng không thích mình. Cậu nhóc vốn là một đứa bé hiếu động, thích nói thích cười, thế mà cả một năm lớp 9 đó, chẳng ai bằng lòng nói chuyện với cậu cả.

Suy nghĩ của bọn họ là, thành tích của cậu tốt, cậu tìm chúng tôi nói chuyện chẳng ảnh hưởng gì tới cậu cả, thế nhưng lại khiến chúng tôi rối tinh rối mù lên.

Bởi vậy, 1 năm đó, tính cách của Đường Minh Tuyền dần dần trầm xuống, ngay cả khi về nhà cậu bé cũng không thích nói chuyện như trước

nữa, nụ cười trên môi càng ngày càng ít. Đường Quốc Tân bận rộn công tác, Thiện Chi Viện thì không hiểu mấy chuyện này, hai người chỉ cho rằng Đường Minh Tuyền học cấp 2 nên đã trưởng thành hơn.

Dần dần, dần dần, ngoại trừ im lặng, Đường Minh Tuyền đã không có chuyện gì khác có thể làm. Học kỳ 1 năm lớp 9, cậu bé đã học xong toàn bộ kiến thức của cấp 2. Lúc đó, nhà nước mới thành lập không lâu, đang chú tâm phát triển kinh tế, tài liệu cơ bản để giảng dạy tiếng Anh cũng không có. Vì vậy, học sinh thi cấp 3 và cả thi đại học cũng chỉ biết 26 chữ cái tiếng Anh và một ít từ đơn.

Đối với Đường Minh Tuyền mà nói, đây là chuyện hết sức đơn giản.

Học kỳ 2 bắt đầu, Đường Minh Tuyền từ bỏ suy nghĩ muốn hòa nhập với lớp, cậu nhờ Đường Quốc Tân xin cho mình một bộ sách cấp 3. Vì thế, cứ lên lớp là cậu lại mở mấy quyển sách cấp 3 ra đọc, nhất thời, ánh mắt của các bạn học nhìn cậu sâu xa vô cùng.

Con mẹ nó, bọn tôi còn đang giãy dụa muốn chết muốn sống vì sách cấp 2, thế mà cậu lại đi đọc sách cấp 3? Lại còn lật từng tờ từng tờ, chỉ đọc một lần không hề giở lại? Đọc như thế xong cậu có hiểu hay không thế?

Bầu không khí trong lớp nhất thời ngột ngạt vô cùng, có sự chênh lệch lớn thế cơ mà, bọn họ sắp stress hết cả rồi.

Ngay cả giáo viên cũng tìm Đường Minh Tuyền nói chuyện: "Thầy cô biết em rất thông minh, nhưng mà em bây giờ vẫn là học sinh cấp 2, vẫn chưa cần thiết phải học sách cấp 3 đâu. Em đọc sách cấp 3 như vậy rất ảnh hưởng tới các bạn khác học tập, em thấy có đúng không?"

Đường Minh Tuyền mặt không cảm xúc hỏi: "Không biết thì phải học để biết chứ ạ, chẳng lẽ thầy muốn em phải hạ thấp trình độ theo mấy bạn khác ạ? Đây là trí thông minh của heo sao?"

"Đồng chí Đường Minh Tuyền, thầy muốn nhắc nhở em một điều, không phải người nào cũng là thiên tài. Những chuyện em cho là đơn giản kia không hề dễ dàng với những người khác, họ phải mất rất nhiều thời gian để học tập. Em không thể bởi vì mình biết mà xem thường người khác. Đây là vi phạm đạo đức và lối sống của Đảng và Nhà nước, chẳng lẽ thông minh thì liền hơn người sao?"

Năm đó Đường Minh Tuyền 11 tuổi, cậu bé cúi đầu nói: "Không phải bởi vì muốn học mà em học đâu, em không yêu cầu các bạn ấy phải học theo em, cũng không hề xem thường các bạn ấy. Nhưng mà, tại sao lại không cho em học chứ?"

Thầy giáo nói: "Em có thể về nhà học được mà, đừng mang lên lớp học."

"Nhưng mà, tất cả những gì thầy cô giảng trên lớp em đều hiểu!" Đường Minh Tuyền nói.

Thầy giáo rất tức giận: "Hiểu rồi thì nghe lại, củng cố thêm. Không thể chỉ bởi vì một mình em mà ảnh hưởng tới các bạn khác."

Sau đó, Đường Minh Tuyền bị chuyển tới góc lớp, nguyên văn lời thầy như sau: "Nếu như em đã biết hết rồi, vậy thì nhường vị trí này lại cho người cần đi."

Đường Minh Tuyền không nói một lời, đứng dậy xách cặp đi xuống góc lớp.

Sau khi về nhà, Đường Minh Tuyền bật đèn cả đêm để học, cậu nhóc thề phải học cho xong kiến thức cấp 3 thật nhanh. Cậu muốn rời khỏi cái lớp không tốt đẹp gì này, tất cả mọi người đều không chơi với cậu, còn bắt nạt cậu nữa.

Tối muộn Đường Quốc Tân mới về tới nhà, nhìn thấy Đường Minh Tuyền vẫn còn học thì rất vui mừng, ông nói với vợ: "Con trai quả nhiên đã trưởng thành rồi! Muộn vậy rồi mà nó vẫn còn đang học? Anh chưa từng thấy nó học muộn như vậy."

Thiện Chi Viện cũng nói: "Đúng vậy! Từ trước tới nay nó chưa từng học muộn như thế, từ nhỏ nó đã thông minh, em chưa từng phải dạy nó làm bài tập về nhà. Gần đây nó cũng không thích nói chuyện, hỏi nó làm sao nó cũng không nói. Rõ ràng năm ngoái còn thích chơi đùa mà!"

Đường Quốc Tân lúc này mới thấy là lạ: "Đúng thật, mới gần 1 năm thôi mà nó có thể hiểu chuyện như thế."

Làm sao cũng không yên lòng được, ngay ngày hôm sau Đường Quốc Tân liền chạy tới tìm giáo viên, hỏi: "Thầy ạ, Minh Tuyền nhà tôi dạo này thế nào?"

Thầy giáo cười: "Rất ngoan! Thành tích cũng rất tốt, lên lớp không gây chuyện cũng không nói lời nào."

Mặc dù thầy luôn khen ngợi Đường Minh Tuyền, nhưng Đường Quốc Tân lại cảm thấy khó chịu đâu đâu. Con trai ông mới 11 tuổi thôi! Không nói lời nào có giống lời miêu tả một đứa bé hơn 10 tuổi không?

Chạy tới lớp học nhìn qua, ờ, sao con trai lại ngồi bàn cuối thế kia?

Đường Quốc Tân tức giận, đi tìm giáo viên chủ nhiệm: "Tại sao con trai tôi lại ngồi bàn cuối?"

Chủ nhiệm nói: "Con của anh đã biết hết kiến thức cấp 2 rồi, lên lớp không nghe giảng mà tự đọc sách cấp 3. Nếu đã học cái khác vậy thì ngồi đâu mà chẳng là ngồi đúng không? Ngồi đằng sau sẽ không ảnh hưởng tới người khác học tập."

Đường Quốc Tân giận dữ quay lại lớp học nhìn con trai, quả nhiên thấy nó đơn độc ngồi đó, nghiêm túc đọc sách. Không nói chuyện với người xung quanh, không nhìn lên bảng, giáo viên giảng cái gì nó cũng hoàn toàn không quan tâm.

Nháy mắt đó, Đường Quốc Tân có cảm giác, con trai ông đang ở trên một cái đảo hoang đơn độc, trong lòng ông chợt đau thắt.

Thi cấp 3 xong, Đường Minh Tuyền quả nhiên chiếm lĩnh ngai vàng năm đó. Sau khi lên cấp 3, cậu nhóc chỉ học 1 năm liền chuẩn bị thi đại học.

Đường Quốc Tân đã từng mấy lần đề nghị cho cậu nhóc quay về học tiểu học, thế nhưng đều bị Đường Minh Tuyền từ chối. Cậu bé nghiêm túc bói với Đường Quốc Tân: "Học tập giống như đi ngược dòng nước vậy, không tiến lên thì sẽ bị lùi lại."

Đường Quốc Tân: "...". Con trai ngốc của tôi đâu rồi? Đường Quốc Tân nước mắt lưng tròng.

Đường Minh Tuyền tham gia thi đại học vào năm 13 tuổi, ngày thi cuối cùng đó, Đường Minh Tuyền trở về nhà với một thân thương tích.

Thiện Chi Viện nhìn thấy Đường Minh Tuyền mặt mũi tím bầm thì ngay lập tức chảy nước mắt.

Gương mặt lạnh của Đường Minh Tuyền ấm áp hơn không ít, cậu nói: "Mẹ, con không sao đâu, không sao mà."

Thiện Chi Viện vừa lau nước mắt vừa hỏi: "Đây là ai đánh vậy con? Chúng ta nói cho bố con biết, bây giờ, bố con đã là quan lớn rồi, không thể để con trai bị người ta bắt nạt như thế này được."

Đường Minh Tuyền lắc đầu: "Con không đánh lại bọn họ, là con vô dụng."

Thiện Chi Viện liền nói: "Con mới bao nhiêu tuổi chứ? Mới 13 thôi, làm sao mà biết cái này?"

Buổi tối, Đường Quốc Tân trở về, trông thấy bộ dáng tím tái của Đường Minh Tuyền thì nổi trận lôi đình: "Ai đánh? Nói cho bố xem nào."

Đường Minh Tuyền lắc đầu nói: "Con không sao, con cũng đánh bọn họ."

Đường Quốc Tân bèn hỏi: "Con đánh thế nào?"

Đường Minh Tuyền đỏ mặt, cúi đầu nói: "Con dùng Thiên Mã Lưu Tinh Quyền, nhưng bọn họ chẳng sao cả, còn vây lại đánh con!:"

Đường Quốc Tân: "...". Nghe xong thì nhận ra, một đám người đánh con ông!

Trong lòng ông đang tức muốn chết thì chợt nghe thấy Đường Minh Tuyền nói: "Bố ơi, con muốn đi lính!"

Tiểu Vũ: Đọc lời của tác giả thì là bà ấy hơi nhầm chút, bà ấy tưởng hoạt hình Seiya có từ những năm 70, thế nhưng thật sự thì năm 86 mới có, bà ấy bảo thông cảm cho bà ấy =)))

Qua đây thì ta có thể nhận ra, bố Đường sinh vào khoảng những năm 60, 70. Bởi vì hồi đó lấy vợ sớm nên con trai 30 tuổi mà bố Đường cũng mới khoảng hơn 50 thôi =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 117

Chương 117: Quá trình trưởng thành của bố Đường 3

Chuyên ngữ: Tiểu Vũ

Đường Quốc Tân sững sờ, mặc dù ông cũng đang phục vụ trong quân đội, thế nhưng ông chưa từng nghĩ sẽ bồi dưỡng con trai đi theo con đường này, ông không muốn con trai phải trải qua những ngày tháng đổ máu mà mồ hôi.

Đường Minh Tuyên nhìn Đường Quốc Tân, nghiêm túc nói: "Năm nay con 13 tuổi, nếu 16 tuổi con có thể học xong đại học thì bố cho con đi nhé!"

Đường Quốc Tân bây giờ mới hỏi: "Sao lại muốn làm lính rồi? Ngày xưa không phải con nói không thích sao?"

Đường Minh Tuyên cúi đầu nói: "Nếu đi lính thì có thể đánh thắng bọn họ, sẽ không bị người khác đánh, cũng sẽ không bị người khác nói chỉ có cái đầu thông minh!" Đường Quốc Tân nói.

"Đầu thông minh rất tốt đó con trai!" Đường Quốc Tân nói.

Đường Minh Tuyên lại không nghĩ thế, cậu nói: "Vũ lực mới là đạo lý."

Đường Quốc Tân không muốn Đường Minh Tuyên tham gia quân ngũ, thế là ông nói: "Nếu như con có thể tốt nghiệp vào năm 15 tuổi, vậy thì bố sẽ đồng ý."

Về sau, Đường Quốc Tân mới thấm thía cái bầy mà con trai ông tung ra, cái gì mà 16 tuổi tốt nghiệp đại học bố cho con đi lính? Lúc đó ông đã ngây ngốc tin rằng 16 tuổi Đường Minh Tuyền mới có thể tốt nghiệp đại học, cho nên ông mới ra điều kiện trước 1 năm. Thế mà hiện tại thì sao? Con mẹ nó, mới 15 tuổi mà đã học xong tiến sĩ rồi. Mà xem ông đây là thằng đàn đúng không?

Sau khi bị trí thông minh của con trai đánh cho sấp mặt, Đường Quốc Tân mới nhìn nhận sự thật con trai ông có chỉ số IQ cao không tưởng.

Sau khi học xong tiến sĩ vào năm 15 tuổi, Đường Minh Tuyền về nhà đợi ngày chiêu binh năm đó tới.

Tuy đã 15 nhưng bởi vì sở hữu gương mặt baby nên mọi người đều cảm thấy Đường Minh Tuyền nhỏ hơn tuổi thật. Lúc này, Đường Minh Tuyền đã hoàn toàn không thích cười nữa, Đường Quốc Tân cảm thấy rất áy náy khi bắt ép con trai nhảy lớp, khiến tính cách của nó biến đổi hoàn toàn.

Cho nên, khi con trai học cấp 3, Đường Quốc Tân rất quan tâm chú ý tới tính tình của Đường Minh Tuyền. Tính cách của con trai không hề thay đổi khi lên cấp 3 mà ngược lại còn tệ hơn. Dùng lời của giáo viên cấp 3 thì là: "Tuổi thẳng bé nhỏ, những năm gần đây lại mới khôi phục kì thi đại học, trong lớp có những người hơn 30 tuổi là chuyện bình thường, thế nên Minh Tuyền ở đó lại càng có sự chênh lệch. Có lẽ nó muốn kéo gần khoảng cách chênh lệch đó, nên mới cố tỏ ra nghiêm túc, hi vọng có thể ngang bằng với mọi người."

Đường Minh Tuyền đi học đại học, tuổi tác càng lúc càng chênh lệch, huống chi cậu bé còn có một gương mặt baby, thế nên cậu cho rằng mình tỏ ra nghiêm túc thì trông mình sẽ trưởng thành già dặn hơn một chút.

Đường Quốc Tân nhìn con trai, bắt đầu hoài niệm thẳng nhóc suốt ngày phá phách nghịch ngợm lúc, luôn luôn xem mình là siêu nhân Seiya vô địch thiên hạ ục trước.

Đường Minh Tuyên cuối cùng vẫn phải thông qua quan hệ của bố Đường mới vào được quân đội, Đường Minh Tuyên không hề nghĩ tới, dù là tuổi tác hay là chiều cao cân nặng của mình cũng đều không đủ điều kiện để làm lính. May mà cậu có trình độ văn hóa cao, điều này kéo thêm cho cậu không ít điểm, nếu không thì Đường Quốc Tân sẽ lấy cớ không cho cậu vào quân đội cho mà xem.

Sau khi Đường Minh Tuyên nhập ngũ, Thiện Chi Viện dọn dẹp phòng cho cậu thì phát hiện ra một hòm tiểu thuyết, hình như bà chưa từng nhìn thấy Đường Minh Tuyên đọc tiểu thuyết.

Tối đến, khi Đường Quốc Tân trở về thì nhìn thấy một hòm tiểu thuyết, ông nghĩ người suy nghĩ, vậy là thẳng nhóc mặt đơ kia mỗi ngày đều lén lút đọc tiểu thuyết à?"

Đường Quốc Tân: "..."

Đương nhiên, Đường Minh Tuyên sẽ không nói cho Đường Quốc Tân biết, buổi sáng cậu sẽ là một thanh niên nghiêm túc đọc báo, đọc sách văn học, hoặc đọc tiểu thuyết dành cho những người đàn ông trưởng thành.

Còn buổi tối, cậu sẽ trốn trong phòn chong đèn đọc những quyển tiểu thuyết võ hiệp khiến con người ta muốn ngừng mà không ngừng được kia.

Lúc đó, trong lòng cậu luôn nghiêm túc cảm thán:

Vị tác giả này viết tốt quá đi! Khí thế rầm rộ, phong thái tự nhiên, những đoạn miêu tả cảnh đánh nhau đặc sắc vô cùng, mỹ lệ vô cùng.

Oa, tác giả kia viết cũng tốt nữa. Tiểu thuyết mang phong cách thuần Trung Quốc, để lại cho người ta dư vị kéo dài, bản lĩnh hành văn cũng khiến tâm trạng người đọc lên lên xuống xuống.

Vị này ghê gớm thật, miêu tả tâm lý nhân vật chân thật cực kỳ, khiến người đọc đọc tới trang cuối rồi mà vẫn mơ màng trong thế giới tiểu thuyết, quả thực là cực kỳ nắm vững tâm lý độc giả.

Haizz, tiếc là Đường Minh Tuyền không thể mang theo hòm đựng bảo bối của mình được. Ở từ từ đã? Chết rồi, cậu quên không dặn bố mẹ là đừng động tới cái hòm bảo bối kia rồi.

Khi Đường Minh Tuyền nhập ngũ, cậu chính là một tân binh lùn nhất trong toàn quân doanh, cộng thêm cái mặt baby cute của mình, cậu đã khiến tất cả mọi người xem là trẻ con nhập ngũ.

Bởi vậy, mọi người rất quan tâm chăm sóc Đường Minh Tuyền.

Lúc mới vào trại tân binh, cậu không đứng được lâu được tốt như những người khác. Đội trưởng liền để cậu ở lại luyện tập một mình, Đường Minh Tuyền không nói lời nào, đứng từ giữa trưa nóng bức tới tận đêm khuya trăng lên, cậu không ngừng tự rèn luyện bản thân.

Mới đầu, những người nhập ngũ cùng thời kỳ với cậu đều cho rằng cậu sẽ không kiên trì được lâu, thế nhưng cậu nhóc lùn nhất kia lại mạnh mẽ kiên trì tới cuối cùng,

Sự tiến bộ của cậu, mỗi ngày đều khiến người ta nhìn nhận, lại thêm nhỏ tuổi và đẹp trai, thế nên các binh lính trong doanh đều rất quan tâm chăm sóc cậu. Bộ đội rất đơn giản, chẳng có nhiều sự ghen ghét, cảm thấy thằng nhóc này giống em trai nhà mình vậy, chiều cố là đương nhiên.

Đường Minh Tuyền nhập ngũ 2 tháng đã hoàn toàn hòa nhập được với môi trường quân ngũ. Không hề khó như cậu tưởng tượng, không có những

người gây khó dễ, cũng không có chuyện bị cô lập. Ở đây, cậu được mọi người quan tâm chăm sóc và hơn hết, cậu có bạn bè để chơi đùa.

Đường Minh Tuyền phát hiện, bị vò đầu, bị véo tai, bị đối xử như trẻ con cũng chẳng khó chịu gì cả, cậu hoàn toàn có thể lấy thân phận của một đứa trẻ con để dung nhập với cuộc sống nơi đây.

Mở lòng ra, cũng không phải... khó khăn lắm.

Khi Đường Minh Tuyền bắt đầu không bó buộc mình nữa, đồng đội của cậu phát hiện ra, thằng nhóc này, ngoại trừ có một cái đầu thông minh thì hình như... còn là một thiên tài vận động thì phải?

Về sau, sự thật đã chứng minh, cái tên mất nét Đường Minh Tuyền kia, hần, hần, hần thế mà lại che giấu thực lực. Thằng ranh này đúng là gạt người mà, bọn họ lệ nóng quanh tròn nhìn Đường Minh Tuyền, gạt người quá đáng!

Đáp án của Đường Minh Tuyền lúc đó là: "Cũng không phải thiên tài gì đâu! Trước đó tôi muốn đi linh, thế nên đã ở nhà liều mạng rèn luyện đấy!"

Khi Đường Minh Tuyền nói câu này, cậu không hề có vẻ mặt sung sướng vui mừng mà rất chân thành và nghiêm túc.

"Cho nên, mấy người đừng xem trọng tôi quá, dù sao thì tôi cũng đã rèn luyện nhiều hơn mấy người tận mấy năm."

Đồng đội của cậu rất là tin tưởng, nói: "Cậu nói có lý, chúng tôi tin cậu."

Đường Minh Tuyền nghiêm túc gật đầu, gương mặt trẻ con ra vẻ người lớn đáng yêu vô cùng.

Vài ngày sau, cậu nhận được cuộc gọi từ bố mình, hỏi xem nên xử lý đồng tiểu thuyết của cậu như thế nào? Bố cậu được thăng chức rồi! Phải chuyển tới chỗ ở mới, cái hòm này nên ném đi hay nên giữ lại đây?

Đường Minh Tuyền đã không còn giữ được dáng vẻ nghiêm túc thành thực mà mình theo đuổi nữa rồi, cậu gào lên: "Bố không được ném đi! ! ! Đó chính là bảo bối của con đấy, trước khi nhập ngũ, nó đã bầu bạn với con mỗi đêm. Bố nhất định phải chuyển nó tới nơi ở mới một cách an toàn, không làm thất lạc một quyển nào."

Sau đó, tất cả đồng đội trong doanh trại đều biết chuyện, trước khi nhập ngũ, Đường Minh Tuyền toàn trốn trong nhà đọc tiểu thuyết.

Nhất thời, ánh mắt nhìn Đường Minh Tuyền của mọi người đều là "Có ngu mới tin mày!"

Đường Minh Tuyền vẫn nghiêm mặt nói: "Không có chuyện đó đâu, tao không đọc tiểu thuyết."

"Dương Quá với Quách Tĩnh, mày thích ai hơn?"

"Dương Quá! Đó là một người chí tình chí nghĩa, thẳng thắn thoải mái. Có thể tìm được võ học của chính mình trong tuyệt cảnh, lại bởi vì Tiểu Long Nữ mà lĩnh ngộ được chiêu thức, trở thành một thần thoại. Hắn vừa đơn giản vừa tư chất, vừa chính vừa tà, vì tâm mà chiến. Không giống Quách Tĩnh, đại hiệp vì nghĩa, vì nước vì dân... à... "

Nói đến đây, Đường Minh Tuyền đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn mấy anh lính sau lưng. Bọn họ đang hăm hè xắn tay áo, cười gian nói: "Không phải mày bảo mày không đọc sao? Không phải mày bảo trước khi nhập ngũ mày đều rèn luyện thân thể sao?"

Đường Minh Tuyền: "... Thật ra ấy, ban ngày tao rèn luyện thân thể, ban đêm tao mới đọc tiểu thuyết. Chúng mày tin không?"

Mấy anh lính liền cười: "Ồ, vậy thì giỏi lắm! Một mũi tên trúng 2 con chim luôn! Thằng ranh kia, đứng lại! ! !"

Đường Minh Tuyền vừa chạy vừa quay đầu nói với mấy người phía sau, nói: "Tao có đần đau mà đứng lại!"

Sau đó, không chút do dự chạy bay, thế nhưng, chờ tối về ngủ thì cậu cũng không tránh khỏi một trận đòn đau.

Cuối năm kiểm tra, Đường Minh Tuyền đầu tàu gương mẫu, lấy được thành tích ưu dị của tất cả các môn. Về sau, khi phân đội, Đường Minh Tuyền phát hiện chỉ có mỗi mình mình được điều tới đơn vị bộ đội.

Mãi đến khi tới đại đội mới, Đường Minh Tuyền mới biết được, cậu bị phân tới đơn vị bộ đội đặc chủng.

Không giống trại tân binh, đơn vị mới này là một đơn vị mạnh nhất trong quân đội. Đường Minh Tuyền giống như giọt nước rơi vào bình dầu, nhận đủ sự chất vấn khi vào đơn vị mới.

Bộ đội đặc chủng luyện binh vô cùng nghiêm ngặt, luôn thích tiến hành huấn luyện quân sự dưới những loại thời tiết ác liệt và ở những nơi cực kỳ nguy hiểm.

Ở nơi này, mỗi người đều mang trên mình một tuyệt kỹ nào đó, Đường Minh Tuyền ở đây không còn chói mắt như trước nữa, hướng chỉ bởi vì tuổi còn nhỏ mà cậu phải chịu đủ loại nghi ngờ.

18 tuổi, Đường Minh Tuyền dốc sức giành được danh hiệu Lang Vương của bộ đội, vinh dự trở thành chú bộ đội xuất sắc nhất đơn vị.

Đồng thời, cậu cũng nhận được nhiệm vụ bí mật đầu tiên, bắt được nội ứng của địch là Nhiếp Nguyên Kiệt.

Khi nhận được các loại tư liệu, Đường Minh Tuyền chăm chú đọc kĩ, Nhiếp Nguyên Kiệt, giáo sư đại học ngành Lịch sử, đã nhậm chức 3 năm. Đường Minh Tuyền miệng ngậm kẹo nhưng mặt thì lại rất nghiêm túc hỏi: "Bắt là bắt thế nào ạ?"

"Sau khi thu thập đủ chứng cứ thì có thể thương lượng với bên kia. Phải văn nghệ một tí, không được... "

Đường Minh Tuyền nói luôn: "Đã rõ ạ." Sau đó quay người rời đi, cặp trên vẫn còn kêu gào sau lưng: "Thằng nhóc kia, tôi mới xếp cho cậu thân phận mới, là một sinh viên, quay lại lấy các loại tài liệu nhanh!"

Đường Minh Tuyền không hề muốn quay lại tí nào, nhưng vì nhiệm vụ, cậu vẫn ngoan ngoãn quay lại cầm lấy đồng giấy tờ tượng trưng cho thân phận mới. Từ giờ trở đi, cậu chính là Mông Kính Vĩ, một sinh viên đại học.

Lần đầu tiên Đường Minh Tuyền gặp Hứa Y Nhàn là ở trường đại học này, ngày ấy, khuôn mặt baby của Đường Minh Tuyền vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cậu nở một nụ cười cực kỳ xán lạn, chào hỏi các bạn học: "Chào mọi người, mình là Mông Kính Vĩ, sinh viên mới chuyển trường."

Nhiếp Nguyên Kiệt mỉm cười nói: "Nghe nói em thi được thành tích rất tốt."

Đường Minh Tuyền sờ đầu, cười cười nói: "Không có đâu thầy! Chỉ là vừa may em biết làm hết mà thôi."

Lúc này các trường đại học vẫn rất nghiêm túc, Đường Minh Tuyền được xếp ngồi ở vị trí chính giữa. Bên cạnh là một cô nàng mặt lạnh rất xinh đẹp, Đường Minh Tuyền chớp chớp mắt, lấy một que kẹo từ trong balo ra rồi đưa cho cô ấy: "Cậu ăn không?"

Cô nàng lặng lẽ nhìn cậu, sau đó dứt khoát xoay đầu nhìn bảng đen. Đường Minh Tuyền cũng không buồn vì bị làm lơ, vẫn tíu tít bắt chuyện.

"Cậu tên là gì?"

"Hứa Y Nhàn."

"Dễ nghe thế!" Đường Minh Tuyền cười hỏi: "Thầy Nhiếp dạy được không?"

"Được." Hứa Y Nhàn mặt không đổi sắc cầm bút ghi bài.

"Cậu biết thầy Nhiếp một ngày dạy mấy tiết không?" Đường Minh Tuyền hỏi.

Hứa Y Nhàn quay đầu nhìn cậu, lạnh lùng nói: "Hôm qua tớ mới chuyển trường tới."

Đường Minh Tuyền: "... Trùng hợp thế! Ha ha ha ha ha..."

"Bạn Mông." Nhiếp Nguyên Kiệt bất đắc dĩ nói: "Lên lớp không được nói chuyện."

Đường Minh Tuyền nở nụ cười: "Vâng ạ!"

Sau đó, nhét kẹo mút vào miệng, đặt hai tay lên gáy, trong lòng nghĩ: Đến cùng là nên dùng văn hay dùng võ nhỉ?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 118

Chương 118: Quá trình trưởng thành của bố Đường 4

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

"Bạn Mông, lên lớp không được ăn kẹo." Nhiếp Nguyên Kiệt bắt lặc.

Đường Minh Tuyền cười rạng rỡ, nói: "Thầy ơi, em bị tụt huyết áp ạ."

Nhiếp Nguyên Kiệt: "..."

Đường Minh Tuyền quay đầu sang cười với Hứa Y Nhàn, Hứa Y Nhàn nguýt cậu một cái rồi tiếp tục nghe giảng.

Bắt đầu từ đó, Đường Minh Tuyền mở ra các loại hình như theo dõi, nhìn trộm, đột nhập vào phòng,... kéo dài tới khoảng 1 tháng.

Bởi vì thế mà Đường Minh Tuyền toàn cúp học, khiến rất nhiều thầy cô không hài lòng. Ngay cả Hứa Y Nhàn cũng cảm thấy, Đường Minh Tuyền không phải một người đứng đắn.

Đáng tiếc, đồng chí Đường Minh Tuyền không đứng đắn trong mắt mọi người lại thi được vị trí thứ nhất trong đợt thi đầu tiên kể từ lúc nhập học.

Toàn bộ bạn học: "..."

Ngoại trừ câm nín thì chẳng có cách nào diễn tả được sự sùng bái của các bạn trong lớp với Đường Minh Tuyền. Ngay cả Hứa Y Nhàn cũng rất

bất ngờ khi biết được thành tích của Đường Minh Tuyền.

Đường Minh Tuyền mỉm cười, lại gần Hứa Y Nhàn rồi hỏi: "Cậu thi thế nào?"

Hứa Y Nhàn nhanh chóng đưa tay che bài thi của mình lại, nhưng vẫn bị đôi mắt tinh như cú của Đường Minh Tuyền nhìn thấu.

Đường Minh Tuyền: "..."

Một lát sau, Đường Minh Tuyền tìm lại được tiếng nói, cố gắng đào ra một lời khích lệ, nói: "Cậu giỏi Tiếng Anh thế!"

Hứa Y Nhàn đỏ mặt, nói: "Tớ, mới từ nước ngoài trở về, vẫn chưa quan chữ Hán lắm."

Đường Minh Tuyền: "... Tớ hiểu, tớ hiểu." Nhưng mà, chỉ thi được có mười mấy điểm cũng hơi quá rồi đấy.

Hứa Y Nhàn nghĩ một hồi rồi nói thêm: "Tớ đã lấy được bằng tốt nghiệp đại học ở nước ngoài rồi. Bởi vì không đủ hiểu biết văn hóa nước nhà, nên tớ mới đi học."

Đường Minh Tuyền an ủi: "Ừm, tớ biết mà."

Hứa Y Nhàn trừng cậu: "Cậu biết cái gì?"

Đường Minh Tuyền liền nói: "Hay là... tớ bổ túc cho cậu nhé?"

Hứa Y Nhàn nhìn cậu: "Bổ túc?"

Đường Minh Tuyền hiểu ý, nở một nụ cười đáng yêu nói: "Học bổ túc, remediation. Hiểu chưa?"

Hứa Y Nhân cũng cười rục rờ, nói: "Hiểu rồi, tớ biết học bổ túc, là bồi bổ thân thể mà."

Đường Minh Tuyền: "Ừm ~ " suy từ một hồi rồi nói: "Nói thế nào nhỉ? Cũng không chỉ đơn thuần là bồi bổ thân thể, cậu ở nhà rất ít khi dùng tiếng Hán à?"

Hứa Y Nhân cúi đầu nhìn mấy bài thi trong tay, nói: "Cũng bình thường, nếu nói chuyện đơn giản thì sẽ dùng, còn không thì dùng tiếng Anh."

Đường Minh Tuyền gật gật đầu, nhanh chóng rút ra một tờ bài thi của cô, Hứa Y Nhân không ngăn kịp, tức giận lườm cậu. Vốn dĩ đã mặt đơ rồi, lườm thêm một cái giống như đang chăm chú nhìn Đường Minh Tuyền vậy.

Đường Minh Tuyền xem bài thi trên tay, nói: "Thành tích này của cậu không ổn! Cứ thế này không tốt nghiệp được đâu."

Hứa Y Nhân không phục: "Tớ học vài ngày là sẽ biết."

Về sau, Hứa Y Nhân nghiêm túc học tập vài ngày, cô đau khổ phát hiện ra, văn hóa Trung Hoa có rất nhiều thứ cô không hiểu. Đường Minh Tuyền thừa dịp chê cười cô một cách cực kỳ tàn ác, Hứa Y Nhân đã quen với sự lịch sự galant, nhất thời bị Đường Minh Tuyền chọc cho tức đến mức đầu bốc đầy khói.

"Tớ remediation cho cậu một chút nhé!" Đường Minh Tuyền lấy một cái kẹo trong balo ra, vừa bóc vỏ vừa nói.

Hứa Y Nhân nhìn cái kẹo que, nói: "Trẻ con."

Đường Minh Tuyền liền nói: "Có gì mà trẻ con? Tớ thích ăn nên tớ ăn thôi. Khi con bé, nhà tớ rất nghèo, không có tiền mua kẹo ăn. Giờ lớn lên rồi, cơm có thể không ăn, nhưng kẹo thì không thể." Hứa Y Nhân: "... Cậu

nói linh tinh, rất nhiều bạn trong lớp chúng ta cũng không có tiền mua kẹo ăn."

Đường Minh Tuyền ngậm kẹo, qua quýt nói: "Ừm... hình như thế thật. Đất nước vẫn còn nghèo mà! Nghèo như thế mà sao nhà các cậu lại về nước?"

Hứa Y Nhàn liền nói: "Bố tớ nói, Trung Quốc hiện tại khắp nơi đều là vàng, với cả, đất nước rất an toàn. Ông ngoại của tớ vẫn ở nước ngoài! Nhà chúng tớ có tiền, rất nhiều tiền."

Đường Minh Tuyền chống cằm, mỉm cười nghe cô nói. Hứa Y Nhàn trời sinh mặt đơ, rất nhiều biểu cảm không thể nào biểu lộ thông qua gương mặt.

May là cô rất xinh, thế nên khi nhìn thấy Hứa Y Nhàn mặt không biểu cảm nói ra câu "rất nhiều tiền", Đường Minh Tuyền vẫn cảm thấy cô bạn này khá đáng yêu.

Cậu khuyên: "Tiền thì đúng là có thật, nhưng nếu nhà cậu muốn kiếm nhiều tiền, vậy thì phải chú ý một chút."

Hứa Y Nhàn không hiểu, thế nên không để ý tới cậu nữa. Đường Minh Tuyền cũng không phật lòng, cậu rút quyền sách trên sách Hứa Y Nhàn rồi nói: "Tớ dạy cho! Đừng có thấy mỗi ngày tớ chạy đi chơi mà lăm, tớ giỏi lắm đấy."

Hứa Y Nhàn mới đầu không tin, nhưng về sau, Đường Minh Tuyền cứ quần lấy đòi dạy, cô không đồng ý thì ngày nào cậu cũng chạy tới trước cửa ký túc xá của cô rồi nói rằng cậu dạy tốt hơn giáo viên nhiều.

Quần tới mức Hứa Y Nhàn không chịu nổi, cuối cùng cô dùng gương mặt đơ của mình nói với Đường Minh Tuyền: "Chỉ 1 tiếng thôi."

Đường Minh Tuyền đồng ý, thế nên, mỗi buổi chiều sau khi tan học, Đường Minh Tuyền và Hứa Y Nhân đều ngồi trên băng ghế đá dưới gốc cây học bài. Ban đầu, Hứa Y Nhân còn cố ý gây khó dễ cho Đường Minh Tuyền, cô không ngừng đưa ra những đề bài là sở trường của mình.

Có một số bài chỉ có ở nước ngoài, số còn lại thì đều là những đề bài khó nổi danh của các nước.

Thế nhưng, điều khiến Hứa Y Nhân phải kinh ngạc chính là, cô hỏi bao nhiêu đề thì Đường Minh Tuyền biết bấy nhiêu đề.

Chờ tới khi Đường Minh Tuyền giải xong một bài toán, Hứa Y Nhân đã không biết nên dùng vẻ mặt nào để đối mặt với cậu. Mặc dù mặt cô vốn đơ, thế nhưng, ngay lúc này, cô có cảm giác mình không thể duy trì vẻ mặt này được nữa.

Đường Minh Tuyền lại rút ra một que kẹo socola, vừa ngậm vừa thoải mái thở dài. Cậu cười cười liếc nhìn Hứa Y Nhân, hỏi: "Còn bài nào không biết nữa không?"

Hứa Y Nhân: "...". Chăm chú nhìn một lúc, Hứa Y Nhân phát hiện ra, kẹo que mà Đường Minh Tuyền ngậm không phải là loại hàng rong 1-2 mao tiền bán ở ngoài phố.

Hứa Y Nhân: "...". Cậu bạn này là quý phương nào vậy?

Gió mùa hè mang theo hơi nóng, Hứa Y Nhân lặng lẽ nhìn Đường Minh Tuyền vừa ngậm kẹo vừa nở nụ cười với mình. Cô cảm thấy, mình và cậu tựa như người của hai thế giới. Cậu đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ mà chẳng bị lấn át, mỗi một hành động mỗi một câu nói đều khiến người khác bị lây nhiễm, thậm chí cậu còn đẹp trai, thông minh và có tiền. Hệt như một vị hoàng tử trong lòng các nữ sinh, không giống cô, chỉ là một nhúm mì chưa được lên men.

Trong lớp dần dần xuất hiện những lời đàm tiếu khi thấy hai người quen thân với nhau. Ánh mắt bọn họ nhìn Hứa Y Nhàn có chút kỳ quái.

Tuy rằng bây giờ yêu đương tự do đã không có vi phạm pháp luật như 20 năm trước nữa, nhưng mà, số người có thể chấp nhận chuyện này vẫn không nhiều. Chuyện nữ sinh quá thân thiết với nam sinh, ngày nào cũng ở cùng nhau khiến mọi người cảm thấy hai người phóng túng, không biết kiềm chế.

Hứa Y Nhàn không để ý tới chuyện này, cô vừa từ nước ngoài trở về, biết rằng trong nước hiện tại vẫn có chút bảo thủ. Nhưng Đường Minh Tuyên thì lại không như thế, sau khi nghe thấy mấy lời đồn đại này, anh đã tạm dừng việc bồ túc cho Hứa Y Nhàn.

Hai người dần dần xa cách nhau, thế nhưng, cho dù Đường Minh Tuyên chủ động tách ra thì Hứa Y Nhàn vẫn phải nhận không ít lời đồn nhảm nhí.

Thậm chí, sau khi tan học, Hứa Y Nhàn bị 3 nam sinh chặn đường.

"Nghe nói cậu thích quyến rũ nam sinh?" Một nam sinh mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, đeo kính đen hỏi. Đây là trend ăn mặc của thời đại bây giờ.

Hứa Y Nhàn nhú mày nhìn anh ta, sau đó lách qua muốn đi.

Hắn giữ chặt cô lại, Hứa Y Nhàn nhất thời bị dọa, nếu có người trông thấy cô qua lại với nam sinh thì nhất định sẽ nói cô phóng túng, không biết kiềm chế! Cho nên, cô rút mạnh tay về, tiếc rằng, nam sinh đó nắm chặt vô cùng.

Cô theo lực bị kéo lại, may mà lúc này, có một người nào đó giữ lấy cánh tay còn lại của cô.

Nhờ đó mà cô tránh được việc bị nam sinh kia ôm ấp, cô quay đầu lại nhìn người giữ tay mình, hóa ra là Đường Minh Tuyền.

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một sự uất ức, cô muốn hất tay Đường Minh Tuyền ra, nhưng anh lại nắm thật chặt.

"Thằng ranh kia, buông tay ra." Nam sinh mặc áo Tôn Trung Sơn lớn tiếng quát.

Đường Minh Tuyền lạnh lùng giơ chân đạp hấn một phát, sau đó anh kéo Hứa Y Nhàn lui về phía sau.

Sau đó, Hứa Y Nhàn đã biết được cái gì gọi là toàn năng. Cô cho rằng anh đã rất hoàn mỹ rồi, thông minh này, đẹp trai này, giàu có này và cả tốt tính nữa. Thế nhưng hiện tại, cô phát hiện, anh còn một ưu điểm nữa, chính là đánh nhau rất cừ.

Với anh, 3 người kia chỉ là 3 con gián mà thôi.

3 kẻ ngốc kia dần ý thức được, mình có làm gì thì cũng không thể tránh khỏi những cú đánh của nam sinh trông đáng yêu này, giá trị vụ lực quá mức nghịch thiên rồi. Sau đó, 3 người gào lên một tiếng rồi cặp đít chạy bay.

Hứa Y Nhàn nhìn Đường Minh Tuyền đang đưa lưng về phía mình. Thấy anh nắm chặt hai tay, Hứa Y Nhàn có chút khẩn trương.

Tại sao anh không quay người lại? Tại sao không nói gì? Anh đang nghĩ gì sao?

Hứa Y Nhàn tiến về trước hai bước, sau đó nghe thấy Đường Minh Tuyền chửi thề: "A a a ! ! ! Phiền chết mất." Tiếp theo, cô nhìn thấy Đường Minh Tuyền chạy đi...

Hứa Y Nhân như bị điện giật nhìn theo: "..."

Đường, Đường, Đường Minh Tuyền! ! !

Mà lúc này, Đường Minh Tuyền vừa đuổi theo mấy người phía trước vừa liên hệ với đồng đội.

"Tôi không cần thần bại lộ thân phận rồi, mấy anh em bên ngoài tiếp ứng chút nhé."

"ĐM, cậu nguy trang như thế mà vẫn bị bại lộ á?"

"Bị gài bẫy." Đường Minh Tuyền nói, anh biết kia là một cái bẫy, thế nhưng, có đôi lúc, mặc dù bạn biết rõ đó là bẫy nhưng bạn vẫn không thể không nhảy vào.

Về sau, lãnh đạo nhận được một Nhiếp Nguyên Kiệt có quả đầu sừng vù như cái đầu heo.

Lãnh đạo: "Mặc dù... tôi có nói là có thể dùng võ, thế nhưng có phải các cậu đã võ quá mức rồi không?"

Đường Minh Tuyền bình tĩnh trả lời: "Tên ranh này rất láu cá, bắt không thì không được, phải đánh mới sợ!"

Lãnh đạo liếc nhìn Đường Minh Tuyền, nói: "Dù gì thì người ta cũng là thầy của cậu, cậu thật sự xuống tay được?"

Nhiếp Nguyên Kiệt ôm lấy cái đầu heo, phụ họa: "Đúng đấy, chẳng hiểu truyền thống tôn sư trọng đạo gì cả."

Đường Minh Tuyền rất không khách khí đá cho hấn một cước, nói: "Vậy ông có hiểu thế nào là kính già yêu trẻ không? Cho người đi chòng ghẹo nữ sinh mà cùng làm được?"

Lãnh đạo: "Nữ sinh! ! ! Nữ sinh gì cơ?"

Đường Minh Tuyền nói lảng sang chuyện khác: "Còn chưa thu thập đầy đủ chứng cứ, làm sao bây giờ ạ?"

Thành công di dời chủ đề, lãnh đạo nhìn Nhiếp Nguyên Kiệt một lúc, rồi hơi hơi phân vân hỏi: "Hay là... đánh thêm một trận nữa thử xem?"

Nhiếp Nguyên Kiệt: "... " Con mẹ nó!

Đường Minh Tuyền vuốt cằm, nói mà không để lộ ra tí biểu cảm nào: "Các cụ đã để lại cho chúng ta nhiều hình phạt bức cung tra tấn như vậy cơ mà, cứ thử từng loại xem, chắc chắn sẽ có loại thích hợp với hân."

Nhiếp Nguyên Kiệt: "... Các người, các người có hiểu nhân quyền là gì không thế?"

"Nhân quyền?" Đường Minh Tuyền híp mắt, cho dù gương mặt có hơi baby, thế nhưng lúc cần nghiêm túc thì vẫn rất có sức đe dọa.

Nhiếp Nguyên Kiệt thành công nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của Đường Minh Tuyền khi nói chuyện: "Đó cái quái gì?"

Nhiếp Nguyên Kiệt: "... "

Sau đó, Đường Minh Tuyền nghe nói Nhiếp Nguyên Kiệt đã bàn giao tất cả chứng cứ mà ông ta che giấu, bao gồm các loại hành động, các vụ điều tra và các loại thư từ qua lại.

Còn Đường Minh Tuyền thì cứ có cảm giác, hình như mình đã quên mất chuyện gì rồi thì phải?

Sau đó, cậu nhận được điện thoại của Đường Quốc Tân, nội dung như sau: "Con trai này, con cũng 18 rồi, là người trưởng thành rồi. Có muốn về nhà xem mắt rồi kết hôn không?"

Đường Minh Tuyên: "..."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 119

Chương 119: Quá trình trưởng thành của bố Đường 5

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

"Con trai, thế nào?" Đường Quốc Tân hỏi, Đường Minh Tuyền im lặng có ý gì?

Đường Minh Tuyền mặt lạnh hỏi: "Sao đột nhiên bố lại nói cái này?"

Đường Quốc Tân liền nói: "Không phải đột nhiên đâu! 18 tuổi, cũng nên suy nghĩ tới chuyện tìm vợ rồi. Với cả, làm lính ấy, bố hiểu mà. Rất bận rộn, có khi tới 30 tuổi cũng không tìm được vợ đâu. Nếu như để mà tìm con dâu cho bố thì bố phải đợi tới lúc nào chứ?"

Đường Minh Tuyền im lặng, Đường Quốc Tân lại nói tiếp: "Chúng ta cứ đi xem mắt trước, mà không thích thì bố cũng không bắt ép đâu."

Đường Minh Tuyền mở miệng hỏi: "Bố tìm được ai rồi?"

"Con gái Lưu gia không tệ đâu!"

Đường Minh Tuyền đột nhiên hỏi: "Bố, bố cảm thấy chức vị của mình bây giờ thế nào?"

Đường Quốc Tân sửng sò, nói: "Rất cao?"

Đường Minh Tuyền liền nói: "Đấy bố xem, chức của bố đã cao như vậy rồi mà bố còn tìm thông gia chức cao làm gì, lãnh đạo bên trên biết

được sẽ cảm thấy thế nào?"

Đường Quốc Tân rit lên một tiếng, nói: "Thằng ranh kia, mà đừng có mà dắt mũi bố, bố còn cần mày giải thích à? Bây giờ là thời nào rồi mà mày còn sợ Hoàng Đề nghi kị? Việc này không tồn tại đâu con."

Đường Minh Tuyền chắc chắn nói: "Nhờ đâu có một chút khả năng thì sao ạ?"

Đường Quốc Tân cuối cùng cũng bị con trai dắt mũi, nói: "Một chút á? Ừm, có thể!"

Đường Minh Tuyền nói tiếp: "Cho nên, chúng ta hẳn là nên học tập các cụ ngày xưa, tìm một người vợ có xuất thân kinh doanh buôn bán."

Đường Quốc Tân ngây người: "Các cụ ngày xưa nói vậy sao?"

Đường Minh Tuyền nghiêm túc gật đầu, nói với ông bố ở đầu bên kia: "Đúng đấy bố. Mà bố có nghe nói tới Hứa gia mới trở về nước năm nay không?"

Đường Minh Tuyền vốn chỉ thuận miệng hỏi một chút, không ngờ rằng Đường Quốc Tân biết thật, ông kiêu ngạo nói: "Có nghe qua! Hứa gia trở về từ nước ngoài đúng không? Cả một nhà khờ khạo! Vừa mới về nước đã đòi ăn miếng bánh gato trong nước rồi, chẳng thèm suy nghĩ xem có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm cái bánh ấy! Bây giờ đang bị lão già Trịnh gia kiểm soát chính cho kia kìa! Hứa gia chắc chỉ còn cách trở lại nước ngoài thôi! Bao nhiêu tiền đập vào thị trường trong nước cũng bị người khác chia sạch, thảm lắm."

Đường Minh Tuyền: "..."

Đường Quốc Tân nói một đồng lớn rồi mới nhớ tới hỏi: "Đúng rồi, sao con biết Hứa gia? Không phải con ở bộ đội sao?"

Đường Minh Tuyền liền nói: "Hứa gia có một cô con gái, không bằng chúng ta... liên hôn chính thương đi?"

Đường Quốc Tân: "... Liên hôn chính thương?"

Đường Minh Tuyền nói: "Con thân là một phần tử của Đường gia, cũng nên giúp đỡ gia đình một chút."

"Thu hồi cái mặt không biết xấu hổ đấy đi." Đường Quốc Tân nhức đầu vì thằng con ranh ma, nói: "Đường gia chúng ta chẳng ai muốn liên hôn kiểu đấy cả, hơn nữa, liên hôn chính thương dễ dàng như thế sao? Còn chẳng bằng liên với Lưu gia cho rồi! Nhà chúng ta không thiếu tiền, làm sao phải liên hôn với Hứa gia chứ?"

Đường Minh Tuyền nói: "Bố quá nông cạn rồi! Nhà chúng ta chỉ là không thiếu tiền thôi, phải cố gắng thêm một chút nữa, để con cháu mai sau có thể có cuộc sống ấm no đầy đủ!"

Đường Quốc Tân cãi lại: "Với chính sách hiện tại, sợ gì không kiếm được tiền."

Đường Minh Tuyền: "Thế cuối cùng là bố có muốn con dâu không? Muốn thì bố sợ một chút đi." Đường Minh Tuyền tức rồi đấy! Cậu nói rõ ràng như thế rồi mà bố cậu không thể phối hợp một chút sao?

Đường Quốc Tân lúc này mới hiểu ra, sau đó nói: "Ừm, bố rất sợ, thế thôi để bố đi hỏi cho mày nhé. Không nhanh thì Trịnh gia ép Hứa gia phá sản mất."

Đường Minh Tuyền: "..."

Đường Quốc Tân rất vui vẻ! Thằng con trai ngốc nhà ông từ sau khi vào bộ đội đã khôi phục tính cách hoạt bát lúc trước rồi, chỉ có mỗi gương mặt đơ là không trở lại được như ban đầu, mỗi lần về nhà đều giống hệt

một ông cụ non. Đường Quốc Tân ban đầu còn lo lắng, nó thế này thì sao mà tìm được vợ? Kết quả, con ông tự tìm được vợ rồi này, không biết nha đầu Hứa gia kia có ngoại hình thế nào?

Ừm, con trai của ông như này thì nha đầu Hứa gia kia chắc chắn phải là một cô gái hoạt bát thích cười, khéo khi còn có hai lúm đồng tiền nhỏ ấy chứ!

Đường Quốc Tân xoa xoa tay, vui quá đi!

Hứa gia gần đây rất buồn phiền, bán phần lớn tài sản ở nước ngoài để mang về nước phát triển, không nghĩ tới lại đắc tội người ta, bây giờ bị ép đến đường cùng rồi.

Hứa gia đã chuẩn bị tốt tâm lý từ bỏ số sản nghiệp trong nước để quay lại nước ngoài. Điều này chắc chắn sẽ khiến Hứa gia thiệt hại nặng nề, thế nhưng, dù sao cũng tốt hơn là lấy trứng chọi đá. Họ đã làm tất cả mọi việc có thể làm rồi, nhưng không ai bằng lòng đưa tay giúp đỡ cả.

Hứa Long Thăng thở dài, gương mặt đơ lâu năm giờ đây cũng tỏ ra sầu lo. Đồng Gia nắm chặt tay ông, miễn cưỡng cười nói: "Không sao đâu, bố em bên kia có thể hỗ trợ. Dù chúng ta trở về đó thì cũng vẫn có thể Đông Sơn tái khởi."

Hứa Long Thăng nhìn vợ, suy sụp nói: "Xin lỗi em, là anh vô dụng."

Đồng Gia ôm lấy ông cười nói: "Sao lại thế, anh đã rất cố gắng rồi."

Hứa Y Nhân bây giờ mới biết được tình hình trong nhà, cũng biết chẳng bao lâu nữa cả nhà cô sẽ lại ra nước ngoài. Cô chợt nhớ tới chàng trai mang theo ánh nắng rực rỡ kia, từ đó trở đi, cậu không trở lại trường nữa, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nếu như cô rời đi, có lẽ cả đời này bọn họ sẽ không thể gặp lại nhau được nữa!

Trốn ngoài cửa lén nghe bố mẹ nói chuyện, Hứa Y Nhàn ôm chặt lấy hai vai.

Đột nhiên, bên trong vang lên tiếng chuông điện thoại, Hứa Long Thăng nhắc máy nghe: "Xin chào, ai vậy? ... Đường gia? Đường gia ở kinh đô sao?" Hứa Long Thăng dường như rất kinh ngạc, còn hỏi lại để xác minh.

Mới nghe được một lúc, Hứa Long Thăng đã phần nộ nói: "Liên hôn? Hứa gia chúng tôi không cần liên hôn. Tạm biệt!"

Hứa Y Nhàn sửng sốt, hình ảnh Mông Kính Vĩ trong đầu dần dần biến mất, cô biết, đây là trách nhiệm của Hứa gia tiểu thư.

Hứa Y Nhàn đẩy cửa ra, nhìn Hứa Long Thăng, nói: "Bố, liên hôn đi!"

Bố con hai người đều trời sinh mặt đờ, bởi vì chuyện này, từ nhỏ tới lớn Hứa Y Nhàn đã nhận được không ít sự đả ngộ bất công. Người Hoa ở nước ngoài vốn đã là một sự tồn tại xấu hổ, huống chi cô còn không thể biểu đạt cảm xúc, khiến người ta cho rằng cô kiêu ngạo lạnh lùng.

Hứa Long Thăng nhìn Hứa Y Nhàn, nói: "Không cần, cho dù Hứa gia chúng ta không còn đồng nào thì cũng không sẽ không liên hôn. Con còn có ông ngoại mà, chúng ta trở về là được rồi."

Hứa Y Nhàn cố chấp nói: "Liên hôn đi bố! Những thứ này không chỉ là tiền của bố, nó là tài sản ông nội tích góp cả đời. Chúng ta không thể trở về như thế này được..." Thấy Hứa Long Thăng còn muốn nói gì đó, Hứa Y Nhàn nhanh chóng nói tiếp: "Cứ xem mắt trước đã, nếu như quả thật không phải người tốt, vậy thì chúng ta trở về. Còn, nếu là người tốt thì sao? Con cũng 18 rồi, đến tuổi lấy chồng rồi, bố cứ coi như con đi xem mắt đi."

Mặc dù Hứa Y Nhàn ăn nói rất chắc chắn với bố mẹ, thế nhưng, khi ngồi trong tiệm cơm, cô vẫn rất khẩn trương. Cô biết nhà mình có chuyện, cô phải đi cầu người ta, cho nên không thể làm bộ làm tịch tới muộn được.

Cô đến nhà hàng từ sớm, gọi một bàn đồ ăn. Hứa Y Nhàn không cho bố mẹ tới cùng, cô sợ bố mẹ sẽ thương tâm, thế nên lúc này chỉ có một mình cô lẳng lặng ngồi đó.

Trong lòng cô lúc này chứa đầy suy nghĩ, cảm xúc thay đổi lên xuống như sóng đánh vào bờ.

Thiến niên rực rỡ trong trường học, Hứa Long Thăng từng hằng hái về nước, Hứa gia sắp sụp đổ, phải là một người đàn ông tệ tới mức nào thì cô mới có thể từ chối?

Sau đó, cô nhìn thấy một bóng hình quen thuộc ở ngoài cửa, bóng hình mà cô đã thấy vô số lần trong trường học.

Sao cậu ấy lại ở đây?

Chàng trai đi vào bên trong nhà hàng, nhìn xung quanh một vòng rồi nhìn thấy cô. Trong lúc Hứa Y Nhàn ngây người, chàng trai đó đã đi tới trước mặt cô.

Cậu ấy tới đây làm gì? Không phải cậu ấy cảm thấy mình rất phiền sao?

Đường Minh Tuyền mặt không cảm xúc đi tới trước mặt Hứa Y Nhàn. Sau đó Hứa Y Nhàn nghe thấy anh nói, từng câu từng chữ: "Chào em Hứa tiểu thư, anh là Đường Minh Tuyền."

Hứa Y Nhàn như bị sét đánh: "..."

Đường Minh Tuyền kéo ghế ra ngồi xuống, nhân viên phục vụ đi tới hỏi Hứa Y Nhàn: "Tiểu thư, đồ ăn vừa rồi cô gọi mang lên được chưa ạ?"

Đường Minh Tuyền nhú mào, nhìn Hứa Ý Nhàn đang chờ dẫn, quay sang nói với nhân viên phục vụ: "Mang lên đi!"

Nhân viên phục vụ nhìn hai người, có chút nhọc nhằn, nhưng ngay lập tức gật đầu rồi đi về phía phòng bếp.

"Sao thế?" Đường Minh Tuyền nhìn Hứa Y Nhàn.

"Đường? Đường gia?"

Đường Minh Tuyền nghiêm túc gật đầu, Hứa Y Nhàn tiếp tục hỏi: "Mông Kính Vĩ?"

Đường Minh Tuyền nhàn nhã ngồi đó, tay phải khẽ nắm lại, anh nói: "Cũng là anh."

Hứa Y Nhàn nhìn anh, hỏi: "Sao cậu lại nghiêm túc thế? Cậu không vui à?"

Đường Minh Tuyền dựa sát vào bàn, đan hai tay lại, anh nói rõ từng câu từng chữ cho cô nghe: "Đây là mới là tính cách thật của anh."

"Có ý gì?"

Mông Kính Vĩ chỉ là một nhân cách mà anh tạo nên, là giả thôi."

Hứa Y Nhàn trừng mắt, giận dữ: "Đều là giả?"

Đường Minh Tuyền gật đầu, Hứa Y Nhàn chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, người cô thích... căn bản không tồn tại trên thế giới này?

"Sao thế?" Đường Minh Tuyền hỏi.

Hứa Y Nhân lắc đầu, nhất thời không phân biệt được, mình thích Mông Kính Vĩ, thế có thích Đường Minh Tuyền không? Nhưng mà, dù là thích hay không, cô đều không có lựa chọn nào khác.

Hứa Y Nhân hỏi Đường Minh Tuyền: "Cậu bằng lòng lấy tớ à?"

Đường Minh Tuyền gật đầu, Hứa Y Nhân liền nói: "Tớ biết người trong nhà ép cậu tớ, tớ cam đoan với cậu, chỉ cần cậu có người thích, chúng ta sẽ ly hôn ngay lập tức, tuyệt đối không dây dưa. Tớ không phải phụ nữ bảo thủ, cậu không cần kiêng kỵ tớ, cậu bằng lòng giúp nhà tớ vượt qua khó khăn, tớ đã rất cảm kích rồi."

Đường Minh Tuyền nhú mày: "Cam đoan sao? Được đấy."

Hai người nhất trí đạt thành hiệp nghị, sau đó Đường Minh Tuyền dẫn Hứa Y Nhân về nhà gặp bố mẹ. Đường Quốc Tân và Thiện Chi Viện nhìn thấy Hứa Y Nhân thì đột nhiên cảm thấy sét đánh giữa trời quang.

Ồ, cô gái đáng yêu thích cười có hai má lúm đồng tiền đâu? Thiện Chi Viện nhìn hai cái mặt đơ trước mặt thì chạy vào nhà vệ sinh khóc lóc om trời.

Về sau, Hứa Y Nhân dẫn Đường Minh Tuyền về nhà gặp Hứa Long Thăng và Đồng Gia, hai ông bà cũng cảm thấy như sét đánh giữa trời quang. Sao con gái của mình lại tìm được một người chồng mặt đơ y hệt nó tại kinh đô thế này?

Hứa Y Nhân cuối cùng cũng không rõ, cô gả cho Đường Minh Tuyền là bởi vì yêu thích hay là vì gia tộc. Còn Đường Minh Tuyền thì đơn giản hơn nhiều, anh thích Hứa Y Nhân, cho nên, anh muốn cưới cô.

Cam đoan? Anh chỉ cam đoan sẽ đuổi sạch những người mon men Hứa Y Nhân mà thôi, cho nên không tồn tại cái gì mà tìm được người mình yêu thích đâu.

Về sau, Hứa Y Nhân sinh được một cặp song sinh, cô nói với Đường Minh Tuyền rằng muốn cho con trai út kế thừa gia nghiệp nhà họ Hứa. Đường Minh Tuyền lúc đó liền hỏi cô có muốn sửa họ cho con không?

Hứa Y Nhân lắc đầu, cho nên, Hứa Y Nhân không biết được, câu hỏi này của Đường Minh Tuyền chẳng qua là muốn nói, nếu như em muốn, vậy thì cứ đổi đi!

Đường Minh Tuyền cuối cùng cũng trở thành một người đàn ông anh tuấn, anh không còn là thiếu niên mang theo ánh nắng rực rỡ trong lòng cô nữa. Hai đứa bé sinh ra đều được Đường Minh Tuyền chăm sóc, đó cũng là lần đầu tiên Hứa Y Nhân biết được, hóa ra dưới lớp bọc nghiêm túc lạnh lùng kia lại là một trai tim ngọc ngạch trẻ con.

Sau khi Đường Minh Tuyền ngậy thơ chơi đùa với hai anh em sinh đôi nhà họ Đường hơn 10 năm trời, Hứa Y Nhân mới dần dần hiểu ra, có lẽ hai người sẽ sống bên nhau cả đời như thế.

Mấy chục năm qua đi, hai người không hề cãi lộn, mỗi ngày đều bình bình an an giống như một đôi vợ chồng già.

Có một ngày, cháu nội của bọn họ là Đường Hồ Lô chạy vào thư phòng của Hứa Y Nhân chơi, cậu bé tìm được một tấm ảnh được bà nội giấu trong ngăn kéo. Người trong ảnh là Đường Minh Tuyền năm 18 tuổi.

Thế là, Đường Hồ Lô lao ra ngoài: "Ông nội, cái này không công bằng, vì sao khuôn mặt trẻ con của ông lại biến mất, còn cháu thì dù trưởng thành rồi vẫn là mặt trẻ con?" Đường Hồ Lô chỉ vào ảnh kêu to.

Đường Minh Tuyền cầm lấy tấm ảnh xa lạ, trên môi nở một nụ cười, ông biết mà.

Edit 1: T up luôn 1 thể phần về bố Đường, vài hôm nữa up luôn 1 thể về Đường Hình Bạch Nhụy nhé!

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 120

Chương 120: Đường Hình và Bạch Nhụy 1

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

Bạch Nhụy họ Bạch, tên Nhụy, có nghĩa là nhụy hoa màu trắng, hay trái tim thuần khiết.

Đây là sự kỳ vọng của mẹ Bạch Nhụy dành cho con gái. Chung Gia Thanh hy vọng, con gái mình có thể là một mỹ nữ ngây thơ, vô lo vô nghĩ. Giống như những diễn viên trên TV vậy, là một Bạch Liên Hoa khiến người khác phải yêu mến.

Đáng tiếc, gen của Chung Gia Thanh quá mạnh, Bạch Nhụy quả thật đã được dạy thành một Bạch Liên Hoa yếu đuối, thế nhưng ngoại hình của cô thì lại là một đoá hoa hồng đỏ, yêu kiều quyến rũ.

Đương nhiên, một học sinh tiểu học như Bạch Nhụy thì tạm thời không đến mức như vậy. Nhưng mà, so với các bạn cùng trang lứa, Bạch Nhụy trưởng thành hơn rất nhiều. Cô xinh đẹp hơn, biết làm nũng hơn, khiến người ta chỉ liếc mắt đã nhận ra cô khác biệt so với mọi người.

Người Trung Quốc đều rất thích so sánh hơn thua, ngay cả một đám học sinh tiểu học cũng như vậy. Huống chi, đây lại là một trường học quý tộc, mặc dù danh nghĩa bên ngoài thì nó chỉ là một trường tiểu học trung tâm số 16.

Đại đa số học sinh học ở đây đều là người có thân phận, có địa vị. Bố Bạch vừa mới kiếm được tiền thì liền đập một đồng lớn vào đây để có thể đưa Bạch Nhụy tới học.

Từ đó, quá trình bị ức hiếp kéo dài tới 6 năm được bắt đầu. Những hành động của trẻ con, thường rất vô tình, nhưng lại cực kỳ tàn nhẫn.

Nhưng thủ đoạn của học sinh tiểu học cũng rất ngây thơ, chỉ đơn giản là túm tóc, vẽ linh tinh vào sách vở, giấu ghế, ném rác rồi tan học thì không cho đi. Khi đó, bọn họ vẫn chưa dám ra tay đánh người, Bạch Nhụy cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Trong trường có rất nhiều học sinh đẹp trai xinh gái, nhưng nổi bật nhất thì phải kể đến hai anh em nhà họ Đường.

Ngoại hình của hai anh em sinh đôi Đường gia cũng không giống nhau, anh trai tên là Đường Hình, em trai tên là Đường Diễn. Mặc dù ngoại hình có sự khác biệt, thế nhưng bởi vì đều không thích cười và khí chất quá giống nhau nên nhìn qua thì cảm thấy bọn họ giống hệt nhau.

Nghe nói ông nội của bọn họ có chức rất to trong chính phủ, bố thì vừa được chuyển tới cương vị quan trọng, ông ngoại lại là nhà giàu nhất kinh đô, còn mẹ thì rất hay bay ra nước ngoài công tác.

Hai anh em bọn họ mặc dù không hề hòa nhập với lớp, thế nhưng không có ai dám đi gây chuyện với bọn họ cả.

Bạch Nhụy đương nhiên cũng biết hai người, lúc cô kêu đau vì bị kéo tóc, Đường Hình sẽ liếc mắt qua nhìn; lúc cô nức nở vì bị vẽ linh tinh vào sách vở, Đường hình sẽ nhíu mày; lúc cô bị giấu ghế phải đứng học bài, Đường Hình sẽ nghi hoặc nhìn chăm chú; lúc cô bị ném rác vào người, Đường Hình cho cô một ánh mắt hờ hững.

Bạch Nhụy đều biết hết, không phải bởi vì cô quá chú ý tới Đường Hình, mà là bởi vì, cô vốn dĩ luôn hướng tới ánh sáng. Hai anh em họ giống như ánh sáng vậy, đối với Bạch Nhụy, Đường gia ngồi tít trên cao kia chính là ước mơ của cô.

Cô không thích cái trường này, nhưng cô không có cách nào mở miệng nói với bố. Gia đình của cô vô cùng hạnh phúc, có bố mẹ yêu thương lẫn nhau, có em trai đáng yêu làm bạn.

Một nhà bốn người, trai gái song toàn, bố mẹ hòa thuận, chị em đoàn kết, đủ ăn đủ mặc. Có thể nói, Bạch gia không thiếu bất cứ thứ gì, cho nên, dù phải rất nhiều tủi thân uất ức khi ở trường, Bạch Nhụy cũng không muốn mang mấy chuyện tiêu cực đó về nhà. Mỗi ngày, cô đều trở về nhà với nụ cười thật tươi trên mặt.

Thời kì đó, các trường đều không chia lớp, vậy nên Đường Hình và Bạch Nhụy đã định trước sẽ làm bạn cùng lớp 6 năm học.

Bạch Nhụy chưa từng nói chuyện với Đường Hình, cô biết rõ mình và Đường Hình không phải người của một thế giới. Nhưng có lẽ, bởi vì bản thân rất hay bị bắt nạt thế nên Bạch Nhụy luôn hâm mộ những con người có thể tự do cười đùa dưới ánh mặt trời.

Năm Bạch Nhụy học lớp 3, em trai Bạch Tử Hàn của cô bắt đầu đi học. Lần đầu tiên cậu biết, người chị dịu dàng thích cười của mình lại bị người khác ăn hiếp. Bạch Tử Hàn giống như pháo bị đốt, cả người nổ bùng đoàn bay tới tận khối lớp 3.

Đáng tiếc, bởi vì còn nhỏ nên sức lực cũng nhỏ, muốn báo thù cho Bạch Nhụy vào lúc này? Đó là chuyện không có khả năng. Lần đầu tiên Bạch Nhụy bị đánh, cô chỉ có thể ôm lấy em trai mà chịu đựng.

Lúc ấy cả lớp náo loạn vô cùng, sau đó, nhờ anh em nhà họ Đường đi vào mà cả lớp đột nhiên yên tĩnh lại. Cũng không ai dám đánh Bạch Nhụy

nữa, nhất thời, mọi người chỉ biết nhìn nhau, rồi tản ra.

Bạch Nhụy càng thêm sùng bái anh em nhà họ Đường, ngay cả Bạch Tử Hàng cũng cảm thấy hai người anh này thật lợi hại.

Từ đó, hai chị nhà họ Bạch sống nương tựa vào nhau, Bạch Nhụy bị người khác bắt nạt, Bạch Tử Hàng luôn hét ầm lên rồi chạy như bay tới đòi báo thù.

Bạch Nhụy càng ngày càng xinh đẹp, còn Bạch Tử Hàng thì càng ngày càng giỏi đâm đánh.

Trong mắt hai anh em nhà họ Đường, chị em nhà họ Bạch chỉ là một góc phong cảnh trong trường mà thôi, có lẽ sẽ chợt trông thấy, nhưng họ cũng chẳng để ở trong lòng.

Anh em nhà họ Đường có gương mặt tương đối đơ, chuyện này ít nhiều gì cũng có liên quan tới gen của mẹ và thói quen của bố. Cho nên, hai anh em họ chỉ có thể đi trên con đường mặt đơ không lối về.

Nhưng, không phải bọn họ không thể tươi cười kinh ngạc hay lo sợ, chỉ đơn giản là có rất ít chuyện có thể khiến bọn họ thay đổi sắc mặt.

Cảm xúc mà hai anh em nhà này tỏ ra nhiều nhất chính là sự tức giận, mà nguồn cơn thì lại đến từ chính phụ thân đại nhân nhà mình. Bố Đường thân là một người mặt đơ, nhưng lại luôn thích làm mấy trò hồ con trai.

Lúc hai anh em được 3 tuổi, ngoại trừ trêu chọc hai thằng con thì bố Đường còn bắt đầu rèn luyện thân thể và tập võ cho bọn họ.

Sau khi hai người đã học xong được bài võ thì cuộc sống tiểu học cũng vừa hay bắt đầu. Lúc này, ngoại trừ phải làm bài tập về nhà, hai anh em còn phải đấu võ với bố Đường, kết quả thì đương nhiên là bị đập cho không ngóc được đầu dậy. Vì vậy, hai anh em nhà họ Đường càng ngày

càng trở nên lạnh lùng, mỗi ngày về nhà đều bị bố lôi ra đánh, thử hỏi có ai còn cười được nữa.

Anh em nhà họ Đường đương nhiên không cười nổi, bạn bè của họ biết được thì liền cười nhạo bọn họ, kết quả là bị đánh cho đến mức kêu cha gọi mẹ, từ đó về sau không còn ai dám tới chê cười anh em bọn họ nữa. Đánh không lại cha già nhà mình, nhưng đánh bọn nhãi con này thì đơn giản như chơi.

Trong nhóm chơi cùng anh em nhà họ Đường, chỉ có một cô bé duy nhất, tên là Thẩm Bối Bối. Ngoại hình rất đáng yêu và dễ thương, hai mắt vừa to vừa có hồn, cười lên còn thấy hai lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện.

Đường Hình chú ý tới Bạch Nhụy, là nhờ Thẩm Bối Bối,

Trước đó Đường Hình cũng thường xuyên nhìn thấy Bạch Nhụy, cô rất hay bị các bạn khác bắt nạt, mặc dù không biết nguyên nhân là gì, nhưng hành động không phản kháng lại của cô khiến Đường Hình cảm thấy mình chẳng cần phải thương tiếc cho cô làm gì.

Đến năm lớp 6, các nữ sinh lúc này đã bắt đầu để ý tới vẻ ngoài của mình, và Bạch Nhụy thì cũng trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều.

Thẩm Bối Bối chống cằm, nhìn Đường Hình và Đường Diễn rồi hỏi: "Hai cậu nói xem, Bạch Nhụy và tớ ai xinh hơn?"

Đường Hình và Đường Diễn rõ ràng đều sững sờ, hai anh em quay đầu lại nhìn Bạch Nhụy đang ngồi bên đồng rác, lúc này mới nghiêm túc quan sát cô bạn học cùng lớp.

Đường Diễn chỉ nhìn một chút rồi quay đầu lại nói: "Chắc là cậu!"

Đường Hình nhìn chăm chú một hồi, Bạch Nhụy có một đôi mắt rất có sức hút, bờ môi đỏ rực, lúc này cô hơi nhếch nhác, đang cúi đầu nghiêm túc gấp hạc giấy.

Đường nhìn nhìn lâu thêm một chút, cậu thấy Bạch Nhụy vén chút tóc trước trán ra sau tai, lộ ra làn da trắng như tuyết, Đường Hình nhú mày quay lại, nói với Thẩm Bối Bối: "Bạn ấy cũng khá xinh."

Thẩm Bối Bối nhìn Đường Hình bằng ánh mắt không thể tin được, cô nàng chất vấn: "Cậu vừa mới nói gì cơ?"

Đường Diễn dùng ánh mắt nhìn một thẳng ngốc để nhìn Đường Hình: "Anh ngốc à?"

Thế là, Đường Hình chân thành nói với Thẩm Bối Bối: "Cậu xinh."

Bạch Nhụy nghe được tiếng nói của Thẩm Bối Bối, cô nhìn qua theo phản xạ thì chợt trông thấy ánh mắt của Đường Hình, Bạch Nhụy mỉm cười với cậu.

Sau đó, hai người đều tốt nghiệp rồi tới trường mới để học. Lúc chia lớp, Bạch Nhụy và Đường Hình lại được phân tới cùng một lớp, Đường Hình nhìn thấy nhưng cũng không quá để ý.

Học sinh cấp 2 đã không còn giống học sinh tiểu học nữa. Rời khỏi ngôi trường tiểu học, bước vào cánh cổng của ngôi trường cấp 2 cũng giống như một đứa trẻ con phải bỏ đi sự ngây thơ của mình để chính thức trở thành một cô cậu thiếu niên.

Và, Bạch Nhụy rất không may khi một lần nữa lại bị xa lánh. Sự bắt nạt của cấp 2 nghiêm trọng hơn cấp 1 rất nhiều, khi bị ngăn lại ở sân vận động, Bạch Nhụy đã chuẩn bị tốt tâm lý tâm mũi sưng vù rồi.

Bạch Nhụy rất sợ, ở tiểu học cô đã bị bắt nạt rất nhiều lần, nhưng chưa từng bị đánh, cùng lắm chỉ là kéo tóc và bắt đứng mà thôi.

Cô thật sự sợ hãi!

Bạch Nhụy ôm lấy đầu, 5 học sinh nữ trước mặt đều là những người không thích học tập, bình thường cũng chỉ thích chơi đùa với các nam sinh. Một nữ sinh đi tới giật tóc Bạch Nhụy, ép cô phải ngẩng đầu lên. Bạch Nhụy bị đau nên kêu lên một tiếng.

Các nữ sinh khác liền cười nhạo, nói: "Mày kêu như vậy là có ý gì? Định quyến rũ ai à?"

Họ vừa nói vừa đá Bạch Nhụy, cô lão đảo một chút, cố gắng khiến mình không bị ngã sấp xuống.

"Cởi hết quần áo của nó ra rồi chụp vài tấm ảnh xem chơi đi!" Một nữ sinh khác đề nghị.

"Đừng mà." Bạch Nhụy kêu lên, sau đó xoay người muốn chạy.

Mấy người đó nhanh chóng chặn đường cô, một người kéo cổ áo cô lại, tay vừa mới đặt lên cúc áo thì đã cảm thấy có cái gì đập vào gáy.

Cô ta kêu lên một cách đau đớn, sau đó ngã ngối xuống đất. Những người khác nghe thấy tiếng kêu thì khựng lại, đồng loạt chuyển tầm mắt về phía nữ sinh nằm dưới đất và chiếc cặp sách bên cạnh cô ta. Sau đó họ quay đầu lại, rồi chợt trông thấy Đường Hình đang ngồi phía trên tường rào.

Cậu lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt, lên tiếng hỏi: "Làm cái gì đấy?"

Mấy nữ sinh nhìn nhau, nói: "Không liên quan gì tới cậu hết."

Đường Hình nhảy xuống, phúi phúi bụi bặm trên người, sau đó đi tới chỗ chiếc cặp bị rơi, cúi người nhặt lên rồi cũng phúi phúi mấy vết bẩn.

Vừa phúi vừa nói: "Không phải do cậu quyết định."

Đường Hình nhìn về phía Bạch Nhụy, lúc này, hai mắt cô rưng rưng, ánh mắt tràn đầy sự hi vọng nào đó.

Đường Hình vươn tay tới trước mặt Bạch Nhụy, Bạch Nhụy không dám tin nhìn cậu, sau đó cầm lấy bàn tay cậu.

Đường Hình nắm tay Bạch Nhụy rời đi, mấy nữ sinh kia không dám cản lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người đi xa. Đường Hình đi được vài bước thì đột nhiên dừng lại.

Đường như đang ngẫm nghĩ gì đó, cuối cùng, cậu quay đầu lại nhìn mấy nữ sinh đằng sau, hai mắt lộ rõ sự rét buốt khiến người ta phải run rẩy.

"Sau này, cô ấy được tôi bảo kê, động đến cô ấy tức là động đến tôi, tôi không nói đùa đâu."

Nói xong, Đường Hình nắm tay Bạch Nhụy ra khỏi sân vận động.

Cổng trường cấp hai số 16 có một cây đại thụ với lịch sử hàng trăm năm, mùa hè tới, tán lá rậm rạp của nó sẽ vươn ra, mang tới chút mát mẻ giữa thời tiết nóng bức.

Đường Hình dẫn Bạch Nhụy tới đây, cậu nhìn xung quanh một chút, không thấy ai mới nói với Bạch Nhụy: "Cậu tự mình trở về sao?"

Bạch Nhụy gật đầu, cô lau nước mắt, nói với Đường Hình: "Cảm ơn cậu!"

Đường Hình gật gật đầu, nhìn cô rồi nói: "Về sau bị bắt nạt thì nói với tớ."

Bạch Nhụy ngượng ngùng nói lời cảm ơn, Đường Hình nói tiếp: "Tớ đã nói sẽ bảo kê cậu, Đường Hình tớ nói được làm được. Cấp 2 không giống cấp 1, chúng ta từng học cấp 1 với nha, giúp đỡ cậu là việc nên làm."

Đường Hình cảm thấy, nếu như cậu không đưa tay giúp đỡ Bạch Nhụy, vậy thì cuộc sống cấp 2 của cô sẽ khó khăn và tàn nhẫn hơn cấp 1 rất nhiều.

Hơn nữa, cậu với cô đã là bạn cùng lớp tận 6 năm, Đường Hình cho rằng mình đủ khả năng để giúp cô, thế nên cậu đã ra tay.

Bạch Nhụy gật đầu nhẹ, sau đó lấy ra một lọ thủy tinh từ trong balo, cô đưa cho Đường Hình, nói: "Đây là hạc giấy, trong này có 1000 con. Tớ nghe nói, nếu gấp đủ 1000 con hạc giấy thì có thể ước một nguyện vọng."

Bạch Nhụy nói, trên mặt cô lúc này chứa đầy ý cười, cơn gió mùa hè phả lên tóc cô, hai mắt cô híp lại thành hình trăng khuyết, vừa rực rỡ vừa lộng lẫy, nó có một sự cuốn hút nào đó mà người đối diện không thể bỏ qua.

Theo tiếng gió, giọng nói dịu dàng của Bạch Nhụy bay vào tai Đường Hình: "Tặng cậu này."

Đường Hình nhìn cô, đưa tay nhận lấy cái bình thủy tinh.

Đây là lần đầu tiên hai người chính thức đối mặt với nhau, bánh xe vận mệnh cũng bởi vậy mà chuyển động.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 121

Chương 121: Đường Hình và Bạch Nhụy 2

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

Đường Hình nhận lấy bình thủy tinh rồi cúi xuống nhìn, bên trong bình là những chú hạc giấy đủ màu sắc, mặc dù rất bé nhưng vẫn có thể nhìn ra, nó được gấp rất đẹp.

Đường Hình lắc lắc bình đựng hạc, ánh sáng của mặt trời rơi lên thành bình rực rỡ vô cùng.

Đường Hình nhìn Bạch Nhụy, hỏi: "Cậu gấp nhiều như vậy, cứ thế tặng tớ không sao chứ?"

Bạch Nhụy cười nói: "Không sao đâu, nguyện vọng của tớ đã thành sự thật rồi."

Đường Hình nhìn cô, gật gật đầu, sau đó ôm theo bình hạc giấy đi trước, Bạch Nhụy đi theo sau cậu, hai người cùng nhau ra khỏi cổng trường.

Mấy nữ sinh kia quả nhiên không còn kiếm chuyện với Bạch Nhụy nữa, dường như họ rất sợ Đường Hình. Những người khác không biết chuyện này, thế nên, những ngày an toàn của Bạch Nhụy chỉ dừng lại ở con số 3.

Một bạn nữ cùng lớp khi đi ngang qua bàn Bạch Nhụy đã thuận tay đập quyển sách lên đầu cô.

Đường Hình và Đường Diễn đang nghe người khác nói chuyện phiếm thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu, cậu quay sang nhìn Bạch Nhụy, rồi lại nhìn nữ sinh nào đó đang vui vẻ lùi về sau.

Đường Hình ngẫm nghĩ một hồi, sau đó cậu lấy một viên socola từ trong balo của Đường Diễn ra, đứng dậy đi tới chỗ của Bạch Nhụy, đưa viên socola ấy cho cô.

Bạch Nhụy ngậy người nhìn cậu rồi nhận lấy viên socola, sau đó cô nghe thấy Đường Hình nói: "Đứng dậy."

Bạch Nhụy đứng dậy theo phản xạ, lại nghe thấy Đường Hình nói tiếp: "Đi theo tớ."

Bạch Nhụy ngỡ ngác chạy theo. Đường Hình dẫn cô tới trước mặt nữ sinh vừa đập đầu cô. Nữ sinh kia dường như không ngờ tới Đường Hình sẽ xen vào chuyện này, cô ta ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Đường Hình.

Đường Hình dừng lại trước mặt cô ta, từ trên cao nhìn xuống, sau đó kéo Bạch Nhụy tới, nói với nữ sinh kia: "Xin lỗi."

Nữ sinh đó sững sờ, hết nhìn Bạch Nhụy lại nhìn Đường Hình, Đường Hình không còn kiên nhẫn, cậu nhíu mày nói: "Xin lỗi đi, đừng để tôi lặp lại một lần nữa."

Thế là, nữ sinh đó ngoan ngoãn nói xin lỗi.

Đường Hình đẩy Bạch Nhụy lên một bước, nói với bạn học nữ: "Về sau còn làm như thế nữa không?"

Nữ sinh lắc đầu, Đường Hình nói: "Tốt nhất là như thế."

Sau đó, cậu lại dắt Bạch Nhụy về chỗ của cô, cuối cùng mới quay lại chỗ ngồi của mình.

Đường Diễn và mấy người bạn ngây ngốc nhìn xem hành động vừa rồi của Đường Hình, mãi tới khi cậu về, mấy người mới cười hỏi: "Sao thế? Vừa ý người ta à?"

Thẩm Bối Bối cũng cười nói: "Đường Hình sẽ không vừa ý bạn ấy đâu!"

Đường Hình nhìn đám bạn, nói: "Bạn học 6 năm, lại cùng một trường đi ra, người ta có việc thì mình phải giúp, hiểu không?"

Mấy anh em nhìn nhau một hồi rồi cười ra tiếng: "Hiểu rồi!"

Chuyện này chẳng qua chỉ là một sự vui đùa, mọi người sau đó cũng không để ý tới nữa. Mặc dù Đường Hình bảo kê Bạch Nhụy, nhưng cũng chỉ là bảo kê mà thôi, bởi vì Bạch Nhụy không được vào nhóm bạn bè của Đường Hình.

Sau khi có được lời xin lỗi từ bạn nữ kia, Bạch Nhụy cực kỳ biết ơn Đường Hình, ngoài ra, còn có chút cảm tình nào đó mà chính cô cũng không hiểu thấu.

Về sau, ngày nào Bạch Nhụy cũng xuất hiện ở những nơi có Đường Hình.

Lúc Đường Hình chơi bóng rổ, Bạch Nhụy đi theo mấy bạn nữ, đứng ở bên ngoài nhìn cậu chơi bóng.

Lúc Đường Hình lên thư viện, cô ngồi ở chiếc bàn sau lưng cậu.

Lúc Đường Hình tới nhà ăn, cô chạy theo gọi những món mà Đường Hình đã gọi.

Lúc Đường Hình tới sân vận động chạy bộ, cô ngồi dưới bóng cây bên cạnh nhìn cậu.

Cảm giác mà Bạch Nhụy dành cho Đường Hình, có lẽ giống như sự hâm mộ, sự sùng bái mà fan dành cho thần tượng vậy.

Cô đi theo sau cậu, từ năm lớp 7 tới năm lớp 9, nhưng cô không dám ngày nào cũng đi theo, bởi vì cô sợ cậu sẽ chán ghét điều này. Cô cố gắng hết sức để khiến mình có thể xuất hiện một cách phù hợp với hoàn cảnh, cô cũng rất cố gắng để khiến cậu không nhìn thấy mình.

Cô biết, Đường Hình là một vệt sáng trong lòng cô, cậu giúp cô tránh được cái ngày cực kỳ đáng sợ đó, cậu giúp cô nhận được lời xin lỗi mà cô nên có được.

Cô cũng biết, Đường Hình sẽ không hiểu hai việc làm đơn giản đó của cậu đã mang tới cho cô những gì?

Cả nước đã có bao nhiêu người tự sát bởi vì không chịu nổi sự ức hiếp, bắt nạt? Bạch Nhụy không biết, nhưng cô biết mình không không đủ kiên cường, nếu như không có Đường Hình, có lẽ cô sẽ lựa chọn ra đi vào một ngày nào đó.

Thế nhưng, Đường Hình như một vệt sáng, chiếu sáng kiếp sống học sinh đáng sợ của cô, chiếu sáng mỗi một nơi tăm tối trong cái trường học này, khiến cô có thể an toàn khi tới bất cứ đâu.

Vào thời khắc đó, cô không thể không sùng bái cậu, cũng không thể không yêu thích con người đó.

"Cậu có biết Bạch Nhụy đi theo cậu không?" Thẩm Bối Bối vừa cầm một khâu kim vừa hỏi Đường Hình.

Tầm mắt Đường Hình vừa vận dừng trên thân ảnh của Bạch Nhụy, cô đang ăn cơm cùng Bạch Tử Hàng ở quán ăn nhỏ đối diện, cậu đáp: "Biết."

Thẩm Bối Bối lại hỏi: "Thế cậu không định cảnh cáo cô ấy à?"

Đường Hình quay đầu nhìn Thẩm Bối Bối, Thẩm Bối Bối nói tiếp: "Nhìn tớ làm gì? Chẳng lẽ cậu thích cô ấy đi theo cậu suốt ngày sao?"

Đường Hình lại quay đầu nhìn về phía Bạch Nhụy, thích không? Cậu không biết. Nhưng mà, có một điều cậu có thể khẳng định, cậu không chán ghét cô.

Thẩm Bối Bối nhận lấy con sò mà Đường Diễn nướng cho, cô dùng đũa một lần để ăn, thoải mái thở ra một hơi, sau đó nói: "Mấy bạn nữ trong lớp đều nói cô ấy không sạch sẽ, Đường Hình, cậu đừng có để bị mê hoặc."

Đường Hình quay đầu nhìn Thẩm Bối Bối một chút rồi cúi đầu ăn.

Ngày hôm sau, lúc Đường Hình đi học thì phát hiện ra Bạch Nhụy lại đi theo phía sau mình.

Đường Hình không nói gì, chỉ đi về phía trước, Bạch Nhụy thấy anh đi cũng đi theo, mãi tới khi tới một công viên xa lạ, cô mới nhận ra có gì không đúng.

Bạch Nhụy sững sờ, cô thấy Đường Hình quay lại nhìn mình, trên mặt cậu mang theo một nụ cười, đây là lần đầu tiên cô thấy Đường Hình cười, nụ cười đó sao mà đẹp đến vậy.

Bạch Nhụy nghe thấy Đường Hình nói: "Cậu đi theo tớ à?"

Bạch Nhụy muốn phản bác lại, cô chỉ là cùng đường tới trường với cậu thôi, sao có thể tính là đi theo? Thế nhưng cô đột nhiên nhận ra, bây

giờ cậu và cô đang đứng trước một công viên xa lạ, không thể nói như thế kia được.

Bạch Nhụy cúi đầu: "Xin lỗi cậu."

Đường Hình hỏi: "Cậu thích tớ?"

Bạch Nhụy cúi đầu, Đường Hình lại nói: "Cậu có biết Nhất Trung không?"

Bạch Nhụy gật đầu, Đường Hình xoa đầu cô rồi nói: "Nếu như cậu đổ vào đó, tớ sẽ đồng ý ở bên cậu."

Bạch Nhụy trừng lớn mắt nhìn cậu, nhưng cậu lại chỉ cười cười rồi quay người rời đi.

Từ đó về sau, Bạch Nhụy bắt đầu điên cuồng học tập, cô không có thời gian để đi theo Đường Hình nữa.

Sau đó, cô thi lên cấp 3 rồi nghỉ hè. Cô ngơ ngác ngồi trên giường suy nghĩ, có phải Đường Hình cố tình nói vậy để cô không đi theo cậu nữa? Cậu phát hiện ra cô đi theo mình, nhưng lại ngại nói thẳng ra nên đã dùng một biện pháp dẹt dẹt đến vậy để từ chối cô?

Một thời gian sau, thành tích thi cấp 3 được công bố, Bạch Nhụy đã đỗ vào Nhất Trung như ý nguyện, bố cô còn bày tiệc tận 3 ngày để khoe con.

Khi Bạch Nhụy đeo balo tới Nhất Trung nhập học, cô có chút thất vọng, bởi vì cô không hề biết Đường Hình sẽ thi vào trường nào.

Năm học mới bắt đầu vào tháng 9 như thường lệ, thời tiết vẫn còn sự nóng bức của mùa hè, thế nhưng ở đây đã chẳng còn cây cổ thụ trăm năm như ở trường cấp 2 số 16 nữa rồi.

Học sinh ra ra vào vào ngoài cổng trường, dưới ánh nắng mùa hè, trông ai nấy cũng đều tràn ngập sức sống. Bạch Nhụy kéo kéo quai cặp, sau đó, cô nhìn thấy Đường Hình đứng ở ngoài cổng trường.

Đường Hình vẫn là Đường Hình lúc trước, chỉ có điều đã đẹp trai một chút. Cậu dựa lưng vào bờ tường cạnh cổng trường, học sinh nào ra vào cũng phải quay đầu nhìn cậu một cái.

Lúc này, Đường Hình đã nhìn thấy Bạch Nhụy, cậu lại nở nụ cười như hôm ở công viên, Bạch Nhụy trông thấy mà ngây ngẩn hết cả người, cô nắm chặt quai cặp chạy tới trước mặt cậu.

Đường Hình cười nói: "Giữ đúng lời hẹn, cậu đã thi đỗ rồi, vậy thì bọn mình chính thức bên nhau nhé."

Bạch Nhụy không thể tin nổi, hỏi lại: "Thật sự?"

Đường Hình gật đầu, Bạch Nhụy cười lớn rồi nhảy qua ôm lấy cậu. Đây là hành động to gan lớn mật nhất của cô, nhưng cô đang rất vui, cả người kích động tới mức không thể tự kiềm chế.

Đường Hình dường như đã sớm đoán được, khi cô nhào tới cậu cũng vừa hay đưa tay đón được.

Đây cũng là sự bắt đầu của hai người, trong sự qua lại của rất nhiều học sinh, dưới cái nóng nực của mùa hè, khi mới chỉ là những cô cậu 15 tuổi, hai người họ đều thích lẫn nhau.

"Đường Diễn, cậu biết không? Anh cậu đang yêu đương với Bạch Nhụy đấy."

Đường Diễn sững sờ, cậu nhìn Thẩm Bối Bối một chút rồi hỏi: "Thật à?"

Thẩm Bối Bối gật đầu nói: "Rất nhiều người ở cổng trường nhìn thấy đấy, OMG, anh cậu thế mà lại đi thích kiểu con gái thế kia."

Đường Diễn nhú mày: "Anh ấy thích là được rồi, quan tâm kiểu này kiểu nọ làm gì? Cậu đừng có mà đi quản chuyện cả anh ấy, tính tình anh ấy không tốt đâu."

Thẩm Bối Bối gật đầu nói: "Tớ chẳng thèm! Tối nay đi xem phim không?"

Đường Diễn gật đầu nói: "Cậu thích đi thì đi!"

Thẩm Bối Bối reo hò thích thú: "Ok, vậy tối tớ tới tìm cậu nhé."

Đường Diễn lắc đầu cười, sau đó cậu nhìn thấy Đường Hình đi về phía này, và cả Bạch Nhụy đằng sau Đường Hình nữa.

Chuyện có thể ngẫu nhiên học cùng lớp 10 năm là chuyện rất hiếm khi xảy ra.

Đường Hình và Bạch Nhụy, tiểu học là duyên phận, cấp 2 là tình cờ, còn cấp 3 này, là do Đường Hình nhờ bố Đường.

Chuyện chuyển lớp này với ông là quá dễ dàng, giống như chuyện ông nhờ người cho Đường Hình và Đường Diễn học cùng lớp với nhau vậy.

Đường Diễn trơ mắt nhìn Đường Hình và Bạch Nhụy tìm chỗ ngồi với nhau, nội tâm Đường Diễn: "...". Chỉ muốn chửi người, Đường Hình hoàn toàn quên mất người em trai này rồi.

Sau khi vị trí bên cạnh Đường Diễn trống không, Thẩm Bối Bối rất không khách khí mà chiếm dụng.

Từ đó về sau, Bạch Nhụy chính thức gia nhập nhóm bạn bè của Đường Hình, không giống với hồi cấp 2, bây giờ mọi người đã nể nang

Bạch Nhụy hơn nhiều.

Còn các bạn học khác thì hoàn toàn không dám có ý nghĩ bắt nạt cô, cho dù có cảm thấy cô yếu khí đầy người thì cũng không quá quan tâm. Nhìn bạn trai của người ta đi, không đơn giản đâu!

"Tiểu Nhụy, đi ăn cơm nào." Đường Hình ném sách xuống bàn, Bạch Nhụy theo thói quen xếp lại cẩn thận cho cậu và cất sách của mình, sau đó mới đáp: "Ừm!"

Đường Hình đưa Bạch Nhụy tới nhà ăn, trên đường đi, Bạch Nhụy hỏi Đường Hình: "Cậu thích ăn cái gì?"

Đường Hình nhìn cô rồi cười: "Bắt đầu từ bây giờ, ăn món mà cậu thích ăn." Cậu biết Bạch Nhụy đã ăn món mà cậu thích suốt 3 năm, thế nên hiện tại, cậu muốn cùng cô ăn món cô thích.

Bạch Nhụy vuốt vuốt đuôi tóc, nói: "Tớ không đặc biệt thích món gì cả! Món cậu thích tớ đều thích."

Nhìn Bạch Nhụy càng lớn càng xinh, Đường Hình thản nhiên nói: "Tớ cũng không thích ăn món gì cả, cứ ăn món cậu thích đi."

Bạch Nhụy: "...". Cô ngẩn người nhìn Đường Hình nghiêm túc bên cạnh, trịnh trọng gật đầu nói: "Ừm!"

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Bạch Nhụy hỏi: "Đường Hình, tớ lại gấp hạc giấy cho cậu nhé!"

Đường Hình hỏi lại cô: "Để làm gì?"

Bạch Nhụy cười nói: "Góp đủ 1000 con thì cậu có thể ước một điều đó. Mỗi ngày tớ sẽ gấp cho cậu một con, được không?"

Đường Hình gật đầu: "Tớ sẽ mua bình thủy tinh loại lớn, cậu cứ gấp to to một chút nhé."

Thế là, 3 năm sau đó, đổi thành Đường Hình đi đâu cũng dẫn theo Bạch Nhụy, Bạch Nhụy không cần phải lén lút đi theo sau cậu như lúc trước nữa.

"Tiểu Nhụy, đi chơi bóng rổ đi."

"Được."

"Tiểu Nhụy, tới sân vận động đi dạo đi."

"Được."

"Tiểu Nhụy, lên thư viện làm bài tập đi."

"Được."

Bạch Nhụy ngoan ngoãn đáng yêu như một con thỏ nhỏ, trắng trắng mềm mềm, xinh đẹp dễ thương, vừa yên tĩnh lại vừa nghe lời. Bạch Nhụy thích Đường Hình, rất rất thích. Cô chưa từng nghĩ tới, bọn họ sẽ kết thúc như vậy.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 122

Chương 122: Đường Hình và Bạch Nhụy 3

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

"Vẫn vị dâu tây à?" Đường Hình đứng trước quầy order quay đầu lại hỏi Bạch Nhụy.

Bạch Nhụy vắn vắn ngón tay, nói: "Lần này tớ muốn thử vị hương thảo."

Đường Hình gật đầu, quay sang hỏi Đường Diễn và Thẩm Bối Bối: "Hai người thì sao?"

Đường Diễn nhú mày nói: "Em không uống trà sữa."

Thẩm Bối Bối nói: "Tớ uống nguyên vị nhé."

Đường Hình gật đầu, quay sang gọi đồ với nhân viên. Anh gọi một bàn đồ nướng, một chút bia, và thêm 2 cốc trà sữa cho 2 cô gái duy nhất trong nhóm. Sau đó, cả nhóm bắt đầu đi tìm chỗ ngồi.

3 năm cấp 3, Đường Hình mang theo Bạch Nhụy dần dần hòa nhập vào nhóm bạn này, mọi người cũng rất nể mặt mà gọi Bạch Nhụy là "Chị dâu cả", gọi Thẩm Bối Bối là "Chị dâu út".

Hôm nay bọn họ quyết định chè chén say sưa một bữa trước khi thi đại học. Chỉ còn 1 tháng nữa là đến kì thi sinh tử, sau khi lên đại học, mọi

người sẽ phải tới những trường học khác nhau, thế nên chắc có lẽ cũng rất khó để có thể hẹn nhau ra ăn uống như thế này.

Mỗi khi Đường Hình dẫn theo Bạch Nhụy, anh sẽ không cho phép cả nhóm tới quán bar, ngay cả karaoke cũng rất ít đi. Đại đa số thời gian đều chọn những quán ăn nhỏ gần trường để tụ tập.

Tối đó, Đường Hình uống khá nhiều rượu nên có chút say, nhưng anh chẳng thèm để ý tới, bởi vì mai mọi người đều được nghỉ học.

Sau khi ăn uống xong, cả nhóm chia tay nhau ở đầu đường. Bạch Nhụy dìu Đường Hình một cách rất tự nhiên, 3 năm qua cô đều dìu anh như thế. Đường Hình không quá thích rượu bia, nhưng anh vẫn biết uống. Tuy thành tích học tập của anh rất giỏi, nhưng anh lại không phải kiểu học sinh ngoan ngoãn chỉ biết tới học.

Không chỉ biết uống rượu, Đường Hình còn biết hút thuốc nữa. Số lần không nhiều, anh hút chẳng qua là vì tò mò mà thôi.

Bạch Nhụy ở bên Đường Hình 3 năm, nhưng tổng cộng chỉ nhìn thấy anh hút thuốc 2 lần, còn uống rượu thì lại thấy thường xuyên. Cứ mỗi lần bạn bè tụ họp là anh sẽ gọi thêm vài lon bia, lần nào nhỡ mà uống quá thì Bạch Nhụy đều sẽ dìu Đường Hình đi dạo cho tỉnh rượu, sau đó, anh sẽ đưa Bạch Nhụy về nhà, rồi đứng bên ngoài chờ tài xế của nhà mình tới đón. Đường Hình lên xe về nhà, Bạch Nhụy mở cửa đi vào, một ngày hẹn hò kết thúc tại đó. 3 năm qua, hai người đã có rất nhiều lần hẹn hò như vậy.

Và hôm nay cũng là một ngày như thế.

Lớp 12 sắp kết thúc cũng không khiến Bạch Nhụy cảm thấy buồn phiền. Cô biết tình rõ bản thân mình thích Đường Hình tới nhường nào, vì thế, cô dám khẳng định rằng, tình cảm của cô sẽ chẳng hề nhạt phai bởi chuyện hai người sắp phải chia xa đâu.

Cô rất biết ơn vì ngày hôm đó Đường Hình đã đưa tay giúp đỡ, cũng rất yêu quý và trân trọng mỗi một khoảnh khắc hai người ở bên nhau, bao gồm cả những năm tháng cấp 2 cô lặng lẽ đi theo anh mỗi ngày. Cô không hối hận, không hối hận vì đã đến Nhất Trung.

Đường Hình nhất định sẽ không biết, mục tiêu Nhất Trung mà anh đặt ra đã khiến cô áp lực đến mức nào. Cô không theo kịp chương trình học ở đây, cũng không quen nhóm bạn bè của anh, cô không thích ánh mắt mà Thẩm Bối Bối nhìn mình, cô thậm chí còn không thoải mái khi phải tụ tập nhiều người như vậy.

Từ nhỏ cô đã không có bạn bè, cũng chưa từng đi chơi hay đi ăn với bạn học, dần dần, cô quen với cuộc sống trầm mặc như vậy. Bạn bè của Đường Hình thật ra đều không thích cô, cô biết khí chất và ngoại hình của mình đã khiến Đường Hình phải chịu đựng những lời bàn tán, cho nên, cô càng ngày càng thích anh hơn.

Bởi vì sự bảo vệ của anh, bởi vì sự yêu thương của anh, và bởi vì sự chấp nhận của anh.

Bạch Nhụy nâng mắt nhìn Đường Hình, cô cũng biết, Đường Hình chắc chắn không rõ, hành động chấp nhận cô của anh đã mang tới cho cô những điều gì. Thứ cô nhận được từ anh không chỉ có tình yêu, mà còn có sự an ủi, anh chấp nhận cả con người của cô, bao gồm cả khí chất và ngoại hình đặc thù.

Cô như vậy mà vẫn có người thích, giống như mẹ cô đã gặp được bố cô vậy. Cô từng cho rằng, cả đời này cô chỉ có thể đứng từ xa để dõi theo anh, để rồi xem nó là một hồi ức đẹp nhất trong cuộc sống của mình.

Thế nhưng, cuối cùng bọn họ lại có thể ở bên nhau, điều này không chỉ là tâm tình mơ mộng của thiếu nữ đã trở thành hiện thực, mà nó còn

mang tới cảm giác được cứu rỗi, anh đã cứu cô ra khỏi sự ức hiếp và bắt nạt kéo dài gần 10 năm trời.

Cô nghĩ, mình sẽ luôn luôn đi theo anh...

"Đường Hình, cậu chuẩn bị thi trường nào?" Bạch Nhụy hỏi, cô biết cô nhất định sẽ không thi đỗ vào trường mà anh định học, nhưng mà cô có thể thi vào trường ở gần trường anh nhất, đây chính là sự kiên trì của Bạch Nhụy.

Đường Hình nhìn cô một lát, hai mắt mông lung, tựa hồ như đang tự hỏi bản thân, hồi lâu sau anh mới trả lời: "Không biết, hiện tại tớ vẫn chưa nghĩ."

Bạch Nhụy vội vàng hỏi: "Vậy lúc nào thì cậu mới nghĩ?"

Đường Hình nhìn cô nói: "Chắc là trước khi điền nguyện vọng."

Bạch Nhụy gật đầu, nói: "Ừm, vậy khi nào cậu nghĩ ra thì nhớ nói cho tớ biết nhé, tớ sẽ điền nguyện vọng vào trường gần trường cậu nhất, tớ có thể thi đỗ vào trường gần trường cậu nhất." Bạch Nhụy lặp lại câu cuối 2 lần.

Đường Hình sững sờ, anh hơi khựng lại, nhưng chỉ là trong nháy mắt, sau đó anh khẽ gật đầu, nói: "Ừm."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cuối cùng cũng tới trước cửa nhà Bạch Nhụy. Bạch Nhụy lấy ra một chú hạc giấy màu vàng, cô đưa cho Đường Hình, cười nói: "Đường Hình, đây là chú hạc thứ 993, sắp được 1000 con rồi."

Đường Hình nhận lấy, nói với Bạch Nhụy: "Cậu đi vào đi! Hôm nay tớ gọi taxi về."

Bạch Nhụy gật đầu, kiễng chân lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu Đường Hình: "Tạm biệt nhé, ngày mai gặp lại."

Bạch Nhụy không hay vỗ đầu anh, chỉ thỉnh thoảng mới làm thôi. Đường Hình không hiểu hành động này có ý gì, Bạch Nhụy cũng chưa từng nói qua, nhưng vì cô chưa từng vỗ đầu anh trước mặt người khác, thế nên Đường Hình cũng không ngăn cản.

Nguyên nhân Bạch Nhụy làm vậy rất đơn giản, đó chính là cảm giác an toàn. Đầu của người đàn ông này, chỉ có mình cô có thể chạm vào, đây là đặc quyền của bạn gái.

Trở lại phòng ngủ, Bạch Nhụy kéo ngăn kéo ra, bên trong có 7 tờ giấy hình vuông với đủ màu sắc, Bạch Nhụy lấy ra một tờ, cúi đầu chăm chú gấp hạc.

Con hạc thứ 994, Bạch Nhụy thầm nghĩ, khoe miệng hơi hé một nụ cười.

Đường Hình vừa vào nhà đã nhìn thấy bố Đường ngồi trên sofa.

Bố Đường nhanh tay cất điện thoại đi, Đường Hình nhìn thoáng qua, kỳ quái hỏi: "Đó là điện thoại của mẹ mà." Bố Đường bình tĩnh gật đầu, nói: "Mẹ còn để quên ở nhà."

Đường Hình có chút nghi ngờ nhìn bố Đường, bố Đường nói tiếp: "Sau đó, bố tình cờ thấy được tin nhắn mà Thẩm Bối Bối gửi tới cho mẹ con."

Đường Hình nhìn bố Đường: "Tin nhắn của Thẩm Bối Bối thì bố nói với con làm gì? Nói với Đường Diễn ấy."

Bố Đường đáp: "Bởi vì nội dung tin nhắn có liên quan tới chuyện của con và Bạch Nhụy."

Đường Hình: "... Con và Tiểu Nhụy? Có gì hay mà nói?"

Bố Đường khẽ cười một tiếng: "Con bé không nói gì, chỉ là giúp mẹ con chụp một tấm ảnh của Bạch Nhụy mà thôi. Mấy ngày trước mẹ con nghe nói con có bạn gái, thế nên liền nhờ Thẩm Bối Bối chụp cho bà ấy tấm hình. Bố xóa rồi, còn biết lý do bố xóa đấy."

Đường Hình sững sờ, bố Đường vỗ vỗ bờ vai con trai, nói: "Thời gian không còn đâu, con phải suy nghĩ cho kỹ vào, đã quyết định làm gì thì phải chịu trách nhiệm."

Đường Hình nhìn bố Đường, nhúm mày nói: "Bố biết?"

Bố Đường gõ gõ tay xuống bàn, nói: "Không nhiều đâu, nhưng bố cũng nên biết một chút đúng không, dù sao con cũng là con trai bố mà."

Cuộc trò chuyện của hai bố con rất đơn giản, nhưng Đường Hình đã hiểu ý của bố Đường.

1 tuần sau đó, ngày nào Đường Hình cũng nhận được một con hạc giấy từ Bạch Nhụy, mãi cho tới thứ 6.

Trên đường về nhà, Đường Hình ngỏ lời với Bạch Nhụy: "Ngày mai cùng đi viện hải dương nhé?"

Bạch Nhụy ngạc nhiên: "Nhưng sắp thi rồi mà."

Đường Hình gật đầu nói: "Ừm, không sao đâu, đi chơi thả lỏng một chút! Chơi về tớ dạy cậu học."

Bạch Nhụy liền gật đầu, cô chưa từng làm trái lời anh.

Thời tiết ngày thứ 7 vô cùng tốt, bầu trời xanh thăm thẳm, thêm vào đó là những đám mây trắng muốt đang lơ lửng bay lượn. Bạch Nhụy mặc váy trắng đi giày trắng, cô rất thích mặc quần áo màu này, đây chính là

thấm mỹ mà mẹ cô truyền cho cô, bà muốn dùng màu sắc thuần khiết này đã át đi khí chất phong trần quyến rũ trên người cô.

Bạch Nhụy vui vẻ đi lại trong phòng một vòng, sau đó mở ngăn kéo, lấy ra con hạc giấy thứ 999, cô nhìn thoáng qua tờ giấy cuối cùng trong đó, một tờ giấy màu xanh nước biển.

Bạch Nhụy cẩn thận đặt con hạc màu đỏ vào trong túi xách, sau đó rất vui mừng hớn hờ ra khỏi nhà.

Cô gọi điện thoại cho Đường Hình, Đường Hình nói anh đang đợi cô ở quán cafe, thế là, cô liền biến thành một chú chim nhỏ, bay thật nhanh đến đó.

"Chào mừng quý khách." Giọng nói của nhân viên phục vụ rất dịu dàng.

Bạch Nhụy nói: "Tôi tìm Đường tiên sinh."

Trước đó phục vụ đã được dặn trước, cô ấy cười nói: "Đường tiên sinh đã đặt một phòng riêng, số 006 ạ."

006? Con số rất đẹp, Bạch Nhụy che miệng cười, chào tạm biệt nhân viên phục vụ rồi xoay người rời đi.

Bạch Nhụy đi thẳng tới phòng 006, cửa phòng không khóa, cô mỉm cười đẩy cửa ra, thế nhưng cửa chỉ vừa mới hé, bên trong đã truyền ra tiếng nói chuyện.

"Con biết rồi, hôm nay con sẽ nói rõ với cô ấy." Là giọng nói của Đường Hình.

Từ chỗ đứng của Bạch Nhụy có thể nhìn thấy một góc của Đường Hình, cô nhìn thấy anh đang cầm điện thoại nói chuyện.

Đường Hình nói: "Con cũng không thích cô ấy... Lúc ấy, cô ấy đi theo con 3 năm, thế nên con cũng muốn trả lại cô ấy 3 năm. Con chỉ là... cảm thấy cô ấy rất đáng thương, cho nên mới đưa ra một lời hứa hẹn như vậy. Hôm nay con sẽ nói rõ với cô ấy... bởi vì, đã 3 năm rồi, con không thể ở bên cô ấy cả một đời. Cô ấy không nên theo con tới cả đại học nữa, cô ấy nên có cuộc sống của chính mình, nên thi vào trường mà cô ấy thích, chứ không phải là đi theo con."

Bạch Nhụy ngây ngốc nghe anh nói xong, danh xưng "cô ấy" hóa là chính là bản thân cô, hai mắt Bạch Nhụy đỏ hoe, cô đưa tay vào trong túi xách lấy điện thoại, chú hạc màu đỏ cũng theo đó mà rơi ra.

Giấy chạm đất, một chút tiếng động cũng không có.

Bạch Nhụy nhìn Đường Hình vẫn luôn duy trì tư thế nghe điện thoại, không nói chuyện cũng không chuyển động, Bạch Nhụy cố nén nước mắt gõ một tin nhắn: "Tớ đến rồi!", sau đó cô nhắm mắt lại, giọt nước mắt theo đó mà rơi xuống má.

Cô run run tay ấn vào nút gửi đi, tiếp đó, cô nhìn thấy màn hình điện thoại của Đường Hình nhấp nháy, màn hình hiện lên giao diện nhận được tin nhắn mới, màn hình đó hiện lên vô cùng rõ ràng, rõ ràng tới mức Bạch Nhụy đứng ở ngoài cửa mà vẫn có thể nhìn thấy.

Đường Hình không hề nói chuyện điện thoại, điện thoại của anh không hề nổi máy, anh... đang nói chuyện với cô.

Đường Hình không xem tin nhắn, anh vẫn giữ nguyên tư thế nghe điện thoại, nhẹ nhàng nói một câu: "Tạm biệt."

Sau đó, anh buông tay cầm điện thoại xuống, đứng im tại chỗ không động đậy.

Bạch Nhụy che miệng, lùi lại một bước, cuối cùng, cô nhìn thoáng qua Đường Hình ở trong phòng một lần nữa, rồi cúi đầu chạy thẳng ra ngoài.

Những lời Đường Hình vừa nói kia, là muốn nói cho cô nghe. Anh nói, 3 năm này, mọi thứ anh làm với cô chẳng qua là bởi vì hai chữ ----- đáng thương mà thôi!

Anh không thích cô, anh biết cô ở bên ngoài nhưng vẫn nói ra những lời đó, anh cũng biết, cô đã biết anh không hề gọi điện thoại. Anh dùng cách thức này để nói lời chia tay với cô, thế nhưng... tại sao? Tại sao anh lại dùng cách này? Tại sao chứ? Tại sao lại khiến cô phải phủ nhận tất cả mọi thứ mà cô đã làm? Tại sao lại để cô biết cô vẫn là chỉ là con ốc sên nhút nhát đáng thương?

Vẫn như lúc trước, vẫn là một con ốc sên vừa bé nhỏ vừa bị người ta ghét bỏ.

Đường Hình đứng dậy, anh bước từng bước ra tới cửa, khoảng cách gần như vậy mà anh lại có thể nhớ tới từng chuyện từng chuyện liên quan tới cô trong 3 năm này.

Ban đầu, anh quả thật không hề nghiêm túc, anh không ngờ cô có thể thi đỗ vào Nhất Trung. Nhưng bởi vì cô đã đỗ, cho nên anh bằng lòng. Thế nhưng, sắp lên đại học rồi, cô vẫn còn muốn tiếp tục đi theo anh, mà anh thì lại không biết điều này có chính xác không, cũng không dám chắc mình có thể chịu được trách nhiệm này. Thậm chí, anh còn không rõ mình có thích cô không.

Nên nói cho rõ ràng, Đường Hình nghĩ, nói rõ rồi thì về sau liền ai nấy đi, ai về chỗ của người nấy.

Trong lòng có chút khó chịu, có lẽ người nào sau khi chia tay cũng như vậy! Cảm giác này rồi sẽ qua nhanh thôi.

Đường Hình cúi người nhặt con hạc giấy trên đất lên, nhìn con hạc màu đỏ trong tay, Đường Hình lầm bầm: "Con hạc thứ... 999."

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 123

Chương 123: Đường Hình và Bạch Nhụy 4

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

"Đường Diễn, cậu biết gì chưa? Anh cậu chia tay với Bạch Nhụy rồi." Thấm Bối Bối xông vào lớp học, chạy tới bên cạnh Đường Diễn.

Giống hệt với lúc trước, khi Thấm Bối Bối kích động chạy tới nói rằng Đường Hình và Bạch Nhụy đang yêu nhau.

Đường Diễn nhú mào, nói: "Chia tay? Chia thì chia thôi! À mà, Bối Bối, cậu định thi trường nào?"

Thấm Bối Bối ngây người, cô miễng cường nở nụ cười rồi nói: "À, tớ vẫn đang suy nghĩ! Chưa biết nên học trường nào hết."

Đường Diễn gật đầu nói: "Ừm, thi xong rồi từ từ nghĩ cũng được, ở kinh đô muốn học ngành nào cũng có."

Thấm Bối Bối ừ một tiếng, nhanh chóng xoay người chạy đi, cô không muốn bị Đường Diễn bắt phải học tập nữa đâu.

Ngày đầu tiên sau khi chia tay, Bạch Nhụy tới lớp trước, Đường Diễn nhìn thấy Bạch Nhụy đeo balo, ngây ngây ngốc ngốc bước vào lớp.

Tới chỗ ngồi, Bạch Nhụy mới chợt nhận ra, cô và Đường Hình vẫn phải ngồi cùng bàn.

Đường Diễm nhìn Bạch Nhụy một hồi rồi quay người nhờ bạn học nữ đằng sau đổi sang ngồi cùng với Bạch Nhụy, hai người ngồi cùng dãy với nhau nhưng lại không cùng tổ.

Bạn nữ đó nhìn Bạch Nhụy một chút, cô ấy là người duy nhất trong lớp không có cảm giác gì với Bạch Nhụy. Cô ấy không cảm thấy Bạch Nhụy có vấn đề gì, cũng không hâm mộ vì Bạch Nhụy có bạn trai tốt. Đây chính là nguyên nhân Đường Diễm nhờ bạn học này, cô ấy gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng dọn đồ sang bên bàn của Bạch Nhụy.

Một chồng sách lớn đột nhiên được đặt trên bàn khiến Bạch Nhụy có chút giật mình, cô kinh ngạc trừng mắt nhìn lên. Bạn nữ kia nở một nụ cười rồi nói: "Tớ là Tiểu Hạ! 3 tuần cuối cùng này, tớ với cậu ngồi cùng nhau nhé?"

Bạch Nhụy ngây ngốc gật đầu, cô trơ mắt nhìn Tiểu Hạ tùy tiện gom đồ của Đường Hình rồi ném tới cái bàn phía sau Đường Diễm. Sau đó, cô ấy lại trở lại ngồi xuống bên cạnh Bạch Nhụy, sắp xếp lại sách vở đồ đạc rồi quay sang nói với Bạch Nhụy: "Về sau chúng ta giúp đỡ nhau nhiều hơn nhé."

Bạch Nhụy miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Ừm."

Lúc Đường Hình tới lớp, Bạch Nhụy và Tiểu Hạ đang cùng nhau thảo luận một đề Lý, Đường Hình nhìn vị trí bên cạnh Bạch Nhụy, đột nhiên không biết nên có cảm giác gì.

Đường Diễm ngồi tại chỗ gọi Đường Hình một tiếng, Đường Hình quay người nhìn em trai, Đường Diễm chỉ chỉ chỗ ngồi đằng sau mình. Đường Hình quay lại nhìn Bạch Nhụy một chút rồi xách balo đi xuống cái bàn đằng sau Đường Diễm.

Bạch Nhụy nghe thấy tiếng động, cô quay đầu nhìn anh một cái, biểu cảm trên mặt khá lạnh nhạt, không có sự yêu thương, cũng chẳng có sự căm

hận, chỉ là một ánh nhìn vô cùng thoáng qua. Sau đó, cô lại tiếp tục thảo luận bài tập với Tiểu Hạ, trên khóe môi luôn thấp thoáng ý cười nhàn nhạt.

Đây chính là ngày đầu tiên sau khi hai người chia tay. Đường Hình đã nghĩ tới vô số tình cảnh khi hai người gặp lại nhau, nhưng tuyệt nhiên không hề nghĩ tới tình cảnh như bây giờ.

Tan học, Bạch Nhụy xếp lại sách vở rồi đeo balo lên vai, cô kéo quai cặp, vẫy tay chào tạm biệt với Tiểu Hạ, sau đó đi ra ngoài cửa.

Lúc trước, khi vẫn còn yêu Đường Hình, Bạch Nhụy luôn đợi tới khi kết thúc tiết tự học buổi tối rồi mới về nhà, ngay cả giờ nghỉ trưa và nghỉ chiều cô cũng đi theo đi chân Đường Hình, không phải tới nhà ăn thì là đi dạo quanh sân vận động, hoặc không thì ngồi trong lớp học, Đường Hình sẽ dạy cô làm những bài mà cô không biết.

Bây giờ, đã không có người cần phải đi theo nữa, Bạch Nhụy liền xin nhà trường không đi học tiết tự học buổi tối. Thế nên, vừa tan học là cô dọn sách đeo cặp để đi về.

Tình cờ thay, cô chạm mặt nhóm bạn của Đường Hình đi từ hướng nhà ăn tới, mấy người đó đã nhận được tin Bạch Nhụy và Đường Hình chia tay, thế nên khi trông thấy Bạch Nhụy, bọn họ ai nấy đều có chút xấu hổ.

Bạch Nhụy cười cười, cô bây giờ đã trưởng thành rồi, càng ngày càng xinh đẹp, chỉ là khí chất trên người khiến cho cuộc sống của cô phiền phức hơn một chút. Nụ cười vừa rồi của cô cứ giống như đang quyến rũ người ta vậy.

Nhưng mấy người này biết rõ tính cách thật sự của Bạch Nhụy, vậy nên bọn họ không để ý nhiều, cả đám đứng tránh ra nhường cho Bạch Nhụy đi trước.

Bạch Nhụy gật đầu rồi đeo cặp ra ngoài, Đường Hình đứng trong đám người dõi mắt nhìn theo bóng dáng cô, nhất thời, anh chẳng biết tại sao mình lại muốn chia tay với Bạch Nhụy. Hai người ở bên nhau thật ra rất vui vẻ, thế nhưng anh sợ đó chỉ là sự lầm tưởng, anh sợ mình không thích cô, anh sợ bản thân mình sẽ làm chậm trễ cuộc sống của cô.

3 tuần sau đó, ngày nào Bạch Nhụy cũng như vậy, cô mang theo vé mặt đờ đẫn ngây ngốc khi tới lớp, mỗi lần tình cờ chạm mặt mấy người Đường Hình, cô đều mỉm cười rồi đi ra khỏi lớp.

Chỉ có Đường Hình để ý thấy, hình như Bạch Nhụy gầy đi rồi.

3 ngày nghỉ học trước khi thi đã tới, Đường Hình và Đường Diễn dọn dẹp sách vở đồ dùng trên bàn để mang về, đây là ngày cuối cùng ở trường của bọn họ/

Đường Hình nhìn về phía Bạch Nhụy, cô cũng đang thu dọn sách vở và đồ đạc. Phần lớn học sinh đều sẽ ném chỗ sách đó đi ngay trong ngày, thầy cô đã nói rồi, 3 ngày nghỉ không nên học tập hay đọc sách nữa, thay vào đó hãy cố gắng nghỉ ngơi và dưỡng sức thật tốt.

Đường Hình và Đường Diễn có phòng sách riêng của mình ở nhà, số sách này bọn họ không có ý định ném đi, một lát nữa lái xe sẽ tới mang về giúp bọn họ.

Đường Hình thấy Bạch Nhụy ôm một thùng sách đi ra ngoài, có rất nhiều sách nên cô ôm khá vất vả. Đường Hình đang định đi lên thì lại bị Đường Diễn kéo lại, Đường Hình quay đầu, trông thấy Đường Diễn lắc lắc đầu: "Nếu đã muốn cắt đứt, vậy thì phải cắt đứt thật dứt khoát."

Đường Hình nhú mày: "Cậu có thể làm được?"

Đường Diễn nói: "Em không biết, nhưng mà, người ngoài cuộc tình tảo, người trong cuộc u mê."

Đường Hình hất tay cậu ra, Bạch Nhụy đứng ở cửa đột nhiên nhìn về phía bên này, Đường Hình hơi giật mình, nhưng anh bất chấp, anh muốn đi lên giúp cô xách đồ. Thế nhưng, ngoài cửa lớp học đột nhiên truyền tới giọng nói của Bạch Tử Hàng: "Chị ơi, đưa đây em ôm cho!"

"Em cũng sắp phải thi cấp 3 rồi, tới đây không sao chứ?"

Bạch Tử Hàng không phải học sinh của Nhất Trung, cậu đã chuồn êm ra khỏi trường để tới đây xách đồ của Bạch Nhụy. Nghe thấy Bạch Nhụy lo lắng hỏi, cậu liền nói: "Không sao đâu chị, thi cấp 3 không khó, em biết làm hết rồi. Đưa cái thùng đó cho em!"

Sau đó, Đường Hình nhìn thấy thân hình tròn vo của Bạch Tử Hàng đi tới, đúng vậy, mặc dù cái tên Bạch Tử Hàng rất có ý thơ và ý họa, thế nhưng ngoại hình và thân hình của cậu lại rất bình thường, mập mập tròn tròn, gần như di truyền hoàn toàn 100% gen của bố Bạch.

Lần đầu tiên Đường Hình gặp được Bạch Tử Hàng là khi cậu nhóc học tiểu học, khi đó Bạch Tử Hàng trông tương đối đáng yêu.

Lúc gặp lại Bạch Tử Hàng lần nữa là khi Bạch Nhụy lén lút đi theo anh, Bạch Tử Hàng lúc này càng lúc càng mập.

Sau đó, khi anh và Bạch Nhụy xác định quan hệ, ngoại hình và thân hình của cậu nhóc này vẫn luôn dừng lại như thế, chưa từng thay đổi. Đường Hình đã từng nghi ngờ mối quan hệ chị em ruột thịt cùng cha cùng mẹ của hai người, thế nhưng hiển nhiên, trong mắt Bạch Nhụy, Bạch Tử Hàng ở lứa em trai đáng yêu nhất thế giới.

Bạch Tử Hàng nhận lấy thùng sách trong tay Bạch Nhụy, vừa hay nhìn thấy Đường Hình đang ngây người đứng đó, cậu nhú mày, sau đó lườm anh một cái rồi kéo Bạch Nhụy rời đi.

Đường Hình cho rằng, đây chính là lần gặp mặt cuối cùng của hai người.

Kì thi đại học đã kết thúc, Đường Hình ra khỏi phòng thi, anh nghe thấy mọi người đang sôi nổi thảo luận về đáp án và đề thi năm nay, thế nhưng anh lại cảm thấy yên tĩnh cực kỳ.

Anh... có chút nhớ cô, đây là lần đầu tiên sau khi chia tay, anh không được gặp cô tròn 1 tuần.

Đường Hình không cố ý đi nghe ngóng tin tức của cô, mấy ngày không được gặp cô khiến anh hơi sa sút, lúc làm bài thi cũng dễ lỡ mất mấy câu. Thế nhưng, bài thi lần này đối với anh không khó, cho dù phát huy hơi thất thường thì cũng không khiến thành tích bị hạ xuống quá nhiều, chỉ là có vài lỗi sai nho nhỏ mà thôi.

Ngày thứ 10 Đường Hình không nhìn thấy Bạch Nhụy cũng là lúc bố mẹ Đường cảm thấy rối rít phiền muộn muốn chết. Hai đứa con trai của bọn họ... đều thất tình.

Thậm Bối Bối biến mất một cách vô cớ, Đường Diễn khóa mình trong phòng không ra ngoài, còn Đường Hình thì bắt đầu muốn hợp lại với bạn gái cũ, mỗi ngày đều ngây người ngồi trên sofa nghĩ ngợi lung tung.

Bố Đường cảm thấy rất đau đầu, mẹ Đường thì nhúu mày nhăn mi, cả hai người đều sầu não vô cùng.

Ngày điền nguyện vọng đã tới, các thầy cô nhắc nhở học sinh tới trường điền nguyện vọng. Khi đó điền nguyện vọng không thuận tiện như bây giờ, ai cũng phải tới trường, nhóm này điền xong thì tới nhóm khác, mỗi người có cơ hội sửa nguyện vọng một lần. Đường Hình không thể kéo Đường Diễn ra khỏi phòng để tới trường điền nguyện vọng, mẹ Đường thấy thế liền nói sẽ giúp Đường Diễn ra nước ngoài du học.

Đường Hình sửa sang lại bản thân rồi vội vàng đi tới trường.

Điều anh không ngờ tới chính là, ngày điền nguyện vọng đó, Bạch Nhụy cũng không tới. Đường Hình chưa điền nguyện vọng đã chạy đi tìm giáo viên, thầy ấy hơi ngạc nhiên một chút nhưng sau đó vẫn trả lời: "Bạch Nhụy hả? Buổi sáng người nhà của em ấy tới nói em ấy bị ốm phải nhập viện, thầy đã nhờ thầy dạy Toán tới bệnh viện điền nguyện vọng giúp em ấy rồi."

Đường Hình sững sờ, hỏi: "Sao bạn ấy là bị ốm ạ?"

Thầy giáo nhíu mày nói: "Thầy cũng không biết, nhưng nghe nói rất nghiêm trọng, lần thi này cũng không được tốt. Haizz, trước khi thi mặc dù thành tích cũng không tốt lắm, nhưng dù sao cũng không thảm như bây giờ, tiếc cho em ấy quá."

Đường Hình giống như bị rơi xuống hầm băng vậy, cả người lúc này đều bị vây bởi ý lạnh, máu trong người cũng vì thế mà đông lại. Anh run rẩy hỏi: "Bạn ấy thi được bao nhiêu hả thầy?"

Thầy thở dài nói: "315, các bài thi thử của em ấy chưa có bài nào dưới 400 cả. Lần này đề thi cũng không khó, thầy xem qua rồi, buổi thi đầu tiên em ấy không tới thi, mất trắng 150 điểm. Không biết đã xảy chuyện gì, người nhà em ấy cũng không nói, chỉ nói đang bị ốm thôi."

Đường Hình nhắm mắt lại, hỏi: "Bạn ấy ở bệnh viện nào ạ?"

Thầy giáo nói cho Đường Hình biết vị trí bệnh viện, Đường Hình nghe xong bèn xoay người chạy đi. Thầy giáo ngăn người rồi đột nhiên hét lên: "Em còn chưa điền nguyện vọng đâu! Đường Hình! ! !"

Lúc Đường Hình chạy tới bệnh viện thì một nhà Bạch gia đang ngồi ngoài hành lang nghỉ ngơi. Thấy Đường Hình tới, Bạch Tử Hàng tức giận đứng bật dậy, nhíu mày nói: "Anh tới đây làm gì?"

Đường Hình hơi ngần ra: "Anh... anh muốn thăm cô ấy một chút."

Vóc dáng Bạch Tử Hàng nhỏ nhắn nhưng sức lực thì không hề nhỏ, cậu đẩy Đường Hình ra, nói: "Anh về đi, chị tôi không muốn nhìn thấy anh."

Đường Hình đương nhiên sẽ không về, anh nói: "Anh chỉ nhìn cô ấy một cái thôi, cô ấy... thế nào rồi?"

Bạch Tử Hàng nhú mày, quay đầu lại nhìn bố. Bố Bạch cũng là một người mập mập tròn tròn, ông nhìn Đường Hình nói: "Cậu là bạn trai của Nhụy Nhụy?"

Đường Hình gật đầu, bố Bạch đi tới gần Đường Hình, vung tay đấm một quyền. Thật ra, động tác của bố Bạch không nhanh, Đường Hình nhìn thấy rõ nhưng anh không tránh mà đứng im không động đậy, một quyền này anh nên chịu.

Bố Bạch đánh xong rồi nói: "Cậu đừng tới thăm con bé nữa, tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, cậu cứ coi như tôi đang thiên vị cho con gái tôi đi! Trước khi thi đại học, con bé ăn uống không vào trong một thời gian dài, cho nên buổi thi đầu tiên mới bị ngất xỉu trên đường, 3 buổi thi tiếp theo, con bé đã dùng hết sức lực và sự kiên trì của mình để thi. Chúng tôi không phát hiện ra con bé cứ ăn vào là nôn, đây là sự thất trách của chúng tôi. Nhưng... sau khi thi đại học, tôi đã để ý hơn tới đồ ăn của con bé, nó vẫn không vào, cứ ăn là nôn. Cho nên, một quyền này, tôi đánh thay con bé, là bố nó, tôi hi vọng từ nay về sau cậu đừng tới đây nữa."

Đường Hình nghe mà cứ cảm thấy như có hàng ngàn hàng vạn mũi tên đang bắn vào trong ngực mình, đau tới mức chảy nước mắt. Anh giống như một đứa trẻ to xác òa khóc, lau lau nước mắt, anh nói: "Cháu cầu xin bác, bác cho cháu vào thăm cô ấy một chút nhé!"

Bố Bạch đang định từ chối thì liền nghe thấy giọng nói của Bạch Nhụy truyền ra: "Bố ơi, cho anh ấy vào đi ạ."

Bố Bạch quay đầu nhìn cửa phòng bệnh, sau đó rất không cam lòng mở ra, nói với Đường Hình: "Vào đi!"

Đường Hình nói cảm ơn rồi lại cúi đầu nói lời xin lỗi, sau đó mới đi vào trong phòng bệnh. Trong phòng ngập tràn mùi hương của nước khử trùng, đây là phòng đơn, Bạch Nhụy đang nằm trên chiếc giường trắng xóa, cô bình tĩnh nhìn Đường Hình.

Đường Hình đi tới bên giường, Bạch Nhụy nói với bố Bạch: "Bố để con nói chuyện riêng với anh ấy một lát nhé."

Bố Bạch đồng ý, chờ ông ra ngoài Bạch Nhụy mới hỏi Đường Hình: "Cậu tới làm gì? Tới để xem tớ đáng thương như thế nào à?"

Đường Hình ngồi xuống giường, cúi đầu, tóc mái che khuất cặp mắt của anh, anh nói: "Xin lỗi cậu, Tiểu Nhụy, có thể... cho tớ thêm một cơ hội nữa không?"

Bạch Nhụy chớp chớp mắt rồi hỏi: "Bởi vì tớ hiện tại rất đáng thương?"

Đường Hình cười khổ: "Không phải, Tiểu Nhụy, không phải bởi vì cậu đáng thương."

Bạch Nhụy khó hiểu nhìn anh: "Không phải do đáng thương? Vậy tại sao cậu lại tới? Đường Hình, tớ không đáng thương, cậu cũng không cần phải tới thăm tớ. Tớ vừa bị ốm là cậu đã tới. Có phải cậu cảm thấy tớ rất đáng thương? Mặc kệ là có phải hay không, tớ đều sẽ không tin tưởng, đều là giả, là giả thôi Đường Hình ạ."

Đường Hình dường như đã bị những lời nói của Bạch Nhụy làm tổn thương, anh nắm chặt tay, nhưng vẫn cố gắng cắn răng khống chế bản thân. Anh nhắm chặt mắt lại, thở ra một hơi, sau đó cúi đầu chôn thành nhìn Bạch Nhụy: "Anh yêu em, bởi vì anh yêu em!"

Bạch Nhụy bật cười, cô cười lên đẹp đến vậy, như một đóa hoa sen tung cánh, thế nhưng Đường Hình lại nghe thấy lời nói tàn khốc của cô: "Anh yêu tôi? Vậy thì tốt quá. Đường Hình, anh nghe cho kỹ nhé. Bạch Nhụy tôi cả đời này dù có yêu ai đi nữa thì cũng sẽ không yêu anh, cũng sẽ không ở bên anh." Bạch Nhụy dừng một chút rồi nói tiếp: "Anh đi đi!"

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 124

Chương 124: Đường Hình và Bạch Nhụy 5

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

Đường Hình bị Bạch Nhụy đả kích đến mức thương tích đầy mình, hai mắt anh đỏ ngầu, hỏi: "Vì sao?"

Bạch Nhụy thấy anh cứng đờ người, cô nói: "Tôi không tin những gì anh nói! 3 năm như thế mà còn là giả thì sao mà tôi có thể tin anh được?"

Đường Hình bỗng nhiên đứng lên, Bạch Nhụy nhanh chóng ôm lấy đầu, nhắm chặt hai mắt.

Đường Hình run rẩy hỏi: "Em cho rằng anh sẽ đánh em?"

Bạch Nhụy hoảng sợ trừng mắt nhìn anh, Đường Hình thương tâm nói: "Rốt cuộc là em không tin tưởng anh tới mức nào mới có thể cho rằng anh sẽ đánh em?"

Bạch Nhụy vẫn không sợ chết, kích thích anh: "Tôi không tin một chút nào, anh là hạng người gì tôi không quan tâm. Anh đi đi!"

Nghe thấy động tĩnh bên trong, bố Bạch nhanh chóng mang theo vợ và con trai chạy vào, nhìn thấy Bạch Nhụy đang kích động, ông đi lên đẩy Đường Hình ra bên ngoài, sau đó đóng sập cửa lại ngay trước mặt anh. Qua khe cửa, Đường Hình nhìn thấy ánh mắt căm hận của Bạch Nhụy dành cho mình.

Cửa bị đóng lại, Đường Hình bị giam ở bên ngoài, ngăn cách với thế giới của cô.

Ngày Bạch Nhụy xuất viện, Đường Hình cũng tới, anh đứng dưới gốc cây trước cổng bệnh viện.

Nhìn thấy Đường Hình, Bạch Nhụy mỉm cười dịu dàng với anh rồi sau đó lên xe của bố Bạch.

Cô lại khôi phục nụ cười nhàn nhạt như khi còn đi học, lúc cô cười với anh, không có tình yêu, cũng không có hận thù. Đường Hình biết, đây chính là sự kiên cường của Bạch Nhụy, cô không bao giờ muốn lộ ra vẻ yếu đuối trước mặt người nhà của cô, cô sợ người nhà sẽ lo lắng cho mình.

Người nhà chính là ranh giới cuối cùng của cô.

Đường Hình cũng biết, đây cũng là sự từ chối của Bạch Nhụy. Ngay cả sự căm hận cô cũng không muốn để lộ ra trước mặt anh. Thấy xe của Bạch gia rời đi, anh mới lên xe để về nhà.

Về đến nhà, kết quả mà Đường Hình nhờ bố Đường điều tra giúp đã có rồi, trường mà Bạch Nhụy đăng ký học là một trường đại học nằm trong khu vực vô cùng vắng vẻ tại Bắc Kinh.

Đường Hình liền hỏi: "Trường ấy tốt không bố?"

Bố Đường nghĩ nghĩ rồi nói: "Trường dạy nghề, xếp thứ 27 ở Bắc Kinh (*)."

Đường Hình nhú mày hỏi: "27? Không tốt ạ?"

Bố Đường gật đầu, lật lật tờ báo trong tay rồi đáp: "Thật sự rất không tốt, cả Bắc Kinh cũng chỉ có 29 trường dạy nghề thôi."

Đường Hình: "..."

Bố Đường không hỏi tới vấn đề tình cảm của Đường Hình, cũng không hỏi tại sao lại đến mức như bây giờ, Đường Hình nhờ ông điều tra giúp ông cũng không từ chối.

Về sau, Đường Hình không chọn trường đại học Công nghệ Quốc Phòng mà bố Đường đã sắp xếp, thay vào đó, anh chọn học ở Học viện Cảnh sát vũ trang nhân dân, nơi cách trường học của Bạch Nhụy gần nhất.

Lúc bố Đường biết tới thì không hề nói gì, chỉ có mẹ Đường đã ngây người toàn tập, bà chỉ tay vào Đường Hình rồi mắng: "Con bị điên à? Thành tích cao như thế thì tại sao không học đại học Công Nghệ Quốc Phòng mà lại học ở Học viện Cảnh sát vũ trang nhân dân?"

Đường Hình cúi đầu không nói lời nào, mẹ Đường bảo anh đổi nguyện vọng nhưng anh dứt khoát từ chối: "Con chỉ muốn học trường này thôi."

Ngoại trừ trường mắt, mẹ Đường chỉ còn biết thở dài thườn thượt.

Sau khi hết thời gian đổi nguyện vọng, mẹ Đường lôi Đường Diễn từ trong phòng ra. Một tháng này, Đường Diễn gầy đi rất nhiều, mỗi ngày đều sống rất mơ mơ màng màng, ngoại trừ ăn ít đồ để duy trì sự sống thì chẳng động tới một cái gì khác.

Mẹ Đường bảo anh đi Mỹ du học, anh chẳng nói có muốn hay không, chỉ đi theo mẹ chuẩn bị hành lý và thủ tục.

Trước khi đi, mẹ Đường nói với bố Đường: "Nhớ bảo ban Đường Hình đấy, đừng để nó làm loạn."

Bố Đường gật đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì hết. Chờ mẹ Đường đi, ông liền vuốt cằm suy nghĩ, cái gì mới được coi là làm loạn nhỉ?

Đường Hình điền nguyện vọng xong thì liền chạy tới Bạch gia. Bạch gia có một căn biệt thự nhỏ ở ven nội thành, trong nhà có sân vườn nên nhà

họ trồng không ít cây.

Lúc hai người còn yêu nhau, Đường Hình từng trèo lên cái cây trong nhà Bạch Nhụy. Cho nên lần này tới, anh lại trèo lên cái cây đó, vị trí của cái cây này vừa vặn đối diện với căn phòng của Bạch Nhụy, anh thử gọi tên cô, muốn nói cho cô biết, anh sẽ luôn đi theo cô.

Nhưng, người mở cửa không phải Bạch Nhụy mà là Bạch Tử Hàng, thân hình tròn vo của cậu nhóc xuất hiện ngoài ban công: "Anh về đi! Chị tôi biết anh sẽ tới nên đã bảo tôi nói với anh, chị ấy không muốn gặp anh nữa. Chị ấy không hận anh, anh đã từng mang đến cho chị ấy những điều tốt đẹp nhất, chị ấy rất biết ơn anh. Tôi nghe chị tôi nói, nếu như không có anh thì chị ấy sẽ không chịu đựng được 3 năm cấp 2 đó, và rồi có lẽ sẽ xảy ra chuyện gì rất kinh khủng.

Cho nên, tôi rất cảm ơn anh, vì đã giúp chị tôi vượt qua 3 năm kia. Chị ấy không nói với tôi giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng mà, có thể khiến chị ấy đau khổ đến mức này thì nhất định là anh không đúng. Về sau, anh đừng tới đây nữa, tôi biết người nhà anh không giàu thì quý, chị của tôi không trèo cao được đâu. Anh trở về đi!"

Đường Hình nắm chặt lấy cành cây, nói với Bạch Tử Hàng: "Em giúp anh nói với cô ấy, anh đã đăng kí học ở Học viện Cảnh sát vũ trang nhân dân, rất gần với trường đại học của cô ấy, anh sẽ không buông tay đâu, anh sẽ vẫn tới, anh sẽ đợi cô ấy ra gặp anh."

Bạch Tử Hàng không trả lời, cậu quay người đóng cửa rồi đi vào trong.

Thời gian sau đó, giống như những gì Đường Hình nói, mỗi ngày anh đều tới Bạch gia, trèo lên cái cây đối diện phòng ngủ của Bạch Nhụy chờ cô đi ra. Anh mang theo chút nước khoáng và bánh bao, cứ như vậy ngần ngừ ngồi trên cây cả ngày trời.

Mùa hạ mưa nhiều, Đường Hình càng ngày càng sa sút, anh trốn trên cây, nhìn căn phòng vẫn luôn kéo rèm kín mít đối diện.

Đáng tiếc rằng, cho tới tận ngày khai giảng, Bạch Nhụy cũng không kéo tấm rèm đó ra, cũng chưa từng đi tới gần ban công. Hai tháng này, thứ mà Đường Hình nhận được chính là sự kiên trì của Bạch Nhụy, một sự kiên trì tuyệt đối không quay đầu lại.

Ngày Bạch Nhụy nhập học, Đường Hình cũng đi theo cô. Trường đại học của Bạch Nhụy tương đối hỗn loạn, rất nhiều học sinh thi không tốt đều tới nơi này.

Cùng theo Bạch Nhụy tới nhập học, ngoại trừ bố Bạch và Bạch Tử Hàng ra thì cách đó 5 mét còn có một Đường Hình với bộ quân phục màu xanh lá, đẹp trai và khí chất tới nỗi xác suất quay đầu nhìn lại của người khác là 100%.

Đến kí túc xá, Đường Hình vẫn chẳng xấu hổ mà theo vào. Bởi vì bộ quân phục trên người, không ai dám ngăn cản anh, hơn nữa, mọi người thấy anh đi theo 3 bố con nhà họ Bạch nên cứ nghĩ anh là cũng là người nhà.

Bố Bạch và Bạch Tử Hàng đưa Bạch Nhụy tới tận phòng ở rồi chào hỏi mấy mấy người trong phòng, Đường Hình lúc này chỉ đứng ngoài cửa nhìn xem, chờ tới khi hai bố con rời đi, Đường Hình mới đến gần quan sát phòng Bạch Nhụy. Đây là sự bảo vệ mà Đường Hình dành cho Bạch Nhụy, anh muốn toàn trường biết được rằng, sau lưng Bạch Nhụy có người để dựa.

Nếu không, với khí chất của Bạch Nhụy thì nhất định sẽ không thể có cuộc sống đại học bình yên được.

Chỉ cần có thời gian là nhất Đường Hình sẽ tới thăm Bạch Nhụy, dần dần, cả trường đều biết, Bạch Nhụy có một người bạn trai là quân nhân.

Đây cũng xem như là sự cân bằng giữa hai người, nhưng đáng tiếc, sự cân bằng này cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Mùa thu năm thứ hai, Đường Hình nhận được tin Bạch Nhụy có bạn trai.

Trong nháy mắt đó, Đường Hình cảm thấy như trời long đất lở, anh đã không thể tìm lại quãng thời gian mà hai người đã từng hạnh phúc nữa rồi. Nhất thời, Đường Hình lặp lại tình cảnh của Đường Diễm lúc xưa, anh giam mình lại trong phòng, mỗi ngày đều sống một cách mơ mơ màng màng, chẳng muốn bước nửa bước chân ra khỏi phòng.

Ngoại trừ bia, anh không muốn ăn hay uống bất cứ thứ gì, cuối cùng, sau 1 tuần, Đường Hình đã được nhập viện như đúng ý nguyện.

Bố Đường nhìn kim tiêm truyền nước trên tay Đường Hình rồi lại nhìn cánh tay đó, gầy đến trơ xương, ông hỏi: "Con có nghĩ tới bố và mẹ không?"

Đường Hình im lặng một hồi mới nói: "Con xin lỗi, nhưng mà con thật sự ăn không vào chứ không phải không muốn ăn."

Bố Đường tiếp tục không cảm xúc hỏi: "Con muốn thế nào thì mới có thể ăn?"

"Có thể bảo cô ấy tới gặp con một lần không?" Đường Hình hỏi.

Bố Đường gật đầu, ông bảo tài xế lái xe tới trường học của Bạch Nhụy, ông hẹn Bạch Nhụy ra, hai người ngồi trên ghế đá dưới một gốc cây trong trường.

Bố Đường tỏ ra hiền hòa nói: "Chuyện của cháu, chú đã từng điều tra, chú rất xin lỗi vì những việc mà Đường Hình đã làm lúc trước."

Bạch Nhụy nhanh chóng khoát tay thể hiện không có gì, bố Bạch nói tiếp: "Còn về thái độ về sau này của cháu, chú cũng không cảm thấy có gì sai. Hôm nay chú tới đây là bởi vì thằng con trai Đường Hình của chú, với thân phận là một người bố, chú muốn hỏi cháu một câu: Cháu có thể tới bệnh viện thăm nó không?"

Bạch Nhụy ngây người, cô không hỏi Đường Hình thế nào, tại sao lại nằm viện, cô chỉ im lặng rồi mãi mới trả lời: "Cháu không thể đi thăm anh ấy, nếu mà đi anh ấy sẽ nghĩ rằng cháu vẫn còn nhớ anh ấy. Cháu sẽ không ở bên anh ấy được nữa, cho nên cũng không thể khiến anh ấy nghĩ như vậy."

Bố Đường thở dài, hỏi: "Dù cho, nó sắp chết?"

Bạch Nhụy cả cười: "Anh ấy sẽ không chết, con người ngay từ khi sinh ra đã được định sẵn rằng sẽ có hai người thân thiết nhất. Cháu vì người nhà của cháu mà gắng gượng sống tiếp, anh ấy cũng sẽ như thế."

Bạch Nhụy đứng dậy định rời đi, cô giấu hai tay đang run rẩy ra đằng sau, bố Đường đã sớm chú ý tới điểm này, cô vẫn duy trì tư thế trò chuyện, đặt câu hỏi với Bạch Nhụy chuẩn bị rời đi: "Cháu với những người khác yêu đương là giả đúng không?"

Bạch Nhụy gật đầu, sau đó rời đi.

Bố Đường đỡ trán: "Thật sự là nghiệt duyên nghiệt nợ mà, sao lại dùng cách như vậy để chia tay chứ? Haiz, có đôi khi không biết chân tướng thì sẽ vui vẻ hơn nhiều." Ví dụ như, đừng để Đường Hình biết, Bạch Nhụy dù ngoài miệng nói cảm ơn anh, nhưng trong lòng thì lại hận thấu xương. Cũng ví dụ như, đừng để Đường Diễn biết, Thẩm Bối Bối rời đi chẳng qua là bởi vì trong lòng cô ta không còn tình yêu cũng chẳng có sự quan tâm.

Trong tình yêu, có hai loại cảm xúc khiến người ta dễ dàng sụp đổ nhất, và hai thằng con trai của ông thì đều đã được thể nghiệm. Bởi vì con

đường tình cảm của ông quá thuận lợi nên hai đứa con của ông phải trả giá sao?

Cuối cùng, sự thật quả đúng như những gì Bạch Nhụy nói, Đường Hình không chết mà vẫn tiếp tục sống. Nhưng mà, anh càng ngày càng im lặng, cũng không còn hỏi thăm tin tức về Bạch Nhụy nữa. Không phải anh không yêu, chỉ là bố Đường nói cho anh biết, nếu như anh không buông tay thì cả đời này, Bạch Nhụy đều sẽ không hạnh phúc. Đây cũng chính là nguyên nhân Bạch Nhụy lừa anh là cô đã có bạn trai.

Thế là, Đường Hình quyết định buông tay. Mặc cho tê tâm liệt phế, mặc cho hồn lìa khỏi xác, anh vẫn phải tiếp tục sống.

Ngày nào anh cũng như một cái máy móc, hít thở không khí tươi mát, ăn đồ ăn ngon, huấn luyện với cường độ cao, lặp đi lặp lại.

Cuộc sống của anh đang hạnh phúc đang hoàn mỹ như vậy, thế mà chẳng hiểu tại sao tự dưng anh lại muốn đâm đầu đi chết, lại muốn chia tay với cô.

Tình không biết đến từ bao giờ, cứ dần dần mà càng lúc càng sâu.

1 năm trước khi tốt nghiệp đại học, Đường Hình tình cờ gặp phải Bạch Nhụy trên đường, lúc đó là 11 giờ đêm, cô mặc chiếc váy màu trắng mà cô yêu thích, đứng ở bên đường chờ xe.

Trên đường có rất nhiều xe lui tới, duy chỉ không có xe bus và taxi mà cô chờ đợi, thậm chí, cũng chẳng có người nào thiện tâm dừng lại cho cô đi nhờ cả. Dù sao, đêm cũng đã khuya rồi, thiếu nữ mặc váy trắng đứng ven đường quả thật sẽ khiến người ta có chút kiêng kị.

Đường Hình dừng xe nhìn cô tận 30 phút rồi mới lái qua, anh hạ cửa xe xuống, hỏi: "Không gọi được xe sao?" Anh cố gắng tỏ ra bình thản, để không khiến cô cảm thấy phiền phức.

Bạch Nhụy hơi sững sờ, cuối cùng cô gật đầu, Đường Hình liền nói: "Lên xe anh đi! Anh đưa em về."

Bạch Nhụy do dự một lúc, sau đó mở cửa ngồi vào ghế sau, cô nói: "Xin lỗi anh, người em có chút ẩm ướt, có thể sẽ làm ướt xe của anh."

Đường Hình lắc đầu nói: "Không sao đâu, đằng sau có áo khoác, em mặc vào đi! Vẫn ở chỗ cũ sao?"

Bạch Nhụy im lặng một hồi mới nói: "Khu đô thị Á Tề, nhà em chuyển tới đó rồi, anh chỉ cần đưa em tới trung tâm thành phố thôi, tới đó em có thể gọi xe về."

Đường Hình không hỏi tại sao lại chuyển nhà, anh chỉ nói: "Khu đô thị Á Tề đúng không?" Anh cúi đầu xác định vị trí trên điện thoại, sau đó nói: "Tiện đường với nơi anh cần đến, để anh đưa em về nhà luôn!"

Bạch Nhụy không trả lời, Đường Hình coi như cô đã đồng ý. Anh lái thẳng tới trước cổng chung cư, khu chung cư này rất cũ, bãi đỗ xe cũng chẳng có mấy chiếc, mỗi lần ra vào sẽ mất 5 tệ tiền gửi xe, Bạch Nhụy bảo anh không cần lái vào tận nơi, nhưng Đường Hình vẫn lái vào bên trong.

Sau khi nhìn thấy Bạch Nhụy lên tầng Đường Hình mới quay xe rời đi.

Về sau, cứ thỉnh thoảng Đường Hình lại tình cờ chạm mặt Bạch Nhụy.

Sau đó anh mới biết, công ty cô thực tập rất gần với đơn vị thực tập của anh. Trường đại học của Bạch Nhụy không tốt lắm, thế nên không tìm được công ty tốt để thực tập, vị trí công ty mà cô đang thực tập rất heo hút, nhưng lại vừa khéo ngay gần đơn vị bộ đội của anh.

Ở đơn vị này, cứ 3 ngày anh lại được về nhà một lần, có lẽ bởi vì thế mà số lần hai người gặp nhau còn nhiều hơn so với 2 năm trước cộng lại.

Bạch Nhụy thường xuyên không bắt được xe, bởi vì cô bị bắt phải tăng ca nên về rất muộn.

Sau lần đầu tiên ngẫu nhiên gặp được cô, các lần tiếp theo Đường Diễn đều cố tình chờ đợi, và thế là anh được đưa cô về nhà trong mấy tháng sau đó.

Dần dần, Đường Hình quyết định đón cô đi làm cả vào buổi sáng, sau khi từ chối 2 lần, Bạch Nhụy cũng đành đồng ý.

Nửa năm sau, hai người chính thức yêu nhau, Đường Diễn là người ngỏ lời trước.

Anh nói: Em vẫn chưa có bạn trai, có thể cân nhắc tới anh không?

Bạch Nhụy đáp: Dù có ở bên nhau thì em cũng không thể cam đoan rằng, tình cảm của mình vẫn như lúc trước.

Đường Hình cười: Thế này là đủ rồi.

Ngay cả cơ hội cũng không có, làm sao anh có thể thay đổi cô?

Thế là, hai người chính thức yêu nhau một lần nữa.

Ngày đầu tiên xác nhận mối quan hệ, Đường Hình hạnh phúc tới phát điên! Anh gọi điện thoại cho thằng em trai vẫn đang thất tình của mình: "Đường Diễn, anh với Bạch Nhụy hợp lại rồi."

Sau khi nghe thấy âm thanh tút tút tút, Đường Hình lại bắt đầu gọi điện cho bố mình, lời thông báo thì vẫn như vậy, nhưng bố Đường thì lại rất nề mặt mà đáp 2 chữ: "Chúc mừng." Sau đó cũng cúp điện thoại ngay và luôn.

Đường Hình vui mừng cười ngây ngô. Ba ngày sau, anh phát hiện ra Bạch Nhụy không còn tặng mình hạc giấy nữa.

Ngày ngày hôm sau, Đường Hình dần dần vác mặt đi đòi: "Tiểu Nhụy, sao em không tặng anh hạc giấy nữa?"

Bạch Nhụy mỉm cười nói: "Lớn rồi, em không còn gấp nữa."

Đường Hình cảm thấy mình chỉ còn thiếu một con là được 1000 con, thế nên anh liền nói: "Vậy em gấp cho anh một con thôi!"

Bạch Nhụy lắc đầu: "Em không gấp hạc nữa rồi."

Đường Hình giống như bị tạt một chậu nước lạnh vào đầu, anh và cô kết duyên bởi những chú hạc giấy, kết thúc cũng có hạc giấy chứng kiến. Bạch Nhụy không muốn tặng hạc cho anh là bởi vì cô vẫn chưa bằng lòng mở rộng con tim với anh. Đường Hình cảm thấy quanh thân tràn đầy ý lạnh, nhưng anh vẫn cười nói: "Ừm, không gấp nữa cũng không sao!"

Đường Hình đến tuổi kết hôn, anh không muốn đợi thêm chút nào nữa, thế là anh quyết định hẹn Bạch Nhụy ra, muốn lấy sinh nhật của bản thân làm cái cớ để cầu hôn cô.

Lúc chuẩn bị ra khỏi nhà, bố Đường gọi anh lại, đưa cho anh một xấp tư liệu, nói: "Con phải quyết định cho kĩ vào, nếu vẫn muốn làm theo ý mình thì từ nay về sau không được oán hận bất cứ ai."

Ngồi trong xe, Đường Hình lật xem tài liệu bố Đường đưa, rất đơn giản.

Nửa năm trước khi anh và Bạch Nhụy gặp lại nhau, việc kinh doanh của Bạch gia gặp rất nhiều bất trắc, có ai đó đang điên cuồng chèn ép nhà họ, bố Bạch đã phải đóng cửa hơn nửa những chi nhánh mà ông từng mở.

Vì cố gắng duy trì cửa hàng, bố Bạch đã bán đi tất cả bất động sản, hi vọng có thể quay vòng được vốn. Nhưng tiếc là cục diện càng ngày càng xấu, đúng vào thời khắc lâm nguy đó, anh và Bạch Nhụy đã gặp lại nhau...

Trong tài liệu này không hề có một câu văn dư thừa nào, tất cả đều chỉ là những dẫn chứng đơn giản, nhưng Đường Diễn vừa xem liền hiểu.

Anh cầm xấp tài liệu, đứng trước cửa khách sạn mà hai người đã hẹn nhau, Đường Hình xé toang tất cả những tờ giấy đó rồi ném vào thùng rác. Sau đó, anh nhanh chân bước vào trong...

Lịch sử tương tự luôn khiến người ta phải kinh ngạc, nhất là khi lịch sử này được cố ý dựng lên.

Đường Hình đứng bên ngoài cửa phòng nghe Bạch Nhụy nói chuyện điện thoại với một người không hề tồn tại ở đầu dây bên kia.

"Tớ cũng hết cách rồi, cho nên tớ mới tìm tới anh ấy một lần nữa. Tớ không thể để bố tớ phải công khoản nợ mấy ngàn vạn trên lưng được, ông ấy sẽ điên mất... Tớ cố ý tiếp cận anh ấy... Tớ cũng không biết mình yêu hay không yêu anh ấy nữa... "

Đường Hình dựa lưng vào cửa, nghe cô nói xong, cảm nhận được sự tuyệt vọng mà cô đã từng phải trải qua.

Tuyệt vọng? Bạch Nhụy không nhần tâm như anh, anh biết, Bạch Nhụy lựa chọn ngày hôm nay, ở chỗ này, dùng cách thức như vậy để nói với anh là vì cô muốn cho anh lựa chọn.

Em cố ý tiếp cận anh đấy, anh còn muốn cầu hôn sao? Cầu hôn hay không, em để lựa chọn lại cho anh.

Đường Hình cười cười, đáp án? Không cần nói cũng biết.

Anh đẩy cửa đi vào, nhìn Bạch Nhụy rồi nói: "Đang gọi điện thoại à?"

Bạch Nhụy trừng lớn hai mắt nhìn anh, thật ra, hai người đều biết, nhưng anh sẽ không phá vỡ, Bạch Nhụy cũng chỉ có thể nói: "Ừm."

"Em có mang số hồ khẩu không?"

Bạch Nhụy lắc đầu, Đường Hình nói: "Anh có mang theo của anh, bây giờ anh chở em về nhà lấy nhé. Bạch Nhụy, chúng ta kết hôn đi!"

Nếu như, em đã để anh lựa chọn, đã đưa chiếc chìa khóa này cho anh, vậy thì anh sẽ tiếp nhận. Cánh cửa này, cho dù vết thương chồng chất, cho dù đối trá bịa đặt, anh cũng vẫn muốn mở ra. Nếu như, em muốn lợi dụng anh để giúp Bạch gia vượt qua khó khăn, vậy thì anh sẽ cố gắng hết sức để che chở nhà em được bình an.

Không được oán hận bất cứ ai? Con sẽ yêu và bảo vệ cô ấy cả đời.

Bạch Nhụy chậm chậm đứng lên, cô cắt điện thoại đi, nhìn anh rồi nói: "Vâng."

Edit1: Hello, mọi người đã đợi lâu rồi nhỉ? Tớ up cả 5 chương về Bạch Nhụy và Đường Hình đây!

Còn 8 ngoại truyện về Đường Diễn và La Thiển nữa là kết thúc rồi!

Mọi người muốn tớ đăng mỗi ngày một chương hay gộp lại đăng một thể? Gộp lại đăng một thể thì phải một tuần sau mới đăng được nhé =))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 125

Chương 125: Nếu Đường Diễn ở thế giới của La Thiển 1

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

Đường Diễn nhìn chăm chăm đĩa cá chua ngọt ở phía đối diện đã rất lâu rồi, đường kính của cái bàn này là 5 mét, đĩa quay trên bàn cũng rất lớn, anh đã tính qua, nếu muốn chuyển đĩa cá chua ngọt kia tới trước mặt mình thì nhất định sẽ phải dùng tay đẩy bàn khoảng 9 lần liên tục và mất khoảng 20 giây để thực hiện.

Nếu làm vậy, tất cả mọi người đều biết anh thích ăn đồ ngọt.

Đường Diễn nhíu chặt đôi mày, thế thì anh còn làm tổng giám đốc thế nào được nữa, người ta sẽ nghĩ gì về anh?

Vẻ mặt của Đường Diễn càng lúc càng nghiêm túc, khiến những người xung quanh đều vội vã cuống cuống hết cả lên. Anh gấp một đĩa cải ngồng xào gừng trước mặt lên, sau đó cắn răng nghiền lợi mà nhai mà nuốt.

"Đường tổng, lần này may nhờ có anh kịp thời đầu tư, chúng tôi mới không bị thua lỗ quá nhiều. Chén rượu này tôi kính anh, anh cứ tùy ý nhé!" Nói xong, người đàn ông đầu hói liền uống cạn ly rượu trong tay.

Đường Diễn cầm ly rượu lên, tỏ ý chạm ly với người đàn ông rồi nhấp một ngụm: "Hợp tác vui vẻ."

Người kia bật cười, nhanh chóng xoay đĩa gan ngỗng xào thịt bò (*) tới trước mặt Đường Diễn rồi nói: "Đường tổng thử xem, món gan ngỗng xào thịt bò này là món đặc sắc nhất ở nhà hàng này đây, vô cùng hợp miệng, bảo đảm rằng anh ăn một lần là sẽ muốn ăn lần hai."

(*) Món đó đây:

Thế là, Đường Diễn trơ mắt nhìn đĩa cá chua ngọt đã đi được một nửa đường lại phải quay về vạch xuất phát, dừng ở nơi cách anh xa nhất.

Đường Diễn: "... " Đau trứng, sắp tới chỗ mình rồi cơ mà.

"Đường tổng?" Người kia thấy Đường Diễn bất động nên thử gọi một tiếng, sau đó, hắn đã nhận được ánh mắt mang hàm ý sâu xa nào đó của Đường Diễn, trái tim trong lồng ngực đột nhiên ngừng đập, hắn đã đắc tội gì với Đại Phật này à.

Đường Diễn cầm đũa, gắp một miếng thịt nhỏ, sau đó bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng nhấm nháp.

Sau khi ăn xong, Đường Diễn đặt đũa xuống, nhìn người đàn ông đầu hói nói: "Không tệ."

Đầu Hói: "... " Sao hắn cứ có cảm giác nhiệt độ lại hạ xuống nhỉ?

Bầu không khí lắng xuống vài giây, sau đó, đám người này lại lần nữa đứng lên mời rượu rồi nói vài câu cười đùa. Bầu không khí lúng túng trước đó đã được thay thế bởi sự náo nhiệt.

Đường Diễn chẳng thèm để ý tới bọn họ, anh lại tiếp tục trầm mặc nhìn về phía đối diện. May mà mỗi lần đi ra ngoài tiếp khách Đường Diễn đều dẫn theo thư kí Kiều và 2 vị quản lý, cho nên, việc tạo dựng bầu không khí từ trước tới nay đều là bộ họ làm, Đường Diễn chỉ phụ trách có mặt mà thôi.

Trong lúc đang suy nghĩ viễn vông, Đường Diễn đột nhiên phát hiện bàn quay bắt đầu chuyển động, cá chua ngọt ở phía đối diện dần dần di chuyển tới gần anh.

Gì thế này?

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn, nhân viên phục vụ đang lên món mới ở phía đối diện, đó là một người phụ nữ mặc đồng phục màu đỏ thẫm, tóc dài búi gọn trên đầu, cô đang nghiêng mặt chăm chú xoay bàn và sắp xếp các món ăn.

Sau đó, Đường Diễn nhìn thấy đĩa cá chua ngọt dừng lại trước mặt mình, còn bàn xoay thì không chuyển động nữa, Đường Diễn có chút tò mò nhìn về phía đối diện.

Món ăn bên đó đã được dọn xuống để chuẩn bị thay bằng món mới, Đường Diễn cúi đầu nhìn đĩa cá mà anh đã khao khát hơn 1 tiếng đồng hồ, cầm đũa lên gắp một miếng.

Đường Diễn thỏa mãn híp mắt, trong lòng thầm nghĩ: rất ngon, nhưng tiếc là nguội mất rồi, phải ăn ngay lúc mới mang lên mới là tuyệt mỹ. Thế nhưng, dù thì thì tối nay cũng đã ăn được rồi, Đường Diễn vẫn cực kỳ thỏa mãn.

Nhân viên phục vụ phía đối diện đang châm lửa rồi đặt nồi lên, sau đó cô thả vào bên trong các loại hải sản như cá tôm mực.

Đường Diễn nhân lúc này, thò đũa gắp tận mấy miếng liền. Bàn ăn lại bắt đầu chuyển động, Đường Diễn ngẩng đầu lên thì vừa hay trông thấy nhân viên phục vụ đang mang cái đĩa không cuối cùng xuống.

Cô cũng phát hiện ra Đường Diễn đang nhìn mình, thế là cô nhìn lại anh và nở một nụ cười.

Người phụ nữ này có gương mặt hình vuông, thế nhưng bởi vì hơi có xu hướng lệch sang một bên, cộng thêm đôi mắt to có hồn và chiếc mũi cao thẳng nên tổng thể trông cũng rất ổn. Khóe miệng khi cười lên tương đối cuốn hút, kiểu tóc cắt mái vừa đủ khiến cả người cô toát lên một loại khí chất dịu dàng và nữ tính. Trong nhà hàng này, cô cũng coi như một người đẹp số một số hai.

Nhưng mà, trong mắt Đường Diễn thì cô chỉ là một người phụ nữ tầm trung mà thôi. Chẳng qua, bởi vì đĩa cá vừa rồi, nên nụ cười của cô cũng có chút đáng yêu, Đường Diễn gật đầu với cô.

Nữ phục vụ bưng khay bát đĩa không tới một mặt tường có cửa, đó là một cửa sổ để lên và xuống món, cô chỉ cần đặt bát đĩa ở đó, sẽ có người tới lấy mang đi.

"Đường tổng, nào nào, ăn thử xem, đây chính là cá và tôm tươi vừa mới nấu chín, vừa ngon vừa giòn."

Đường Diễn cúi đầu, tốt thật, cá chua ngọt của anh lại bị chuyển sang phía đối diện rồi. Trước mặt anh lúc này là những viên hải sản mà người phụ nữ kia vừa thả, vì nước đang sôi nên mấy viên thịt cá cứ lên lên xuống xuống.

Đường Diễn múc một bát, canh là canh cá tươi, còn thịt bên trong thì đúng là tôm và cá tươi như người đàn ông kia nói, rất giòn và dai, vừa miệng cực kỳ.

Thế là, Đường Diễn lại ăn thêm một bát nữa, ánh mắt đột nhiên đảo tới người phụ nữ đứng bên cửa phục vụ khách, lúc này, cô đang che miệng cười cười.

Đường Diễn: "? ? ?"

"Sao anh ta lại không xoay bàn nhỉ?" La Thiến nghĩ.

Ngay từ đầu cô đã chú ý tới ánh mắt của người đó rồi, thế mà một bàn người kia lại như chẳng hiểu gì. Ánh mắt của anh ta rõ ràng như vậy, mong mỗi như vậy, sao vẫn không có ai phát hiện ra anh ta thích ăn cá?

Có một điều mà La Thiến không nghĩ tới chính là, mọi người ngồi trên bàn ăn đều chú ý tới ánh mắt của Đường Diễn, thế nhưng bọn họ lại nghĩ anh đang ngăn người chứ chẳng ai nghĩ tới, Đường tổng mặt lạnh như tượng đá lại muốn ăn cá chua ngọt cả! ! !

Không lâu sau, cửa sổ truyền tới tiếng vang, La Thiến quay đầu đi lấy, tôm hùm hấp phomai! ! !

La Thiến nuốt một ngụm nước bọt, muốn ăn quá! Thèm ăn quá! Ngon quá đi! Nhưng dù có lấy giá của nhân viên để mua thì vẫn rất đắt! Haizz!

La Thiến nhờ một người phục vụ khác bưng đồ ăn, còn cô thì tới trước dọn bàn.

Thế là, cá chua ngọt mà Đường Diễn khao khát lại xuất hiện trước mặt anh một lần nữa. Anh quay đầu nhìn người phụ nữ kia thì thấy cô đang mỉm cười nhìn mình, lúc đó, Đường Diễn chợt phát hiện, người phụ nữ này đã nhìn ra được anh thích ăn cá chua ngọt.

Đường Diễn thầm khinh bỉ một đám người ngồi đây: Người ta là nhân viên phục vụ thôi mà còn biết tôi thích ăn cá chua ngọt, cả đám các người chẳng biết cái gì hết.

Đến lúc thanh toán tiền, La Thiến đưa Đầu Hói ra ngoài trước, nhân viên thu nhân tính toán một hồi rồi nói: "Tất cả là 18888 tệ, thưa Trương tổng."

Người tên là Trương tổng lập tức cười nói: "Con số này rất tốt, rất tốt. Đại cát đại lợi, quẹt thẻ."

"Dạ được thưa Trương tổng, phiền ngài đợi một lát." Nhân viên thu ngân ần ần gì đó rồi đưa máy cho Trương tổng, nói: "Mời ngài ần mật mã ạ."

Trương tổng cầm lấy máy tính tiền, che tay rồi cẩn thận nhập mật mã. Bên này vừa thanh toán xong thì bên kia cũng đi ra, một đám người vây quanh Đường Diễm nịnh nọt, Trương tổng nhanh chóng nhận lại thẻ ngân hàng rồi tiếp đón anh: "Đường tổng bây giờ muốn về luôn sao?"

Đường Diễm gật đầu, Trương tổng lại nói thêm vài câu, Đường Diễm không gật đầu thì chính là lắc đầu.

Trước khi đi, Đường Diễm nhìn thấy La Thiển đứng bên cạnh, cô cúi đầu với bọn họ, nói câu: "Cảm ơn quý khách đã ghé nhà hàng." Giọng của cô hơi trầm, nhưng lại rất đoan trang lễ độ.

Đường Diễm nhìn một hồi rồi nói với thư kí Kiều đứng bên: "Cho chút tiền tip đi."

Thư kí Kiều sững sờ, sau đó nhanh chóng lấy ra 10 tờ 100 tệ từ trong ví đưa cho La Thiển, nói: "Đây là tiền tip Đường tổng cho cô."

Đường Diễm nhìn cô rồi gật đầu một cái: "Cô làm không tệ."

La Thiển không biết anh đang nói tới phương diện nào, đây là lần đầu tiên cô nhận được tiền tip. Trong nước không lưu hành thông lệ này lắm, làm tốt là việc bắt buộc, còn làm không tốt thì bị trừ lương, kiểu tiền tip này cô cũng mới chỉ nghe nói thôi.

Nhưng mà, nhận thì cũng chẳng sao đâu nhỉ, vì sau này có gặp nhau nữa đâu!

Thấy La Thiển còn chưa nhận tiền, Đường Diễm cho rằng cô đang ngại ngùng, vì thế anh hơi nhú mày. Cuối cùng thì Trương tổng cũng có mặt

nhìn, hắn nói: "Nhận nhanh lên, Đường tổng cho là cho, chẳng lẽ phải khách sáo với cô?"

Thế là, La Thiến ngoài mặt nghiêm túc nhưng trong lòng vui vẻ nhận lấy 1000 tệ, sau đó cô vô cùng cảm kích nói với Đường Diễn: "Cảm ơn anh, Đường tổng."

Ấn tượng đầu tiên của Đường Diễn về La Thiến cũng chỉ có thế.

Hai tháng sau, lúc Đường Diễn tới quán cafe dưới công ty uống cafe thì lại gặp lại La Thiến một lần nữa.

Đường Diễn ngậy người: "Không phải cô làm việc tại nhà hàng sao?" La Thiến nhìn thấy Đường Diễn cũng rất vui vẻ, nói: "Đúng vậy! Nhưng tôi thôi việc rồi, bây giờ tôi đang làm việc tại quán cafe này."

"À." Đường Diễn chỉ có thể đáp lại như thế.

Một lát sau, La Thiến mang tới một phần bánh kem matcha ngàn lớp*, đặt xuống trước mặt Đường Diễn, La Thiến cười nói: "Lần trước anh cho tôi một tiền tip, lần này tôi mời anh ăn nhé. Đây là sản phẩm mới ra ngày hôm nay, tôi thử qua rồi, rất ngon đấy.

(*) Bánh matcha

Đường Diễn cúi đầu nhìn phần bánh kem matcha ngàn lớp kia rồi chính trực nói: "Tôi không thích ăn đồ ngọt."

La Thiến nhú mày nhìn anh, gì cơ? Lần trước không phải anh thích ăn cá chua ngọt à? Sao bây giờ lại không thích ăn rồi?

Đường Diễn thật ra chỉ hơi nhìn miếng bánh một chút, nhưng trong mắt La Thiến thì Đường Diễn lại nhìn một cực kỳ chăm chú. La Thiến cảm

thấy kì quái: Con người gần như muốn trợn ra ngoài, nước bọt gần như không kịp nuốt thế kia mà là không thích ăn à?

Nhân viên công ty Đường Diễm đi ngang qua, nhìn thấy Đường Diễm thì nhanh chóng chào hỏi: "Chào anh, Đường tổng."

Đường Diễm gật đầu, không phải nhân viên nào anh cũng biết, thế nên mấy người kia chỉ chào xong là đi. La Thiển vẫn đưa đi đẩy lại miếng bánh với Đường Diễm, cuối cùng cô hỏi: "Anh thật sự không thích ăn à?"

Đường Diễm do dự 3 giây, sau đó gật đầu nói: "Không thích."

Sau đó, La Thiển cầm thìa xắn một miếng, ánh mắt của Đường Diễm chẳng rời cái đĩa chút nào, La Thiển thầm nghĩ: Má nó, đều như vậy rồi mà còn bảo không thích?

Cô nhanh chóng nhét miếng bánh vào trong miệng anh, sau đó nở một nụ cười xán lạn hỏi: "Thế nào? Ngon không?"

Đường Diễm ngậm thìa, nháy nháy mắt, sau đó hai má hơi chuyển động, cuối cùng là nuốt xuống. Anh do do dự dự một lát rồi mới gật đầu nói: "Không tệ."

La Thiển đưa thìa cho anh: "Thế thì ăn đi nào! Trời đất bao la ăn là lớn nhất."

Đường Diễm bị lây nhiễm tinh thần ăn uống của La Thiển, cuối cùng anh cũng ăn hết cả phần bánh trước mắt bao nhiêu người.

Lúc thanh toán, La Thiển là người tính tiền, cô nhìn Đường Diễm rút ví từ trong ngực ra.

La Thiển nói: "Tất cả hết 84 tệ."

Đường Diễm rút 1 tờ 100 ra đưa cho La Thiến, La Thiến tìm tiền lẻ để trả tiền thừa cho anh.

Đường Diễm nhận lấy mấy tờ tiền lẻ, sau đó nhìn La Thiến, La Thiến cũng nhìn Đường Diễm. Hai người cứ chăm chú nhìn nhau như vậy, mấy người xếp hàng đằng sau đều đang thầm nghĩ, hai người này đang yêu đương thắm thiết à?

Thật ra, suy nghĩ trong lòng La Thiến lúc này là: Hôm nay anh có cho mình tiền tip không nhỉ? Có cho không? Có cho không? Muốn biết quá!

Còn suy nghĩ trong lòng Đường Diễm là: Sao cô ấy lại nhìn mình như vậy? Chẳng lẽ cô ấy muốn tiền tip? Vậy thì cho cô ấy vậy! Nhưng mà, hôm nay anh không mang theo nhiều tiền mặt!

Cuối cùng, Đường Diễm vẫn không chịu nổi ánh mắt chờ đợi của La Thiến, mặc dù không rõ tại sao cô lại nhìn mình như vậy, nhưng Đường Diễm cảm thấy mình đã ăn một phần bánh rồi, cũng nên cho cô chút tiền tip.

Thế là, Đường Diễm mở ví ra, tất cả tiền mặt anh hiện có là 716 tệ. Đường Diễm bỏ tiền lẻ, rút ra 700 tệ đưa cho La Thiến, nói: "Tiền tip."

La Thiến trừng mắt nhìn 7 tờ 100 tệ, anh thật sự cho này! ! !

Người phía sau cũng trừng lớn mắt, con mẹ nó chứ, ông anh ei, ông ăn hết có 84 tệ thôi nhưng lại cho tận 700 tệ tiền tip, ông anh có ý gì đây?

La Thiến run run tay nhận tiền, Đường Diễm nhìn tiền tip trong tay La Thiến rồi nói: "Hôm nay tôi không mang nhiều tiền mặt, không đủ 1000 tệ, lần sau đến sẽ trả cho cô."

La Thiến: "..."

Tất cả mọi người: "..."

Ăn xong, trả tiền xong, cho tiền tip xong, nhưng vẫn còn... thiếu nợ? ?
?

Tiểu Vũ: thôi, tôi quyết định mấy chương cuối này sẽ đăng mỗi ngày một chương cho mọi người tám chuyện, chứ sắp hết truyện rồi, sẽ nhớ mỗi tối với các nàng lắm lắm.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 126

Chương 126: Nếu Đường Diễn ở thế giới của La Thiến 2

Chuyên ngữ: Tiểu Vũ

Hai ngày sau, La Thiến lại gặp lại người đàn ông này, hôm nay anh lại đổi một bộ vest khác.

Sau khi mang cafe lên cho khách, La Thiến quay người trở về thì nhìn thấy Đường Diễn, anh ngồi ở cái bàn không xa, vẻ mặt lạnh lùng, mắt nhìn thẳng về phía trước, trên bàn chỉ có một cái cặp tài liệu màu xanh nước biển.

La Thiến ngăn người, cầm khay đi tới hỏi: "Sao hôm nay anh lại tới? Muốn ăn bánh ngọt sao?"

Đường Diễn: "... Không phải bởi vì muốn ăn bánh nên mới tới."

"Thế là vì trả tiền sao?"

Đường Diễn: "... " Sau khi im lặng một hồi, anh rút ví từ trong ngực ra.

La Thiến cười ha ha chặn tay anh, nói: "Tôi nói đùa thôi, anh đừng tưởng thật, làm gì có chuyện nợ tiền tip chứ."

10 phút sau, Đường Diễn nhận được một phần bánh con sò.(*)

La Thiến ngồi xuống đối diện anh, chớp chớp mắt rồi nhỏ giọng nói: "Ăn đi! Tôi biết anh thích ăn. Mà sao anh kỳ quá vậy, nếu như tôi mà có

tiền giống anh thì tôi chẳng quản người ta nghĩ thế nào đâu, tôi muốn ăn thì ăn, muốn chơi thì chơi, chẳng lẽ người ta còn có thể ăn tôi sao?"

Đường Diễn yên tâm thoải mái cầm thìa lên, vừa ăn vừa nghe cô nói.

La Thiến nhìn anh ăn rồi vui vẻ nói: "Tôi thấy thái độ của Trương tổng đối với anh rất khách khí, chắc hẳn anh là tổng giám đốc của công ty lớn nhỉ."

Đường Diễn gật đầu, không nói chuyện mà chỉ ngời ăn, La Thiến cũng không để ý, cô đứng dậy cười nói: "Được rồi, anh ăn đi! Tôi phải đi làm việc đây."

La Thiến nở nụ cười xán lạn vẫy vẫy tay với anh, sau đó quay người rời đi.

Lúc thanh toán, La Thiến nhận được 1300 tệ tiền tip, Đường Diễn vẫn nói một câu cũ rích: "Cô làm không tệ."

La Thiến cầm tiền, cười nói: "Là việc tôi mang bánh ngọt cho anh?"

Đường Diễn liếc nhìn cô một cái, cái nhìn này giống kiểu "Cô cũng biết điều đấy", khiến La Thiến cúi đầu bật cười, sau đó cô ngẩng đầu vẫy vẫy tay với anh: "Mong rằng lần sau anh lại ghé quán nhé."

Đường Diễn gật đầu với cô rồi đi ra ngoài.

Từ đó về sau, cứ 2 ngày Đường Diễn lại tới quán cafe dưới công ty một lần. Mỗi lần anh đến, La Thiến đều mang lên một miếng bánh ngọt miễn phí, còn Đường Diễn thì lần nào cũng sẽ cho cô 1000 tệ tiền tip.

Một tháng sau, Đường Diễn vào quán lần nữa, nhưng lần này, anh không được ăn bánh ngọt, cũng chẳng thấy người phụ nữ kia đâu, Đường Diễn đoán, có lẽ cô lại thôi việc rồi.

Trong lòng có chút tiếc nuối, dù sao người thấu hiểu tâm ý của anh cũng không nhiều, người biết được anh thích ăn đồ ngọt chắc cũng chỉ có cô thôi!

Cứ như vậy, La Thiến trở thành một người bí mật trong lòng Đường Diển, bởi vì kể từ lần đó, anh chưa từng gặp lại La Thiến.

Mỗi ngày Đường Diển đều giống như máy móc, đi làm rồi tan làm, anh nhận ra mình cũng chỉ là hạt cát ở trong cái thế giới nhốn nháo náo nhiệt này thôi. Về nhà thì cô đơn trong sự im ắng lạnh lẽo, đi làm thì tịch mịch trong sự ồn ào ầm ĩ.

Thoáng cái đã 2 năm trôi qua, Đường Diển chợt nghe thấy bố Đường nói, bố mẹ Thẩm nói với người khác rằng Thẩm Bối Bối đang yêu một anh chàng da trắng.

Lần đầu tiên Đường Diển biết, anh và Thẩm Bối Bối... đã không còn cơ hội nữa rồi.

Công việc mới của La Thiến là làm nhân viên phục vụ tại một nhà hàng Tây. Cô lúc này vẫn coi như còn khá trẻ, nhưng so với mấy em gái 20 tuổi thì vẫn có chút già dặn hơn, mặc dù cô cũng chỉ hơn bọn họ mấy tuổi.

Công việc này La Thiến làm hơi vất vả, bởi vì nhà hàng cô đang làm rất hay có khách nước ngoài, mà La Thiến thì lại không biết tiếng Anh, mỗi lần có khách nước ngoài tới là đều phải để người khác đi lên ứng phó. Mấy ngày nay cửa hàng trưởng có chút không vui, La Thiến lại đang cân nhắc tới chuyện đổi công việc. Công việc ở quán cafe 2 năm trước cô rất thích, hoàn cảnh và tiền lương ở đó đều rất tốt, nhưng tiếc rằng sắp lại sa thải cô.

Thật ra cô biết thừa lý do mà người ta đuổi việc cô. Chẳng qua là do mắt với số tiền tip Đường tổng cho mà thôi, sau khi đuổi việc cô nhất định bọn họ sẽ ra quy định mới, kiểu như nếu khách cho tiền tip thì phải chia đôi với quán chẳng hạn.

La Thiến cũng chẳng tiếc nuôi gì nhiều, là tốt thì vẫn sẽ tốt, còn nếu là đen thì có chạy đằng nào cũng vẫn đen thôi. Cô không thể ỷ lại cả đời vào nơi đó được, nhưng mà cô thật sự tiếc 1 vạn rưỡi tiền tip một tháng.

Khoác chiếc áo thu đông ra bên ngoài, tay cầm ô che mưa, cô chạy chậm chậm về phía trước.

"Gì vậy nhỉ?" La Thiến lùi trở về, nhìn người đàn ông đang ngồi im bất động trong con hẻm nhỏ, trời thì mưa to, rảnh rỗi hay sao mà lại ngồi trong hẻm này, còn không che ô nữa chứ?

La Thiến thầm nghĩ lý do, nhưng cô vẫn quyết định đứng ngoài đầu hẻm kêu lên: "Anh gì ơi, anh đang làm gì đấy? Trời mưa mà anh không về nhà sao?"

Người đàn ông trong hẻm ngẩng đầu nhìn qua, mái tóc ướt sũng dán sát vào trán, nước mưa thuận theo mái tóc nhỏ giọt xuống, ánh mắt thì lạnh lẽo đến thấu xương.

"Ha ha, người anh em ơi, anh thử nói một câu đi! Anh đang diễn phim kinh dị à? Resident Evil? Zombie?" La Thiến nhìn người đàn ông không động đậy, bởi vì khuất bóng nên trong lòng cô có rất nhiều ý nghĩ kinh khủng xuất hiện.

"Bánh ngọt?" Người đàn ông dường như có chút nghi hoặc, anh hỏi bằng giọng nói hơi khàn khàn.

"Bánh ngọt?" La Thiến hỏi lại, nhưng chân thì chẳng dám bước vào trong, chỉ đứng ở bên ngoài gọi với vào: "Anh muốn ăn bánh ngọt hả? Tôi mua cho anh một cái nhé?"

Người đàn ông ngẩn người, nói: "Sao cô lại ở đây?"

La Thiến một tay nắm cán ô một tay vuốt vuốt tóc, khó hiểu hỏi: "Liên quan gì tới anh? Mà anh đang làm gì đấy? Nếu không có việc gì thì tôi đi nhé?"

Người đàn ông liền nói: "Cô vào đây."

"Tôi không vào đâu." La Thiến không chút do dự từ chối.

Đường Diễm: "..."

"Anh có chuyện gì sao? Tôi gọi điện nhờ cảnh sát giúp nhé, anh thấy được không?" La Thiến hỏi.

Đường Diễm cầm nín rồi cắn răng nói ra: "Tiền tip."

La Thiến ngây người, a một tiếng rồi hỏi: "Anh là Đường tổng?"

Một tuần này, đây là lần đầu tiên tâm trạng của Đường Diễm có vẻ tốt, giọng nói của anh không khỏi mang theo ý cười: "Ừm."

La Thiến chạy vào trong, mở đèn flash của điện thoại ra soi, sau đó kinh ngạc nói: "Đúng là Đường tổng rồi, sao anh lại ở chỗ này."

Đường Diễm liền nói: "Tâm trạng không tốt!"

La Thiến: "Gì cơ!" Tâm trạng không tốt thì ra ngoài nghịch mưa? Mà thôi, dù sao thì anh ta cũng là một người kỳ quái, có thừa tiền nhưng lại chẳng dám mua đồ ăn mà mình thích.

"À! Thế... anh vẫn muốn ngồi đó dầm mưa sao?" La Thiến hỏi.

Đường Diễm: "... Tôi chỉ là ngồi xồm lâu quá nên tê chân thôi."

La Thiến chớp chớp đôi mắt to của mình, đột nhiên cười ha ha ha ha ha nói: "Cái này anh nên nói sớm hơn chứ! Cần tôi tới dìu anh không? Anh

ngồi đây bao lâu rồi?"

Đường Diễm có chút lúng túng đáp: "Trước khi trời mưa..."

La Thiển lập tức nói: "Tôi biết rồi, anh cũng sẽ chẳng thấy mưa mà vẫn dầm dề ra ngoài đâu! Chỉ có thằng ngốc mới làm thế thôi!"

Đường Diễm yên lặng nuốt xuống câu nói chính vì thấy trời sắp mưa nên anh mới ra ngoài dầm mưa, thay vào đó là hỏi La Thiển: "Cô vừa tan làm à?"

La Thiển gật đầu nói: "Đúng vậy!"

"Sao lúc trước lại nghỉ việc ở quán cafe?" Đường Diễm hỏi. Sau khi La Thiển thôi việc, anh từng tới đó 2 lần, cho dù cả 2 lần đều là cửa hàng trưởng đến tiếp, nhưng kể từ sau lần đó, anh đã không còn đến thêm lần nào nữa.

"Nghỉ việc thì có thể có lý do gì chứ?" La Thiển cười khoát khoát tay, nói: "Cái nghề này của chúng tôi ấy mà, tính lưu động vốn rất lớn, rất ít khi làm lâu dài tại một cửa hàng nào đó."

Đường Diễm gật gật đầu, La Thiển hỏi anh: "Muốn tôi gọi xe giúp anh không? Ủm ~ hoặc là, anh có muốn tới nơi nào không?"

Đường Diễm lắc đầu, anh không muốn về nhà, cũng không muốn trở về căn phòng lạnh như băng kia.

La Thiển gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó hỏi: "Nếu anh không ngại thì tới nhà tôi nhé!" La Thiển rất tín nhiệm Đường Diễm, cô cũng chẳng hề nghĩ tới căn nhà thuê nho nhỏ của cô có hợp với anh không. Hoặc là, Đường Diễm có thể tiếp nhận được hay không?

Lúc này, Đường Diễm đương nhiên không biết căn nhà mà mình sắp tới trông như thế nào, vì thế, anh gật đầu nói: "Thế thì phiền cô rồi."

Sau đó La Thiến nói: "Anh có mang tiền không? Chúng ta gọi xe về đi!"

Đường Diễm nhú mào: "Không phải cô vừa bảo gọi xe giúp tôi sao?" Sao bây giờ lại không có tiền rồi?

"À! Vừa rồi là tôi coi như mình đang làm chuyện tốt! Nhưng mà, là anh thì tôi sao dám có ý vượt mặt được!" La Thiến cười ha ha ha nói.

Đường Diễm sờ sờ túi bên trong ngực, xác định ví tiền và điện thoại đều còn thì mới gật đầu nói: "Có mang."

"Thế chúng ta đi thôi!" La Thiến quay đầu nhìn anh, hai mắt cô rất to, lấp lánh ánh sáng nào đó.

Đường Diễm không tự giác bước theo cô. Khu nhà của La Thiến cách nơi này không gần lắm, thế nhưng ngồi taxi thì tới rất nhanh.

La Thiến giải thích với Đường Diễm rằng: Cô phải tăng ca nên không bắt được chuyến xe cuối, nếu muốn về đi phải đi bộ mất 40 phút, coi như đi tản bộ buổi đêm.

Đến nơi La Thiến ở, Đường Diễm mới biết được, cái khu này thực chất thì là một khu nhà xuống cấp. Phòng mà La Thiến thuê không nằm sâu trong ngõ vì thế bọn họ không cần phải đi tới cái ngõ nhỏ đen sì đó, La Thiến nói, thuê nhà ở đó không an toàn.

Tòa nhà La Thiến thuê nằm ở làn sau của trục đường chính, bên ngoài cửa tòa nhà là một thiết bị khóa cảm ứng, chắc là chủ nhà lắp thêm.

Đi vào bên trong, có khoảng hơn 10 chiếc xe điện đang đỗ. La Thiến nói trước kia cô cũng có một chiếc, nhưng về sau bị trộm mất rồi, thế là cô đổi sang đi xe bus đi làm.

Tòa nhà này có 6 tầng tất cả, phòng ở của La Thiến nằm trên tầng thứ 5, cầu thang vừa hẹp vừa chật lại vừa cao, bước đi không hề dễ dàng, chỉ cần hơi không chú ý là sẽ ngã sắp xuống,

La Thiến vừa cười vừa kể, cô đã từng ngã từ trên tầng xuống tầng 1, bởi vì cầu thang quá nhỏ nên cô đã lăn xuống tận tầng 1 mà chẳng được ngừng chút nào.

Nói xong, có lẽ là nghĩ tới tình cảnh lúc đó của mình, cô che miệng lại nhỏ giọng bật cười.

Đường Diễn: "...". Cảm động vì tinh thần lạc quan của cô.

Bóng đèn treo ở cầu thang cũng là đèn cảm ứng, nhưng mà bóng đèn ở đoạn cầu thang từ tầng 2 lên tầng 3 đã bị hỏng rồi, La Thiến đành dùng điện thoại để soi đường. Đến phòng của La Thiến, Đường Diễn phát hiện đây là cửa gỗ, bên ngoài cũng không có cửa chống trộm.

La Thiến rút chìa khóa ra mở cửa, căn phòng trông cũng khá rộng, La Thiến nói nó được 29 mét vuông, bên trong có nhà tắm và nhà vệ sinh, nhưng không có nhà bếp.

Đường Diễn nhìn thấy không ít nồi niêu xoong chảo trên cái bàn dài ngoài hành lang thì liền biết phòng bếp được ở bên ngoài.

"Anh ngồi đi!" La Thiến nói.

Đường Diễn nhìn xung quanh căn phòng, có một chiếc giường rộng 1 mét rưỡi, bên trên trải ga và chăn rất gọn gàng sạch sẽ. Trên giường có một

cái máy tính bảng, còn trên tủ đầu giường thì có một gói khoai tây chiên ăn dở.

Phía trước giường có một tấm thảm hình tròn, đường kính khoảng 2 mét, trên thảm có mấy cái gối và một cái bàn thấp.

Đối diện giường là một cái tủ quần áo rộng 1 mét rưỡi, bên cạnh tủ quần áo là một chiếc tủ lạnh cỡ nhỏ. Bởi vì đêm mưa nên toàn thân Đường Diên lúc này ướt sũng, không tiện ngồi lên trên thảm hay trên giường của người ta, nhưng ngoài hai chỗ đấy ra thì chẳng có chỗ nào để ngồi cả.

La Thiến mở tủ tìm quần áo, tìm được một lúc thì cô nói: "Đường tổng ơi, anh đi tắm trước đi! Chỗ tôi bây giờ tắm là vừa vặn lắm đấy, bởi vì lúc nào người khác không cần nước thì chỗ tôi mới có nước!"

Đường Diên xoay người đi tới phòng tắm nhưng lại nghe thấy giọng cười của La Thiến ở đằng sau.

Đường Diên nhú mào: "Cô cười cái gì?"

La Thiến xoay người lại, trên tay cầm một chiếc váy ngủ màu hồng, nói: "Đường tổng này, chỗ tôi không có quần áo của đàn ông, nếu bảo anh mặc váy ngủ thì anh có để ý không?"

Đường Diên nhìn chiếc váy ngủ màu hồng trong tay La Thiến, sự buồn phiền trong lòng cuối cùng cũng bị sự tức giận thay thế, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói với La Thiến: "Tôi Cực Kỳ Để Ý! ! !"

La Thiến cười ha ha ha, nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Anh tắm xong cũng không thể khóa thân được! Hay là, tôi sang nhà hàng xóm mượn cho anh mặc tạm nhé? Hàng xóm của tôi vừa hay chính là một thằng nhóc đấy!"

Đường Diên thở dài nói: "Đi mua."

La Thiến không được vui lắm: "Sắp 10 giờ tối rồi, bên ngoài trời còn mưa nữa."

Đường Diễn nghĩ nghĩ rồi nói: "Mua ở cửa hàng tiện lợi trước tòa nhà ấy, trong đó chắc chắn sẽ có quần áo ngủ và đồ lót của đàn ông."

"Trong đó đắt lắm." La Thiến lại càng không vui.

Đường Diễn hết cách, nói: "Tôi trả tiền."

Thế là, La Thiến cầm lấy tiền ra khỏi nhà.

Tiểu Vũ: Vì có 1 số bạn thắc mắc nên mình giải thích qua, 8 chương cuối này không hề có chút yếu tố xuyên không nào cả. Tác giả đang đặt ra giả thuyết rằng, nếu như La Thiến phiên bản thật sự cả về ngoại hình và tính cách (cũng chưa từng đọc cuốn tiểu thuyết mà cô xuyên vào kia) gặp được Đường Diễn thì chuyện gì sẽ xảy ra. À, Đường Diễn cũng chẳng liên quan gì tới La Thiến trong truyện nhé.

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 127

Chương 127: Nếu Đường Diễn ở thế giới của La Thiến 3

Chuyên ngữ: Tiểu Vũ

Sau khi tắm xong, Đường Diễn còn phải đợi thêm tận 15 phút nữa La Thiến mới trở về. Lúc mở cửa nhận quần áo từ tay La Thiến, vẻ mặt Đường Diễn đều đen sì.

Câu đầu tiên sau khi ra khỏi nhà tắm của Đường Diễn chính là: "Sao đi lâu thế?"

La Thiến nhàn nhạt trả lời: "Cửa hàng tiện lợi kia không có! Cũng chẳng biết tại sao, mọi người đều đầy hàng ra đầy thế mà hôm nay lại bán hết."

Đường Diễn cũng không nghĩ tới trường hợp này, anh ngây người một lúc rồi chớp mắt hỏi: "Váy áo ngủ này ở đâu ra?"

"Tôi tới siêu thị mua, anh mặc được không? Nếu không tốt thì để tôi mang đi đổi." La Thiến trèo lên ghế để lấy 2 chiếc chăn bông trên đỉnh tủ quần áo xuống, một trong hai chiếc chăn này đã cũ rồi, hơi cứng một chút, La Thiến trải chiếc đó xuống thảm làm đệm. Còn một cái khác thì là chăn mới, cái này dùng để đắp, cô lại lấy thêm cho anh một cái gối nữa, thế là chiếc giường tạm thời của Đường Diễn đã được hoàn thành.

La Thiến xoay người đi tới cái tủ gần cửa, lấy ra hai gói mì thịt bò rồi hỏi: "Có thể ăn mì ăn liền không?"

Đường Diễm gật đầu nói: "Có thể, áo ngủ cũng rất tốt."

La Thiến quay đầu cười, sau đó nó: "Là vô cùng tốt ấy. Anh đợi một chút nhé, tôi đi nấu mì."

Khi La Thiến bưng hai bát mì trở về, cô đặt mì xuống bàn rồi gấp gọn lại chăn, lúc này hai người mới ngồi xuống ăn mì.

Rất lâu rồi Đường Diễm chưa ăn mì ăn liền, lần này ăn lại cảm thấy tương đối mới mẻ, tay nghề nấu nướng của La Thiến cũng rất tốt. Nước mì màu đỏ, sợi mì màu trắng, rau cải màu xanh, trứng gà màu vàng, chỉ nhìn bằng mắt thôi cũng cảm thấy rất muốn ăn rồi.

La Thiến nhồm nhoàm một lúc đã ăn xong, còn Đường Diễm thì vẫn chậm rãi vô cùng. La Thiến ăn xong liền đi tắm rửa, váy ngủ cô mặc hôm nay chính là cái váy ngủ màu hồng cô giơ lên ban nãy.

Đường Diễm lúc này cũng vừa ăn xong, La Thiến lấy ra hai cái bánh ngọt từ trong tủ lạnh ra, mình một cái Đường Diễm một cái. Hai người ngồi đối diện nhau, vừa ăn La Thiến vừa hỏi: "Sao tâm trạng anh lại không tốt? Nói ra đi tôi cho anh lời khuyên."

Đường Diễm thấy La Thiến chẳng khách khí với mình tẹo nào, ngay cả bánh cũng không cả khuyên anh ăn, anh chỉ có thể tự mình mở hộp ra rồi tự mình xúc ăn.

Ừm? Không tệ!

Tâm trạng của Đường Diễm lại tốt hơn một chút nữa, cũng bắt đầu mở miệng nói chuyện: "Cũng chẳng phải chuyện lớn gì, chỉ là đột nhiên nghe nói bạn gái trước có người yêu mà thôi."

La Thiến trừng mắt nhìn anh, sau đó cười nói: "Anh đúng thật là... quá đa sầu đa cảm rồi! Ha ha ha ha..." La Thiến đứng dậy đi tới cái thùng rác

đăng sau để vứt hộp bánh.

Sau đó cô lên giường của mình, vừa ôm gối vừa nói: "Đúng là phiền não của kẻ có tiền! Không giống tôi, tháng này mà không đi làm thì tháng sau sẽ chẳng có cái mà ăn. Nhưng mà, may nhờ có anh, tôi đã có được một khoản tiết kiệm nho nhỏ rồi, vấn đề sinh hoạt cũng xem như thoải mái hơn không ít, có thể mua được không ít đồ ăn vặt."

Đường Diễn không hiểu rõ cuộc sống của cô, anh nhú mày hỏi: "Sao cuộc sống của cô lại túng quẫn như thế này?"

"Bởi vì tôi không phải loại người Nguyệt Quang Tộc (*) đó! Tôi không có đường lui, nếu như không tiết kiệm tiền để mai sau dưỡng lão thì có thể tôi sẽ là một trong những người già bị chết đói ở nhà mất." La Thiển nói rồi nằm vật xuống giường, thoải mái thở ra một hơi: "Anh rửa bát nhé! A a a thoải mái quá đi! Đường tổng ời, anh tên là gì?"

(*) Nguyệt Quang Tộc: là một nhóm những người tiêu hết số tiền họ có trước cuối tháng. Những người này đa phần là người trẻ tuổi, bọn họ không có quan niệm tiết kiệm như những bậc cha chú, họ chạy theo xu hướng, thích ăn thì ăn thích mua thì mua.

Bị yêu cầu phải rửa bát nhưng Đường Diễn không hề tức giận, anh đứng dậy mang bát đi rửa, vừa rửa vừa nghe La Thiển nằm trên giường lảm nhảm: "Chia tay rồi thì quên đi thôi! Nếu không quên được thì đi tìm người ta trở về! Nếu người ta không thích anh thì anh cũng đừng thích người ta! Đường tổng anh vừa đẹp trai vừa có tiền, tính cách lại còn tốt nữa... "

Dần dần, anh không có nghe thấy giọng nói của La Thiển nữa, đến khi anh rửa xong, mang bát ra hỏi: "Bát để... "

Mấy chữ còn lại, Đường Diễn nuốt vào trong bụng, anh thấy La Thiển đang nằm ôm gối thiếp đi. Đường Diễn ngẩn người, đặt bát lên bàn rồi đi tới cạnh giường, kéo chăn qua đắp lên cho cô.

Đường Diễm lại cầm bát lên rồi đi ra ngoài. Bên ngoài tối om, chắc là có công tắc ở đâu đó, nhưng vì đây là lần đầu tới nên Đường Diễm không tìm thấy. Mượn ánh sáng tỏa ra từ một phòng nào đó, Đường Diễm nhìn thấy phía trước có một cái bàn dài, trên đó có một ngăn để đựng bát, Đường Diễm liền đặt bát lên đó.

Cậu chàng phòng kế bên mở cửa ra rồi bật đèn, trông thấy Đường Diễm còn giật nảy mình: "Anh em à, anh làm gì ở đây đây?"

Đường Diễm không cảm xúc trả lời: "Cất bát."

"À, anh là bạn trai của cô ấy à? Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy dẫn bạn trai về đây, hai người yêu nhau bao lâu rồi?" Chàng trai mở lò vi sóng của mình ra rồi hỏi.

"Không phải, chúng tôi chỉ là bạn thôi."

"À, thế thì quan hệ giữa hai người chắc tốt lắm nhỉ." Chàng trai không quay đầu lại, cậu ta cũng đang nấu mì, Đường Diễm nhìn thoáng qua, phát hiện gói mì trên tay cậu ta giống hệt gói mì trong phòng La Thiển.

Chàng trai nhìn thấy Đường Diễm cứ nhìn gói mì thì cười nói: "Cái này siêu thị đang giảm giá, tôi mua khá nhiều. Anh có muốn ăn không?"

"Vừa ăn xong."

"Ừm, rất ngon đúng không, còn là vị thịt bò nữa. Bởi vì sắp hết hạn nên siêu thị mới giảm giá đấy, nếu không thì một túi to này phải khoảng 16 tệ!" Chàng trai nói.

"Hết hạn?" Đường Diễm nhất thời không load nổi.

Người đàn ông vừa tráng trứng vừa cầm gói mì lên nhìn, nói: "Đúng vậy! Còn 2 tháng nữa mới hết hạn cơ, vẫn tốt mà! Ngay cả mì hết hạn tôi

cũng đã ăn rồi, không sao đâu."

Đường Diễm thất hồn lạc phách trở về phòng, sau đó đi tới trải chăn của mình ra như lúc đầu. Anh ngồi trên đó nhìn La Thiển, lúc này, anh chỉ muốn nói một câu: "Có thể mua chút gì đó tươi mới không? Tôi có tiền mà." Nhưng dù có nói ra thì cũng chẳng ai nghe thấy, bởi vì La Thiển đã ngủ rồi.

Ngày hôm sau, lúc Đường Diễm tỉnh dậy thì La Thiển đã đi làm rồi. Trên bàn ở cạnh đầu giường có đặt hai cái bánh bao và một cốc sữa đậu nành. Đường Diễm xoa xoa mái tóc rồi, giường của La Thiển đã được sắp xếp gọn gàng, trên tủ lạnh có dán một tờ giấy nhỏ, nội dung là bảo anh nhớ ăn bữa sáng, còn bữa trưa thì tự giải quyết, chìa khóa nhà ở trong ngăn kéo tủ đầu giường, đi ra ngoài ăn cơm nhớ phải mang theo, có việc gì thì gọi vào số điện thoại sau.

Đường Diễm vào phòng tắm, không chỉ áo ngủ cô mua cho anh hôm qua mà các loại đồ dùng cá nhân như bàn chải đánh răng cốc đánh răng rồi khăn mặt đều đã được chuẩn bị, vừa nhìn đã biết là mới.

Nhất thời, trong lòng anh có chút ấm áp chảy qua, nhưng mà... cô quên mua dao cạo râu cho anh rồi.

Đường Diễm ăn sáng xong, nhìn đồng hồ thì phát hiện bây giờ mới có 9 giờ, thế là anh lấy điện thoại ra gọi cho La Thiển, hỏi địa chỉ nơi làm việc của cô.

Lúc chuẩn bị ra khỏi nhà Đường Diễm mới phát hiện, quần áo tối qua vẫn còn chưa khô, anh đang suy nghĩ nên làm thế nào cho tốt thì chợt nhìn thấy cuối giường có một bộ quần áo xếp gọn đặt đó, là một chiếc áo phông trắng và một cái quần jeans. Đường Diễm không quan tâm nó tốt hay xấu, mặc vào xong là đi ra ngoài tìm La Thiển.

Nơi làm việc của La Thiến là một nhà hàng Tây, có không ít món ăn, nhưng các món lại tương đối hỗn tạp, nhà hàng này không đi theo con đường cao cấp mà là bình dân.

Đường Diễn mặc quần áo chất lượng kém mà La Thiến mua cho đi vào đây cũng chẳng thấy có gì lạ. Tiếp đón anh là một nhân viên phục vụ có gương mặt hình trái xoan, mắt khá to, là một cô gái nhỏ rất xinh xắn.

Cô gái nhỏ không hề coi thường Đường Diễn vì anh mặc quần áo bình thường, nhà hàng này cũng không phải nhà hàng cao cấp, cơ hội chạm mặt với những người quyền cao chức trọng giàu sang phú quý vốn chẳng nhiều. Khách tới đây đa phần đều là người bình thường, thái độ đương nhiên phải rất quan trọng.

Đường Diễn gật gù đầu, đến một cái bàn trống đối diện quầy order ngồi xuống, sau đó hỏi: "La Thiến có ở đây không?"

"La Thiến? Anh là?" Cô gái nhỏ sững sốt hỏi.

"Chúng tôi là bạn bè." Đường Diễn nói.

Cô gái nhỏ không tin, quét mắt dò xét Đường Diễn một lượt từ trên xuống dưới, sau đó nói: "Anh đợi tôi một chút, tôi đi gọi chị ấy." Sau đó liền chạy đi.

Vẫn còn cách giờ cơm trưa khá nhiều thời gian, thế nên trong nhà hàng lúc này không có khách, nói đúng hơn mà nói thì, hiện tại chỉ có mỗi mình Đường Diễn là khách ở đây thôi.

Cô gái nhỏ chạy tới quầy order nói với nhân viên đứng đó hai câu, Đường Diễn thấy mấy cô ấy thò đầu ra ngoài nhìn mình, Đường Diễn chẳng thèm để ý, tùy tiện cho người ta nhìn.

Một lát sau, Đường Diễm nghe thấy tiếng bước chân, có lẽ cô gái kia chạy tới khu vực bếp đằng sau.

Khoảng 2 phút sau, anh nhìn thấy La Thiến đi theo cô gái ra ngoài, La Thiến nhìn thấy anh thì có chút ngạc nhiên, hỏi: "Anh tới thật à?"

Đường Diễm gật đầu nói: "Dù gì cũng phải ăn trưa mà, thế nên tới chỗ cô ăn luôn!"

La Thiến cười, bất đắc dĩ nói: "Anh vui là được rồi, chờ tôi một lát nhé, tôi đi lấy cho anh miếng bánh. Chắc khoảng 11 giờ sẽ có cơm trưa!"

Đường Diễm gật đầu, La Thiến đi vào trong lấy cho anh một phần peach mousse cake recipe, thuận tiện mang cho anh thêm một tách cafe sữa, sau khi đặt xuống bàn, cô đứng một bên hỏi anh: "Anh vẫn thích đồ ngọt à?"

Đường Diễm hơi khựng lại, sau đó gật gật đầu.

La Thiến cười cười nói: "Vậy anh ăn đi! Quần áo mặc thế nào, ổn không?"

Đường Diễm gật đầu, La Thiến lại hỏi: "Còn đau lòng không?"

Đường Diễm lắc đầu, La Thiến liền nói: "Vậy là tốt rồi, nếu như vẫn còn đau lòng, thế thì ăn thêm một phần bánh nữa là ok."

Đường Diễm lại gật gật đầu, về cơ bản thì anh sẽ chẳng mở miệng đáp lại đâu, anh chỉ gật đầu hoặc lắc đầu thay cho câu trả lời mà thôi. La Thiến bảo anh ngồi đó ăn bánh uống cafe, còn mình thì tiếp tục đi làm việc. Sau khi Đường Diễm ăn xong, cuối cùng lương tâm cũng thức tỉnh, anh mở điện thoại ra gọi cho thư kí Kiều.

Thư kí Kiều nhận được điện thoại của Đường Diễn thì cực kỳ cảm tạ trời đất, Đường Diễn hỏi qua công việc rồi xem mấy file tài liệu thư kí Kiều gửi tới, sau đó truyền vài mệnh lệnh cho kí Kiều đi làm việc. Bận rộn một hồi cuối cùng cũng tới giờ cơm trưa, 11 giờ, khách khứa cũng dần dần đông hơn, Đường Diễn mở menu ra, suy nghĩ xem nên ăn món gì.

La Thiến luôn luôn bận rộn trong phạm vi quan sát của Đường Diễn, cô không ngừng bê nước rót trà chọn món cho khách. Khách hàng tới càng ngày càng đông, các bàn trong nhà hàng rất nhanh liền đầy chỗ.

Cô gái đón tiếp Đường Diễn ban đầu tới hỏi anh: "Anh muốn ăn cơm chưa ạ?"

Đường Diễn gật đầu, cô gái nhỏ ngây người, hỏi: "Anh muốn ăn món gì ạ?"

Đường Diễn nói: "Cô có giới thiệu gì không?"

Cô gái nhỏ liền giới thiệu hai món ăn, Đường Diễn nghe xong cũng không phản đối, bảo cô mang hai món đó lên. Cô gái nhỏ rất kinh ngạc, bởi vì hai món mà cô giới thiệu đó là hai món đắt nhất nhà hàng, chỉ đủ cho 1 người ăn nhưng lại có giá tới 400 tệ.

Trong nhà hàng bình dân này, đa số thực khách tới ăn đều không có khả năng trả 400 tệ cho một bữa cơm trưa. Bạn trai của cô nàng La Thiến hẹp hòi sao lại gọi món không chớp mắt thế này, anh ta không biết giá tiền sao?

"Sao thế?" Đường Diễn thấy nhân viên bất động thì nhíu mày nhìn sang.

Cô gái lập tức lắc đầu, nói rằng thức ăn sẽ được mang lên ngay, sau đó thì quay người rời đi. Đường Diễn tiếp tục xem tài liệu mà thư kí Kiều gửi tới!

Đang ngồi xem thì đột nhiên Đường Diễm nhìn thấy La Thiển mặc thường phục ngồi xuống đối diện anh, Đường Diễm ngậy người: "Sao cô lại ra đây?"

"Từ chức rồi!"

Đường Diễm vui vẻ hỏi: "Sao lại từ chức?"

La Thiển hờ hững nói: "Không muốn làm nữa!"

Đường Diễm không ngốc, bây giờ đang là giờ cao điểm, cho dù có muốn từ chức thì cũng sẽ không chọn khoảng thời gian này. Có thể để La Thiển từ chức vào lúc này thì nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra.

Một lúc sau, cửa hàng trưởng đi tới nói với La Thiển: "Chỉ nói cô có mấy câu mà cô bỏ làm thật đấy à!"

La Thiển không thèm nhìn cửa hàng trưởng, nói: "Tiền lương tháng này của tôi bị trừ sạch rồi, tôi không làm nữa. Tôi đang ăn cơm, hiện tại tôi là khách."

Cửa hàng trưởng thở dài nói: "Cô nghe không hiểu tiếng Anh, order sai món cho khách, việc này bị trừ lương là đương nhiên rồi."

La Thiển liền nói: "Có phải tôi order bàn đó hay không cửa hàng trưởng không biết sao? Mấy cô ấy là người cũ, tôi là người mới, tôi nhận, hơn 10 ngày lương của tháng này tôi không cần nữa."

Đường Diễm nhìn La Thiển, nhớ tới mấy gói mì sắp hết hạn trong tủ ngày hôm qua, anh lạnh nhạt mở miệng nói: "Sao lại không cần nữa? Phải cần."

Tiểu Vũ: Tối t bạn nên đăng bây giờ luôn nha

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 128

Chương 128: Nếu Đường Diễn ở thế giới của La Thiến 4

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

Cửa hàng trưởng lúc này mới nhìn về phía Đường Diễn, hỏi: "Anh gì của La Thiến?"

"Bạn bè." Đường Diễn bình tĩnh đáp, sau đó nói: "La Thiến đã làm được mấy ngày, mấy ngày nên nhận tiền lương, tất cả phải thanh toán cho cô ấy. Nếu không thì, anh muốn tham ô chỗ tiền đấy sao?"

"Không phải, cô ấy order sai món, khiến nhà hàng chúng tôi gặp phải tổn thất, cô ấy phải bồi thường là chuyện đương nhiên. Nhìn anh cũng khá đàn ông mà đến chuyện này cũng không biết?" Cửa hàng trưởng là một người phụ nữ gần 30 tuổi, thế nhưng nhìn qua thì cực kỳ già.

"Tôi không biết quy củ trong nhà hàng các cô là gì, tôi chỉ biết Ủy ban bảo vệ lao động cách đây không xa." Đường Diễn lạnh nhạt nói.

La Thiến trợn mắt há mồm, Đường tổng đỉnh thật đấy!

Cửa hàng trưởng nhíu mày, tức giận nói: "Cô ấy không kí hợp đồng với chúng tôi, dù anh có tới Ủy ban bảo vệ lao động thì cũng vô dụng thôi."

"À." Đường Diễn cười lạnh nói: "Coi chúng tôi là đồ ngốc sao? Luật về lao động có điều thứ 37 về ký kết hợp đồng, nhưng cũng có điều thứ 82 về không ký kết hợp đồng đấy. Cô có thể thử xem."

Chờ cửa hàng trưởng đi hỏi thăm tình hình, Đường Diễn nhanh chóng quay đầu hỏi cô: "Bao nhiêu tiền?"

La Thiến bẻ ngón tay tính tính: "18 ngày công, mỗi ngày 90 tệ, cả thảy là... 1620 tệ. Cộng thêm 45 tệ nửa ngày hôm nay nữa thì là 1665 tệ."

Đường Diễn gật đầu, nói: "Chắc chắn không phải cô order sai đồ chứ?"

La Thiến gật đầu một cách khẳng định nói: "Chắc chắn! Tôi không biết tiếng Anh mà."

Đường Diễn: "... Nếu thế thì có thể cô đã order sai đồ rồi!"

"Không phải! Tôi không biết tiếng Anh, thế nên nếu có khách nói tiếng Anh vào ăn thì đều là người khác phục vụ, cửa hàng trưởng không bao giờ cho tôi phục vụ cả. Vì vậy, chuyện order sai đồ cho khách nói tiếng Anh khẳng định không có liên quan gì tới tôi." La Thiến khẳng định lại một lần nữa.

Đường Diễn liền nói: "Lát nữa thanh toán tiền lương, một đồng một xu cũng không được để cô ta trừ."

La Thiến hỏi: "Nếu chị ta không trả tôi thì sao?"

Đường Diễn lạnh lùng nói: "Không trả? Thế thì bắt cô ta đền gấp đôi."

Như dự đoán của Đường Diễn, cửa hàng trưởng đi vào hỏi thăm chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, lúc đi ra, chị ta nhanh chóng tính toán tiền lương với La Thiến: "Tháng này em đi làm 18 ngày, đây là 1620 tệ, em đếm lại xem có thiếu không?"

Đường Diễn khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nói: "Còn nửa ngày nữa."

Cửa hàng trưởng: "... Cô ấy đột nhiên nghỉ việc, tôi còn phải bận tìm người thay thế cô ấy nữa."

"Không muốn nghe, nên đưa bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu." Vẻ mặt lạnh lùng của Đường Diễn lúc này cực kỳ muốn ăn đòn: "Hay là..." Đường Diễn quay đầu nhìn chị ta hỏi: "Cô muốn đền gấp đôi?"

Cửa hàng trưởng ngây người, nhưng vẫn cực kì không cam tâm tìm nguyên mớ ra 45 tệ đưa cho La Thiển. La Thiển rất không khách khí nhận lấy, cười nói: "Cảm ơn cửa hàng trưởng!"

Chờ cửa hàng trưởng rời đi, Đường Diễn mở miệng nói: "Chúng ta có tiền rồi, có phải nên đổi sang mì mới sản xuất không?"

La Thiển nháy mắt, nói: "Chúng ta có tiền, sao còn phải ăn mì nữa?"

Đường Diễn: "...". Tại sao anh không nghĩ tới điểm này nhỉ?

Đường Diễn cũng tự cảm thấy mình lạ lùng, sau đó liền nói: "Thế gọi món đi!"

La Thiển ngay cả menu cũng không thèm mở mà gọi luôn: "Beefsteak, beefsteak, à mà từ từ đã, anh mời sao?"

"Cô vừa được phát tiền lương, không phải cô nên mời sao?" Đường Diễn chọc cô.

La Thiển ngẫm lại, sau đó hỏi: "Vừa rồi anh gọi món gì?"

Đường Diễn cúi đầu suy nghĩ một hồi, nhú nhú mày nhìn La Thiển rồi nói: "Không nhớ."

"..." La Thiển khó hiểu nhìn anh, nói: "Anh trai à, anh gọi mà anh không nhớ là sao?"

"Vừa rồi có người giới thiệu, tôi không nghe, để người ta chốt món luôn." Đường Diễn nói.

Một lát sau, phần ăn xa hoa của Đường Diễn được mang lên, La Thiển tròn tròn hai mắt lên nói: "Sao anh lại gọi phần ăn 388 tệ?"

Đường Diễn cầm dao nĩa nhìn cô, nói: "Rất đắt sao?"

La Thiển nuốt nước miếng, nói: "Vô... cùng đắt!"

Đường Diễn cúi đầu nhìn beefsteak trước mặt, lại nhìn La Thiển ngời đối diện, sau đó anh đẩy phần beefsteak của mình tới trước mặt cô, nói: "Ăn đi! Tôi mời."

Sau đó, anh cầm ly rượu đỏ lên uống một ngụm, La Thiển nhìn đĩa bò beefsteak cao cấp trước mặt, gần như sắp chảy nước bọt tới nơi rồi: "Thế tôi không khách khí đâu nhé?"

"Ăn đi!" Đường Diễn nhìn cô, nở nụ cười.

La Thiển cắt một miếng thịt, híp mắt bỏ vào trong miệng, vừa ăn vừa nói: "Mềm quá đi! Đường Diễn, ngon thật sự ấy."

Đường Diễn ngời đó đợi phần beefsteak của La Thiển lên, vừa uống rượu vừa bình phẩm: "Rượu nho này sao thế nhỉ? Cứ có cảm giác quá chất."

La Thiển ngây người: "Không ngon sao?"

Đường Diễn gật đầu: "Thôi bỏ đi, ăn ngon không?"

Hai người ăn xong và tới quầy thanh toán, sau khi thu ngân báo giá, Đường Diễn trực tiếp rút thẻ ra quẹt, sau đó mang theo La Thiển ra khỏi nhà hàng.

Hai người vừa ra khỏi cửa là La Thiến liền bật cười ha ha ha ha ha.

Được rồi! Đường Diễm cảm thấy mình đã quen với điều này, mặc dù hai người mới gặp lại nhau có 2 ngày: "Cô cười cái gì vậy?"

La Thiến kéo áo Đường Diễm rồi nói: "Đường Diễm ơi Đường Diễm ơi, anh thật sự tốt quá đi! Đây là lần đầu tiên tôi thoải mái tới như vậy, anh có thấy vẻ mặt vừa rồi của mấy cô ấy không? Ha ha... Việc anh tới đã thành công khiến tôi vô cùng thoải mái và dễ chịu."

Đường Diễm: "... Thật vinh hạnh."

La Thiến vui vẻ lôi kéo Đường Diễm chen chân lên xe bus, mục tiêu của bọn họ chính là đến siêu thị mua đồ.

"Đường Diễm, anh thích ăn cái gì?"

Đường Diễm đẩy xe mua sắm đi theo sau lưng La Thiến, trong đầu hiện lên ít nhất 10 món có vị ngọt, nhưng mà anh lại ngậm miệng không đáp, La Thiến liền nói: "Trái cây cuộn đường, thịt heo xào chua ngọt, sườn xào chua ngọt, thịt ướp mắm chiên hay là bánh táo?"

La Thiến tung tẩy ví tiền trong tay, vừa đi vừa hỏi, lúc nói tên món ăn cuối cùng, cô quay đầu nhìn về phía Đường Diễm, trên mặt là nụ cười vui vẻ, bổ sung một câu cuối cùng: "Tôi đều ~ biết làm hết."

Đường Diễm cuối cùng cũng bật cười, nói: "La Thiến, cô đã biết tôi thích ăn món gì rồi... vậy thì cô cứ làm món nào cũng được!"

La Thiến liếc anh một cái, quay người lại rồi vừa đi vừa hát Bài ca vẫy hành. Đường Diễm chỉ có thể đuổi theo, La Thiến tới khu bán thịt tươi, cô nói với Đường Diễm: "Hôm nay thịt vẫn rất tươi, bình thường lúc tôi tới mua đều đã muộn rồi. Nhưng mà, hôm nay tươi thế này thì không có chuyện giảm giá rồi."

Đường Diễm nói nhanh: "Mua đi mua đi, tôi trả tiền."

La Thiến chớp chớp mắt nhìn anh, sau đó vui vẻ nói với ông chủ bán thịt: "Chú ơi, cho cháu 1kg sườn nhé, loại sườn có xương ấy chú, đúng đúng đúng, chính là vị trí này, vị trí này ăn rất ngon."

Đường Diễm: "... Cô... " Lúc trước định mua thịt ở vị trí nào gì?

"Đường Diễm, anh còn muốn ăn gì nữa?" La Thiến quay đầu, hai mắt sáng lấp lánh: "Sườn thì nửa cân làm sườn chua ngọt nửa cân sốt phomai. Đã có thịt thì không thể thiếu cá, chúng ta đi mua cá đi!"

Sau đó, không đợi Đường Diễm trả lời, cô liền xoay người đi tới quầy hải sản, nói với người bán hàng: "Chú ơi, chú ơi. bắt cho cháu con cá này với... Gì cơ? 2.5 kg cơ ạ? Không nhiều không nhiều, lấy con này đi ạ."

Đường Diễm: " 2.5 kg?" Hơi nhiều đấy!

"Đường Diễm, anh còn thích ăn cái gì nữa không?" La Thiến quay đầu, tiếp tục chớp chớp đôi mắt lấp lánh nhìn Đường Diễm: "Phật nhảy tường tôi cũng biết làm! Canh gà hạt dẻ và canh vịt đều là món ngon của mùa Thu, hai món này tôi cũng biết làm, anh có muốn ăn không?"

Đường Diễm nhìn đôi mắt đang lóe sáng của cô, lặng im một lúc mới nói: "Cô xem rồi mua đi!"

Thế là, La Thiến xách theo một đồng hồ cùng Đường Diễm đi ra khỏi siêu thị, Đường Diễm không còn gì để nói: "Cô đúng là không khách khí thật đấy!"

"Ha ha ha ha ha, khách khí với người cho 1,5 vạn tệ tiền tip một tháng? Tôi đâu có ngốc đâu?" La Thiến vô cùng vui vẻ, hôm nay có rất rất rất nhiều đồ ăn ngon!

Đường Diễn lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Tôi có nên cảm ơn cô không?"

Buổi tối, Đường Diễn nhìn một đồng báo được trải lên sàn, sau đó là từng món từng món được La Thiển bê vào trong nhà đặt xuống đó, sườn sốt phomai, sườn xào chua ngọt, cá trắm sốt cà chua, canh vịt, tôm nhỏ xào rau, cua hấp cả con, tôm sú hấp.

Đường Diễn nhìn một bàn đồ ăn trước mặt, sau đó lại nhìn La Thiển chấp tay lạy mình: "Đạ tạ Đường Diễn đại thần đã ban thưởng cơm, ân này, tất không quên."

Đường Diễn nhú chặt mày: "Thế ân tiền tip đã quên rồi sao?"

La Thiển nghĩ nghĩ rồi nói: "Đó là dùng thành quả lao động để đổi lấy, sao có thể tính được?"

Đường Diễn không muốn để ý tới cô nữa, anh cầm đũa gắp cá ăn, ăn xong thì híp mắt khen: "Không kém khách sạn bao nhiêu đâu."

La Thiển cười: "Vốn là học từ đầu bếp của khách sạn mà."

Đường Diễn lại kẹp một miếng xương sườn, sau đó nói: "Tay nghề quả thật không tệ."

Miếng đầu tiên mà La Thiển gắp là sườn sốt phomai, sau đó cô híp mắt hưởng thụ nói: "Cuối cùng thì tôi cũng được ăn sườn sốt với nhiều phomai thế này, ngon quá đi ~ "

Đường Diễn ghét bỏ nhìn món sườn sốt phomai rồi nói: "Chẳng ra gì!"

La Thiển: "! ! !" Lập tức đặt đũa xuống, nói: "Sao lại chẳng ra gì? Phomai chính là sức mạnh đấy, hu hu hu, ngon chết mất."

Đường Diễn tiếp tục ghét bỏ nhìn phomai, sau đó anh chuyển qua ăn món canh vịt. Mùi vị quả nhiên vừa ngọt vừa thơm, mùa thu ăn món này

đúng là vô cùng dễ chịu.

Sau khi cơm nước no nê, Đường Diễn dựa người về phía sau, xoa xoa bụng rồi nằm thẳng cẳng xuống cái giường tự chế của mình, nói: "Tôi không động được nữa đâu, hôm nay không rửa bát."

La Thiến cũng leo thẳng lên giường, sau đó nói: "Không rửa thì thôi, không rửa nữa."

Đường Diễn bỗng nhiên ngồi dậy: "Không rửa? Vậy mấy thứ này làm sao bây giờ?" Đường Diễn chỉ vào một đám đồ ăn thừa và bát đĩa bẩn.

La Thiến đã nằm xuống, khoát khoát tay nói: "Cứ để đó đi!"

Đường Diễn trừng cô: "Sao mà để đó được? Tận một đêm đấy, nhờ vi khuẩn lên thì sao?"

"Không biết, tôi không xa xỉ như vậy đâu! Dù sao thì tôi cũng không động dậy được nữa đâu."

Thế là, Đường Diễn chỉ có thể đứng dậy dọn dẹp, La Thiến thì nằm trên giường chỉ huy: "Trong ngăn kéo có một xấp túi to để đựng rác, cái kia đừng đổ đi, mai vẫn ăn được đấy!"

"Mai ăn? Đây vi khuẩn."

"Không chết đâu, không chết đâu. Một đêm thôi thì lấy đâu ra vi khuẩn siêu cấp chết người được? Này, cái đó cũng vẫn ăn được, bát đĩa thì để trong bồn mai dậy rửa..."

Cuối cùng Đường Diễn cũng chỉ đổ đi một món duy nhất, đó chính là món tôm xào rau mà hai người không ăn được mấy đĩa.

La Thiến lúc ấy còn đau lòng nói: "Món này mới gặp được vài đĩa thôi."

Đường Diễn lập tức nói: "Cái khác thì tùy cô, nhưng đĩa có rau này tôi nhất định phải đồ, để tới ngày mai thì sao mà ăn được?"

Đường Diễn dọn dẹp xong còn phải đi rửa bát, xong xuôi đâu đấy rồi anh mới lăn lên giường nằm. Lúc này, anh mới chợt nhớ tới, tại sao mình phải khổ thế này nhỉ?

Quay đầu nhìn lại, La Thiến đã ngủ say như chết ở trên giường rồi, anh đưa tay kéo kéo tóc cô, nhưng cô cũng không tỉnh, Đường Diễn chỉ có thể nhẹ giọng mắng: "Đồ không có lương tâm."

Sau đó, Đường Diễn cũng nằm xuống đi ngủ.

Ngày hôm sau, Đường Diễn tỉnh lại dưới hành động nhìn chăm chăm của ai đó, mở mắt ra thì liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho tới mức muốn ngủ giấc ngủ ngàn thu. La Thiến ngồi trước đầu giường của Đường Diễn, vừa ăn chuối vừa nhìn anh chăm chăm.

Đường Diễn: "!!! Cô làm cái gì đấy?"

La Thiến cắn một miếng chuối tiêu, nói: "Không có gì! Chỉ là thấy anh ngủ rất an tĩnh nên muốn nhìn một lát thôi. Hôm nay tôi phải ra ngoài tìm việc làm, anh có muốn đi cùng không?"

Đường Diễn thở dài, thương lượng: "La Thiến, về sau cô có thể đừng ngồi xổm trước đầu giường rồi nhìn tôi ngủ được không?"

La Thiến lại cắn miếng chuối nữa, ngây thơ hỏi: "Tại sao?"

Đường Diễn cắn răng nghiêng lợi nói: "Có ai mở mắt nhìn thấy cảnh tượng này mà không giật mình kinh hãi không?"

"Cũng có phải nửa đêm ngồi trước đầu giường anh đâu!" La Thiến bất mãn nói.

Đường Diên: "! ! !" Cô còn định ngồi trước đầu giường nhìn tôi vào lúc nửa đêm?

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 129

Chương 129: Nếu Đường Diễn ở thế giới của La Thiến 5

Chuyên ngữ: Tiểu Vũ

"Đường Diễn, anh xong chưa?" Hôm nay La Thiến mặc một chiếc áo trắng dài tay và một chiếc quần yếm bò, tóc buộc đuôi ngựa sau gáy, trên lưng đeo một chiếc balo nhỏ màu đen, cả người trông trẻ hơn những mấy tuổi.

Đường Diễn thắt cà vạt, sờ sờ cái cằm sạch sẽ, soi gương nhìn cả người một lượt, sau khi xác định đã ăn mặc hẳn hoi rồi thì mới bước ra khỏi căn phòng tắm rộng chưa đầy 3 mét vuông.

Trông thấy cách ăn mặc của La Thiến, Đường Diễn hơi ngẩn người, nói: "Tuổi này rồi mà vẫn còn mặc quần yếm hả?"

La Thiến mỉm cười, nhưng tay thì đã với lấy cây chổi ở đằng sau, cô hét lên một tiếng: "Muốn đánh nhau đúng không? Tại sao tôi không thể mặc?"

Đường Diễn quay đầu đi chỗ khác, nói thầm: "Tôi còn tưởng chỉ có học sinh mới mặc thôi."

"Đi thôi đi thôi!" La Thiến kéo tay Đường Diễn ra cửa.

Chàng trai sát vách ra ngoài vứt rác thì bắt gặp cảnh tượng này, lập tức trêu chọc: "Còn nói không phải bạn trai cơ đấy."

La Thiến tạo thế tay Lan hoa chỉ chỉ cậu ta: "Đồ chó độc thân, ngậm miệng đê."

Chàng trai: "... " Thanh máu nhoáng cái bay sạch.

La Thiến cười lớn kéo Đường Diễm đi ra ngoài. Khu vực xung quanh nơi ở của La Thiến thật ra rất phồn hoa, chỉ có điều, khu mà cô ở bây giờ chính là khu dân nghèo trong nhiều khu giàu, hay nói cách khác chính là thôn trong thành phố.

Giá nhà đất ngày một leo thang, mấy tòa nhà La Thiến ở kia sớm hay muộn cũng sẽ bị dỡ. Chỉ là, nếu bây giờ động luôn thì khá khó giải quyết mặt bằng, rẻ quá thì chẳng ai chịu chuyển, còn nếu đắt thì lại chẳng ai chịu hủy. Hiện tại, đó được xem là một nơi rất lúng túng, may mà người không có tiền rất nhiều, thế nên cư dân ở nơi đó sửa sang phòng ở lại một chút rồi cho thuê, mỗi tháng cũng kiếm được không ít.

La Thiến đi ra khỏi tòa nhà, qua một làn thì chính là tuyến đường lớn, hai bên đường rực rỡ sắc màu bởi những tấm biển hiệu. Từ tiệm lẩu tới món Nhật món Hàn món Pháp... rồi tiệc đứng buffet nhà hàng Tây, cái gì cần đó đều có.

Nhà hàng Tây lúc trước mà La Thiến làm lương không cao, công việc thì lại bận rộn, ưng một cái là cuộc sống khá nhẹ nhàng thanh thản.

Bây giờ thôi việc rồi, La Thiến muốn tìm một nơi nào đó lương cao để làm.

Cô vừa đi vừa nói với Đường Diễm: "Trước đó tôi đã muốn đổi việc rồi, anh chàng sát vách nhà tôi ấy, tiền lương mỗi tháng được tận 3200, đi làm đầy đủ thêm 150, một tháng có 3 ngày nghỉ, chứ nào có giống tôi, tiền lương được có 2700, không làm đủ ngày thì bị trừ chỉ còn 2500, một tháng lại chỉ cho nghỉ có 2 ngày."

Đường Diễm vừa đi vừa nghe cô nói, nhưng anh rất ít khi đáp lại. Đối với anh, mấy chuyện mà La Thiến đang kể lẽ này quá nhỏ, nhỏ tới mức chỉ là một trò cười chẳng đáng để ý tới, thế nhưng anh lại chẳng phiền khi nghe nó, chỉ là không mở miệng đáp lại cô mà thôi.

Lúc đi ngang qua một tiệm trà sữa, La Thiến đi vào mua 2 cốc, cô một cốc Đường Diễm một cốc. Cô vừa uống vừa nói: "Ừm, đây chính là bữa mời khách cho việc phát lương hôm qua."

Đường Diễm: "... Tôi nhớ là một cốc trà sữa này chỉ có 6 tệ thôi?"

La Thiến hứ một tiếng, nói: "Anh xem thường 6 tệ có phải không, 2 cốc cũng là 12 tệ rồi đấy. Trước khi tôi chẳng nỡ uống đâu, thế mà bây giờ anh còn xem thường?"

Đường Diễm: "... 12 tệ thì có gì mà không nỡ?"

La Thiến bi thương nhìn về phía xa xa: "Tôi muốn tiết kiệm tiền dưỡng lão mà!"

Đường Diễm có hơi ê răng, hỏi: "Tôi đã muốn nói từ sớm rồi, bây giờ cô mới mấy tuổi? Dưỡng lão cái gì chứ?"

La Thiến liền nói: "Anh cho rằng nếu không tiết kiệm thì tới lúc tôi cần nó sẽ tự động uỳnh một cái nhảy ra trước mặt tôi sao?"

Đường Diễm bị giọng điệu u buồn của cô chọc cười, nói: "Sao cô biết là không thể?"

La Thiến liếc xéo anh: "Anh cho tôi à?"

Đường Diễm cười khẽ một tiếng, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: "Ừm."

La Thiến sững sờ, còn chưa kịp suy nghĩ thì đã nghe thấy tiếng cười trêu chọc của hai cô gái phía đối diện. La Thiến thậm chí còn nghe thấy hai

cô ấy nói: "Cặp đôi này ngọt ngào quá đi."

"Đúng vậy đó! Hâm mộ cực kỳ, tớ vô cùng thích kiểu cưng chiều này."

La Thiến đỏ mặt, trừng Đường Diễn một cái, Đường Diễn hiển nhiên cũng nghe thấy, anh không khó chịu mà uống một ngụm trà sữa. Sau đó, khi La Thiến sắp quên thì liền nhắc: "Tôi đã nói thì sẽ giữ lời, về sau cô có thể tìm tôi để nhận khoản lương hưu này."

La Thiến: "..."

Công việc đầu tiên La Thiến nhìn trúng là làm nhân viên trong tiệm lẩu, tiền lương 3800, mỗi ngày làm việc 12 tiếng, giữa ca có 2 tiếng nghỉ ngơi ăn cơm. Nếu đi làm đầy đủ thì được cộng thêm 200 tiền chuyên cần, một tháng có 2 ngày nghỉ, nhưng mà không thể nghỉ cả ngày. Tiệm lẩu này chia ca làm, một ngày 2 ca, ca ngày và ca đêm, nếu như không có khách, những người làm ca tối sẽ được về vào lúc 3 giờ sáng, còn nếu có khách, thì lúc nào khách về mới được về.

Lúc La Thiến phỏng vấn, Đường Diễn ngồi ở một bàn phía sau đợi cô, thế nên không thể tránh khỏi việc có nghe lỏm được một chút. Sau khi La Thiến hỏi một vài vấn đề, ông chủ nói nếu La Thiến đồng ý đi làm thì ngày hôm sau có thể tới.

La Thiến nói cô sẽ suy nghĩ kỹ, sau đó liền đứng lên đi ra ngoài với Đường Diễn. Vừa ra khỏi cửa, La Thiến đã phàn nàn Đường Diễn: "Sao anh cứ gọi điện thoại cho tôi thế? Hại tôi quên phải hỏi nếu xin nghỉ thì tiền lương trừ như thế nào rồi."

Đường Diễn nhin một chút, sau đó khẽ gõ nhẹ vào đầu cô một cái: "Làm đêm thì có gì tốt? Nhìn lại bản thân cô đi, làn da hiện tại đã không được đẹp rồi, làm đêm để già sớm hơn à?"

La Thiến hiềm khi nhìn thấy dáng vẻ mẹ già này của anh, liền nói: "Nhưng mà tiền lương rất cao! Tận 3800 lạng! Nếu đi làm đầy đủ thì còn được thêm 200 tệ chuyên cần nữa, thế là được 4000 tệ 1 tháng rồi, 2 tháng là đã có 8000 tệ." La Thiến vẫn khá ưng công việc này.

Đường Diễm lúc này mới nhìn nhận được vấn đề, đối với những người như La Thiến, ngoại trừ tiền thì cô ấy hoàn toàn không để ý tới cái khác. Dù cho có biết thức đêm không tốt, dù cho công việc có mệt mỏi, dù có thời gian làm việc quá dài. cô cũng không thể lấy đó làm lý do để không đi làm.

"Đổi việc khác đi!" Đường Diễm lạnh nhạt nói. La Thiến chỉ có thể ờ một tiếng, tiếp tục đi dạo quanh quanh với Đường Diễm. Lúc ngang qua một quán nước trái cây, La Thiến chỉ vào quầy hàng rồi nói với Đường Diễm: "Đến lượt anh mời khách."

Đường Diễm ngẩng đầu nhìn bảng giá, nước ép táo 18 tệ một cốc, nước ép dâu tây 18 tệ, nước ép dưa hấu 18 tệ, phía sau còn một số loại quả khác nữa. Anh yên lặng móc thẻ ra hỏi chủ quán: "Có thể quét thẻ không?"

Chủ quán cười một tiếng nói: "Có thể, tiền mặt, quét điện thoại, quét thẻ tôi đều chấp nhận hết."

Thế là Đường Diễm quay đầu hỏi cô: "Uống gì?"

"Sinh tố đu đủ."

Đường Diễm ngẩng đầu tìm một chút, nó nằm ở vị trí cuối cùng: Sinh tố đu đủ: 25 tệ.

Đường Diễm: "... Không ngờ cô lại chọn món đắt nhất?"

La Thiến xoa xoa đầu cười nói: "Tôi còn chưa uống món này bao giờ."

Đường Diễm im lặng: "Nói cứ như là mấy cái kia cô uống hết rồi ấy." Sau đó, anh nói với chủ quán rằng lấy 1 sinh tố đu đủ và 1 nước cam, hai người nhận lấy đồ uống của mình rồi vui vẻ rời đi.

Buổi sáng họ đã tới vài chỗ cần tuyển người rồi, nhưng đều không vừa ý.

Buổi trưa, bọn họ tìm thấy một nhà hàng Nhật Bản đang tuyển người, nhưng bởi vì đang trong giờ cơm nên ai nấy đều rất bận. Cửa hàng trưởng bảo bọn họ 2 tiếng sau quay lại, La Thiến rất thích hoàn cảnh nhà hàng này, thế nên liền đồng ý.

Kết quả, Đường Diễm lại lôi La Thiến vào thẳng trong nhà hàng, tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói: "Đang giờ cơm trưa, chúng ta ăn ở đây luôn đi. Ăn xong cũng vừa hay đến giờ phỏng vấn, đúng không?"

La Thiến: "... Đúng thì đúng thật." Cô nhìn cửa hàng trưởng đang kinh ngạc rồi nói với Đường Diễm: "Nhưng mà món Nhật rất đắt, nhất là nhà hàng này."

Đường Diễm lẳng lặng nhìn cô: "Tôi mời!"

La Thiến quay đầu nói với cửa hàng trưởng đang đứng sau lưng: "Cửa hàng trưởng ơi, nào nào, đưa menu đây tôi xem qua nào. Chúng tôi ăn xong rồi phỏng vấn nhé, ha ha ha ha..."

Đường Diễm: "..."

Cửa hàng trưởng cũng cười, hỏi: "Hai vị ăn gì ạ?"

La Thiến chưa từng ăn món Nhật, nhưng cô đã từng nghe người khác nói, cô đã đi qua khá nhiều nhà hàng Nhật, nhưng cũng mới chỉ ngửi được chút mùi vị mà thôi.

Loại nhà hàng cao cấp thế này là lần đầu tiên cô tới, một đĩa đồ ăn cũng không phải mấy trăm hay mấy nghìn, chỉ có mấy chục tệ thôi, nhưng mà phân lượng thì thật sự chẳng dám khen tặng.

Đương nhiên, quán nhà người ta cũng chẳng gạt người, ảnh món ăn trong menu rất rõ ràng về phân lượng, khách hàng bằng lòng thì gọi, không bằng lòng thì thôi.

La Thiến biết Đường Diễn có tiền, hơn nữa bữa này lại là người ta mời, thế nên cô đừng khách khí làm gì!

La Thiến nhìn menu rồi nói: "Cho tôi một phần cơm cuộn cá hồi chiên này nhé (*)." Một phần chỉ có 2 miếng sushi bé tẹo nhưng lại có giá tận 36 tệ, nếu là trước kia thì La Thiến có chết cũng sẽ không mua.

(*) Món đó đây

"Đường tổng, anh có muốn ăn món này không?" Lúc muốn lấy lòng Đường Diễn, La Thiến sẽ vô thức gọi Đường Diễn là Đường tổng.

Đường Diễn híp mắt nói: "Cô thử nói xem? Tôi mời khách, thế mà cô không gọi cho tôi?"

Thế là La Thiến quay sang nói với cửa hàng trưởng: "Mỗi món tôi đều muốn 2 phần nhé!"

Cửa hàng trưởng cười híp mắt gật đầu, nói: "Được, cơm cuộn 2 phần."

La Thiến lại bắt đầu đọc: "Sashimi cá ngừ, sashimi bạch tuộc, sashimi sò đỏ, sashimi tôm ngọt Bắc cực, mực sốt nướng, cá sốt nướng. Cửa hàng trưởng có món gì muốn giới thiệu không?"

(*) Dưới đây là mấy ảnh t tìm được

Cửa hàng trưởng cũng không khách khí: "Cá thu đao nướng của chúng tôi khá ngon, giá cũng tương đối rẻ. Nếu như hai vị muốn nếm thử sự đặc sắc của món Nhật thì nên dùng món Nattō (*), sashimi sò điệp cũng là món rất được ưa chuộng."

(*) Đây là món đậu ngâm thôi ae ạ =)))

La Thiến vô cùng hào phóng, nói: "Đều mang lên hết cho tôi nhé."

Chờ cửa hàng trưởng đi khỏi, La Thiến nhanh chóng quay đầu nói với Đường Diễm: "Vừa rồi tôi đã tính thử, tất cả khoảng 860 tệ, có thể không?"

"Tính nhanh vậy?" Đường Diễm hơi kinh ngạc, mặc dù anh hoàn toàn có thể tính chính xác hơn nhiều, nhưng mà khi đi ăn cơm thì ai lại rảnh rỗi ngồi tính cái này.

La Thiến đắc ý cười: "Ừm ừm." Đường Diễm không nhịn được, vươn tay xoa xoa đầu cô: "Gọi tiếp cũng được, muốn uống gì không?"

Thế là, cửa hàng trưởng lại giới thiệu thêm 2 loại nữa. Tới khi thanh toán, La Thiến ử rử cúi đầu nói xin lỗi với Đường Diễm: "Xin lỗi anh, tôi thật sự không biết mấy thứ đắt tiền đó lại chẳng ra gì như thế."

Đường Diễm quay đầu nhìn cô, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười thành tiếng: "Không ngờ cô lại không ăn được đồ sống, cô không biết mấy thứ đó là đồ sống sao?"

La Thiến lắc đầu, tủi thân nói: "Bọn họ đều nói ăn rất ngon." Bạn bè của La Thiến thỉnh thoảng sẽ ra ngoài ăn tiêu chơi bời, lúc trở về sẽ nói với La Thiến hôm nay bọn họ ăn gì ngon chơi gì vui. Có 1 lần, có người trở về nói rằng, món Nhật siêu cấp ngon, món XX ăn vào vừa thơm vừa mềm, có cảm giác dịu dàng tươi mới vô cùng.

Một người khác thì nói rằng hải sản rất ngon, một người nữa thì nói, cơm cuộn thơm vô cùng, càng ăn càng thấy ngon.

Kết quả, sau khi một bàn sashimi được đưa lên, La Thiến nhanh chóng cầm đũa gắp một miếng cho vào miệng. Cảm giác thế nào à? Ừm ~ nên nói thế nào cho đúng đây? Có chút giống thịt mỡ? Cơ mà giống thì đã tốt, đằng này còn chẳng bằng!

Sau đó cô ăn thêm 2 miếng cơm cuộn, vẻ mặt của cô lúc ăn xong như kiểu sắp nôn ra tới nơi rồi. Cô nhìn Đường Diễn, hai mắt lấp lánh ánh lệ.

Đường Diễn thấy mắt trái của cô biểu thị: Không ngon tí nào hết, còn mắt phải thì viết: Không nuốt nổi. Đường Diễn lại cười, anh coi như không nhìn thấy, tiếp tục chậm rãi ăn phần ăn của mình, nhai kỹ nuốt chậm, tỏa ra một loại khí chất thuộc về dân quý tộc.

Hiện tại, Đường Diễn vừa nhìn La Thiến ủ rũ chán chường vừa đưa thẻ cho cửa hàng trưởng, sau đó anh nói với La Thiến: "Không sao, may mà cô còn ăn được mì sợi, nếu không thì sợ rằng hôm nay sẽ phải ôm bụng đói mà về mất."

Cửa hàng trưởng cũng cười: "Không phải người nào cũng có thể ăn sashimi của Nhật, cho nên nhà hàng chúng tôi đã chuẩn bị thêm các món chín để phục vụ khách hàng. Ngoại trừ mì sợi thì còn có các loại cơm, giá thành khá rẻ và hương vị lại không tồi. Nếu cô đi làm ở đây thì về sau có thể nếm thử xem."

"Cửa hàng trưởng đồng ý nhận tôi sao?" La Thiến vừa kinh ngạc vừa vui mừng ngẩng đầu lên.

Cửa hàng trưởng cười: "Chỉ cần cô có thể tiếp nhận được điều kiện trong nhà hàng của chúng tôi, đương nhiên, điều kiện của chúng tôi không tệ chút nào đâu."

Nhìn La Thiến đang liều mạng gật đầu, Đường Diên lại có chút không được vui vẻ cho lắm.

Tiểu Vũ: Tổng lượt vote trên wattpad được 40k t đăng thêm 2 chương nhé =)))

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 130

Chương 130: Nếu Đường Diễn ở thế giới của La Thiến 6

Chuyên ngữ: Tiểu Vũ

Cửa hàng trưởng là một người đàn ông đeo kính có ngoại hình thanh tú, anh ta rút một tấm danh thiếp rồi đưa cho La Thiến, tóc mái vì cúi xuống mà chạm vào mắt kính.

"Cho cô, đây là số điện thoại của nhà hàng. Mã QR trên đó là Wechat của tôi, tôi sẽ gửi quy định và quyền lợi của nhà hàng tới cho cô, nếu như cô bằng lòng, 2 ngày nữa có thể tới làm." Nụ cười của cửa hàng trưởng như ánh nắng ấm áp của mùa xuân vậy.

Đường Diễn thấy La Thiến đưa hai tay nhận lấy, mắt sáng lên nhìn danh thiếp thì trong lòng càng thêm khó chịu.

"Cảm ơn cửa hàng trưởng, tôi sẽ quét Wechat của anh, đến lúc đó có vấn đề gì anh cũng có thể hỏi tôi." La Thiến kích động nói, thật ra thông báo tuyển dụng ở ngoài cửa đã viết rất rõ ràng rồi, mỗi tuần làm việc 6 ngày, cửa hàng mở cửa từ 9 giờ sáng tới 11 giờ đêm, chia làm 2 ca. Tiền lương mỗi tháng là 3600 tệ, thưởng chuyên cần 300 tệ. Có thể nói, đây là một công việc cực kỳ tốt, nhưng yêu cầu cũng rất cao, tốt nhất là có biết một chút tiếng Nhật, yêu cầu về tính cách khí chất cũng tương đối cao.

Cửa hàng trưởng cười nói: "Không cần đâu, tôi đã nhìn cô 2 tiếng, có thể hình dung qua cô là người như thế nào rồi. Tôi du học ở Nhật Bản về, mặc dù yêu cầu đối với nhân viên có chút khắc nghiệt, nhưng tôi vẫn muốn

tuyển một nhân viên có nụ cười xán lạn, và tôi thấy cô vô cùng phù hợp. Về tiếng Nhật, thật ra khách đến đây đa phần đều là người Trung Quốc, chỉ cần nhân viên biết nói chào mừng tạm biệt và cảm ơn là được rồi. Thịnh thoảng cũng sẽ có khách Nhật Bản, nhưng trong nhà hàng hiện nay có tới 2 nhân viên biết tiếng Nhật, và bao gồm cả tôi nữa. Nếu cô có gặp khách Nhật thì có thể tới gọi chúng tôi, không sao đâu."

La Thiến cảm thấy rất vui, lúc ra khỏi nhà hàng cô còn nói với Đường Diễm: "Cửa hàng trưởng này tốt thật đấy, tôi cảm thấy, tôi đã tìm được công việc có thể làm tới già rồi!"

Đường Diễm cười lạnh: "Người ta bằng lòng để cô làm ở đó tới già à?"

La Thiến: "..."

Mặc dù phải chịu đả kích, nhưng mà La Thiến tuyệt đối không thương tâm, bởi vì hôm nay cô đã tìm được một công việc rất tốt, tâm trạng lúc này của cô phải nói là cực kỳ vui vẻ.

Đường Diễm thấy cô vui vẻ thì trong lòng lại càng khó chịu. Anh thật sự muốn mua đứt nhà hàng kia luôn, thu mua! ! !

Ngày hôm sau, lúc Đường Diễm tỉnh dậy thì không thấy La Thiến đâu cả, gọi điện thoại cho cô thì mọi người biết cô ấy nói gì không? Đi làm đó!

Đường Diễm lúc ấy thật sự muốn chửi người, người ta đã bảo 2 ngày nữa tới làm rồi, cô đi sớm như vậy để làm gì, cô có thể dè dặt một chút được không?

Dù trong lòng có bức mình thế nào, Đường Diễm vẫn chạy tới đo xem tình hình. Vừa vào trong, anh đã nhìn thấy cửa hàng trưởng đang dạy La Thiến học tiếng Nhật.

Hai người ngồi trong góc, cửa hàng trưởng ngồi bên cạnh La Thiến, đang viết viết gì đó trên tờ giấy trắng, nói với La Thiến: "Cô thử đọc xem nào."

La Thiến nhú mày nhìn hàng chữ trên giấy, sau đó có vẻ không quá chắc chắn đọc lên: "Yi la xi ya yi ma sai."

Cửa hàng trưởng nhú mày cười nhìn cô, nói: "Đọc chính xác hơn một chút nữa nhé? いらしやいませ (i ra shi ya i ma se), thử lại lần nữa nào!"

La Thiến ngượng ngùng xoa xoa đầu, nói: "Tôi sẽ cố gắng."

Cửa hàng trưởng đưa giấy cho cô rồi nói: "Trước mắt cô cứ học tốt hai câu chào mừng quý khách và cảm ơn quý khách nhé, sau đó chuẩn bị đi làm việc thôi! 2 tiếng nữa là giờ cơm trưa rồi, cửa hàng lúc đó sẽ khá bận rộn, cô đừng vội vàng quá, trước kia cô đã có kinh nghiệm làm phục vụ rồi, tôi tin cô có thể làm tốt."

La Thiến cảm kích nhìn cửa hàng trưởng: "Cảm ơn anh, cửa hàng trưởng!"

Cửa hàng trưởng nở nụ cười ôn hòa, búng nhẹ một cái vào trán La Thiến, nói: "Không cần cảm ơn!"

La Thiến che trán, cười rục rịch, Đường Diễm trơ mắt nhìn hành động đó của hai người. Chờ cửa hàng trưởng rời đi, Đường Diễm mới đi tới chỗ La Thiến đang ngồi, cô vẫn đang nghiêm túc đọc đi đọc lại hai câu kia.

Đột nhiên nhìn thấy một đôi giày da, cô theo phản xạ nói: "Chào mừng quý khách."

Ngẩng đầu lên nhìn thì ngờ ngác hỏi: "Đường Diễm, sao anh lại tới đây?"

"Đồ ăn ngon, tôi lại tới đây ăn trưa." Đường Diễn híp mắt, lạnh lùng hỏi: "Có thể không?"

La Thiến chỉ có thể gật đầu, sau đó, cô nhìn thấy Đường Diễn nổi giận ùng ùng tìm bàn ngồi xuống, nổi giận ùng ùng gọi một bàn đồ ăn, lại nổi giận ùng ùng thanh toán bỏ đi.

Hôm nay La Thiến làm ca sáng, 9 giờ sáng tới 8 giờ tối, giữa lúc đó được nghỉ từ 2 giờ tới 5 giờ. Ca tối bắt đầu từ 4 giờ chiều tới 11 giờ đêm. Công việc này khá nhẹ nhàng, khách hàng đa phần đều là người hiểu biết, La Thiến cực kỳ thích nơi đây.

Lúc tan làm, cô nói cảm ơn với cửa hàng trưởng và tạm biệt các đồng nghiệp, sau đó mới chuẩn bị ra về.

Nhà hàng này nằm ở tầng 3 của một trung tâm thương mại, cả tầng này đều là các nhà hàng, nên không có cửa sau. La Thiến tới phòng nhân viên thay quần áo rồi mới xách túi đi về. Vừa bước chân ra khỏi cửa đã nhìn thấy Đường Diễn ngồi trên băng ghế nghỉ ngơi dành cho khách hàng ngoài hành lang.

Đường Diễn vừa hút thuốc vừa nhìn về phía nhà hàng Nhật Bản, trông thấy La Thiến đi ra, anh dập thuốc rồi ngoắc ngoắc ngón tay với La Thiến.

La Thiến chạy nhanh tới chỗ anh, Đường Diễn hỏi: "Ăn tối chưa?"

La Thiến nói: "Ăn rồi."

Đường Diễn: "Ha!"

La Thiến sững sờ: "Gì?"

"Xem phim không?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến liếc mắt nhìn anh, hỏi: "Anh mời?"

Đường Diễm khẽ cắn môi dưới: "Cô thử nói xem? Tôi chỉ mới uống được của cô trà sữa trân châu 6 tệ thôi đấy."

La Thiến cười hì hì nói: "Mức độ không giống nhau mà!"

"Có phim gì muốn xem không?" Đường Diễm đi trước, La Thiến đuổi theo sau.

"Đi lên đó xem hôm nay có phim gì hay nhé?" La Thiến xoa xoa tay, có chút sợ hãi nói.

Đường Diễm lúc này mới lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: "Ở tầng 4 hả?"

"Ừm ừm, tôi biết đó, đi bên này." La Thiến kéo áo Đường Diễm, lôi anh tới chỗ thang cuốn, sau đó nói: "Trên này về cơ bản đều là rạp chiếu phim, vừa rộng vừa đẹp, nhưng mà cũng rất đắt."

"Sao cô biết?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến cười ha ha, nói: "Tôi cũng xem phim mà! Từng so sánh qua một chút!"

"Để chọn lấy rạp rẻ nhất?"

La Thiến: "... Anh đừng có quan tâm cái này!"

Đường Diễm lại cười, thang máy rất nhanh đã đến nơi, đa số nơi này đều là các cặp đôi nam nữ, ngoài ra thì còn có các nhóm bạn bè.

Quầy bán vé dài hơn 10 mét nhưng không nhiều người lắm, bởi vì mọi người bây giờ đều mua vé trên mạng rồi chỉ cần tới đây đổi vé là xong. Đường Diễm không hay dùng điện thoại nên không hiểu mấy chức năng này cho lắm, anh kéo La Thiến đi tới quầy vé, nhìn những poster phim sau lưng nhân viên. Đường Diễm hỏi cô: "Muốn xem phim nào?"

La Thiến mở to mắt, rất nghiêm túc nhìn từ poster đầu tiên tới poster cuối cùng, khi Đường Diễn hỏi cô, đôi mắt cô cứ đảo đi đảo lại mãi mãi vẫn chưa quyết định được.

Đường Diễn: "... Cô, mắc chứng khó lựa chọn à?"

La Thiến: "... Tôi không cảm thấy tôi bị như thế." Lúc cô lên mạng tìm phim thì trông thấy mục tiêu rất rõ ràng, có thể quyết định ngay lập tức, thế mà chẳng hiểu tại sao lúc này lại không biết chọn phim nào.

Đường Diễn quay đầu hỏi nhân viên phục vụ: "Có phim nào hay trong hôm nay không?"

Nhân viên: "Đây là một bộ phim mới của Mỹ, thành tích bán vé rất tốt. Anh có thể chọn xem."

Đường Diễn quay đầu nhìn La Thiến, cô gật gật đầu, Đường Diễn liền nói với nhân viên bán vé: "Được, chúng tôi xem phim đó." Sau đó, anh nhìn quầy đồ ăn và nước uống bên cạnh, không quay đầu mà hỏi luôn: "La Thiến, muốn ăn bỏng ngô không?"

La Thiến chớp chớp mắt nói: "Muốn, size lớn nhất, thêm 2 cốc nước cam nữa, mấy xâu xâu kia cũng gói cho tôi mấy xâu nhé." Cô biết không chỉ cô mà cả Đường Diễn cũng nhất định muốn nếm thử hương vị, La Thiến giúp Đường Diễn gọi đồ xong thì lại nói thêm: "Bỏng ngô dùng giấy gói in hình minion, cái này, cái này, tôi đều muốn."

Khi bỏng ngô ra, La Thiến đưa cho Đường Diễn cầm một gói, sau đó nhìn thấy sự kết hợp giữa Đường Diễn và một con minion màu vàng trước ngực mà bật cười thật to. Nhận đồ uống và mấy xâu đồ ăn, hai người xếp hàng vào phòng xem phim.

Các cảnh phim của Mỹ luôn được làm rất hoành tráng, La Thiến đeo kính 3D, cứ lúc lúc lại giật mình kinh ngạc, dần dần cho tới khi hết phim.

Lúc ra ngoài, La Thiến còn chưa đã nghiền, cô nói: "Wow! Kích thích thật đấy, sống động và chân thật hơn mấy rạp hồi trước tôi xem nhiều!"

Đường Diễn: "... 1 tiếng 45 phút, cô chỉ nhìn ra được cái này thôi?"

La Thiến: "Nhưng mà nó là sự thật mà?"

Đường Diễn: "Thôi cô đừng nói nữa! ... Đi ăn khuya không?"

La Thiến nhìn anh, lại nhìn anh, cuối cùng hỏi: "Sao hôm nay anh tốt vậy?"

Đường Diễn cười lạnh: "Tôi vui."

La Thiến chẳng thèm để ý anh có vui thật hay không! Cô giơ hai tay lên, nói: "Ăn ăn ăn!"

Đường Diễn vỗ vỗ đầu cô: "Được."

Công việc mới của La Thiến rất dễ dàng, cửa hàng trưởng thì như một cơn gió xuân ấm áp, dạo gần đây cô rất vui vẻ. Nhưng 1 tháng sau, người trì độn như La Thiến cuối cùng cũng nhận ra một điều, hình như... cửa hàng trưởng hơi thích cô thì phải?

Đưa La Thiến đi làm, đón La Thiến tan làm, ăn cơm trưa cũng ăn ở nhà hàng này, Đường Diễn cảm thấy mình sắp tới tình trạng nhìn thấy món Nhật là nôn rồi. Thế nhưng, sau khi nghe mấy lời nói của La Thiến, Đường Diễn đã thành công nôn thẳng ra máu.

Ngày ấy, Đường Diễn vẫn như cũ chờ cô tan làm để cùng về nhà, La Thiến lao ra ngoài và nói: "Đường Diễn, Đường Diễn, Đường Diễn, tôi có chuyện muốn nói với anh, tôi cảm thấy hình như cửa hàng trưởng hơi hơi thích tôi!"

Đường Diễn: "... " Vất vả quá, đến bây giờ mới phát hiện ra.

"Làm sao bây giờ?" La Thiến hỏi.

"Cô thử nói xem?" Đường Diễn nghiêm mặt hỏi. La Thiến che mặt: "Cửa hàng trưởng rất đẹp trai, có thể mở tiệm ở đây thì nhất định cũng là người có tiền, tính cách cũng tốt nữa, tôi rất thích nụ cười của anh ấy. Tôi cảm thấy, đây chính là cảm giác động tâm."

Nhìn vẻ mặt ngớ ngẩn của La Thiến, Đường Diễn nở một nụ cười ấm áp, nói: "À!" Sau đó, túm lấy đuôi tóc của cô rồi lôi cô về nhà.

"A a a... Lại kéo tóc tôi rồi, buông ra buông ra buông ra, sao anh lại kéo tóc tôi? Anh có tin tôi cắn anh không?" La Thiến kêu oa oa oa.

Đường Diễn khựng lại, quay đầu nhìn La Thiến rồi nói: "Không tin."

La Thiến: "... " Hừ.

Về đến nhà, Đường Diễn vẫn không quá yên lòng, anh nói với La Thiến: "Đàn ông đáng sợ hơn cô nghĩ đấy, khi chưa hiểu rõ tình hình của người ta thì đừng nên vội vàng đồng ý."

La Thiến chớp chớp mắt nói: "Tôi cảm thấy tôi rất hiểu cửa hàng trưởng."

Đường Diễn: "... " Chờ La Thiến ngủ say, Đường Diễn gọi điện cho thư kí Kiều: "Lát nữa tôi gửi tin nhắn cho cô, hai ngày tới cô điều tra người này cho tôi."

Ngoại trừ đồng ý thì thư Kí Kiều còn có thể làm gì? Cho dù sắp chẳng thềm để ý tới việc lúc này đã là 1 giờ đêm, cho dù sắp không thềm nghĩ tới việc một người đang ở kinh đô thì làm sao mà điều tra được người ở cách đó ngàn dặm, cho dù sắp không thềm để ý tới chuyện 2 ngày để điều tra một người là quá ngắn.

Cho dù nhiều cho dù như vậy, nhưng thư kí Kiều biết, ngoại trừ việc trả lời: "Vâng." thì cô không còn đáp án khác. Sau đó, cô lại phải rời giường để bắt đầu tăng ca. Ủm ~ không biết thám tử ở kinh đô có quan hệ với thám tử ở chỗ kia không nhỉ, có lẽ cùng mạng lưới cùng đường dây thì sao?

Đường Diễn nghe tiếng hít thở của La Thiến thì thở dài nói: "Ngốc như heo ấy." Nếu muốn yêu đương với người đàn ông kia thì cũng phải biết người ta đến cùng là người như thế nào chứ.

Đường Diễn nhìn mấy file tài liệu mà thư kí Kiều gửi tới vào buổi sáng, anh... phải rời đi rồi, còn bọn họ, hẳn là cũng nên tạm biệt nhau.

La Thiến không biết Đường Diễn đang chuẩn bị rời đi, mỗi ngày cô đều ngây ngốc đi làm, tới chỗ làm thì lại ngây ngốc nhìn cửa hàng trưởng trêu chọc bản thân. Ngây ngốc cho tới buổi sáng của hai ngày sau, cô phát hiện ra, mình không nhìn thấy Đường Diễn đâu nữa, và trên đầu giường thì lại có thêm một cái phong bì màu nâu đựng văn kiện, bên trong là những thông tin liên quan tới cửa hàng trưởng.

La Thiến nhìn quanh căn phòng có chút trống rỗng một cách mờ mịt và mông lung...

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa
dtv-ebook.com

Chương 131

Chương 131: Nếu Đường Diễn ở thế giới của La Thiển 7

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

"Đường tổng, cảm ơn anh." Lâm Phi đặt hôm cơm tự làm trong tay xuống, mỉm cười nhìn Đường Diễn.

Đường Diễn nhìn hộp cơm trước mặt, cau mày, anh mở nắp hộp cơm ra, các món bên trong được trang trí rất đẹp. Đường Diễn ngẩng người nhìn một hồi rồi hỏi: "Có ý gì?"

"Tôi rất cảm ơn về việc anh đã giúp hồi tháng 6." Lâm Phi cúi đầu cười cười.

Đường Diễn trầm mặc nhìn cô, sau đó, anh nhắc điện thoại bàn lên nói với người bên ngoài: "Đi vào đây."

Thư kí Kiều dùng một loại tốc độ thần tốc để đáp lại, chỉ 3 giây sau khi Đường Diễn cúp điện thoại, thư kí Kiều đã gõ cửa đi vào.

Đường Diễn nhìn thư kí Kiều rồi chỉ chỉ Lâm Phi, hỏi: "Ai?"

Thư kí Kiều: "..."

"Đường tổng... anh không nhớ tôi sao?" Lâm Phi sững sờ, ngây ngốc hỏi.

Đường Diễn lại nhìn Lâm Phi, hỏi: "Cô biết Thẩm Bối Bối không?"

Lâm Phỉ lắc đầu, Đường Diễm lại nhìn thư kí Kiều: "Cô cho cô ta đi vào?"

Thư kí Kiều xin lỗi rồi nói: "Vừa rồi tôi đã gọi cho anh, anh nói cho cô ấy vào." Tôi chỉ là không ngờ tới, anh lại có thể quên nhanh như vậy.

"Tôi bảo cô cho cô ta vào?" Đường Diễm hỏi lại.

Thư kí Kiều kiên định gật đầu, Đường Diễm hỏi tiếp: "Lúc nào?"

Thư kí Kiều nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "15 phút trước."

Đường Diễm nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ là 12 giờ 15 phút, vẫn đang trong giờ nghỉ trưa của nhân viên. 15 phút trước là 12 giờ, mỗi ngày anh đều ngăn người vào thời điểm này, đã được 1 tháng rồi, hôm nay có lẽ cũng như vậy, thế nên mới không chú ý khi thư kí Kiều gọi điện?

Đường Diễm ngậy ngốc nhìn đồng hồ trên tường, sau khi ở cùng cô hơn 1 tháng, anh đã rời đi, thời gian thấm thoát thoi đưa, đến nay cũng đã xa cô hơn 1 tháng.

Lần này trở về, anh luôn cảm thấy có gì đó rất lạ, như thiếu mất cái gì đó, thế nhưng anh nghĩ mãi mà lại chẳng ra. Đường Diễm đưa tay sờ sờ kẹp văn kiện trên bàn, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ, không biết giờ này La Thiển đang làm gì nhỉ?

12 giờ là thời điểm bận rộn nhất trong nhà hàng, phải 1-2 giờ chiều, khi khách đã vãn, cô mới có thể nghỉ ngơi ăn cơm trưa.

Khi đó, sau khi ăn cơm trưa xong, anh sẽ đi tìm một khách sạn nào đó để nghỉ ngơi, tiện thể liên hệ với thư kí Kiều nói chuyện công việc. Buổi tối lại quay lại đón La Thiển tan làm, đưa cô đi dạo chơi rồi ăn cái gì đó.

Sau khi anh rời đi, La Thiến chưa từng liên lạc với anh, không biết cô có chăm sóc bản thân tốt không nữa.

"Đường tổng?" Thư kí Kiều gọi.

Đường Diễn quay đầu nhìn cô, vẻ mặt mờ mịt.

Thư kí Kiều: "... Còn chuyện gì không ạ?"

Đường Diễn nhìn Lâm Phỉ nói: "Cô ra ngoài đi! Tôi không nhớ rõ, thế thì đó cũng không phải chuyện lớn gì." Sau đó quay đầu nói với thư kí Kiều: "Sắp xếp lại tư liệu của cuộc họp buổi chiều rồi mang vào đây cho tôi."

Đôi mắt anh hơi đảo qua chiếc đồng hồ treo tường, sau đó nói thêm: "Nghỉ trưa xong hẵng làm."

"Dạ vâng." Thư kí Kiều vô tình nhìn anh một cái, sau đó đi ra ngoài.

Thư kí Kiều khép cửa lại, đối mặt với một Lâm Phỉ không biết phải làm sao, cô đang muốn nói vài câu an ủi thì đột nhiên nghe thấy những tiếng binh binh rầm rầm truyền ra từ trong phòng của tổng giám đốc.

Thư kí Kiều: "... Đường tổng làm cái gì đó?"

Sau đó, thư kí Kiều nghe thấy sếp nhà mình giận dữ hét lên một tiếng, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, ông chủ Đường sát khí đầy mình phi thẳng ra ngoài.

"Đặt vé máy bay giúp tôi, cuộc họp buổi chiều lui lại hôm khác."

Thư kí Kiều chỉ có thể bỏ mặc Lâm Phỉ, đi theo sau lưng sếp Đường hỏi rõ tình huống.

Mà nguyên nhân Đường Diễn tức giận như thế chẳng qua chỉ là bởi vì anh đã nhìn thấy bài viết mới nhất trên Wechat của La Thiển mà thôi.

Bài viết mới nhất đó, là một tấm ảnh chụp bó hoa hồng đỏ tươi như máu, kèm theo một dòng caption: Suy nghĩ tới chuyện yêu đương.

Sau đó còn có mấy icon mặt thẹn thùng nữa chứ, Đường Diễn nhất thời choáng váng, sau đó thì không nhịn được mắng to: "Con mẹ nó chứ, cô bị bệnh à? ? ?"

Lúc này, ngồi trên máy bay, Đường Diễn rất không có hình tượng, vừa rung chân vừa nhìn điện thoại. Bởi vì xuất phát quá gấp nên không mua được khoang hạng nhất, Đường Diễn chỉ có thể tui thân ngồi co ro trong khoang phổ thông, còn bị tiếp viên hàng không đi tới nhắc nhở tắt điện thoại nữa chứ.

Đường Diễn tức giận tắt điện thoại, chàng trai ngồi bên cạnh Đường Diễn hỏi: "Người anh em này, anh sao thế? Vừa nhìn đã thấy anh đang bất an lo lắng rồi, cãi nhau với bạn gái à?"

Đường Diễn ngây người nói: "Không phải bạn gái."

Chàng trai cười nói: "Thế thì là bạn giới tính nữ rồi."

Đường Diễn ừ một tiếng, chàng trai bên cạnh lại hỏi tiếp: "Vậy anh chuẩn bị làm gì đây?"

Đường Diễn nhú mào, nghĩ một hồi rồi nói: "Tôi đi ngăn cản cô ấy, cô ấy đang chuẩn bị yêu đương."

Chàng trai: "... Hả, sau đó thì sao?"

Máy bay bắt đầu khởi động, Đường Diễn thở dài nói: "Tôi đã nói với cô ấy rồi, người đàn ông kia không đáng để dựa vào đâu, thế mà cô ấy vẫn

định yêu đương với anh ta, cậu nói xem có phải cô ấy bị đần không?"

"Ừm... tôi cảm thấy, cho dù anh đi khuyên thì cũng không có tác dụng đâu."

"Không có tác dụng?" Đường Diễn lườm cậu ta một cái: "Không có chuyện gì là Đường Diễn tôi không làm được."

"Anh em eii, phụ nữ rất cố chấp, khuyên không thì không có tác dụng đâu."

Đường Diễn cười lạnh: "Khuyên không được thì trối lại."

"Ha ha ha ha ha ha... " Chàng trai ngắc đầu cười to: "Anh trai này, anh rất chi là... " Dưới vẻ mặt nghiêm túc của Đường Diễn, cậu ta chỉ có thể nuốt mấy chữ định nói xuống bụng.

Máy bay hạ cánh, Đường Diễn phi thẳng ra ngoài bắt taxi chạy tới nơi La Thiến làm việc.

Lúc Đường Diễn tới nơi, đã là 7 rưỡi tối rồi, La Thiến đang nói chuyện với các đồng nghiệp, cửa hàng trưởng gọi La Thiến ra, nói là tối nay mọi người cùng nhau đi liên hoan.

Dưới tình cảnh đó, Đường Diễn mang theo khí lạnh bước vào trong nhà hàng, cửa hàng trưởng sững sốt một chút rồi nói: "Đường tiên sinh, đã lâu rồi anh không tới."

Đường Diễn không thèm để ý tới anh ta, cửa hàng trưởng: "... " Tôi chọn gì anh ta à?

La Thiến nhìn thấy Đường Diễn thì lập tức gọi: "Đường tổng, ơ, sao anh lại tới đây thế? Anh ăn gì chưa?"

Đường Diễm nhìn cửa hàng trưởng một chút, sau đó nói với La Thiến: "Cô ra đây một chút."

La Thiến quay đầu nhìn cửa hàng trưởng, cửa hàng trưởng liền nói: "Đi đi! Dù sao hôm nay cũng ít khách, cô thay quần áo rồi tan làm luôn cũng được!"

Thế là, La Thiến nói lời cảm ơn, sau đó đi vào thay quần áo. Đường Diễm vẫn đứng trong quán, toàn thân anh đều tỏa ra hơi lạnh, khiến mấy nhân viên và cửa hàng trưởng run rẩy lấy bối.

Chờ La Thiến đi ra, Đường Diễm liền quay người ra ngoài, La Thiến vừa nhanh chân chạy theo vừa quay đầu tạm biệt đồng nghiệp và cửa hàng trưởng.

Đường Diễm sắp tức chết rồi, anh đi 1 tháng mới trở về mà cô chẳng thêm tỏ ra chút vui sướng hay kinh ngạc nào khi gặp lại cả, tệ hơn nữa là cô còn liên tục nói chuyện với người khác, chẳng thêm quan tâm tới anh.

Đường Diễm kéo La Thiến tìm một quán cơm rồi đi vào trong, sau đó tùy tiện gọi vài món. Chờ nhân viên rời đi, anh gõ gõ mặt bàn hỏi: "Chuyện hoa kia là sao?"

"Hoa?" La Thiến mờ mịt khó hiểu.

"Bức ảnh hoa trên Wechat."

La Thiến trừng mắt nhìn Đường Diễm: "Anh... anh... vẫn còn chơi Wechat á?"

Đường Diễm: "...". Trọng điểm của em...

La Thiến vừa ho vừa nói: "Ừ thì, có người tặng."

"Em đang có suy nghĩ muốn chấp nhận anh ta?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến tay trái nắm tay phải, rất xoắn xuýt nói: "Vẫn chưa nghĩ ra nữa!"

"Em là heo sao?" Đường Diễm mắng, hai bàn bên cạnh quay đầu nhìn Đường Diễm, sau đó liền xì xào bàn tán với bạn trai của mình.

Đường Diễm nói tiếp: "Tài liệu tôi đưa em em không xem sao? Cửa hàng trưởng của em chính là một anh chàng dân chơi, thế mà em cũng có thể coi trọng? Mắt em có vấn đề, hay não em có vấn đề thế? Bởi vì chúng ta có chút giao tình, tôi sợ em sẽ bị gạt tiền gạt tình nên đã giúp em điều tra rõ ràng như thế. Vậy mà em vẫn nhất quyết muốn ở bên anh ta?"

La Thiến chớp chớp mắt, Đường Diễm che mắt cô nói: "Đừng có tỏ ra vô tội, nói đi, tại sao em lại muốn ở bên anh ta? Mặc dù chuyện này không liên quan tới tôi, nhưng tôi sẽ không đồng ý đâu. Chúng ta dù sao cũng đã ở cùng nhau hơn 1 tháng, tôi cũng đã nói sẽ trả em tiền lương hưu, cho nên, tôi phải có trách nhiệm với em."

La Thiến mặc dù không hiểu trách nhiệm ở đây là gì, thế nhưng cô vẫn vô cùng ngoan ngoãn trả lời: "À, hoa kia không phải của cửa hàng trưởng tặng đâu. Sau khi nhìn tài liệu anh để lại, tôi đã đi nói chuyện rõ ràng với cửa hàng trưởng rồi. Cửa hàng trưởng nói anh ấy thích tôi, không thể làm người yêu thì vẫn có thể làm bạn bè. Cho nên, tôi và cửa hàng trưởng là trở thành bạn thân của nhau!"

Đường Diễm: "..."

La Thiến gạt tay Đường Diễm xuống, lấy điện thoại ra đưa cho anh xem: "Là người này này, nhân viên mới tới, tên là Tiểu Lưu. Là anh ấy tặng tôi hoa."

La Thiến còn mở ảnh chụp chung của nhân viên trong nhà hàng ra, chỉ vào một người trong đó cho Đường Diễm xem.

Đường Diễm: "... Ngoại hình hơi xấu."

"Không sao! Mặc dù anh ấy hơi xấu một chút, nhưng mà lại rất dịu dàng. Không phải người bình thường đều muốn có người yêu như vậy sao?" La Thiến cười cười.

Đường Diễm: "... Hình như không được cao lắm."

"Không sao! Tôi cũng không cao mà, hai chúng tôi đứng cạnh nhau trông khá ổn, anh ấy vẫn cao hơn tôi một chút."

Đường Diễm: "... Hình như hơi gầy."

"Không sao! Tôi nấu ăn rất giỏi, về sau tôi sẽ nấu thật nhiều món ngon, anh ấy ăn nhiều thì sẽ béo mập lên thôi."

Đường Diễm nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nghĩ tới một lý do, anh nói: "Anh ta có thể, tương đối nhanh..."

La Thiến: "..."

Đường Diễm hơi lúng túng, nói: "Có phải... em nên suy xét tới vấn đề này không?"

La Thiến: "... Đường tổng, anh đen tối quá đi." La Thiến che mặt nhưng rất hưng phấn nói.

Đường Diễm: "..."

La Thiến nói xong, sau đó cười nói: "Được rồi được rồi! Không nói cái này nữa, dù sao thì tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý sẽ sống độc thân cả quãng đời còn lại rồi. Nhưng mà, nếu như có thể, tôi vẫn muốn tìm một người phù hợp để chung sống với nhau."

Đường Diễm: "Ít nhất thì cũng nên tìm một người tốt một chút."

La Thiến gãi gãi đầu, khó xử nói: "Đây cũng có phải tiểu thuyết đâu, làm gì có chuyện nhân viên phục vụ thành đôi với tổng giám đốc được? Hiện thực chính là như vậy đó! Tìm một người thích hợp, tôi cảm thấy Tiểu Lưu rất thích hợp với mình. Tôi không cha không mẹ, anh ấy cũng không cha không mẹ, tôi không có cơ sở kinh tế, anh ấy có chút tiền tiết kiệm, anh ấy thích tôi, tôi cũng cảm thấy anh ấy không tệ. Nếu như có thể, chúng tôi sẽ sống với nhau đến hết đời... "

La Thiến nhìn Đường Diễm, đột nhiên, vẻ mặt cô nghiêm túc hơn hẳn, cô nói: "Nếu tôi và anh ấy thật sự ở bên nhau, vậy thì về sau không nên gặp mặt Đường tổng nữa. Đồ anh để trong nhà tôi, tôi đều sẽ ném đi. Đường Diễm, tôi phải bắt đầu cuộc sống mới của mình rồi."

La Thiến cười nói: "Về sau, chúng ta chính là hai đầu của một đường thẳng, anh ở đầu kia, còn tôi ở đầu này. Không thấy nhau, không gặp nhau."

Đường Diễm im lặng nhìn cô, nhân viên phục vụ dọn từng món họ đã gọi lên, sau đó đi xuống. La Thiến nhanh chóng cầm đĩa, chuẩn bị ăn uống như gió cuốn mây bay, dù sao, từ sau khi Đường Diễm đi, đã rất lâu rồi cô không được ăn một bữa ngon thế này."

Đường Diễm nắm lấy cánh tay của cô, hỏi: "Cái gì gọi là không thấy, không gặp nữa?"

"Cuộc sống của chúng ta chênh lệch quá lớn, nếu gặp nhau thì sẽ càng lúc càng cảm thấy không cân bằng." La Thiến nói.

"Vậy nếu như em và tôi yêu nhau thì sao?" Đường Diễm hỏi.

La Thiến sững sờ, ngây ngốc nhìn anh, sau đó cười khố: "Nếu như anh có tâm, vậy thì đã chẳng bỏ đi rồi không liên lạc với tôi tận hơn 1 tháng. Giữa chúng ta có quá nhiều sự khác biệt, sẽ không hợp nhau đâu."

"Sao lại không thích hợp?"

"Bối cảnh gia đình không hợp, tam quan không hợp, trình độ học vấn không hợp, cái gì cũng đều không hợp."

Đường Diễn buông tay cô ra rồi nói: "La Thiến, em bằng lòng thử ở bên người khác, nhưng lại không có can đảm thử yêu anh sao? Cùng anh về kinh đô đi!"

NỮ PHỤ CHIA TAY HẰNG NGÀY

Thanh Oa

dtv-ebook.com

Chương 132: Hoàn

Chương 132: Nếu Đường Diên ở thế giới của La Thiến 8

Chuyển ngữ: Tiểu Vũ

"Anh có biết mình đang nói gì không?" La Thiến nhìn anh rồi hỏi.

Đường Diên gật đầu: "Biết, anh hơi chậm chạp một chút, nhưng mà, một khi đã xác định mình muốn cái gì, anh sẽ hành động ngay."

"Em vẫn nhớ, mới 2 tháng trước thôi anh còn đang muốn sống muốn chết vì người yêu cũ..."

Đường Diên: "...". Có loại dự cảm không được tốt lắm.

"Có phải anh vẫn giận bạn gái cũ nên mới nói thế không?" La Thiến hỏi anh một cách dè dặt.

Nhìn La Thiến, Đường Diên nở một nụ cười có chút khát máu: "La Thiến, em muốn ăn đòn sao? Anh sẽ không lấy chuyện này ra để nói đùa đâu."

La Thiến chớp chớp mắt hỏi: "Cho nên, em chỉ cần thời gian 1 tháng đã bắt được anh rồi? Anh với bạn gái trước yêu nhau bao lâu?"

Đường Diên tuyệt đối không muốn thừa nhận, nhưng vẫn phải nói ra: "3 năm."

La Thiến wow một tiếng, che mặt nói: "Em giỏi thật đấy."

Đường Diễm nhìn La Thiến, đột nhiên bật cười một tiếng, nói: "La Thiến, có phải em cố ý quyến rũ anh?"

La Thiến bình tĩnh cầm đũa gấp thức ăn, nói: "Sao lại là cố ý? Nếu hôm nay anh không đến, em thật sự sẽ suy nghĩ tới chuyện yêu đương với Tiểu Lưu. Đương nhiên, mặc dù động cơ đăng bài trên Wechat của em không đơn thuần, nhưng mà, em cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý tạm biệt với quá khứ rồi."

La Thiến ngẩng đầu nhìn Đường Diễm: "Em và anh không giống nhau, em không thể chủ động đi tìm anh rồi hỏi: Này, anh cảm thấy em thế nào? Nếu thế em sẽ trở thành người như thế nào chứ? Em chỉ muốn thử xem anh có chút tình cảm nào với em không thôi mà? Anh đi mà chẳng nói tiếng nào, em đăng ảnh lên, anh tới thì tới, không tới cũng chẳng sao... Em sẽ bắt đầu cuộc sống mới của mình, cái ảnh đó coi như là nghi thức để tạm biệt quá khứ."

Đường Diễm lặng lẽ nhìn cô: "Cho nên, nếu như hôm nay anh không tới... "

"Thì ngày mai em sẽ trở thành bạn gái của người khác đó! Hôm qua Tiểu Lưu tặng hoa cho em, anh ấy bảo em hãy suy nghĩ 2 ngày rồi cho anh ấy câu trả lời. Em nghĩ tối nay mình sẽ gửi tin nhắn trả lời anh ấy, vì thế, em muốn sắp xếp thật tốt chuyện quá khứ! Nói lời tạm biệt với quá khứ, sau đó nghiêm túc cùng Tiểu Lưu xây dựng gia đình mới! Em cũng không nghĩ là anh có thể tới, dù sao, em cũng chỉ định tự mình đa tình một chút thôi. Anh tưởng rằng ai cũng phải mê anh hết à?" La Thiến chớp chớp mắt.

Đường Diễm: "... Anh không tưởng như thế." Dù gì thì anh vẫn cảm thấy mình rất ưu tú.

"À!" La Thiến lạnh nhạt nói: "Vậy thì thôi, anh ăn đi! Em về đây!"

La Thiến cầm túi xách đứng dậy, Đường Diễn bắt lấy tay cô, khó nhọc nói: "Anh có."

La Thiến buông túi xách xuống, nói: "Thật ra ấy, đi kinh đô xem thử một chút cũng được! Nhưng mà em phải nói trước, con người em ấy mà, không được thông minh nhạy bén cho lắm, nếu có phạm lỗi gì lần đầu thì anh phải thông cảm bỏ qua nhé. Em nói cái này chủ yếu là bởi vì anh có bạn gái cũ, còn em thì không có bạn trai cũ, em bị thiệt cực lớn đấy! Về sau nhờ bạn gái cũ của anh trở về rồi anh đẩy em ra thì sao?"

Đường Diễn: "... Sẽ không đâu, anh không phải người như vậy."

"Người uống say sẽ nói mình say sao?" La Thiến chỉ chỉ Đường Diễn nói: "Dựa vào kinh nghiệm làm nhân viên phục vụ nhiều năm, em chưa từng thấy có người uống say lại nói mình say. Anh thử nhìn lại chính mình đi, bạn gái cũ quen bạn trai mới thôi mà anh đã muốn sống muốn chết rồi, nếu như cô ấy thật sự trở về, anh có thể nói anh không dao động không? Em cứ phải nói trước, nếu cô ấy trở về và anh có ý định đi tìm cô ấy, vậy thì em sẽ bỏ đi, anh không được đi tìm em."

"Vậy nếu anh bị oan thì sao?" Đường Diễn cảm thấy La Thiến thật sự có thể làm ra chuyện này.

La Thiến khoát khoát tay: "Chuyện đó sao có thể xảy ra, từ trước tới nay em chưa từng đổ oan cho ai cả."

Đường Diễn liền nói: "Lần trước, lúc em không nhìn thấy mì ăn liền trong tủ, em đã nói nhà hàng xóm lấy trộm của em, nhưng thực tế thì lại là, em đã ăn gói mì đó mà không nhớ. Em còn nhớ chuyện này không?"

La Thiến: "..."

Đường Diễn nhìn thấy động tác cầm túi xách của La Thiến, sửa lại nói: "Thôi được rồi! Em đúng là không đổ oan cho cậu ta. Em có yêu cầu

nào khác không?"

La Thiến: "Không được mất liên lạc, còn những cái khác thì tùy anh."

"Được!" Đường Diễm nói.

3 ngày sau, khi thư kí Kiều tới sân bay đón sếp nhà mình thì nhìn thấy cảnh tượng có một không hai. Bên cạnh Đường tổng lúc đó có một người phụ nữ mặc quần yếm bò, cô ấy đeo một chiếc balo và đẩy một valy nhỏ, còn Đường tổng thì đang đẩy xe hành lý của sân bay, trên đó có tận 2 cái valy cỡ lớn.

"Đường, Đường tổng." Thư kí Kiều kinh ngạc.

"Ừm." Đường Diễm nhàn nhạt đáp, anh nhìn La Thiến rồi lại nhìn thư kí Kiều, nói: "Đây là bạn gái tôi, La Thiến. Còn đây là thư kí của anh, Kiều Lâm."

La Thiến vẫy vẫy tay: "Chào cô, tôi là La Thiến, là bạn gái mới của Đường Diễm."

Thư kí Kiều mặt không biểu cảm nhìn La Thiến, không hề có chút phản ứng nào.

La Thiến: "...". Hơi khó hiểu nhìn Đường Diễm, Đường Diễm cũng khó hiểu nhìn thư kí Kiều.

Thư kí Kiều không thể tin hỏi: "Đường tổng, anh... có bạn gái?"

La Thiến: "Đường Diễm, anh nhìn đi, anh chỉ có bạn gái thôi mà người ta đã chấn kinh tới mức này rồi."

Đường Diễm: "... Im miệng."

"À!" La Thiến ngoan ngoãn ngậm miệng, Đường Diễn nhìn về phía thư kí Kiều, nói: "Gọi xe đi."

Thư kí Kiều máy móc xoay người đi gọi xe. Bởi vì vội vàng rời đi nên hiện tại công việc đang bị chất đọng, Đường Diễn chỉ có thể đưa La Thiến tới công ty cùng với mình.

Hành lý giao cho thư kí Kiều tìm người hỗ trợ, còn Đường Diễn thì dẫn La Thiến đi thẳng lên tầng cao nhất của công ty. La Thiến đi theo phía sau anh, bắt đầu lảm nhảm: "Đường Diễn Đường Diễn, anh giàu hơn so với em nghĩ rất nhiều luôn đấy!"

Đường Diễn: "... Vinh hạnh quá."

Đến văn phòng, La Thiến vào gian phòng bên trong nghỉ ngơi, còn Đường Diễn ở bên ngoài làm việc.

12 giờ, La Thiến vội vàng mở cửa ra nói: "Đường Diễn Đường Diễn, nên ăn cơm trưa rồi."

"Thư kí Kiều sẽ đưa cơm lên."

La Thiến lo lắng hỏi: "Nhờ cô ấy quên em thì sao?"

Đường Diễn câm nín nhìn cô: "Không đâu."

La Thiến liền ngồi xuống đối diện Đường Diễn, xoay qua xoay lại chờ cơm trưa tới. Đường Diễn bị âm thanh xoay ghế của cô phân tán lực chú ý, cuối cùng không chịu nổi nói: "Em có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?"

La Thiến dùng ánh mắt lên án: "Đường Diễn, anh nhìn anh xem, mới chính thức yêu đương 2 ngày thôi mà anh đã chê em phiền rồi! Thế này thì về sau phải làm sao bây giờ? Tam quan không hợp đúng là không tốt thật."

Đường Diễm giận: "Cái này thì liên quan gì tới tam quan, anh chỉ đơn giản là chê em ồn ào thôi."

La Thiến cũng giận: "Em chỉ xoay xoay cái ghế thôi mà! Anh bịt tai vào thì chẳng phải sẽ tốt sao? Với cả, bây giờ là giờ nghỉ trưa đấy, anh nghỉ làm đi."

Đường Diễm: "... à."

Lúc thư kí Kiều mang theo 2 hộp cơm xa hoa đi vào thì nhìn thấy La Thiến đang xoay xoay xoay cái ghế, còn Đường Diễm thì đang lạnh lùng nhìn La Thiến xoay.

Thư kí Kiều đặt hộp cơm lên bàn, khó hiểu hỏi: "Đường tổng?"

Đường Diễm cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn thư kí Kiều, sau đó lại tiếp tục nhìn La Thiến, lạnh lùng nói: "Để tôi xem cô ấy xoay bao nhiêu vòng thì sẽ choáng."

Thư kí Kiều: "... " Cái quái gì đây? Đây là cái thể loại tình thú gì vậy?

Một phút sau, La Thiến chóng mặt dừng chiếc ghế lại, trượt đến bên cạnh bàn, nói: "Không được rồi, choáng đầu quá. Ăn cơm thôi!"

Đường Diễm cười lạnh: "Không tệ đâu, em xoay được 78 vòng đấy."

La Thiến kinh ngạc: "Anh đếm á?"

"Nếu không thì sao?" Em ảnh hưởng đến tôi như thế, tôi còn tiếp tục làm việc kiểu gì?

Cứ như vậy, thư kí Kiều đã được chứng kiến màn đùa vui của cặp đôi mới yêu này lần đầu tiên.

Sau đó, thư kí Kiều đã nhìn nhiều tới mức thành thói quen luôn rồi, cô đã trở nên chết lặng.

Đường Diễm đưa La Thiển tới căn hộ chung cư của mình, hai người chính thức bắt đầu công cuộc sống chung,

Ngay tối hôm đó, mẹ Đường đã biết đến chuyện Đường Diễm dẫn theo một cô bạn gái nhỏ về nhà, đây chính là chuyện lớn!

Thẩm Bối Bối đã đi lâu như vậy mà Đường Diễm cũng không có ý định tìm bạn gái, 2 tháng trước, khi biết tin Thẩm Bối Bối quen bạn trai ở nước ngoài, Đường Diễm đã vứt bỏ công ty bỏ nhà ra đi, mẹ Đường đang định phái người đi tìm thì đột nhiên nhận được tin nhắn của con trai, nội dung đại khái là con muốn ra ngoài giải sầu một chút.

Sau khi nhận được tin nhắn, mẹ Đường an tâm hơn hẳn, thế nhưng, một chút này của anh chính là hơn 1 tháng trời.

Biết tin con trai có bạn gái, mẹ Đường nhanh chóng chạy tới hỏi chuyện, người mở cửa là một cô gái có vóc người vừa phải, cũng coi như là cao gầy, còn ngoại hình thì chỉ ở mức trung bình khá.

"Cô là?"

"Tôi là mẹ của Đường Diễm." Mẹ Đường lạnh mặt đi vào.

La Thiển trừng lớn mắt nhìn mẹ Đường, kinh ngạc nghĩ: Mẹ con nhà này giống nhau quá đi!

"Đường Diễm đang tắm ạ." La Thiển nhanh chóng đi rót chén nước bưng ra.

Mẹ Đường dựa lưng vào ghế, hỏi: "Cháu là bạn gái của Đường Diễm?"

La Thiến ngồi xuống phía đối diện, gật gật đầu, mẹ Đường nhú mào hỏi tiếp: "Cháu là người ở đâu? Hiện tại sống ở chỗ nào? Trong nhà có những ai? Trước kia từng làm việc gì?"

La Thiến trả lời từng câu từng câu một, sau đó cô nhìn thấy mẹ Đường có chút lo lắng nói: "Bố mẹ cháu đều qua đời rồi sao? Không ở trong thôn được nữa nên mới phải ra ngoài kiếm sống?" Mẹ Đường lấy một tờ chi phiếu ra đưa cho La Thiến, nói: "Đây là tiền tiêu vặt cô cho, cháu cầm lấy tiêu đi. Sống tốt với Diễm Diễm nhé, về sau nếu rảnh thì qua nhà cô chơi."

Mẹ Đường mặt không biểu cảm nói mấy lời quan tâm xong thì xách túi đi về.

Đến khi Đường Diễm tắm xong đi ra thì phát hiện, La Thiến đang ngồi thờ người ở phòng khách vuốt ve tờ chi phiếu. Đường Diễm khó hiểu hỏi: "Em làm gì đấy?"

"Đường Diễm, em, em phát tài rồi!"

Đường Diễm đầu đầy dấu hỏi chấm, La Thiến nhảy dựng lên reo hò hai tiếng rồi nói: "Đường Diễm, em phát tài rồi! Vừa rồi mẹ anh tới, chẳng hiểu tại sao lại đưa cho em một tờ chi phiếu, tận 200 vạn lận đó!"

Đường Diễm: "..."

"Ờ?" La Thiến sững sờ nói: "Mà mẹ anh tới làm gì nhỉ?"

Đường Diễm: "..."

La Thiến nghĩ nghĩ rồi nói: "Chi phiếu này, vốn dĩ được chuẩn bị để làm gì?"

Đường Diễm: "..."

Trước khi La Thiến nghĩ thông được vấn đề này, Đường Diễn đi tới đi dời lực chú ý của cô: "Thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài ăn cơm."

"Ăn cơm? Ok! Em biết một quán cực kỳ ngon ở kinh đô."

Đường Diễn từ chối nói: "Không tới những nơi em đã từng làm!"

"Tại sao?" La Thiến không phục lắm.

"Anh không có hứng thú đi khoe khoang trước mặt người khác." Đường Diễn từ chối nói.

La Thiến liền tặc lưỡi, nói: "Anh suy nghĩ nhiều rồi, không phải anh đi khoe khoang, mà là em muốn mang anh đi khoe khoang."

Đường Diễn: "... Đều như nhau cả, từ chối."

"Ừm!" La Thiến ngoan ngoãn gật đầu, sau đó thay quần áo rồi đi theo Đường Diễn ra ngoài.

Trước khi La Thiến thay quần áo xong, Đường Diễn vô cùng phần nộ gửi tin nhắn cho mẹ mình: "200 vạn là có ý gì? Mẹ mua con sao?"

Mẹ Đường: "Liên quan gì tới con?"

Đường Diễn: "... Hừ!

La Thiến dần dần quen với cuộc sống ở kinh đô, sau khi ở chung với nhau nửa tháng, cuối cùng lương tâm của La Thiến cũng thức tỉnh, cô phải đi đưa cơm cho Đường tổng nhà cô.

Bởi vì trong nhà không có hộp đựng cơm, thế nên khi đi ngang qua một cửa hàng đồ dùng trong nhà, La Thiến liền đi vào chọn lấy một hộp.

"Chị muốn chọn hộp cơm cho người thân ạ?" Một cô gái quàng khăn đỏ đi tới hỏi.

La Thiến suy nghĩ rồi nói: "Đúng vậy! Loại nào bán chạy vậy?"

Cô gái nhỏ chỉ vào chiếc hộp có in hình Hello Kitty rồi nói: "Cái hộp này bán chạy nhất cửa hàng bọn em đây ạ, Doraemon cũng không kém là mấy, chị có thể cân nhắc."

"Lấy cho chị cả 2 đi! Thanh toán ở đâu vậy?" La Thiến nói rồi đi theo bước chân của cô gái.

Vào giờ nghỉ trưa, Đường Diễn đột nhiên nhìn thấy La Thiến mở cửa đi vào, vừa đi còn vừa nói: "Diễn Diễn, em mang cơm tới cho anh này."

Sau đó, anh nhìn thấy La Thiến lấy ra một chiếc hộp đựng cơm 3 tầng in hình Hello Kitty đặt lên bàn, bắt đầu dọn ra từng món từng món. Đường Diễn ngẩng đầu nhìn La Thiến: "Tại sao lại là màu hồng?"

La Thiến nở một nụ cười rục rờ: "Mai em đổi cho anh cái màu xanh nước biển."

Thế là, Đường Diễn im lặng.

Bánh xe vận mệnh cuối cùng cùng xoay tới vị trí cũ, có một số người gặp nhau chính là do duyên số, La Thiến là một kiếp trong cuộc đời của Đường Diễn, và anh thì không thể bỏ qua kiếp số này được.

Tác giả có lời muốn nói:

Lấy tình tiết giống nhau làm kết thúc cho phần ngoại truyện này, bắt đầu từ đây, cuộc sống của La Thiến và Đường Diễn sẽ chính thức trùng khớp với cuộc sống trong sách.

Chỉ là ở đây, La Thiến không phải thế thân, Đường Diễn cũng thật lòng yêu cô ngay từ đầu, hai người đều dành tình yêu cho nhau, và La Thiến cũng chẳng ôm suy nghĩ bỏ đi.

Cho nên, cuộc sống của bọn họ ở đây sẽ thuận lợi hơn trong sách, vì vậy, không cần thiết phải viết tiếp nữa.

Trải qua một thời gian dài, cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ, không có mọi người thì sẽ không có cuốn truyện được hoàn thành này. Vô cùng vô cùng vô cùng cảm ơn!

Kết thúc rồi, rất không nỡ, nhưng tóm lại là vẫn phải kết thúc thôi. Hi vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau!

Editor lảm nhảm:

Cuối cùng thì cũng đã phải nói lời tạm biệt với những nhân vật đầy muối này rồi! Cơ mà, lúc nào nhớ t sẽ mở ra đọc lại, hi vọng các nàng cũng như thế =))

Nhờ những lượt vote và những dòng bình luận nhận xét của mọi người mà tớ đã có động lực để kiên trì hoàn thành bộ truyện này.

Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã ủng hộ, chúc cho tui và các nàng sẽ càng ngày càng tốt hơn, vui tươi hơn, hạnh phúc hơn.

Hi vọng sẽ được gặp lại mọi người vào ngày không xa!

Một lần nữa, cảm ơn rất nhiều!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Văn Án](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)

[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132: Hoàn](#)